

# Giới thiệu Hữu Ương Lưỡng Song

Bạn đang đọc truyện Hữu Ương Lưỡng Song được viết bởi Bằng Y Úy Ngã và editor là Băng Nhiên thích đậu hủ chiên. Trong một nhà kia có ba tỷ muội cực kỳ yêu quý nhau. Đại tỷ là người ôn nhu ngôn tình như thánh mẫu, luôn bao bọc che chở muội muội. Chính là chủ nhiệm nghiêm khắc, càn là cô hủ khi dạy học trò. Nhị tỷ trong truyện online là người thành thật, luôn nghe lời đại tỷ và đả lòng tiểu muội. Là người không hiểu phong tình. Tiểu muội càn là người tinh quái như màu xám đen, không phục đại tỷ, thậm chí mềnh tỷ. Là một tiểu la lỵ phúc hắc, xúi giục lão sư Toán theo đuổi nhị tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lưỡng Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Chương 1

Ngôn Du là người rất lười, lười đến nỗi mỗi ngày trong bao luôn phải có một cái gối nhỏ, thuận tiện cho việc nằng có thể tùy thời tùy chỗ mà ngủ.

Trong bao cho tới bây giờ sẽ không nhiều lắm, một cái gối nhỏ, một cái dù, và một bao khăn giấy.

Ngôn Du không cần ví, bởi vì phải từ trong ví lấy tiền, mà trước đó lại phải lấy ra ví, từ bên trong rút ra tiền, tiếp tục khếp lại ví, đem ví thả lại trong bao. Vậy không bằng lấy tiền trực tiếp từ trong bao có phải khỏe hơn không?

Tự nhiên, di động đặt trong túi quần cũng là một đạo lý, vì đạo lý này mà thiên sinh lệ chất như Ngôn Du, sẽ không mặc váy.

Sở Nguyệt Xuất luôn thực không quen nhìn bộ dạng uể oải của Ngôn Du, đối với nằng mà nói, thân làm một giáo viên nên có dáng vẻ của giáo viên một chút, thái độ làm người cũng nên làm gương tốt, chứ không phải canh thời gian giám thị học trò sẽ từ trong bao lấy ra cái gối nhỏ xong trực tiếp ghé vào giảng đài ngủ, còn ra thể thống gì nữa.

Quả thực là dạy hư học sinh!

Thế mà, bộ dạng uể oải của Ngôn Du tựa hồ lại rất được bọn học trò hoan nghênh.

Vĩnh viễn đều mặc áo somi kẻ ô cùng quần bò, hơn nữa, một đầu tóc quăn chưa bao giờ chải luôn tản mạn ở trên vai, ánh mắt sau cặp kính đen giống như vĩnh viễn đều không mở ra nổi, đi đường thì lê mà lê mề, sau giờ học liền gục xuống bàn ngủ, quả thực chính là cô sinh viên còn chưa tốt nghiệp và lại suốt ngày thích ngủ trong lớp, làm sao giống một lão sư dạy Toán trường trung học.

Thân là chủ nhiệm lớp chuyên, mắt thấy học sinh của mình mỗi ngày đều để cho loại lão sư này dạy, thành thử mỗi ngày Sở Nguyệt Xuất đều không có hảo tâm tình. Chính là mỗi lần đi cùng hiệu trưởng đưa chuyện này ra phản ánh thì cái bản mặt lăm lăm lét mang ý cười gian của lão nam nhân đều sẽ ra vẻ bất đắc dĩ, “Không thể trêu vào a.”

Không thể trêu vào? Có cái gì hảo không thể trêu vào?

Không phải chỉ là con gái của hiệu trưởng một trường đại học trọng điểm thuộc tỉnh ủy thôi sao? Có cái gì hảo không thể trêu vào!

Thiên tử phạm pháp cũng coi như thứ dân, Ngôn Du bất quá chỉ là con gái của hiệu trưởng một trường đại học mà thôi, có gì ngon mà hung hăng càn quấy như vậy, thật sự là tức chết nằng!

“Ngôn lão sư, vì sao hôm nay chỉ giảng nửa tiết, còn nửa tiết kia lại để học trò tự học!” Sau giờ học, Sở Nguyệt Xuất liền giẫm giày cao gót vội vàng trở về văn phòng, quả nhiên cái thân ảnh kia lại gục trên bàn ngủ, nhất thời tức giận vọt thẳng lên đỉnh đầu, ba bước cũng chỉ cần hai bước là tới, hết sức tức giận trừng mắt nhìn cái tên đang nghiêng đầu ghé vào gối nhỏ mà say giấc nồng.

Trong văn phòng toàn bộ thầy cô lập tức yên tĩnh lại, đem lực chú ý quăng đến Ngôn Du bên kia, tình quan hậu sự\*.

\*lặng xem tình hình để còn làm hậu sự cho em nó =))))))))

Chỉ tiếc, Ngôn Du tựa hồ ngủ rất ngon, tiếng hít thở đều đều bởi vì văn phòng yên tĩnh mà rất nhanh liền truyền vào tai của đông đảo thầy cô, trong nhất thời các sư phụ đang vây xem không khỏi che miệng cười trộm, chờ cho Sở Nguyệt Xuất sắc mặt đang dần dần xanh mét phản ứng.

Sở Nguyệt Xuất chỉ cảm thấy lá phổi của mình mau bị tức tới nổ tung, trừng mắt nhìn Ngôn Du đang nhắm hai mắt ngủ say, khoe miệng thấp thoáng treo một đường nước miếng, trong vài giây ngắn ngủi liền đưa tay, trực tiếp rút ra gối nhỏ đang kê dưới đầu Ngôn Du.

Các sư phụ đang vây xem không khỏi ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng thì lập tức nghe được tiếng “Loảng xoảng loảng xoảng” \* vang lên, tiếp theo là tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

\*Editor tự hỏi không biết nổi niêu xoong chảo ở đâu trong văn phòng mà rớt không thương tiếc vậy!?!? =)))

Bởi vì gối đầu bị rút ra, mặt Ngôn Du trực tiếp đánh lên bàn, đau đến phải phát ra một tiếng kêu thâm.

Trong mắt xẹt qua một tia đắc ý nhưng lướt qua rất nhanh, tay Sở Nguyệt Xuất đang cầm chiếc gối nhỏ mềm mại, chờ đợi Ngôn Du tỉnh lại. Tự nhiên, các lão sư khác cũng như thế.

Chính là, tình huống ngoài dự liệu của mọi người.

Kêu thâm xong, Ngôn Du chỉ tắc lưỡi, thì thào vài tiếng lại ngủ tiếp.

“Phốc...” Không biết là ai phát ra tiếng cười khê trước, tiếp theo cả văn phòng những người khác cũng cười theo.

Sở Nguyệt Xuất trừng mắt Ngôn Du, nghiêng răng nghiêng lợi thật lâu mới hung hăng nắm gối nhỏ trong tay đập vào đầu Ngôn Du, nổi giận đùng đùng đi trở về chỗ của mình ngồi xuống.

Cái gáy bị gối nhỏ giáng cho một “Đòn nghiêm trọng” thế nhưng Ngôn Du chỉ chép chép miệng vài ba cái, thân mình thoáng giật giật, rất nhanh lại phát ra tiếng hít thở đều đều.

Trong văn phòng các sư phụ ôm bụng cười thành một đoàn, mà Sở Nguyệt Xuất lại càng tức giận, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đang ngủ thập phần ngọt ngào, liếc mắt một cái, càng phát ra chán ghét Ngôn Du.

Quả thật là gỗ mục không thể điều, trẻ con không thể dạy mà!

Chuông vào học sau đó vang lên, Ngôn Du lúc này mới tỉnh lại, ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt vẫn còn buồn ngủ như trước, ngáp một cái.

Ánh mắt Sở Nguyệt Xuất dừng dư quang liếc đến bộ dáng của Ngôn Du vừa tỉnh lại, mới xoay người mở miệng, “Ngôn...”

“Ba” một thanh âm vang lên, Ngôn Du lại nằm úp sấp xuống bàn, nhắm mắt lại, rất nhanh tiến vào mộng.

Chuyện kể rằng Sở Nguyệt Xuất trừng đôi mắt muốn nổi gân mà nhìn Ngôn Du đang rất nhanh lâm vào trạng thái ngủ say, hận đến ngứa răng, rồi lại không thể làm gì hơn.

“Sở lão sư a, Tiểu Ngôn lão sư dạy học cũng không đến nỗi nào nha, cô cũng đừng yêu cầu cao quá.” Nữ tử cùng Sở Nguyệt Xuất ngồi cách vách gằn nhất cười nhẹ khuyên giải nói, “Tiểu Ngôn lão sư thực đáng yêu a.”

“Trương lão sư, cô không biết chứ nàng đã là ngày thứ ba rồi, liên tục ba ngày lên lớp Toán đều chỉ giảng nửa tiết, xong thì cho bọn nhỏ tự học, chính mình lại ghé vào giảng đài ngủ, thật tức chết tôi mà!”

“Phốc...” Một bên vài thầy cô đang bát quái nghe lén vừa nghe nàng nói vậy, cũng nở nụ cười.

Mở ra một bài viết văn để chấm điểm hồng đôi hướng lực chú ý của mình, Sở Nguyệt Xuất hai má xanh mét, trong mắt hoa lửa bắn ra bốn phía.

Trong văn phòng các sư phụ xì xào bàn tán, một nửa thì cảm thấy thú vị, nửa kia lại cảm thấy Sở Nguyệt Xuất thật đáng thương.

Ngôn Du là lão sư mới được điều tới, dựa theo hiệu trưởng thuyết pháp, là do Ngôn Du thành tích học tập vĩ đại, thực tập cũng vĩ đại, cho nên mới mời nàng đảm đương chức vụ lão sư môn Toán của lớp chuyên.

Chính là người sáng suốt vừa nhìn liền biết, cái gì mà thành tích học tập vĩ đại, cái gì mà thực tập vĩ đại, điểm tựa chân chính có tác dụng nhất chính là người cha làm hiệu trưởng đại học của Ngôn Du.

Lấy lòng Ngôn Du, đó là lấy lòng hiệu trưởng, đến lúc đó cũng không cần lo số người được ứng cử đi học cao.

Bởi vậy, tuy rằng đáy lòng có ít nhiều bất mãn nhưng ngoài mặt các sư phụ cũng không dám nói gì, chỉ có duy nhất Sở Nguyệt Xuất, cho tới bây giờ vốn là người đoan trang nhã nhặn, lịch sự ôn nhu lại không hề mất đi nghiêm khắc, năm lần bảy lượt bị bộ dạng uể oải của Ngôn Du làm cho tức giận đến phát hỏa, hình tượng hoàn toàn đi tong.

Đối với người vừa tốt nghiệp liền tiến vào đây dạy học như Sở Nguyệt Xuất mà nói, giáo viên là một dạng chức nghiệp thần thánh, là muốn dạy dỗ cho học trò biết cái gì gọi là minh lễ thông trí, mà cho đến nay, dự thi vào ngành giáo dục càng ngày áp lực càng lớn, ở bên ngoài thì lộ cái gọi là tính chất vốn có của giáo dục hàng đầu, nhưng thật chất thường khổ không thể tả.

Bởi vậy, cho tới bây giờ Sở Nguyệt Xuất cũng không để vào mắt cái gọi là tính chất vốn có của giáo dục, có thời gian lại cứ giả vờ giả vịt nhường học trò đem công cụ đi tiến hành quét dọn chùa miếu nhưng chẳng qua lại đi chụp ảnh lưu niệm, vậy không bằng dùng thời gian đó để học sinh nghỉ ngơi hoặc đọc sách có phải hơn không.

Bởi vì có thái độ như thế, hơn nữa lớp Ngữ văn được dạy phi thường tốt, lại là một đại mỹ nữ, năm năm trôi qua, học trò của nàng đều thực nghe lời, học tập cũng rất vĩ đại.

Lên năm nay là lớp 11, khoa tự nhiên liền phân ra thành một lớp chuyên, sàng lọc được năm mươi học sinh cho vào lớp, do các thầy cô ưu tú nhất, có

kinh nghiệm nhất được cử đi học lên cao, thành thử ra Sở Nguyệt Xuất liền kiêm nhiệm cả lão sư Ngữ Văn lẫn chủ nhiệm lớp.

Sở Nguyệt Xuất lúc trước có dạy qua một lớp Mười mà lại là lớp cầm cờ đi trước\*, bởi vậy khi nhìn vào trong lớp chuyên này, có hơn một nửa đệ tử là từ lớp Mười nàng từng dạy mang tới.

\*Nói chung là lớp giỏi nhất khối

Vốn nàng vô cùng tin tưởng, tính toán sẽ đưa năm mươi đứa trẻ này chạy vào cổng lớn đại học, nhưng không nghĩ tới đúng lúc lão sư Toán có kinh nghiệm nhất lại về hưu, sau đó Ngôn Du – một con nhóc mới vừa tốt nghiệp đại học được phái tới, xem đi, đây quả thực là lấy tiền đồ của năm mươi đứa trẻ ra đùa giỡn.

Ngay từ đầu phản ứng của Sở Nguyệt Xuất vốn không có lớn như vậy, vừa mới tốt nghiệp đại học thì coi như còn mới mẻ đi, có lẽ áp lực sẽ làm cho Ngôn Du càng liều mạng chỉ dạy bọn nhỏ.

Ai ngờ từ khai giảng cho đến hiện tại đã muốn qua hai tháng, mà Ngôn Du đi làm thường xuyên đi muộn, cái này coi như không tính, nhưng sau khi vào phòng học lại hay dùng bộ dạng uể oải đứng trên bục để giảng bài, xong thì cho tự học, Sở Nguyệt Xuất thậm chí nghe được một, hai học sinh thảo luận không biết Ngôn Du khi đi học có mở mắt hay không, thật là khiến người ta không thể không tức giận.

Muộn không nói, đi dạy bộ dạng uể oải cũng thôi đi, thế nhưng Ngôn Du còn thường xuyên cho làm mấy bài kiểm tra gì đó, tùy tiện viết lên bảng đen vài đạo đề, xong việc sẽ trực tiếp xuất ra gói nhỏ ghé vào giảng đài mà ngủ.

Thật sự là... Thật sự là...

Tức chết nàng mà!!!

Nghĩ đến đây, Sở Nguyệt Xuất nắm bút đỏ trong tay càng thêm dùng sức, trên mu bàn tay trắng nõn nổi lên gân xanh, viết lời phê cũng muốn đâm thủng giấy.

Ngôn Du vốn là đầu sỏ gây ra chuyện cũng vô tư không hề biết có người bị mình làm cho tức đến mất hết hình tượng, vẫn như cũ gục xuống bàn ngủ thập phần ngọt ngào.

Buổi sáng tiết thứ nhất chính là tiết Toán của Ngôn Du, và hôm nay Ngôn Du rất ngoan ngoãn không có đi muộn, thực đúng giờ xuất hiện ở phòng học, có lẽ là nhờ ngày hôm qua trước khi tan việc Sở Nguyệt Xuất đã đặc biệt chặn đường nàng giáo huấn một phen mà nổi lên tác dụng.

Sở Nguyệt Xuất thân là chủ nhiệm, vẫn luôn khinh thường việc không thuộc giờ Ngữ Văn mà cứ đi xem trộm học trò có học hành đáng hoàng hay không, bởi vì đối với học trò của mình, nàng tuyệt đối tin tưởng.

Chính là từ sau khi Ngôn Du trở thành lão sư Toán của lớp, thì có một lần hết sức ngẫu nhiên bị Sở Nguyệt Xuất bắt gặp nàng lên lớp với bộ dáng nửa tỉnh nửa mê, kể từ khi đó liền không thể an tâm, vẫn hay ở giờ Toán đi qua đi lại, mà bọn học trò cũng biết mục tiêu của Sở Nguyệt Xuất không phải là bọn họ, mà là vị Ngôn Du đáng yêu kia.

Buổi sáng hôm nay, nàng đối với Ngôn Du vô cùng lo lắng, cho nên lúc lớp người kia trôi qua được nửa tiết thì thừa dịp học sinh lớp nàng còn đang thảo luận vấn đề, liền đi ra ngoài nhìn nhìn, không nghĩ tới đập vào mắt chính là bộ dáng Ngôn Du đang ngủ say, làm hại nàng thiếu chút nữa đương trường phát điên. Nếu không phải cần tiếp tục dạy học thì nàng nhất định sẽ xông vào, lôi tên gia hỏa đang ngủ say kia đẩy ra ngoài đánh cho một trận toi bời.

Ngôn Du thực thành công nhường Sở Nguyệt Xuất vốn có gia giáo vô cùng tốt, còn có từ nhỏ đọc rất nhiều thư\*, cho tới bây giờ đều hết sức thực nữ trong nháy mắt bùng nổ khuynh hướng bạo lực. =))))))))))

\*sách

Sở Nguyệt Xuất lấy ra một bài văn, lấy lại bình tĩnh đi chấm điểm, lúc này rốt cục Ngôn Du cũng tỉnh ngủ.

Mơ mơ màng màng ngồi dậy, ở trên bàn sờ soạt vài cái tìm được mắt kính đeo lên, ngo ngác ngồi trên ghế hồi lâu mới đưa tay gãi cằm, thần tình nghi hoặc, thanh âm nhỏ nhỏ mềm mại, “Kì quái, gói nhỏ đi nơi nào rồi ta?”

“Phốc...” Lão sư ngồi gần nhất lại một lần nữa được phen cười nghiêng ngả, Sở Nguyệt Xuất “Ba” một tiếng buông bút, đứng lên, đi đến bên người của Ngôn Du, nhặt gói nhỏ trên mặt đất đưa cho nàng.

“A... Cảm ơn Sở lão sư.” Ngôn Du tiếp nhận gói nhỏ, cười híp mắt đem gói nhỏ phóng trên bàn, lại nghe được Sở Nguyệt Xuất nói một câu, mặt nhất thời sụp xuống, miệng đi theo cong lên.

“Ngôn lão sư, theo tôi đi ra đây.”

Lại là này câu!

Editor xin kiểu lời tác giả nghe

~ Nói chung vui là chính, mình rất thích truyện này chẳng qua có lần edit 5 chương mà quên nhấn Save nên nổi điên lồng lộn, tranh thủ sợ máy virus mà bị

xóa lần nữa chắc học máu ra đi sớm. Aigoo~~~ Đề rắng lết. ^3^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Chương 2

Bầu trời, không tinh nguyên theo chân Sở Nguyệt Xuất ra văn phòng, Ngôn Du hí hóp mắt nhỏ nhìn thân ảnh yếu đuối đang đi trước mặt mình, một trận oán niệm.

Nàng ghét nhất là làm giáo viên, chính là ba ba nói Ngôn gia vốn là giáo dục thế gia, không thể tới đời nàng mà bị chặt đứt, bởi vậy mới buộc nàng phải đi tới đây làm một lão sư trung học.

Nhưng làm giáo viên cần phải đi sớm!!

Bây giờ rười đi học thân mã\*, học sinh trung học có bao nhiêu đáng thương thì nàng làm lão sư Toán trung học lại càng có nhiều hơn đáng thương a!!!

\*Chắc ý nói mỗi sáng phải chạy tới trường như ngựa =))))))

Đại học bốn năm, tám giờ vào tiết, nàng cho tới bây giờ chỉ vào thời gian cuối kỳ bị áp bức điểm danh lắm mới thêm đi, làm sao có thể chịu ủy khuất như vậy. Cũng may nàng chỉ dạy có một lớp, mà ngày thường cũng chỉ có hai tiết thôi nên thời gian khác có thể ngủ bù a~.

“Ngôn lão sư, tôi muốn biết vì cái gì mà hôm nay lớp Toán chỉ nghe giảng có nửa tiết, còn lại liền để tự học?” Sở Nguyệt Xuất chần ở hành lang, ôm ngực, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm người trước mặt vốn hai mắt vô thần, rõ ràng vẫn còn đang mơ màng, ngữ khí lạnh như băng, “Một tiết năm mươi phút này Ngôn lão sư không khỏi rất thả lỏng đi.”

Ngôn Du chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nữ nhân đang mang giày cao gót so với mình cao hơn một ít, trong đầu nhất thời có chút khó phản ứng, dù sao cũng mới tình nguyện không bao lâu. Cứ như vậy, hai người đối diện nhau, một người ánh mắt nghiêm khắc, một người không biết phải làm sao.

Đối với việc Ngôn Du mỗi lần bị mình kêu ra giáo huấn đều lộ ra vẻ mặt vô tội kèm theo bất đắc dĩ, Sở Nguyệt Xuất không khỏi nhủ mi, “Ngôn lão sư, bọn nhỏ tháng sáu năm sau phải thi tốt nghiệp trung học rồi, tôi hy vọng cô có thể cố gắng một chút, dù sao thi vào trường cao đẳng đối với bọn trẻ đều rất trọng yếu.”

“Nha...” Ngốc ngốc ngờ ngờ gật đầu, Ngôn Du ngay cả nói chuyện cũng chậm rì rì, “Tôi biết rồi.”

Mày liễu càng chặt hơn, đôi mắt Sở Nguyệt Xuất gắt gao nhìn chăm chăm hai mắt Ngôn Du, Ngôn Du chớp chớp mắt nhỏ, “Sở lão sư, còn có việc gì sao?”

Sở Nguyệt Xuất nhất thời chán nản, trong mắt một tia lửa giận xẹt qua, nhếch miệng, đang muốn nói gì đó, thì có một thanh âm thanh thúy truyền đến, “Sở lão sư, Ngôn lão sư.”

Theo tiếng kêu nhìn lại, một nữ sinh mặc áo thun màu hồng cùng quần bò, tóc cột đuôi ngựa đang cách hai người không xa, vẻ mặt tò mò.

“Lục Y?” Sở Nguyệt Xuất buông ra liễu mi, nâng cổ tay nhìn xuống, “Còn chưa có tan học...”

Nữ sinh gọi Lục Y lộ ra tươi cười rạng rỡ, “Tiết thể dục nha, lão sư cho nghỉ trước giờ.”

Một bên Ngôn Du nghe được câu này, mắt nhỏ bỗng nhiên tròn to, hai mắt tỏa ánh sáng, “Có thể nghỉ sớm ư?”

Nữ sinh buồn cười nhìn vẻ mặt chờ mong của Ngôn Du, đang muốn gật đầu thì Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên mở miệng, trong lời nói ẩn giấu tức giận, “Không thể!”

“Kia thế nhưng...” Ngôn Du đang muốn tiếp tục hỏi, chợt liếc thấy vẻ mặt thoát nhìn dữ tợn của Sở Nguyệt Xuất, lập tức im miệng, rồi lại âm thầm ai oán. Khi vừa mới đến đây nàng rốt cuộc là nghĩ làm sao, nghĩ làm sao mà sẽ thấy Sở lão sư xinh đẹp có khí chất ôn nhu đây? Nàng tới đây dạy học cũng được hai tháng rồi, bắt đầu từ ngày đầu tiên, Sở Nguyệt Xuất cơ hồ mỗi ngày đều nói với nàng rằng, “Ngôn lão sư, theo tôi đi ra đây.”

Tựa hồ Sở Nguyệt Xuất dùng thời gian dạy dỗ học trò của nàng cũng không nhiều bằng thời gian nàng dùng để dạy dỗ mình đâu.

Thấy nàng tự giác cầm miệng, Sở Nguyệt Xuất lúc này vẻ mặt mới thoáng chậm lại, tuy thanh âm vẫn lạnh lùng, “Tiết thể dục cho nghỉ trước giờ là vì để học sinh nghỉ ngơi thật tốt, tiết tiếp theo học mới có tinh thần.”

Thật không rõ Ngôn Du là xảy ra chuyện gì đây, chẳng lẽ nàng không có học qua trung học sao? Tiết thể dục nghỉ trước giờ vốn thật là bình thường không phải sao. Sở Nguyệt Xuất chưa từng cảm thấy ai phiền toái, cho dù phụ mẫu nàng mất sớm thì nàng vẫn nhất định đem hai mẹ một nuôi lớn

thành tài, nàng sẽ không cảm thấy phiền toái hay mệt mỏi, thế nhưng với cái tên Ngôn Du này lại khác, chỉ mới tiến vào dạy học được hai tháng đã muốn mỗi nàng cảm thấy vô hạn buồn bực.

“Nha...” Ngôn Du đắm chiêu gạt đầu, lại tiếp tục cúi đầu ngăn người, thì thầm tự nói, “Khó trách trước kia luôn như vậy sao\*...”

\*Ồn ào

Trung học ba năm, tiết thể dục nàng căn bản không hề tham gia, mỗi lần đều ngủ đến tận tan học mà vào những lúc đó, chung quanh sẽ dị thường ồn ào, cho nên nàng luôn cảm thấy vô cùng phiền nhiễu.

Nữ sinh nhìn về mặt đông lạnh của Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du đang cúi đầu vô tội xả góc áo, trong mắt xẹt qua một thoáng chờ mong, “Lão sư, em trở về lớp trước đây.”

“Ân, tốt, hảo hảo học tập.” Sở Nguyệt Xuất nhìn nữ sinh ánh mắt lộ vẻ sùng nịch, lại tràn đầy từ ái. Ngôn Du ngẩng đầu, trông theo nữ sinh phát phát tay, bộ dáng khả ái của nàng lập tức làm cho nữ sinh đang đi dừng bước, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, “Ngôn lão sư, em có vài đạo đề không hiểu, có thể hướng ngài thỉnh giáo một chút không?”

“A...” Ngôn Du nghe nói thế, theo bản năng nhìn Sở Nguyệt Xuất, Sở Nguyệt Xuất hung hăng trắng mắt liếc nàng một cái, ngữ điệu lại thập phần dịu dàng, “Ngôn lão sư, mau đi đi.”

“Nha... Nha...” Ngôn Du gạt đầu, chĩa chĩa nữ sinh, “Tôi... Đi đây?”

Lại nói tiếp, mấy ngày nay đã quen mỗi ngày bị Sở Nguyệt Xuất kêu ra giáo huấn lỗi sống. Ngôn Du tuy rằng dạy mãi không sửa, cũng thập phần sợ hãi ánh mắt sắc bén của Sở Nguyệt Xuất. Mọi người đều nói Sở lão sư của lớp chuyên là lão sư xinh đẹp nhất, ôn nhu nhất, chính là ở trong mắt nàng lại thập phần đáng sợ, ít ra, thân là lão sư Ngữ Văn, thời gian Sở Nguyệt Xuất giáo huấn nàng có thể thao thao bất tuyệt tận hai giờ đồng hồ, mà công lực kiểu này mỗi nàng trong lòng vô cùng run sợ.

Hơn nữa, nàng tuy rằng thích ngủ, có thể dễ dàng ngủ, lại thủy chung không có biện pháp đứng ngủ. Sở Nguyệt Xuất thật giống như xem thấu được nhược điểm này của nàng, mỗi lần cần giáo huấn nhất định phải đem nàng kêu ra văn phòng, hai người đều đứng. Sau đó Sở Nguyệt Xuất sẽ ý vào giày cao gót dài tám cen-ti-mét cao hơn Ngôn Du tận một đầu mà nhìn xuống nàng, Ngôn Du thì cúi đầu, không ngừng mà ai da ai du gạt đầu, rất giống một học sinh phạm lỗi.

“Đi thôi.” Sở Nguyệt Xuất đối với việc trông thấy vẻ mặt yếu ớt, tràn chờ mong mình của Ngôn Du mà triệt để hưởng thụ, ôm ngực, nghiêm túc gạt đầu, tiếp theo liền xoay người giẫm trên giày cao gót, “Đát đát đát” hướng văn phòng đi. Ngôn Du đứng nguyên tại chỗ nhìn thân ảnh của nàng, nửa ngày còn chưa lấy lại tinh thần.

Ngô, kỳ thật Sở Nguyệt Xuất thật sự rất tốt xem, chính là có chút dữ tợn.

“Ngôn lão sư?” Giọng nữ non nớt lại vang lên, Ngôn Du men theo thanh âm nhìn qua thì thấy nữ sinh đã muốn đứng cách nàng không xa, tươi cười sáng lạn lại mang theo ý vị thâm trường, “Sở lão sư đã đi trước rồi.”

“Ân... Ân...” Ngôn Du gạt gạt đầu, một chút uy nghiêm nên có đều không có.

“Kia... Muốn tới phòng học ngủ không?” Nữ sinh vóc dáng không cao, mang giày vải đế bằng, thân cao đến trán Ngôn Du, lúc này đã đi đến trước mặt Ngôn Du, khoe môi ôm lấy một thoáng tươi cười đáng yêu, ngữ khí có chút hấp dẫn, “Chúng em có thể giúp cô trông chừng nga, Sở lão sư đến sẽ kêu cô dậy.”

Ngôn Du hai mắt “Chợt” một chút bốc lên tinh quang, “Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên.” Nữ sinh làm một bộ không thể nghi ngờ, nâng tay vỗ vỗ bả vai Ngôn Du, “Đến đây đi, Ngôn lão sư.”

Cười híp mắt đi sát cước bộ của nữ sinh, Ngôn Du về mặt gốc gác không hề che giấu chút nào, “Sở bạn học, em thật tốt.” (Tui nói nha, hai bạn không phải couple nhưng sao hành động và lời nói có vẻ gian tà quá vậy?!? ^3^ A, à, bạn Du ngây thơ, bạn Y mới phức tạp)

“Lão sư gọi em là Lục Y đi.” Nữ sinh danh gọi Sở Lục Y, là học trò của Ngôn Du, trong lớp thành tích thuộc top ba dẫn đầu, lúc này về mặt tươi cười đi bên người Ngôn Du, lời nói có chút ý vị thâm trường, “Bị Sở lão sư giáo huấn chắc mệt chết đi a.”

“Ân ân, phải. Ngô, không phải...” Ngôn Du đi đường thoạt nhìn có chút hữu khí vô lực, nhưng cũng biết ở trước mặt học trò giữ gìn hình tượng cô chủ nhiệm, “Ân... Sở lão sư đối với tất cả mọi người tốt lắm.”

Ý cười dạt dào nhìn vào mắt người bên cạnh, Sở Lục Y có chút giảo hoạt nói, “Ngôn lão sư cảm thấy được Sở lão sư tốt lắm?”

“Ân... Ừ, tốt lắm...”

“Như vậy a...” Chạy tới cửa phòng học, Sở Lục Y về mặt cười yếu ớt, nhường Ngôn Du đi vào. Trong phòng học lúc này hơn nửa lớp đã có mặt, chứng kiến Ngôn Du tiến vào, tất cả đều dừng làm việc riêng, có chút kinh ngạc. Chú ý nghe liền có thể nghe được tiếng xì xào bàn tán ngẫu nhiên truyền đến từ trong lớp.

“Tối giờ học rồi sao?”

“Không có a, còn chưa hết tiết đâu...”

“Kia Ngôn lão sư sao lại tới đây?”

“Thật kỳ quái...”

“Tiết sau cũng không phải là tiết Toán a...”

Ngôn Du căn bản không nghe rõ mọi người đang nói gì, đôi mắt nhỏ chớp chớp sau gọng kính đen, theo quán tính ngẩng lên, tay đẩy kính trên sống mũi, ngượng ngùng cười cười, “Các em tiếp tục...”

Giống như... Đến phòng học ngủ có chút kỳ quái nha.

“Ngôn lão sư, không cần ngượng ngùng.” Vẻ mặt Sở Lục Y tươi cười, lôi kéo tay nàng trực tiếp đi đến cuối dãy bàn, “Nơi này vẫn luôn không ai ngồi, ngủ ở chỗ này là tuyệt nhất.”

“Àn... Àn, cảm ơn em.” Gãi gãi hai má, Ngôn Du rất là thành khẩn cảm ơn Sở Lục Y, dường như nhớ đến gì đó liền nhúm mày, “Chính là Tiểu lười còn ở trong phòng làm việc...”

Tuy rằng gần đây có vài lần tỉnh giấc nàng sẽ tìm không thấy Tiểu lười, nhưng chính là không ôm Tiểu lười ngủ, cảm giác rất kỳ quái nha.

Tiểu lười?

Dù Sở Lục Y vẫn luôn thông minh nhưng lúc này đây cũng không khỏi có chút ngây ngẩn cả người, đối với Tiểu lười là cái dạng gì hoặc là người nào, nàng hoàn toàn không biết. Lại nói tiếp, nàng lần đầu tiên gặp gỡ Ngôn Du đã cảm thấy rất vui vẻ a, vốn tưởng rằng lại phải trải qua một năm buồn tẻ, thì tựa hồ nhờ có Ngôn Du mà trở nên nhiều màu hơn. Đương nhiên, trong lớp tuyệt đối không chỉ có một mình nàng nghĩ như vậy.

“Ngôn lão sư, là đang nói cái gối nhỏ hình lười dương dương sao?” Luôn ở một bên chú ý đến Sở Lục Y cùng Ngôn Du, nữ sinh bỗng nhiên mò lại đây, rất thần bí hỏi.

“Ừ!” Dùng sức gật đầu, Ngôn Du lại gãi gãi hai má, rất là phiền nhiễu, “Chính là Sở lão sư còn ở trong phòng làm việc... Nàng sẽ tức giận...”

Lúc sinh khí lại sẽ nói với nàng, “Ngôn lão sư, có thể theo tôi đi ra đây một chút không?”

Ồ... Thật đáng sợ.

- - - - -

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nội ngữ đầy mặt, vì sao nhà của chúng ta tiểu đồ sộ bị ta viết cả ngày nhưng ngây người... A a a, Tiểu Mộc nguyên không phải thiên nhiên ngại a uy, cái tôi nguoi lại viết trật!!!!

Àn, lại một cái nhân vật chủ yếu xuất tràng, tỏ vẻ... Có phải hay không không đủ la lý??? Phốc...

Lăn lộn, tiếp theo phải.. 6 nguyệt 15 hào... Àn, chính là như vậy tích.

- - - - -

Editor ngây thơ, tội nghiệp khi đọc truyện ké có mắc một bệnh gọi là phải xem một lèo mới đã. Tuy nhiên vì sợ sức cùng lực kiệt, tiếp xúc quá nhiều với máy tính sẽ khiến bản thân tàn tạ tê tái, nên thôi, hay được bi nhiêu thì hay. Lại lan man -\_- Mà phải nói là truyện này có bạn Du thần thánh quá trời quá đất, cứ đọc tới bản là cười muốn rụng rụng =)))))) Thánh ngữ của năm a

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3: Chương 3

“Ai... Hay là không ngủ...” Ngôn Du ủ rũ, uy lực của Sở Nguyệt Xuất nàng từng kiến thức qua, không dám trêu chọc.

Sở Lục Y khòe miệng chứa đựng một chút tiểu ý, nhìn Ngôn Du đang ngồi trên ghế chống cằm ngẩn người, dứt khoát cũng ngồi xuống, một bộ hết sức

tò mò, “Ngôn lão sư, không trở về văn phòng ngủ sao?”

Chậm rãi lắc đầu, Ngôn Du nhìn nhìn chung quanh, trộm ngắm các hài tử của mình, thở dài, “Haizz, các em có vấn đề gì muốn hỏi cô không?”

Lại nói, nàng làm lão sư tựa hồ có chút không xứng với chức vụ cho lắm, bắt quá từ khi bắt đầu làm lão sư cho đến nay, cũng chưa từng có ai đến hỏi nàng vấn đề nào, là do nàng thoát nhìn không tốt ở chung ư?

Ngôn Du nghĩ đi nghĩ lại, miệng liền đỏ lên, chung quanh lập tức lộ ra thiện ý cười.

Sở Lục Y trong con ngươi xẹt qua một tia giảo hoạt, “Có thể hỏi lão sư vấn đề này không?”

“Àn, được thôi.” Tuy nói nàng thực không muốn làm lão sư, nhưng trả lời vấn đề lại là chức trách hiện tại của nàng nha. Ngôn Du gật gật đầu, ngồi thẳng lưng, cố gắng mở to mắt nhìn Sở Lục Y, lại nhìn mọi người chung quanh, “Các em cũng có thể hỏi cô vấn đề a.”

“Kia Ngôn lão sư có bạn trai chưa?” Trong đám người có một người nữ sinh bỗng nhiên mở miệng hỏi, Sở Lục Y sững sờ liền theo tiếng nói nhìn qua, chống lại đôi con ngươi của nữ sinh kia, khoe môi hơi gọi lên, gật gật đầu. Bao chung quanh dĩ nhiên là một đám học sinh, lúc này đều mở to hai mắt chờ Ngôn Du trả lời, Ngôn Du lần này cũng không thêm đề ý chút nào, “Không có nha.”

“Nha...” Mấy cái đầu vây quanh đều gật gật, có vẻ đáp án này cùng đáp án trong lòng bọn họ dĩ nhiên giống nhau. Nữ sinh dẫn đầu đặt câu hỏi lại hỏi tiếp, “Ngôn lão sư thật khá, vì cái gì không có bạn trai nha?”

“Ngô, phiền toái.” Ngôn Du không thêm tự hỏi lòng liền trực tiếp ném ra ba từ, mọi người nghe xong đều ngẩn người, lại nghe nàng nói thêm, “Không kết giao bạn trai có thể dư ra hảo nhiều thời gian ngủ...”

“Phốc...” Nghe bọn học trò che miệng cười khẽ, Ngôn Du gãi gãi hai má, chợt tỉnh ngộ, “Cô là nói các em toán không hiểu chỗ nào mới hỏi nha...”

“Không có không hiểu...” Người vây xem lập tức cùng kêu lên, “Ngôn lão sư dạy học rất tuyệt!”

“Trần...\*” Ngôn Du không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án như vậy, đẩy kính, chớp chớp mắt thấy bọn trẻ chung quanh đều cười, ngay ngốc cũng cười theo, “Cám ơn...”

\*Ôi trời!

“Bành bạch ba!” Bỗng dưng bị đập vang, một nam nhân ước chừng ba mươi mấy tuổi đang đứng trên giảng đài, sắc mặt xanh mét, “Làm gì làm gì, không có nghe thấy chuông vào học reo à?”

“Không... Có...” Thanh âm tha dài nhường nam nhân ngẩn người, lập tức đen mặt, “Toàn bộ lập tức trở về vị trí cho tôi, xuất ra giấy, kiểm tra!!!”

Cũng không biết là ai phát ra một tiếng thốn thốc trước, vừa rồi còn thập phần có sức sống đùa giỡn thì giờ đây bọn nhỏ chỉ biết bất mãn trở về chỗ ngồi, xuất ra giấy, chuẩn bị làm kiểm tra.

Vẫn là Ngôn lão sư tốt nhất a. Dư quang nhìn thấy Ngôn Du có chút ngượng ngùng lấy cước bộ độc đáo lắc la lắc lư rời khỏi phòng học, toàn bộ học sinh trong lòng đều nghĩ vậy.

Kỳ thật Ngôn Du cũng không phải ngoài mặt lười nhác như vậy, nếu nàng đã làm cái gì thì nhất định sẽ làm vô cùng tốt. Bọn trẻ lớp này vốn có căn bản tương đối khá, lại chịu nỗ lực, cho nên mỗi lần Ngôn Du đi dạy chỉ cần đem kiến thức giảng qua một lần bọn trẻ liền nhớ rõ, thường thường thi giảng xong thời gian sẽ còn lại nửa tiết, vì thế để củng cố kiến thức, Ngôn Du sẽ tìm vài bộ đề áp dụng kiến thức tương tự để các nàng luyện tập. Lúc sau, nàng sẽ đem bài tập của bọn trẻ thu về, vì cho rằng bài kiểm tra sẽ giống như một bản ghi chép nên thành ra rất nghiêm túc mang về nhà chấm điểm, sau đó đem lỗi sai của mỗi người nhất nhất chỉ ra, đây cũng chính là cách thức giải đề thường thấy.

Ngồi ở vị trí của mình, Sở Lục Y về mặt nhu thuận, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy thân ảnh Ngôn Du càng lúc càng xa, trong mắt xẹt qua tính kế.

Ngôn Du là người được chọn tốt nhất để thực hiện kế hoạch của nàng, bắt quá, trước mắt tựa hồ còn chưa có biện pháp khởi động kế hoạch, nên cần phải tìm một cơ hội thôi động quan hệ giữa Ngôn Du và đại tỷ của nàng.

Thời gian lên lớp vừa đến, các sư phụ liền một lượt rời đi, trong văn phòng chỉ còn lại có một mình Sở Nguyệt Xuất. Ngôn Du mới đi đến cửa phòng làm việc liền chứng kiến cảnh tượng Sở Nguyệt Xuất đang cúi đầu nghiêm túc phê chữa bài tập cho học sinh. Theo góc độ của nàng nhìn qua, Sở Nguyệt Xuất gương mặt tuấn tú bóng loáng mà trắng nõn, bên mặt có một sợi tóc chảy xuống, tay đang nắm bút đỏ không chút để ý giờ lên vèn sợi tóc ra sau tai. Ngẫu nhiên nhử mi, ngẫu nhiên hiểu ý cười, ngẫu nhiên mím môi... Ngôn Du vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt Sở Nguyệt Xuất đa dạng như vậy, trong ấn tượng của nàng, tựa hồ chỉ có Sở Nguyệt Xuất luôn dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng “Ngôn lão sư, theo tôi đi ra đây một chút”.

Đem phần văn cuối cùng phê điểm cùng lời bình xong, Sở Nguyệt Xuất buông bút xuống, nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy cái tách bên cạnh uống nước, tầm mắt lơ đãng liếc tới Ngôn Du đang yên lặng đứng tựa cửa, không khỏi súc lên mi, “Như thế nào lại đứng đó?”

Hai tháng nay cơ hồ mỗi ngày đều kêu Ngôn Du đi giáo huấn một chút, Sở Nguyệt Xuất đối với tên kia thoát nhìn là người rất lười nhác lại hoàn toàn không hề thấy nửa phần xa cách, nếu đổi lại là lão sư khác, nàng thật lòng không dám dùng ngữ khí như vậy đi nói chuyện với người ta.

“Ngô...” Ngôn Du lúc này mới ý thức mình đã đứng yên ở cửa tựa hồ thật lâu, trên mặt không hiểu sao có cảm giác hơi nóng, vội vàng thay đổi vị trí

bước vào, “Không...”

“Cô sợ tôi làm sao?” Sở Nguyệt Xuất buông cái tách, thấy vẻ mặt nàng sợ hãi, âm thầm buồn cười, biểu hiện trên mặt nhu hòa rất nhiều, “Chỉ cần cô hào hảo dạy học thì không cần sợ tôi...”

“Tôi...” Ngôn Du mặt càng nóng, ánh mắt nơi nơi loạn liếc chính là không dám nhìn tới Sở Nguyệt Xuất, bước thật nhỏ hướng vị trí của mình đi đến, thấy gối nhỏ được đặt trên bàn, nhãn tình sáng lên, ngồi xuống, rất vui vẻ ôm lấy, “Ta có hảo hảo dạy học mà!”

“Ồi chào...” Sở Nguyệt Xuất bị thái độ thay đổi như chong chóng của nàng làm cho có chút ngầy ngời, đang định nói cái gì lại phát hiện Ngôn Du đã muốn gục xuống bàn, ôm cái gối nhỏ hai mắt nhắm nghiền, nhất thời hết chỗ nói.

Dở khóc dở cười qua đi, lẳng lặng nhìn gương mặt giống như đã say ngủ kia, tầm mắt Sở Nguyệt Xuất dừng ở cặp kính đen trên sống mũi của Ngôn Du, lắc đầu, đưa tay lên, động tác nhẹ nhàng lấy xuống phóng tới trên bàn Ngôn Du, lúc này mới xoay người trở về vị trí của mình ngồi xuống, cầm sách giáo khoa xem tiếp.

Kỳ thật nàng cũng biết Ngôn Du không phải là người không chăm chú như ngoài mặt vẫn thấy, Sở Lục Y lần đầu tiên bắt gặp Ngôn Du phê chữa phân đề xong liền về nhà đối với nàng khen không dứt miệng. Chính là, rõ ràng là người như vậy nhưng vì cái gì cứ luôn giữ một bộ thực lười nhác đây, vì sao đối với ai cũng là một bộ ngốc ngơ ngơ?

Chính là, dù cho có ngốc ngơ thế nào thì đều không có biện pháp che giấu bản thân mình vuron lên.

Sở Nguyệt Xuất nghĩ như vậy, quay đầu lại nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, dịu dàng cười, rồi lại trở về xem sách giáo khoa trong tay.

Nàng cũng không tin Ngôn Du có thể luôn luôn như vậy mà đi tới.

Vừa cảm giác tỉnh ngủ đã là lúc tan học, Ngôn Du mơ mơ màng màng ngồi dậy, theo thói quen nâng tay nhu mắt, chợt động tác bị khựng lại, mắt nhỏ hơi mở to ra, nhìn cặp mắt kính đặt ở trên bàn, lông mi run rẩy vài cái, quay đầu, mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất cách đó không xa đang cùng người trò chuyện, nằm úp sấp trở lại trên gối đầu, tựa hồ là đang ngủ.

Cứ như thế mơ mơ màng màng ngủ, sau tỉnh lại là do bị đánh thức bởi một trận tiếng động lớn, Ngôn Du ngồi dậy, nhu mắt, đeo kính, thói quen quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, lại phát hiện nữ nhân đang đứng cạnh Sở Nguyệt Xuất, một nữ nhân thoát nhìn hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng.

“Tiểu Hề hôm nay như thế nào lại chạy tới đây?” Sở Nguyệt Xuất kéo ghế dựa nhường nữ nhân ngồi xuống, vẻ mặt sùng ái giúp nàng sửa lại cổ áo, “Cục cảnh sát không vội sao?”

“Àn, hôm nay không vội.” Nữ nhân gật gật đầu, lộ ra giọng cười sang sảng, “Hôm nay xe cục cảnh sát giao cho em chạy, cho nên em mới nghĩ đến đón tỷ cùng Tiểu Y. Tỷ, giữa trưa chúng ta ở bên ngoài ăn cơm đi, chị nấu cơm quá vất vả.”

“Ha ha, như thế nào sẽ...” Sở Nguyệt Xuất đẩy mắt là nụ cười ôn nhu, thanh âm ôn nhu, sau lại mang theo lo lắng, “Em sao có thể loạn dùng xe cục cảnh sát như vậy chứ? Tiểu Hề, sau này em cũng đừng làm như vậy nữa...”

“Ai nha, tỷ, chị yên tâm đi, cái này cũng không tính lấy việc công làm việc tư đâu, em hiểu...” Nữ nhân đang nói được một nửa thì cửa phòng làm việc bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi, “Sở Giản Hề!”

“Nha, Tiểu Y...” Nữ nhân theo tiếng gọi nhìn lại, nhìn thấy Sở Lục Y, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Sở Lục Y rất nhanh đã chạy tới, nắm lấy cái mũi của nàng, “Đáng giận, Sở Giản Hề, chị mỗi lần đều tới văn phòng tìm đại tỷ trước, sao không đi phòng học tìm tôi trước!”

Sở Giản Hề mặc cho Sở Lục Y nắm cái mũi của mình, sờ sờ đầu nàng, ngữ khí sùng nịch, “Giống nhau nha, dù sao cũng đều là đến trường học của hai người mà.”

“Hừ!” Sở Lục Y tức giận trắng mắt liếc nàng một cái, hai tay lại nắm lấy hai má Sở Giản Hề, “Sở Giản Hề, tôi ghét chị nhất!”

“Ha ha...”

“Hai đứa đừng làm rộn...” Một bên Sở Nguyệt Xuất vẫn luôn nhìn, dịu dàng cười, lắc đầu, nàng đứng lên, sờ sờ đầu Sở Lục Y, “Em còn một tiết nữa đó, mau trở về học đi.”

Sở Lục Y bất mãn đỏ đỏ miệng, liếc đến Ngôn Du vẫn ở một bên ngơ ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất, lộ ra giáo hoạt tươi cười, “Ngôn lão sư.”

“A... Trán... Ân...” Bất tri bất giác Ngôn Du đang ngầy ngời chợt nghe có tiếng gọi mình, hoàn thần, rất chậm chạp đáp. Sở Nguyệt Xuất vừa thấy bộ dáng nàng lộ ra ngơ ngác như vậy, hé miệng không khỏi cười nhẹ. Sở Giản Hề đánh giá nàng một chút, đi qua, vuron tay, “Nhĩ hảo, tôi gọi là Sở Giản Hề.”

Từ hai tháng trước, chủ đề đàm luận ở nhà các nàng liền thêm một người.

Sở Nguyệt Xuất cũng tốt, Sở Lục Y cũng tốt, thường thường tổng sẽ nhắc tới cái tên gia hòa Ngôn Du.

Nàng cũng tò mò thật lâu nên vài lần trước có tới đây, tiếc là Ngôn Du không đi vắng văn phòng thì cũng là đi dạy, hoặc là trực tiếp về nhà ngủ, hôm nay



lại có thể ở trong này, quả thật là hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Chương 4

Ngôn Du chính là cảm thấy Sở Nguyệt Xuất đối với Sở Giản Hề cười đến thập phần ôn nhu, cho nên mới có chút ngây người, lại không nghĩ rằng Sở Giản Hề sẽ bỗng nhiên lại đây cùng nàng chào hỏi, còn muốn cùng nàng bắt tay.

Buồng tay đang nắm gối nhỏ ra, Ngôn Du vươn tay bắt lấy tay Sở Giản Hề. Thủ cũng không tính bóng loáng, lòng bàn tay có chút kén, nhưng đổi lại làn da thập phần tốt khiến Ngôn Du cảm thấy có chút mê hoặc, bất quá vẫn rất nhanh đem ý nghĩ đó thu lại, “Nhĩ hảo, tôi gọi là Ngôn Du.”

“Ha ha, đã nghe tý tý cùng Tiểu Y nói qua cô.” Sở Giản Hề ha ha cười, đánh giá Ngôn Du. Tóc quăn phi ở trên vai, kính đen đặt trên sống mũi, là một chiếc mũi cao thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, áo sơ mi màu đỏ kẻ ô cùng quần bò, chân mang một đôi giày vải. Thấy thế nào cũng đều không có biện pháp làm người ta liên tưởng Ngôn Du là một giáo viên, lại là giáo viên dạy toán học, vốn là một môn yêu cầu người thầy phải chặt chẽ cẩn thận.

“Ngô... Nha...” Ngôn Du nghe vậy ngơ ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất một cái, nháy mắt vài cái, trong lòng thầm nghĩ Sở Nguyệt Xuất có phải ngay cả trở về nhà cũng đều oán hận mình lười nhác hay không, chợt cảm thấy có chút bức mình, thu hồi tầm mắt, chống lại đôi mắt đẹp của Sở Giản Hề, gật gật đầu.

Sở Giản Hề thấy Ngôn Du bộ dáng ngốc ngơ, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, trong lúc nhất thời không khí có vẻ xấu hổ, mà chuông vào học cũng đúng lúc vang lên, Sở Nguyệt Xuất nhăn mi, “Tiểu Y, nhanh đi học đi, tiết này là tiết Hóa phải không?”

Sở Lục Y đồ đồ cái miệng nhỏ nhắn, có chút bất mãn, lại không dám nói gì, chỉ có thể đi đến bên cạnh Sở Giản Hề, duỗi thân thủ néo néo hai má mềm mại của nàng, lúc này mới chạy thật chậm ra khỏi văn phòng. Sở Nguyệt Xuất nhất thời bất đắc dĩ, nhìn Sở Giản Hề, “Em xem em đi, Tiểu Y bị em cưng chiều biến thành cái dạng gì, không gọi em tý tý coi như xong đi, còn đối với em không biết lớn nhỏ.”

“Tỷ, không có chuyện gì.” Sở Giản Hề mặt mỉm cười nhìn tý tý, “Tiểu Y cũng đã là người lớn rồi, nàng cũng có suy nghĩ riêng của mình.”

“Từ nhỏ em vẫn luôn chiều quen nàng.” Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, tầm mắt lơ đãng đảo qua Ngôn Du, thấy nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, một bộ như đi vào cõi thần tiên, đành mở miệng nói, “Ngôn lão sư, hôm nay như thế nào còn chưa về?”

Hôm nay là thứ sáu, thứ sáu lớp nàng chỉ có một tiết toán, cũng chính là buổi sáng tiết thứ nhất. Tuần trước vừa đến thứ sáu, Ngôn Du dạy xong tiết thứ nhất liền quay về văn phòng ngủ, vừa nghe chuông kết thúc tiết thứ hai nàng đã lập tức thu dọn đồ đạc đi về nhà. Hôm nay sao lại có thể lưu đến tiết cuối vẫn còn chưa muốn đi?

“Àn?” Ngôn Du chậm chạp quay đầu, lẳng lẳng nhìn Sở Nguyệt Xuất hồi lâu, thẳng đến khi Sở Nguyệt Xuất bất đắc dĩ lặp lại lần nữa mới hồ hồ gật đầu, “Muốn đi.”

Còn tưởng rằng Ngôn Du hôm nay có gì bất đồng, không nghĩ tới lại nhận được câu trả lời như vậy, Sở Nguyệt Xuất âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, ngoài miệng hồ hững, “Àn, tái kiến.”

“Nga, tái kiến.” Ngôn Du gật gật đầu, đem gối nhỏ nhét vào trong bao, đeo bao lên xong mới đối với Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Giản Hề phát phát tay, liền lao đảo hướng ra phía ngoài đi.

Kỳ thật nàng cũng không biết vì sao lại lưu lại trễ như vậy, vốn tiết thứ ba vừa xong nàng liền muốn đi, chính là lúc tỉnh lại phát hiện cặp kính vốn ở trên sống mũi đã được lấy xuống mà nằm ngay ngắn trên bàn, còn đặc biệt để ở chỗ mà tay nàng không đụng tới được, mới trong lòng nàng cảm thấy thực ấm áp, liền muốn tại trên bàn lớn ngủ một hồi. Chính là... Sở Nguyệt Xuất các nàng một nhà vui vẻ hòa thuận, mới nàng thấy được nàng một mình chờ đợi ở đây là ngu ngốc cỡ nào a.

Bất quá... Lại nói tiếp... Nguyên lai Sở Lục Y là muội muội của Sở Nguyệt Xuất nha, khó trách tên hai nàng đều mang điển cố như vậy, đều là xuất thân từ Kinh Thi, người đặt tên cho các nàng hẳn là người rất có học vấn.

“Mà nè!” Sở Nguyệt Xuất thấy thân ảnh của nàng sắp ra khỏi văn phòng, như nhớ tới cái gì, “Đi đường đừng có mơ ngủ, nhớ nhìn kỹ đường.”

Hôm qua sau khi tan tầm trời cũng đã xế chiều, nàng mang bao muốn đi siêu thị mua chút đồ ăn, không nghĩ tới lại có thể gặp được Ngôn Du ở trên đường. Sau khi tan tầm, Ngôn Du so với lúc ở trong trường cũng không có khác nhau là mấy, vẫn như cũ lười nhác, đi đường lè mà lè mề, cặp mắt nhỏ sau kính đen làm cho người ta phân không rõ là mở hay là nhắm. Vốn nàng còn đang do dự có nên đi lên chào hỏi hay không, chính là, mới bước được vài bước, liền xảy ra chuyện nàng không thể ngờ tới... Ngôn Du tên ngu ngốc kia, lại có thể đang đi trên đường mà đem đầu đụng vào cột điện, thực dọa người.

Ngôn Du nghe vậy cước bộ khựng lại, quay đầu, bắt gặp đôi con ngươi trong suốt không hề chứa tạp chất của Sở Nguyệt Xuất, gật gật đầu, “Hào.”

“Ân.” Sở Nguyệt Xuất buồn cười nhìn nàng rõ ràng nửa người đã muốn ra khỏi cửa, lại vẫn duy trì tư thế quay đầu xem mình, đưa tay quơ quơ, “Tốt lắm, đi đi.”

“Nga, cúi chào.” Ngôn Du lại phát phát tay, lúc này mới ly khai văn phòng.

Sở Giản Hề nhìn thấy thân ảnh của nàng biến mất, lúc này mới quay đầu, đối với tỷ tỷ tựa như đang có suy nghĩ gì, nói, “Tỷ, Ngôn Du người kia thoát nhìn thật mơ hồ nha.”

“Ân, đúng vậy.” Sở Nguyệt Xuất nhớ tới ngày hôm qua nhìn thấy một màn, khóe môi hơi hơi nhếch lên, “Thực mơ hồ.”

Ngày hôm qua chứng kiến Ngôn Du có thể đi đường mà đụng vào cột điện, trừ bỏ dở khóc dở cười ra thì định đi qua đỡ nàng, lại không dự đoán được sau khi đụng phải cột điện, Ngôn Du chính là lui từng bước, nhìn xem cột điện một chút, song lại xoa xoa cái trán, liền hướng về phía trước đi tiếp. Từ đầu tới đuôi cũng chưa hề phát ra âm thanh nào, trên mặt như cũ vẫn là thần sắc mơ hồ cùng hồ hững.

“Tiểu Y giống như thực thích nàng.” Sở Giản Hề không chú ý tới khóe miệng tỷ tỷ cong cong, sờ lên cằm nói, “Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Y giống như chưa từng ở nhà khen ngợi qua ai.”

Sở Nguyệt Xuất phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Sở Giản Hề bộ dáng suy tư sờ cằm, cười cười, “Ai nói, Tiểu Y rõ ràng mỗi ngày đều khen em.”

Sở Giản Hề cộc lốc cười cười, “Nào có nha...”

“Còn không có.” Sở Nguyệt Xuất buồn cười nhìn nàng một cái, “Ngày hôm qua Tiểu Y có phải khen em cường tráng hay không?”

“Trán...” Sở Giản Hề mặt nhất thời đỏ lên, theo bản năng nâng lên tay phải sờ sờ cánh tay trái, xoa bóp cơ, thần sắc cổ quái, một lúc lâu, mới nghẹn ra một câu, “Tỷ, thật sự rất cường tráng ư?”

“Tiểu Hề là cảnh sát nha, cường tráng một chút mới tốt.” Sở Nguyệt Xuất ôn nhu cười cười, nâng tay sờ mái tóc Sở Giản Hề, ánh mắt dịu dàng, “Em đó, đừng cứ liều mạng như vậy biết không? Chú ý an toàn.”

“Em biết.” Sở Giản Hề thực nghe lời gật đầu, đôi ngươi lờ lờ tỏa sáng, “Tiểu Hề phải bảo vệ tỷ tỷ cùng Tiểu Y.”

“Ha ha... Biết là tốt rồi.” Sở Nguyệt Xuất đối với đáp án này rất hài lòng, lôi kéo nàng ngồi xuống, rót chén nước cho nàng, “Tốt lắm, chúng ta chờ Tiểu Y tan học đi.”

“Ân, tỷ, chị cũng mau làm việc đi.” Sở Giản Hề vừa nhìn thấy tỷ tỷ mình mở ra giáo án chỉ biết tỷ tỷ tính toán làm việc, gật gật đầu, tiếp nhận cái chén uống nước, ở một bên nhàm chán nhìn khắp văn phòng, cuối cùng ghé vào trên ghế dựa bắt đầu ngẩn người.

Kỳ thật nàng bắt đầu từ ngày mai phải đi chấp hành nhiệm vụ nằm vùng hàng đầu của sở, chính là không biết cần nên nói như thế nào với tỷ tỷ và muội muội. Nếu là Sở Nguyệt Xuất biết, nhất định sẽ thập phần lo lắng, mà Tiểu Y biết cũng rất tức giận đi. Sở Giản Hề có chút buồn rầu nghĩ đến, ngay cả chuông tan học cũng không để ý.

Sở Nguyệt Xuất thu hồi giáo án, vừa quay đầu liền chứng kiến bộ dáng Sở Giản Hề cau mày, vẻ mặt sầu khổ, đang muốn với tới chụp tay nàng cũng có chút do dự, tự hỏi xong, mới vỗ nhẹ tay nàng, “Tiểu Hề?”

“A... Tỷ.” Sở Giản Hề còn đang trong rối rắm không biết nói sao cho Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y hiểu chuyện mình bị phái đi nằm vùng, bỗng nhiên bị chụp, có chút bối rối, chống lại con ngươi tràn ngập câu hỏi của tỷ tỷ, lại càng không biết phải làm sao.

Ba ba mụ mụ của các nàng từ mười năm trước đã qua đời, chính là lúc Sở Nguyệt Xuất mới mười tám tuổi một bên đọc sách một bên chiếu cố nàng cùng Sở Lục Y, nàng cũng vẫn luôn thực nghe lời tỷ tỷ, cố gắng nghĩ biện pháp cùng nàng chia sẻ, vì thế sẽ không giấu giếm tỷ tỷ cái gì.

“A? Đây không phải Sở cảnh quan sao? Tới đón Sở lão sư nha.” Thời gian tan học vừa đến, các sư phụ liền lục đục trở về văn phòng, gặp Sở Giản Hề liền tùy ý hàn huyên vài câu, cũng vừa lúc đem lực chú ý của Sở Nguyệt Xuất chuyển dời đi, Sở Giản Hề lặng lẽ nhẹ thở ra, nhưng không ngờ vừa đợi Sở Lục Y chạy vào Sở Nguyệt Xuất đã vô cùng tùy ý nói, “Tiểu Y, Tiểu Hề giống như có mấy lời cần nói với chúng ta.”

“Nga?” Sở Lục Y vừa nghe ngữ khí tỷ tỷ nói câu này, đã cảm thấy có điểm,捏 lại đôi mắt to đáng yêu, hồ nghi nhìn Sở Giản Hề. Sở Giản Hề tươi cười cứng đờ, ngay sau đó liền bị một tà một hữu mang ra khỏi văn phòng, bên tai tựa hồ còn có thể nghe thấy tỷ tỷ cùng muội muội chào tạm biệt những sư phụ khác.

Ngôn Du lưng đeo bao đi dọc bên đường, vẻ mặt đăm chiêu, điện thoại đặt trong túi vang lên hồi lâu nàng vẫn không để ý đến, ánh mắt luôn luôn ở trong trạng thái nửa nhắm nửa mở.

Vì cái gì... Cần nói với nàng câu kia đây?

“Đi đường đừng có mơ ngủ, nhớ nhìn kỹ đường.” Sở Nguyệt Xuất khi nói những lời này bộ dạng thật sự, thật sự vô cùng ôn nhu, ân... Cùng mẹ của nàng đều giống nhau ôn nhu. Ngôn Du nghĩ đi nghĩ lại, liền nhìn không được lộ ra nét cười ngây ngô. Nguyên lai Sở Nguyệt Xuất không chỉ sẽ nói “Ngôn lão sư, cùng tôi đi ra đây một chút” nha.

Ngô... Ti...

Cái trán mạnh mẽ bị giáng một đòn nghiêm trọng, vẫn còn nhớ tới vẻ mặt Sở Nguyệt Xuất khi nói câu kia, Ngôn Du hít một ngụm khí lạnh, thối lui từng bước, trừng mắt nhìn cây cột điện mà mình vừa đụng vào thật lâu, sau đó mới sờ sờ cái trán, vượt qua, tiếp tục hướng phía trước mà đi.

Ngồi trên xe đúng lúc thấy được một màn vừa rồi, Sở Nguyệt Xuất “Hi hi” một tiếng bật cười, nhìn theo đạo thân ảnh kia, trên mặt ý cười nở rộ.

Tại sao lại có người có thể ngu ngốc đến như vậy?

Rõ ràng nhắc nhở đi đường nhớ cẩn thận, cư nhiên còn đụng phải, Ngôn Du không phải là mỗi ngày đi đường đều đụng cột điện một lần đi?

“Tỷ, người cười cái gì nha?” Lái xe từ Sở Gian Hề sau khi lên xe liền cảm thụ được ánh mắt uy hiếp bắn đến từ tỷ tỷ cùng muội muội, lúc này chợt nghe tỷ tỷ nở nụ cười, vội mở miệng hỏi.

“Àn? Không có gì...” Không biết vì cái gì, Sở Nguyệt Xuất chưa bao giờ gạt muội muội chuyện gì, lại lựa chọn không nói ra chuyện chứng kiến Ngôn Du vừa rồi.

Àn, Tiểu Y còn ở tại đây, cũng nên tổng cấp Ngôn Du lão sư Toán học lưu chút mặt mũi đi.

-----

Editor: Beng beng beng~ Có một sự dễ cung nhẹ ở đây, bạn Du ơi là bạn Du, cung quá trời cung hà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 5: Chương 5

“Ngôn Du, gọi điện thoại cho em như thế nào không tiếp?”

Mới vừa bước vào cửa chính, lung la lung lay đi vài bước thẳng đến gian phòng của mình, liền nghe được một giọng nữ nghiêm khắc. Ngôn Du thực vô tội nhìn về phía người nọ, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, quả nhiên mặt trên hiện ra bốn, năm cuộc gọi nhờ.

Rõ ràng là hữu lý\*, thế nhưng bị nàng nhìn ngược lại có chút chột dạ, nữ nhân tay đặt trên thắt lưng vốn định huân nàng một phen cũng đành thở dài, giẫm giày cao gót đi đến trước mặt nàng, sờ sờ đầu nàng, “Tiểu Du, đi đường không cần ngăn người.”

\*trách đúng tội

Chóp chóp mắt, trong nháy mắt Ngôn Du chợt nghĩ đến lời Sở Nguyệt Xuất nói với mình, tràn ra tươi cười, “Hào.”

Nguyên lai khi nghe Sở Nguyệt Xuất nói với mình lời kia cảm giác có một cổ ấm áp bao trùm, hóa ra là bởi vì rất giống tỷ tỷ nha.

“Buông bao, chuẩn bị ra ăn cơm.” Nữ nhân là Ngôn Du tỷ tỷ, danh gọi Ngôn Tĩnh, lớn hơn Ngôn Du bốn tuổi, hiện tại đang làm lão sư đại học, đã muốn được lên chức phó giáo sư.

“Nha...” Ngôn Du bộ dạng ủ oải lên tiếng, lại lung la lung lay trở về gian phòng của mình, buông bao, trực tiếp ngã xuống giường, tay nắm một cái gối lớn giống hệt cái gối nhỏ ở trong bao ôm vào trong ngực, thỏa mãn nheo lại mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, một bộ thực hưởng thụ, rất nhanh, liền truyền đến một trận tiếng hít thở đều đều.

“Đát đát đát...” Một loạt tiếng giày cao gót đánh lên mặt đất truyền đến, cửa bị đẩy ra, Ngôn Tĩnh nhìn vào trong phòng, liền bắt gặp cái tên đang nằm trên giường ôm gối đầu ngủ say. Bất đắc dĩ lắc đầu, đi qua, đứng ở bên giường chăm chú nhìn lúc lâu, đem mắt kính còn đặt trên sông mũi Ngôn Du để lên bàn, lại kéo mền giúp nàng đắp kín, lúc này mới xoay người ra cửa, nhẹ nhàng khép lại môn.

Vốn là đang ngủ say, nhưng ở thời điểm cửa phòng nhẹ nhàng khép lại nàng liền lập tức mở mắt ra, ánh mắt không hề mơ hồ, ánh mắt thực phức tạp nhìn chằm chằm cửa phòng vài giây, phát ra thở dài không thể nghe thấy rồi lật người, hai mắt nhắm nghiền.

...

“Nói đi, lại muốn làm chuyện nguy hiểm gì nữa đây.”

Ăn cơm xong về đến nhà, Sở Gian Hề tính toán trở về phòng lại bị Sở Nguyệt Xuất xảo cười xuất thủ, động tác thần nhiên bị ngăn cản, tiếp theo đó Sở Lục Y đẩy ngã nàng lên ghế salon, ngồi vào trên đùi nàng, trừng mắt đặt câu hỏi, mà Sở Nguyệt Xuất thì rất lãnh đạm ngồi ở một chỗ khác trên ghế salon

uống trà.

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề mắt tự nhiên giật giật, muội muội thiếp lại quá thân cận, có thể cảm giác được ngực chạm ngực lẫn nhau, mồi nàng có chút xấu hổ. Sở Lục Y lại đối với chuyện này không thêm để ý chút nào, thần sắc hờ hững, “Nói.”

“Tỷ...” Sở Giản Hề cầu cứu nhìn về phía Sở Nguyệt Xuất, nghĩ tỷ tỷ nhất định sẽ ngăn cản hành vi không biết lớn nhỏ của Sở Lục Y, nhưng không thể ngờ Sở Nguyệt Xuất chính là vẫn duy trì động tác uống trà tao nhã, bất vi sở động.

“Sở Giản Hề!” Sở Lục Y đối với cử động này của nàng rất là bất mãn, đưa tay nắm gương mặt của nàng, muốn dùng sức nhưng lại không dám. Liên trùng mắt làm ra vẻ như thực dùng sức, uy hiếp nhìn Sở Giản Hề, “Thằng thán sẽ được khoan hồng.”

Kỳ thật chuyện này quả thật nên cùng tỷ tỷ và muội muội báo cáo, Sở Giản Hề cũng không giằng dụa bao lâu liền yếu ớt mở miệng, “Ngày mai... Ta muốn đi chấp hành nhiệm vụ hạng nhất...”

“Không được đi!” Tỷ tỷ cùng muội muội trăm miệng một lời, nhường Sở Giản Hề cứng họng.

“Vừa nhìn chị như vậy là biết lại đi làm chuyện nguy hiểm” Sở Lục Y buông tay đang nắm hai má của nàng, lời kéo áo Sở Giản Hề, “Không! Cho!”

“Tiểu Y...”

Vốn dĩ còn đang uống trà thì bây giờ Sở Nguyệt Xuất lại không thể tiếp tục hờ hững được nữa, vô cùng lo lắng muội muội có thể bị thương, “Tiểu Hề... Em không quan tâm chị cùng Tiểu Y sao?”

“Tỷ...”

“Chị vì cái gì luôn nhận mấy loại nhiệm vụ này!” Sở Lục Y trên mặt tươi cười đáng yêu sớm đã không thấy đâu, giờ phút này nhủ mi nhìn Sở Giản Hề, trong thanh âm mang theo nồng đậm lo lắng cùng bất mãn, “Lần trước hơn nửa tháng nằm bệnh viện còn chưa đủ sao?”

Sở Giản Hề quay tầm mắt, chống lại đôi con ngươi Sở Lục Y, tình huống chứng kiến đầy mắt không có chút yên tĩnh liền ôm Sở Lục Y vào lòng, “Lúc này sẽ không.”

Nói xong, lại quay đầu chờ mong Sở Nguyệt Xuất, “Tỷ, nhiệm vụ đã muốn phát xuống rồi, không dễ gì cự tuyệt... Chị yên tâm đi, em sẽ không để cho chính mình có việc.”

Sâu kín thờ dài, Sở Nguyệt Xuất đang muốn nói gì đó thì Sở Giản Hề lại cắt đứt, “Tỷ, chị cũng biết... Em... Đây là em thích...”

Trong phòng khách hai người nhất thời trầm mặc. Sau một lúc lâu, Sở Lục Y động tác thực linh hoạt từ trên người Sở Giản Hề nhảy xuống, mặt không thay đổi, “Em trở về phòng làm bài tập.”

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề nhìn thấy người kia sau khi bỏ lại những lời này liền lập tức trở về phòng mà kêu một tiếng, Sở Lục Y ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

Sở Nguyệt Xuất đặt chén trà xuống, đi đến bên cạnh Sở Giản Hề ngồi xuống, dừng ở nàng, “Tiểu Hề...”

“Tỷ...” Sở Giản Hề không dám xem ánh mắt dịu dàng của tỷ tỷ, vì nó sẽ làm nàng cảm thấy vô cùng áy náy. Cúi đầu, thành thật nhận lỗi, “Thực xin lỗi...”

Khinh nhẹ vỗ về mái tóc nàng, Sở Nguyệt Xuất lại thán một câu, “Chú ý an toàn.”

"Tỷ!" Sở Giản Hề thật mạnh ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt ôn nhu của tỷ tỷ nàng, tâm niệm vừa động, «Chị không tức giận thật sao?"

“Chị như thế nào có thể sinh Tiểu Hề khí đây...” Sở Nguyệt Xuất ngữ điệu bình tĩnh, “Em phải nhớ rõ, còn có chị cùng Tiểu Y ở đây.”

“Ân!” Sở Giản Hề dùng sức gật đầu, “Tỷ tỷ yên tâm”.

“Tốt lắm, đi xem Tiểu Y đi, nàng chắc giận lắm đó.” Sở Nguyệt Xuất giúp nàng sửa hảo áo vừa mới bị Sở Lục Y kéo tới biến dạng, vỗ vỗ vai nàng.

“Ân!”

...

“Tiểu Du...” Thanh âm ôn nhu đem Ngôn Du từ trong giấc ngủ mê mông lung tỉnh lại, mở mắt ra, có chút mơ hồ nhìn người ở phía trên mình, Ngôn Du ôm lấy nàng, bĩu môi, “Tỷ tỷ...”

Ngôn Tĩnh đỡ lấy nàng, giật giật thân mình ngồi xong, tay ở trên lưng nàng khẽ vuốt, “Rời giường đi ăn cơm.”

Cọ xát, bộ dáng Ngôn Du giờ phút này giống hệt như một cô mèo nhỏ, chếp chếp miệng, nhắm mắt lại.

“Tiểu Du... Trước đi dùng cơm được không?” Ngôn Tĩnh ôm thân mình mềm mại của Ngôn Du, không thể động khí, như trước ôn nhu, “Ngoan, trước đi

ăn.”

Ánh mắt bỗng nhiên mở ra, Ngôn Du khó có được một lần không phải híp mắt, mà là yên lặng nhìn tỷ tỷ mình vài giây, động tác rất nhanh lộ ra điểm chết vật, “Tỷ tỷ.”

Tay vừa mới còn trên lưng Ngôn Du vỗ về thì giờ phút này lại giờ ở giữa không trung, Ngôn Tĩnh kinh ngạc vài giây mới thu tay về, đứng lên, “Ngồi dậy dùng cơm đi.”

“Àn, hảo.” Ngôn Du ngắn gọn đáp lại, ôm gối đầu của mình, thấy Ngôn Tĩnh đi ra cửa phòng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Ở trên giường ngồi một lúc lâu, Ngôn Du buông gối đầu, lấy kính ở trên bàn đeo lên, đứng ở bên giường cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, thật lâu sau liền ra ăn cơm.

“Công tác có quen không?” Lúc ăn cơm, Ngôn Tĩnh gấp một đạo đồ ăn phóng vào bát Ngôn Du, mở miệng hỏi.

“Àn, hoàn hảo.” Gật đầu, ăn điểm này đồ ăn, lại cứ mãi miết tiếp tục bái cơm, Ngôn Du thanh âm nghe mơ mơ hồ hồ. Ngôn Tĩnh lại gấp đồ ăn cho nàng, “Không nên chỉ ăn mỗi cơm.”

“Àn, đa tạ tỷ tỷ.”

Ngôn Tĩnh động tác khựng lại, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, “Không cần cảm tạ.”

Kể từ khi nào thì bắt đầu, hai tỷ muội các nàng lại có thể xa lạ thành ra như vậy? Ngay cả gấp thức ăn cũng đều phải khách khí như thế.

“Ba mẹ gọi chúng ta tuần này trở về.” Một lát sau, Ngôn Tĩnh đánh vỡ im lặng trong phòng ăn, mở miệng lần nữa.

“Hảo.” Ngôn Du như trước trả lời hết sức ngắn gọn, lại múc hai muỗng cơm, khi bát cơm thấy đáy liền nhanh nhẹn buông xuống, tại Ngôn Tĩnh liếc mắt một cái, “Em no rồi.”

“Húp chút nước đi.” Ngôn Tĩnh đưa bát canh phóng tới trước mặt nàng, “Hắc Bạch Điền thật đối với thân thể không tốt.”

Trầm mặc vài giây, Ngôn Du cầm lấy thìa ăn canh, ánh mắt vẫn luôn không nhìn Ngôn Tĩnh.

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh há mồm, muốn nói lại thôi.

Vài ngụm uống xong canh, Ngôn Du buông bát, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện, trong suốt con ngươi dường như Ngôn Tĩnh không hiểu sao lại có cảm giác kỳ quái.

“Không có việc gì...” Nhẹ nhàng lắc đầu, Ngôn Tĩnh âm thầm ở trong lòng hít thở hai tiếng, “Sau khi về phòng đừng nằm ngay.”

“Àn.” Đứng lên, gật gật đầu, Ngôn Du đứng lên, “Em đây về phòng trước.”

“Hảo.”

Nhìn thấy Ngôn Du trở về phòng, Ngôn Tĩnh buông đũa xuống, bữa cơm này, bắt kể như thế nào rốt cuộc ăn không vô.

Nàng thích thời điểm lúc Ngôn Du mới vừa tỉnh ngủ được nàng ôm trong ngực sẽ phảng phất giống như một tiểu miêu nhu thuận, từ nhỏ đến lớn, Ngôn Du luôn luôn như vậy, chính là từ hai năm trước, không biết vì cái gì thái độ Ngôn Du đối với nàng bỗng nhiên thay đổi một cách chóng mặt. Kỳ thật Ngôn Du vẫn luôn là một đứa trẻ ưa phản nghịch, ở mặt ngoài thì tựa hồ thực nghe lời nhưng thâm lặng bên trong lại lấy phương thức của mình mà phản kháng, chỉ trừ bỏ khi đối mặt với nàng. Ngôn Du... Là tối nghe lời nàng, tối không biết dùng thái độ mơ mơ màng màng đối mặt nàng..

Trở lại trong phòng, Ngôn Du trực tiếp đi đến bên giường ngã xuống, kéo qua gối đầu ôm lấy, tiếp theo dường như nhớ tới cái gì, lại ngồi dậy. Trong chốc lát yên lặng nhìn mặt đất suy tư xong lại nằm xuống, nhún nhún cái mũi, nhắm mắt lại ngủ.

Ngôn Tĩnh thu thập xong cái bàn lúc sau liền đi tắm rồi trở về phòng, lúc đi ngang qua phòng Ngôn Du thì không nhìn được dùng bước lại, thoáng đẩy cửa đi vào bên trong, chứng kiến tên kia lại đang nằm thì trong mắt xẹt qua một thoáng thất vọng, lần nữa đem cửa phòng khép lại.

...

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề đẩy ra cửa phòng Sở Lục Y liền thấy được Sở Lục Y đang cúi đầu, còn là thật sự chăm chú đọc sách, mới xoay người đóng cửa lại, đi qua ngồi cạnh Sở Lục Y. Sở Lục Y lại hoàn toàn không thêm để ý nàng. Năm bút, thực nghiêm túc ở trên giấy tính toán gì đó. Sở Giản Hề sờ sờ cái mũi, đối với thái độ Sở Lục Y như vậy may mắn không thêm để ý, “Tiểu Y, đừng nông nổi giận nữa có được không?”

Sở Lục Y nắm thật chặt bút trong tay, không nói gì, nhưng động tác viết chữ lại ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Sở Giản Hề, mặt không chút thay đổi.

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề bảm riết không tha kêu tên Sở Lục Y, một chút bộ dạng của tỷ tỷ đều không có, “Tiểu Y, chị đáp ứng em, nhất định sẽ không có việc gì.”

“Chị mỗi lần đều nói như vậy!” Sở Lục Y “Ba” một tiếng buông bút, vô cùng tức giận quay đầu trừng nàng, “Lần trước chị cũng nói như vậy, kết quả thì sao, còn không phải ở bệnh viện nửa tháng!”

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề nhất thời không phản bác được.

“Lần này là nhiệm vụ gì?” Sở Lục Y hạ xuống khí tức thờ hồn hèn, cố gắng bảo trì bình tĩnh.

“...” Sở Giản Hề trầm mặc vài giây, thấp phần nhỏ giọng, “Năm vùng...”

“...” Sở Lục Y cũng trầm mặc.

“Tiểu Y?”

“Đi ra ngoài.”

“Tiểu Y...”

“Đi ra ngoài!”

“Nha...” Mắt thấy thái độ muội muội cực kì kiên quyết, Sở Giản Hề không dám làm ra rui ro, ai ya đứng dậy đi ra trước cửa, trước khi đóng cửa phòng vẫn không quên dặn dò Sở Lục Y, “Tiểu Y, thời gian ôn tập phải chú ý nghỉ ngơi nha.”

Cửa phòng đóng lại, Sở Lục Y mím môi, trong mắt lộ ra hàn quang.

Đáng giận, thân phận hiện tại còn không thể bảo đảm Sở Giản Hề tên hỗn đản này!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Chương 6

Ngày hôm sau là thứ bảy... Đương nhiên, đối với học sinh cấp ba mà nói, thứ bảy không phải cuối tuần.

Ngôn Tĩnh đi vào trong phòng Ngôn Du, nhìn thấy nàng đang ngủ say trên giường còn không quên ôm đại gối đầu bữu môi, ánh mắt vô hạn ôn nhu. Chính là, chờ khi tầm mắt đảo qua một chồng đồ vật tràn ngập trên bàn bao nhiêu là giấy thì nhất thời không còn ý cười, chỉ còn lại lo lắng.

“Tiểu Du...” Nhất thời đem trong đầu ngàn vạn tự đi áp chế, Ngôn Tĩnh khom lưng, nhẹ nhàng lác lác, phe phẩy người đang trong mộng. Ngôn Du ni non một tiếng, xê dịch đầu vùi vào trong gối, mền cũng bị kéo đắp lên trên. Bất đắc dĩ nhìn thấy nàng như thế, Ngôn Tĩnh dứt khoát ngồi vào bên giường, đưa tay muốn kéo gối đầu, gối đầu quả nhiên như nàng lường trước bị nắm chặt, không chịu buông ra. Lắc đầu, không thèm đi tranh cái gối, Ngôn Tĩnh đưa tay tham tiến vào, xoa nhẹ lỗ tai Ngôn Du, thanh âm ôn nhu, “Mau rời giường, em chút nữa có tiết.”

Cảm giác lỗ tai bị nhẹ xoa nhường Ngôn Du hơi hơi thanh tỉnh, ánh mắt mở ra một ít, ôm gối đầu, cảm thụ động tác ôn nhu đang xoa xoa lỗ tai mình, lại nhắm mắt.

“Tiểu Du, tám giờ rồi, em không phải dạy tiết thứ ba sao?”

Bên tai vẫn nghe thấy tiếng nói dịu dàng dễ nghe, Ngôn Du đang đóng mắt, lần nữa mở ra đã có tinh thần hơn một chút, chính là thoát nhìn vẫn thấp phần uể oải. Ngồi dậy, cũng thuận tiện giã ra khỏi tay Ngôn Tĩnh, Ngôn Du xoa nhẹ hai mắt của mình, “Tỷ tỷ.”

“A, mau dậy đi.” Ngôn Tĩnh sùng nịch nhìn nàng, Ngôn Du gật gật đầu, tránh đi ánh mắt của nàng, đi vào phòng tắm.

Ngôn Tĩnh nhìn thấy nàng đã đi vào phòng tắm, thờ dài, đi đến bên cạnh bàn giúp Ngôn Du thu thập lại. Trên bàn tùy ý ném một đồng giấy, trên giấy tràn ngập con số Ả-rập cùng với các công thức lĩnh tính gì đó, chữ viết rất ngộá. Không dám đụng vào giấy này, chính là đem mấy cây bút ném loạn thả lại trong ống đựng, chờ Ngôn Du rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, Ngôn Tĩnh thanh âm mang theo đau lòng, “Tiểu Du, tối hôm qua mấy giờ mới ngủ?”

Đang muốn mở tủ quần áo chợt khựng lại, Ngôn Du chưa đeo kính thoát nhìn so với ngày thường lãnh mạc hơn chút, đưa lưng về phía tỷ tỷ mình, thanh âm nghe không ra cảm xúc, “Năm giờ rồi.”

Nói xong, liền mở ra tủ quần áo, tùy tay lấy một chiếc áo somi kẻ ô mặc vào, Ngôn Du đang muốn mặc quần bò, liền nghe Ngôn Tĩnh nói, “Chỉ có nói với ba ba sẽ không bức em tiếp tục làm giáo viên nữa.”

Động tác lại lần nữa bị kiềm hãm, Ngôn Du trong tay còn cầm quần bò, mặt không chút thay đổi, thật lâu sau, thanh âm phát ra lạnh nhạt, “Không cần.”

“Tiểu Du...” Ngôn Tinh nhủ mi, xoay người lại xem nàng, “Em rõ ràng nên làm là nghiên cứu học thuật... Chị thả rằng em không phải làm giáo viên, ban ngày chỉ cần làm nghiên cứu, buổi tối có thể hảo hảo ngủ.”

Mặc quần vào, Ngôn Du xoay người đi trở về bên giường mang vớ, nhũu mảy, “Em nếu như đã trở thành lão sư Toán của bọn nhỏ, thì rốt cuộc cũng nên phụ trách.”

Nên gánh vác trách nhiệm, tuyệt đối không thể trốn tránh.

Ngôn Tinh sâu kín thờ dài, không nói chuyện này nữa, trầm mặc một hồi, “Chị vừa mới nấu cháo, em xong rồi tự ra ăn đi.”

“Hảo.” Ngôn Du thấy Ngôn Tinh ra khỏi phòng liền cầm lấy mắt kính trên bàn đeo lên, vuốt vuốt tóc dài phi ở trên vai, từ trong góc xách lên cái bao mỗi ngày đều mang theo, khoe miệng lại thoáng hiện tia cười khổ.

Ngôn Tinh... Không phải là nhi đồng nghe lời nhất Ngôn gia sao? Như thế nào có thể bởi vì nàng mà ngổ ngược với ba ba.

Ném qua điểm tâm xong đi tới trường học thì thấy tiết thứ hai còn chưa tan học, Ngôn Du hí hóp đi đến bên ngoài phòng làm việc cách đó không xa, phát hiện không biết tại sao trước cửa lại đông người như vậy. Trên mặt vẫn là vẻ mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, Ngôn Du đang thầm nghĩ phải chạy nhanh vào văn phòng ôm Tiểu lười hảo hảo ngủ một giấc, cũng không thèm đi quản những người kia làm chi, né đi qua, coi thường bọn họ vào văn phòng.

Bị một đám người vây cho rơi vào giữa, Sở Nguyệt Xuất rõ ràng lòng nóng như lửa đốt, lại bắt gặp Ngôn Du bộ dáng mơ mơ màng màng không coi ai ra gì, nhin không được cười khê, trong lòng cảm thấy Ngôn Du cực kỳ đáng yêu. (Aiyuuu, ta nói bà Nguyệt bà bắt đầu để mắt tới con người tham ngủ kia zoi, à thật ra là thiếu ngủ trầm trọng chó! Coi ra cũng tội thim Du. Haizzz)

“Cô kia! Đứng lại!” Một nữ nhân thoạt nhìn thập phần khỏe mạnh khôì ngờ thấy Ngôn Du bỗng nhiên hô lớn một tiếng, chạy tới bàn công tác của mình giữ Ngôn Du vẫn là vẻ mặt ù rù, đang kéo ra ghế dựa, đem bao phóng tới một bên, mở ra khoá kéo, một tay gỡ mắt kính ném lên bàn, một tay từ trong bao lấy ra gối nhỏ, động tác thành thục ngồi xuống đồng thời úp sấp mặt lên gối đầu thờ to mà ngủ, trừ bỏ Sở Nguyệt Xuất thì mọi người bên ngoài nhất thời đều có loại cảm giác trợn mắt há hốc mồm.

Sở Nguyệt Xuất sớm dự đoán được sẽ như thế, ở trong lòng âm thầm cười hai tiếng, hồ hững mở miệng, “Phụ huynh Trình, Ngôn lão sư chỉ dạy lớp chuyên của chúng tôi, con của ngài cũng không phải là học trò của nàng, tôi nghĩ ngài đã hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Nữ nhân khôì ngờ hung tợn cười lạnh, giơ giơ lên bút ký trong tay, “Vây trên mặt giấy này lại được viết nhất thanh nhị sở đó a!”

Liếc mắt người hầy còn gục trên bàn ngủ say, Sở Nguyệt Xuất theo bút ký trong tay nữ nhân cảm qua, phiên liễu phiên, sắc mặt dần dần xanh mét, ánh mắt càng phát ra lạnh lùng.

“Không lời nào để nói chứ gì?” Nữ nhân rất nhanh bước lên vài bước, người chung quanh theo bản năng lui ra xa, nàng liền thẳng hướng đến chỗ Ngôn Du, vừa muốn nâng tay kéo cổ áo Ngôn Du lên thì một bàn tay xinh đẹp trắng nõn nắm chặt cổ tay nàng.

Sở Nguyệt Xuất gắt gao nắm lấy tay nữ nhân to mọng kia, nhủ mi, “Tôi nghĩ ngài hiểu lầm, đây chỉ là con của ngài viết văn vợ gì đó, thái độ làm người của Ngôn lão sư như thế nào chúng tôi đều biết rõ.”

“Cô là nói con tôi viết loạn?” Nữ nhân trừng mắt hung tợn nói, “Cô muốn nói con tôi là biến thái?”

Đôi mắt xanh triệt mà lạnh lùng, Sở Nguyệt Xuất thần nhiên nói, “Ít nhất, Ngôn lão sư nhất định không biết con của ngài.”

Hai tháng này ở chung nàng đối với Ngôn Du cũng có hiểu biết nhất định. Tuy rằng ngoài mặt luôn mơ mơ màng màng nhưng chính là việc nào nên làm và không nên làm đều luôn luôn được nàng phân chia rõ ràng. Bọn trẻ lớp chuyên nàng đều có thể kêu ra tên từng người, thế nhưng những lớp còn lại nàng một mực không hề biết.

Ngôn Du tối hôm qua thật sự quá mệt mỏi. Sau khi thu được đề mục từ đạo sư ở Mĩ Quốc gửi về, thì nàng liên tục suốt đêm trong vài ngày tính toán, ngày hôm qua là ngày cuối cùng. Mắt thấy đáp án đã muốn mơ hồ phát hiện ra, nàng thật sự luyến tiếc tới phòng ngủ, cố sức lăm kéo dài tới năm giờ rưỡi đem đề mục làm xong, lúc này mới trực tiếp ngã xuống giường đi ngủ. Giờ phút này nàng ghé trên bàn làm việc ôm gối nhỏ, mới vừa ngủ không bao lâu liền bị tiếng động thật lớn bên tai làm cho vô cùng bất mãn, cuối cùng dứt khoát đem gối nhỏ phóng tới trên đầu, hai tay ôm gối đầu mà ngủ.

Sở Nguyệt Xuất đang cùng nữ nhân tranh luận, dư quang vừa lúc liếc đến động tác Ngôn Du, một trận buồn cười, mím môi khắc chế vài lần mới không làm cho mình bật cười.

Chuông tan học vào lúc này vang lên, đại biểu của hai lớp chuyên thu bài tập đem lên văn phòng, lúc đi vào liền chứng kiến hình ảnh một nữ người cùng Sở lão sư lớp các nàng vốn luôn ôn nhu đang giằng co quyết liệt mà kinh trụ\* tại chỗ.

\*đứng hình

Sở Nguyệt Xuất biết cứ tiếp tục như vậy rất không tốt, liền nói lòng tay của nữ nhân, chậm dần ngữ khí, “Phụ huynh Trình, tôi nghĩ là ngài vẫn nên cùng nhi đồng hảo hảo khai thông một chút đi.”

“Thúi lắm! Tôi cho cô biết, tôi hôm nay phải chính tay thu thập con hồ ly tinh này!” Nữ nhân thực dùng sức mà đem thủ rút ra, lại muốn đi tới traõ Ngôn

Du. Ngôn Du lúc này vừa lúc tỉnh lại, không chú ý phía sau trạng huống, lấy ra điện thoại di động nhìn thời gian, chà chà một chút đứng lên, trên đầu gối nhỏ rơi xuống, lại vội vàng đi nhất, vừa lúc tránh được một trào.

Đang muốn ra văn phòng, hai đại biểu lớp không có bỏ qua một màn kia, liếc nhau, liền vội vàng hướng phòng học chạy tới.

Đem gối đầu cất kỹ, xoa xoa mắt đeo kính lên, Ngôn Du ở trong lòng bất đắc dĩ hít hai hơi, cầm sách giáo khoa ở trên bàn xoay người, giặt mình tại chỗ.

Hiện tại... Là trạng huống gì?

Sở Nguyệt Xuất làm chi lại dùng ánh mắt này xem nàng? Giống như rất muốn cười lại như thực bất đắc dĩ không thể cười được. Còn có đại thâm to lớn như gấu mẹ ở bên cạnh, kia hai mắt tròn trũng là chuyện gì đang xảy ra? Giáp lá cà sao?

Chớp chớp mắt nhỏ không hiểu ra làm sao, Ngôn Du cũng lười quản đây là trạng huống gì, không thèm nhìn thẳng mọi người từ bên cạnh Sở Nguyệt Xuất cùng gấu mẹ đại thâm đi qua.

Giờ lên thủ lại muốn đi nắm cổ áo Ngôn Du, nữ nhân thực nóng nảy hét lớn một tiếng, “Hồ ly tinh!!!”

Hồ ly tinh?

Lúc này Ngôn Du nghe được quay đầu, nghi hoặc nhìn mắt nữ nhân, sau đó đảo mắt lại nhìn Sở Nguyệt Xuất, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất đối với mình dùng sức đưa mắt ra hiệu, chớp chớp mắt, mình bạch rồi. Nhức đầu, đi đến trước mặt nữ nhân, trong ánh mắt quái dị của Sở Nguyệt Xuất mà đem nàng hộ ra phía sau, ngăn đầu đánh giá nữ nhân vài giây đồng hồ, xác định xưng hô, “Vị này đi...”

Nữ nhân vốn đang lúc bối vì Ngôn Du đi tới mà đắc ý, trên mặt tươi cười còn tại, giờ phút này nghe được xưng hô như thế, mây đen nháy mắt che kín toàn bộ trương thịt béo chổng chất trên mặt, “Ngươi... Ngươi...”

Thanh âm rõ ràng bởi vì tức giận mà run rẩy lên, nữ nhân toàn thân thịt béo cũng đều run lên, mà Ngôn Du tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới điểm này, theo bản năng quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất có vẻ sợ hãi người, lại trở lại nói tiếp, “Cái kia, vị này đi... Sở lão sư tuy rằng rất được nhưng cũng không thể là hồ ly tinh nha.”

“Phốc...” Nghe tin mà mang theo hơn nửa lớp đi tới, Sở Lục Y đã cố nhịn cười lại thấy vẻ mặt quái dị của tỷ tỷ lại càng không cảm được cười lớn, ánh mắt có chút ý vị thâm trường. Được Ngôn Du hộ ở phía sau, Sở Nguyệt Xuất nhìn nhìn thân ảnh so với chính mình còn muốn thấp bé hơn, dờ khóc dờ cười, lại cảm thấy có chút cảm động.

Mặc dù nữ nhân này là hướng Ngôn Du mà tới, chính là Ngôn Du lại không hề biết tình huống hiện thời, còn thay đổi thái độ ngày thường cái gì cũng không thèm quan tâm đến che chở nàng, làm cho nàng cảm thấy có chút khó tin cũng theo đó mà cảm thấy một ít ảm áp.

Nữ nhân hiển nhiên bị lời nói Ngôn Du biến thành ngây dại, mà trong văn phòng các lão sư khác cũng lặng ngắt như tờ. Thật vất vả chờ người kịp phản ứng lại, đang lúc chổng tay lên eo định mắng to, thì một nam sinh thấp bé gầy yếu chen vào đám người, giữ chặt nữ nhân, “Mẹ, mẹ đang làm gì thế a!”

Nữ nhân vừa thấy nam sinh lại đây, tròn mắt, “Đến xem con hồ ly tinh nào dám câu dẫn ngươi!”

“A?” Nam sinh rõ ràng ngây ngẩn cả người, tiếp theo nhìn Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất, lại thấy bút ký Sở Nguyệt Xuất cầm trong tay, mặt lập tức trở nên xám xanh, giữ chặt tay của nữ nhân, “Mẹ, mẹ làm gì thế a, mẹ... Mẹ...”

Bút ký kia vốn chính là nhật ký của hắn, ngày thường tổng ưa thích viết vài chuyện loạn thất bát tao, từ khi Ngôn Du đến đây dạy học, hắn liền thích Ngôn Du, cho nên ở trong nhật ký viết mấy cái YY (tự sướng), tỷ như... Cùng Ngôn Du ước hội linh tinh.

“Ta cho ngươi biết a hồ ly tinh...” Nữ nhân vừa quay đầu lại muốn mắng Ngôn Du, nam sinh bỗng nhiên nổi giận, “Mẹ làm gì thế a! Không hiểu ra sao cả! Về nhà thôi!”

“Làm sao ngươi dám cùng mẹ nói chuyện như vậy hả!”

“...” Nam sinh sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nhìn chung quanh, tựa hồ có thể chứng kiến sự xem thường cùng trào phúng của đám người, quay người liền chạy ra khỏi văn phòng. Nữ nhân thấy tình thế không đúng, vội vàng muốn truy, rồi lại không quên quay đầu bỏ lại một câu, “Hồ ly tinh, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Vì thế trận não kịch liền tạm thời kết thúc, Sở Lục Y tính thêm mười mấy học sinh cũng trở về phòng học, trong văn phòng chỉ còn vài nhóm lão sư thảo luận chuyện tình vừa mới xảy ra. Ngôn Du gãi gãi cằm, xoay người, thiếu chút nữa cùng Sở Nguyệt Xuất ở phía sau đụng nhau, vội vàng lui về từng bước, “A... Sở lão sư...”

“Tiểu Ngôn lão sư.” Sở Nguyệt Xuất chịu đựng cười, “Cám ơn ngươi.”

“Ừ, không cần cảm tạ.” Ngôn Du rất thành thật đáp.

- - -

Editor: Các bằng hữu xem cũng nên thông cảm cho tui nhe, không thể bùng mảy cái tao-mày vào Hán văn, vô cùng mất mỹ quan nên mới thay ta-ngươi



vào câu chữ cho đỡ đọc tại ^o^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7: Chương 7

“Chút nữa không phải tiết của cô sao, mau đi đi.” Sở Nguyệt giấu vạch trần chuyện này, tay cầm lên bút ký vốn vẫn còn rữ xuống bên người, đối với Ngôn Du ôn nhu cười cười.

Nháy mắt mấy cái, gật gật đầu, Ngôn Du mang theo sách giáo khoa mới đi hai bước, Sở Nguyệt Xuất chợt nhớ ra cái gì, “Đợi một chút!”

Quay đầu lại xem nàng, Ngôn Du vẻ mặt mê hoặc, chính là vừa tỉnh ngủ mộng lung, thoát nhìn góc cực kỳ. Sở Nguyệt Xuất liền thu hồi cười, mang theo cảnh cáo nói, “Đi dạy không được ngủ.”

Mặt lập tức suy sụp, bởi trong lòng Ngôn Du đang nghĩ tới cần lấy đề gì nhường học trò làm đề còn đi ngủ, miệng cong lên rất là ai oán. Sở Nguyệt đến trước bàn làm việc của mình, đem bút ký khóa lại trong ngăn kéo, thấy Ngôn Du còn đứng tại chỗ thất thần, mấp máy miệng, trong mắt hiện lên giáo hoạt, cầm lấy giáo án của mình đi đến bên cạnh cái tên còn đang ngẩn người kia, “Đi thôi.”

“Nha...” Ừ ừ gật đầu, cước bộ đi theo Sở Nguyệt Xuất đến cửa phòng học, tại thời điểm Sở Nguyệt Xuất ý bảo bước vào lớp trước, nàng mới vừa bước lên bậc giảng liền chứng kiến Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, từ cửa sau đi vào phòng học ngồi ở dãy cuối, nháy mắt cứng người tại chỗ.

Ngồi ở dưới này tận mắt thấy vẻ mặt Ngôn Du từ một bộ mơ hồ buồn bực, liền rất nhanh chuyển sang khiếp sợ, đám học trò theo tầm mắt của nàng quay đầu xem người đang ngồi ở cuối hàng mà bắt đầu cười trộm.

Như thế nào như vậy...

Ngôn Du buồn rười rượi, ai ya lúc bắt đầu dạy, mỗi lần nói xong một câu đều nhìn không được xem Sở Nguyệt Xuất liếc mắt một cái. Thấy nàng cúi đầu nghiêm túc đọc sách, ngẫu nhiên sẽ nâng tay đem mấy sợi tóc rơi ở bên mặt vén ra sau tai, có khi sẽ ngẩng đầu nhìn nàng một cái lại tiếp tục đọc sách.

Bất tri bất giác, một tiết cứ như vậy trôi qua. Khi chuông tan học vang lên, Ngôn Du hãy còn trên giảng đài nói kiến thức, vừa nghe tiếng chuông mới hiểu đã muốn tan học, tiếp theo liền thấy Sở Nguyệt Xuất rất lãnh đạm từ vị trí ngồi đứng lên, ở cửa sau đi ra ngoài.

“Ngô... Vậy hôm nay cứ như vậy đi, mọi người nghỉ...” Ngôn Du thấy nàng đi rồi, nhức đầu, đang nói được một nửa liền bị học trò bên dưới cắt đứt, “Lão sư, đề mục đâu?”

“Nha... Nha...” Sỏa hồ hồ gật đầu, Ngôn Du quét mắt đám học trò đang lui tới trên hành lang, “Kéo giờ là không đúng, chờ cô quay về văn phòng viết xong đề mục sẽ đi in cho các em, được chứ?”

“Dạ —— được ——” Vui vẻ đáp lại, đặc biệt bởi vì câu “Kéo giờ là không đúng”, trong nhất thời tâm tình của mọi người thật tốt.

Sở Nguyệt Xuất thực không có đi xa, từ cửa sau quay về văn phòng khẳng định phải đi qua cửa trước, giờ phút này mới vừa bước ra cửa không bao lâu liền nghe được thanh âm cộc lốc của Ngôn Du hỏi mọi người, giật mình, tiếp theo thân nhiên cười.

Khi Ngôn Du trở lại văn phòng, Sở Nguyệt Xuất đã muốn thực bình tĩnh ngồi tại trước bàn làm việc của mình viết gì đó. Lung la lung lay đi trở về vị trí của mình ngồi xuống, Ngôn Du nắm một bên gối nhỏ, ngay cả mắt kính cũng chưa mở liền nằm xuống.

Kỳ thật vẫn một mực chú ý động tác của nàng, Sở Nguyệt Xuất không khỏi lắc đầu, thu hồi tầm mắt tiếp tục làm chuyện của mình, tính chờ một lát lúc người đi dạy bớt chút sẽ tiếp tục qua giúp Ngôn Du lấy xuống mắt kính.

Người này... Lười thành như vậy, cũng không ngại cần mũi đau.

Chính là, lúc nàng không nghĩ tới, chuông vào học còn chưa vang lên, Ngôn Du lại chợt ngồi dậy, động tác nhanh đột xuất khiến những lão sư còn lại trong văn phòng đều nhìn về phía nàng. Ngôn Du giống như không có cảm giác đến ánh mắt của nhóm lão sư, đem gối nhỏ để qua một bên, ở trên bàn tìm kiếm hồi lâu, bất mãn dờ miệng.

“Cô đang làm gì?” Sở Nguyệt Xuất thật sự xem không hiểu, mở miệng dò hỏi.

“Bút giấy...” Mơ mơ hồ hồ nói xong Ngôn Du lại bắt đầu mở ra ngăn kéo của mình, Sở Nguyệt Xuất sùng sột, lặp lại nói, “Cái mũi?”

“Bút... Giấy...” Ngôn Du đang cúi đầu cường điệu nói lại một lần. Lúc này Sở Nguyệt Xuất mới nghe rõ ràng, từ trên bàn mình cầm một quyển vở bài tập, tính cả bút lông mình thường xuyên dùng, đi qua đưa cho Ngôn Du.

Đầu ngày cả nàng cũng không thèm, tiếp nhận giấy bút bắt đầu ở trên giấy lụa bút thành văn, Ngôn Du thay đổi bộ dáng mơ hồ ngày thường, ánh mắt sáng ngời. Sở Nguyệt Xuất tuy nhìn không tới ánh mắt của nàng, không hiểu sao đột nhiên cảm giác Ngôn Du không giống với lúc trước, lập tức ở một bên tò mò nhìn.

Kỳ thật Ngôn Du vốn đã sắp ngủ rồi, chính là chợt nhớ tới mình có đáp ứng cho đề nhường đám học trò làm, cho nên mới có một màn này phát sinh.

Đem hôm nay kiến thức nói qua đối ứng với đề mục thường thấy viết lên, hơn nữa ghi chú rõ hình thức mỗi đạo đề có thể biến hóa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đem bút ném, ngay cả gối nhỏ cũng chưa lấy, trực tiếp gục xuống ngủ.

Sở Nguyệt Xuất sớm hiểu ra tờ giấy kia là viết cái gì, dịu dàng cười cười, cầm gối nhỏ, chân chờ vài giây, đưa tay sờ sờ mặt Ngôn Du. Đang nghiêng đầu gục trên bàn, Ngôn Du không nhận được nhủ mi, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn Sở Nguyệt Xuất, rất là vô tội.

Chẳng lẽ ở văn phòng đều không thể ngủ sao?

Sở Nguyệt Xuất không biết nàng đang suy nghĩ gì, chính là cảm thấy ánh mắt Ngôn Du mời nàng rất muốn đi trạc khuôn mặt bạch bạch nộn nộn của nàng kia. Nhận xuống xúc động, tay quơ quơ trước mắt nàng, tiếng nói mềm nhẹ, “Đề mục lấy ra, tôi giúp cô đi in để còn phát cho bọn họ.”

Dại ra vài giây, ngồi dậy, đem đề mục trên vở lẫn bút lông đưa cho nàng, Ngôn Du động động miệng, đang muốn nói cảm ơn, Sở Nguyệt Xuất tiếp nhận mấy thứ kia xong thì một tay cầm lấy gối nhỏ phóng lên bàn, thuận tiện lấy xuống mắt kính trên sống mũi Ngôn Du, “Ngủ đi.”

Lại đại ra vài giây, Ngôn Du nghe lời nhắm mắt lại, trực tiếp úp sấp trên gối đầu. Sở Nguyệt Xuất khoe môi thần nhiên nổi lên tươi cười, đem kính mắt cất kỹ, lấy đề mục trong tay rồi đi văn phòng đi in, chỉ chừa lại thấy cô trong văn phòng về mặt kính ngac.

Sở Nguyệt Xuất không phải vẫn luôn rất bất mãn Ngôn Du sao? Sao hôm nay chuyện người giám hộ học trò đến gây náo loạn nàng đã thay Ngôn Du đỡ một lần, hiện tại còn cư nhiên không bực vì Ngôn Du ngủ mà tức giận.

Trên đường hướng văn án thất\* mà đi, tâm tình giống như ánh mặt trời sáng lạn, Sở Nguyệt Xuất nghĩ đến Ngôn Du khi đi dạy tuy rằng về mặt mơ hồ nhưng lời nói lại đi thường rõ ràng dễ hiểu, lại nghĩ tới vừa rồi nàng rõ ràng còn thực buồn ngủ thế nhưng vẫn nhớ rõ viết ra đề mục, trong mắt ý cười càng ngày càng đậm.

\*tiệm photo

Kỳ thật người nọ vẫn là cố gắng phụ trách... Đương nhiên, ai ya, nếu đi dạy mà có thể không có ngủ thì vẫn tốt hơn. Chính là không rõ, vì cái gì lại khiến nàng cứ luôn buồn ngủ như vậy.

In đề mục trở lại văn phòng, bên trong chỉ còn sót lại Ngôn Du là đang ngủ. Sở Nguyệt Xuất đem hơn bốn mươi tờ đề mục phóng lên bàn, chứng kiến Ngôn Du đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, khuôn mặt nhỏ còn lộ ra điểm hồng hồng, cắn môi không tiếng động cười cười đi qua, chìa ngón trỏ trạc khuôn mặt Ngôn Du, cười đến nheo lại mắt.

Quả nhiên như nàng tưởng tượng, hơi nóng, trơn bóng, rất co dãn. (Thiết hồ thẹn, sao mình lại nghĩ tới cái... Mông nhỉ? Hihi)

Trong lúc ngủ mơ Ngôn Du hoàn toàn không biết mình bị sờ sảng, chép chép miệng, than thở vài tiếng rồi gương mặt lại trên gối nhỏ cọ tới cọ lui.

Sở Nguyệt Xuất cười càng vui vẻ hơn, dứt khoát đôi ngón trở thành hai ngón tay nhẹ véo, Ngôn Du lại cọ xát lên gối nhỏ.

Thoả mãn thu tay về, Sở Nguyệt Xuất cước bộ nhẹ nhàng trở lại trước bàn mình ngồi xuống, về mặt tươi cười.

Đã nhiều năm qua không có loại cảm giác này, từ khi Tiểu Y nhà nàng lớn lên xong thì không cho nàng nhéo mặt nữa, cũng không cho nàng nhéo Tiểu Hề. Bất quá, chà đạp khuôn mặt Ngôn Du khẳng định so với hai vị muội muội nhà nàng thật thì càng chơi vui hơn... Đáng yêu muốn chết...

Được rồi, Sở Nguyệt Xuất là đứng đắn thực nữ, hơn nữa đều không phải do bị vấy trong trạng thái tức giận. Trên thực tế, đối với tiểu động vật đáng yêu hoặc là tiểu oa nhi nàng hoàn toàn không hề có sức chống cự.

=. = Lúc trước thường xuyên kêu Ngôn Du đi giáo huấn một chút cũng không phải bởi vì Ngôn Du đi dạy mà cứ nằm ngủ khiến nàng tức giận, kỳ thật đó không hẳn là nguyên nhân. Ít nhất, mỗi lần chứng kiến Ngôn Du làm động tác đáng thương vô tội cúi đầu, cắn ngón tay hoặc xả góc áo, đều có thể mời tâm tình nàng tốt lên. (==))))) hahahaha cái thể loại hứng thú gì thế này?!!)

Tuy rằng hôm nay không có cơ hội chứng kiến Ngôn Du lộ ra bộ dáng tiểu động vật bị kinh hách, bất quá có thể chọc đến khuôn mặt nhỏ nhắn “phản điều ngọc mĩnh” này nhường nàng thực thỏa mãn.

Lớp chuyên lúc này đang học môn Chính trị, Sở Lục Y một tay chống cằm, một tay nắm bút, hai mắt nhìn chăm chăm bảng đen có vẻ thực nghiêm túc nghe giảng, nhưng trên thực tế lại đang thất thần.

Hôm nay đại tỷ lại có thể tới nghe Ngôn lão sư dạy học... Là quan hệ càng ngày càng tốt lên sao?

Ngôn lão sư lại thuộc dạng mời người tới chà đạp quả nhiên rất đúng với đại tỷ khẩu vị đi. Nàng nên nhanh chóng nghĩ biện pháp khiến các nàng cùng một chỗ, để đại tỷ tự sẽ không cùng nàng thường tên ngu ngốc Sở Giản Hề kia được.

Mặc dù đại tỷ đối Sở Giản Hề hoàn toàn là thái độ tỷ tỷ đối muội muội, chính là mỗi lần chứng kiến Sở Giản Hề nghe lời đại tỷ như vậy, thật sự rất đáng giận a.

Bút trong tay nhưng một chữ cũng không viết, Sở Lục Y mặt không chút thay đổi, trong lòng có chút sốt ruột.

Chính là tại trạng huống trước mắt, nàng thật không biết cần làm như thế nào để thôi động quan hệ giữa đại tỷ với Ngôn lão sư. Nhường đại tỷ theo đuổi Ngôn lão sư khẳng định là không thể nào, đại tỷ tuy rằng luôn thực ôn nhu, chính là ở một vài phương diện tuyệt đối còn rất cổ hủ. Rồi Ngôn lão sư thích ngủ đến nỗi như vậy, nàng cũng vô cùng hoài nghi nàng có thể ngoài chuyện ngủ ra còn có hứng thú cái gì hay không.

Bất quá, nhường Ngôn lão sư truy đại tỷ hẳn là so với nhường đại tỷ theo đuổi Ngôn lão sư coi ra dễ dàng hơn. Lão sư ngơ ngác ngác như thế vừa nhìn chính là cái loại rất dễ dụ a...

Nghĩ thế, Sở Lục Y trong mắt nổi lên tinh quang, lộ ra tươi cười đáng yêu, thay đổi tư thế ngồi, còn thật sự nghe giảng bài.

Giai đoạn thứ nhất của kế hoạch tác chiến: Tiếp cận Ngôn Du, lấy tín nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Chương 8

“Cần ngủ một lát không?” Giữa trưa ăn cơm xong, theo thói quen Ngôn Tĩnh sẽ lái xe chở Ngôn Du đi thăm cha mẹ của các nàng, nhưng khi nhìn muội muội thương yêu nhất đang ở một bên ăn cơm, khỏe mắt lâu lâu còn hay trượt ra một chút nước mắt, Ngôn Tĩnh thật sự không đành lòng cứ nhường Ngôn Du ngồi xe bốn ba hai giờ đồng hồ như vậy.

Xoa mắt lắc đầu, Ngôn Du lại ngáp một cái, trong thanh âm mang theo nồng đậm ủ rũ, “Trên xe ngủ.”

Tuy rằng ở trong phòng làm việc đã muốn ngủ hai giờ, chính là vẫn hảo khốn.

Biết muội muội có bao nhiêu cố chấp, Ngôn Tĩnh âm thầm thở dài, “Vậy em lên ghế sa lon ngồi trước một lát, chị đi thu thập.”

“Àn...” Ngôn Du chà khỏe mắt bởi vì ngáp mà chảy ra nước mắt, lung la lung lay đi tới sô pha phòng khách rồi ngã xuống, rất nhanh liền ngủ.

Ngôn Tĩnh mới vừa cầm chén đĩa bung vào phòng bếp đã lập tức đi vào trong phòng mình cầm thăm lông quay về phòng khách đắp lên trên người Ngôn Du, giúp nàng tháo mắt kính, lúc này mới quay về trong phòng bếp rửa chén.

Chờ đợi thu thập xong hết thấy, Ngôn Tĩnh trở về phòng khách, ngồi trên ghế sa lon một bên khác, chống cằm nhìn Ngôn Du đang ngủ say, nhủ mi suy tư.

Tiếp tục như vậy, thân thể Tiểu Du sẽ sụp đổ mất thôi? Xem ra... Hay là nên cùng ba mẹ nói chuyện này. Tiểu Du vốn không thích làm giáo viên, chỉ làm mỗi nghiên cứu học thuật không phải thật tốt sao? Công tác đơn thuần như vậy, ngược lại càng thích hợp với nàng.

Ngôn Tĩnh ngồi xuống liền ngồi hai giờ đồng hồ, thẳng đến 3 giờ mới cảm thấy cũng nên xuất phát là vừa, lúc này mới lay tỉnh Ngôn Du. Ngôn Du ngồi dậy, tinh thần thoạt nhìn khá hơn một chút, xem thời gian, có chút kinh ngạc, “Vì cái gì...”

“Tốt lắm, tỷ tỷ không bỏ được em cứ buồn ngủ như vậy.” Ngôn Tĩnh ôn hòa nói xong, đi qua giúp nàng sửa lại quần áo, “Chúng ta đi thôi, tới đó vừa lúc ăn cơm chiều.”

“...” Ngôn Du không nói gì, mà là yên lặng nhìn nàng, thật lâu sau, gật đầu.

Buổi chiều Ngôn Du không có tiết cho nên dưới tình huống bình thường sẽ không đến trường, hảo hảo mà ở nhà ngủ bù, mà Sở Nguyệt Xuất cũng đã thành thói quen nàng như thế. Đêm buổi sáng đề mục đã in ra ở tiết Ngữ văn toàn bộ phát xuống, nhìn thấy học trò bộ dáng cao hứng có chút bất đắc dĩ nâng trán.

Vừa mới, lúc nàng tiến vào rõ ràng nhìn thấy bọn trẻ được lão sư Chính trị phát xuống bài tập mà làm ra đủ kiểu than thở, vì cái gì hiện tại phát đề toán mọi người liền hưng phấn như thế a? Ngôn Du người nọ quả nhiên là có ma lực thần kỳ sao? Trừ bỏ có thể làm cho lòng người chuyển hảo, còn có thể nhường học trò trở nên thích đọc sách?

Nghĩ như thế, Sở Nguyệt Xuất lại nghĩ tới buổi sáng mình thừa dịp Ngôn Du ngủ mà trạc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt ý cười khó nén, dù trên mặt vẫn cố gắng giữ vững bình tĩnh lại không hề biết khỏe mỗi khe dương của mình tiết lộ tâm tình, mà dạng tâm tình này cũng không có tránh khỏi ánh mắt muội muội nàng.

Sở Lục Y từ khi Sở Nguyệt Xuất đi vào đã bắt đầu quan sát nàng, muốn công đạo chuyện ồn ào hồi sáng này, lại chợt phát hiện Sở Nguyệt Xuất thấy mọi người cảm phân đề mục kia mà lộ ra mỉm cười. Thật sự kỳ quái, tỷ tỷ nhà nàng tuy rằng ôn nhu nhưng chưa bao giờ sẽ không hiểu sao đứng đó cười ngây ngô, chẳng lẽ đang suy nghĩ cái gì?

Chờ đề mục phát ra xong, Sở Nguyệt Xuất bận tới mắt mà vẫn thông dong khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, đứng ở trên giảng đài đang muốn mở miệng thì trong phòng học bỗng nhiên có giọng nói thật cao vang lên, “Sở lão sư, buổi sáng vì cái gì cái đi kia lại khi dễ Ngôn lão sư a?”

Không nghĩ tới học sinh sẽ đột nhiên hỏi chuyện này, Sở Nguyệt Xuất rõ ràng lặng đi một chút, mới chịu mở miệng, lại nghe một người nói, “Đúng vậy, đúng vậy, Ngôn lão sư thật đáng yêu, như thế nào có thể khi dễ nàng!”

Hơi nhú mi, Sở Nguyệt Xuất có chút rối rắm, lo lắng nên làm sao cùng học trò giải thích chuyện kia.

Chẳng hạn như nhật kí, tuyệt đối không thể để cho người khác biết đến, nội dung bên trong thật sự là... Có chút khó coi, nàng lúc ấy nhìn xong đều cảm thấy rất muốn trực tiếp đi báo nguy, đem nam sinh kia bắt giữ... Như thế nào lại có thể viết loạn thất bát tao như thế kia chứ.

Chính là... Lừa gạt học sinh tựa hồ không được tốt đi?

Sở Nguyệt Xuất thói quen cắn môi dưới, trong phòng học sớm một mảnh sôi trào.

“Người đàn bà kia là mẹ của XXX lớp ba, tui nhớ là tui từng xem qua rồi!”

“Ôi chào... Ông nói mẹ XXX làm chi lại đi tìm Ngôn lão sư gây phiền phức a?”

“Đúng vậy, còn mắng Ngôn lão sư là hồ ly tinh.”

“Thật sự là nói hươu nói vượn, Ngôn lão sư như thế nào lại là hồ ly tinh... A... Thiết không thể hiểu nổi a...”

Sở Nguyệt Xuất nghe đến những lời này, thiếu chút nữa cười ra tiếng, tiếp theo điều chỉnh lại thần sắc, nhẹ nhàng gõ bàn, “Chuyện này đề cập đến riêng tư của XXX bạn học, cô cũng bắt hảo nói thêm cái gì... Tóm lại, cùng Ngôn lão sư của các trò không quan hệ, các trò yên tâm đi.”

“Sở lão sư buổi sáng là bảo hộ Ngôn lão sư sao? Hào suất khí!” Không biết là ai, trong lúc Sở Nguyệt Xuất đang nói bỗng nhiên rống ra một câu như vậy, Sở Nguyệt Xuất lại sững sốt, mà phía dưới, Sở Lục Y nâng tay có vẻ như đang sờ mũi, lấy tay che miệng, nhìn không được lộ ra nụ cười xảo quyệt. Sở Nguyệt Xuất cũng không biết chuyện này thật ra là do mọi người mình giao cho người khác mở miệng hỏi, không hiểu sao cảm thấy có chút là lạ, bất quá vẫn là rất nhanh phục hồi lại tinh thần, “Ngôn lão sư là vô tội nha.”

Bảo hộ chẳng hạn... Nghe thật sự rất kỳ quái, chính là lại giống như không có vấn đề gì.

“Kỳ thật Sở lão sư thực thích Ngôn lão sư a...” Lại không biết ai nói một câu này, Sở Nguyệt Xuất vẫn chưa nghĩ nhiều, lộ ra tươi cười, “Các trò không phải cũng rất thích đi?”

Vì thế phía dưới lại thành một mảnh nghị luận, mà Sở Nguyệt Xuất lại nghe được những lời như sau.

“Nói Ngôn lão sư là hồ ly tinh chẳng hạn... Không biết vì cái gì tui sẽ nghĩ đến một con tiểu bạch hồ thật đáng yêu nha...”

“A... Thiết dễ cưng... Ánh mắt nho nhỏ... Còn có thể thấy tiểu móng vuốt cong cong... Khi ngủ liền giương cái miệng nhỏ nhắn thật đáng yêu...”

Phốc...

Sở Nguyệt Xuất cảm thấy óc tưởng tượng của học sinh mình thật sự quá phong phú, theo lời tưởng tượng của các nàng, trước mắt Ngôn Du hiện ra, lập tức hóa thân thành tiểu bạch hồ đáng yêu, hai tiểu móng vuốt ôm đầu ngủ, thân thể cuộn tròn thành một đoàn... Dễ cưng a... Sở Nguyệt Xuất cảm giác mình lại có xúc động muốn trạc\* Ngôn Du.

\*ngát, véo, nựng... Bạn Du =))))

Thu liễm tâm tình có chút khuấy động, lại gõ gõ bàn, Sở Nguyệt Xuất ho khan một tiếng, lệnh cho mọi người chú ý đến nàng ở đây, lúc này mới nói, “Tốt lắm, bắt đầu học thôi.”

...

Ngồi trên xe Ngôn Du nào biết ở lớp chuyên bị cô chủ nhiệm cùng tập thể học trò đem nàng ra YY (tự sướng), giờ phút này đang ôm gối nhỏ tựa lên cửa kính xe, gọng kính đã muốn trượt đến chóp mũi, hai mắt nhắm nghiền, thờ ơ đều đều ngủ say.

Theo kính chiếu hậu thấy Ngôn Du như thế, Ngôn Tĩnh không khỏi lắc đầu, thu hồi tầm mắt chuyên tâm lái xe. Chính là cuối cùng vẫn không yên lòng, đem xe dừng lại ven đường, cảm thán lòng của mình đập lên người Ngôn Du, lúc này mới một lần nữa phát động xe.

Chờ Ngôn Du mơ mơ màng màng tỉnh lại thì xe đã vào nội thị, xoa xoa mắt, đem gọng kính đẩy lên, Ngôn Du ngây ngốc nhìn phố cảnh ngoài xe, hút hút cái mũi.

“Sở mũi sao?” Xe chạy nhanh vào một tiểu khu, Ngôn Tinh một bên lái xe một bên nói, “Gần đây bắt đầu chuyển lạnh, đừng chỉ mặc áo somi.”

“Àn...”

Trước khi ngủ trên người nàng rõ ràng không có thâm lòng... Ngôn Du hít một hơi thật sâu, giống như có thể theo thâm lòng người được hương khí quen thuộc của chính mình, ngắm nhìn người đang chuyển tâm đem xe vào chỗ đỗ, hạ xuống mi mắt.

“Tiểu Du...” Ngôn Tinh dừng hẳn xe, quay đầu lại xem Ngôn Du, thấy nàng đang ngăn người liền đưa tay ở trước mặt nàng nhẹ quơ quơ. Ngôn Du phục hồi tinh thần lại, giương mắt, chống lại đôi mắt tỷ tỷ, rất nhanh tránh đi, buông thâm lòng, trực tiếp mở cửa xuống xe.

Ngôn Tinh có chút mất mát nhìn bộ dáng nàng xuống xe, lông mi run rẩy, hàm răng cắn môi dưới có chút ỳ khuyết.

Vừa quay người liền bắt gặp nàng còn ngồi trên ghế lái, vẫn còn duy trì tư thế lúc này, Ngôn Du có chút áy náy thở dài, mở cửa xe, thân tay tới, “Tỷ tỷ, nên đi lên rồi.”

Quay lại đã gấp bàn tay nàng giờ ra, Ngôn Tinh lộ ra tươi cười, bắt lấy tay nàng theo trong xe đi ra, đóng cửa xe rồi khóa kỹ lại, khoác lấy cánh tay Ngôn Du, đôi mắt ôn nhu.

Thân mình bởi vì động tác của nàng mà có chút cứng ngắc, đầu ngón tay Ngôn Du hơi hơi run lên vài cái liền thả lỏng thân mình mặc cho Ngôn Tinh dựa vào, hai người một đường như thế đi lên năm tầng, Ngôn Tinh mới buông cánh tay nàng ra, lấy chìa khóa mở cửa.

Sau khi đi vào, đôi dép lê, hai người đi vào phòng khách, lúc này mới phát hiện trong phòng khách cũng không chỉ có cha mẹ của các nàng mà còn có một nam nhân trẻ tuổi mặc âu phục chỉnh tề, vẻ mặt rất có tinh thần. Nam nhân đầu tiên thấy hai người các nàng tiến vào, lập tức đứng lên.

Ánh mắt rất nhanh xẹt qua nam tử, Ngôn Du khóe môi như có như không ngoéo một cái, theo tỷ tỷ của mình đối với hai vị đang ngồi trên ghế salon cung kính kêu một tiếng “ba mẹ” liền trực tiếp ngồi xuống, thả lỏng thân mình.

Ngồi đối diện Ngôn Du là một nam nhân ước chừng năm mươi tuổi, tinh thần mười phần, hai mắt sáng ngời, mặc áo somi trắng, bên ngoài khoác một kiện áo len xám. Giờ phút này thấy Ngôn Du như thế, lập tức không nề mặt, “Như thế nào ngồi thành như vậy! Ngồi đằng hoàng!”

Bíu môi, Ngôn Du ôm lấy bao của mình không có ý định làm theo ý người kia, Ngôn Tinh ngồi ở bên cạnh nàng liền đưa tay nhẹ nắm lấy tay nàng. Ngôn Du thế này mới miễn cưỡng ngồi đằng hoàng lại, tay vẫn ôm bao của mình, ánh mắt mơ hồ bắt đầu hờ hững.

“Tiểu Tinh cùng Tiểu Du khó trở về được một chuyến, ông đừng cứ luôn nghiêm túc như vậy!” Nữ nhân ngồi ở bên cạnh nam nhân nén giận nói, khẽ đẩy hân khuỷu tay, thấy thần sắc hân dịu đi một ít lúc này mới nhìn về phía Ngôn Du cùng Ngôn Tinh, “Như thế nào hôm nay về muộn như vậy?”

Ngôn Du rõ ràng ngay cả mở miệng cũng không tính làm, vẻ mặt mộc mạc, Ngôn Tinh mới ôn nhu nói, “Có chút việc...”

“Hừ...” Sắc mặt nam nhân mới dịu đi không bao lâu lại trở nên ác liệt, mà hân cũng vốn là phụ thân của Ngôn Tinh cùng Ngôn Du, hừ lạnh một tiếng. “Rõ ràng là do nữ nhi bất hiếu kia lại ngủ đi.”

Vẫn duy trì tư thế ngồi trên ghế salon ôm bao, Ngôn Du ngay cả nhúc nhích cũng không thêm, ánh mắt đã muốn híp lại.

“Cha...” Ngôn Tinh có chút sốt ruột kêu một tiếng, “Tiểu Du nàng tối hôm qua thực lâu mới ngủ...”

“Làm giáo viên thì không hảo hảo làm, suốt ngày cứ gây chuyện để cho ta!” Ngôn ba tức giận nói, “Đồ khốn, Ngôn gia chúng ta là giáo dục thế gia! Người thật quá mất mặt...”

“Ba!” Ngôn ba lời chưa nói xong, thân mình Ngôn Du bỗng nhiên lệch té xuống, Ngôn Tinh hoảng sợ vội vàng đi đỡ nàng, thế này mới phát hiện hai mắt Ngôn Du đã muốn nhắm lại, miệng hơi hơi giương, tình trạng đang ngủ say, nhất thời dở khóc dở cười.

...

Editor xinh đẹp, siêng năng càn cù chăm chỉ, cố lên!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Chương 9

“Đưa nhỏ này...” Lúc Ngôn Du ngã xuống, Ngôn mẹ liền luống cuống tay chân, đi qua rồi mới phát hiện Ngôn Du là đang trong trạng thái ngủ say, bật cười, lắc đầu.

“Bà còn cười, đều là bị bà cùng Tiểu Tĩnh chiều hư!” Ngôn ba một bộ trông mắt dựng râu, “Đem nàng lay tỉnh!”

“Cha...” Ngôn Tĩnh khó xử nhìn ba mình, thủ theo bản năng bảo vệ Ngôn Du, nhẹ nhàng nhủ mi.

“Được rồi được rồi, Tiểu Du một liên chó miễn cưỡng nàng” Ngôn mẹ thở dài, “Tiểu Tĩnh, đỡ Tiểu Du trở về phòng ngủ.”

“Ân!” Sợ ba mình phản đối, Ngôn Tĩnh gật gật đầu lập tức khẽ đẩy đẩy Ngôn Du trong lòng, “Tiểu Du...”

Ngôn Du vẫn là một bộ đang ngủ say, không hề nhúc nhích. Ngôn Tĩnh liền tiếp tục đẩy, thanh âm vẫn ôn nhu như vậy, “Tiểu Du, trở về phòng ngủ được không?”

Nam nhân trẻ tuổi đang ngồi ở một bên ghế salon thấy Ngôn Tĩnh tràn ngập tình yêu cùng ôn nhu, trong mắt đầy thỏa mãn.

Lông mi run rẩy, Ngôn Du mở mắt ra, có chút mê mang nhìn Ngôn Tĩnh, Ngôn Tĩnh liền lặp lại lời nói một lần nữa, Ngôn Du lúc này mới cau mày đứng lên, lung la lung lay hướng gian phòng của mình mà đi, Ngôn Tĩnh rất là lo lắng theo sát bên cạnh, đỡ lấy nàng. Chờ khi trở về phòng xong, lại lung la lung lay trực tiếp ngã trên giường mềm mại, Ngôn Tĩnh sùng nịch xem nàng chốc lát lại giúp nàng tháo kính, đắp kín mền, mới ra khỏi phòng nhẹ nhàng khép cửa lại. Khi nàng trở lại phòng khách cũng vừa lúc nghe phụ thân nói, “Học Khâm a, cho con chê cười, đứa bé kia bị làm hư.”

Nam nhân trẻ tuổi vẫn nhả cười cười, “Sẽ không, Tiểu Du thực đáng yêu... Con nghe nói nàng thời gian đi học thành tích luôn là tốt nhất, còn nhận được rất nhiều giải thưởng học thuật.”

“Hừ, đều là loạn thất bát tao gì đó.” Ngôn ba hừ lạnh một tiếng, lời nói rất bất mãn, “Nàng hẳn nhiên phải là một hảo hảo lão sư mới đúng.”

Ngôn Tĩnh mím môi, ý niệm trong đầu sau ngàn lần bách chuyển mới đi qua, nam nhân liền nhìn nàng mỉm cười, “Tiểu Tĩnh.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Ngôn Tĩnh ngồi lên ghế salon, trầm ngâm, đang muốn mở miệng lại nghe cha mình nói, “Hai người các con không sai biệt lắm cũng nên kết hôn đi.”

Chính là muốn đi đến phòng bếp xem lửa đun thế nào Ngôn mẹ nghe vậy cũng dừng bước, “Đúng vậy a, hai người chúng ta lão nhân gia muốn ôm ngoại tôn.”

Nam nhân lại vẫn nhả cười, quay đầu nhìn Ngôn Tĩnh, “Con nghe Tiểu Tĩnh.”

Rõ ràng chuyện này đã sớm xác định xong, người nam nhân này danh gọi là Lạc Học Khâm, là học trò mà cha nàng đặc ý nhất, cũng là vị hôn phu mà cha định ra cho nàng... Chính là, vì cái gì chính là... Khó chịu, không chút tình nguyện như vậy đây.

Hạ xuống mi mắt, Ngôn Tĩnh thanh âm nghe không ra cảm xúc, “Con nghe ba ba.”

Ai cũng đều không phát hiện cửa phòng Ngôn Du chẳng biết lúc nào đã mở ra một khe nhỏ, lại nhẹ nhàng khép lại, vô thanh vô tức.

...

“Tỷ, hôm nay người đàn bà kia làm chi lại đi tìm Ngôn lão sư phiền toái a?” Cùng lúc đó, Sở Lục Y ngồi bên cạnh bàn cơm cắn đũa nhìn Sở Nguyệt Xuất, thần tình mê hoặc, “Ngôn lão sư trừ bỏ đi dạy thời gian ở ngoài không phải đều là ngủ sao?”

Người như vậy còn có thể gây ra phiền toái? Thật thần kỳ...

Đang ăn canh, Sở Nguyệt Xuất nghe được lời của nàng thiếu chút nữa đem canh phun ra, thần sắc cổ quái cổ sức nuốt canh xuống, lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở ra, “Em đối với chuyện này rất tò mò?”

“Đúng vậy a...” Sở Lục Y hào vô tội, hào đơn thuần nhìn nàng, “Ngôn lão sư vừa đáng yêu vừa thích ngủ như vậy làm sao có thể trêu chọc đại thẩm kia, còn nói cái gì hồ ly tinh...”

Nói đến hồ ly tinh, Sở Nguyệt Xuất liền nghĩ tới mấy cái hình dung ban ngày, cười cười, “Kia không cho em cùng những người khác nói.”

“Yên tâm đi tỷ.”

“Cũng không có gì, Ngôn Du a, sẽ không tự mình đi làm phiền bởi nàng quá lười, nếu có thời gian làm phiền còn không bằng đi ngủ... Vậy rất rõ ràng là làm phiền tự mình tới tìm nàng a.” Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, gấp một chút rau xanh đến trong bát Sở Lục Y, “Em hôm nay còn chưa có ném qua rau dưa.”

Nhìn trong bát mình thượng trong suốt rau xanh, Sở Lục Y khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, “Tỷ...”

“Hôm nay Tiểu Hề đi vắng, em đừng nghĩ đem rau ném cho nàng ăn.” Sở Nguyệt Xuất rất thương muội muội của mình, đặc biệt nhỏ tuổi nhất Sở Lục Y, chính là Sở Giản Hề còn sùng nịch người còn hơn cả nàng, đối với Sở Lục Y quả thực là cầu được ước thấy, thường thường mặc cho Sở Lục Y khi để

mình.

Nghiến răng nghiến lợi trừng cọng rau vài giây, Sở Lục Y nhắm mắt lại, đem rau ném vào miệng, cắn vài ngụm, nuốt xuống, âm thầm tính toán trong lòng chờ Sở Giản Hề trở về nhất định phải bắt nàng làm thịt hết một bàn rau xanh này.

Đáng giận, nằm vùng cái gì, đều là bại hoại đi vắng, nàng mới phải ăn rau thay nàng.

Chính là...

Nghĩ đến Sở Giản Hề chấp hành nhiệm vụ đi rồi, Sở Lục Y mở to mắt, đưa trạc trong bát com, đột nhiên cảm giác không muốn ăn uống.

Không biết tên ngu ngốc kia có hay không lại không để ý nguy hiểm, có thể hay không lại bị thương... Sở Giản Hề... Quá phận...

Sở Nguyệt Xuất tại lúc mình nói lời kia ra khỏi miệng liền bắt đầu lo lắng cho Sở Giản Hề. Sở Giản Hề chấp hành nhiệm vụ, lại là loại nhiệm vụ đặc biệt nằm vùng này, cho tới bây giờ cũng không cho các nàng gọi điện thoại, trừ phi nhiệm vụ chấp hành xong rồi mới có thể xuất hiện. Mỗi lần Sở Giản Hề vừa đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, bọn họ sẽ không có biện pháp yên tâm, mỗi ngày đều trong tình trạng lo lắng đề phòng, chờ tin tức...

Hai tỷ muội bởi vì lo lắng cho cùng một người nên trong mắt cũng không thấy ý cười. Sở Lục Y ngẩng đầu thấy đại tỷ trầm mặc ăn com, liền miễn cưỡng cười nói, “Tỷ, chị còn chưa nói ra sao phiền toái lại tìm Ngõn lão sư đâu.”

“Nha...” Đồng dạng không có khẩu vị, Sở Nguyệt Xuất quyết định để bữa xuống, thanh âm thản nhiên, “Trong khối chúng ta có một nam sinh thầm mến nàng thôi.”

“...” Sở Lục Y nhất thời không nói gì, hơn nửa ngày mới quệt quệt mồ hôi, nói thản, “Một nam sinh thích nàng sao...”

Sở Nguyệt Xuất thính lực luôn vô cùng tốt liền nghe được những lời này, giờ lên mi, “Các em bọn trẻ này, tháng sáu sang năm muốn thi tốt nghiệp trung học, đừng có ở đó loạn thất bát tao.”

“Biết rồi...” Sở Lục Y không kiên nhẫn đáp lời, nàng nghe loại luận điệu Trần Khang cũ rích này cũng không biết bao nhiêu lần, trong trường học đã muốn nghe, về nhà cũng muốn nghe, thực phiền.

“Ăn.” Sở Nguyệt Xuất lúc này mới gạt đầu, “Ăn com đi.”

Sau khi ăn com xong, Sở Lục Y liền bị Sở Nguyệt Xuất bắt đi học bài. Trở về phòng mình, cột tóc đuôi ngựa, Sở Lục Y một khắc trước còn là một bộ dáng cô gái tràn đầy sức sống thanh xuân, sau khi đóng cửa lại thì ngay lập tức nhủ mi, đi tới bên giường ngồi xuống, ngẩn người hồi lâu mới kéo qua búp bê A Ly ở đầu giường, nhẹ đập một cái, “Sở Giản Hề, chị thật đáng ghét!”

A Ly đáng yêu vẫn như trước, khuôn mặt tươi cười đón chào, Sở Lục Y nhìn thấy thế không khỏi nghĩ đến Sở Giản Hề hay ngu ngốc tươi cười, lại là nhẹ đánh một quyền, “Sở Giản Hề tên ngu ngốc này!”

...

“Sở Giản Hề, chị thật tốt.” Búp bê A Ly này là lễ vật Sở Giản Hề tặng Sở Lục Y nhân sinh nhật 18 tuổi của nàng, Sở Lục Y lúc ấy thật cao hứng, còn hôn Sở Giản Hề một hơi.

“Hắc hắc, vì chị là tỷ tỷ của em thôi.” Sở Giản Hề vẻ mặt sang sảng ý cười, đôi ngươi sáng rõ như bầu trời đêm đầy sao, thật sáng lạn.

“Ai muốn chị làm tỷ tỷ...” Sở Lục Y ôm lấy A Ly, thì thào nói xong, ánh mắt hốt hoảng, “Sở Giản Hề, tôi nghĩ chị...”

...

“Đi kêu đứa con gái bất hiếu kia lại đây!” Ở trong phòng bếp đun canh rất cực tốt lắm, Ngõn Tĩnh giúp mẹ mình đem thức ăn bung lên bàn, đang khó xử có nên kêu Ngõn Du ra ăn com hay không, liền nghe phụ thân nói như thế, lại nhủ mi, “Cha...”

“Nhanh đi!” Ngõn ba ba đề cao âm lượng, Ngõn Tĩnh thờ dãi, “Cha, đừng kêu Tiểu Du như vậy...”

“Không gọi nàng như vậy thì gọi là gì...” Vừa nhắc tới con gái thứ hai, nam nhân liền tức giận vỗ xuống tay vịn sofa, “Con cùng mẹ con cứ cưng chiều nàng, ta xem nên nhanh chóng đưa con triệu về bên này!”

“Cha!” Dù là Ngõn Tĩnh tính tình luôn luôn hào, giờ phút này cũng gấp, “Con không cần!”

“Con... Ngay cả con cũng như vậy...”

“Tốt lắm tốt lắm, tức lớn như vậy để làm chi!” Đem canh từ phòng bếp bung ra, Ngõn mẹ liếc trượng phu một cái, “Tiểu Tĩnh vốn hào hào làm cô giáo, ông cũng đừng lại làm khó nàng.”

Dứt lời, Ngõn mẹ lại quay đầu nựng cảm Ngõn Tĩnh, “Đi kêu Tiểu Du ra ăn com, cần ăn cho no rồi ngủ tiếp.”

Gật đầu hướng phòng Ngôn Du đi tới, ngẫu nhiên khi ngẩng đầu lên sẽ chống lại ánh mắt quan tâm của Lạc Học Khâm, tức khắc chuyển khai tâm mắt, lập tức hướng phòng Ngôn Du đi, chỉ chừa lại Lạc Học Khâm một bên hơi chút mất mát nhưng rất nhanh cao hứng trở lại. Tiểu Tĩnh cuối cùng cũng sẽ là thê tử của hắn mà thôi.

(Anh này có một sự chắc cú đầy tuyệt vọng, đu người ta từ đầu tới cuối cũng bị hất hủi như con ghè thoai @\_@)

Trong phòng, Ngôn Du nằm trên giường, trên mặt thì che mền, Ngôn Tĩnh đi vào liền gấp nạng bộ dáng như vậy chỉ đành lắc đầu, đi qua kéo mền xuống, lại phát hiện bất phải một mảnh ướt át.

Lặng lặng buông mền, Ngôn Tĩnh đưa tay xoa khoeo mắt Ngôn Du, quả nhiên còn lưu chút ẩm ướt, trong lòng nhảy dựng, vội vàng lay tỉnh Ngôn Du, “Tiểu Du... Tiểu Du... Em gấp ác mộng có phải không?”

Ngôn Du cau mày tỉnh lại, chứng kiến ánh mắt lo lắng của Ngôn Tĩnh, lần nữa nhắm mắt lại, “Cái gì?”

“Có phải lại gấp ác mộng nữa hay không?” Ngôn Tĩnh kéo nạng vào ngực, cũng không hề chú ý tới thân mình Ngôn Du đã cứng đờ, thủ vô nhè nhẹ lên lưng nạng, “Em xem em đi, đều bị dọa khóc.”

Bị nạng ôm vào trong ngực, Ngôn Du nghe được câu này, khoeo miệng hơi hơi nhếch lên, mở mắt ra chính là xẹt qua chua xót cùng tự giễu, “Àn, ác mộng.”

“Chớ sợ chớ sợ nga, tỷ tỷ ở đây~~” Thanh âm Ngôn Tĩnh đầy ôn nhu cùng phối hợp động tác trên tay, vô nhè nhẹ hống Ngôn Du. Ngôn Du mặc cho nạng ôm trong chốc lát thì từ trong lòng nạng thoát ra, dụi dụi mắt, “Tối giờ ăn cơm chưa?”

“Àn... Còn một không?” Ngôn Tĩnh sùng nịch nhìn nạng, nâng tay vuốt mũi nạng, cười gian xảo, “Lớn như vậy gấp ác mộng còn khóc tu tu...”

Miền cưỡng xả ra một nụ cười, Ngôn Du xuống giường mang giày, ngẩng đầu liền thấy Ngôn Tĩnh đi đến đeo kính lên sống mũi cho mình, liền ngoác mắt đi chỗ khác, trầm mặc vài giây, mở miệng, “Tỷ tỷ, hôm nay Lạc Học Khâm... Chị không cần bồi hấn sao?”

“Bồi hấn?” Ngôn Tĩnh không hiểu gì cả, “Chị vì sao phải bồi hấn a?”

“Hai người là tình lữ...” Ngôn Du có chút bất đắc dĩ, thấy vẻ mặt tỷ tỷ đầy nghi hoặc đành giải thích nói, “Đợi một chút nữa hai người cần đi ra ngoài hẹn hò a.”

“Tiểu Du, ăn cơm nước xong liền ngủ sao?” Ngôn Tĩnh không có đón lời nạng, thanh âm thân nhiên, diễn cảm cũng thay đổi, làm cho không ai có thể biết ý nghĩ của nạng.

“Àn.”

“Chị sẽ cùng em.”

“Tỷ tỷ...” Ngôn Du có chút sững sờ đứng nguyên tại chỗ, mà Ngôn Tĩnh vẫn nhìn thẳng nạng, “Không phải mỗi lần gấp ác mộng, em đều muốn ở cùng chị mới có thể ngủ được sao?”

“...”

“Tốt lắm, chị đi ra ngoài trước, em nhanh lên nhé.” Ngôn Tĩnh thấy vẻ mặt Ngôn Du ngốc ngơ, mỉm cười nói xong liền ra ngoài.

Nhìn thân ảnh của nạng rời đi, Ngôn Du đẩy gọng kính, cười đến không tiếng động lại bất đắc dĩ.

Gấp ác mộng a... Là gạt người, luôn luôn là gạt người.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10: Chương 10

“Học Khâm a, mau ăn nhiều đồ ăn một chút, không cần khách khí.” Lúc ăn cơm, Ngôn mẹ cười híp mắt gấp đồ ăn phóng tới trong bát Lạc Học Khâm, rồi lại hướng Ngôn Tĩnh nói, “Tiểu Tĩnh, con cũng tiếp đón Học Khâm a.”

Đang cẩn thận lột vỏ tôm phóng tới trong bát Ngôn Du, Ngôn Tĩnh nghe vậy, động tác trên tay dừng một chút, trong mắt xẹt qua bất đắc dĩ, cầm lấy đĩa gấp tôm bỏ vào bát Lạc Học Khâm, tiếp tục để đĩa xuống, lột vỏ tôm.



“Đề tự nó lột không được sao?” Ngón ba ba tựa hồ luôn xem Ngón Du không vừa mắt, để đĩa xuống, trừng mắt nhìn người vẫn mãi miết dùng com, “Muốn ăn tôm thì tự mình lột, cứ nhường tý tý người lột cho người riết! Có ai làm muội muội như người không!”

Ngón Du chậm rãi ngừng đầu, hai mắt đằng sau thấu kính làm cho người ta phân không rõ là đang mở hay là nhắm, lại gục đầu xuống tiếp tục ăn com. Ngón Tinh thờ dài, “Cha, Tiểu Du mỗi lần lột đều sẽ đâm vào tay...”

“Không biết lột cũng đừng có ăn, bao nhiêu người còn thèm không được!” Ngón ba ba nghiêm mặt, “Con ăn nhanh cho ta! Ăn hết rồi cùng Học Khâm đi ra ngoài một chút, hảo hảo ở lại đây công tác, không nên bồi dứa con gái bất hiếu hồ nháo nữa!”

“Lão sư...” Luôn luôn quan tâm nhìn chăm chăm Ngón Tinh, Lạc Học Khâm không hề bỏ qua tia uy khuất cùng bất mãn chột lóe trong mắt Ngón Tinh, vội mở miệng, “Tiểu Tinh cùng Tiểu Du cảm tình hảo...”

“Nàng là quen chiều như vậy!” Ngón ba ba cảm tức lại trừng mắt nhìn Ngón Du cứ thế dùng com, lại muốn tiếp tục phát hoả. Ngón mẹ rốt cục lên tiếng, “Tốt lắm! Nhi đồng khó được trở về một lần, ông đừng cứ mãi dùng cái sắc mặt không tốt kia!”

“Bà...” Ngón ba ba đang muốn nói gì, Ngón Du buông bát đĩa xuống, cúi thấp đầu, mặt không chút thay đổi đứng lên, “Ăn no.”

“Thái độ người như vậy là sao đây!” Thuận tay muốn vỗ bàn, bị thê tử trừng mắt một cái mới chịu ngừng động tác, Ngón ba ba chịu đựng phát hoả, “Người một nhà cùng nhau ăn com, người ngồi xuống cho ta!”

Ngón Du vẫn đứng không nhúc nhích liền lại ngồi xuống, vẫn là cúi thấp đầu. Trường quyền phát ra bởi vì dạng tư thế này mà có chút rối tung phía trước, thoạt nhìn cũng có chút quỷ dị. Ngón Tinh xoa xoa thủ, một lần nữa cầm lên đĩa ăn com, thế nhưng bên tai lại nghe tiếng hít thở đều đều của Ngón Du, không khỏi buồn cười.

Ngón Du kỳ thật so với nàng thông minh hơn, chính là ba ba cho tới bây giờ vẫn chỉ đối với Ngón Du mà phát hoả là bởi vì Ngón Du không nghe lời. Toàn bộ hết thảy đều là tự bản thân nàng quyết định, chính là điển nguyên vọng thi vào trường cao đẳng.

Theo mấy năm trước Ngón Du chọn thi vào trường cao đẳng chứ không phải trường sư phạm loại chuyên nghiệp, quyết định này làm cho phụ tử hai người xảy ra chiến tranh, rốt cục được châm một mối lửa lớn, bạo phát dữ dội.

Đương nhiên, Ngón Du chưa bao giờ lộ rõ sự phản kháng đối với ba ba, chính là lại luyện được công phu giữa tiếng gầm gừ phẫn nộ của ba ba, chỉ mắt không đến mười giây đồng hồ liền có thể ngủ. Như cũ, toàn bộ lựa chọn đều do Ngón Du tự mình làm, chỉ có công tác... Nếu không phải do ba ba nàng năm lần bảy lượt gây áp lực lên những sở nghiên cứu, thì Ngón Du đã sớm dần thân vào ngành nghiên cứu học thuật yêu thích nhất, đầu cần phải chịu đựng mãi như thế này, ngày đêm đảo lộn.

Ngón Tinh cho tới bây giờ đều là đứa trẻ hoàn toàn bất đồng với Ngón Du. Nàng không giống Ngón Du, ở học thuật không có thiên phú giống người thường, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân cố gắng học tập mới có thể biết cách giải quyết những đề mục mà đối với Ngón Du kì thực hết sức dễ dàng. Nàng ôn nhu, động tác nói chuyện cũng như một tiểu thư khuê, mang theo tốt đẹp, chính là nhờ vào rèn luyện hàng ngày cùng tư thế tao nhã sẵn có.

Ở trong mắt Ngón gia ba mẹ, Ngón Tinh chính là một đứa bé ngoan, một hảo hài tử, tôn trọng cha mẹ, yêu thương muội muội, có phần hảo công tác, có một tiền đồ tốt, mà nay thì... Cũng muốn có một hảo vị hôn phu.

Nhưng mà, kể từ khi Ngón Tinh biết phản kháng là gì, lại ở vấn đề công tác của Ngón Du mà phản kháng. Nàng không giúp được Ngón Du, khuyên không dứt được cha mẹ, vì thế liền lén lút xin điều đến trường đại học trong thành phố nơi mà Ngón Du được phân công công tác, thẳng đến thư điều động đồng ý phát xuống cha mẹ nàng mới biết.

Mà rõ ràng cũng là nguyên nhân mỗi lần Ngón ba ba gặp Ngón Du sẽ càng thêm tức giận.

Nữ nhi tối nhu thuận lại có thể bởi vì nàng, một đứa con gái bất hiếu, mà phản kháng hấn, đây không phải trù cho hấn một cái tát sao?

Ngón mẹ ở một bên nhìn cục diện quỷ dị như thế ở trong lòng âm thầm thờ dài. Ngón Du tính khí quật cường cực kỳ giống Ngón ba ba, nếu không phải thế, hai cha con như thế nào sẽ cứng rắn nhiều năm như vậy, ai cũng không chịu nhượng bộ? Nhưng thật ra Ngón Tinh...

Mất nhìn một bên vẫn giữ im lặng ăn com, chính là Lạc Học Khâm thường thường sẽ xem Ngón Tinh vài lần, lại thấy Ngón Tinh cơ hồ không thèm xem qua Lạc Học Khâm liếc mắt một cái, Ngón mẹ không khỏi nhíu mày.

Tiểu Tinh nhà nàng... Chẳng lẽ không thích Học Khâm?

Ở không khí quỷ dị như vậy, bữa com này rốt cục cũng ăn xong. Ngón Tinh giúp đỡ mẹ thu thập bàn ăn, mà Ngón ba ba trong một khắc cũng ý thức được Ngón Du lại đang ngủ, mặt âm trầm cực độ rồi lại không thể bộc phát.

“Mang muội muội của con trở về phòng ngủ đi.” Từ trong phòng bếp đi ra, Ngón mẹ thực bất đắc dĩ đối với Ngón Tinh nói. Nhà nàng hai nữ nhi tính khí như thế nào nàng là nhất thanh nhị sở, đặc biệt đứa nhỏ kia... Quả thực chính là di truyền tính tình nóng nảy của trưởng phu mà có.

“Ăn.” Ngón Tinh nhẹ nhàng gạt đầu, đang muốn đỡ Ngón Du, Ngón ba ba chịu đựng con tức nói, “Học Khâm nghe nói con muốn trở về liền lập tức chạy tới, buổi tối có việc cũng đem dời, con không cần bồi nó sao?”

“Con...” Ngón Tĩnh ngẩn người, đang nghĩ ngợi xem phải dùng lý do gì để từ chối ba ba, Ngón Du bỗng nhiên chuyển tính, duỗi lưng một cái đứng lên, không coi ai ra gì trở về khép cửa phòng lại.

Cẩn cẩn môi dưới, lắng nghe thanh âm cửa phòng đóng lại, cúi đầu, thanh âm nghe thật nhẹ “Cha, Tiểu Du vừa mới gặp ác mộng...”

“Cái gì?” Ngón ba ba đang cảm tức hành động của Ngón Du, không nghe rõ lời nàng, liền hỏi lại một lần, Ngón Tĩnh chần chờ vài giây, lắc đầu, “Không có gì...”

“Kia hai người trẻ tuổi hảo hảo tâm sự.”

“... Hảo...”

Trong phòng, Ngón Du nằm ở trên giường cầm lấy một lọn tóc của mình nhẹ nhàng lôi kéo, rất nhanh liền nghe thanh âm đóng cửa đi ra ngoài, kéo mền che trên đầu, trong lòng có chút không yên.

Chính là, nửa giờ qua đi, cửa phòng mình không hề có chút nào động tĩnh, Ngón Du liền ngồi dậy, ôm gối đầu, cầm dựa vào gối ánh mắt hốt hoảng.

Quả nhiên... Đã nói...

Khăng định phải hẹn hò...

Từ nhỏ đến lớn, Ngón Tĩnh có khi nào phản kháng lão nhân chuyên chế kia đâu?

Cười khổ ngả xuống, Ngón Du nhìn trần nhà, hai tròng mắt không có chút nào ủ rũ giờ phút này lại có vẻ dị thường sáng trong, trong đầu nhớ đến lão sư hướng dẫn khi tốt nghiệp gọi từ Mĩ Quốc tới, như trước nhớ rõ rành mạch.

“Nói thật, hãy đến Mĩ Quốc đi, nơi này có trang bị tiên tiến nhất, có đồng sự cực kì hợp phách, có tuyển ngoài cùng học thuyết.”

“...”

“Thế nào, lấy trình độ của em, tương lai nhận thưởng tuyệt đối không có vấn đề.”

“...”

“Thầy đã sắp xếp xong xuôi hết thầy, chỉ cần em đồng ý, khi tốt nghiệp lập tức có thể qua đây.”

“Em không thể đi.”

“Why?”

“Có... Lý do tạm thời không thể đi.”

Quên đi, vẫn là ngủ đi.

Ngón Du chuyển người lại, ôm lấy đại gối đầu, hai mắt nhắm nghiền.

...

Đêm khuya, trong thương cảng, ngọn đèn mờ nhạt.

“Đã lâu không gặp.” Một nam nhân ngâm xì gà cười ôm một nam nhân khác đeo kính râm.

“Đã lâu không gặp.” Đồng dạng trả lời một câu, nam nhân đeo kính râm sau khi buông ra lập tức nói, “Tiền đâu?”

“Tiền tại đây, hàng đâu?” Nam nhân ngâm xì gà ngoắc ngoắc tay, đại hán mang giày tây đi theo phía sau hán mở ra một vali, lộ ra tiền mặt bên trong.

“Tiền trao cháo múc.” Nam nhân kính râm lạnh lùng nói một câu, cũng ngoéo một ngón tay, dưới tay đồng dạng mở ra một vali, lộ ra bên trong rất nhiều gói to chứa bột phấn màu trắng.

“Tiền nghiệm hàng.” Nam nhân ngâm xì gà đi qua, đang muốn chạm vào một túi trong đó, người dẫn theo vali cảnh giác lui từng bước, nam nhân kính râm nâng tay ngăn động tác của hán, “Để cho hán nghiệm.”

“Đủ sáng khoái!” Ha ha cười, nam nhân ngâm xì gà khen một câu, mở ra một bao bột phấn trong đó, dùng ngón tay quệt một chút rồi phóng tới miệng ném thử, vừa lòng gật đầu, “Hảo hàng.”

“Hàng cũng nghiệm, giao tiền đi.” Nam nhân kính râm vẫn luôn giữ ngữ khí lạnh như băng, nam nhân ngâm xì gà gật đầu, đang muốn nói chuyện chợt có người chạy tiến vào, “Lão Đại, mẩu giấy!”

Nhất thời trong kho có chút bối rối, hai nam nhân trao đổi tiền hàng mang thủ hạ vội vàng rời đi, mới ra khỏi kho hàng liền nghe được vài tiếng súng vang lên, một nữ nhân trẻ tuổi tóc cột đuôi ngựa giờ súng, “Cảnh sát đây! Toàn bộ không được nhúc nhích!”

“Tiểu Gian?” Nam nhân kinh râm có chút kinh ngạc nhìn nữ nhân nọ, tiếp theo mặt lạnh xuống, “Ngươi là cảnh sát?”

Nữ nhân không trả lời, cảnh giác nhìn mấy người, nếu có người nào hơi hành động liền quyết nổ súng. Tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần, ngay tại thời gian xe cảnh sát tiến vào tầm nhìn của mọi người, nam nhân phía sau nam nhân ngấm xì gà móc súng lục ra, nữ nhân lập tức một phát bắn vào tay hắn, súng lục rơi trên mặt đất, mà đối thành mấy người còn lại thừa dịp có khe hở lấy ra súng, nữ nhân thấy tình thế không ổn lập tức lẫn lộn nhưng vẫn trốn không kịp, bả vai vẫn trúng một phát đạn, cảnh sát cũng vừa lúc chạy tới.

“Toàn bộ không được nhúc nhích! Buông súng xuống!” Cảnh sát cầm khuếch đại âm thanh đồng hồ, nữ nhân không có chút nào thả lỏng, chỉ thẳng đến khi các đồng sự đuổi tới bên người lúc này mới dám nhẹ thở ra.

“Gian Hề, lại lập công lớn a!” Nam nhân bụng phê đi đến trước mặt nàng, vỗ bả vai không bị thương của nàng nói, “Trước đi xử lý miệng vết thương, ngày mai quay về cảnh cục tiếp tục báo cáo.”

“Vâng! Cục trưởng!” Nữ nhân tiêu chuẩn cúi chào, thấy nam nhân vừa lòng gật đầu đi rồi, lúc này mới suy sụp hạ mặt.

Nguy rồi, không nghĩ lại bị thương, tỷ cùng Tiểu Y nhất định sẽ sinh khí cho xem..

Đáng giận, sớm biết vậy vừa rồi sẽ không cậy mạnh.

Nữ cảnh uy phong lẫm liệt này rõ ràng chính là thứ nữ Sở gia tối không địa vị, Sở Gian Hề.

Ở trong bệnh viện băng bó vết thương trầy da do bị trúng đạn, trong lòng Sở Gian Hề có chút run sợ phải trở về nhà, thẳng đến vào cửa chính, thấy trong nhà một mảnh hắc ám, mới trầm tĩnh lại.

Nửa đêm hai, ba giờ, tỷ tỷ cùng Tiểu Y chắc đều đã ngủ đi.

“Chi...” Ý nghĩ như vậy mới từ trong đầu xẹt qua, thanh âm cửa mở liền từ một hướng khác truyền đến, tiếp theo đèn trên hành lang được mở ra, Sở Lục Y xoa mắt đang muốn đi xuống phòng bếp, đột nhiên cảm giác có chút không đúng, vừa quay đầu bắt gặp Sở Gian Hề, nhất thời ngăn người.

“Tiểu Y...” Sở Gian Hề còn nhớ rõ hai ngày trước khi đi Sở Lục Y đều không để ý tới mình, giờ phút này chỉ biết hương muối muối đang có diễn cảm cứng ngắt chào hỏi.

Sở Lục Y yên lặng đứng vài giây, tầm mắt dừng ở trên vai Sở Gian Hề, ánh mắt dần dần chuyển lạnh.

Tốt lắm, Sở Gian Hề!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11: Chương 11

“Lại bị thương?” Bình ổn xuống tức giận, Sở Lục Y vẻ mặt nghiêm túc, đáng yêu trong ngày thường bỗng chốc biến thành hư không, hai mắt nhìn chăm chăm Sở Gian Hề, nói xong môi liền mấp mí vô cùng chặt chẽ.

Ngượng ngùng cười, Sở Gian Hề hướng nàng đi vài bước, một chút hiên ngang mạnh mẽ cùng tư thế oai hùng đều không có, chỉ còn phảng phất bộ dáng một tiểu hài tử làm sai sự, “Tiểu Y, đừng nói đại tỷ biết có được không?”

Ánh mắt lạnh hơn, Sở Lục Y cắn môi, trong mắt xẹt qua buồn bực, không nói được một lời.

Sở Gian Hề, phản ứng đầu tiên quả nhiên chính là đại tỷ, đáng giận!

“Tiểu Y...” Không có được câu trả lời, Sở Gian Hề đáng thương nhìn Sở Lục Y, “Em hẳn tâm nhìn chị bị tỷ tỷ mắng sao?”

Sở Lục Y đứng trước mặt Sở Gian Hề, môi mấp mí càng chặt, thế nhưng người kia tuy đối diện nàng lại hoàn toàn không ý thức được nàng đang tức giận, còn đứng đó căn vặn liên miên, “Tỷ tỷ rằng bình thường thực ôn nhu, chính là một khi nổi giận lên hảo hung a~.”

Ngáp một cái, Sở Lục Y híp mắt, như có như không gật đầu, xoa mắt xoay người trực tiếp trở về phòng đóng cửa.

Ôi chao...

Sở Giản Hề nhìn cửa phòng bị đóng lại, nghi hoặc sờ đầu.

Tiểu Y... Đây là đáp ứng rồi?

Ngô, lúc này Tiểu Y thực dễ nói chuyện... Bất quá, thật là kỳ quái, như thế nào cũng không thêm nhìn xem thương thế của nàng có nghiêm trọng không, cảm giác cùng trước kia không giống nhau lắm.

Có chút mất mát mà miên man suy nghĩ, Sở Giản Hề trở về phòng mình thật cẩn thận tắm rửa, xong mặc vào áo ngủ, đem quần áo nhiễm máu bỏ vào cái túi tính toán hừng đông sẽ cầm đi vứt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y đang ngồi cạnh bàn ăn điểm tâm.

“Tỷ, em tối hôm qua nằm mơ...” Sở Lục Y cau mày, tay nắm đĩa trạc lên trứng chần nước sôi, “Em mơ thấy Sở Giản Hề tên ngu ngốc kia lại bị thương...”

Đang uống sữa tươi Sở Nguyệt Xuất động tác dừng một chút, trong lòng nhảy dựng, vội vàng xả ra tươi cười, “Như thế nào biết, đừng loạn tưởng...”

Nói xong lời này, Sở Nguyệt Xuất tựa hồ lại lảng sang chuyện khác như mọi khi, “Còn có, Tiểu Hề là Nhị tỷ của em, không được gọi ra tên nàng như vậy.”

“Ý tứ của Tỷ là có thể kêu nàng là đồ đàn sao?” Sở Lục Y vô tội nhìn Sở Nguyệt Xuất rồi lại thở dài, “Tỷ, em thật sự mơ thấy tên ngu ngốc kia còn bắt em đừng nói với chị nữa, nói chị phát cáu thật đáng sợ, hung ba ba, giống như cộp mẹ vậy.”

Lông mày nhíu lại, Sở Nguyệt Xuất nheo mắt, đang muốn nói gì đó thì cửa phòng Sở Giản Hề chợt mở, người nọ mới vừa tỉnh ngủ xoa mắt đi ra, “Thật đáng ghét a, còn muốn báo cáo công tác.”

Sở Nguyệt Xuất nhất thời ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn hướng Sở Giản Hề, nửa ngày nói không nên lời.

“A? Làm sao em ở nhà?” Sở Lục Y đồng dạng trừng lớn mắt, rất kinh ngạc nói, “Chị không phải đang chấp hành nhiệm vụ sao?”

“Em...” Sở Giản Hề bất đắc dĩ nhìn nàng, “Tiểu Y... Em không phải biết rồi sao?”

“Tôi?” Sở Lục Y chớp chớp mắt, vươn ngón tay ra chia chia chính mình, nghiêng đầu tự hỏi vài giây, tỉnh ngộ, “A, hóa ra tối hôm qua không phải là mộng!”

Sở Nguyệt Xuất chà chà tay một chút đứng lên, lập tức đi đến trước mặt Sở Giản Hề, mặt lạnh, “Bà vai, chị muốn xem.”

Sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, Sở Giản Hề lui từng bước, “Ồi... Tỷ...”

“Một...”

“Tỷ...”

“Hai...”

“... Chỉ là trầy da...” Sở Giản Hề không còn đường lui, nhấc lên ống tay áo lộ ra bả vai, miệng vết thương đã được băng bó kỹ càng, “Tỷ, đừng nóng giận...”

“Tốt lắm” Sở Nguyệt Xuất nhìn vết thương vài giây, lạnh lùng phun ra hai chữ, lại nói tiếp “Em trước khi đi đã đáp ứng chị cái gì?”

“Em biết sai lầm rồi...” Sở Giản Hề yếu ớt nói, tiếp theo là đối với Sở Lục Y nhỏ giọng, “Tiểu phản đồ, rõ ràng đã đáp ứng chị...”

“Nào có!” Sở Lục Y căm giận ngược lại, trừng mắt nàng, “Tôi mới sẽ không đáp ứng chị loại chuyện này.”

“Em... Em rõ ràng gạt đầu...” Sở Giản Hề mở to mắt, “Tiểu Y, nói dối là không đúng đâu.”

“Gạt đầu?” Sở Lục Y lại mê hoặc, nghiêng đầu suy tư một chút, rất nhanh lại gạt mình, “Tôi lúc ấy là nghĩ, thật là kỳ quái, Sở Giản Hề lại có thể nói tỷ tỷ hung... Lại nghĩ, nhất định là nằm mơ đi, liền theo quán tính gạt đầu.”

“...” Sở Giản Hề nhất thời không biết nói gì, nhớ tới đêm qua hành động Sở Lục Y thực kỳ quái, lúc này rốt cục đã hiểu.

Khó trách tối hôm qua Tiểu Y đều không thêm quan tâm nàng, nguyên lai là bởi vì nghĩ mình đang nằm mơ a... Lại nói, ở trong mộng không thể quan tâm tỷ tỷ này sao... Thật sự là...

“Tiểu Hề...” Vẫn luôn không nói chuyện Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên hoán nàng một tiếng, thanh âm ôn nhu. Sở Giản Hề gạt mình một cái, lập tức quay đầu nhìn tỷ tỷ, “Tỷ...”

“Là như vậy, tỷ tỷ gần đây vội, có thể không có thời gian làm cơm cho em, em cần hảo hảo chiều cổ chính mình nha.” Sở Nguyệt Xuất mặt mang ý cười ảm áp như xuân phong, khẽ mở môi son, “Còn có, trong nhà không có gạo, giữa trưa nhớ mua về, cần một trăm cân.”

“Tỷ...” Sở Giản Hề suy sụp mặt.

“Tốt lắm, chị đi làm đây.” Sở Nguyệt Xuất cười cười, vỗ vỗ bả vai nàng, thanh âm như trước dịu dàng, “Tiểu Y, ăn xong rồi chúng ta liền đến trường đi.”

Sở Lục Y gật đầu, đối với Sở Giản Hề liếc mắt, trở về phòng lấy túi sách, theo Sở Nguyệt đi ra ngoài, chỉ chừa lại Sở Giản Hề một mình đáng thương đứng nguyên tại chỗ cùng về mặt ai oán không thôi.

“Tỷ... Thật sự muốn tên ngu ngốc kia mua gạo a...” Đọc trên đường, Sở Lục Y có chút lo lắng, “Một trăm cân lận...”

“Lừa nàg thôi.” Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, thở dài, “Tối nay sẽ có người đưa gạo qua, em nhớ rõ cùng Tiểu Hề nói một tiếng.”

“Ân!” Sở Lục Y gật đầu, trong đầu liền nghĩ tới tấm băng trên vai Sở Giản Hề vừa nãy, trong mắt xẹt qua tia bất đắc dĩ.

Thật sự là chịu không nổi tên ngu ngốc kia.

“Tiểu Y, tối hôm qua là vẫn còn thức đi.” Sở gia cách trường học không xa, đi đường đại khái mất tầm mười mấy phút đồng hồ, Sở Nguyệt Xuất mang giày cao gót, cước bộ không vội, rất từ tốn, tao nhã, mắt nhìn phía trước, “Luôn thích chọc Nhị tỷ em quá nhỉ.”

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Sở Lục Y che giấu bởi vì lời này trong nháy mắt mang đến tia rung động khó hiểu, cúi đầu xem hòn đá nhỏ trên mặt đất, “Chính là cảm thấy được nàng luôn bị thương thực làm cho người ta tức giận.”

“A... Tỷ tỷ biết.” Sở Nguyệt Xuất âm thầm cười, đang muốn nói gì, chợt liếc mắt một cái thấy Ngôn Du đi ở bên kia đường, lại có thể một đường thẳng tắp hướng một cây đại thụ đứng đầu, nhìn không được “Ha ha” bật cười.

Theo tầm mắt của nàng nhìn qua, Sở Lục Y thấy Ngôn Du thối lui từng bước, sờ sờ đầu nhìn cái cây, cúi đầu hướng một bên đi vài bước, lại tiếp tục hướng phía trước đi, vừa quay đầu vừa vịn chứng kiến tỷ tỷ hưng trí dạt dào mà nhìn cái người mơ mơ màng màng kia, tâm niệm vừa động, “Tỷ, chị thực thích Ngôn lão sư nha?”

“Ân, có lẽ.” Sở Nguyệt Xuất mỉm cười nhìn hành động của Ngôn Du, nghĩ đến trong khoảng thời gian gần đây tựa hồ cũng chưa có cơ hội trộm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, có chút đáng tiếc, hoàn toàn không hề nghĩ mười mấy vì cái gì bỗng nhiên hỏi như vậy.

“Nha...” Sở Lục Y gật gật đầu, nhìn thấy động tác Ngôn Du, nghĩ đến tên đầu gối Sở Giản Hề cũng bộ dạng ngốc ngơ, khóe môi hơi vênh lên.

...

Ngôn Du thực buồn ngủ, thật sự buồn ngủ, vừa mệt vừa buồn ngủ.

Từ ngày đó ở nhà cha mẹ trở về xong đã muốn hơn một tuần rồi. Đạo sư vẫn không phát đề mục mới cho nàng, chính là nàng thà rằng mỗi đêm đem vài đề mục học thuật vẫn chưa được giải đáp đi nghiên cứu cũng không nguyện ý nằm ngủ.

Buổi tối ngủ, ban ngày phải tỉnh, ban ngày tỉnh, nhất định phải đối mặt với Ngôn Tinh ôn nhu.

Nàng thà rằng ban ngày sống u mê, còn hơn mỗi lần nghe Ngôn Tinh dùng ngữ khí lễ phép cùng Lạc Học Khâm gọi điện thoại mà theo lo lắng. Thậm chí còn chứng kiến Ngôn Tinh ôn nhu cười, ánh mắt sùng nịch cũng đều sẽ cảm thấy thống khổ.

Kỳ thật đã sớm nên đi Mi Quốc a... Ít nhất không cần chân thật mà đối diện cảm kỳ cùng rung động đan vào nhau, mang đến đau đớn cùng mâu thuẫn.

Ngôn Tinh luôn không biết ý nghĩ của nàng, cũng luôn không ý thức được tình cảm của nàng đã từ rất lâu có phải dùng hai từ huyết thống để khái quát hay không, không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng đã không thể khoan dung bất kỳ nam nhân nào xuất hiện bên cạnh tỷ tỷ của mình.

Từ trước... Tỷ tỷ chưa bao giờ sẽ cùng nam nhân liên hệ như thế, chính là Lạc Học Khâm là trọng phụ mà ba tuyên cho tỷ tỷ, chị ấy sẽ không phản kháng mà hoàn toàn nghe theo ba ba phân phó, gặp mặt, trao đổi, dần dần quen thuộc rồi sau đó trở thành quan hệ bạn trai bạn gái...

Ngôn Tinh... Ngôn Tinh... Ngôn Tinh...

Ngôn Tinh vĩnh viễn sẽ không phản kháng lão nhân cổ chấp kia, vĩnh viễn đều sẽ là một Ngôn Tinh ôn nhu như vậy, lễ phép, đoan trang khéo léo như vậy, lại càng không thể nào cự tuyệt cuộc hôn sự này, mà càng không khả năng...

Cùng nàng loạn luân.

Ngôn Du cúi đầu đi tới, trong đầu mơ mơ màng màng giống như sương hồ, hàng ngày như vậy sẽ không có biện pháp làm nàng nghĩ tới Ngôn Tinh nữa. Nhìn đường kẻ trên đường, tầm mắt có chút mơ hồ, dựa vào trực giác phân phương hướng liền trực tiếp rẽ.

Vì thế bên kia đồng dạng bước tới, Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y lại thấy được một màn khiến các nàng không khỏi buồn cười.

Là nên rồi, đúng vậy, chính là Ngôn Du rồi hơi bị sớm, cả người trực tiếp hướng vách tường đụng phải.

Thật sự là... Người nọ một chút biện pháp cũng không có a...

Sở Nguyệt Xuất thở dài lắc đầu, bước nhanh đi qua, ngồi xuống, thấy người kia ôm đầu, thanh âm dịu dàng, “Lấy tay ra để tôi xem xem có bị thương hay không.”

Liên tục đụng đầu hai lần, cũng không biết đụng vậy có bị thương không... Thật sự là, vốn đã ngu ngốc, lúc này lại càng thêm ngu.

Lần này chính là cả người trực tiếp hướng trên tường đánh tới, Ngôn Du buông tay, đau đến nhăn mày, hai mắt lưng tròng đắm lệ nhìn Sở Nguyệt Xuất.

Sở Nguyệt Xuất lập tức bị chạm tới, lòng mềm nhũn, theo trong bao lấy ra khăn tay, phất bụi trên mặt nàng, trong chốc lát hết sức cẩn thận chu đáo, “Tốt lắm, không bị thương.”

“Ồ...” Phát ra tiếng kêu ô ô giống như con vật nhỏ mới sinh, Ngôn Du cúi đầu, bưng bó cái mũi, “Đau...”

“Cho cô đi đường không chịu nhìn, xứng đáng.” Giúp đỡ nàng, Sở Nguyệt Xuất tức giận nói, “Liên chưa thấy qua người nào như cô vậy, cũng không thèm nhìn xem cửa đã tới chưa liền rồi.”

“Bình thường là như vậy nha...” Ngôn Du vô tội xoa xoa mắt, đưa tay chỉ dưới đường, “Cái hồ này... Ngô... Tại sao có thể có hai cái hồ...”

Hóa ra người này chính là dựa vào hồ trên đường để nhận định đại khái là đang đi tới chỗ nào sao?

Sở Nguyệt Xuất cũng tốt, Sở Lục Y đi tới cũng tốt, đang trợn mắt há hốc mồm 0\_0

---

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân... Chính là như vậy, này chương giống như hai nhà tỷ muội đều xuất hiện???

Chuyện kể rằng bây giờ là không phải rất nhiều người là tỷ tỷ đáng... Quýnh... Kỳ thật tỷ tỷ ta ngay từ đầu thật là tính toán vật hi sinh rụng... Cho là các người sẽ đánh ta đi?

---

Editor: Sau khi suy nghĩ mấy ngày liền mình vẫn không biết \*thước là gì mà cần tới 100 cân?!? Xí xóa xí xóa, khi nào nghĩ ra sẽ sửa lại bản đẹp @\_@  
Do kiểu muốn edit cho hoàn hảo tí nên một chữ không ra mà ngâm lâu dữ thần vậy đó.

=>>>>Cuối cùng cũng biết thước = gao

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12: Chương 12

Một hàng ba người đi vào trường học, Sở Lục Y hướng phòng học đi, Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du hướng văn phòng đi.

Thân thể loạng choạng đi về chỗ ngồi của mình, Ngôn Du rút ra gối đầu gục xuống liền ngủ, mới nằm không bao lâu lại ngồi thẳng người, bĩu môi đứng lên.

Sở Nguyệt Xuất ở một bên đem cử động của nàng xem nhất thanh nhị sở, lòng dạ cũng biết rõ mà đi qua, ý vào độ cao gót giày mà vỗ vỗ đầu Ngôn Du, “Ngôn lão sư, cùng tôi đổi khóa đi.”

“Ân?” Mơ mơ màng màng đang muốn lấy sách giáo khoa, Ngôn Du quay đầu chống lại Sở Nguyệt Xuất con ngươi đen bóng, ngơ ngác nhìn, có chút phản ứng không kịp.

“Toán tiết thứ nhất, Ngữ văn tiết thứ tư, chúng ta đổi khóa đi, tôi dạy tiết thứ nhất trước, cô dạy tiết thứ tư.” Sở Nguyệt Xuất nói rất thần nhiên, nghe không ra cảm xúc.

“Nha...” Mơ hồ gạt đầu, động tác trên tay Ngôn Du không có ngừng vẫn là muốn đi lấy sách giáo khoa, Sở Nguyệt Xuất nhất thời bất đắc dĩ, đưa tay đè chặt tay nàng, tiếng nói mềm nhẹ, “Buổi sáng đụng choáng váng rồi? Ý của tôi là giờ cô có thể ngủ, tiết thứ tư lại đi dạy.”

Mắt nhỏ sau cặp kính đen chớp vài cái, Ngôn Du rút cục hiểu, mắt nhỏ mở so với bình thường thanh tỉnh còn lớn hơn, tràn đầy chờ mong.

“Tốt lắm, ngủ đi.” Võ vớ đầu nàng, giống như vuốt ve tiểu sủng vật vậy, Sở Nguyệt Xuất buồn cười nhìn bộ dạng này của nàng, lại thu hồi cười, “Bất quá tiết thứ tư không được để cho tôi phát hiện cô thời gian lên lớp lại đang ngủ.”

Ngô...

Còn ở trong lòng cảm khái Sở Nguyệt Xuất thật tốt, Ngôn Du lập tức lại cong miệng.

Nhìn nhìn chung quanh, thấy trong văn phòng chỉ có hai lão sư đều đang làm chuyện của mình, hoàn toàn không chú ý tới tình huống giữa nàng và Ngôn Du, tay Sở Nguyệt Xuất trượt xuống, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mịn của Ngôn Du, “Ai ya ngủ đi, tôi đi dạy đi.”

(Editor: Trừu ui ta nói dễ cung gì đâu, tâm hồn bà Nguyệt với tui chắc cùng một hệ, thấy dễ cung sẽ quẩn quáo cả người a

~)

“Nha...” Không có nửa điểm cảm thấy bị sờ sảng, rất tự giác ngồi xuống, đang muốn nằm úp xuống ngủ chợt nghe được tiếng nói dịu dàng vang lên lần nữa, tuy rằng ôn nhu nhưng lại mang theo ý không cho cự tuyệt, “Tháo kính xuống hẳn ngủ tiếp.”

“Nha...” Đem kính mắt tháo xuống, Ngôn Du vừa muốn gục xuống dường như phảng phất nhớ tới cái gì lại ngừng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất. Không có gọng kính che lấp, ánh mắt tái vô tội, một tiểu bộ đáng yêu trên choker Sở Nguyệt Xuất lại muốn đi qua nắm cho hai cái, “Như thế nào?”

Ngôn Du lắc đầu, vẫn là vô tội nhìn Sở Nguyệt Xuất. Sở Nguyệt Xuất cùng nàng đối diện vài giây chợt minh bạch ý tứ của nàng, lại duỗi tay niết gương mặt nàng, “Tôi không có yêu cầu khác đâu, ngủ đi.”

“Ân!” Gật đầu, Ngôn Du động tác nhanh chóng gục xuống ôm lấy gối nhỏ, rất nhanh liền ngủ mất.

Chịu đựng cười từ trong văn phòng đi ra ngoài, tay Sở Nguyệt Xuất cầm sách giáo khoa Ngữ văn, ánh mắt như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, độ cong trên khóe miệng lại biểu hiện nàng hảo tâm tình.

Chờ dạy xong tiết một trở lại văn phòng, Ngôn Du quả nhiên còn đang ngủ say. Sở Nguyệt Xuất thấy hai má người kia do nằm úp mà lộ ra mảng đỏ rực, chịu đựng xúc động đi qua nắm hai phiến đó, đành trở về trước bàn của mình ngồi xuống, bình định lại cảm xúc liền bắt đầu làm chuyện đứng đắn.

“Sở lão sư gần đây giống như cùng Ngôn lão sư ở chung rất tốt.” Lão sư ngồi cạnh Sở Nguyệt Xuất chợt mở miệng.

Đang ở viết chữ động tác không có tạm dừng, Sở Nguyệt Xuất âm thầm cười, “Ngôn lão sư gần đây dạy học có tiến bộ.”

Chủ yếu đều không có ngủ, có ngủ nàng cũng sẽ đi gọi cho tỉnh...

Trong lớp có Sở Lục Y, mà trên người Sở Lục Y mang theo di động, nàng nhường Sở Lục Y chỉ cần vừa thấy Ngôn Du ngủ liền lập tức phát tin nhắn cho nàng. (Chim sẽ gọi đại bàng kiểu này thím Du ngủ được cũng hay lắm!!!! Dù mặt Du dày cỡ nào cũng có móng Nguyệt trị Ahahahahah)

Cho nên hiện tại Ngôn Du muốn đi dạy đều mặt mày ủ ê, nào có được trước kia thoải mái hồ hững như vậy. Một tiết 40", nàng nhất định từ đầu tới đuôi đều không được ngủ, thật là đáng sợ.

Chính là không biết có biện pháp gì mà Sở Nguyệt Xuất mỗi lần đều cũng thực đúng giờ xuất hiện. Kỳ thật Sở Nguyệt Xuất mới là khách tinh của nàng đi.

Tiết thứ ba tan học cũng là lúc Ngôn Du chậm rãi tỉnh lại, ánh mắt ngây ngốc nhìn mặt bàn hồi lâu, đột nhiên cảm giác chính mình hảo ngu xuẩn, vì sao phải lựa chọn đi đâm đường lão sư trung học mà không phải đi làm lão sư đại học đây... Cần phản kháng ba ba, cũng không cần tự ngược mình đi.

Chính là... Cầm sách giáo khoa toàn thân vô lực đứng lên, Ngôn Du đeo kính xong liền nhìn đến Sở Nguyệt Xuất đang chú tâm phê bài tập liếc mắt một cái, tâm tình bỗng nhiên không có kém như vậy.

Ít nhất đến trường trung học này còn có nữ nhân cổ quái, ngẫu nhiên sẽ đối với nàng rất kém cỏi, ngẫu nhiên sẽ hướng nàng tốt lắm... Còn có tụi nhỏ đáng yêu kia, thật sự rất đáng yêu.

...

“Giản Hề, lần này cô làm rất khá.” Ở trong văn phòng của cục trưởng cục công an, một nam nhân bụng phệ ngồi sau bàn công tác, vẻ mặt tươi cười đối với Sở Giản Hề đang đứng thẳng ở phía trước nói, “Quả nhiên niên thiếu hữu vi bậc cân quốc không thua đáng mầy râu a.”

Sở Giản Hề mặt không chút thay đổi, không vì được tán thưởng mà đắc ý, đôi ngươi thoát nhìn sáng ngời hữu thần, thực tế trong óc cũng là trống rỗng.

Mới vừa rồi nhận được tin nhắn Sở Lục Y, nói với nàng sẽ có người tặng thuốc qua, mời nàng không cần mua thuốc...

Ý tứ lời này, có phải tỷ đã muốn tha thứ nàng?

Ngô...

Tỷ tỷ thật sự tha thứ nàng sao? Còn Tiểu Y... Có thể còn đang tức giận hay không? Cái tin nhắn vừa rồi xem chừng ngữ khí không được tốt cho lắm.

“Giản Hề a...” Cục trưởng đại nhân còn tại thao thao bất tuyệt hồi lâu cuối cùng cũng trở về chủ đề chính, “Tôi hôm qua áp giải Kính râm đi trại tạm giam, bị sống mất hần.”

Vừa mới phục hồi tinh thần lại liền nghe được câu này, Sở Giản Hề chợt trừng lớn mắt, “Sống... Sống mất?”

Kính râm, là nam nhân mang kính mát mà đêm qua giao dịch buôn lậu thuốc phiện bị bắt quả tang, bởi vì vô luận ban ngày hay ban đêm đều thích mang một bộ kính râm cho nên người ta đều gọi hần một tiếng Kính râm, hoặc là Kính râm ca. Sở Giản Hề lần này nằm vùng, đó là ẩn núp đến bên người vị này Kính râm ca.

Mây liềm chặt chẽ, Sở Giản Hề hai tay đặt ở hai bên người nắm thành quyền.

Tôi hôm qua Kính râm chính là biết nàng nằm vùng, xem ra chuyện này có chút bất hảo... Còn có tỷ tỷ cùng Tiểu Y... Có thể bởi vậy mà bị liên lụy hay không?

“Cô yên tâm, tôi đã tăng số người đi trực nã hần, lệnh truy nã cũng đã phát ra ngoài.” Cục trưởng thấy sắc mặt nàng kém cực độ, vội vàng làm yên lòng nói, “Rất nhanh liền có thể đem Kính râm trào trở lại.”

“... Phải” Sở Giản Hề kính lễ nhưng trong con ngươi lo lắng chưa từng tán đi.

...

Giờ phút này không thể biết chuyện gì, Sở Nguyệt Xuất hai tay ôm ngực đang đứng ở cửa phòng học xem Ngôn Du dạy.

Đã qua ba mươi lăm phút, xem ra hôm nay Ngôn Du thực tự giác, hoàn toàn không có ý tứ muốn ngủ... Thực ngoan.

Vén tóc dài ra sau xong liền hướng văn phòng đi, Sở Nguyệt Xuất xem xét đôi lại hết thời khóa biểu, xem ra tiết thứ nhất Ngôn Du đổi cho mình là rất chỉ lí.

Đem bài tập bổ trí xong thì chuông tan học cũng vang lên, Ngôn Du gấp một cái, đối với mọi người nói tan học, liền trở lại một bộ hữu khí vô lực trở về văn phòng, mềm nhũn ngồi xuống, trực tiếp nghiêng mặt úp sấp trên bàn.

Vừa muốn nhắm mắt lại thì bỗng nhiên thấy thời khóa biểu hiện ra trước mặt nàng, Ngôn Du hai mắt vô thần nhìn vài giây, xem thời khóa biểu bằng về mặt mê hoặc.

Cười híp mắt vươn ra ngón tay chọc chọc bên má Ngôn Du, tiếng nói Sở Nguyệt Xuất sấm lên hấp dẫn, “Thứ hai, thứ tư, thứ sáu cô đều là tiết thứ nhất đi?”

“Àn...” Dùng giọng mũi trả lời, một tiết dạy xong Ngôn Du chỉ cảm giác mình ngay cả há mồm đều lười mở.

“Thứ hai lịch dạy của tôi là tiết thứ ba, thứ tư là tiết thứ tư, chiều thứ sáu là tiết thứ hai, muốn đổi lịch với tôi hay không?” Sở Nguyệt Xuất cúi đầu nhìn Ngôn Du một bộ lại muốn ngủ, thừa dịp trong văn phòng không có ai, ngón tay ở trên mặt Ngôn Du vạch lông, cảm thụ được kia trơn bóng non nót cùng mềm mại, cười đến mức có chút dụ dỗ.

Một màn này nếu để cho các lão sư trong văn phòng thấy được nhất định sẽ ngây người a.

Tao nhả nghiêm túc như Sở Nguyệt Xuất, khi nào thì sẽ có động tác cùng vẻ mặt như thế đây?

Bởi vì trên mặt bị gãi ngứa, bĩu môi nhũn mảy, Ngôn Du ngứa đầu xem Sở Nguyệt Xuất, ánh mắt càng phát ra mê hoặc.

Sở lão sư đây là đang làm cái gì?

“Muốn hay không nha, cô có thể ngủ nhiều một chút nga ~” Ngủ khí mang theo hấp dẫn, Sở Nguyệt Xuất thấy Ngôn Du cong lên cái miệng nhỏ nhắn, hơi ngáy người, ngón tay không cần thận liền xoa lên cánh môi Ngôn Du, bởi vì xúc cảm ở môi cùng khuôn mặt hoàn toàn mềm mại bất đồng, trong lòng gặp quý, khi hoàn hồn mới vội rút tay về, đánh lại sắc mặt, thanh âm cũng đã khôi phục như ngày thường lãnh đạm, “Thay đổi khóa, cô cũng không cần đến trường sớm như vậy nữa, ở nhà ngủ nhiều hơn một chút, đến đây mới có tinh thần dạy cho học sinh.”

Đồng dạng bởi vì hành động Sở Nguyệt Xuất trong lòng có quý vừa rồi, Ngôn Du khó hiểu nháy mắt mấy cái, đối với cảm giác khi này trong nháy mắt cũng có chút bất đắc sở dĩ.

Cái loại cảm giác trong nháy mắt tim đập rộn lên này là chuyện gì xảy ra?

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi.” Sở Nguyệt Xuất vừa thấy nàng bày ra diễn cảm này liền nhìn không được muốn đi nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đưa tay ra phía sau để ngứa chính mình khắc chế không được mà đi nắm nàng, bỏ lại một câu liền xoay người, tính toán quay về vị trí của mình.

“Đợi một chút!” Ngôn Du bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn thân ảnh của nàng, “Cô thứ sáu buổi sáng tiết thứ nhất không phải cũng có dạy lớp khác sao?”

Cấp ba năm nay trừ bỏ nàng ra, Toán Văn Anh ba môn này giáo viên mỗi người đều phụ trách hai lớp.



“Tôi cùng lão sư Anh ngữ thay đổi lớp.” Đã muốn ngồi xuống Sở Nguyệt Xuất vẫn giữ ngữ khí thân nhiên, mở ra giáo án, “Cô không cần luôn đi dạy mà nằm ngủ là được.”

“Nha...” Ngôn Du quay về gối nhỏ nằm úp xuống, nghiêng đầu xem Sở Nguyệt Xuất, hai con ngươi lấp lánh, thanh âm đáng yêu, “Không cần luôn luôn... Nếu ngẫu nhiên ngủ có thể chứ?”

Động tác đang muốn viết chữ dừng một chút, Sở Nguyệt Xuất nhũ mây, quay đầu cùng Ngôn Du đối diện vài giây, ngay tại lúc Ngôn Du nghĩ nàng lại muốn phát hoả giống như trước, lại chỉ thân nhiên cười, “Thử xem xem?”

Tần suất tim đập bỗng xoay mình lên cao, Ngôn Du mặt đỏ lên, ôm lấy gối che ở trên đầu, “Tôi ngủ!”

“Hi hi...” Sở Nguyệt Xuất cười ra tiếng, lắc đầu, “Ngủ đi, tan học gọi cô.”

Nói xong liền quay đầu lại an tâm viết giáo án.

Ngôn Du lén lút đem gối đầu dôi đi một ít, mắt nhắm chột mở ra một đường nhỏ, mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất còn thật sự viết giáo án, lại đem gối nhỏ đắp trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Chương 13

Thời gian một tiết thật ra là rất nhanh, đặc biệt đối với người chuyên tâm làm việc như Sở Nguyệt Xuất cùng người vẫn ngủ say sưa như Ngôn Du mà nói.

Mắt thấy phải ra về, trong văn phòng lão sư lục tục cầm lên bao chạy lấy người, chờ khi nơi này chỉ còn lưu lại có hai người bọn họ. Sở Nguyệt Xuất buông công tác trên tay, đứng lên đi đến bên cạnh Ngôn Du, Ngôn Du vẫn duy trì tư thế nghiêng mặt ôm gối đầu, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi cong lên, khuôn mặt lộ ra đỏ ửng, vì thế nữ nhân vốn tính đem nàng đánh thức lại một lần nữa bị dao động.

Luôn bị tương ngữ của người này dao động đến...

Sở Nguyệt Xuất trong chớp lát phục hồi tinh thần lại đối với phản ứng của mình rất bất đắc dĩ, lắc đầu, đưa tay khẽ đẩy đẩy Ngôn Du, “Ngôn lão sư, ra về.”

Ngôn Du cọ cọ lên gối nhỏ, than thở câu gì đó, cau mày đem đầu hướng bên dưới gối nhỏ giấu.

Thở dài, Sở Nguyệt Xuất tới gần một ít, lại đẩy Ngôn Du, “Ngôn lão sư, rời giường...”

Vì cái gì người này mỗi lần ngủ đều có thể ngon như vậy, hoàn toàn đúng với ngoại giới không thêm quan tâm gì luôn, nếu thời gian ngủ mà bị khiêng đi chắc cũng sẽ không biết đi?

Rời giường...

Trong lúc mơ mơ màng màng nghe được hai chữ này, theo bản năng ở nhà và cũng theo bản năng cảm thấy tay phóng ở trên vai mình là Ngôn Tĩnh, Ngôn Du hoàn toàn theo thói quen thân mình lệch vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, đầu ở bụng nàng cọ xát, hai tay vòng qua eo của nàng tiếp tục ngủ.

Mặt lập tức đỏ thắm, Sở Nguyệt Xuất kinh ngạc vài giây, sau khi kịp phản ứng liền cúi đầu nhìn cái đầu đang chôn ở bụng của mình, cười khẽ một tiếng, tay trên tóc khẽ vuốt ve.

Chân tướng vẫn là đứa bé... Ân, đúng thật là một nhi đồng, nàng cho tới bây giờ mới thấy Ngôn Du giống như một tiểu hài tử. Còn có thể làm nũng... Là ở nhà thường xuyên làm nũng mẹ thành thói quen đi?

Chuông tan học đúng lúc vang lên, Sở Nguyệt Xuất phục hồi tinh thần lại, ý thức được tình hình như vậy khiến người khác xem ra hẳn là sẽ thực xấu hổ, thủ lên nắm hai má Ngôn Du, lấy việc công làm việc tư, cảm thụ được xúc cảm mềm mại non nớt trong tay, “Ngôn Du, mau, về nhà ăn cơm lại tiếp tục ngủ.”

“Ồ...” Còn muốn tiếp tục hướng chỗ bụng Sở Nguyệt Xuất cọ xát, đột nhiên cảm giác hương khí tràn ngập trong mũi, Ngôn Du từ từ nhắm hai mắt, nhún nhún cái mũi, tiếp theo rất nhanh mạnh mở mắt ra, ngửa đầu, ngo ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất.

Bị ánh mắt của nàng đập cho cười thành tiếng, Sở Nguyệt Xuất lại nheo gương mặt của nàng “Mau, ngồi dậy.”

Cảm giác một cỗ nhiệt khí từ nội tâm nhả thẳng ra ngoài mà khuếch trương, từ ngực đến cổ rồi đến trên mặt, Ngôn Du tốc độ cực kì nhanh ngồi dậy, cúi đầu không dám nhìn Sở Nguyệt Xuất.

“Ha ha...” Sở đầu nàng, trên mặt Sở Nguyệt Xuất ý cười dạt dào, “Ngủ được thật ngon ha, mau trở về ăn cơm đi, ăn hết lại tiếp tục ngủ.”

“...” Sợ hãi quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du không nói được một lời. Sở Nguyệt Xuất đang thu dọn đồ đạc thực miễn cảm cảm nhận được tầm mắt nàng, quay đầu, chống lại đôi con ngươi đen láy của Ngôn Du, mày nhẹ giương lên, “Làm sao vậy?”

“Ngô...” Ngôn Du chớp chớp mắt, “Cô không tức giận sao?”

“Tôi vì sao phải tức giận?” Sở Nguyệt Xuất thu hồi tầm mắt, đem đồ trên bàn sửa sang lại hảo, thanh âm hồ hững.

“Tôi ôm cô còn gì...” Ngôn Du ngón tay để ở môi dưới, vẫn là đôi mắt long lánh, cũng không có đeo kính mắt, chính là giống như vẫn còn mơ hồ nhìn Sở Nguyệt Xuất.

“Àn...” Sở Nguyệt Xuất minh bạch rồi, gật gật đầu, lại quay đầu nhìn thẳng nàng, “Sợ tôi tức giận?”

“Ngô...” Cắn móng tay, Ngôn Du không biết nên gật đầu hay là nên lắc đầu.

“Đúng là sợ tôi lái nhái?” Sở Nguyệt Xuất nhắc bao đi đến Ngôn Du trước mặt tiếp tục hỏi.

“Ngô...” Người nọ ngồi ngửa đầu, ngón tay còn ngâm trong miệng, ngửa đầu nhìn xem người đang đi tới và cúi đầu nhìn xuống mình.

Đưa tay, điểm chớp mũi Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất cười một tiếng, “Đi dạy không buồn ngủ tôi tự cũng không tức giận, cũng sẽ không lái nhái.”

Nháy mắt mấy cái, ngơ ngác nhìn nàng, Ngôn Du thanh âm đứt quãng, nghe có chút mơ hồ, “Có thể ôm... Không tức giận... Bởi vì... Đi dạy không ngủ ư?”

“...” Sở Nguyệt Xuất lại có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Tỷ...” Sở Lục Y sau giờ học liền chạy tới văn phòng, không nghĩ tới mới chạy tới cửa liền chứng kiến Ngôn Du ngồi ở ghế trên, vẻ mặt vô tội cùng Sở Nguyệt Xuất mang ý cười, phủ tay lên thân mặt nàng, trong lúc nhất thời trũng lớn mắt.

Đứng thẳng thân mình, Sở Nguyệt Xuất không thể không biết tình huống chính mình vừa mới cùng Ngôn Du là có chút tối\*, nhìn thấy muối muối của mình, “Như thế nào?”

\*ái muối, vô cùng ái muối (^ v ^)

“Em muốn bồi Tiểu Phi đi thư viện, tối nay mới trở về.” Sở Lục Y miệng nói xong, tầm mắt lại đặt trên người Ngôn Du, chỉ thấy Ngôn Du vẫn ngửa đầu xem tỷ tỷ của mình, vẻ mặt mê hoặc.

Ngô... Đi dạy không ngủ được là có thể ôm?

Tại sao vậy chứ?

“Nga, hảo.” Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, “Đừng quá muộn.”

“Hảo.” Sở Lục Y rất nhanh đáp ứng, nhìn tỷ tỷ của mình lại nhìn Ngôn Du, con ngươi đen xoay xoay, khóe miệng vì lộ ra một tia như có như không cười, lại rất nhanh thu lại, “Ngôn lão sư đi đường phải chú ý an toàn nha.”

Nói như vậy, tỷ tỷ của nàng vừa ôn nhu lại thực thích chiều cổ người hẳn là sẽ có phản ứng a.

Quả nhiên, lời của nàng mới rơi xuống Sở Nguyệt Xuất liền che giấu mi, híp mắt nhìn Ngôn Du vài giây, lúc sau ở trong lòng không tiếng động thán một tiếng, ngoài miệng lại nói, “Ngôn lão sư phải về nhà sao?”

“Ngô... Cần.” Ngôn Du thành thật đáp.

“Cùng nhau đi đi.”

“Nha...”

Trong mắt một tia giao hoạt lướt qua, thanh âm Sở Lục Y trong vút, “Tỷ, Ngôn lão sư, em đi trước.”

“Àn, chú ý an toàn.” Sở Nguyệt Xuất không hề nhận thấy “được” muối muối mình âm mưu chút nào, tự nhiên lên tiếng, lại không biết muối muối mình vừa cao chạy xa bay vừa làm tư thế thắng lợi, trong lòng vì tạo cơ hội cho nàng cùng Ngôn Du hai người có thể một mình ở chung mà hưng phấn không thôi.

Vì thế chờ Ngôn Du đeo kính lên rồi đem cất kỹ gổ nhỏ vào bao xong liền theo Sở Nguyệt Xuất cùng nhau ly khai văn phòng, hướng ngoài trường đi.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Du cùng một người khác ngoài tỷ tỷ ở ngoài đường cùng nhau đi như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, nàng là đại thiên tài trong mắt người lớn, cũng là một con quái vật trong mắt bạn cùng lứa.

Bậc tiểu học, các học sinh đều đang đau đầu làm cộng trừ nhân chia, thì nàng đang làm đề hàm số. Trung học sơ cấp, các học sinh đang vì sơ cấp luận đề mà thống khổ, nàng đã muốn dỡ ra TV lại hoàn hảo không tổn hao gì lắp trở lại, thậm chí có thể tự mình thiết kế mạch chế tạo đồ vật này nọ. Trung học thời gian, các học sinh tại vì thi vào trường cao đẳng mà giãy giụa, còn nàng thì mỗi ngày chạy tới phòng thí nghiệm làm các loại thực nghiệm hoá học...

Cái gọi là hâm mộ, ghen tị, hận thù, hay đồng thời trong hâm mộ còn có thể ghen tị thuận tiện cũng mang theo một ít hận thù.

Con người tổng là như vậy, cho nên, Ngôn Du không có bằng hữu, bạn cùng lứa của nàng không thích cùng nàng làm bằng hữu, thậm chí chán ghét nàng.

Nàng chỉ có tỷ tỷ.

Tỷ tỷ...

Tỷ tỷ ở thời gian nàng làm đề toán học sẽ đặt một ly sữa ở bên cạnh bàn cho nàng, mời nàng đi ngủ sớm một chút. Tỷ tỷ sẽ cầm tiền tiêu vặt, vất vả đi mua các loại dây điện cũng như các loại thiết bị mời nàng ở nhà làm thực nghiệm. Tỷ tỷ ở thời gian đại học, sẽ mang theo nàng mới vừa lên trung học tới trường, tìm được hệ giảng dạy hoá học, dùng hết tất cả các biện pháp nhờ giảng viên đem phòng thí nghiệm cấp cho nàng..

Tỷ tỷ còn có thể... Ở thời gian nàng cô đơn bởi nàng, ở thời gian nàng khóc giúp nàng lau nước mắt, ở thời gian nàng bị nắng an ủi nàng, ở lúc nàng muốn ngủ liền ôm lấy mời nàng ngủ...

Tỷ tỷ... Là tỷ tỷ tốt nhất trên thế giới.

Bất tri bất giác liền nhớ tỷ tỷ của mình, Ngôn Du cúi đầu đi đường, tầm mắt lại mơ hồ.

Chính là tỷ tỷ có một ngày cũng sẽ không tiếp tục làm tỷ tỷ của nàng.

Kỳ thật tỷ tỷ từ vừa lúc bắt đầu liền không chỉ là tỷ tỷ của nàng, tỷ tỷ vẫn là con gái ngoan của ba mẹ, sau này còn có thể là thê tử của người ta, mẹ của con nàng.

Nếu... Nếu nàng là nam nhân thì có bao nhiêu hảo, như vậy, tỷ tỷ có thể làm vợ của con nàng mà nhi đồng cũng là con của nàng.

Cái đêm mà Ngôn Du có ý nghĩ này vẫn luôn làm tổn thương nàng, rốt cuộc hiểu rõ một vài sự tình, cảm tình nào đó...

Cùng với, cảm ký.

“Ồi chào... Làm sao cô lại muốn đụng vô cây nữa rồi...” Đi ở bên người nàng, Sở Nguyệt Xuất thấy nàng thẳng tắp muốn hướng trên cây đụng tới liền vội vàng kéo tay nàng, không nhịn được, “Đi đường xem lộ như vậy khó khăn sao?”

Thủ bỗng nhiên bị giữ chặt, Ngôn Du từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, nghiêng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, mày còn nhíu lại, ánh mắt thoát nhìn ủy khuất đến cực điểm.

Sở Nguyệt Xuất ngây ngẩn cả người, thủ còn lôi kéo tay Ngôn Du cùng nàng nhìn nhau hồi lâu, mắt thấy thần sắc ủy khuất của nàng càng ngày càng đậm, lúc này mới chậm bước lại, “Làm sao vậy?”

Chẳng lẽ mình nói câu kia thương tổn nàng?

Không có khả năng a... Nàng cũng không nói gì a...

Lắc đầu, Ngôn Du rút tay ra, cúi đầu, tay kéo góc áo của mình, trong lúc nhất thời vì tình hình thực tế của chính mình mà cảm thấy chán nản, lại ngẩng đầu định cùng Sở Nguyệt Xuất nói gì đó, chợt thấy sau lưng Sở Nguyệt Xuất xuất hiện một người nam nhân, trùng lớn mắt, tiếp theo cái ót tê rần, cứ như vậy mà ngã đi.

---

Editor: Aigooo, không phải PR nha, chẳng qua dạo này đang luyện app SimCity nên sao nhãng quá xá... Nói chung sau chap này cũng coi như giải thích được tình cảm yêu đương của Ngôn Du đối với tỷ tỷ mình vì sao mà có. Em nó IQ kinh khủng như thế thì về mặt EQ có chút lệch a, thiên hạ không ai thương nên muốn ở luôn với tỷ tỷ là phải, mấy thím đừng khắt khe quá ^\_^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14: Chương 14

Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du mất tích.

Sở Lục Y lúc về đến nhà thì đã muộn một chút, trong nhà chỉ có Sở Giản Hề một người đang cầm bát mì ăn liền ăn.

Ngần người, tiếp theo liền liếc nàng một cái, trực tiếp hướng nhà bếp tìm com trưa nhưng lại tìm không thấy, lần nữa đi ra, Sở Lục Y nhíu mi, “Tỷ đâu?”

Mới vừa cầm chén canh uống xong, Sở Giản Hề nghe vậy ngẩn ngơ, “Tỷ nàng không phải cùng em ở bên ngoài ăn com sao?”

Nàng còn tưởng rằng Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y vì phạt nàng mà cố ý không trở về nhà nấu com a... Chẳng lẽ không đúng?

“Không có a... Tỷ đi trước...” Sở Lục Y mày liễu càng chặt hơn, cầm lấy di động bấm số Sở Nguyệt Xuất, điện thoại đầu bên kia vang lên giọng nữ máy móc lặp lại.

“Thế nào?” Buồng bát, Sở Giản Hề nhìn Sở Lục Y, thủ hơi nắm thành quyền.

“Tất máy...” Sở Lục Y để điện thoại di động xuống, bắt đầu nói.

Tất điện thoại... Không có khả năng... Sở Nguyệt Xuất người này nguyên tắc, tuyệt đối hai mươi bốn giờ luôn khởi động máy có gì còn bắt được điện thoại học sinh... Như thế nào sẽ tất máy đây?

Hướng chi, Sở Nguyệt Xuất không có khả năng không trở lại nấu com.

Vậy còn Ngôn Du thì thế nào?

Nói đến Ngôn Du... Ngôn Tĩnh bên này cũng đã sớm phát điên.

Ngôn Du ngày hôm nay có tiết thứ nhất, dựa theo thói quen hẳn là dạy xong tiết thứ nhất, ngủ thêm hai tiết sẽ trở về nhà... Còn nàng thì hôm nay lại không có tiết, buổi sáng đánh thức Ngôn Du liền đi thư phòng đọc sách chờ Ngôn Du trở về.

Chính là vốn nên đứng mười giờ rưỡi người kia sẽ xuất hiện trong nhà... Qua mười một giờ vẫn không thấy xuất hiện, Ngôn Tĩnh đã bắt đầu sốt ruột.

Tuy rằng Ngôn Du không phải là loại người về nhà muộn sẽ báo nàng biết... Chính là, lấy tính khí của Ngôn Du thì không thể vì làm sự tình gì mà trì hoãn thời gian ngủ.

Mười một giờ rưỡi qua đi, Ngôn Tĩnh liền bắt đầu gọi điện vào máy Ngôn Du... Hình như, chuông điện thoại di động ở trong phòng Ngôn Du vang lên.

Ngôn Du lại quên mang di động.

Cảm giác mơ hồ quỷ dị này... Ngôn Tĩnh ở trong phòng Ngôn Du tìm được di động liền trong lòng âm thầm nhấc lên một loại mơ hồ, bắt đầu hoảng loạn rồi.

Lại chờ thêm chốc lát nhưng cứ luôn mãi lo lắng, cuối cùng nhịn không được xuống lầu lái xe đi tới trường Ngôn Du dạy học, nếu như theo Ngôn Du khi về nhà nhất định sẽ đi con đường kia, một đường chạy thật chậm sợ bỏ lỡ Ngôn Du.

Cứ như vậy một đường đi với cùng chậm, thời gian tan học sớm đã qua mười mấy phút đồng hồ.

Dừng hãm xe, tìm được văn phòng Ngôn Du mà trong văn phòng chỉ còn một nam nhân chừng ba mươi tuổi đang thu dọn đồ đạc, cầm bao quay người lại lập tức chứng kiến Ngôn Tĩnh một thân váy dài cùng tóc dài khoác lên, nhất thời ngây dại.

“Nhĩ hảo...” Ngôn Tĩnh thực có lễ phép chào hỏi, “Tôi muốn hỏi... Ngôn Du còn ở đây không?”

“Ngôn lão sư a...” Nam nhân lấy lại tinh thần, nhìn không chuyển mắt khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Ngôn Tĩnh, “Xin hỏi cô là...”

“Tôi là tỷ tỷ của nàng...” Bị nam tử không hề che giấu ánh mắt nhìn mình chăm chăm có chút bất mãn, trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, Ngôn Tĩnh tiếng nói mềm nhẹ, “Tiểu Du nàng còn chưa về nhà, cho nên tôi đến xem.”

“Ngôn lão sư giống như đã đi thực sớm” Nam tử nói xong liền đi tới phía trước từng bước, “Ha ha, Ngôn lão sư là một hảo lão sư, chúng tôi quan hệ không tệ đâu.”

Âm đạm cười, đối với tính cách Ngôn Du trong lòng nàng biết rất rõ, cũng biết Ngôn Du cùng người nam nhân này không có khả năng sẽ quen biết nhau, Ngôn Tĩnh gật đầu, “Phiền toái anh chiếu cố Tiểu Du.”

“Không phiền toái không phiền toái.” Nam nhân vẻ mặt tươi cười, đang muốn nói tiếp gì đó nhưng Ngôn Tĩnh nhìn đồng hồ, “Ngượng ngùng, tôi phải trở

về, Tiểu Du có thể đã về đến nhà rồi.”

“A... Tốt tốt...” Nam nhân gật đầu, “Vừa lúc tôi cũng phải đi, cùng nhau đi đi.”

(\*Editor: Thằng cha này mặt dày thật -\_- mắt còn lè, không thấy gái nó ghét né như né tà à!!!!!!)

Trong mắt chột lóe lên một tia không hồn giận, Ngôn Tinh như có như không gật đầu, nam nhân đóng cửa ban công, “Cái kia... Ngôn tiểu thư thì sao?”

“Ân.” Ngôn Tinh tâm lý lo lắng cước bộ cũng đi theo nhanh hơn, nam nhân đuổi kịp, “Ngôn tiểu thư cùng Ngôn lão sư là thân tỷ muội sao?”

“Ân.”

Cứ như vậy, nam tử hậu trừ kiểm bị\* một đường hỏi thăm, Ngôn Tinh vẫn duy trì bộ dáng lễ phép, thẳng đến xe của mình mới dừng bước lại, nam tử cũng ngừng lại theo, mắt thấy Ngôn Tinh lấy ra chìa khóa mở cửa xe, nhất thời ngây ngẩn cả người, “Đây là... Xe của cô?”

“Ân.” Ngôn Tinh đối với hắn hơi chút vuốt cằm, “Tôi đi trước.”

“Ân... Ân...” Nam nhân vẽ mặt kinh ngạc nhìn thấy Ngôn Tinh bước vào trong xe khởi động máy rồi đi, lúc này mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Nghe nói Ngôn Du là con của giáo dục thế gia Ngôn gia, phụ thân làm hiệu trưởng đại học nổi danh trong tỉnh, mẫu thân làm đảng uỷ bí thư cũng cùng một học viện... Xem ra vị thân tỷ tỷ này hẳn cũng không đơn giản đi..

Chiếc xe kia... Nếu hắn cứ làm một tiểu giáo viên trung học dù mười năm cũng mua không nổi a...

Có chút mất mát nghĩ ngợi, nam nhân thờ dài, hướng tới chiếc xe đạp cũ nát của chính mình đặt ở bãi đỗ xe đi đến.

...

Ngôn Tinh lái xe về đến nhà lại phát hiện Ngôn Du vẫn còn chưa trở lại, lúc này thời gian sớm đã qua giữa trưa, vì thế càng thêm hoảng loạn.

Tiểu Du sẽ đi nơi nào?

Mây liềm hết sức chặt chẽ, Ngôn Tinh cắn môi dưới, ngồi trên ghế nghĩ ngợi lung tung, như thế nào cũng đều nghĩ không ra sao lại như thế.

Nàng lúc học đại học cũng là học ở trường đại học của cha nàng, mà Ngôn Du thì ra tính.

Phụ thân của nàng đối với Ngôn Du không có biện pháp nào, bởi vì Ngôn Du sớm phát minh ra thiết kế kiểu mới đối với cuộc sống vừa đơn giản vừa tiện lợi mà áp dụng vào thực tế rất hiệu quả, nên nàng có trong tay quyền sở hữu trí tuệ, quyền sử dụng vừa rao bán lập tức lấy được một khoản tiền lớn đầu tiên trong đời. Số tiết kiệm vốn tồn tại một ít tiền, như thế hoàn toàn đủ để nàng học xong bốn năm đại học. Hơn nữa Ngôn Du thông minh thế kia cũng đủ để cho nàng hàng năm lấy học bổng quốc gia cao cấp nhất, cho nên Ngôn Du học phí cũng tốt, sinh hoạt phí cũng tốt, hoàn toàn không cần dựa vào trong nhà.

Ngôn Du muốn thi đại học ở thành thị khác còn là trường sư phạm nổi danh cả nước, Ngôn Tinh năm thứ tư, Ngôn Du vừa lúc cấp ba, sau khi theo muội muội biết được chí nguyện của nàng, Ngôn Tinh liền cực kì nhu thuận nói với ba ba muốn đi trường đại học sư phạm học nghiên cứu sinh, trở về mới có thể đến trường đại học của cha làm giáo viên.

Vì thế, Ngôn ba vui vẻ đồng ý, nhưng không biết rằng đại nữ nhi chính là lo lắng cho tiểu nữ nhi ‘trẻ người non dạ’ tự thân một người không có biện pháp sinh tồn.

Cứ như thế, Ngôn Tinh niệm ba năm nghiên cứu sinh xong tốt nghiệp, Ngôn Du niệm ba năm khoa chính quy xong bắt đầu đi thực tập, đồng thời trở về... Ngôn Tinh đến trường đại học của ba ba nàng trở thành giáo viên đại học một năm, Ngôn Du cùng ba ba của nàng đấu tranh một năm... Cuối cùng không thể chống lại người kia mà đến thành thị khác làm giáo viên trung học —— Ngôn Du không muốn ở trường của cha mình làm giáo viên đại học, thậm chí còn không muốn ở cái thành phố kia làm giáo viên, vì thế lựa chọn người kia thành thị... Ngôn ba ba trong cơn giận dữ liền bắt nàng trở thành giáo viên trung học.

Cho nên, Ngôn Du hiện ở thành phố này, không có khả năng nhận thức ai, trừ phi là đồng sự trong trường trung học.

Chính là với tính khí Ngôn Du, thật sự sẽ có hứng thú cùng ai kết giao sao? Lại sẽ đi nơi nào?

Ở trong phòng khách đi qua đi lại vài bước, Ngôn Tinh cầm chìa khóa xe, lại chạy xuống lầu khởi động xe, một lần nữa bắt đầu tìm kiếm.

Bên kia, Sở Giản Hề nghe đến Sở Lục Y nói xong, lập tức đứng lên chạy ra ngoài, Sở Lục Y vội vàng đuổi theo, “Sở Giản Hề, chị làm cái gì đó?”

Sở Giản Hề không trả lời, thần tình ác liệt, theo bãi đỗ xe đem xe máy khai ra, chợt thấy Sở Lục Y đứng che giữa đường, dừng lại xe, không khỏi nóng nảy, “Tiểu Y, đừng làm rộn, tỷ tỷ có thể gặp nguy hiểm.”

Sở Lục Y cả kinh, liều lĩnh chạy vài bước nhảy lên xe, “Vì cái gì?”

“Em lên đây làm gì, vào trong nhà chờ tin tức đi.” Sở Giản Hề nói xong như thế, “Chị đi cục cảnh sát hỏi một chút.”

“Không được, tôi và chị cùng đi!” Sở Lục Y không chút do dự bác bỏ lời của nàng, cố chấp ngồi trên xe, Sở Giản Hề không nhận được thờ dài, biết mình đối với Sở Lục Y không có biện pháp, khởi động xe hướng cục cảnh sát chạy.

...

Giờ phút này, vẫn là ở vùng ngoại thành, trong một nhà kho hoang phế, Sở Nguyệt Xuất chậm rãi mở mắt ra, cái óc còn chút mơ hồ đau, yên lặng nhìn bốn phía vài giây, bỗng dung trừng lớn mắt.

Nơi nơi đều che kín tro bụi, trong phòng một ít đầu gỗ ném loạn lên, cửa sổ cùng cửa lớn đều đóng chặt, tay nàng đã bị dây thừng trói, mà bên cạnh nàng, Ngôn Du đang nghiêng đầu, thờ đều đều ngủ say.

Dại ra nửa ngày, chậm rãi ý thức được mình và Ngôn Du có khả năng là bị bắt cóc, nghe tiếng hít thở của Ngôn Du khi ngủ ở những nơi quen thuộc mới có thể phát ra, Sở Nguyệt Xuất vừa sợ hãi, vừa bất đắc dĩ, lại vừa buồn cười.

“Ngôn lão sư...” Miệng không bị bịt lại, dây thừng cũng chỉ trói tay, Sở Nguyệt Xuất hướng Ngôn Du bên kia chuyển lại, thẳng đến bên người nàng mới cố gắng dùng bả vai đụng đụng bả vai Ngôn Du, thấp giọng kêu tên Ngôn Du, cái gì chứ, Ngôn Du vẫn là ngủ thập phần ngọt ngào.

Âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, Sở Nguyệt Xuất lại dùng lực đụng đụng bả vai Ngôn Du, thật lâu sau, Ngôn Du rốt cục cũng chậm rãi tỉnh lại, mở ra mắt nhỏ, chớp vài cái, bỗng nhiên trừng lớn, cúi đầu nhìn hai tay mình bị trói đặt ở trước bụng.

Trạng huống gì đây?

Mơ mơ màng màng cố gắng hồi tưởng lại, Ngôn Du chỉ nhớ chính mình chứng kiến một nam nhân hiện ra sau lưng Sở Nguyệt Xuất, tiếp theo cái óc của mình đau một chút liền mất đi ý thức.

Nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du mạnh mẽ nghiêng đầu, quả nhiên thấy trước mặt dung nhan quen thuộc kia, vẻ mặt bình tĩnh, không có chút cảm giác kinh hoàng nào khi bị trói. Ngôn Du lẳng lẳng nhìn nàng vài giây, “Ngô... Cô không lo lắng sợ hãi sao?”

“Lo lắng, sợ hãi.” Sở Nguyệt Xuất rất tỉnh táo đáp, tiếp theo liếc nàng một cái, “Sau khi nghe cô hô lên liền bình tĩnh.”

“Trán\*...” Ngôn Du mặt đỏ lên, muốn đưa tay xoa đầu, thủ lại bị trói không khỏi bất mãn nhăn lại mi, “Chúng ta đây là bị bắt cóc?”

\*Ặc!

“Xem ra... Hẳn là vậy...” Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải, thờ dài.

“Nha.” Ngôn Du gật gật đầu, tiếp theo cong lên miệng, cúi đầu nhìn hai tay, lại ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Tay bị cột, không thích.”

Sở Nguyệt Xuất thực không hình tượng trở mình lại xem thường, “Tôi cũng không thích.”

“Kia... Kia...” Ngôn Du vô tội nhìn nàng, thân mình giật giật, nằm thẳng, “Cô có thể giúp tôi ấn vào dây lưng mở một cái nút không?”

“...” Sở Nguyệt Xuất trầm mặc vài giây, quái dị nhìn nàng, khom qua, cố gắng đưa tay đem vạt áo somi Ngôn Du xốc lên để lộ ra dây lưng, đáng tiếc phương thức trói của dây thừng là cả cánh tay cùng bị cột lấy, căn bản không có biện pháp nhúc nhích.

“Dây lưng của cô sẽ bắn ra một trái bóng ư?” Lòng mày kẻ đen vì liễm, Sở Nguyệt Xuất nhìn đôi mắt nhỏ của Ngôn Du sau gọng kính đen, “Bóng đá có thể giúp chúng ta sao?”

Vậy có phải hay không cặp kính của Ngôn Du còn có thể truy tìm tung tích a... Có phải hay không trên người còn mang theo cái gì mà hủy chương trình thám, có thể cùng người khác liên hệ?

“Trán...” Dù là Ngôn Du vẫn luôn chậm chạp, giờ phút này cũng có chút quỳnh quáng.

Nàng nghĩ mình là Kha Nam\* sao?

\*Conan=))))))

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Chương 15

Sở Nguyệt Xuất đột nhiên cảm giác biểu tình trên mặt Ngôn Du làm nàng rất vui vẻ... Thật sự là khó có được khi có thể chứng kiến Ngôn Du lộ ra vẻ mặt phức tạp như thế. Còn tưởng rằng trên mặt Ngôn Du - loại sinh vật đơn bào này nhất định chỉ có biểu tình thực đơn điệu đàng.

Bị bắt cóc vốn hẳn là phải thực sợ hãi, chính là ngay từ đầu sợ hãi cùng kinh ngạc của nàng lại có thể bởi vì thái độ Ngôn Du mà bình tĩnh theo.

Lại còn có thể ngay cả khi bị bắt cóc mà cũng ngủ ngon được như vậy, tình ngủ còn như vậy ngọt... Hỡi nàng như thế nào không sợ hãi.. Chính mình còn không phải như vậy đi.

Lông mi rơi rậm cùng một chỗ, Ngôn Du giật giật miệng, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất khoe miệng khẽ nhếch lên lại càng không hiểu ra sao cả.

Thật kỳ quái, Sở lão sư là cười cái gì? Người bình thường bị bắt cóc không phải là thực khẩn trương, thực sợ hãi sao? Chẳng lẽ không chỉ nàng một người là không bình thường?

“Cô lỗ

” Như vậy nghĩ tới bụng lại thành thật biểu đạt bất mãn, Ngôn Du mặt mày một chút đỏ, Sở Nguyệt Xuất “Ha” một tiếng bật cười, “Đói bụng?”

“Àn...” Cùng bụng mình thành thật giống nhau, Ngôn Du đáng thương nhìn nàng, “Thật đói...”

“Thật là kỳ quái, như thế nào sẽ không thấy bọn cướp lại đây nói ra yêu cầu trọng điểm” Sở Nguyệt Xuất nghi hoặc nói, tầm mắt dừng ở cửa kho hàng làm bằng sắt cách đó không xa, thờ dài, “Coi như đây thùng còi bỏ cũng chạy không được.”

“Tôi...”

“Cô lỗ~~...”

Ngôn Du đang muốn nói gì, bụng lại phát ra một tiếng kêu, Sở Nguyệt Xuất lại bị chọc nở nụ cười.

Người này, như thế nào có thể ngay cả khi bị bắt cóc cũng đáng yêu như thế?

“Chi nha” một tiếng, cửa sắt bỗng nhiên mở ra, một nam nhân mặc âu phục màu đen đeo kính râm đi tới, đi theo phía sau là hai kẻ giống như người hầu, trong tay còn cầm com.

Ngôn Du vừa nhìn thấy trong tay hai người hầu dẫn theo com, ánh mắt lập tức phát sáng, tầm mắt không rời com kia, vẻ mặt chờ mong.

Vào lúc cửa sắt mở ra trong nháy mắt liền thu hồi cười, Sở Nguyệt Xuất thản nhiên nhìn nam nhân liếc mắt một cái, đôi mắt vừa chuyển, chứng kiến pho bộ dáng kia của Ngôn Du, thiếu chút nữa lại bật cười.

Kính râm vừa lúc tiến vào, vốn nghĩ sẽ chứng kiến được cảnh tượng hai nữ nhân lạnh run, không nghĩ tới mới liếc mắt một cái lại có thể chứng kiến một người về mặt hồ hững, một người thì về mặt chờ mong, nhất thời liền hết chỗ nói.

“Com ôi chào~...” Ngôn Du quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Cho chúng ta ăn sao?”

“Phốc...” Sở Nguyệt Xuất lúc này nhin không được, bật cười, oán trách nhìn nàng một cái, “Chính cô hỏi bọn hắn.”

“Ngô...” Ngôn Du lại quay đầu xem Kính râm, “Cái kia, com là cho chúng tôi ăn sao?”

Phía sau Kính râm là hai tiểu đệ dẫn theo com, vẻ mặt vận vận. =))))))))

Bọn hắn vẫn là lần đầu tiên thấy người như thế. Người bị bắt cóc nhìn thấy kẻ bắt cóc mình câu nói đầu tiên lại hỏi là com có phải cho nàng ăn hay không.

Không hổ là tỷ tỷ cùng muội muội của Tiểu Giản... Kính râm trong lòng cảm khái, nếu Tiểu Giản không phải là cảnh sát thì tốt biết bao nhiêu, hẳn là thật tâm cảm thấy Tiểu Giản rất thích hợp tung hoành trong xã hội đen.

Hiện tại xem ra, tỷ tỷ muội muội Tiểu Giản cũng là nhân vật a... Đặc biệt muội muội, nghe nói mới học trung học... Hẳn là cái người đặt câu hỏi đi, là gan còn thật lớn.

“Cho các nàng com đi.” Kính râm đối với tiểu đệ phía sau nói xong, “Đem tay của các nàng cời bỏ, hai nữ nhân có thể làm được cái gì chứ?”

“Dạ!” Hai tiểu đệ xám xịt đi qua giúp hai người họ cời bỏ dây thừng, đem com phóng trên mặt đất, Ngôn Du cười híp mắt nói đa tạ, cầm lấy cặp lồng đựng com cùng dưa, vô cùng mất hình tượng bắt đầu mải miết ăn.

Sở Nguyệt Xuất đã muốn thực bắt đắc dĩ, nhìn Ngôn Du bên cạnh liếc mắt một cái rồi nhìn thẳng Kính râm, “Vị tiên sinh này đem chúng tôi buộc tới nơi này là để làm gì?”

“Cô là tỷ tỷ Tiểu Giản?” Kính râm ngồi thấp xuống, còn cách kính râm nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Rất giống.”

Trong lòng cả kính nhưng mặt Sở Nguyệt Xuất vẫn bất động thanh sắc, “Tiểu Giản?”

“Ân, Tiểu Giản, cảnh sát.” Kính râm gật đầu, thanh âm thực nghiêm túc, “Trước đó là thù hạ của tôi.”

Tay phóng ở sau người khẽ run lên, Sở Nguyệt Xuất ngăn chặn cảm xúc khẩn trương, trong thanh âm khó nén lo âu, “Các ông muốn làm gì?”

“Muốn gặp Tiểu Giản.” Kính râm không chút nào giấu diếm, “Thật sự là có lỗi, trên quy củ thông thường sẽ không động thân nhân... Tiểu Giản bên người cảnh sát nhiều lắm nên đành phải trước tiên đem tỷ muội các cô mời đi theo.”

Tỷ muội?

Sở Nguyệt Xuất một chút suy tư liền minh bạch ý tứ của Kính râm, dư quang quét Ngôn Du liếc mắt một cái, có chút áy náy.

Người nam nhân này nguyên bản chỉ sợ là tính trời nằng cùng Tiểu Y đi, không nghĩ tới hôm nay lại là Ngôn Du cùng nằng đi ra, lúc này mới xảy ra hiểu lầm, nhưng thật ra là nằng làm liên lụy Ngôn Du.

“Háo khốn...” Ăn uống no đủ xong, Ngôn Du xoa xoa mắt, hình như không có nghe cuộc đối thoại của Sở Nguyệt Xuất cùng Kính râm, ngẩng đầu nhìn hai người, con ngươi đen bóng lấp lánh.

“Hai vị tiểu thư com nước xong xuôi có thể nghỉ ngơi, chờ Tiểu Giản đến đây các cô có thể đi rồi.” Kính râm trong lòng hiện lên tia quái dị, đẩy kính râm, “Bất quá đừng nghĩ chạy trốn, môn là cửa sắt, cửa sổ cũng không ra được.”

“Ông sẽ đối với Giản Hề làm cái gì?” Sở Nguyệt Xuất thấy hấn muốn đi, giữ chặt hấn, “Bảo thù?”

Kính râm không trả lời, đối với tiểu đệ mình phát phát tay, một hàng ba người lại đi rồi, cửa sắt lần nữa đóng lại, tiếp theo truyền đến thanh âm khóa trái cửa.

Sở Nguyệt Xuất vẻ mặt lạnh lùng, Ngôn Du chuyển qua chỗ nằng, ngồi xổm xuống trước mặt Sở Nguyệt Xuất, tay bám cầm, “Cô không ăn com hả?”

Lắc đầu, Sở Nguyệt Xuất ôm cánh tay ngồi đó, ánh mắt lộ ra mệt mỏi.

Đời này... Nằng tâm nguyện lớn nhất chính là Tiểu Hề cùng Tiểu Y có thể an an ổn ổn qua cả đời, bình thường mà hạnh phúc.

Làm sao đây, Tiểu Hề thích làm cảnh sát, nằng mặc dù là tỷ tỷ cũng không thể miễn cưỡng muội muội không cho nằng làm chuyện nằng thích...

Hiện tại... Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Nếu là nằng xảy ra sự cố, trái lại không sao cả, ít nhất Sở Lục Y tuổi nhỏ nhất cũng đã mười tám tuổi, có thể tự chiều cổ chính mình, lại thực thông minh. Chính là... Đối phương cũng muốn dùng nằng để dụ Sở Giản Hề lại đây...

Như thế nào có thể.

“Không ăn com, không có khí lực chạy trốn.” Ngôn Du vẫn duy trì tư thế ngồi, vẫn là bám cầm, từng chút chuyển đến trước mặt Sở Nguyệt Xuất, ánh mắt mở thật to, “Com nước xong chúng ta liền đi thôi.”

“A?” Sở Nguyệt Xuất lập tức ngây dại.

Ngôn Du lộ ra một nụ cười thoạt nhìn thực đáng yêu, bụng com lại đây cấp Sở Nguyệt Xuất, “Nột, Sở lão sư, com nước xong tôi mang cô ra ngoài nhé.”

(Editor: Cô ấy rất tỉnh và xinh tươi =))))))

“Cô... Có thể?” Sở Nguyệt Xuất không tin tưởng lắm với thái độ nhìn không có chút mơ hồ của Ngôn Du, thấy nằng dùng sức gật đầu, lúc này mới bán tín bán nghi tiếp nhận trong tay của nằng com, “Như thế nào đi ra ngoài?”

Đem đĩa cũng nhét vào trên tay nằng, Ngôn Du chạy đến cửa sắt, xuyên thấu qua khe hở hướng phía ngoài xem, bên ngoài là một mảnh đất trống hoang vắng, hoàn toàn không người ở.

“Giống như không ai trông chừng chúng ta.” Ngôn Du tới cạnh mấy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không có người, lúc này mới đi đến mặt tường đối diện cửa sắt, từng bước dán tường đi được chừng một khoảng mới nghỉ ngơi, liền cúi xuống dây lưng đặt ở trên tường không biết đang làm gì.

Sở Nguyệt Xuất đang ăn com nhìn thấy Ngôn Du hành động kỳ quái, tuy rằng khó hiểu cùng mơ hồ, nhưng lại bắt đầu xuất hiện cảm giác tin tưởng nằng.

Đem dây lưng buộc trở lại quần bò, Ngôn Du ngồi chồm hổm ôm đầu, oai cái đầu nhìn mặt tường hồi lâu mới chột chạy đến cạnh một đồng thép, lấy ra một cây thép có đầu cực nhỏ, giống như cái đinh thường thấy, lại chạy về mặt tường vẽ gì đó. Nghĩ nghĩ lại đi nhặt một khối gạch, cầm cây thép để lại



mấy vết cát trên tường, đối với vách tường bắt đầu tạt lở.

Ăn vài miếng com liền ngừng động tác, Sở Nguyệt Xuất bắt đầu nhìn Ngôn Du hành động, buông cả mên, đi đến phía sau Ngôn Du, “Cô làm gì vậy?”

“Khoan.” Ngôn Du lờn ít ý nhiều mà đáp lại, nâng tay xoa xoa mồ hôi trên mặt.

“...” Sở Nguyệt Xuất đại ra vài giây lại đi trở về chỗ cũ ngồi xuống tiếp tục ăn com.

May mắn rằng hôm nay mặc quần bò không phải mặc váy, bằng không ngồi trên sàn nhà có chút không tiện a.

Cứ như vậy, cả buổi chiều cũng không biết tới mấy giờ, Ngôn Du rốt cục dừng động tác, trên tường một loạt lỗ nhỏ theo vị trí chỉnh tề xếp thành hàng, tạo thành một đồ án như hình chữ “X”.

Từ đầu tới đuôi đều nhìn thấy động tác của Ngôn Du, mà trong lúc đó Sở Nguyệt Xuất vài lần thật sự xem không qua muốn đi ngăn cản nàng, Ngôn Du chính là vẫn cố chấp hướng trên tường khoan. Sở Nguyệt Xuất không có biện pháp đành bắt đầu đi giúp nàng lau mồ hôi.

Lần đầu tiên lau mồ hôi, Ngôn Du dừng động tác, ngốc ngờ nhìn Sở Nguyệt Xuất vài giây, cảm giác ngón tay trắng nõn bóng loáng kia giúp mình lau mồ hôi, trên mặt không khỏi hồng một mảnh, cũng không biết là nóng hay thẹn thùng.

Sau lại... Tựa hồ dần dần quen thuộc, Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn thấy trên mặt nàng có mồ hôi liền lập tức giúp nàng lau sạch.

“Tốt lắm.” Bỏ thép cùng gạch xuống, Ngôn Du thở hồng hộc ngồi trên mặt đất, Sở Nguyệt Xuất cũng ngồi xuống theo, đưa tay qua giúp nàng lau đi mồ hôi, đôi mắt dịu dàng “Ăn.”

Tuy rằng không biết Ngôn Du muốn làm cái gì, chính là nàng dù sao cũng đã khổ cực đến quá trưa.

“Ồ... Không còn khí lực... Tay đau...” Ngôn Du nhìn nàng, miệng đỏ đỏ, “Còn có thể sung...”

“Tôi xem xem.” Sở Nguyệt Xuất kéo tay nàng qua, quả nhiên hai tay đều đỏ bầm bầm, lại còn run nhẹ lên, vì thế càng phát ra áy náy.

Nếu không phải bị nàng liên luy thì Ngôn Du cả buổi chiều khẳng định là ở nhà ôm mềm cùng gối đầu đang ngủ say đi.

“Ngô... Đây cho cô...” Ngôn Du rút tay ra, đụng đến viên gạch đưa cho Sở Nguyệt Xuất, đôi mắt xanh trệt.

“Ăn?” Sở Nguyệt Xuất kỳ quái nhìn nàng, bắt quá vẫn là đưa tay tiếp nhận viên gạch kia, “Tôi đi khoan?”

“Không phải.” Ngôn Du lắc đầu, hai tay ôm chân, cầm khoát lên trên đầu gối, “Hướng chỗ chữ X kia dùng sức ném đi.”

“...” Trầm mặc vài giây, lại thở dài, Sở Nguyệt Xuất cầm gạch đối với chữ “X” dùng sức ném qua...

Gạch bị ném qua, chỗ “X” đó nhất thời liền bị đập mở ra một cái lỗ hồng lớn, bên trong hòn đá thừa thốt rơi xuống, Ngôn Du đứng lên, lắc la lắc lư đi qua, nhặt lên viên gạch lại đập vài cái, một cái động đủ để người ta khom người đi qua rồi cuộc được đã thông.

Sở Nguyệt Xuất tròn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16: Chương 16

Từ cái động kia lộ mắt nhìn ra bên ngoài, Ngôn Du lại lùi về, “Sở lão sư, chúng ta đi thôi, đều hơn bốn giờ chiều trong chốc lát những người đó lại muốn đến đưa com.”

Sở Nguyệt Xuất cả người còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, lảng lảng nhìn Ngôn Du hồi lâu, Ngôn Du nháy mắt mấy cái, đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, “Sở lão sư?”

“Cô... Làm sao cô làm được?” Hoàn thần, Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du, “Tuồng...”

Ngôn Du thè lưỡi, kéo tay Sở Nguyệt Xuất, đi trước vài bước khom người chui qua cái động đủ lớn kia, Sở Nguyệt Xuất bị nàng kéo theo cũng chui đi ra. Chờ sau khi ra ngoài rồi, Ngôn Du thật cẩn thận xem xét bốn phía, lại cong khốe miệng, xoay người nhìn Sở Nguyệt Xuất.

“Như thế nào?” Sở Nguyệt Xuất một giây trước còn cảm khái tinh thần Ngôn Du lúc vừa rồi hoàn toàn không giống bình thường, mà lúc này thấy bộ dáng Ngôn Du bĩu môi ủy khuất, đầy lòng lại một mảnh nhu hòa, “Bày ra bộ dạng này làm chi?”

“Không biết đường...” Tay Ngôn Du gắt gao lôi kéo tay Sở Nguyệt Xuất, mày còn nhúu lại, miệng đỏ đỏ. Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười phớt, “Tôi cũng không biết đường”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ngôn Du dùng ánh mắt đen lúng liếng nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Đợi một chút là những người đó lại tới.”

Nhìn bốn phía lại thấy sắc trời muộn dần, Sở Nguyệt Xuất cũng không biết nên làm thế nào cho phải, thở dài, “Nơi này hẳn là vùng ngoại ô đi, chúng ta vừa đi vừa tìm đường, cẩn thận một chút là được, đừng để bị bắt trở về.”

Nếu bị đem bắt trở về, phỏng chừng sẽ đem tay của các nàng trời lại đi.

Ngôn Du cũng thật sự thần kỳ, thế nhưng lại có thể trực tiếp ngay tại chỗ lấy số liệu đem tường đục thủng như vậy...

“Ân ân!” Ngôn Du dùng sức gạt đầu, oai cái đầu nghĩ nghĩ, “Buổi trưa bọn họ là theo hướng đông nam mà tới... Ân... Chúng ta cứ hướng một hướng khác đi thôi.”

Sở Nguyệt Xuất lại lần nữa tròng lộn mắt, “Cô ngay cả cái này cũng biết?”

“Ngô...” Ngôn Du lôi kéo Sở Nguyệt Xuất hướng theo phía mà mình xác định đi, vừa đi vừa nói, “Xe đến sẽ có âm thanh a, chúng ta ở trong kho bắt động, xe từ xa mà đến gần lại căn cứ âm thanh có thể nghe được phương hướng...”=)))))) thánh!

“...” Sở Nguyệt Xuất dĩ nhiên không biết nói gì cho phải, tay bị Ngôn Du nắm lấy, cảm thụ áp lực cùng bóng loáng trong lòng bàn tay, nhìn người kia bình thường luôn có vẻ mặt buồn ngủ hiện giờ lại hoàn toàn không hề mơ hồ chút nào, chẳng biết tại sao, khóe miệng vẽ lên độ cung, ánh mắt càng dịu dàng.

“Ngô, đúng rồi, cách vừa mới làm trên tường là định luật hồ khác...” Đi được một đoạn, vẫn luôn không nghe Sở Nguyệt Xuất lên tiếng, Ngôn Du một tay gãi gãi má, tự giác bắt đầu giải thích, “Ồ mức độ co giãn bên trong, vật thể biến hình cùng ngoại lực khiến cho nó đem hình đưa thành số biến đổi tương ứng... Ân... Có một chút công thức... Số liệu trên mặt tường mới này là tôi tại đại học đã dùng qua, biết một ít số liệu, sau đó dùng dây lưng để đo lường... Dù sao... Dù sao có thể tính toán ra một ít điểm, phá đi số điểm này là có thể phá đi mặt tường...”

Cố gắng dùng từ ngữ thông dụng để nói cho Sở Nguyệt Xuất biết chuyện này, Ngôn Du vừa đi vừa quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất. Gì chứ Sở Nguyệt Xuất cũng là một người thuần môn khoa học xã hội, kiến thức này, tuy rằng trung học có tiếp xúc qua nhưng rốt cuộc không khác sâu là mấy, lúc này nghe cái gì mà định luật hồ khác, hoàn toàn không biết đó là thứ gì.

“Dù sao, cô chính là dựa vào tính toán rồi cho phá hư mấy điểm kia là có thể đem tường thành ra một cái hố?” Tuy rằng không biết những kiến thức kia nhưng vẫn đại khái có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nghiêm túc nhìn về mặt đơn thuần cố gắng cần giải thích rõ ràng cho mình của Ngôn Du mà nói, “Sau đó lại thật sự đem tường phá?”

“Ngô... Ân.” Ngôn Du gạt gạt đầu, bị nàng xem có chút ngượng ngùng, “Này... Trước kia thời gian chúng tôi làm thí nghiệm cũng đã làm qua loại chuyện này.”

“Ân...” Không đi quản mớ kiến thức này nữa, Sở Nguyệt Xuất như có suy nghĩ mà gạt đầu, tiếp theo làm như nhớ tới cái gì, nhìn Ngôn Du, “Vậy cô với dây lưng là chuyện gì xảy ra?”

“Nha... Cái kia là đo lường a.” Ngôn Du thoáng nhắc lên áo somi, lộ ra dây lưng, “Này, khoảng cách mỗi hai cái lỗ là năm phân, chiều dài cả dây lưng đại khái là một thước tã hữu...”

“Vậy lúc trước cô để tôi thấy như cái nút là gì đây? Còn bóng đá?”

“Ặc...” Ngôn Du chưa từng nghĩ đến ý này của Sở Nguyệt Xuất, có chút quỳnh quáng, dứt khoát chia một tay xoa bóp nút dây lưng, tiếp theo liền từ dây lưng khâu ra một con dao găm, “Đây là hồi trước mua... Đai lưng đao, chuyên dùng để chặt đứt dây thừng...”

Nhíu mày, Sở Nguyệt Xuất nhìn thẳng Ngôn Du, “Cô mỗi ngày đều mang đồ vật như vậy đến trường?”

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du lập tức liền không biết phải làm sao, bối rối nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất, “Này... Vi kỷ\*?”

\*Thân bất do kỷ

“Vô nghĩa!”

“Chính là... Chính là...” Thế nhưng cái này chỉ là dùng để bảo vệ mình nha, vẫn là do đạo sư nương mua, nói cái gì mà thực dễ bị bắt cóc a...

“Muốn tôi không tính cô vi kỷ cũng được.” Sở Nguyệt Xuất cười đến vô hạn ôn nhu, lại làm cho Ngôn Du mơ hồ có chút sợ hãi.

“Ân... Ân?”

“Cô kiến thức hoá học cũng rất hảo?”

“Ngô... Hoàn hảo...” Ngôn Du bất đắc dĩ đáp, nhin không được ngáp một cái.

Hào khốn, buổi chiều rất tốn sức, hại nàng nhanh như vậy liền mệt nhọc.

Sở Nguyệt Xuất cười híp mắt vỗ vỗ bả vai nàng, “Trong lớp có mấy học trò học Hoá học cùng Vật lý không được tốt, liền giao cho cô.”

“...”

“Đừng ai oán như vậy nha...” Sở Nguyệt Xuất vừa thấy vẻ mặt nàng đau khổ quệt miệng liền nhịn không được buồn cười, “Ngoan, cấp tỷ tỷ cười cái nà.”

“Bọn họ đều thật thông minh...” Ngôn Du biến lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ủy khuất sợ hãi, chỉ thiếu chút nữa là cắn ngón tay, “Làm sao cần học bỏ tức nha.”

Nàng dạy Toán đều không có dạy bù, để làm chi còn muốn bỏ sung thần mã Hoá học với Vật lý nha?

“Ha ha...” Sở Nguyệt Xuất nhẹ giọng cười, liếc mắt một cái lại nhìn thấy một mảng rừng cây rộng lớn, không khỏi nhướn mi.

Ngôn Du nửa ngày không nghe Sở Nguyệt Xuất nói chuyện lên lút quay đầu, nhìn thấy mây nàng nhú lại, cánh môi mím chặt, trong tròng mắt lộ ra nghiêm túc lại có chút ngây ngốc. Sở Nguyệt Xuất bị tầm mắt của nàng nhìn không được tự nhiên, có chút nghiêng đầu liền đối diện đối mắt Ngôn Du, “Như thế nào?”

Trên mặt nóng lên, nhắc đầu chuyển đi, Ngôn Du đối với phản ứng của mình cảm thấy khó hiểu, cũng không thăm cứu, “Ngô, không có gì.”

“Ân...” Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, lại thở dài, “Không biết chúng ta phải đi bao lâu mới có thể trở về, phía trước rốt cuộc là gì chúng ta cũng không biết... Tiểu Y cùng Tiểu Hề chắc đang lo lắng.”

Tay khẽ run lên, Ngôn Du yên lặng nhìn mặt đất, nghĩ tới Ngôn Tĩnh.

Phải rồi...

Tỷ tỷ chắc cũng đang... Lo lắng..

Người kia đang nắm tay mình bỗng nhiên dùng sức, Sở Nguyệt Xuất bị đau, hút một hơi khí lạnh, không hiểu nhìn Ngôn Du, vừa đập vào mắt chính là vẻ mặt Ngôn Du rất phức tạp, không khỏi ngăn ngại.

Đồ ngốc Ngôn Du này... Cũng sẽ có vẻ mặt thống khổ như vậy sao?

“Làm sao vậy?” Áp chế trong lòng lo lắng đối với Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y, Sở Nguyệt Xuất thanh âm nhu hòa lên, nhìn đau quơ quơ tay Ngôn Du.

Hoãn thần, lúc này mới phát hiện mình gắt gao nắm chặt tay Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du vội vàng buông tay, cúi đầu, “Thực xin lỗi.”

“Ân, không có việc gì đâu.” Sở Nguyệt Xuất cười cười, nhìn Ngôn Du cúi đầu không dám nhìn mình, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng. Chắc là sợ người nhà của mình lo lắng chứ gì? “Chúng ta chạy nhanh tìm đường đi.”

“Ân.”

...

Lúc này sắc trời đã dần muộn, ba người Kính râm lái xe trở lại kho hàng bên này, trong tay vẫn là com nước như lúc giữa trưa.

Buổi chiều nội thành kiểm tra nghiêm khắc cực kỳ, nguyên nhân hẳn là bởi vì tỷ tỷ muội muội của Tiểu Giản đều bị hấn bắt giữ... Bất quá nghiêm khắc thì nghiêm khắc, hẳn vẫn có thể thực nhẹ nhàng đi ra vô cùng tự nhiên, còn tại điều tra mà đến trước cửa nhà Tiểu Giản để lại một tờ giấy.

Nhìn thủ hạ của mình mở khóa ra, Kính râm đẩy kính râm trên sống mũi rồi bước đi vào, sau đó tròn tròn mắt.

Trong kho hàng không có một bóng người, chỉ có mỗi một cái động thật lớn trên tường đối diện với cửa ra vào.

“Lão... Lão Đại!” Thủ hạ mang theo com cũng ngây dại, quay đầu kinh hoàng đối với Kính râm nói, “Các nàng... Các nàng chạy rồi!”

“Vô nghĩa!” Kính râm trừng hấn liếc mắt một cái, vội vàng đi qua đó, nhìn cái lỗ trên tường có thể cho người chui qua, “Còn không mau truy!”

“Đại!” Hai thủ hạ vội vàng vàng chui qua cái lỗ mà Ngôn Du làm ra, chạy vài bước, bỗng ngừng lại.

Này... Đây là muốn hướng về phía nào truy a?

...

“Cô lỗ~... Cô lỗ~...” Cứ đi tới, bụng Ngôn Du lại bắt đầu thành thật biểu tình bất mãn, không ngừng phát ra âm thanh. Ngôn Du hai má đỏ rực, cắn cắn

môi dưới vô tội nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Tôi không không chế nổi nó...”

“Ha ha...” Sở Nguyệt Xuất bị nàng chọc cho bật cười, vốn dĩ tâm tình bởi vì vẫn luôn không tìm thấy đường mà sót ruột cũng thả lỏng rất nhiều, oán trách liếc nàng một cái, “Tôi lại không thể khiến nó đừng kêu nha.”

“Ngô...” Ngôn Du chớp chớp mắt, đưa tay sờ bụng, “Vậy làm sao bây giờ?”

Nói xong, lại bổ sung một câu, “Thật đói a...”

“Vậy cũng không có biện pháp.” Sở Nguyệt Xuất nhìn bốn phía, “Chúng ta lại tiếp tục đi đi, nhìn xem có thể tìm được người nào đó hoặc là quốc lộ hay không.”

“Nha...” Gục đầu xuống, Ngôn Du đá bay một hòn đá.

Nếu không phải bởi vì lo lắng gặp phải những người đó thì các nàng đã hướng theo hướng đông nam đi rồi, khẳng định có thể tìm được đường ra...

Ồ... Thật đáng ghét... Bụng thật đói... Còn có, tỷ tỷ sẽ không lo lắng mà khóc đi.

...

Lúc này, Ngôn Tĩnh quả thật muốn khóc.

Lái xe trên đường lung tung tìm suốt một buổi trưa, thủy chung vẫn không tìm thấy muối muối thương yêu nhất, đi đồn công an báo nguy thì cảnh sát bảo mất tích không đây hai mươi bốn giờ không thụ lý... Chính là... Muối muối của nàng nàng biết, tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm để nàng lo lắng lâu như vậy.

Tuy rằng... Tuy rằng Tiểu Du của nàng từ mấy năm trước đối với nàng luôn là ôn hoà...

Chính là chuyện như hôm nay, là từ trước đến giờ chưa bao giờ xảy ra.

Ngôn Tĩnh tìm nguyên một buổi chiều vẫn không có bất kỳ thu hoạch gì, cuối cùng mới đến xe dừng bên cạnh một con đường nhỏ, ghé vào tay lái, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Chương 17

Sở Giản Hề khi biết Sở Nguyệt Xuất về nhà trước Sở Lục Y liền vội vàng tiến đến cục cảnh sát.

Kính râm chạy thoát, Kính râm biết nàng là nằm vùng, như vậy Kính râm nếu muốn trả thù nàng thì cũng chỉ có thể đối phó với người nhà của nàng.

Sở Lục Y là theo chân nàng đi cục cảnh sát, sau khi biết chuyện gì đã xảy ra mới nhìn thấy trong ánh mắt đó dường như phảng phất ý muốn đem nàng đi làm thịt, hại nàng vốn đang gánh nặng tâm lo tỷ tỷ lại tăng thêm một tầng sợ hãi đối với Sở Lục Y.

Cô muối muối này luôn luôn tình quái, nếu cần chính nàng, nàng tuyệt đối sẽ lâm vào bi kịch.

Bất quá, cũng là nàng xứng đáng... Nếu nàng không bởi vì vội vã muốn bắt những người đó mà bại lộ thân phận, nhất định sẽ không liên lụy tỷ tỷ.

Mang loại tâm tình áy náy này, Sở Giản Hề cả buổi chiều đều cùng với đồng sự cố gắng tìm kiếm tỷ tỷ mình. Sở Lục Y đúng hai giờ rưỡi liền đến trường, chính là ngồi ở trong phòng học nhưng một chữ cũng không nghe không lọt.

Đúng rồi, Ngôn Du là cùng đi với tỷ tỷ, sẽ không biết gì đâu?

Thẳng đến tiết thứ ba, Sở Lục Y đang một mực lo lắng lúc này mới chợt nhớ tới Ngôn Du, lén lút chuẩn bị phòng học, tìm số điện thoại di động của Ngôn Du, bấm

Di động vang lên vài tiếng thì dường như được nối, thanh âm Sở Lục Y trong vắt gọi Ngôn lão sư, đang muốn nói chuyện, đầu bên kia liền truyền tới một thanh âm ôn nhu nhưng có chút khàn khàn, “Nhĩ hảo, em tìm Ngôn Du phải không, nàng bây giờ không có ở đây...”

Ngắn ngủi, Sở Lục Y có chút dự cảm bất hảo, ồ ồ cảm xúc, “Ngôn lão sư nàng từ giữa trưa chưa có trở về sao?”

Đầu điện thoại bên này, Ngôn Tĩnh vốn còn ở trong xe nghe vậy ngẩn ngơ, tiếp theo rất nhanh phản ứng, “Em có biết Tiểu Du ở nơi nào không?”

A... Thật sự không trở về...

Sở Lục Y biết Ngôn Du phỏng chừng cũng cùng tỷ tỷ mình xảy ra việc gì, do dự một lúc lâu, “Chị là ai nha?”

“Chị là tỷ tỷ của nàng” Chợt vừa nghe tin tức có liên quan đến muội muội mình, Ngôn Tĩnh kích động tới mức bàn tay run rẩy lên, “Em có biết Tiểu Du ở nơi nào không? Chị tìm nàng đến quá trưa...”

“Em...” Sở Lục Y châm chọc, đúng là vẫn thành thật đáp, “Tỷ tỷ của em cũng không thấy đâu, nàng từ giữa trưa đi cùng với Ngôn lão sư... Chúng ta vẫn còn đang tìm...”

Vốn đang dần dấy lên hi vọng lại bị câu nói này tạt một chậu nước lạnh mà dập tắt, Ngôn Tĩnh nắm chặt điện thoại, trong mắt vừa ánh quang mang lập tức ảm đạm xuống, “Như vậy...”

Nghe được thanh âm ôn nhu kia lập tức trở nên mát mẻ, Sở Lục Y có chút không đành lòng, “Nhiệm vụ của em là cảnh sát, hiện tại chúng em đều đang tìm Đại tỷ cùng Ngôn lão sư, sẽ tìm được thôi.”

“Àn, cảm ơn.” Nghe được lời này của nàng, tuy rằng vẫn lo lắng như trước nhưng lại để Ngôn Tĩnh cảm thấy khá hơn một chút.

Ít nhất, cảnh sát cũng đang tìm, không phải sao?

“Àn, tìm được rồi em lập tức báo chị biết.”

“Tốt, đã làm phiền em.” Ngôn Tĩnh lau khô nước mắt, lễ phép nói rồi cúp điện thoại, dựa vào lưng ghế, vẫn không nhúc nhích, thẳng đến đèn đường rực rỡ chậm rãi sáng lên vẫn còn giữ nguyên như thế.

...

“Ồ...” Ngôn Du ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngửa đầu đáng thương nhìn Sở Nguyệt Xuất đang đứng bên người nàng về mặt bất đắc dĩ, “Thật đói...”

“Mau đứng lên đi tiếp, nói không chừng tiếp tục đi tới trước vài bước liền tìm được đường thì sao.” Sở Nguyệt Xuất xoay người, đưa tay kéo nhẹ gương mặt của nàng, “Nghe lời, tìm được đường liền có rất nhiều đồ ăn ngon.”

Nàng có cảm giác mình đang lấy dũng khí đi dỗ tiểu hài tử.

“Chính là không còn khí lực đi đường...” Ngôn Du đô miệng, con người mơ hồ còn lộ ra ướt át, “Muốn ngủ...”

Đi lâu như vậy, mệt mỏi quá nha.

~“Tìm được đường là có thể ăn cơm đi ngủ.” Sở Nguyệt Xuất sờ sờ đầu nàng, “Trước, chúng ta lại tiếp tục đi đi.”

Chu môi, cuối cùng là ai ya đứng lên, Ngôn Du nghĩ tới bộ dáng Ngôn Tĩnh lo lắng sốt ruột mà tâm cũng giống như vậy thực gấp, trên mặt lại như cũ không muốn động thần sắc.

...

Sở Lục Y khi về nhà thấy trên mặt đất ở trước cửa nhà một phong thư không có kí tên, mở ra, vừa nhìn, mặt trên lại viết ‘muốn cứu tỷ tỷ cùng muội muội liền một mình đến kho hàng hoang phế vùng ngoại ô đi’.

Tỷ tỷ cùng muội muội?

Chẳng lẽ... Đối phương cho rằng Ngôn Du là nàng?

Sở Lục Y khòe miệng co giật nghĩ, lập tức cầm điện thoại muốn báo cho Sở Giản Hề, do dự, vẫn là không bấm, mà là thẳng đến cục cảnh sát của Sở Giản Hề.

Nhận được tờ giấy, Sở Giản Hề ngược lại trong lòng thả lỏng, tuy rằng cùng Kính râm ở chung không bao lâu nhưng quy củ giang hồ vẫn biết một phần, thái độ làm người của Kính râm lại thực chú ý quy củ nên chắc chắn sẽ không đối với tỷ tỷ làm gì.

Chẳng hạn gọi nàng đi một mình... Sở Giản Hề lúc này không có xúc động mà là nhờ đồng nghiệp của mình lái xe ở xa xa đi theo, tận lực không bại lộ.

Kính râm tại hắc đạo có thể tính là một nhân vật lớn, thế nhưng quay về mặt buôn lậu thuốc phiện thế lực Kính râm lại bị thua thiệt, nên bắt thì bị bắt, nên tạm giữ thì bị tạm giữ, thủ hạ trung thành chính là không còn mấy người bên ngoài, hẳn không có biện pháp chú ý tới nàng rồi cuộc có dẫn người đi hay không.

Coi như đã phát hiện xe đồng sự đi theo sau nàng thì lấy Kính râm ở phương diện cũ kỹ này nhất định sẽ không đối với tỷ tỷ của nàng xuống tay.

Nhờng Sở Lục Y thủ ở nhà, Sở Giản Hề một đường đem tốc độ xe đẩy lên cực cao thẳng đến nhà kho kia, không nghĩ tới lúc tới đó lại phát hiện đại môn mở rộng, trong lòng nhảy dựng, vội vàng chạy đi vào, chứng kiến tình hình thực tế trong kho liền ngậm cả người.

Một cái động nằm trên tường thật lớn, trên mặt đất còn đặt cặp lồng đựng com.

Rất nhanh liền suy đoán ra tỷ tỷ của mình có thể đã chạy thoát, mà Kinh râm hân đang đuổi theo tung tích các nàng, Sở Giản Hề liền kêu đồng sự cùng nhau lái xe hướng ra các phía khác nhau mà tìm.

...

Bởi tới gần tháng mười hai, thời tiết càng ngày càng phát lạnh mà đặc biệt tại đây là vùng ngoại ô vốn so với nội thị nhiệt độ thấp hơn nhiều, gió lại lớn, thân thể Ngôn Du vẫn luôn không được tốt, rất ít vận động, trừ bỏ nghiên cứu và khi ngủ, đi một lúc thì sắc mặt sẽ dần dần trắng bệch.

Mất thấy Ngôn Du đi đường dần dần bắt đầu tập tễnh, Sở Nguyệt Xuất âm thầm thở dài hai tiếng, đỡ lấy nàng, “Quên đi, trước nghỉ ngơi một chút đi.”

Lông mi run rẩy vài giây, Ngôn Du nhìn Sở Nguyệt Xuất liếc mắt một cái, lại cúi đầu, ngập ngừng lên tiếng, “Thực xin lỗi...”

Kỳ thật nàng là một người rất yếu, nhu nhược và cũng rất yếu đuối.

Thân thể không tốt lại không thích vận động, rõ ràng là thích tỷ tỷ cũng không dám đánh vỡ đi tăng cảm ký, thậm chí dùng khí nhường tỷ tỷ phản kháng ba ba cũng đều không có.

“Nhưng thật ra người nên nói xin lỗi là tôi mới đúng.” Sở Nguyệt Xuất sớm đi đứng cũng muốn mời như nhưng vẫn giữ một cổ ý chỉ chống cự nó, lúc này mới ngừng lại, rõ ràng lời kéo Ngôn Du, không chút để ý hình tượng ngồi trên mặt đất, “Đúng là do tôi một cô.”

Lắc đầu, Ngôn Du không nói lời nào, chính là nhìn dưới đất bẩn thỉu mà không nói lời nào. Một con côn trùng lớn lên giống loại giáp xác gì đó chậm rãi hướng hai người đi tới, Ngôn Du ngờ ngác nhìn, mới vừa tính toán đưa tay ra bắt nó thì Sở Nguyệt Xuất ở một bên khoe giọng, kêu thành tiếng, “A \_\_\_\_\_,”

Bị hoảng sợ, Ngôn Du quay đầu nhìn về mặt kính hoảng từ trước tới nay chưa bao giờ thấy của Sở Nguyệt Xuất, nháy mắt mấy cái, hình như hiểu được, đưa tay bắt tiêu côn trùng phóng tới trước mắt nhìn vài giây rồi buông.

“Cô... Cô...” Sở Nguyệt Xuất bởi vì hành động của Ngôn Du mà sợ ngây người. Tiêu côn trùng bị Ngôn Du buông lập tức hướng Sở Nguyệt Xuất bên kia bò vài cái, Sở Nguyệt Xuất sợ tới mức hướng trên người Ngôn Du rụt lại, “Cô mau giết chết nó đi!”

Ngôn Du ngoan cường lắc đầu, “Đây chỉ là côn trùng có ích, không thể giết.”

“Kia... Vậy cô đem nó ra xa một chút.” Sở Nguyệt Xuất cơ hồ cả người sắp lui vào lòng Ngôn Du, nghe được Ngôn Du nói như vậy vừa tức vừa vội, “Mau, bằng không trở về trường tôi sẽ cho cô cấp đám nhĩ đồng gia dạy dỗ tức Sinh vật.”=)))))) (Mà ơi từ Toán, Lý, Hóa giờ tới Sinh cũng muốn con người ta đi dạy dỗ tức)

“Ồ...” Ngôn Du suy sụp hạ mặt, đưa tay bốc chỉ giáp xác côn trùng lên, hướng địa phương xa một chút hung hăng ném đi, quay đầu, hai mắt dầm lệ lưng tròng, “Tôi không muốn dạy dỗ tức Sinh vật.”

Chứng kiến giáp xác côn trùng bị búng văng xa, Sở Nguyệt Xuất lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, “Cô cứ ngoan như vậy sẽ không để cô dạy dỗ tức Sinh vật.”

“Nha...” Ngôn Du ngốc ngơ gật đầu, ngón tay trên mặt đất vẽ mấy vòng tròn, dần dần cảm thấy mí mắt càng ngày nặng, thực miễn cưỡng quơ quơ đầu, đem kính đẩy cao lên, vẫn là nhìn không được ngáp thẳng càng.

“Một mời có thể dựa trên người của tôi một lát.” Nghe tiếng nàng ngáp, Sở Nguyệt Xuất phát từ tâm không đành lòng nói, Ngôn Du do dự vài giây, nghe hương khí trên người nàng cùng tỷ tỷ mình hoàn toàn không đồng dạng, không dám hành động.

“Ngượng ngùng?” Thấy nàng nửa ngày không có động tĩnh, Sở Nguyệt Xuất ôn nhu cười, “Dựa tới đi, nhìn cô buồn ngủ thành cái bộ dạng gì rồi.”

Lại ngáp một cái, cảm giác đói bụng tựa hồ bởi vì muốn ngủ mà lui đi rất nhiều, Ngôn Du trong lòng từ chối hồi lâu cuối cùng cũng ngăn không được sự hấp dẫn của bờ vai Sở Nguyệt Xuất, dựa qua, nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ mất.

Bất quá một phút đồng hồ liền nghe được tiếng hít thở đều đều quen thuộc, Sở Nguyệt Xuất không nhịn được cười, mặc cho nàng dựa vào, ôm kiên tính toán nên làm thế nào cho phải, làm gì, không có biện pháp.

Những người đó cũng không biết có đến truy tung tích các nàng hay không... Nếu là không có, không phải có thể học trên sách nói mà đốt vài thứ để gây chú ý?

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Nguyệt Xuất chỉ cảm thấy bả vai nơi đó càng ngày càng nặng. Ngủ càng phát ngọt ngào, Ngôn Du chép chép miệng, chậm rãi hướng trong lòng nàng chui. Sở Nguyệt Xuất thấy nàng hướng vào lòng ngực của mình mới thoáng điều chỉnh tư thế, liền thành đầu Ngôn Du gối lên ngực nàng ngủ say.

Sở Nguyệt Xuất buồn cười cúi đầu nhìn vài giây, trong trẻo nhưng lạnh lùng, dưới ánh trăng, người kia ngủ say mà biểu tình trên mặt lại an tường, một chút cũng không giống người bị bắt cóc rồi trốn tới lạc đường. Nhìn không được xúc động, Sở Nguyệt Xuất đưa tay ở trên mặt Ngôn Du khẽ vuốt vài

giây, liền theo thói quen néo néo, đầu ngón tay không cẩn thận chạm tới cánh môi mềm mại của Ngôn Du, trù trù trong chốc lát, liền nhẹ nhàng ở trên đó vuốt phẳng.

Trong lúc ngủ mơ, cổ họng Ngôn Du phát ra một hai tiếng thực nhẹ, há miệng thở dốc, trực tiếp đem ngón tay kia ngâm vào miệng.

Cái người đang ôm ai kia mặt lập tức bị chà đỏ thối, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ướt át mềm nhẵn càng làm trong lòng nàng một trận cấp khiêu, thờ cũng dồn dập theo.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Chương 18

Ngôn Du căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn nằm trong ngực ấm áp, miệng ngậm ngón tay của Sở Nguyệt Xuất mà nhẹ nhàng mút vào, lưỡi còn nhịn không được liếm lấy vài cái. Sở Nguyệt Xuất mặt càng đỏ hơn, muốn đem ngón tay rút ra lại xấu hổ, lo lắng đem Ngôn Du đánh thức. Chính là nếu cứ như thế này mặc cho người kia mút vào, nàng lại cảm thấy được cả người không thích hợp...

Cấn môi dưới, nương theo ánh trăng nhìn xem khuôn mặt thanh tú nọ, ngón tay thì bị nhẹ nhàng cắn cắn, liếm liếm mút vào, trái tim Sở Nguyệt Xuất tần suất nhảy lên càng ngày càng cao, thẳng càng về sau thậm chí có cảm giác thực khó thở, yết hầu cũng có chút khô khốc, nhịn không được nuốt mấy khẩu nước miếng.

Như vậy... Cảm giác như thế này... Thật kỳ quái...

Đầu ngón tay bị lưỡi mềm mại quấn quanh, trên mặt Sở Nguyệt Xuất cũng dần dần bị má hồng che kín, đôi mắt dừng trên người Ngôn Du cũng dần uơng ướt.

Thân là người trưởng thành, Sở Nguyệt Xuất đương nhiên hiểu được mình là đang làm sao vậy.

Nàng... Đôi mắt Ngôn Du đang ngủ say... Lại có thể động tình...

Đây chính là chuyện tình mà hai mươi mấy năm qua chưa từng xảy ra, nàng - Sở Nguyệt Xuất vẫn luôn lý trí lãnh đạm, luôn cho rằng hoàn toàn không hề cần phương diện này?

Chính là nàng hôm nay... Lại có thể ngay tại dã ngoại, liền nhìn một nữ hài tử tuổi còn trẻ, liền... Liền động tình?

Cho nên... Nàng ở phương diện này cũng là cần, chẳng qua... Nhất định là bởi vì nữ hài tử?

Nàng thích nữ nhân?

Nghĩ vậy, Sở Nguyệt Xuất có chút hoảng sợ đem ngón tay rút ra, Ngôn Du không có tỉnh lại mà là cau mày, ní non hai tiếng, thân mình giật giật xong nghiêng thân đem mặt vùi vào bụng Sở Nguyệt Xuất, hai tay vòng quanh eo nhỏ của Sở Nguyệt Xuất, cọ xát vài cái lại tiếp tục ngủ.

Cương lên cả người, Sở Nguyệt Xuất tay đặt ở hai bên hoàn toàn không biết nên phóng tới địa phương nào mới tốt.

Nàng làm sao có thể thích nữ nhân đây? Nhất định là bởi vì Ngôn Du thật sự rất đáng yêu mới có thể làm cho nàng sinh ra loại ảo giác này, hơn nữa... Hơn nữa tình huống mới vừa rồi khiêu khích như vậy... Nhất định là bởi dạng này mà nàng mới có cảm giác.

Điều chỉnh hơi thở, Sở Nguyệt Xuất nhắm mắt lại, cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút. Hồi lâu, rốt cục không có loại cảm giác kỳ quái này nữa, lúc này mới dám cúi đầu xem Ngôn Du.

Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn đi, nàng đối với Ngôn Du cho tới bây giờ đều chưa từng có cảm giác khác thường, nhất định là do hôm nay ở mọi phương diện đáp phải nhiều quá mới sẽ xuất hiện chuyện như vậy.

Nghĩ như thế, luôn luôn cứng ngắc thân mình cũng thả lỏng không ít, Sở Nguyệt Xuất nằm ngả ra, dựa lưng vào phía sau thân cây, một tay khoát lên trên vai Ngôn Du, tay kia đặt trên gáy nàng, chậm rãi cũng ngủ thiếp đi.

...

“Tỷ... Tỷ...” Lúc tỉnh lại, như cũ vẫn là ban đêm, Sở Nguyệt Xuất nhíu mi, gian nan mở mắt ra, ánh vào mi mắt chính là gương mặt lo lắng của Sở Giản Hề, lập tức tỉnh táo lại, “Tiểu Hề...”

“Tỷ, chị không có việc gì, thật tốt quá.” Sở Giản Hề hốc mắt đỏ lên, nước mắt cơ hồ sắp rơi xuống, ngay một bên còn có người khác nên mới gắt gao chịu đựng. Sở Nguyệt Xuất cười để yên lòng nàng, vừa định đứng dậy lại phát hiện trong lòng còn có cái gì nằm, lúc này mới tỉnh ngộ, cúi đầu, nhìn thấy

Ngôn Du tựa đầu hướng trong lòng nàng chui, trong con người xẹt qua tia sủng nịch mà người khác không dễ gì phát hiện.

“Ngôn lão sư lại có thể ngủ ngon như vậy...” Sở Lục Y khóe mắt còn chứa nước, nhưng khi nhìn đến Ngôn Du như thế, nhìn không được vẫn là một trận trầm mặc. Thời gian khi các nàng vừa mới tìm thấy hai người, Sở Nguyệt Xuất đang ngồi dựa lên cây ngủ, mà Ngôn Du thì đang nằm trên mặt đất, đầu chôn nơi bụng Sở Nguyệt Xuất, thủ còn gắt gao ôm eo nhỏ của Sở Nguyệt Xuất, mặc cho ai gọi cũng không thềm tỉnh.

Nghe tin Ngôn Tĩnh tìm tới, chịu đựng xúc động mà rơi nước mắt, đi qua, ngồi xổm xuống, thanh âm ôn nhu kêu Ngôn Du, “Tiểu Du, dậy được không?”

Chu môi, Ngôn Du ôm chặt Sở Nguyệt Xuất, không chịu buông tay.

“Tiểu Du, chúng ta về nhà ngủ tiếp được không?” Ngôn Tĩnh không chút phật lòng, tay nhẹ xoa bên tai Ngôn Du, “Nhường Sở lão sư...”

“Vây

” Không hề mở mắt, cũng không biết hiện tại là trạng huống gì, trong ánh trăng mờ ảo, Ngôn Du chính là cảm thấy được bản thân đang ôm trong ngực thật ấm áp nhưng bên tai lại luôn thực sáo, liên tiếp tục chen chui vào, cơ hồ muốn xóc lên quần áo Sở Nguyệt Xuất mà chui vào. Sở Nguyệt Xuất trên mặt nóng lên, vội vàng đề lại đầu Ngôn Du không cho nàng xằng bậy, tiếp theo hai tay nắm lấy hai má của nàng, “Ngoan, mau đứng lên.”

Bị sờ như vậy, bên tai tựa hồ còn có một bàn tay ấm áp chạm, đầu óc Ngôn Du dần dần khôi phục thanh tỉnh, mở mắt ra, giật giật đầu, lén lút nhìn Sở Nguyệt Xuất. Chông lại đôi mắt ôn nhu như nước của Sở Nguyệt Xuất, ngây người, chớp chớp mắt sau đó mới ngồi dậy, “Ngô... Thực xin lỗi...”

“Ha ha...” Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười, thủ lại nheo nheo khuôn mặt mềm mại kia, “Nhanh về nhà ngủ đi.”

“Nha.” Gật đầu, Ngôn Du ngồi xong mới nhìn đến tỷ tỷ mình hốc mắt đỏ rưng rưng cộng với thần tình mệt mỏi, giữa mũi đau xót liền nghiêng qua ôm lấy, “Tỷ tỷ...”

Ngôn Tĩnh ôm chặt nàng, thủ vỗ nhẹ trên lưng nàng, nước mắt chảy xuống.

Nàng vừa nghe Sở Lục Y cấp tin tức liền lập tức lái xe chạy tới cùng nhau tìm kiếm Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du, tìm hồi lâu mới ở nơi này trong rừng rậm mà tìm thấy hai người đang ngủ say, một chiếc đồ nàng như trút được gánh nặng, thiếu chút nữa khiến nàng té trên mặt đất.

“Tiểu Du, có đói hay không, chúng ta mau đi ăn cơm được không?” Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du rút ra khoảng cách, tay nhẹ phẩy qua gương mặt của nàng, “Buổi tối còn chưa ăn cái gì đi?”

“Àn...” Ngôn Du gật gật đầu, chẳng biết tại sao nghĩ muốn nhìn Sở Nguyệt Xuất, vừa quay đầu vừa vặn thấy Sở Nguyệt Xuất cũng đang nhìn nàng, trên mặt nóng lên, lại quay trở lại.

Ngôn Tĩnh thấy một màn như vậy, không hiểu sao cảm thấy có chút quái dị, lại không thể nói rõ là chuyện gì đã xảy ra. Sở Lục Y đồng dạng đem một màn này nhìn trong mắt, hơn nữa tỷ tỷ nàng tựa hồ cũng không nhìn được mà nhìn sang Ngôn Du, âm thầm vui sướng.

Vốn nàng thực áy náy bởi vì gia sự của các nàng làm phiền đến Ngôn Du, bất quá hiện tại xem ra... Tựa hồ ngược lại nhường cảm tình Ngôn Du cùng đại tỷ ấm lên đi?

“Nhĩ hảo, tôi là tỷ tỷ Tiểu Du, Ngôn Tĩnh.” Ngôn Tĩnh cùng Sở Nguyệt Xuất không sai biệt lắm tuổi, “Ngài là Sở lão sư đi, Tiểu Du ở trường học ít nhiều nhờ ngài chiếu cố.”

Sở Nguyệt Xuất khẽ gật đầu, thật có lỗi, “Lần này thật sự là nươngong ngừng, là do tôi làm phiền Ngôn lão sư, nếu...”

“Mới không phải vậy...” Ngôn Du bữu môi cắt đứt lời nói Sở Nguyệt Xuất, chính là nói lại không nói xong mà cúi đầu, “Mới không phải vậy đâu.”

“Cùng nhau ăn một bữa cơm đi, tôi nghĩ các vị cũng chưa ăn cơm chiều đâu.” Ngôn Tĩnh tay lôi kéo tay của Ngôn Du, sợ buông lỏng Ngôn Du lại liền mất tích, hướng Sở Nguyệt Xuất gật đầu, “Không nhờ các vị tôi cũng không có biện pháp nhanh như vậy tìm được Tiểu Du.”

“Này...” Sở Nguyệt Xuất đang định mở miệng, Sở Giản Hề một bên đứng đợi vội cắt đứt lời nàng, “Tỷ, chị cùng... Chị cùng Ngôn lão sư có thể đi cục cảnh sát lấy lời khai trước một chuyến được không?”

“Như vậy...” Sở Nguyệt Xuất xem Ngôn Du, Ngôn Du chớp chớp mắt, gật đầu, “Hảo.”

Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y lên xe cảnh sát của Sở Giản Hề, mà Ngôn Du thì lên xe của Ngôn Tĩnh, đoàn người hướng nội thành cục cảnh sát phương hướng mà đi.

Ngôn Du ngồi trên xe, dựa vào cửa sổ lại bắt đầu ngáp. Theo kính chiếu hậu thấy một màn như vậy, Ngôn Tĩnh bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu Du, buồn ngủ thì cứ dựa vào ghế nhắm mắt chốc lát đi, khi nào tới chị gọi em.”

“Àn.” Ngôn Du nghe lời nhắm mắt lại. Ngôn Tĩnh hẳn còn đang tự hỏi có nên dừng xe lấy thăm lòng đáp cho nàng hay không, lại bỗng nhiên nghe người kia vốn tưởng rằng đang ngủ mở miệng, “Tỷ tỷ, chị tìm em bao lâu?”

Động tác trên tay hơi chậm lại, Ngôn Tĩnh nghiêng đầu, mắt nhìn Ngôn Du còn nhắm hai mắt, thanh âm dịu dàng, “Chị nghĩ em mười giờ rưỡi là có thể về



đến nhà.”

Ngôn Du trầm mặc, thẳng đến lúc xe dừng ở cửa cục cảnh sát vẫn như trước không nói một lời.

“Tiểu Du, đến cục cảnh sát rồi, đứng lên đi.” Ngôn Tĩnh nghĩ nàng đang còn ngủ, dựa vào một ít, khẽ đẩy đẩy bả vai của nàng, lúc này Ngôn Du không giống dựa vào không chịu, mở mắt ra, nhưng không có xuống xe mà là bỗng nhiên ôm lấy Ngôn Tĩnh.

Ngôn Tĩnh nhất thời ngây ngẩn cả người, “Tiểu Du...”

Chính là vài giây sau, Ngôn Tĩnh lập tức thoải mái.

Tiểu Du của nàng tuy rằng là gan luôn rất lớn, chính là gặp gỡ chuyện như vậy, vẫn là sợ hãi a.

“Buổi tối tỷ tỷ cùng em ngủ được không?” Ngôn Tĩnh ôm Ngôn Du, tiếng nói mềm nhẹ sợ quấy nhiễu nhiều muội muội, “Đợi một chút com nước xong chúng ta trở về nhà nha.”

“Àn.” Thanh âm Ngôn Du thật thấp, từ trong lòng Ngôn Tĩnh tránh ra, “Xuống xe đi.”

...

Sở Nguyệt Xuất ngồi trên xe, chẳng biết tại sao sẽ luôn không nhịn được muốn quay đầu nhìn xem xe Ngôn Tĩnh có còn đi theo sau xe các nàng hay không. Sở Giản Hề lái xe thường xuyên qua kính chiếu hậu chứng kiến tỷ tỷ luôn quay đầu lại, không khỏi nói, “Tỷ, các nàng sẽ không lạc đường, chị yên tâm đi.”

“Àn.” Sở Nguyệt Xuất thán nhiên gật đầu, lại một lần nữa ở trong lòng chất vấn hỏi chính mình đây là cái trạng huống gì, trên mặt như trước bất động thanh sắc, “Tiểu Hề, trước kia nhiệm vụ em chấp hành rất nguy hiểm phải không?”

Tay Sở Giản Hề run lên, vội vàng nắm chặt tay lái, ấp úng một lúc lâu rốt cục mở miệng, “Tỷ... Thực xin lỗi.”

“Ai~...” Thở thật dài, Sở Nguyệt Xuất có chút mệt mỏi, “Chị thật sự là không muốn em luôn luôn mạo hiểm.”

“Tỷ...” Sở Giản Hề không biết nên trả lời như thế nào mới đúng. Nàng biết lần này là nàng không tốt, là nàng liên lụy tỷ tỷ, có lẽ không chỉ là tỷ tỷ, nếu như đối phương không phải do hiểu lầm thì có thể ngay cả Tiểu Y cũng bị bắt đi rồi.

Chính là... Chẳng lẽ thật bởi vì điều này liền buông tha chức nghiệp mà nàng yêu nhất hay sao?

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Sở Lục Y vừa nhìn Sở Giản Hề quay mặt, lập tức liền hiểu nàng đang suy nghĩ gì, cảm giận nói, “Tôi cùng tỷ cũng không phải mặc kệ hết mà bất chấp từ chức, chính là cảm thấy, chẳng lẽ cục cảnh sát mấy người không có ai sao? Vì cái gì chị luôn phải làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy?”

“Chị...” Sở Giản Hề á khẩu không trả lời được, một lúc lâu trong thanh âm lộ ra bất đắc dĩ, “Chị biết sai lầm rồi.”

“Đúng rồi, Tiểu Hề, người kia... Àn, người kia mục tiêu là em, em nhất định phải cẩn thận một chút a.” Sở Nguyệt Xuất nhíu mi, rất là lo lắng.

“Tỷ, em hiểu được.”

“Àn.” Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, một chút suy tư, lại nói, “Nếu người kia không tìm em... Kia hay là thôi đi, người kia cũng không tệ lắm đâu...”

“...” Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y nhất thời không nói nên lời.

Đại tỷ chủ nhà kiêm chủ gia sản của các nàng, thiện tâm lại bắt đầu lan tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Chương 19

Làm xong khai báo, từ trong cục cảnh sát đi ra sớm đã đêm khuya.

“Cùng nhau ăn một chút gì đi.” Ngôn Tĩnh rất nhiệt tình tiếp đón Sở Nguyệt Xuất các nàng, Sở Nguyệt Xuất tinh tế nhận ra, gật gật đầu, “Cũng tốt.”

Khoảng thời gian này vốn là thời gian Ngôn Du có tinh thần nhất, mỗi ngày bọn họ đều là ở lúc này nghiên cứu giải nan đề. Làm gì chứ hôm nay ban ngày ngủ không được nhiều lắm, lại hao phí rất nhiều tinh lực cùng thể lực, nàng giờ phút này cả người thoát nhìn mơ mơ màng màng, ánh mắt híp muốn không

mở ra được luôn.

Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn nàng như vậy, liền cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận.

Một ngày hai mươi bốn giờ, cũng không biết người này khi nào thì tỉnh thần tới.

Bất quá... Lại nói tiếp, người này buổi chiều vẫn là tỉnh thực tỉnh thần a, lại có thể đem mặt tường cấp phá khai như vậy.

Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du, Ngôn Tĩnh song song đi tới, bất quá chủ yếu đều cùng Ngôn Tĩnh nói chuyện.

“Ngôn tiểu thư cũng là giáo viên sao?”

“Ân, ở Z thị.”

“Nghe nói Ngôn gia là giáo dục thế gia, quả nhiên là thế.”

“Ha ha, Sở lão sư khen ngợi.”

Ngôn Du bị kẹp ở giữa, chịu trận nghe hai nữ nhân từ đó mà một đường thuyết những lời vô nghĩa thực không dinh dưỡng, bĩu môi, tiếp theo làm như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất.

Còn đang cùng Ngôn Tĩnh câu được câu mất hàn huyên, Sở Nguyệt Xuất dư quang liếc đến Ngôn Du nhìn mình, liền quay đầu xem nàng, “Như thế nào?”

Miệng giật giật, giống như muốn nói gì nhưng rốt cuộc vẫn do dự, không có nói ra miệng, lắc đầu, Ngôn Du lại lần nữa cúi đầu đi, nhìn dưới đất không nói lời nào.

“Có phải thực vậy hay không?” Ngôn Tĩnh lo lắng kéo tay Ngôn Du, “Hôm nay ban ngày không thể ngủ đi?”

Nhẹ nhàng gạt đầu, tay trái bị Ngôn Tĩnh lôi kéo, tay phải rũ xuống bên người, không hiểu sao nghĩ muốn đi bắt tay Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du vì phản ứng của chính mình như thế mà càng nghi hoặc thêm.

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, là tiếng chuông của Ngôn Du, Ngôn Du theo quán tính sờ sờ túi tiền, lúc này mới phát hiện mình không có đem theo di động, liền quay đầu xem tỷ tỷ. Ngôn Tĩnh sững nịch sờ sờ mặt nàng, đưa điện thoại di động cho nàng, “Sau này không được quên mang đi động.”

“Ân.” Nhẹ giọng đáp lời, Ngôn Du bắt máy, đầu bên kia là một giọng nam hào sảng, “Nói tới a, luận văn lần trước tạp chí được thông qua.”

Vừa nhắc tới thứ chính mình cảm thấy hứng thú nhất, Ngôn Du lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, “Thật vậy chăng?”

“Thật sự.” Đối phương đồng dạng thực hưng phấn, “Nói thật, nhĩ hảo lớn!”

Ngôn Du từ trong tay Ngôn Tĩnh rút ra, rất là kích động cùng đối phương nói chuyện, trong lời nói thường thường sẽ hỗn loạn vài câu tiếng Anh, còn sẽ có một ít thuật ngữ Ngôn Tĩnh cùng Sở Nguyệt Xuất nghe không hiểu, tinh thần phần chấn kia cùng cái người vừa mới mê hồ gần như muốn ngủ kia hoàn toàn bất đồng, tựa như hai người khác nhau vậy.

Sở Nguyệt Xuất vẫn là lần đầu tiên chứng kiến Ngôn Du như vậy, trong con ngươi xẹt qua một tia kinh ngạc, nhìn thấy người nọ ở trước mặt, thân ảnh lúc nói chuyện thậm chí còn hoa chân múa tay đầy vui sướng, chẳng biết tại sao khóe miệng không khỏi nhếch lên độ cong nho nhỏ, tâm tình tốt lắm.

“Nhường cô chê cười.” Ngôn Tĩnh đồng dạng nhìn thân ảnh Ngôn Du mang theo một ít tự hào nói, “Tiểu Du cứ nói đến chuyện nàng thích sẽ rất dễ dàng kích động.”

“Đừng vậy thực kích động.” Sở Nguyệt Xuất âm thầm cười, thanh âm nghe cũng đồng dạng thân nhiên, “Không nghĩ tới nàng cũng có lúc tỉnh thần như vậy.”

“A...” Ngôn Tĩnh cười cười, tiếp đó lại thu hồi nụ cười này, “Nàng ban đêm thường xuyên làm một ít nghiên cứu cho nên ban ngày thường xuyên thực không tỉnh thần... Phiền toái Sở lão sư...”

Một chút nhíu mày, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy giờ phút này Ngôn Du hào quang bắn ra tứ phía, không biết vì cái gì đột nhiên cảm giác được Ngôn Du cùng thời điểm muốn ngủ giống nhau mạnh như vậy, giống nhau đáng yêu như vậy, làm cho người ta cảm thấy được yêu thích cực kì cùng vui sướng.

Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y đi theo phía sau ba người các nàng, đồng dạng thấy được Ngôn Du trước sau biến hóa, hai người ở đối diện đều chứng kiến lẫn nhau trong mắt, không nói gì. Chính là ngay sau đó, Sở Lục Y hừ lạnh một tiếng, đầu chuyển khai, tạo bộ dạng ngạo kiều.

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề lấy lòng lôi kéo tay Sở Lục Y, “Đừng nóng giận có được không?”

Sở Lục Y muốn lấy tay rút ra, lại như không muốn, vì thế giả bộ hơi hơi rút rút, liền quên dùng sức, phồng miệng, không nhìn Sở Giản Hề. Sở Giản Hề thấp giọng hồng nàng, “Chị đáp ứng em, sau này sẽ tận lực tránh đi cái loại nhiệm vụ nguy hiểm này, có được không?”

“Chị nói lời có thể tin sao?” Sở Lục Y trong mắt tràn ngập một tầng sương, trong thanh âm cũng mang theo âm mũi, “Chị luôn gạt tôi!”

“Chị... Tiểu Y...” Sở Giản Hề không biết nên nói cái gì cho phải, lời kéo tay nhỏ lạnh lẽo của Sở Lục Y, thờ dài, cởi áo khoác choàng lên người nàng, “Em mặc ít quá.”

Trong lòng ấm áp, Sở Lục Y khoác áo khoác của Sở Giản Hề, vẫn là không quay đầu xem Sở Giản Hề.

“Coi như không vì chính mình lo lắng, chị cũng muốn lo lắng cho em cùng đại tỷ a.” Sở Giản Hề thờ dài, nhìn thân ảnh Sở Nguyệt Xuất, có chút uể oải, “Hôm nay chuyện thành ra như vậy, chị cũng không hy vọng phát sinh lần nữa.”

Nếu hôm nay Đại tỷ bởi vì nàng xảy ra chuyện gì, nàng nhất định cả đời sẽ không tha thứ cho chính mình.

Là Đại tỷ đem nàng cùng Sở Lục Y nuôi lớn như vậy, Đại tỷ khổ cực như vậy, như thế nào có thể để bởi vì nàng mà xảy ra sự cố đây?

Còn có Tiểu Y, nếu là Tiểu Y cũng xảy ra chuyện, nàng sẽ... Nàng sẽ... Nhất định sẽ khó chịu mà đi tự sát mất thôi.

...

“Đề mục gửi đến email cho tôi chưa?” Lúc này, Ngôn Du cùng điện thoại đối phương tựa hồ cũng tới lúc kết thúc, thanh âm thoảng bình tĩnh, “OK, tôi trở về sẽ xem.”

Ngôn Tĩnh vừa nghe nàng nói như vậy, liền biết không hảo, mảy lập tức liếm chặt chẽ, phát ra thờ dài một tiếng. Sở Nguyệt Xuất ở cạnh nàng, đương nhiên nghe được tiếng thờ dài này, có chút nghi hoặc, “Ngôn tiểu thư đây là...”

“Không có gì...” Ngôn Tĩnh nhìn Ngôn Du đi ở phía trước, trong thanh âm lộ ra bất đắc dĩ, “Tiểu Du đêm nay lại không muốn ngủ.”

Cái người kia cứ khế đặng đến vấn đề học thuật liền lâm vào ma chướng, đêm nay khẳng định lại muốn cầm giấy bút mở ra máy tính đến trời sáng cho coi.

“...” Sở Nguyệt Xuất lúc này mới biết ban ngày lý do vì sao Ngôn Du lại mệt nhọc như vậy.

Cúp điện thoại, Ngôn Du đem điện thoại đi động thả lại trong túi, chạy trở về trước mặt Ngôn Tĩnh, “Tỷ tỷ, em nghỉ về nhà trước.”

Nàng muốn trở về nhìn xem đạo tân đề mục, nghe nói là Mĩ Quốc bên kia mới vừa tuyên bố, tạm thời không ai giải thích ra được, nàng muốn khiêu chiến vấn đề khó khăn như vậy.

“Em còn chưa ăn cơm...” Ngôn Tĩnh cau mày, thanh âm vẫn ôn nhu làm cho người ta cảm thấy thoải mái, “Cơm nước xong tiếp tục về nhà, được không?”

“Chính là...” Ngôn Du há mồm còn muốn nói gì nữa, dư quang chợt thấy Sở Nguyệt Xuất đang nhìn chính mình liền theo bản năng quay đầu nhìn nàng một cái, bất gặp trong mắt nàng uy hiếp cùng cảnh cáo mới lập tức im tiếng, một lát sau, “Nha...”

Có chút kinh ngạc nhìn nàng, Ngôn Tĩnh đối với nàng hôm nay lại có thể nghe lời như vậy cảm thấy vô cùng kỳ quái, ngại Sở Nguyệt Xuất ở đây mới không có hỏi ra.

Chắc là cảm thấy trước mặt người ngoài không thể để cho người ta thấy nàng không nghe lời tỷ tỷ đi?

Nghĩ như thế, Ngôn Tĩnh vừa lòng cười, làm Ngôn Du khó được một lần có thể hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

...

...

Mấy người bọn họ đang trong một tiệm bán cháo hai mươi bốn giờ uống cháo, thừa dịp Ngôn Tĩnh đi vệ sinh, Sở Nguyệt Xuất dừng lại động tác húp cháo, neho mắt, thanh âm thật thấp hỏi Ngôn Du, “Trở về tính mấy giờ ngủ?”

“...” Chớp chớp mắt, Ngôn Du nghi hoặc nhìn nàng, gặp ánh mắt nàng bình tĩnh, không hiểu sao trong lòng cả kinh, lại chớp chớp mắt, trong nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Tiếng Anh của cô giống như không tôi nhỉ?” Sở Nguyệt Xuất giờ lên lông mi, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tôi xem cô trừ bỏ dạy bỏ tức Toán Lý Hóa Sinh, còn giống như có thể dạy bỏ tức tiếng Anh nữa...” (Editor: Tới rồi, cái chú này niệm không bao giờ lỗi thời a~ =))))))

“Ồ...” Ngôn Du suy sụp xụ mặt, cầu xin nhìn nàng, “Tôi không muốn...”

Như thế nào có thể như vậy...

Rõ ràng khi đó nói nàng nếu như đem chỉ giáp xác côn trùng bắt đi sẽ không bắt nàng dạy bỏ tức Sinh vật mà... (Editor: Tức còn 3 môn Toán Lý Hóa

bản chấp hết ^3^)

Ngôn Du ủy khuất nhìn Sở Nguyệt Xuất, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ, miệng đỏ đỏ, “Rõ ràng nói không cần bỏ tức Sinh vật...”

Trong lòng chột nẩy, Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng chu lên, đã nghĩ đến hình ảnh ngón tay của mình bị ngấm mứt liếm láp lúc trước, mặt đỏ lên, có chút mất tự nhiên giờ tay liêu liêu sợi tóc, “Cô muốn dạy bỏ tức lớp khác phải không?”

“Không muốn...” Ngôn Du vẫn là bữu môi, vẻ mặt chán nản, “Tôi không muốn dạy bỏ tức...”

“Vây đi ngủ sớm một chút.” Tự nhận phản ứng của mình cảm thấy chút khó hiểu lại có chút sợ hãi, Sở Nguyệt Xuất như không có việc gì cảm thía tiếp tục húp cháo, thanh âm thân nhiên nghe không ra cảm xúc, “Ngày mai cô nếu mà dám đi ngủ lúc dạy học, tôi cho cô ngay cả Ngũ văn cũng phải bỏ tức.”

“Cô mới là lão sư Ngũ Văn mà...” Ngôn Du bất mãn biết miệng, kháng nghị nhìn nàng, “Cái đó cô mới nên dạy bỏ tức...”

Ngũ văn, ôi chào! Vốn là Sở Nguyệt Xuất phải dạy, ôi chào! Dựa vào cái gì mời nàng dạy bỏ tức nha.

“Ân, hừ?” Hơi hơi đề cao âm điệu, Sở Nguyệt Xuất liếc nàng một cái, “Cái gì?”

“...” Ngôn Du nhất thời không dám nói cái gì nữa, ai ya cúi đầu húp cháo, thanh âm nho nhỏ, “Tôi sẽ đi ngủ sớm một chút...”

“Ngoan, nghe lời sẽ không đề cô dạy bỏ tức.”

“Ân.”

Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y vừa chứng kiến một màn thần kỳ. Sở Nguyệt Xuất tuy rằng thân là nhất gia chi chủ\*, chính là rất ít khi biểu hiện một mặt cường bạo như vậy, luôn luôn thực ôn nhu chứ đâu dễ đối với ai vừa cường bức, lại vừa dụ dỗ như vậy? Quả nhiên thể loại giống như Ngôn Du nhỏ bé như vậy sẽ làm người ta có dục vọng kích thích muốn chà đạp, khi dễ các loại hay sao?

\*trụ cột gia đình

Ngôn Du cũng không biết mình vì sao lại nghe lời Sở Nguyệt Xuất như vậy. Kỳ thật nàng chỉ không muốn dạy bỏ tức, ai cũng không có biện pháp bắt nàng dạy bỏ tức. Chính là thật kỳ quái, giống như không nghe lời Sở Nguyệt Xuất sẽ thấy không đúng sao đó.

Nguyên nhân là do hai tháng thường xuyên bị kêu ra dạy dỗ?

Nàng không rõ, cũng chẳng muốn đi làm rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 20: Chương 20

Về đến nhà đã là rạng sáng hơn một giờ.

“Tiểu Du, đi tắm rửa trước đi.” Ngôn Tĩnh theo ban công thu quần áo đưa cho Ngôn Du. Ngôn Du tiếp nhận quần áo, xoa xoa mắt ngáp một cái, xoay người, hướng phòng tắm đi đến.

Thừa dịp Ngôn Du tắm rửa, Ngôn Tĩnh về phòng mình cầm áo ngủ rồi mới quay trở lại trong phòng Ngôn Du, ngồi trên giường chờ Ngôn Du hãy còn đang tắm.

...

Một đầu khác, Sở Nguyệt Xuất đợi hai mươi phút đều tắm rửa trở về phòng ngủ, bản thân cũng trở về phòng, cầm quần áo tính đi tắm, lại đứng vào lúc cần bước vào phòng tắm thì ngừng lại. Tự hỏi xong liền trở lại cầm lấy di động, bấm số Ngôn Du.

Mới vừa tắm rửa xong chưa đeo mắt kiếng liền từ trong phòng tắm đi ra, Ngôn Tĩnh cầm điện thoại đang reo chuông đưa cho Ngôn Du, Ngôn Du mê hoặc nhìn hiển thị trên điện thoại, bấm nhận, điện thoại đầu bên kia truyền đến thanh âm dịu dàng của Sở Nguyệt Xuất, “Ngôn lão sư đang làm gì vậy?”

“Ngô... Mới vừa tắm xong...” Ngôn Du thành thật đáp, tầm mắt dừng trên máy vi tính, rục rịch muốn đi mở máy. Ngôn Tĩnh không có chú ý tới ánh mắt của nàng, sờ sờ đầu nàng, liền cũng vào phòng tắm tắm rửa.

“Ân, nếu tắm rửa xong rồi không sai biệt lắm nên đi ngủ.” Sở Nguyệt Xuất vuốt vuốt sợi tóc, ngữ khí thân nhiên, “Không cần đi nhìn bưu kiện kia.”

“Ồ...” Mới đi đến máy tính, Ngôn Du cong miệng lên, “Tôi chỉ nhìn một chút...”

“Cô muốn dạy bỏ tức?” Sở Nguyệt Xuất ngữ khí mang uy hiếp, vẻ mặt tươi cười, “Ngôn lão sư thật sự là một hảo hảo sư nha.”

“...” Ngôn Du phồng miệng không nói lời nào.

Không biết vì cái gì liền có thể đoán được biểu tình của Ngôn Du giờ phút này, Sở Nguyệt Xuất tươi cười càng phát ra xán lạn\*, “Nghe lời, mau tới phòng ngủ.”

(Editor: (\*) Theo từ điển chính thống: Xán lạn = xán ( “rực rỡ” ) + lạn ( "sáng sủa" ) )

“Tôi... Tôi chỉ nhìn một chút thôi...” Ngôn Du thanh âm buồn bực, “Mở ra bưu kiện nhìn một chút rồi sau đó liền... Sau đó liền nằm ngủ...”

“Không được.” Sở Nguyệt Xuất nhấn lại mi, “Đã muộn.”

“Tôi... Tôi chỉ xem... Từng cái, liền từng cái...” Ngôn Du ủy khuất chứng minh, tay nhỏ cầm góc áo, “Thật sự, liền chỉ nhìn một chút sẽ bỏ xuống...”

Sở Nguyệt Xuất trầm ngâm vài giây, thờ dài, “Được rồi, kia... Liền nhìn một chút thôi nha?”

“Ừ, liền một chút!” Ngôn Du dùng sức gật đầu, cũng không quản điện thoại đầu bên kia người ta có xem tới được hay không.

“Được rồi, tôi đi tắm đây, cô xem xong một chút thì nhanh ngủ.” Sở Nguyệt Xuất nói xong, đợi nghe được đầu bên kia thanh âm mềm nhũn trả lời lại thì lúc này mới cúp điện thoại, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Ngôn Du đem điện thoại ở bên tai lấy ra, chớp chớp mắt, tùy tay ném điện thoại đi động lên giường, chạy đến trước máy vi tính mở máy ra, lướt network, xem xét bưu kiện, thực nhanh chóng đem đề mục nhìn một lần, tiếp theo tùy tiện cầm bút trên bàn viết một thoáng, sau đó ả ya đóng lại máy tính. (Editor: Bạn Du ngoan ngoãn làm với tốc độ ánh sáng luôn chứ!)

Ngôn Tĩnh ở trong phòng tắm tắm rửa, lúc nghe được tiếng máy tính khởi động, trong lòng âm thầm kêu không tốt, nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ tắm rửa, hi vọng có thể sớm ra ngoài ngăn cản Ngôn Du lại một đêm thức trắng. Vội vội vàng vàng rửa sạch bọt trên người, lau khô thân mình mặc vào áo ngủ mới mở ra cửa phòng tắm liền nghe được tiếng máy tính tắt, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tiểu Du đóng máy tính sao?

Phải.. Hôm nay rất mệt nhọc đi?

Chính là thời điểm đi ra, Ngôn Tĩnh lại không thể tin được.

Người kia ngồi ở trước bàn đọc sách nắm bút mà hướng trên giấy múa bút thành văn, tóc vẫn ẩm ướt, không phải muội muội nhà nàng thì còn là ai?

“Tiểu Du, hôm nay đi ngủ sớm một chút có được không?” Ngôn Tĩnh đi đến phía sau Ngôn Du, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giữa mũi tràn ngập mùi hương dầu gội mới tắm xong, thanh âm ôn nhu, “Ngày mai lại tính tiếp, ả?”

(Editor: Mặc dù đây là hình ảnh tỷ muội thân quen nhưng tui chỉ muốn nói là, lúc nào có ngữ êu tui cũng muốn được ôm như vậy a

T\_\_\_T \*khóc 1 dòng sông\*)

Bút dừng một chút, Ngôn Du tập trung tinh thần nhìn chằm chằm trên trang giấy một dãy công thức mới vừa được liệt kê, nhủ lại mi, rất nhanh mài miết tiếp tục múa bút thành văn. Ngôn Tĩnh thờ dài, đứng dậy cầm máy sấy tóc đi đến bên cạnh Ngôn Du giúp nàng thổi tóc. Ngôn Du dường như không hề có cảm giác, trên giấy không ngừng xuất hiện các con số hoặc là công thức, cho đã mất si mê.

Thẳng đến khi Ngôn Tĩnh giúp nàng thổi khô tóc xong thì Ngôn Du vẫn như cũ mài miết viết. Ngôn Tĩnh làm sao chịu để nàng như vậy, đưa tay nhẹ cầm lấy bàn tay nàng đang cầm bút, “Tiểu Du...”

Vừa lúc nghĩ đến một điểm đột phá, Ngôn Du có chút sốt ruột muốn đem thủ rút ra, nhưng làm sao Ngôn Tĩnh cũng nắm thật chặt không buông, không khỏi nóng nảy, ngẩng đầu nhìn tỷ mình, “Tỷ tỷ...”

“Nghe lời, trước ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục tính.” Ngôn Tĩnh cố gắng hồng nàng, thủ vẫn nắm lấy tay nàng, “Ng Sloan.”

“Em... Em đây tính một chút sẽ đi ngủ.” Kỳ thật thời điểm vừa mới bắt đầu đem đề mục viết lên giấy, chỉ là nghĩ nếu hôm nay nhất định phải ngủ sớm, vậy dứt khoát đến trường tiếp tục tính thôi. Chính là trong quá trình đem đề mục viết ra nàng lại không tự chủ được có linh cảm, vừa muốn đem linh cảm viết xuống, vì thế càng viết càng nhiều...

Không tiếng động thờ dài, Ngôn Tĩnh nhìn thấy Ngôn Du vẻ mặt sốt ruột, không đành lòng buông lỏng tay ra, “Kia... Việc này làm thêm chút nữa thì phải đi nằm ngủ đó?”

“Ấn!” Ngôn Du thuận miệng đáp một tiếng, lập tức lại cầm bút viết lên.

Ngôn Tĩnh làm khô tóc của mình xong ngồi ở trên giường chờ Ngôn Du hứa đem vài bước viết ra, bắt tri bắt giác cứ như vậy mà ngủ.

Dù sao nàng bình thường đều là mười một giờ đứng sẽ đi ngủ, hôm nay lại vừa kinh sợ tìm kiếm qua một ngày như vậy, giờ lại trẻ thế này, mệt mỏi cũng là chuyện bình thường.

...

Không đúng... Không đúng... Không đúng...

Ngồi ở trước bàn đọc sách Ngôn Du phát điên đem bút ném lên bàn, tức giận dựa người ra sau, trừng mắt nhìn bản giấy nháp trên mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng giận, lại đổi một loại phương pháp!

Một lần nữa ngồi thẳng, Ngôn Du đang muốn lấy bút viết chữ thì bút bởi vì động tác của nàng quá lớn mà rơi xuống mặt đất, nàng đành cúi xuống lượm, khi quay người lại liền chứng kiến Ngôn Tĩnh đã muốn dựa vào đầu giường của nàng ngồi ngủ, không khỏi ngẩn ngơ. Đem bút thả lại trên bàn, Ngôn Du đi đến bên giường, thật cẩn thận bán ôm Ngôn Tĩnh, để nàng nằm xuống xong mới đắp kín mền, ngồi ở bên giường ngây ngốc nhìn trong chốc lát, tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của nàng, thì thào lên tiếng, “Tỷ tỷ...”

Cũng đúng lúc này, lời uy hiếp của Sở Nguyệt Xuất lúc trước cùng lời của tỷ tỷ nàng bỗng nhiên hiện lên trong đầu, Ngôn Du bỗng dưng trừng lớn mắt, quay đầu nhìn thời gian mới ý thức được hiện tại đã gần bốn giờ, lông mi hơi hơi run rẩy vài cái, gãi gãi hai má, hơi có chút khó xử đứng đó lo lắng.

Giống như... Trời đã muốn sáng? Có phải nên ngủ không?

Chính là...

Quay đầu, mắt nhìn bản thảo trên bàn giấy viết tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du không khỏi rối rắm, qua một lúc lâu, tự nhủ, “Mình sẽ đem phương thức viết ngắn gọn xong rồi đi ngủ...”

Àn... Vậy để một hồi ngủ...

Nghĩ như thế, liền lập tức ngồi vào trước bàn cầm bút, lại bắt đầu múa bút thành văn.

Này một hồi... Đã vượt qua bốn giờ.

Khi Ngôn Tĩnh nhủ mi tĩnh lại, đã là buổi sáng hơn bảy giờ. Nằm ở trên giường một lúc lâu không mở mắt, lỗ tai thế nhưng có thể nghe được tiếng sột soạt viết chữ. Lập tức Ngôn Tĩnh mạnh mẽ mở mắt ra, nghiêng người nhìn lại, quả nhiên Ngôn Du còn ngồi trước bàn đọc sách, thần tình nghiêm túc đang viết gì đó.

Trái tim trừu đau, Ngôn Tĩnh đứng lên đi đến bên cạnh Ngôn Du, trực tiếp gỡ mắt kính nàng xuống.

“Ngô...” Kính bỗng nhiên bị lấy xuống, Ngôn Du chính là bất mãn phát ra một tiếng hậm hực, hướng mặt bàn cúi thấp, bút còn không có ngừng.

“Ngôn Du!” Ngôn Tĩnh vừa tức vừa khó chịu, “Em một đêm không ngủ?”

“Bước đầu tiên nghiệm chứng không sai biệt lắm...” Ngôn Du hình như không có nghe được gì, buông bút duỗi lưng một cái, xoa mắt ngáp. Tay Ngôn Tĩnh run nhẹ nhẹ, vừa mới tỉnh ngủ hốc mắt liền đỏ.

“Hào mệt...” Đại khái quá trình tính toán đạt được giai đoạn đầu rồi, Ngôn Du rốt cục cũng quyết định nghỉ ngơi, than thở nói một câu, quay người lại mới phát hiện người vẫn đứng yên bên cạnh mình, sừng sột vài giây, ngẩng đầu lên nhìn Ngôn Tĩnh. Quả nhiên, không đeo kính cái gì cũng đều không thấy rõ, cho đến khi một giọt lệ tích ở trên mặt nàng mới ý thức tới chuyện gì, bối rối đứng lên, “Tỷ tỷ...”

“Em không thể nghỉ ngơi tốt một chút sao?” Ngôn Tĩnh lên giọng, nghẹn ngào, “Rõ ràng thân thể không tốt, còn muốn liều mạng như vậy... Em... Em...”

“Tỷ tỷ...” Đứng dậy, Ngôn Du cùng tỷ tỷ mình cao không sai biệt lắm, cho dù không đeo mắt kiếng cũng có thể thấy rõ lệ trên mặt tỷ tỷ, Ngôn Du một trận lúng túng, “Thực xin lỗi...”

“Em không phải lại để bệnh nặng rồi mới bằng lòng nghỉ ngơi đi?” Từ trước tới nay, Ngôn Du vẫn luôn không hề nghỉ ngơi thật tốt, đều là ban đêm liều mạng mong muốn nghiên cứu, ban ngày mới đứt quãng ngủ. Chính là bác sĩ nói qua, nghỉ ngơi như vậy căn bản không tính là nghỉ ngơi, nếu cứ luôn tiếp tục như vậy thì thân thể vốn gầy yếu căn bản liền chịu không được.

“Em... Em...” Áp úng hồi lâu một câu đầy đủ vẫn không nói được, Ngôn Du ngốc ngơ nhìn tỷ tỷ rơi lệ, giữa mũi đau xót đành cắn răng nhẩn trong chốc lát, nâng tay giúp tỷ tỷ lau khô nước mắt, “Thực xin lỗi, tỷ tỷ.”

“Nghỉ ngơi thật tốt được không?” Ngôn Tĩnh nắm tay nàng, “Em trước kia... Em trước kia không có như vậy.”

Cúi đầu, trong lòng biết mình kỳ thật chính là cố ý trốn tránh một vài thứ cảm tình, không muốn nhường chính mình thanh tĩnh đi đối mặt với Ngôn Tĩnh. Ngôn Du mặc cho Ngôn Tĩnh nhẹ nhàng ôm lấy mình, không nói được một lời.

“Tiểu Du, em trước kia thực nghe lời chị...” Ngôn Tinh thanh âm âm đạm, nước mắt lại chảy xuống, “Trước kia chị không muốn em làm cái gì em sẽ không làm cái đó...”

“Tỷ tỷ, thực xin lỗi.” Ngôn Du rũ đầu xuống, chỉ biết lặp lại lời xin lỗi.

“...” Trầm mặc một lúc lâu, Ngôn Tinh thở dài cùng Ngôn Du rút ra khoảng cách, “Hôm nay xin phép nghỉ nha?”

“Không được...” Ngôn Du cố chấp lắc đầu, “Phải lên dạy.”

“Chính là em...”

“Tỷ tỷ, em... Có tiết thứ ba, em trước xong tiết dạy sẽ trở về ngủ.”

Dừng thật lâu, Ngôn Tinh lại thở dài, “Được rồi.”

Ngôn Du của hiện tại, cố chấp mà trầm mặc, mình căn bản không biết nên khuyên nài như thế nào, lại nên làm thế nào để nàng chiếu cố tốt thân thể của chính mình.

“Em đây... Em đây đi rửa mặt liền đến trường, dù sao cũng đã tới tiết thứ nhất...” Ngôn Du vẫn cúi đầu khi nói ra câu này, liền vội vàng vàng vào phòng tắm rửa mặt. Đứng yên tại chỗ nhìn phòng tắm một lúc lâu, thần sắc mệt mỏi đi về phòng của mình thay quần áo, sau đó đi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng, Ngôn Tinh lái xe đưa Ngôn Du đến trường, sợ Ngôn Du một đêm chưa ngủ ở trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sở Nguyệt Xuất hôm nay có tiết thứ nhất, thời gian dạy xong vừa vặn trở lại văn phòng liền chứng kiến Ngôn Du một đường lung lay đi vào đó, trực tiếp đi đến trước bàn, ngồi vào ghế liền rất nhanh ngủ mất.

Lông mày khẽ nhăn, giẫm trên giày cao gót đi qua, Sở Nguyệt Xuất hơi hơi xoay người, thanh âm mềm nhẹ, “Ngày hôm qua mấy giờ ngủ?”

“Ân...” Thật sự buồn ngủ cực kì, Ngôn Du mơ mơ màng màng chỉ nghe có người ở bên tai mình nói chuyện, cũng không biết rõ là ai nói, than thở một tiếng lại tiếp tục ngủ.

“Ngoan, nói cho tôi biết ngày hôm qua mấy giờ ngủ, tôi sẽ không sao\* cô nữa.” Sở Nguyệt Xuất ở bên tai nàng tiếp tục dẫn từng bước, một lúc lâu, người đang sắp ngủ cũng thành thật trả lời, “Ồ... Không ngủ...”

\*quấy rầy

Ánh mắt chợt chuyển lạnh, Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du đang lúc ngủ mơ vài giây, gọi lên khoe miệng, trong con ngươi một chút ý cười đều không có.

; Y:

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 21: Chương 21

Tiết thứ hai kết thúc, Ngôn Du từ trong cơn mơ ngủ tỉnh lại, thực không vui cầm sách lên, mắt nửa nhắm nửa mở đi tới phòng học. Sở Nguyệt Xuất cũng cầm lấy giáo án của mình, bình tĩnh theo sát cước bộ của nàng. (Editor: Chết toi em nó zoi ~)

Dọc theo đường đi, cái tên mơ mơ màng màng kia cũng không có chú ý đến phía sau còn có một người đi theo, cho đến khi bước vào phòng học rồi mà thấy chuông vẫn còn chưa vang, Ngôn Du liền trực tiếp úp sấp trên giảng đài ngủ.

Vốn “khí định thần nhân” ngồi vào hàng cuối cùng, Sở Nguyệt Xuất không nhịn được nhướn mi.

Bục giảng dù sao cũng là bục giảng, trên mặt luôn luôn sẽ có thật nhiều bụi phấn, cho dù hiện tại ở trường học mỗi gian phòng đều là phòng học thiết bị nhưng trên giảng đài vẫn bày rất nhiều hộp phấn viết—— đại đa số thầy cô giáo vẫn quen dùng phấn viết, đặc biệt vào thời gian giảng giải đề mục. (Editor: Hớ hớ, tưởng em giận thím Du vừa vào lớp nằm ngủ như heo, ai dè là vì lo lắng cho người ta bị hút phải bụi phấn mà ung thư phổi ^3^)

Ngôn Du ngày thường ngủ sẽ ở dưới đầu đệm thêm một cái gối nhỏ, nhưng hôm nay...

Đúng rồi, ngày hôm qua bị bắt cóc, lúc tỉnh lại cái bao của Ngôn Du không mang ở trên người mà gối nhỏ lại còn ở bên trong đó.

Chống cảm, Sở Nguyệt Xuất chăm chú nhìn người đang trên giảng đài nằm sắp say ngủ, trong mắt đẹp lộ ra tia ôn nhu.

Ngày hôm qua hẳn là ngày duy nhất trong chuỗi ngày mình nhận thức nàng mà nàng có tinh thần nhất đi.

Chuông vào học chợt vang lên, học trò sôi nổi trở lại vị trí của mình, đương nhiên, đã sớm thấy Sở Nguyệt Xuất ngồi tại vị trí cũ ở hàng cuối cùng, bộ dáng chống cảm có vẻ như đang ngẩn người. Sở Lục Y vừa thấy tỷ tỷ mình cùng Ngôn Du cùng nhau tiến vào cũng có chút buồn bực. Làm sao cứ cảm thấy tỷ tỷ gần đây thật kỳ quái, chẳng lẽ nàng còn chưa thực hiện thuyết âm mưu thì tỷ tỷ đã yêu thích Ngôn Du rồi sao?

Bình thường Ngôn Du về phương diện ngủ, chính là chỉ cần vừa đến thời gian lên lớp mà nghe được chuông vào học sẽ phản xạ có điều kiện tỉnh lại, nhưng hôm nay thật sự quá mệt mỏi, tiếng chuông vào học đã ngừng rồi mà nàng vẫn nằm sắp trên bàn ngủ say. Mắt thấy Sở Nguyệt Xuất đang an vị ở phía sau, học trò luôn thích thích Ngôn Du, tình huống giờ đây bắt đầu khiến các nàng lo lắng vô cùng. Vì thế liền phát sinh một màn đại diện giờ Toán lên sân đây tính nàng.

Bị đại diện lớp đẩy tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du vo thành một nắm, tâm không cam lòng làm chuyện không hề muốn mà mở ra sách giáo khoa, bắt đầu giảng bài. Bộ dáng phờ phạc nhường Sở Nguyệt Xuất mảy mui lại càng chặt hơn, cũng làm cho bọn học trò đang trộm quan sát biểu tình của Sở Nguyệt Xuất sắc mặt càng thêm kinh hãi.

Ngôn lão sư thăm, phỏng chừng lại muốn bị giáo huấn.

Một tiết này, từ đầu tới đuôi Ngôn Du ngủ nhưng thật ra lại không ngủ, vẫn luôn chỉ dùng ngữ điệu cùng khí lực khi có khi không, còn ánh mắt thì nửa nhắm nửa mở giảng bài, đoán chừng là bởi vì ngày hôm qua lời uy hiếp của Sở Nguyệt Xuất nổi lên hiệu quả. Chính là nàng không biết, cái người đã uy hiếp nàng kia hôm nay vẫn ngồi ở hàng cuối cùng, 45" chung quy chưa từng rời đi.

Sau khi tan học, Ngôn Du lại lung la lung lay từ trong phòng học đi ra ngoài, một đường ngáp lấy ngáp để, khỏe mắt thậm chí còn chứa nước mắt, thẳng một đường tới trước cửa phòng làm việc mới chịu đi vào, cổ áo chợt bị kéo lại.

“Ồ...” Ngôn Du ô ô kêu một tiếng, quay đầu nhìn lại. Sở Nguyệt Xuất một tay chống lên eo, một tay nắm lấy cổ áo của nàng, vẻ mặt tươi cười, “Ngôn lão sư, đi theo tôi ra đây.”

Cong lên miệng, Ngôn Du kháng nghị nói, “Tôi hôm nay không có ngủ.”

Bị vẻ mặt như thế của nàng chọc cười, neho mắt lại, Sở Nguyệt Xuất nhìn nhìn vào văn phòng giáo viên, ở góc mà các lão sư nhìn không tới mới để tay mở, nhẹ nhàng mon trón hai má của Ngôn Du, “Tôi biết.”

“Kia... Kia...” Vội vã tới phòng ngủ, người nọ ngay cả lời đều nói không xong, chính là vẫn là bữu môi, ánh mắt vô tội.

“Ngoan, theo tôi lại đây.” Rốt cuộc không có biện pháp giống như mấy tháng trước cứ để bộ mặt không chút thay đổi đi đối diện Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất giọng nói dịu dàng, đôi mắt xanh trệt thấy đáy, “Nghe lời.”

“Nha...” Nháy mắt mấy cái, ai ya lên tiếng, Ngôn Du đi theo Sở Nguyệt Xuất, cước bộ đi đến địa phương lúc trước hay bị giáo huấn, cúi đầu, lại bắt đầu cầm góc áo.

(Editor: Thế này làm tui liên tưởng cảnh Sở lão sư búng tay 1 cái “chóc”, Du tiểu thụ liền bị thu phục \*cười ngây hiểm\*)

“Tôi hôm qua một đêm không ngủ?” Đi đến nơi, chuông vào học lại vang lên, Sở Nguyệt Xuất dùng không lớn không nhỏ âm lượng hỏi.

“Ngô...” Bất tay để bên miệng, Ngôn Du cắn ngón tay, ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, chớp chớp mắt không dám nói lời nào, trong lòng lại một trận nghĩ hoặc.

Nàng làm sao mà biết được?

“Cuối tuần bắt đầu, tôi đang tính cấp vài một học sinh học bỏ tức Ngừ văn.” Thấy nàng không dám trả lời, Sở Nguyệt Xuất cũng không có tiếp tục truy vấn, vẫn thản nhiên thuyết.

“Ồ...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du lại cù kết cùng một chỗ.

“Không có để cô dạy bỏ tức Ngừ văn.” Sở Nguyệt Xuất buồn cười xoa bóp gương mặt của nàng, con ngươi dịu dàng, “Ngoan, bắt đầu mỗi buổi tối cuối tuần phải đến nhà tôi.”

Mạnh ngẩng đầu, Ngôn Du mơ hồ nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Vì cái gì nha?”

“Nga, thời gian dạy bỏ tức Ngừ văn thuận tiện dạy bỏ tức cho các nàng môn Toán thôi.” Sở Nguyệt Xuất vẻ mặt bình tĩnh, “Cô buổi tối có chuyện gì sao?”

“Tôi...” Ngôn Du miệng giật giật, cuối cùng gục đầu xuống, “Không có việc gì...”

“Thực ngoan, nào giờ biết nhà của tôi đi như thế nào chưa?” Sở Nguyệt Xuất nói tiếp, thủ lại neho khuôn mặt mềm bạch bạch nộn nộn kia, cố nén xúc động tiến lên ôm lấy má thân một hơi, “Ngôn lão sư thật sự là một hảo lão sư nha.”



“Không biết...” Chu miệng, Ngôn Du nắm tay Sở Nguyệt Xuất kéo xuống, gắt gao cầm lấy không cho nàng nắm mặt mình nữa.

Hừ, bắt nàng đi dạy bổ túc, không cho néo!

=)))))) (Editor: Nếu không bắt đi dạy thì rờ cỡ nào Du tiểu thụ cũng cho hết á!)

Theo biểu tình trên mặt mà đoán được ý nghĩ của nàng, trong mắt Sở Nguyệt Xuất ý cười càng đậm, chính là cố ý muốn đi nắm gương mặt nàng, “Ai bảo cô không nghe lời đi ngủ làm chi, tối hôm qua cũng không biết ai đáp ứng với tôi chỉ nhìn một chút sẽ lập tức đi ngủ, kết quả là một đêm không ngủ đầy thôi.”

“Ô...” Tự biết đuối lý, Ngôn Du mẩn mê cái miệng nhỏ nhắn, không còn dám đi bắt tay Sở Nguyệt Xuất nữa, mặc cho nàng nắm khuôn mặt của mình.

“Tốt lắm, không khi dễ cô.” Sở Nguyệt Xuất thấy nàng bày ra bộ dáng như vậy, thế nào còn nhẫn tâm tiếp tục khi dễ nàng đây, nhẹ véo vài cái lên gương mặt nàng, “Đi ngủ đi.”

“Nha...” Nhức đầu, Ngôn Du lay động trở lại, nhoáng một cái liền trở về văn phòng gục xuống bàn, rất nhanh ngủ say.

Sở Nguyệt Xuất cũng không cùng lên văn phòng, mà là tự hỏi vài giây sau đó xoay người xuống lầu, ra khỏi trường học.

Gối nhỏ của Ngôn Du là Lười dương dương a.

Sở Lục Y khi ở nhà luôn xem “Hi dương dương cùng Bụi rất lang”, tuy rằng Sở Nguyệt Xuất đối với cái loại “Nhi đồng chữ phiến” này thực không ưa nhưng mà ở nhà, theo Sở Lục Y xem vài lần cũng biết đại khái gối nhỏ của Ngôn Du trên đầu vác đồng dương béo phệ gọi là gì. (\*Tui cũng không biết thể loại phim hoạt hình này a nhưng có khá nhiều tiểu thuyết bách hợp có đề cập đến)

Lại nói tiếp, Ngôn Du cùng Lười dương dương thật đúng là rất giống nhau, mắt nhỏ hí hí, thanh âm non nớt, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn làm cho người ta cảm thấy thiệt dễ khi dễ, lại suốt ngày đều thích ngủ, lười thành như vậy...

Một đường suy nghĩ về những chỗ tương tự của Ngôn Du cùng Lười dương dương, Sở Nguyệt Xuất khoe môi luôn luôn vênh cao, trong đầu là hình ảnh Ngôn Du ghé vào trên bàn làm việc với cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch mà ngủ say, như thế nào cũng đều đuối không đi.

Trường học chung quanh thông thường đều sẽ có mấy cửa hàng tạp hóa, Sở Nguyệt Xuất đi dạo xung quanh, ở trong một cửa hàng tìm được một tiểu bảo chăm theo Lười dương dương, chính là hình dạng cùng vật cũ của Ngôn Du nguyên lai không quá giống nhau, liền chọn mua, lúc này mới trở lại trường học.

Không dự đoán được chính là đi đến cửa phòng làm việc thì Ngôn Du lại không phải đang gục xuống bàn ngủ mà là ngồi ở chỗ kia cúi đầu không biết đang làm gì, bên cạnh còn đang đứng không ngừng nói - Vương lão sư.

“Ngôn lão sư, ngày hôm qua tỷ tỷ cô có tới tìm cô nha.” Vị này Vương lão sư, rõ ràng chính là nam nhân hôm qua đối với Ngôn Tĩnh dây dưa, hôm nay vừa thấy Ngôn Du liền rục rịch muốn đi hỏi thăm tin tức Ngôn Tĩnh, bởi cố tình Ngôn Du gần nhất thường là ngủ hoặc là đi dạy thành thử không có cơ hội nói, cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa mới trực tiếp đem Ngôn Du vẫn còn ngủ say kêu dậy.

Tự dưng bị đánh thức, Ngôn Du vừa nhìn thấy người đánh thức nàng không phải là Ngôn Tĩnh cũng không phải Sở Nguyệt Xuất, trong lòng liền có cô tức giận, cúi đầu không muốn nói chuyện.

“Tỷ tỷ của cô... Ngôn tiểu thư cũng là giáo viên sao?” Nam nhân họ Vương hiển nhiên nhìn không ra tâm tình Ngôn Du không tốt, cười hỏi Ngôn Du. Ngôn Du nghe hẳn hỏi thăm tỷ tỷ của mình, càng thấy phiền.

Những nam nhân này, vì cái gì đều chán ghét như vậy chứ, luôn cùng ruồi bọ giống hệt nhau, cứ đi theo bên người tỷ tỷ của nàng, ong ong ong, ong ong ong...

Mua gối nhỏ trở về, Sở Nguyệt Xuất vừa mới nghe Vương lão sư hỏi còn tiếp tục một hồi muốn đi nói tương mạo Ngôn Tĩnh, trong lòng đã rõ ràng, lác đầu đi qua, đem gối nhỏ đặt ở trên bàn Ngôn Du.

Ngôn Du hãy còn tức giận chột thấy trên bàn của mình có một cái gối đầu, tuy rằng cùng cái trước kia không giống nhau nhưng đều là Lười dương dương, lập tức ngẩng đầu nhìn người vừa buông gối nhỏ, thấy là Sở Nguyệt Xuất, lập tức lộ ra nụ cười ngây ngô nhất.

“Vương lão sư, Ngôn lão sư tối hôm qua phê bài tập đến nửa đêm, hơi mệt chút...” Sở Nguyệt Xuất đối với nàng ôn nhu cười, tiếp theo nhìn thẳng vào nam nhân, thanh âm thân nhiên, “Tôi nghĩ... Tạm thời không cần quấy rầy nàng mới tốt, giấc ngủ Ngôn lão sư vốn không đủ, đầu óc cũng thực khó nắm rõ sự tình.”

Vốn ở văn phòng lại đi hỏi chuyện riêng của mình là không được rồi, lại thấy Sở Nguyệt Xuất, nam nhân biết không nên nói cái gì nữa, cười mĩa gắt đầu, đối với Ngôn Du nói, “Kia Ngôn lão sư nghỉ ngơi thật nhiều, ha ha, nhường lệnh tỷ lo lắng cũng không hay lắm đâu.”

Vốn tâm tình nhờ Sở Nguyệt Xuất mua gối nhỏ về mà tốt lên nhiều, Ngôn Du nghe xong câu này lại trầm mặt xuống, nắm gối nhỏ ôm vào ngực không để ý hân.

Kể từ khi nàng tiến vào trường này đến nay, nàng cùng người nam nhân này căn bản chưa nói quá nửa câu. Hiện tại cũng bởi vì ngày hôm qua Ngôn Tĩnh đến tìm nàng, người nam nhân này hôm nay lại cứ quần quýt đến hỏi lung tung này nọ giống như họ đã rất quen thuộc vậy... Thật là thực chán ghét!!!!

Nam nhân thấy nàng không nói lời nào, trong mắt hiện lên tia bất mãn, âm thầm trong lòng nói đối với hai tỷ muội bộ dạng tuy rằng đều rất được nhưng tính cách thật sự lại kém nhau nhiều lắm, sau đó liền ra văn phòng.

Sở Nguyệt Xuất tựa bên cạnh bàn công tác của Ngôn Du, nhìn thấy người nọ rầu rĩ không vui, lại thấy Vương lão sư sau khi rời đi văn phòng chỉ còn lại mình và Ngôn Du, liền ngồi xuống nhìn Ngôn Du, “Mất hứng?”

“Ân!” Ngôn Du thành thật gật đầu.

“Bị đánh thức?”

“Ân!”

“Kia... Tiếp tục ngủ?” Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy trong con ngươi của nàng một bộ tức giận, đáy lòng nhất nhu, từ trong tay nàng cầm gối nhỏ phóng lên bàn, lại đuổi thân thủ gỡ cặp kính của nàng xuống, “Tan học gọi cô dậy nha?”

“Hào!” Không biết sao mà tâm tình lại phát sáng lên, Ngôn Du nằm sấp trên gối nhỏ, vui vẻ nhắm mắt lại.

Thấy bộ dáng nàng như vậy, Sở Nguyệt Xuất cười khẽ một tiếng, Ngôn Du lại mở mắt ra, nháy mắt vài cái liền chống lại con ngươi sáng ngời của Sở Nguyệt Xuất, không hiểu sao trong lòng nhảy dựng, lập tức nhắm hai mắt lại, chỉ nghe bên tai tiếng Sở Nguyệt Xuất cười khẽ càng phát ra dễ nghe, trong lòng một trận thỏa mãn.

---

Editor: Văn xem ra cũng khá chậm nhưng nhẹ nhàng, nói chung mình khá thích mấy tình tiết nhỏ nhỏ dễ cưng trong đây. Bản thân mình cũng khá tùy hứng nên không đăng đều đặn được, nhưng đầu sao vẫn rảnh hết sức.

...

Không liên quan nhưng hôm qua mình mới đi xem phim “Laurence Anyways” (2012) khởi chiếu cho sự kiện Viet Pride 2016. Ôi chao trời mưa thê thảm! Và ngồi coi tới cận 10h tối luôn. Càng coi càng muốn khóc a~ Hồng phải phim đau đốn quặn quại gì áu, mà do nó... Ừm... Dài thòong lòng à!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 22: Chương 22

Ngôn Du ở trong phòng làm việc ngủ say sưa, Ngôn Tĩnh lại ở trong nhà chờ đến sốt ruột.

Rõ ràng đã nói tiết thứ ba xong sẽ trở về nhà, nhưng khi nhìn thời gian chỉ sợ đã xong tiết thứ tư rồi đi, thế nhưng Ngôn Du vẫn còn chưa trở lại. Tuy rằng mơ hồ đoán được người kia cực kỳ mệt mỏi, chỉ sợ là còn ở trong trường nằm ngủ nhưng do đã trải qua chuyện ngày hôm qua mà Ngôn Tĩnh thực không có biện pháp tiếp tục bình tĩnh, lập tức cầm lấy di động bấm số Ngôn Du.

Buổi sáng trước khi xuất môn nàng đã đặc biệt phóng điện thoại di động vào túi quần của Ngôn Du.

Điện thoại đặt trong túi một lần lại một lần chấn động, Ngôn Du đang gục trên bàn ngủ say không khỏi cong lên cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt vẫn nhắm, tay lần mò trong túi lấy ra điện thoại, chuyển nhận, hằm hằm hồ hồ, “Uy...”

“Tiểu Du, em còn ở trường học sao?” Nghe được thanh âm mơ hồ kia, Ngôn Tĩnh mới dám buông tâm xuống, nhẹ nhàng thở ra, hỏi.

“Ân...” Ngôn Du một tay nắm di động, một tay ôm chặt gối nhỏ, thì thào đáp rất nhanh lại ngủ, di động cũng hai ba rơi xuống đất. Sở Nguyệt Xuất vừa quay đầu liền thấy một màn như vậy bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi qua nhặt di động lên, đầu bên kia tiếng Ngôn Tĩnh lo lắng hỏi Tiểu Du vừa lúc lọt vào tai, mắt nhìn người kia ngủ như chết liền trực tiếp đem điện thoại phóng bên tai, “Ngôn tiểu thư phải không?”

Ngôn Tĩnh bị một vài tiếng vang giòn làm cho sợ hãi, hô Ngôn Du mấy lần cũng không nghe được hồi âm, đang sốt ruột thì đột nhiên nghe được tiếng Sở Nguyệt Xuất, không khỏi sùng sốt, “Cô là... Ngày hôm qua...”

“Ân, là tôi, Sở Nguyệt Xuất.” Tay cầm điện thoại của Ngôn Du, về mặt Sở Nguyệt Xuất vẫn giữ một dạng bình tĩnh lãnh đạm, “Nàng đang ngủ.”

“Nha... Như vậy...” Ngôn Tĩnh tâm lý lại nổi lên một loại cảm giác quái dị, nghe Sở Nguyệt Xuất nói xong có chút do dự, “Tốt lắm, tôi định chờ tan học qua đón nàng, nàng suốt cả đêm không ngủ.”

“Ân, tốt.” Sở Nguyệt Xuất đáp, nhìn Ngôn Du ngủ say không nhịn được lại hỏi thêm một câu, “Nàng thường xuyên như vậy lắm sao?”

“Đúng vậy a...” Ngôn Tĩnh thở dài, “Sớm nhất cũng là bốn giờ ngủ, khuyên như thế nào cũng đều không nghe, từng bị một lần mệt đến quỵ.”

Ngôn Du là từ năm hai bắt đầu ngày đêm đảo lộn, có đôi khi thậm chí hai mươi bốn giờ không ngủ không nghỉ, loại cách sống để thể lực hoàn toàn cạn kiệt này mới nàng bệnh nặng qua một lần, bị đưa vào bệnh viện nuôi nửa tháng mới có thể xuống giường, nhưng khỏe lại sau vẫn là bộ dáng như vậy, day mãi không sửa.

“Khó trách ban ngày cứ luôn buồn ngủ như vậy.” Sở Nguyệt Xuất nghe Ngôn Tĩnh nói xong liền cảm thấy thực đau lòng, tay vuốt ve sợi tóc của Ngôn Du, suy tư về phương thức làm sao có thể nhường Ngôn Du bỏ đi thói quen xấu này.

Có lẽ nhất thời hứng khởi bắt dạy bỏ tức có thể khiến cho Ngôn Du dừng việc luôn thức nguyên đêm lại đi.

Cúp điện thoại, Sở Nguyệt Xuất đem điện thoại phóng tới trên bàn Ngôn Du, đi đến vị trí của mình ngồi xuống, cúi đầu có vẻ như đang nhìn sách giáo khoa trên bàn, nhưng trên thực tế lại đang lo lắng làm sao giúp Ngôn Du bỏ đi thói quen thức đêm kia.

Chính là nàng lại chưa từng nghĩ, nàng đối với Ngôn Du là có quan hệ gì và tại sao sẽ nghĩ muốn Ngôn Du bỏ thói quen xấu, thậm chí còn đau lòng nàng.

...

...

Tối gần giờ tan học, Ngôn Tĩnh đến, tiến vào văn phòng liền chứng kiến Ngôn Du gục xuống bàn ngủ, dưới đầu còn đệm thêm một cái gối nhỏ, không khỏi ngẩn ngơ.

Nàng nhớ rõ ngày hôm qua khi tìm được Ngôn Du liền không thấy cái bao của nàng đầu cho nên gối nhỏ cũng sẽ không còn, kia hiện tại... Cái này phải là..

Chẳng biết tại sao, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Tĩnh quét mắt đến cuối phòng, chống lại ánh mắt nhìn sang của Sở Nguyệt Xuất, mỉm cười.

Sở Nguyệt Xuất đồng dạng mỉm cười gật đầu lại tiếp tục làm chuyện của mình.

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh nhẹ nắm thịt mềm bên tai của Ngôn Du, đây là phương thức nàng vô cùng thường xuyên dùng để đánh thức Ngôn Du. Thay vào đó lại nói tới Ngôn Du thật sự rất mệt, chính là cảm lấy gối nhỏ đắp lên trên đầu, liền lại tiếp tục ngủ. Ngôn Tĩnh dở khóc dở cười, khom người, đang muốn tiếp tục đánh thức Ngôn Du thì lão sư họ Vương kia lúc này cũng bước vào văn phòng, gặp nàng đang đứng liền tức khắc đi qua, “Ngôn tiểu thư, cô tới rồi.”

Lông mày kẻ đen nhú lại, tay Ngôn Tĩnh còn đặt trên người Ngôn Du, cảm thấy không chào hỏi thật không lễ phép, đành phải đứng thẳng lên, khẽ gật đầu. Mà nam nhân vốn lại tiếp tục muốn cùng nàng nói chuyện, Ngôn Tĩnh rất nhẫn nại cùng hắn nói, tay lại không buông vẫn cố đẩy tình Ngôn Du, vì thế Ngôn Du vừa tỉnh dậy liền nghe Ngôn Tĩnh cùng nam nhân trò chuyện, tâm tình lập tức hạ xuống đáy cốc.

Vốn ngủ không đủ đã cảm thấy thực không vui mà lúc này còn phải nghe tên nam nhân kia luôn luôn chít chít chi chi cứ quán quýt lấy tỷ tỷ, không chỉ vậy tỷ tỷ còn cố tình nhẫn nại cùng hắn nói chuyện, thật sự không thoải mái chút nào.

Ngồi dậy, xoa mắt bĩu môi, sau đó ôm lấy gối nhỏ đứng lên muốn đi, Ngôn Du ngay cả liếc tên nam nhân kia một cái cũng không buồn động. Bên kia, Sở Nguyệt Xuất cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc, thấy Ngôn Du như thế vội vàng gọi nàng lại, “Ngôn lão sư.”

Nghe tiếng Sở Nguyệt Xuất gọi, Ngôn Du rầu rĩ không vui mà đi qua, miệng còn chu. Sở Nguyệt Xuất cũng là đầy lòng một trận nhu hòa, đang muốn nói chuyện thì Ngôn Tĩnh đã muốn chạy tới gần, “Tiểu Du, như thế nào không nói gì đã đi...”

“Chị không phải ở kia còn bận nói chuyện phiếm sao?” Ngôn Du bất mãn nói xong đối với Sở Nguyệt Xuất phất phất tay, “Sở lão sư chào cô.”

Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Tĩnh còn chưa hoàn hồn thì Ngôn Du vốn vẫn duy trì tư thế ôm gối nhỏ sải bước đi về phía trước, sau đó...

Đụng vào tường!

...

...

Hai nữ nhân nhìn thấy nàng như vậy không khỏi cùng nhau bất đắc dĩ, đi tới vài bước đỡ nàng. Ngôn Du hai mắt nhắm lệ lưng trông trực tiếp chui vào lòng Ngôn Tĩnh, “Đau...”

Trên mặt vẫn còn duy trì biểu tình dở khóc dở cười nhưng trong lòng lại không hiểu sao cảm thấy một trận hờn giận, Sở Nguyệt Xuất nhìn bộ dáng Ngôn Du ở trong lòng Ngôn Tĩnh nhẹ cọ lên, nấp náy miệng, hai tay vòng ngực bắt đầu hơi chuyển.

“Tại sao lại đụng đầu đây...” Ngôn Tinh cùng Ngôn Du rút ra khoảng cách, cẩn thận xem mặt của nàng, xác định không có việc gì mới yên lòng, “Được rồi, về nhà nha?”

“Ân...” Ai ya gât đầu, Ngôn Du mặc cho nàng nâng mình dậy, bắt gặp Sở Nguyệt Xuất không biết vì cái gì bỗng nhiên một trận chột dạ.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của nàng, trong lòng vốn có chút hờn giận liền thoáng lui một ít, Sở Nguyệt Xuất nhin xuống xúc động muốn đưa tay nắm má của nàng, “Đi đường nhớ xem kỹ.”

“Nha...” Lại là ai ya gât đầu, Ngôn Du nháy mắt mấy cái lại ôm chặt gối nhỏ, “Gối nhỏ này...”

Thiếu chút nữa đã quên đây là Sở Nguyệt Xuất mua.

“Tặng cho cô.” Sở Nguyệt Xuất khoe môi nâng lên, một tia ôn nhu tươi cười thoáng hiện.

Ngôn Du gặp được chuyện vui vẻ, cười đến nheo lại mắt.

“Sở lão sư cùng đi đi.” Sớm dự đoán được gối nhỏ nhất định là của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Tinh ôn hòa đối với Sở Nguyệt Xuất nói, “Tiểu Du mơ hồ như vậy thật sự là phiền toái cho cô, để cô ở trường chiếu cố nàng nhiều hơn.”

“A, không có gì.” Sở Nguyệt Xuất âm thầm cười, quét cái người vốn đi theo phía sau ba người các nàng - Vương lão sư liếc mắt một cái, lại nhìn Ngôn Du ôm gối nhỏ về mặt đại ra, trong đầu cực nhanh hiện lên ý niệm, chính là chột lóe lên lại bắt không được.

Chuông tan học đúng vào lúc Ngôn Du đụng vào trên tường mà vang lên. Sở Lục Y theo trong phòng học thu thập túi sách xong thì lại đây, muốn đi tìm Sở Nguyệt Xuất cũng vừa lúc bắt gặp các nàng. Ngôn Tinh trí nhớ tốt lắm, liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Lục Y là cô bé mà ngày hôm qua đã thông tri cho mình biết, cảm thấy rất có hảo cảm, “Lục Y phải không, cùng nhau đi.”

Sở Lục Y nhìn Ngôn Du, lại nhìn tỷ tỷ mình, gât đầu.

“Ngôn tiểu thư...” Vương lão sư thấy mình bị cho ra rìa, lại muốn tiến đến nói chuyện với Ngôn Tinh. Tay Ngôn Du không nhìn được nắm chặt gối nhỏ, hận không thể trực tiếp đem gối nhỏ mà đập chết lũ ruồi bọ. Miệng nói nhỏ mắng câu gì đó, ai cũng không nghe rõ chỉ có Sở Lục Y vừa lúc đi theo bên người nàng lướt qua là nghe được, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đập chết ruồi bọ?

Ngôn Du chán ghét Vương lão sư? Bởi vì hắn cứ quán quyết lấy tỷ tỷ của nàng?

Không biết có phải do bản thân thích tỷ tỷ của mình nên Sở Lục Y thực dễ dàng liên tưởng đến Ngôn Du cũng thích Ngôn Tinh, lại ở trong lòng không ngừng bác bỏ suy đoán của mình. Tổng không có khả năng cứ làm mọi người sẽ đều yêu tỷ tỷ đi?

Về đến nhà, Ngôn Du không nói một lời ôm gối nhỏ trực tiếp trở về gian phòng của mình. Ngôn Tinh đi theo sau nàng vào, “Tiểu Du, ăn cơm trước hân ngủ.”

Người nọ đã muốn nằm chết dí trên giường bật kín mền cùng đá rơi giầy xuống đất bỗng dừng động tác, chu miệng, lại nghĩ tới hồi sáng khiến tỷ tỷ khóc. Tuy có chút không muốn nhưng cũng liền ngồi dậy mang dép lê vào, lê mà lê mà theo nàng đi ra ngoài ngồi vào bên cạnh bàn ăn cơm.

“Tiểu Du cùng Sở lão sư quan hệ tốt lắm?” Ngôn Tinh gấp đồ ăn phóng tới trong bát Ngôn Du, nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất tựa hồ thực quan tâm Ngôn Du, liền mở miệng hỏi.

“Ân...” Ngôn Du trong miệng còn đang cắn một miếng thịt, nghe tỷ tỷ hỏi như vậy nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất bắt mình dạy dỗ, quyết quyết miệng, lại nghĩ tới Sở Nguyệt Xuất mua gối nhỏ cho mình, mần mê cái miệng nhỏ nhắn lại không quyết nữa. Ngôn Tinh nhìn thấy nàng bày ra bộ mặt diễn cảm hết sức phong phú này, không nhìn được cười thành tiếng.

“Sở lão sư là người tốt...” Ngôn Du cúi đầu ăn cơm, miệng nhét đầy ắp, sau đó tổng kết nói.

“Ân.” Ngôn Tinh gât gât đầu, lại gấp đồ ăn đến trong bát nàng, “Chị xem nàng nhĩ hảo tốt.”

“Ngô...” Lại nghĩ, Ngôn Du nuốt xuống phần cơm kia, tiếp tục tổng kết, “Nàng đối với em rất tốt.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Ngôn Tinh lo lắng nhất đó là một Ngôn Du luôn luôn quái gở ở trong trường học thường bị người khi dễ, bất quá thoát nhìn Sở Nguyệt Xuất đối với Ngôn Du quả thật không tệ, nàng xem cũng yên lòng.

...

Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y sau khi được Ngôn Tinh chở đến tiểu khu phụ cận liền xuống xe, hai người cùng nhau trở về tiểu khu. Cách nhà các nàng không xa liền thấy được Sở Giản Hề, còn có một nam nhân mặc đồ cảnh sát.

Sở Giản Hề cùng nam nhân đang nói gì đó, nụ cười trên mặt nhường Sở Lục Y đại lão đình trệ, tóm lại cực kỳ chói mắt.

“Tỷ!” Sở Giản Hề còn đang cùng nam nhân nói chứng kiến tỷ tỷ cùng muội muội đi tới, rất hưng phấn mà kêu một tiếng, “Tiểu Y!”

Nam nhân quay người lại, hé ra khuôn mặt tuần lãng nhường Sở Lục Y gần như muốn cắt nát môi.

“Vị này là...” Đi đến trước mặt Sở Giản Hề cùng nam nhân nọ, Sở Nguyệt Xuất đánh giá nam nhân mặc đồ cảnh sát lại nhìn về phía Sở Giản Hề.

“Đây là sư huynh mà em khi còn đọc sách ở trường cảnh sát nhận thức được.” Sở Giản Hề giới thiệu nam nhân tiếp đó lại đối với nam nhân giới thiệu Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y, “Sư huynh, đây là tỷ tỷ cùng muội muội của em.”

“Ha ha, cửu ngưỡng đại danh\*.” Nam nhân được gọi là sư huynh đối với Sở Nguyệt Xuất vồn tay, “Sở tiểu thư, trước kia có nghe Giản Hề nói qua ngài, quả nhiên là một vị nữ tử xinh đẹp, còn có Tiểu Y... Ha ha, thực đáng yêu.”

\*Đã nghe qua đại danh của các hạ => coi như lòng tiếng phim truyền hình luôn!

Vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chính!

Sở Lục Y trong lòng nghĩ thế, trong con ngươi xẹt qua hàn quang.

---

Editor: Tình địch xuất hiện làm người đồ mắt a~~ Vì là kiểu huynh đệ anh em nên sẽ cho 2 vị này xưng anh-em nha mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Chương 23

“Tiểu Hề, em cùng vị sư huynh kia quan hệ không tệ nha.” Về đến nhà, Sở Nguyệt Xuất vừa bắt tay vào làm chuyện của mình vừa đối với Sở Giản Hề nói, nhưng lại không hề chú ý tới khuôn mặt Sở Lục Y không có bất kỳ diễn cảm gì.

Sở Giản Hề nhức đầu, vội đi qua giúp tỷ tỷ, “Trước kia học ở cảnh giáo, sư huynh hết sức chiều cô em, sau đó sư huynh tốt nghiệp bị phân đến địa phương khác, gần đây tài hoa mới trở về.”

Sở Lục Y ngồi ở trên ghế sa lon, nghe Sở Giản Hề nói, tầm mắt vẫn luôn không rời Sở Giản Hề. Sở Giản Hề ngẫu nhiên quay đầu chống lại đôi mắt Sở Lục Y, mà ánh mắt Sở Lục Y sâu kín nhìn thẳng nàng, mời nàng một trận kinh hãi, “Tiểu Y, làm sao vậy?”

“Người sư huynh kia là đang theo đuổi chị đi.” Sở Lục Y xoay đầu, tựa vào trên ghế sa lon, tùy tay chơi đùa điều khiển từ xa, ngữ khí dường như không có việc gì, “Còn lấy xe chờ chị về.”

“Trần...” Sở Giản Hề không khỏi sững sốt, tiếp theo lập tức phản bác, “Nói lung tung, chị cùng sư huynh là hảo anh em.”

“Cát, thời nay giữa nam nhân và nữ nhân không thể nào có hảo bạn thân hay bạn tốt.” Sở Lục Y chẳng thèm ngó tới nói, tùy ý liêu tóc dài, “Chị là đầu gối!”

“Chị...” Sở Giản Hề nhất thời không nói được gì, đối diện với miệng lưỡi sắc bén của muội muội, nàng chưa từng thắng qua.

“Ha ha...” Từ trong phòng bếp đi ra Sở Nguyệt Xuất nghe hai muội muội nói rất đúng, cười nhẹ, “Tiểu Hề đến tuổi này quả thật cũng nên tìm bạn trai đi là vừa.”

“Tỷ...” Sở Giản Hề sắc mặt ửng đỏ có chút ngượng ngùng, mà Sở Lục Y đôi mắt hơi trầm xuống.

“Tiểu Y, em hảo hảo đọc sách, đừng cả ngày cứ nghĩ chuyện này có biết không.” Thấy muội muội ngượng ngùng, Sở Nguyệt Xuất cũng không nhiều lời, mà đem đề tài chuyển đến trên người Sở Lục Y nói, “Em còn nhỏ, muốn nói chuyện yêu đương phải đợi đến đại học hẳn nói.”

“Hừ!” Sở Lục Y ậm ừ hừ một tiếng, nắm gối ôm trên ghế sa lon ôm thật chặt, tức giận không nói gì nữa.

Sở Giản Hề thấy Sở Lục Y như thế còn tưởng rằng nàng là bởi vì tỷ tỷ không cho nàng giao bạn trai mà không vui, đi đến bên người nàng ngồi xuống, đưa tay gầy gầy mái tóc dài của nàng, “Tiểu Y, tỷ chị ấy là vì muốn tốt cho em nha, hiện tại nói chuyện yêu đương sẽ ảnh hưởng đến học tập.”

Mấp máy miệng, Sở Lục Y chăm chú nhìn Sở Giản Hề, một lúc lâu, bỗng nhiên lộ ra tươi cười, nhường Sở Giản Hề một trận tim đập nhanh, “Tốt, tôi đây không thể nói chuyện yêu đương, vậy chị cũng không cho nói chuyện yêu đương.”

“Tiểu Y!” Sở Nguyệt Xuất nhủu mi, đang muốn nói gì đó lại bị Sở Giản Hề cắt lời, “Hảo.”

“Tiểu Hề, em...” Sờ Nguyệt Xuất bắt đầu đi lắc đầu, “Em a, lại cùng Tiểu Y làm bận.”

“Tỷ, không có chuyện gì.” Sờ Giản Hề về mặt mang theo nụ cười xán lạn, “Dù sao em vẫn luôn không tính đi tìm bạn trai, có tỷ cùng Tiểu Y ở đây là đủ rồi.”

Âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, Sờ Nguyệt Xuất không nói thêm lời nào nữa, nhưng không ngờ Sờ Lục Y bỗng nhiên mở miệng, “Tỷ, chị mới là người hẳn tìm tỷ phụ cho em cùng tên ngu ngốc Sờ Giản Hề này a.”

“Chính là A tỷ, hồi trước chị vẫn luôn ở bên chiếu cố em cùng Tiểu Y, cũng không có thời gian kết giao bạn trai, hiện tại em cùng Tiểu Y cũng đều đã trưởng thành rồi.” Sờ Giản Hề về mặt nghiêm nghị, “Tỷ tỷ không cần tiếp tục bận khoăn em cùng Tiểu Y nữa đâu.”

“...” Sờ Nguyệt Xuất trầm mặc vài giây, đi vào phòng bếp cầm bát cơm phóng lên bàn, “Ăn cơm trước đi, chuyện này để sau này nói.”

Cần giải thích thế nào đây, nàng nghe đến lời này của mọi người thì trong đầu lại hiện lên chỉ duy nhất một thân ảnh, là Ngôn Du.

Sờ Nguyệt Xuất hai ngày nay một mực lo lắng bản thân mình đối với Ngôn Du quan tâm như vậy là do đâu, chính là nghĩ tới nghĩ lui cũng đều nghĩ không ra do cái gì.

Là nàng nghĩ nhiều thôi, chứ từ nhỏ đến lớn nàng vẫn luôn thực thích quan tâm người khác, đều đã quen cái gì cũng vì người khác suy nghĩ, tựa như mọi người Sờ Giản Hề cùng Sờ Lục Y đều nói nàng là tính yêu tràn ra, đối với ai cũng tràn ngập tình thương của mẹ như vậy. Ngôn Du nhất định là tính tình rất trẻ con mới có thể mới nàng quan tâm đến ý như vậy, thậm chí sinh ra ảo giác nữa là đang khác.

Nghĩ tới đây, Sờ Nguyệt Xuất liền cảm giác mình đối với Ngôn Du là một chuyện hào đường nhiên.

...

Thứ bảy, Ngôn gia phụ mẫu hai người bởi vì chuyện ở trường học mà cùng nhau đến ngoại tỉnh khảo sát. Ngôn Du từ trường học trở về, sau khi cơm nước xong xuôi liền bắt đầu bổ sung giấc ngủ. Cảm giác ngủ thẳng đến chạng vạng, từ trên giường bước xuống dưới, duỗi lưng một cái, đeo lên kính mắt, bày ra một bộ tinh thần hết sức sáng khoái.

Giống như đã thật lâu không có cùng tỷ tỷ ra ngoài ăn cơm đi, gần đây quả thật luôn tồn thương tâm của tỷ tỷ.

Vừa nghĩ tới biểu tình Ngôn Tĩnh chật vật, Ngôn Du cảm thấy thập phần áy náy. Nhưng thật ra chính nàng ta biết mình khó chịu chính là sẽ luôn giận chó đánh mèo tỷ tỷ... Rõ ràng nàng đối với tỷ tỷ có loại cảm tình không đơn giản nhưng tỷ tỷ lại không biết, như thế nào có thể luôn đối với tỷ tỷ như vậy đây.

Buổi tối vẫn cứ cùng tỷ tỷ ra bên ngoài ăn đi...

Nhức đầu, Ngôn Du mang giày mở ra cửa phòng, thói quen cúi đầu đóng cửa cũng thuận tiện nói, “Tỷ tỷ, chúng ta buổi tối ở bên ngoài...”

Đóng cửa phòng, Ngôn Du mới quay người lại, lời mới nói được một nửa liền giữ lại trong cổ họng.

Nam nhân đang cùng tỷ tỷ ngồi trong phòng khách không phải Lạc Học Khâm thì là ai?

“Tiểu Du.” Ngôn Tĩnh vừa trông thấy Ngôn Du đi ra thì lập tức đứng lên, đi qua, giúp nàng sửa lại áo somi một chút do ngủ mà có nếp gấp, “Có tinh thần rồi sao?”

Ngôn Du mắt nhìn Lạc Học Khâm đang ngồi trên ghế sofa đối với mình lễ phép mỉm cười, thanh âm mang theo lãnh đạm, “Hắn tại sao lại ở chỗ này?”

Cùng Lạc Học Khâm cùng một chỗ liền biết Ngôn Du không thích hắn, Ngôn Tĩnh tuy rằng khó hiểu nhưng chính là nhận thấy Ngôn Du mắt hừng, âm thầm thở dài, “Hôm nay chúng ta không quay về bên kia, cho nên...”

“Cho nên hắn cứ tới đây gặp chị?” Ngôn Du tiếp nhận lời của nàng, cười có chút miễn cưỡng, “Thật sự là hảo tỷ phụ.”

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh nhướn mi, đang muốn nói chuyện thì Lạc Học Khâm đã đi tới, “Tiểu Du, em đã tỉnh, vừa lúc anh và chị em đang nói chuyện sẽ cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm... Anh hình như còn chưa mời em ăn cơm lần nào...”

Trầm mặc vài giây, Ngôn Du ngáp một cái, giả bộ cảm lấy đi động nhìn thời gian, “Ngô, sáu giờ nha... Tôi cùng Sờ lão sư hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm, thảo luận chuyện dạy dỗ tụi...”

“Dạy dỗ tụi?” Ngôn Tĩnh ngẩn người, thấy Ngôn Du gật đầu, “Dạy dỗ tụi cái gì?”

“Nga, Sờ lão sư dạy dỗ tụi Ngừ văn cho vài một học sinh, em nghĩ liền cũng định dạy dỗ tụi Toán cho bọn họ.” Đẩy kính, Ngôn Du cúi đầu, không muốn để tỷ tỷ phát hiện mình đang nói dối, “Àn... Dù sao lịch dạy học muốn không sai biệt lắm đã xong, qua một thời gian ngắn cần bắt đầu tổng ôn tập... Phải cho mấy học sinh dạy dỗ tốt...”

Ngôn Tĩnh yên lặng nhìn Ngôn Du, “Vậy sao?”

“Ân...”

Mây nhú lại càng chặt hơn, Ngôn Tinh mấp máy môi, trong con ngươi hiện lên tia giận tái, Lạc Học Khâm không hề nghĩ nhiều nói, “Như vậy a, vậy thì thật đáng tiếc... Không thể hẹn thời gian khác được sao?”

“Công tác tương đối trọng yếu.” Ngôn Du vừa nghe Lạc Học Khâm nói vậy càng thêm không thoải mái, ngữ khí đông cứng, “Tựa hồ không cần phải vì một vài người không quan hệ mà làm trở ngại công tác đi.”

Lạc Học Khâm lập tức liền có một chút xấu hổ, cười ngượng ngùng không biết nên nói gì cho phải.

“Tiểu Du!” Ngôn Tinh biến sắc, “Em làm sao lại nói chuyện kiểu đó!”

Tiểu Du nhà nàng chừng nào thì bắt đầu trở nên không hiểu chuyện như vậy?

“Quên đi.” Ngôn Du thở sâu, ngăn chặn xúc động trong lòng bốc lên, vẫn cúi đầu, thanh âm cũng như bình thường không có bất kỳ biến hóa nào, “Hai người đi ăn đi, tôi đi trước.”

Bỏ lại mấy lời này, Ngôn Du trực tiếp từ bên cạnh Ngôn Tinh đi qua, nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu đối với Lạc Học Khâm cười cười, lúc này mới rời đi.

...

“Sở Giản Hề, chị còn không phải nói chị không nói chuyện yêu đương!” Bởi vì tỷ tỷ có liên hệ cùng Ngôn Du, tại Sở gia trong phòng khách, Sở Lục Y cầm gạt trũng mắt nhìn Sở Giản Hề, “Cái người sư huynh kia như thế nào cứ suốt ngày tới tìm chị!”

Sở Giản Hề rất vô tội nhìn Sở Lục Y, “Sư huynh vừa trở về mà, có rất nhiều địa phương không quen thuộc nên chị mới đáp ứng mang anh ấy đi nhiều một chút...”

“Chị... Hần rõ ràng đang truy chị, chị là đầu gối còn ngây ngốc đến gần!” Dù là Sở Lục Y luôn luôn thông minh, bắt quá cũng chỉ là một nhi đồng mười tám tuổi, đối mặt với người trong lòng tùy thời có thể bị truy, hoàn toàn không có biện pháp bình tĩnh.

“Tiểu Y, em suy nghĩ nhiều rồi.” Sở Giản Hề bắt đầu cười, sùng nịch đưa tay muốn sờ đầu Sở Lục Y. Sở Lục Y lui về sau một chút, “Tôi không nghĩ nhiều!”

“Hào hảo, hai đứa đừng làm rộn nữa.” Sở Nguyệt Xuất từ trong phòng bếp đi ra, “Tiểu Y, đừng luôn đối với Nhị tỷ của mình không biết lớn nhỏ, nàng cũng nên tìm bạn trai.”

“Tỷ!” Sở Lục Y rất là tức giận, quăng gối ôm xuống đất, “Chị luôn giúp tên ngu ngốc này nói chuyện!”

“Tốt lắm!” Sở Nguyệt Xuất buông tay đang làm, “Tiểu Y, dù sao đó cũng là Nhị tỷ của em, đừng cứ luôn gọi vậy.”

“Chị...” Sở Lục Y thở hổn hển mấy hơi, nhìn về mặt vô tội của Sở Giản Hề lại nhìn Sở Nguyệt Xuất cả người lộ ra hơi thở nghiêm túc, dậm chân, “Em ra ngoài ăn!”

“Ồi chào, Tiểu Y...” Sở Giản Hề vội vàng muốn tới ngăn cản, Sở Nguyệt Xuất bỗng ra lệnh một tiếng, “Tiểu Hề, để nàng đi.”

“Tỷ...” Sở Giản Hề lo lắng nhìn thân ảnh Sở Lục Y trước mắt, quay đầu lại nhìn tỷ tỷ, “Như vậy...”

“Tiểu Y gần đây càng ngày càng quá mức, cái gì đầu gối đồ đàn chứ, em là Nhị tỷ của nàng, làm vậy.” Một tia lo lắng từ trên mặt lướt qua, Sở Nguyệt Xuất thở dài, “Ăn cơm trước đi, Tiểu Y không có việc gì.”

Sở Giản Hề lo lắng ngồi vào ghế, bưng lên bát cơm nghe lời ăn. Sở Nguyệt Xuất ngồi ở bên cạnh nàng không khỏi nhìn một bàn đồ ăn mình mới vừa làm xong, một chút thêm ăn cũng không có.

...

Sở Lục Y từ trong nhà chạy ra ngoài xong tức giận nhắc chân đá bay một tảng đá, đi một đoạn bụng bỗng nhiên truyền đến vài tiếng rì rầm, chân mây hơi nhú lại, nhìn cuối đường phát hiện có một gian KFC, liền theo bản năng sờ sờ túi tiền, lúc này mới phát hiện lúc nàng đi ra lại quên mang theo ví.

Ở trong lòng âm thầm bực bội, Sở Lục Y cắn môi, quay lại nhìn phương hướng nhà của mình, lại dậm mạnh chân, xoay người tiếp tục hướng phía trước đi.

Trừ phi tên ngu ngốc Sở Giản Hề đuổi theo nàng, bằng không đừng hòng nàng trở về.

Chưa thấy người nào ngu xuẩn như vậy, ánh mắt người nam nhân kia đều rõ ràng như vậy, lại còn không ngừng “sư huynh” “sư huynh”, đáng giận, nếu nàng không làm ra điểm tính tình nhường Sở Giản Hề thỏa hiệp thì ai biết được qua một thời gian ngắn Sở Giản Hề bỗng nhiên mời nàng kêu người nam nhân kia hai tiếng tỷ phu thì phải làm sao bây giờ?

## Chương 24: Chương 24

Vẫn mãi mê đi tới, hai mắt Sở Lục Y chợt tỏa sáng vì nàng vừa thấy Ngôn Du đứng đưa nện bước muốn đi vào quán bar, không nhận được vội vàng đuổi theo, “Ngôn lão sư!”

“Ồi chào... Lục Y... Em làm sao ở đây?” Tâm tình vốn dĩ rất kém, Ngôn Du từ trong nhà đi ra rồi hoàn toàn không biết nên chạy đi đâu bây giờ, tùy ý đứng đưa, bất gặp một quán bar liền trực tiếp đi vào, không ngờ mới đi được vài bước liền bị người gọi lại, thấy là Sở Lục Y thì ngẩn người, theo bản năng nhìn phía sau lưng nàng lại không thấy Sở Nguyệt Xuất.

“Nga, tỷ hôm nay có việc để cho em ra ngoài ăn cái gì đó, kết quả em lại quên mang tiền.” So với Ngôn Du lúc nói dối tất nhiên sẽ cúi đầu, Sở Lục Y cực kì bất đồng, khi nói dối sẽ mặt không đỏ tim không nhảy diễn cảm thập phần chân thật, lúc này vẻ mặt đau khổ, “Ngôn lão sư, em bụng thật đói...”

Ngôn Du chớp chớp mắt, sờ sờ túi tiền, lấy ra một trăm đồng đưa cho Sở Lục Y, “Cầm lấy.”

Sở Lục Y lộ ra nụ cười xán lạn, tiếp nhận tiền lại đưa mắt nhìn quán bar, “Ngôn lão sư, tỷ của em nói, không thể đến quán bar.”

“Vi sao chứ?” Kỳ thật căn bản chưa từng tới quán bar, chính là gần đây Vương lão sư lên trường vừa đụng tới liền hỏi loạn tất bát tao, không có chỗ nào là không quan hệ tới Ngôn Tĩnh, Ngôn Du vốn đã rất áp lực, hôm nay còn gặp phải Lạc Học Khâm, cái loại cảm giác khó chịu này càng thêm mãnh liệt, cho nên khi vừa nhìn thấy quán bar liền nghĩ tới từ ‘mượn rượu giải sầu’. Ngôn Du thật biết điều nhìn Sở Lục Y, một chút phong phạm của giáo viên đều không có, so với Sở Lục Y rất giống một học sinh.

“Bởi vì... Bởi vì...” Sở Lục Y cũng không biết làm như thế nào để giải thích cho Ngôn Du vốn có vẻ mặt thoát nhìn thực đơn thuần, áp ứng vài giây, nhãn châu xoay động, “Bởi vì tỷ của em là giáo viên nha, mà còn là giáo viên Ngữ Văn nên lời nói khẳng định có đạo lý!”

“Ngô...” Ngôn Du oai cái đầu nghĩ nghĩ, gật gật, “Đúng nga...”

(Editor: Rầu xong, một con nai đã vào tròng!)

Sở lão sư nói chuyện giống như luôn luôn găng với đạo lý, mặc dù có thời điểm sẽ lao thao nhưng dù cho lao thao\* đi nữa quả thật cũng rất có đạo lý.

\*thao thao bất tuyệt

“Kia Ngôn lão sư, chúng ta đi địa phương khác đi.” Sở Lục Y đã nắm lấy tay Ngôn Du, “Cùng nhau đi ăn cơm đi.”

“Ngô, hảo...” Ngôn Du nghe lời gật đầu, theo Sở Lục Y đi ra khỏi quán bar, “Kia muốn đi đâu ăn đây?”

“Đi ăn KFC đi.” Sở Lục Y cười híp mắt chỉ chỉ KFC cách đó không xa, Ngôn Du lại lắc đầu phản đối, “Chính là cô muốn uống rượu...”

Sở Lục Y nhất thời không nói gì, trầm mặc vài giây, quay đầu nhìn Ngôn Du bĩu môi, vẻ mặt rầu rĩ không vui, “Ngôn lão sư không vui?”

“... Không có...” Ngôn Du phủ nhận, Sở Lục Y trong mắt hiện lên một tia giáo hoạt, “Kia Ngôn lão sư, em biết phải đi đâu ăn cơm rồi.”

“Ân?” Lại một lần sa vào cảm xúc khó chịu Ngôn Du phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Sở Lục Y. Sở Lục Y đối với nàng cười cười, lôi kéo nàng hướng quán cơm nhỏ mà mình quen thuộc đi đến, mở ra một phòng, điểm đồ ăn lại gọi rượu, “Cấp, Ngôn lão sư.”

“Cám ơn.” Ngôn Du tiếp nhận rượu, thực không thuần thực mở ra, đổ ra ly, trực tiếp uống một hơi cạn sạch.

Này xem như là ‘mượn rượu giải sầu’ sao?

Sở Lục Y gấp đồ ăn đưa vào miệng nhai từ từ rồi chậm rãi nuốt, thấy Ngôn Du một ly rượu nhắm thẳng trong bụng mà chuốc, mày nhíu chặt chẽ. Không biết vì cái gì cảm thấy một trận buồn cười, vội vàng nhìn xuống không để cho mình cười ra tiếng.

“Thật đáng nha...” Uống mấy ly, sắc mặt Ngôn Du đã muốn đỏ bừng, một bộ dạng say rượu, ánh mắt thoát nhìn có chút mơ hồ, “Rượu... Thật là khó uống...”

“Kia cũng đừng có uống gấp quá...” Sở Lục Y cùng Ngôn Du đều ngồi trên ghế thoát nhìn thân cao cũng không kém nhau là bao, vì thế liền đưa tay sờ đầu Ngôn Du, “Tỷ của em nói tiểu hài tử không thể uống rượu.”

“Cô... Cô...” Ngôn Du lại một bộ dạng say rượu, đầu cảm thấy càng ngày càng nặng, nghĩ đến Ngôn Tĩnh lúc này hẳn là đang cùng Lạc Học Khâm ăn



com, lại nghe đến Sở Lục Y nói về tỷ tỷ, cái mũi không khỏi đau xót, “Chính là cô nghĩ mượn rượu... Mượn rượu giải sầu thôi...”

“Vì cái gì?” Hơi hơi nheo mắt, Sở Lục Y để đĩa xuống, chống cằm nhìn Ngôn Du, “Ngôn lão sư vì sao phải ‘mượn rượu giải sầu’ đây?”

“Bởi vì... Bởi vì... Không vui...” Ngôn Du nhưng thật ra chưa bao giờ uống qua rượu cho nên lúc này chỉ uống được không đến một lọ cả người liền sa vào trạng thái mơ hồ, thoát nhìn ngoan ngoãn lại ngơ ngác.

“Vì cái gì không vui đây?” Sở Lục Y có chút muốn thực hiện âm mưu hỏi, nâng tay làm bộ sờ cái mũi rồi lại như che giấu mà nhếch nhẹ khóe miệng, “Có người khi để Ngôn lão sư sao?”

“Ồ...” Càng nghĩ càng không vui, Ngôn Du úp xuống bàn khóc lên, “Tỷ tỷ không quan tâm cô...”

Mày hơi nhú, Sở Lục Y ngồi nhích qua một chút, vuốt đầu Ngôn Du, “Tỷ tỷ vì sao lại không nhớ tới cô vậy?”

“Nàng... Nàng phải lập gia đình...” Ngôn Du nghẹn ngào, chuyện tình vốn luôn luôn áp tại trong lòng không nhận được nói ra, tựa hồ có thêm dũng khí mà buông lỏng cảm giác.

“Nàng phải lập gia đình thì vẫn là tỷ tỷ của cô mà.”

“Chính là... Chính là... Em không hiểu...” Khóc thút thít cũng lấy lại chút thanh tỉnh, Ngôn Du đỏ miệng nhu tròng mắt, “Không nói em biết...”

Àn?

Hứng thú bị nhắc tới xong lại treo ở giữa chừng, Sở Lục Y thực tự nhiên nhìn chung quanh, thờ dài, “Được rồi, em không hỏi...”

“Àn.” Ngôn Du dùng sức gật gật đầu, sau đó nhìn mặt bàn ngẩn người. Sở Lục Y cầm lên bình rượu, hướng trong ly Ngôn Du rót rượu, “Uống rượu đi, say liền quên hết phiền muộn trong lòng.”

“Hào!” Nhìn thấy ly rượu được rót đầy, Ngôn Du rất hào hứng bung lên, lại là một hơi uống sạch. Sở Lục Y lại đi rót tiếp một ly rượu nữa, “Còn khó chịu lắm không?”

Ly rượu lại bị rót đầy, Ngôn Du vẫn là một hơi uống sạch, đầu óc lại một lần nữa bị vây trong trạng thái mơ hồ, nghe được Sở Lục Y hỏi vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ủy khuất, “Khó chịu...”

“Kia...” Lại rót thêm một ly, thấy Ngôn Du uống sạch lúc này Sở Lục Y mới phóng ra thanh âm ôn nhu, “Nói ra có thể sẽ dễ chịu hơn đó...”

“Ngô...” Ngôn Du ngơ ngẩn nhìn ly rượu, thật lâu thật lâu sau ngay tại lúc Sở Lục Y nghĩ âm mưu của chính mình không thực hiện được thì bỗng nhiên người đang úp trên bàn, giống hệt như một tiểu hài tử nói, “Cô thích tỷ tỷ!”

“Thích tỷ tỷ à...” Trong lòng chợt nảy lên, Sở Lục Y nhìn Ngôn Du đang gục xuống bàn bĩu môi còn thì thảo tự nói, ánh mắt lộ vẻ ý vị thâm trường, “Em cũng thích tỷ tỷ nha, muội muội thích tỷ tỷ không phải thực bình thường sao?”

“Không.. Không đồng dạng như vậy...” Ngôn Du nắc một cái, không nhận được giải thích, “Cô... Cô nghĩ muốn tỷ tỷ... Gả cho cô...”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì... Bởi vì cô thích tỷ tỷ... Không muốn tỷ tỷ gả cho người khác... Tỷ tỷ... Tỷ tỷ nhất định phải gả cho cô!” Say đến bết nhè, Ngôn Du đem bí mật vốn chôn sâu dưới đáy lòng toàn bộ nói ra, mặt đỏ hừng hực, ánh mắt đại ra, “Không muốn tỷ tỷ... Gả cho... Gả cho người khác...”

Nói xong lời này, Ngôn Du lại khóc lớn, “Chính là tỷ tỷ muốn gả cho... Cái kia... Cái kia họ Lạc... Tỷ tỷ không quan tâm cô nữa...”

“Không khóc không khóc...” Chứng kiến Ngôn Du như vậy, bản thân đồng dạng cũng yêu tỷ tỷ của mình cảm động lây mà đỏ vành mắt, đem Ngôn Du ôm vào trong lòng vỗ về sau lưng, “Ngoan... Tỷ tỷ không quan tâm chúng ta... Chúng ta cũng không cần tỷ tỷ...”

“Chính là... Chính là...” Bẹt miệng, Ngôn Du ô ô nức nở, “Cô nghĩ muốn tỷ tỷ...”

“Em đem tỷ tỷ của em giao cho cô nha.” Sở Lục Y cùng nàng rót ra khoảng cách, thực đứng đắn nhìn Ngôn Du, “Em đem Đại tỷ của em tặng cho cô, mời nàng gả cho cô, thế nào?”

“Tỷ tỷ... Cho cô?” Ngôn Du oai cái đầu, chia ngón trỏ chỉ chỉ Sở Lục Y, lại chia chia chính mình.

“Đúng vậy a... Cô có yêu thích tỷ tỷ của em không?” Sở Lục Y ngữ khí mang theo hấp dẫn, “Tỷ tỷ của em cũng rất ôn nhu nha.”

“Em... Tỷ tỷ em cũng không phải... Cũng không phải là tỷ tỷ của cô mà...” Ngôn Du lắc đầu, “Không được...”

“Đều là tỷ tỷ nha...” Sở Lục Y mở to mắt tùy tiện biện đại lý do dụ bắt Ngôn Du, “Tỷ tỷ của em thật sự rất ôn nhu, cô không vui sao?”

“Ngô...” Ngôn Du ngốc ngơ nhìn nàng, “Đều là tỷ tỷ... Tỷ tỷ... Tỷ tỷ của em là ai vậy?”

Sở Lục Y nâng tay ôm trán, đối với Ngôn Du uống rượu quả thực là hết chỗ nói rồi. Ngôn Du xem nàng không trả lời, cũng không tranh cãi ầm ĩ nữa mà là gục xuống bàn thật biết điều cắn ngón tay, “Tỷ tỷ...”

“Tỷ tỷ của em là Sở lão sư nha.” Sở Lục Y vừa thấy nàng lại bắt đầu ngẩn người, vội vã mở miệng tiếp tục kế hoạch lớn hòng dụ bắt người của mình, “Sở lão sư, nhớ rõ không?”

“Ha ha...” Ngôn Du ngốc hề hề nở nụ cười, gật gật đầu, “Nhớ rõ...”

“Thực ôn nhu đi.” Sở Lục Y cười với nàng, “Tốt lắm đúng hay không nè?”

“Đúng!” Lục chú ý lập tức từ trong lòng Ngôn Du bị chuyển dời sang bên kia Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du cười đến ánh mắt đều hí lên, “Sở lão sư hảo hảo.”

“Đúng không, em đây đem tỷ của em tặng cho cô nha.” Sở Lục Y sờ sờ đầu của nàng, giống như đang vuốt ve tiểu sủng vật vậy, “Được không?”

“Ngô...” Ngôn Du lại bắt đầu cắn ngón tay, một bộ tự hỏi, hơn nửa ngày mới rầu rĩ nói, “Em đem tỷ tỷ tặng cho cô thì em làm sao lo liệu đây?”

“Em còn có một tỷ tỷ nữa.” Sở Lục Y nheo lại mắt, “Chúng ta mỗi bên một người, vừa vặn.”

“Mỗi bên một người...” Ngôn Du vạch lên ngón tay, “Mỗi bên... Một người...”

“Đúng rồi, mỗi bên một người, chúng ta còn có thể gom thành một bàn chơi mạt chược được luôn nhé.”

“Đánh mạt... Đem...” Vẫn là dùng ngữ khí mơ mơ hồ hồ nói, Ngôn Du bỗng nhiên nhắm lại mi, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ.

Sở Lục Y ngẩn người, còn tưởng rằng nàng đã tỉnh táo lại liền vội vàng ôn nhu hỏi, “Ngôn lão sư, làm sao vậy?”

“Cô... Cô sẽ không chơi mạt chược đâu...” Ngôn Du thực vô tội nhìn nàng, “Làm sao bây giờ?”

Trán...

Lông mi lơ đãng run rẩy vài cái, Sở Lục Y quái dị nhìn Ngôn Du, mắt một lúc lâu thật lâu sau, “Khụ, tỷ của em sẽ dạy cô.”

“Hảo!” Ngôn Du vỗ bàn một cái, vẻ mặt chánh nghĩa lăm lăm, “Mỗi bên một người!”

Nói vừa hết lời liền “Ba” một tiếng úp trên bàn thờ to mà ngủ, chỉ chừa lại Sở Lục Y một mình một người tại nơi này nhìn nàng nửa ngày, một tiếng cảm khái.

“Thật sự là hảo lừa gạt a.”

---

Editor: Chao ôi, cùng chung cảnh ngộ gặp nhau mà bé Y Y vẫn không bỏ được khi dễ Ngôn lão sư, chúc say trẻ nhỏ để mượn gió bẻ măng... Bao nhiêu điều muốn lên án bé nhưng tiếc cái là tui... Thích cái sự phức tạp của bé

~~ É hehehe!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Chương 25

“Tiểu Tĩnh... Tiểu Du em ấy... Có phải thực chán ghét anh hay không?” Tại nhà hàng Tây, Lạc Học Khâm cố gắng nói đủ loại chuyện trên trời dưới đất cố gắng chọc cười Ngôn Tĩnh nhưng đáng tiếc Ngôn Tĩnh vẫn luôn lo lắng cho Ngôn Du, đôi mày đen thui chung không hề giãn ra. Tuy rằng biểu tình tựa hồ như vẫn luôn nghe hẩn nói chuyện, chính là ánh mắt lại không phải như thế. Lạc Học Khâm cuối cùng đành bỏ đi dự định làm nàng cười, thở dài dò hỏi.

Lông mi run rẩy vài cái, Ngôn Tĩnh mỉm cười, bung ly rượu lên, nhấp một hớp rượu đỏ, “Tiểu Du chính là người có chút hương nội, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

“Chính là anh cảm thấy được... Mỗi lần anh tới nhà em, em ấy đều không cho anh sắc mặt tốt...” Lạc Học Khâm mày nhăn lại. “Có thật là do anh làm gì cũng không tốt khiến cho em ấy cảm thấy anh không xứng với em phải không?”

Ngôn Tinh lắc đầu, “Không có việc gì, anh đừng nghĩ nhiều quá.”

Lạc Học Khâm nhìn về mặt Ngôn Tinh, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng.

...

Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Giản Hề bữa cơm này có thể nói cũng chưa động đũa, hai người đối mặt với một bàn đầy đồ ăn, đều là vẻ mặt lo lắng.

“Tỷ... Em có chút lo lắng cho Tiểu Y...” Sở Giản Hề để đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Tiểu Y em ấy vẫn là lần đầu tiên chạy đi như vậy...”

Cần mồi, Sở Nguyệt Xuất không phải là không lo lắng cho muội muội, nắm thật chặt đũa trong tay, muốn cúi đầu ăn cơm lại cảm thấy ăn không vô, cuối cùng vẫn là để đũa xuống, “Em gọi điện thoại cho em ấy đi.”

“À!” Sớm đợi câu này của tỷ tỷ, Sở Giản Hề dùng sức gạt đầu, cầm lấy điện thoại di động của mình gọi cho Sở Lục Y.

...

Sở Lục Y vốn là đang đoan chính ngồi nhìn Ngôn Du uống rượu, hãy còn thì thảo hồ tỷ tỷ mà ngăn người, sau lại nghe thấy những lời bí ai không hiểu ra sao cả, dứt khoát cũng cầm ly lên hướng trong bụng rót rượu.

Có đôi khi nàng cảm thấy, kế hoạch của nàng bất quá là ý nghĩ kỳ lạ mà thôi.

Coi như đại tỷ cô hủ thật sự cùng nữ nhân ở chung một chỗ thì thế nào, có lẽ sẽ đồng ý cho nàng cũng ở cùng nữ nhân, nhưng sẽ đồng ý cho nàng cùng Sở Giản Hề ở một chỗ sao? Coi như đại tỷ nàng đồng ý, Sở Giản Hề... Sẽ yêu nàng sao?

Nàng cùng Sở Giản Hề... Là quan hệ tỷ muội có huyết thống a...

Chuyện như vậy, cho dù là giữa nam nữ cũng không cho phép phát sinh a.

Trong lúc nhất thời đầu óc một mảnh hỗn loạn, Sở Lục Y cũng không chú ý mình uống vào bao nhiêu, chính là đem bình rượu của Ngôn Du mở ra uống hết, lại mở thêm một bình khác, một ly một ly rượu đổ vào lòng. Đợi cho Sở Giản Hề điện thoại tới, nàng đã sớm cùng Ngôn Du giống nhau, đỏ bừng cả khuôn mặt mà hai mắt cũng là đại ra.

“Tiểu Y, em ở đâu?” Chuyển được điện thoại, thanh âm Sở Giản Hề thực rõ ràng từ đầu dây bên kia truyền đến, Sở Lục Y một trận ớn lạnh, “Sở Giản Hề, chị là đồ đàn!”

“Ặc... Chị là đồ đàn... Tiểu Y em trở về đi...” Sở Giản Hề chính là cảm thấy thanh âm Sở Lục Y là lạ, cụ thể quái lạ như thế nào lại không thể nói rõ, mềm giọng hồng Sở Lục Y, “Quay về dùng cơm đi.”

“Tôi... Tôi mới không cần!” Uống rượu say rồi, Sở Lục Y một bộ ngạo kiều, “Tôi đều đã ăn no!”

Nói xong còn bày ra bộ dạng say rượu, vì thế Sở Giản Hề lúc này rốt cục mới ý thức được không đúng, nhăn mi, “Em uống rượu sao?”

Một bên Sở Nguyệt Xuất vừa nghe nàng nói vậy, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

“Tôi... Chị quản tôi làm gì!” Sở Lục Y lại uống một hớp rượu, từ từ nhắm hai mắt lại, thanh âm non nớt, “Sở Giản Hề chị đáng ghét!”

“Tiểu Y, làm sao em lại uống rượu, em...” Sở Giản Hề sốt ruột nói, Sở Nguyệt Xuất trực tiếp theo giắt lấy di động trong tay nàng, thanh âm lộ ra khí lạnh như băng, “Em ở đâu?”

Đang uống rượu lại nghe tiếng Sở Nguyệt Xuất vang lên, trong ngày thường tuy rằng ngẫu nhiên sẽ cùng đại tỷ tranh cãi, thậm chí là cãi nhau nhưng chính là khi nghe được thanh âm của đại tỷ như vậy, vẫn không tự chủ được sợ hãi. Sở Lục Y sững sốt hồi lâu, rành mạch báo cáo vị trí xong, Sở Nguyệt Xuất đầu dây bên kia cũng trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe được đại tỷ thật sự tức giận, Sở Lục Y lập tức tỉnh rượu năm phần, chống cảm tự hỏi, tầm mắt chợt dừng ở trên người Ngôn Du, khóe miệng gọi lên, lộ ra một nụ cười xấu xa.

Sở Nguyệt Xuất cúp điện thoại rồi, thực tức giận đứng lên, cầm ví cùng chìa khóa đi thẳng ra ngoài, Sở Giản Hề vội vàng đuổi theo, “Tỷ...”

Nàng đã nhìn ra, tỷ sinh khí, Tiểu Y thăm.

“Em không cần vì em ấy cầu tình!” Sở Giản Hề vừa thốt ra, Sở Nguyệt Xuất lập tức biết nàng muốn nói gì, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tuổi còn nhỏ lại đi học người ta uống rượu, còn gì để nói nữa!”

Vừa nghe tỷ tỷ nói vậy, Sở Giản Hề cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ hi vọng lát nữa tỷ tỷ phạt Tiểu Y mình có thể nghĩ biện pháp chia bớt đi một ít trừng phạt.

Đoạn đường này hai người thẳng đến quán com nhỏ mà đi, tới được ghé lô nơi Sở Lục Y nói, Sở Nguyệt Xuất trực tiếp đẩy cửa ra, mới bước vào liền ngăn cả người.

Người đang ghé vào bên cạnh Sở Lục Y, trong tay còn nắm ly rượu không phải Ngôn Du thì là ai?

“Tiểu Y!” Sở Giản Hề bước một bước dài hướng qua, đem Sở Lục Y cũng đồng dạng gục xuống bàn lâm vào lòng, nhìn thấy người kia sắc mặt đỏ bừng, một trận đau lòng, “Làm sao lại uống nhiều như vậy...”

Sở Lục Y bày ra bộ dạng say rượu, hướng trong lòng Sở Giản Hề chui, thì thào lên tiếng, “Ngôn lão sư... Không cần... Không cần không vui... Em bởi cô uống rượu thì tốt rồi...”

Không vui?

Sở Nguyệt Xuất mới đi đến bên người Ngôn Du, nghe được lời Sở Lục Y nói, lông mày vì liễm, nâng Ngôn Du dậy, cảm thấy có chút rầu rĩ.

Cái người luôn mơ màng này lại... Không vui?

Được đỡ lên như vậy, Ngôn Du hơi hơi mở mắt ra, bắt gặp Sở Nguyệt Xuất liền lộ ra một nụ cười ngây ngô, ôm lấy nàng cọ xát, thỏa mãn nỉ non vài câu lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

“Ngôn lão sư... Ngôn lão sư?” Sở Nguyệt Xuất kêu Ngôn Du nhưng xem ra Ngôn Du lại ngủ như chết rồi, một chút phản ứng cũng đều không có. Cuối cùng Sở Nguyệt Xuất cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, đối với Sở Giản Hề nói, “Em đỡ Tiểu Y, chị đỡ nàng.”

“Ân!” Thân là cảnh sát, Sở Giản Hề trực tiếp đem Sở Lục Y ôm ngang, nhẹ nhàng như thường đi ra ngoài. Sở Lục Y hai tay vòng qua cổ của nàng, ở trên vai nàng cọ xát. Thời điểm Sở Giản Hề không có chú ý tới, hơi hơi mở mắt ra, mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất phía sau đang gian nan giúp đỡ Ngôn Du dậy còn lộ ra vẻ mặt đau lòng, khóe môi hơi hơi gọi lên, lại nhanh chóng thu về.

Từ quán com nhỏ đi ra, trước sau gọi hai chiếc tắc xi bắt về nhà, giờ phút này đèn đã lên rực rỡ.

Sở Nguyệt Xuất về đến nhà, được Sở Giản Hề hỗ trợ đem Ngôn Du đỡ vào phòng mình, giúp nàng cởi giày còn đắp mền cùng lấy mắt kính xuống, xong xuôi, lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở ra mà đi vào phòng bếp, nấu hai chén canh giải rượu. Một chén nhường Sở Giản Hề dứt cho Sở Lục Y, một chén thì tự mình bùng vào trong phòng, chuẩn bị uly Ngôn Du.

Ngôn Du nằm ở trên giường Sở Nguyệt Xuất, bởi vì uống rượu mà bắt đầu cảm thấy đau đầu, chuyển người qua, cong lên miệng mà vươn tay ra bên cạnh, muốn tìm cho bằng được cái gối thật to ôm lấy. Thay vào đó, do đây không phải là nhà của nàng nên cái gối Lười dương dương thật to kia tự nhiên cũng không có ở trong này.

Bưng canh giải rượu trở lại trong phòng, chứng kiến bộ dáng Ngôn Du như vậy, Sở Nguyệt Xuất đi qua, vừa muốn giúp nàng đắp kín mền thì bỗng nhiên tay bị cầm, tiếp theo còn chưa lấy lại tinh thần thì cái tay vừa bắt lấy tay nàng liền dùng lực, đem nàng kéo qua.

Ngây người hồi lâu, khi phục hồi lại tinh thần rồi Sở Nguyệt Xuất lúc này mới phát hiện mình đã nằm trong lòng Ngôn Du, mặt chà một chút đỏ lên, cùng Ngôn Du uống rượu không sai biệt lắm, hít thở cũng có chút dồn dập theo.

Sở Giản Hề từ chỗ tỷ tử bưng canh giải rượu đến phòng Sở Lục Y, đem canh giải rượu đặt lên bàn, lúc này mới đóng cửa phòng lại đi đến bên giường ngồi xuống, thanh âm mềm nhẹ gọi tên Sở Lục Y, “Tiểu Y, Tiểu Y...”

Mày nhăn lại, Sở Lục Y hướng trong chăn chui, không để ý tới Sở Giản Hề.

Trước đừng nói nàng vẫn còn sinh khí Sở Giản Hề, coi như nàng hết giận thì lúc này cũng tuyệt đối không thể khinh địch mà tỉnh lại như vậy, giả say, nhất định phải giả say hoàn toàn mới được.

“Tiểu Y, trước tiên đem canh giải rượu uống hết rồi hẵng ngủ tiếp.” Ở lúc làm việc công, tính tình Sở Giản Hề luôn luôn rất nóng nảy, nhưng khi đối mặt với muối mè thì tính tình lại luôn không giống với bình thường, đưa tay ôm lấy Sở Lục Y, mời nàng nương đến đầu vai của mình dựa.

Hãy còn giả say, sắc mặt tựa hồ còn đỏ hơn trước, từng luồng nhiệt khí nhắm thẳng lên mặt mà tới, giống như bị phát sốt vậy.

“Tiểu Y... Tiểu Y...” Sở Giản Hề vẫn cố gắng kêu muối mè của mình, cố gắng đem nàng đánh thức. Vốn tính rượu năm phần mà trên thực tế vẫn là say chuẩn choáng, Sở Lục Y bỗng nhiên một trận buồn bực, mở mắt ra trừng nàng, nương rượu kinh mà trực tiếp hôn lên miệng Sở Giản Hề, cái miệng vẫn không dứt gọi tên nàng.

Sở Giản Hề sợ ngây người, thân mình cứng ngắc, cảm thụ được cánh môi mềm mại đó, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại được.

Nụ hôn này, Sở Lục Y lại lập tức thanh tỉnh, âm thầm chán nản trong chốc lát nhưng cảm thấy mình nên có tính toán, nhắm mắt lại, thân đầu lưỡi liếm liếm đôi môi mềm mại của Sở Giản Hề. Sở Giản Hề theo bản năng tách ra cánh môi mà chiếc lưỡi mềm mịn liền dò xét đi vào, cạy mở khớp hàm, rất mới lạ làm một màn lưỡi hôn.

Nụ hôn sâu này kéo dài không đến một phút đồng hồ thì rốt cục Sở Giản Hề cũng hoàn hồn, kinh hách mà đem Sở Lục Y đẩy ra, lại không muốn để

muội muội trực tiếp ngã đập lên giường, vội vàng ôm lấy, lại cảm thấy không đúng cho lắm, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân hoàn toàn không biết phải làm sao.

Mà nụ hôn này, người gây ra họa nhưng lại không có mờ mắt, vẫn là nhắm hai mắt, dần dần thở đều đều, đã ngủ say.

Sở Giản Hề thật cẩn thận đem Sở Lục Y phóng lên giường, đắp kín mền, ngơ ngẩn nhìn người đang ngủ say, nâng tay sờ sờ môi của mình, thần tình không thể tưởng tượng nổi.

Nàng vừa mới... Cùng muội muội của mình... Hôn môi?

Nàng... Nàng... Cùng Tiểu Y... Hôn môi?

Mà còn là lưỡi hôn?

Tay đang che ở trên môi run nhè nhẹ, Sở Giản Hề lui lại mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ, hoàn toàn không biết phải làm gì cho đúng.

Nhắm hai mắt nhưng trên thực tế vẫn để một cái khe hở hẹp, Sở Lục Y chứng kiến Sở Giản Hề như thế, âm thầm thở dài hai tiếng, nghiêng người, nỉ non lên tiếng, “Không thể... Tỷ tỷ nói không được giao bạn trai...”

Sở Giản Hề đang còn chìm trong khiếp sợ nghe được nàng nỉ non, thân mình lại một lần nữa cứng ngắc, một lúc lâu, tựa hồ mới có dũng khí nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên lai Tiểu Y là uống rượu nhận lầm người...

Chính là ngay sau đó, đang hết sức nhẹ nhàng thở ra về mặt lại lập tức thu vào, may Sở Giản Hề nhú càng chặt hơn, cảm giác không thoải mái trong lòng nhắm thẳng lên đỉnh đầu.

Tiểu Y... Thích nam sinh?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26: Chương 26

Sở Nguyệt Xuất bị Ngôn Du gắt gao ôm vào trong ngực, mà người uống rượu hai má lại nóng bỏng kinh người cứ không ngừng dán lên cổ nàng, môi nàng một trận hoảng hốt.

“Ngôn...” Há mồm, muốn gọi tình người đang ôm nàng, người nọ lần nữa ở trên vai nàng cọ xát, ngay sau đó, mặt vùi vào trong ngực của nàng còn cọ lên bộ ngực, nỉ non lên tiếng, “Ngô... Thật mềm...”

=)))))) (Cười sái quai hàm các bác ạ!!!)

“Oanh” một tiếng, nhiệt khí tựa hồ lập tức liên truyền khắp toàn thân, tay Sở Nguyệt Xuất run nhè nhẹ, cúi đầu nhìn Ngôn Du đang nhắm hai mắt, trong lúc nhất thời lại có thể phát giác, có chút đui mù.

Ngôn Du uống rượu xong so với ngày thường thoát nhìn còn muốn ngây thơ hơn, mặt đỏ rực, nhắm hai mắt, lông mi thật dài, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu, thường thường sẽ nâng nâng hai cái chóp mũi lên, hừ ra một hai tiếng.

Bất tri bất giác, bàn tay liền xoa hai má Ngôn Du, bất đồng với dĩ vãng là đi nắn nhẹ thì giờ đây đầu ngón tay từ khóe mắt đi xuống, thẳng đến trên môi Ngôn Du, cảm thụ được đôi môi kia thật mềm, Sở Nguyệt Xuất chợt nhớ lại đêm hôm đó lúc bị bắt cóc Ngôn Du hàm chứa ngón tay của nàng, nhịp thở càng phát ra dồn dập.

Cau mày, Ngôn Du miệng giật giật, ngay sau đó lại đem đầu ngón tay Sở Nguyệt Xuất ngậm vào miệng, mút vài cái, dùng đầu lưỡi mềm đi liếm.

Sở Nguyệt Xuất có cảm giác như lại bị mê hoặc. Nhìn thấy Ngôn Du mút ngón tay hấp dẫn như vậy, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bao lấy ngón tay của mình khiến yết hầu không khỏi khô cạn ho hai cái, không hiểu sao liền nghĩ đến phải nghiêng qua hôn Ngôn Du, giống như chỉ có như vậy mới có thể giải khát cho chính mình.

Nàng... Tại sao lại...

Hít một hơi thật sâu, Sở Nguyệt Xuất ý thức được bản thân tựa hồ lại sa vào hoàn cảnh lần trước, vội vàng đem ngón tay rút ra.

“Ô...” Ngôn Du không thuận theo ô ô hai tiếng, ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, mặt dán cổ của nàng, trực tiếp mút lên.

Một trận tê dại truyền khắp toàn thân, Sở Nguyệt không khỏi hít một hơi lạnh, yên lặng tùy ý để Ngôn Du liếm láp da thịt bóng loáng trên cổ nàng, chờ lấy lại tinh thần sau mới chặt vật từ trên giường xoay người đi xuống, thuận tiện cầm lấy cái gối đầu nhét vào trong lòng Ngôn Du.

Này... Người này... Người này làm sao... Như thế nào lại như vậy...

Hai má Sở Nguyệt Xuất đỏ bừng chiếu lên gương, quả nhiên trên cổ có một đạo dấu hôn mười phần rõ ràng.

...

Thời tiết đã là cuối tháng mười một, Ngôn Du bởi vì uống rượu mà toàn thân lửa nóng, giờ phút này ôm gối đầu lại càng cảm thấy khó chịu, ngược lại vừa mới ôm Sở Nguyệt Xuất người này, một loại băng băng lãnh lãnh mới nàng cảm thấy thực thoải mái, vì thế vốn đã say như người chết trực tiếp đem gối đầu đẩy ra, bàn tay nơi nơi nắm bắt loạn, muốn tìm lại gối ôm mới vừa rồi mới nàng cảm thấy cực kì thoải mái kia.

Nhẹ nhiu mảy, Sở Nguyệt Xuất đi qua, tay cầm tay Ngôn Du. Quả nhiên Ngôn Du một trào đến vốn vẫn còn nhũu mi liền giãn ra ngay lập tức, sau đó lại tính toán đem nàng kéo qua. Lúc này Sở Nguyệt Xuất đã có chuẩn bị, ngồi xuống, dùng sức đem Ngôn Du lôi lại gần, thủ nói, “Ngoan, há mồm”

Không ôm được cái gối mà mình muốn ôm, Ngôn Du bất mãn chu môi lên, chính là tuy uống rượu nhưng vẫn miễn cưỡng có thể nghe được bên tai có người bảo nàng há mồm, thanh âm ôn nhu đó thực sự khiến nàng nghe lời mà há miệng ra.

“Hảo ngoan.” Quả nhiên trong ngày thường đã ngốc ngơ mà đến khi uống rượu cũng ngốc ngơ không khác là bao, mặc cho người định đoạt, hai má Sở Nguyệt Xuất còn lộ ra nhọt nhạt đỏ, nhường Ngôn Du dựa vào mình, sau đó bung chén canh giải rượu lên, múc một muỗng, uy đến bên miệng của Ngôn Du, “Ngoan, nuốt vào.”

Vì thế, Ngôn Du hãy còn há mồm mới khép miệng lại nuốt xuống khẩu canh giải rượu, tiếp theo, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức củ kết, “Uống không ngon...”

“Ai bảo cô uống rượu chứ.” Sở Nguyệt Xuất lại múc tiếp một muỗng, “Tiếp tục há mồm.”

“Ồ... Không cần...” Ngôn Du hướng vào lòng nàng chui vào, chết sống không muốn uống canh.

Cho dù là ngốc ngơ lại còn uống say, cũng hiểu cần phải trốn tránh cái mà mình không thích và cũng không muốn uống.

“Nghe lời.” Tay Sở Nguyệt Xuất sờ soạng lên má nàng, nhẹ hạ giọng hồng nàng.

“Không cần!” Dĩ nhiên từ trong ngủ mơ tỉnh lại, chính là Ngôn Du vẫn còn say lại nổi lên tính tình, “Tôi không muốn uống!”

“Nghe lời.” Vẫn là những lời này, cánh tay Sở Nguyệt Xuất hơi chua gắt gắt, điều chỉnh vị trí Ngôn Du ở trong lòng ngực của mình, “Ngoan, uống xong sẽ dễ cô ngủ.”

“...” Lúc này Ngôn Du bỗng trầm mặc, một lát sau mới chịu há miệng ra.

Ngay cả khi đã say cũng đều đáng yêu dễ dụ như thế...

Khẽ lắc đầu, ở trong lòng cảm khái một câu, Sở Nguyệt Xuất lại múc canh đưa đến bên miệng Ngôn Du. Ngôn Du tuy rằng vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, bất quá lúc này không tránh cũng không trốn, Sở Nguyệt Xuất uy nàng liên uống, mãi cho đến khi đem toàn bộ bát canh uống sạch xong bị Sở Nguyệt Xuất đem phóng lên giường, chỉ là tay lại giữ chặt tay Sở Nguyệt Xuất không buông, “Không cần đi...”

Đáy lòng mềm nhũn, Sở Nguyệt Xuất vốn đã muốn đứng lên lại ngồi xuống, không rảnh suy nghĩ xem bản thân đêm nay luôn có chỗ dị thường. Tay bị bàn tay ấm áp của Ngôn Du nắm lấy, nhìn Ngôn Du mà đôi ngươi ôn nhu đến độ có thể chảy ra nước.

Nắm tay Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du say đến u mê giờ đây trong lòng mới có một trận yên ổn, vì thế rốt cục lại rơi vào giấc ngủ.

Sở Nguyệt Xuất vẫn thủy chung ngồi ở bên giường nhìn Ngôn Du, thẳng cho đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều thì mới muốn kéo tay về, lại phát hiện Ngôn Du nắm rất chặt, thật sự có chút khó để rút ra.

Thờ dãi, thấy bởi vì mình muốn đem tay rút ra lại khiến Ngôn Du nhắm lại mi, Sở Nguyệt Xuất vẫn là chọn quên cử động, tiếp tục ngồi cùng nàng.

...

Tiểu Y có Tiểu Hề chiếu cố, chắc cũng không có vấn đề gì đi.

Đúng vậy, Sở Lục Y có Sở Giản Hề chiếu cố, đương nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì, chỉ có Sở Giản Hề là có vấn đề thôi.

Giờ phút này trong phòng Sở Lục Y, chủ nhân của gian phòng đang nằm trên giường ngủ say, ngược lại chủ nhân Nhị tỷ, ở trong phòng lại vội vàng loạn chuyển.

Tiểu Y có nam sinh ưa thích sao... Như thế nào có thể...

Trong đầu luôn luôn lặp lại những lời này, Sở Giản Hề đi được vài bước liền xem muội muội ngủ say ở trên giường ôm búp bê A Ly, lại dậm chân, tiếp tục đi tới, lại quay đầu xem một cái rồi lại tiếp tục dậm chân, cứ như thế lặp lại mãi...

Mặt chôn trong búp bê A Ly, người vốn nên ngủ say mới trộm mở mắt ra nhìn con người kia giống hệt như ruồi bọ cứ không ngừng đập loạn cánh, âm thầm ở trong lòng mắng một tiếng ‘đồ đàn’, tiếp theo do chịu không nổi cơn buồn ngủ, thật sự đi ngủ luôn.

Vốn sau khi nỉ non một vài tiếng chính là muốn nhìn một chút Sở Giản Hề sẽ phản ứng ra làm sao, không nghĩ tới liền chứng kiến tên đầu gối kia chỉ biết loạn chuyển, đều muốn vòng vo nửa giờ mà vẫn còn ở đó đi tới đi lui, bản thân vốn dĩ đã có năm phần say, Sở Lục Y mới chờ không được mà ngủ thiếp đi.

...

Cùng Lạc Học Khâm ăn cơm chiều xong, cự tuyệt ý tứ muốn thỉnh nàng đi xem phim của hắn, Ngôn Tĩnh vội vàng chạy về nhà. Nhưng khi mở cửa ra chỉ thấy trong phòng khách là một mảnh hắc ám, cũng không thèm để ý thêm, thẳng hướng về phòng Ngôn Du đi đến, đẩy cửa ra mở đèn lên, trên giường không có một bóng người, không khỏi cả kinh.

Giờ này cũng đã tám giờ, vì sao Ngôn Du còn chưa trở lại?

Cái gì mà cùng Sở Nguyệt Xuất cùng nhau ăn cơm thảo luận chuyện dạy thêm, khi Ngôn Du nói những lời đó, động tác cùng diễn cảm đó, nàng liền biết chắc Ngôn Du đang nói dối.

Từ nhỏ đến lớn Ngôn Du một khi ở trước mặt nàng nói dối liền sẽ cúi đầu, tay đi bắt góc áo, một bộ thực chặt vật.

Cho nên nàng vừa nghe mới tức giận như vậy, rõ ràng nàng đã lặp lại mà hỏi một lần nữa “Đúng vậy sao”, nhưng Ngôn Du cứ nhiên còn cố chấp lời nói dối đó như vậy.

Nàng thà rằng Ngôn Du đem nàng kéo qua một bên, nói cho nàng biết không muốn cùng Lạc Học Khâm ăn cơm còn hơn Ngôn Du cứ như vậy nói dối.

Vốn tưởng rằng Ngôn Du chỉ giận dữ đi ra ngoài ăn một bữa cơm, đợi nàng khi trở về hẳn có thể chứng kiến Ngôn Du ở trong phòng ngủ hoặc là ngồi tính toán đề mục, không nghĩ rằng lại không hề giống như suy nghĩ, Ngôn Tĩnh lúc này dần bắt đầu bất an lên.

Lấy điện thoại ra bấm số Ngôn Du. ‘Đồ đồ’ vài tiếng, bị đón, đang muốn mở miệng, người ở đầu dây bên kia đã mở miệng trước, “Là Ngôn tiểu thư đi, Ngôn lão sư uống rượu, ở chỗ của tôi ngủ.”

...

Sở Nguyệt Xuất ở trong phòng chiếu cố Ngôn Du, vừa thấy di động Ngôn Du vang lên mà điện báo hiện lên “Tỷ tỷ” hai chữ, liền biết người gọi điện thoại là ai, do dự vài giây liền trực tiếp chuyển nhận.

Lại là Sở Nguyệt Xuất?

Ngôn Tĩnh nhướn lên mi đẹp, tay nắm điện thoại mím chặt môi, nửa ngày không nói gì.

Chẳng lẽ Ngôn Du không có nói dối, thật sự là cùng Sở lão sư cùng ăn cơm thương lượng chuyện dạy thêm?

Chính là... Vì cái gì lại uống rượu đây?

Nghi vấn như vậy, không chỉ là Ngôn Tĩnh mà còn có Sở Nguyệt Xuất đang nắm điện thoại của Ngôn Du trong tay ngồi ở bên giường, tay kia để mặc cho Ngôn Du nắm.

Vài lần chạm mặt trong khoảng thời gian này có thể thấy Ngôn Tĩnh tuyệt đối là thập phần yêu thương Ngôn Du cô nàng muội muội này, như thế nào sẽ khiến nàng uống rượu? Hơn nữa, Ngôn Du là người đơn thuần như vậy, lại bởi vì sao mà không vui? Rồi tại sao chỉ có một mình một người chạy đến uống rượu?

Chẳng lẽ là cùng tỷ tỷ giận dữ?

Liên tưởng đến đêm nay Sở Lục Y cũng chạy ra ngoài, Sở Nguyệt Xuất không thể nén được thở dài.

Quả nhiên làm tỷ tỷ đều không dễ dàng a.

“Ân... Vậy thì thật đã làm phiền cô... Tiểu Du em ấy... Uống rượu sao?” Có chút bất mãn Sở Nguyệt Xuất lại có thể để Ngôn Du uống rượu, tiếng nói của Ngôn Tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tiểu Du em ấy sẽ không uống rượu...”

“Đúng vậy a, uống rượu.” Không rõ ngữ khí trong lời nói Ngôn Tĩnh nghe sao có chút kỳ quái, Sở Nguyệt Xuất chăm chú nhìn Ngôn Du, “Tôi khi nhìn thấy nàng thì nàng đã muốn say đến gục tại bàn.”

Lúc này Ngôn Tĩnh đã hiểu, Sở Nguyệt Xuất là sau khi Ngôn Du uống rượu mới gặp Ngôn Du hoặc là gặp được Ngôn Du\*.

\*Ở về đầu tức Ngôn Du nói dối, mà ở về sau là đã gặp trước đó rồi sau đó lại tình cờ thấy Ngôn Du say xin

“Như vậy thì để tôi qua đón em ấy trở về, đã làm phiền cô rồi.” Từ phòng Ngôn Du đi ra, Ngôn Tinh cầm chìa khóa xe vừa đi vừa nói, Sở Nguyệt Xuất vội vàng nói, “Nàng mới uống canh giải rượu nên còn đang ngủ, tôi xem vẫn là đợi ngày mai nàng tỉnh lại hẳn đến đi, cũng không thể đem nàng đánh thức được.”

Không thể phủ nhận là, nàng không thể để Ngôn Du đã uống say tỉnh lại một phen rồi bôn ba một đường mới có thể ngủ tiếp.

Ngôn Tinh ngăn người, cũng hiểu được có chút đạo lý, gật gật đầu, “Cũng tốt, kia... Phiền toái...”

“Tôi cùng Ngôn lão sư là đồng sự mà.” Vừa nghe nàng lại muốn nói câu kia, Sở Nguyệt Xuất tiện thể cắt đứt lời của nàng, chính là trong lòng lại dâng lên tia mê hoặc.

Nàng đối với Ngôn Du... Thực sự chỉ là cảm tình giữa đồng sự với nhau thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Chương 27

Ô... Đầu đau quá...

Cảm giác vừa tỉnh ngủ chỉ thấy đầu đau muốn nứt ra, Ngôn Du ủy khuất mở mắt lại phát hiện hoàn cảnh chung quanh thập phần xa lạ, hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

Động tác ngồi dậy này khiến cho Sở Nguyệt Xuất đang ghé vào đầu giường ngủ cũng tỉnh lại theo, thủ còn bị Ngôn Du nắm trong tay, nhìn thấy người kia ngồi dậy lại mang về mặt kinh hoàng, bất đắc dĩ lắc đầu, “Tỉnh?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Ngôn Du lúc này mới quay đầu qua, bắt gặp Sở Nguyệt Xuất liền trừng to mắt, “Sở lão sư?”

“Ân.” Không đeo mắt kiếng cũng không phải đang trong trạng thái mơ hồ, con ngươi của Ngôn Du thoát nhìn đen bóng lấp lánh. Sở Nguyệt Xuất mỉm cười gật đầu, “Đây là nhà tôi.”

“Nhà... Cô?” Ngôn Du rất không hiểu, nàng vì sao lại chạy tới trong nhà Sở lão sư?

Theo bản năng cần nâng tay đi gỡ cảm, lúc này mới phát hiện trong tay mình còn đang nắm một bàn tay ấm áp, cúi đầu nhìn lại, bàn tay trắng nõn đẹp đẽ rõ ràng chính là của Sở Nguyệt Xuất, mà tay của mình còn gât gao nắm chặt không chịu buông ra, hoảng sợ mà vội vàng thu tay về, “Ngô...”

Thủ bị Ngôn Du nắm một đêm, nhiều lần muốn rút tay về đều bởi vì Ngôn Du nắm quá chặt mà không có biện pháp làm gì, Sở Nguyệt Xuất lắc lắc tay đã muốn mỏi nhừ do vẫn duy trì một tư thế, “Cô ngày hôm qua uống rượu, còn nhớ rõ không?”

Uống rượu sao?

Ngôn Du chớp chớp mắt, oai đầu nghĩ, đầu lại bắt đầu đau, một vài hình ảnh phá thành từng mảnh nhỏ từ trong đầu dần dần chọt lóe lên.

Đúng rồi, nàng không thích gặp Lạc Học Khâm cho nên dối mà từ trong nhà đi ra, sau lại vào quán bar muốn uống rượu bắt chọt lại gặp được Sở Lục Y... Sau đó bị Sở Lục Y mang đến một gian nhà hàng nhỏ rồi mở ra một ghế lô, uống vài chén rượu, lúc sau...

Lúc sau xảy ra chuyện gì?

Ngôn Du nghĩ không ra.

Có thể là uống rượu liền ngủ mất không chừng.

Đã hoàn toàn quên ngày hôm qua lúc mình uống rượu bị lời nói khách sáo của Sở Lục Y rao bán, Ngôn Du ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Lục Y bạn học đâu rồi?”

“Ân, còn đang ngủ.” Nhắc tới tiểu muội của mình, Sở Nguyệt Xuất không khỏi nheo lại mắt, thủ xoa hai má Ngôn Du, “Cô sao lại có thể dám để Tiểu Y uống rượu hả?”

“Ngô?” Ngôn Du lại một lần nữa trừng lớn đôi mắt nhỏ, “Nàng cũng uống rượu sao?”



“Ân.” Đầu ngón tay chạm lên khuôn mặt trơn bóng mềm nhẵn, Sở Nguyệt Xuất nhéo nhéo, “Em ấy nói cô không vui, bởi cô uống rượu.”

“Tôi...” Ngón Du thật sự không nhớ nổi ngày hôm qua tới quán com nhỏ sau đó xảy ra chuyện gì, tưởng tượng mình quả thật là không vui, có thể thật sự bởi vậy mà nhường Sở Lục Y bởi bản thân uống rượu cũng nên, không khỏi áy náy, “Thực xin lỗi...”

“Tiểu Y mới mười tám tuổi.” Sở Nguyệt Xuất tay thượng hoi hoi dùng sức, “Còn cô nữa, cô cũng còn là tiểu hài tử, biết gì mà uống rượu!”

“Tôi...” Ngón Du cúi đầu, thanh âm nho nhỏ, “Tôi đã 24...”

“Cô có điểm nào là 24 sao?” Sở Nguyệt Xuất vừa bực mình vừa buồn cười, lại cứ đối mặt với cô gái nhỏ vô tội này chính là không có biện pháp phát hỏa, “Sau này không được uống rượu nữa.”

“Ân!” Ngón Du dùng sức gật đầu, đầu càng đau, chép miệng, mày nhíu lại thật chặt. Đang muốn kêu đau thì tầm mắt chạm đến đồng hồ báo thức Sở Nguyệt Xuất đặt ở đầu giường, nhất thời trong lòng nhảy dựng, “Bốn giờ? Là buổi sáng bốn giờ? Hay vẫn là buổi chiều...”

Vô luận là buổi sáng hay là buổi chiều, mình đi ra ngoài lâu vậy chắc tỷ tỷ sẽ lo lắng chết mất a.

Tính toán nằm lại, Ngón Du vội vội vàng vàng chính là muốn xuống giường, Sở Nguyệt Xuất liền vội vàng kéo nàng lại, “Buổi sáng bốn giờ, còn có, tỷ tỷ của cô biết cô đang ở đây với tôi.”

Động tác ngừng lại, Ngón Du quay đầu xem nàng, chống lại đôi con ngươi như bầu trời đêm thâm thúy của Sở Nguyệt Xuất, trên mặt nóng lên, thật nhanh nằm trở lại giường, “Nha.”

Nếu Sở lão sư đã cùng tỷ tỷ nói qua thì hẳn tỷ tỷ cũng không lo lắng đi, hơn nữa... Tỷ tỷ còn có cái tên họ Lạc kia bồi bên cạnh còn gì.

Ngay từ đầu ba ba nhường họ Lạc kia về nhà ăn com, còn muốn để tỷ tỷ cùng họ Lạc tăng thêm tầng quan hệ. Tỷ tỷ lại thật sự mỗi ngày đều nhận điện thoại của cái tên họ Lạc kia gọi tới, hơn nữa cuối tuần còn có thể hẹn nhau ra bên ngoài. Tuy rằng tỷ tỷ chưa từng nói rõ, chẳng qua là có đôi khi nàng sẽ cảm thấy tỷ tỷ không thích tên họ Lạc đó, nhưng cứ mỗi lần nghĩ như vậy thì sẽ bị sự thật đập vỡ tan tành.

Coi như... Coi như tỷ tỷ luôn luôn nghe lời ba ba, chính là... Chính là tỷ tỷ có cái gì thích hay không thích cũng đều nói với nàng a.

Nghĩ đi nghĩ lại vốn bởi vì uống rượu mà đầu đau muốn nứt ra, Ngón Du cau mày, biểu tình trên mặt đích thị rất thống khổ.

Sở Nguyệt Xuất vừa thấy bộ dáng này của nàng chỉ biết nàng đang đau đầu, ngồi xuống, tay xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương cho Ngón Du.

Ngón Du mở mắt ra, ngốc ngơ nhìn Sở Nguyệt Xuất, mắt nhất thời không hề chớp.

“Thoải mái không?” Cúi đầu bắt gặp nàng lộ ra vẻ ngu ngơ, Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, thanh âm dịu dàng.

“Ân!” Muốn dùng sức gật đầu lại bởi vì Sở Nguyệt Xuất vẫn còn đang giúp chính mình mát xa mà không nhúc nhích được, vì thế dùng hết sức “Ân” một tiếng. Người nọ đang giúp nàng xoa huyệt thái dương không khỏi cười ra tiếng, ngay sau đó mới thu lại nụ cười, ra vẻ nghiêm túc, “Biết đau rồi sau này không được phép uống rượu nữa.”

“Nha...” Ngón Du thật biết điều đáp, ngay tức khắc tiếp theo liền lộ ra khuôn mặt ngốc hề hề cười, “Sở lão sư thật tốt.”

Thủ run lên, Sở Nguyệt Xuất lại nghĩ tới vấn đề trước đó mà mình vô cùng rối rắm.

Nàng đối với Ngón Du rốt cuộc là mang theo cảm tình gì, rồi cứ thế trong lúc chưa nghĩ rõ ràng liền ngủ mất, khi đó vẫn là nắm tay Ngón Du đi vào giấc ngủ.

Vì thế Sở Nguyệt Xuất lại bắt đầu vì vấn đề này mà củ kết, chẳng qua động tác mát xa giúp Ngón Du lại chưa từng dừng lại.

“Ngô, tay cô lạnh quá đi.” Vốn đã muốn nhắm mắt tận hưởng, đột nhiên về mặt đang thỏa mãn rất nhanh mở to mắt, tay cũng cầm lấy tay Sở Nguyệt Xuất, bỗng nhiên ý thức đến thời gian, rất áy náy.

Buổi sáng bốn giờ, vậy Sở lão sư trước đó... Có phải vẫn luôn ở bên chiếu cô nàng hay không?

Nàng còn chiếm giường của Sở lão sư, sau đó còn đem Sở lão sư đánh thức, lúc này lại muốn nàng mát xa cho...

Nghĩ đến đây Ngón Du liền nhòm người ngồi dậy, thiếu chút nữa đã đụng trúng Sở Nguyệt Xuất hãy còn đang ngán người tự hỏi.

“Làm sao vậy?” Chạm hỏi thăm, Sở Nguyệt Xuất nghi hoặc nhìn nàng, “Lại nghĩ tới cái gì sao?”

“Ngô... Ngô...” Một cái bật người ngồi dậy này lại khiến nàng cùng Sở Nguyệt Xuất đặc biệt gần, mặt Ngón Du đỏ lên, một lúc lâu mới ấp úng nói, “Cho cô ngủ...”

“Ân?” Thanh âm hơi nhỏ, Sở Nguyệt Xuất cũng không có nghe rõ, vẫn là nghi hoặc nhìn nàng.

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du vì quá mức căng thẳng liền không ngừng “Ta ta ta” đến vài lần, giờ phút này còn bị Sở Nguyệt Xuất nhìn chăm chăm nên có chút ngượng ngùng, “Ta ta” hai tiếng sau đó mới sợ hãi lặp lại, “Cho cô ngủ...”

Vì thế khi Sở Nguyệt Xuất nghe tới những lời này liền thay đổi hương vị.

Tôi cho cô ngủ?

Về mặt quái dị nhìn Ngôn Du vài giây, Sở Nguyệt Xuất thoáng tưởng tượng rồi liên hệ cách nói chuyện của Ngôn Du ngày thường, rốt cuộc cũng minh bạch. Buồn cười sờ sờ mặt nàng, “Tôi trước đi ngủ, cô tính ngủ thế nào?”

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du vẫn ngập ngừng áp ứng, “Đến lượt tôi ngồi ở đầu giường...”

Sở Nguyệt Xuất gọi lên khoe miệng mà nhột nhột cười, thân mật xoa bóp gương mặt của nàng, “Người uống rượu này, mau nằm xuống đi.”

“Không cần.” Ngôn Du lắc đầu, “Cô ngủ.”

Che dấu tươi cười, Sở Nguyệt Xuất chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, đã gặp được trong mắt nàng ánh lên sự cố chấp cùng đơn thuần, bất đắc dĩ lắc đầu, cời giày leo lên giường, sau đó giữ chặt Ngôn Du đang muốn xuống giường, “Giường này nhỏ lắm hả?”

“Ngô?” Ngôn Du nháy mắt mấy cái, nhìn chung quanh bốn phía mới thực chuyên nghiệp cung cấp số liệu, “Dài 200 centimet, rộng 160 centimet, rất lớn.”  
(=)))))) (thứ a

~)

Con mắt của nàng mang năng lực vẫn thực rất mạnh nha.

Không nghĩ tới Ngôn Du sẽ trả lời mình như vậy, Sở Nguyệt Xuất lại là một trận buồn cười, “Vậy hai người nằm đủ không?”

“Đủ... Ngô...” Lúc này Ngôn Du rốt cuộc cũng minh bạch, nhưc đầu, nằm xuống.

“Ha ha...”

Chính là lúc này vừa nằm xuống dù không cù kết nhưng đầu lại đau, Ngôn Du không nhịn được nhăn mi lại.

Con người xinh đẹp xẹt qua một tia đau lòng, Sở Nguyệt Xuất thở dài ngồi dậy, thủ lại chụp lên huyệt thái dương của Ngôn Du mà nhẹ xoa, “Mau ngủ đi, ngủ liền không đau.”

Lúc này Ngôn Du cũng không thuận theo, kéo kéo tay Sở Nguyệt Xuất, “Cô ngủ.”

“Cô trước tiên ngủ đi rồi tôi sẽ ngủ.”

“Không cần.”

“Nghe lời.”

“Không cần.”

Nói mấy câu xuống, Sở Nguyệt Xuất oán trách, trắng mắt liếc nàng một cái, “Cô cuối tuần tới đây là không chỉ muốn dạy bỏ tức Toán thôi phải không?”

“Ồ...” Ngôn Du suy sụp hạ mặt, đáng thương nhìn nàng, “Cô... Cô không thể cứ luôn uy hiếp tôi như vậy...”

“Tôi uy hiếp cô?” Sở Nguyệt Xuất nhướn mi, trên tay hơi dùng sức, “Tôi uy hiếp cô hả?”

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du than thở hai câu, chống lại đôi mắt Sở Nguyệt Xuất, thanh âm nho nhỏ, “Không có...”

“Àn, mau ngủ đi.”

“Nha...”

Cứ như vậy, ở trong sự mát xa mềm nhẹ của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du rốt cuộc cũng ngủ.

Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy người nọ trong lúc ngủ mơ lại cong miệng lên, không khỏi lộ ra tươi cười sùng ái.

Cho nên nàng vẫn là xem Ngôn Du cho rằng nhi đồng mà đối xử a.

Giống như là đối đãi với học trò?

Tưởng tượng như vậy, Sở Nguyệt Xuất lại cảm thấy cảm tình của bản thân đối với Ngôn Du vẫn thực tâm thường. Chẳng qua là bởi vì Ngôn Du thật sự

rất đáng yêu, mà bản tính cũng rất trẻ con nên mình mới có thể đối xử với nàng so với người khác thân mật hơn, chắc vì lẽ đó mới có thể bị vật nhỏ dễ cưng muốn chết này dụ dỗ là động tình đi.

Xem ra... Tựa như Tiểu Y nói, nàng quả thật nên tìm bạn trai đi thôi.

Thấy Ngôn Du ngủ như chết, Sở Nguyệt Xuất thu tay về, nằm xuống đắp kín mền, sắp sửa ngủ tay lại nhịn không được muốn nắm lấy tay Ngôn Du. Trong lúc ngủ mơ, Ngôn Du hình như cũng có cảm giác được, tay bị cầm liền gắt gao trở về cầm tay Sở Nguyệt Xuất.

...

Trong phòng Sở Lục Y, Sở Giản Hề đã không còn đi tới đi lui như ruồi bọ đập loạn nữa.

Cũng không có về phòng của mình ngủ, giờ phút này người nọ đang ngồi ở bên giường Sở Lục Y, chống cằm nhìn dung nhan đáng yêu của muội muội đang say ngủ, về mặt rồi rắm.

Nói vậy là Tiểu Y thật sự có thích nam sinh... Ngô... Nam sinh kia không biết là ai nhỉ...

Chính là bình thường đâu có nghe Tiểu Y ở nhà nói qua người nào đâu, trừ bỏ Ngôn Du... Nhưng, Ngôn Du là nữ nhân mà, mà còn là giáo viên...

Buồn bực gãi tóc, Sở Giản Hề luôn luôn liều chết chống đỡ không ngủ rốt cục cũng đã mệt nhọc, trừng mắt nhìn muội muội hồi lâu hung hăng cắn răng một cái.

Ngày mai chờ Tiểu Y tỉnh, nhất định phải lên tiếng hỏi trước mới được!

---

Editor: Bạn Sở lão sư à, bạn cứ nguy hiểm cho cổ vào, đối lòng cho cổ vào để sau này bạn shock không có đường lui nga!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Chương 28

Ngày hôm sau tới gần buổi trưa, Ngôn Tĩnh mới gọi điện đến máy Ngôn Du, tỉnh qua đón nàng.

Kỳ thật trên căn bản, nàng một đêm không ngủ. Trước bảy giờ là nàng đã nghĩ muốn đi đón Ngôn Du nhưng mà nghĩ lại, vốn là người yêu ngủ, lại uống rượu, lúc này bảy giờ chỉ sợ là còn đang ngủ say. Huống chi, Sở Nguyệt Xuất tới hôm qua chắc cũng chiều cổ Ngôn Du thật lâu đi, cứ như thế mà đi quấy rầy người ta cũng không tốt cho lắm.

Cực kỳ dầy vò vượt qua một buổi sáng, lúc này Ngôn Tĩnh mới dám cầm di động bấm số Ngôn Du.

Tại đại gia đình Sở gia ba tỷ muội và tính luôn cả kẻ bỗng nhiên xâm nhập có tên Ngôn Du này, thì đủ hai cặp tách ra hai gian phòng vẫn còn đang ngủ say. Bất đồng chính là trong phòng Sở Lục Y, chủ nhân căn phòng nằm ở trên giường còn Sở Giản Hề thì ghé vào đầu giường ngủ. Mặt khác tại phòng Sở Nguyệt Xuất, chủ nhân của gian phòng Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du đều nằm trên giường, cả người Ngôn Du thậm chí uốn ở trong lòng Sở Nguyệt Xuất, tay khoát lên lưng Sở Nguyệt Xuất, còn thường thường chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn vài ba cái.

Vì thế khi điện thoại Ngôn Du vang lên, căn tính cũng không phải là Ngôn Du, trái lại là Sở Nguyệt Xuất.

Nhìn tiểu đồng hồ báo thức ở đầu giường, dĩ nhiên đã hơn mười giờ, Sở Nguyệt Xuất hơi chút ngáy người, vài giây sau mới không thể không cười lên.

Từ lúc tốt nghiệp đại học cho tới giờ, tựa hồ đây vẫn là lần đầu tiên nàng ngủ trễ như vậy.

Sở Nguyệt Xuất chỉ là thoáng động, Ngôn Du cả người vốn chôn ở trong lòng nàng liền phát hiện, trong lúc ngủ mơ thực tự nhiên làm ra phản ứng, đó chính là tay ôm càng chặt hơn.

Mỉm cười kèm theo nhủ mảy, tiếp đó dùng sức tránh khỏi hai cái móng vuốt kia mà bắt lấy điện thoại của Ngôn Du đang đặt ở đầu giường, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má Ngôn Du, nhường người kia còn nhắm hai mắt nhưng mảy đã muốn nhấn lại lần nữa dẫn mi ra, lúc này mới đón thông điện thoại, “Ngôn tiểu thư?”

“Ân.” Đã sớm dự đoán được nên khi Sở Nguyệt Xuất đón điện thoại, Ngôn Tĩnh cũng không thấy kỳ quái, nói trực tiếp, “Tôi hôm qua thật sự phiền toái Sở lão sư, tôi hiện tại qua đón Tiểu Du trở về.”

“Ân, tốt.” Miệng nói nhưng tầm mắt Sở Nguyệt Xuất lại dừng ở trên mặt Ngôn Du, thủ lại phủ lên, đầu ngón tay ở trên da thịt bóng loáng có điểm co dãn

của nàng chợt vài cái, lại có chút không muốn, bất quá vẫn rất nhanh đem địa chỉ nhà báo cho Ngôn Tinh biết, tiếp theo để điện thoại xuống, đứng dậy đi rửa mặt.

Ngủ ngon, quả nhiên thật thoải mái...

Sở Lục Y mở mắt ra, đầu tiên, ánh mắt liền bắt gặp giấy dán tường màu xanh nhạt của phòng mình, vô cùng thoải mái thở ra một hơi, đang muốn xoay người theo thói quen nhìn đồng hồ. Nhưng lúc vừa quay đầu qua lập tức chứng kiến Sở Giản Hề đang nằm úp sấp tại đầu giường của mình không khỏi sùng sốt, sau đó toàn bộ chuyện tối hôm qua đồng loạt nhảy tới trong đầu.

Cái người mà mình bắt đầu từ lúc mười lăm tuổi liền không hề nguyện ý hô một tiếng “Nhị tỷ” hiện đang nằm úp sấp tại đầu giường của mình, đôi mày còn không ngừng nhíu chặt lại. Vốn Sở Lục Y đã định nằm trở về, nhưng khi nhìn Sở Giản Hề trong lúc ngủ say, đôi mắt trở nên thật ôn nhu.

Lâu thật lâu sau, cực kỳ cẩn thận đưa tay qua xoa hai má Sở Giản Hề, Sở Lục Y cố gắng phóng động tác nhẹ nhất có thể, sợ đánh thức Sở Giản Hề, nhưng nói chứ thân làm cảnh sát vốn dĩ vô cùng mẫn cảm, Sở Giản Hề vẫn là tỉnh.

Đang nhìn người kia chăm chú, vào thời điểm thấy lông mi run rẩy Sở Lục Y liền rất nhanh thu tay về, sau đó nhắm mắt lại, vì thế khi Sở Giản Hề tỉnh lại chính là nghi hoặc gãi gãi mặt mình, mới vừa rồi không hiểu sao có một loại cảm giác rất thoải mái mà mê hoặc, giờ quả thật cũng chẳng biết tại sao mà có. Sở Lục Y vào lúc nàng hầy còn tự hỏi thì giả bộ ngáp một cái, tiếp theo là một bộ biểu tình kinh ngạc, “Làm sao chị ở trong phòng tôi?”

“Ặc...” Sở Giản Hề bị nàng hỏi mà ngẩn ngơ, bất đắc dĩ tiện dãi cười, “Tiểu Y, em tối hôm qua uống rượu, còn nhớ rõ không?”

“Tôi hôm qua? Tôi sao?” Về mặt Sở Lục Y vẫn như cũ thật bất đắc dĩ, một lúc lâu, nhần lại mi, “Không nhớ rõ.”

Hỏi Sở Lục Y như vậy, Sở Giản Hề cũng đang hồi tưởng lại tối hôm qua chuyện mình lại có thể hôn môi Sở Lục Y, tuy rằng lúc ấy là mình bị hôn nhưng trong nháy mắt đó, nàng tựa hồ thật sự đã sa vào cảm giác ấy. Mày nhíu lại, Sở Giản Hề ngẩng đầu nhìn thẳng Sở Lục Y, đôi mắt sắc bén, “Tiểu Y, chị hỏi em vấn đề này.”

Vốn là nói dối có chút chột dạ, lại thấy vẻ mặt Sở Giản Hề như vậy, Sở Lục Y không yên gật đầu.

“Em... Có phải đang thích nam sinh hay không?” Sở Giản Hề thở sâu một chút, hỏi ra vấn đề vẫn luôn quán quanh mình cả một đêm.

Sở Lục Y nhất thời trầm mặc.

Sở Giản Hề vừa thấy nàng như thế càng thêm xác định suy đoán của mình, trầm ngâm trong chốc lát lại nhìn thẳng Sở Lục Y, “Tỷ nói em còn nhỏ, không thể nói chuyện yêu đương.”

Tay đặt ở trong chăn run lên, vốn đang cúi đầu trầm mặc Sở Lục Y mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Sở Giản Hề, hai tròng mắt đen bóng nhường Sở Giản Hề chẳng biết tại sao lại có chút chột dạ, môi mấp máy, Sở Lục Y mở miệng nói, “Chị cho rằng tôi không thể cùng nam sinh nói chuyện yêu đương, cũng là bởi vì tỷ nói tôi còn nhỏ nên không thể yêu?”

“Ặc... Đúng vậy...” Sở Giản Hề gật gật đầu, muốn nghiêm túc một chút lại nghiêm túc không được, “Bất quá, chị cũng hiểu trung học mà cứ đi yêu đương thực ảnh hưởng đến học tập.”

“Đi ra ngoài!” Sở Lục Y sinh khí, đã nắm chặt búp bê A Ly ở bên cạnh hung hăng nhắm vào Sở Giản Hề đánh xuống, “Sở Giản Hề, chị cái tên ngu ngốc này, tôi chán ghét chị!”

Đáy lòng còn ôm một tia hy vọng cứ như vậy bị Sở Giản Hề vô nát, một lần lại một lần tự nói với mình Sở Giản Hề rồi rầm như vậy là bởi vì ghen tị, chẳng qua...

Quả nhiên vẫn là do bản thân mình nghĩ nhiều.

“Tiểu... Tiểu Y...” Sở Giản Hề bị hung hăng đập một cái đại ra hồi lâu, lúc phục hồi tinh thần lại thấy Sở Lục Y nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm nhìn nàng, động động miệng, muốn nói cái gì đó chung quy vẫn là thờ dài, “Em mau dậy đi, cũng đã muốn mười một giờ rồi.”

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, Sở Lục Y vẫn duy trì tư thế không thèm nhìn mặt nàng, thẳng đến khi Sở Giản Hề thật sự đứng dậy rời khỏi gian phòng của nàng đi rửa mặt, vẻ ngao kiêu trên mặt liền lập tức biến mất, chỉ còn lại sự vắng vẻ vô bờ.

Sở Giản Hề đầu gối nảy, đầu gối...

...

“Rời giường...” Sở Nguyệt Xuất rửa mặt xong ngồi vào bên giường nhẹ lay Ngôn Du, thấy nàng còn không tỉnh chợt giáo hoạt cười, đưa tay nắm lấy cái mũi của nàng không cho nàng thở. Cái mũi bị nắm, Ngôn Du vẫn còn nhắm hai mắt, đầu lại hướng bên cạnh chuyển cố gắng gầy dựa, nhưng Sở Nguyệt Xuất chính là gắt gao nắm không cho nàng né, cuối cùng Ngôn Du vẫn là mở mắt ra, ai oán nhìn Sở Nguyệt Xuất.

“Tỉnh?” Tay Sở Nguyệt Xuất từ trên mũi nàng lấy ra, gọi lên khoe miệng mỉm cười, xoa bóp gương mặt nàng, “Mau đứng lên, tỷ tỷ cô muốn tới đón cô rồi.”

Ngô, tỷ tỷ?

Ngôn Du vẫn nằm ở trên giường, nhìn về mặt ôn nhu của Sở Nguyệt Xuất, bỗng nhiên chui vào trong chăn, “Tôi không cần!”

Tỷ tỷ ngày hôm qua vì cái tên họ Lạc kia mà làm dữ với nàng.. Nàng tối hôm qua còn uống rượu, tỷ tỷ biết nhất định sẽ lại nổi nóng..

Còn không kịp phản ứng, Ngôn Du đã chui vào trong mền, mền bị nàng cho thành kén tằm mà bao trùm cả người, Sở Nguyệt Xuất lập tức bật cười, đưa tay vỗ vỗ vào cái đoàn này, “Cô làm cái gì vậy?”

“Tôi không muốn đi về!” Thanh âm rầu rĩ, Ngôn Du bọc mền hướng bên kia chuyển, cố gắng muốn tránh Sở Nguyệt Xuất.

“Ngôn lão sư, cô làm cái dạng này nếu để cho học trò biết chắc chắn sẽ bị cười nhạo cho xem.” Nhìn một đoàn chậm rãi thay đổi vị trí, Sở Nguyệt Xuất ý cười càng tăng lên, tiếng nói cũng mềm nhẹ đi, “Ngoan, mau ra đây.”

“Dù thế nào đi nữa bọn chúng bình thường cũng không cười tôi ít hơn đâu!” Ngôn Du vẫn là cố gắng hướng bên kia chuyển qua, Sở Nguyệt Xuất nghe nàng nói lời này ngược lại có chút kinh ngạc.

Cũng không nghĩ tới người này lại có thể biết được chuyện này đâu.

Như vậy nghĩ tới, Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, đang muốn nói chuyện đã thấy Ngôn Du chuyển qua chuyển lại muốn hướng bên kia ngã xuống, vội mở miệng, “Ồi chào, cô đừng động..”

“Không muốn!” Ngôn Du rất nhanh đáp lại, tiếp theo tốc độ thay đổi vị trí liền nhanh hơn, sau đó...

Tính cả mền cùng nhau rơi xuống dưới giường.

“Ha ha...” Sở Nguyệt Xuất cười ra tiếng, vội vàng đứng dậy đi qua bên kia, tiếp theo liền chứng kiến đứa nhóc kia luôn khiến cho nàng bật cười chu lên cái miệng nhỏ nhắn, vén chăn lên, một tay xoa mông leo lên trên giường.

“Nói cô không nên cử động thì đừng có động...” Nhặt mền lên thả lại trên giường, Sở Nguyệt Xuất đưa tay sờ sờ đầu Ngôn Du, “Ngã xuống thấy không?”

“Hừ!” Ngôn Du nằm lý ở trên giường, vừa thấy mền đã trở lại, lại muốn trảo mền bịt kín người, Sở Nguyệt Xuất nhanh tay lẹ mắt giữ chặt tay nàng, “Không được nào loạn.”

“Tôi muốn mền...” Ngôn Du ủy khuất nói, “Mền đưa cho tôi...”

“...” Sở Nguyệt Xuất hết chỗ nói rồi, cũng không biết nên cười hay nên khí mới tốt, liếc mắt, buông tay để nàng tha mền một lần nữa bọc trở về. Ngôn Du thỏa mãn tha mền về một lần nữa rồi bao lấy chính mình, đang muốn nhắm mắt lại liền nghe Sở Nguyệt Xuất mở miệng, “Tôi mai bắt đầu dạy bổ túc nha.”

“...” Lúc này đổi thành Ngôn Du hết chỗ nói rồi, vén chăn lên ngồi dậy, phồng lên miệng, “Sau đó thì sao?”

“Ai ya đứng lên sẽ không cho cô vất vả.” Sở Nguyệt Xuất ngồi ở bên giường, liều liều sợi tóc, khước môi câu lên, cười đến dị thường mỉa người.

Ngôn Du ánh mắt lom lom nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, trên mặt không hiểu hơi nóng lên.

“Nhìn cái gì vậy!” Bị nàng nhìn sững sờ như vậy, còn là ngăn người sững sờ nhìn, Sở Nguyệt Xuất cũng có chút ngượng ngùng, đưa tay vỗ đầu nàng, “Mau đứng lên, tôi để bàn chải đánh răng cùng cái ly mới ở trong phòng tắm rồi đó.”

“Nha...” Không tình nguyện đáp lời, Ngôn Du bĩu môi xuống giường, chân trần muốn hướng phòng tắm đi đến, Sở Nguyệt Xuất liền vội vàng kéo nàng lại, “Mang dép lê vào.”

“Nha...”

Chuông cửa vào đúng lúc này vang lên, Sở Nguyệt Xuất xoa bóp khuôn mặt Ngôn Du, “Hắn là tỷ tỷ của cô đến đây, tôi đi mở cửa, cô phải ngoan chút đi đó.”

“Hừ!”

“Àn?”

“Nha...”

(Editor: Du tiểu thụ ơi là Du tiểu thụ, thím coi thím có quá mức vô dụng không? Nhìn người ta thả thính thì đốp không ngừng nghỉ, chỉ mới “Àn?” Lại có 1 chữ đã cúi đầu an phận. Ôi chào~)

Thấy nàng đáp ứng rồi, Sở Nguyệt Xuất mới từ gian phòng của mình đi ra ngoài, thoáng đem y phục trên người điều chỉnh chỉnh tề, mở ra đại môn. Bên

ngoài quả nhiên đập vào mắt là Ngôn Tinh mặc váy dài, tóc dài xõa ra, nhân cầu trước sau hút người như vậy, chẳng qua có thể xem ra trên khuôn mặt tinh xảo là vẻ mặt mới không thể che giấu hết.

“Sở lão sư, tối hôm qua thật sự là...” Ngôn Tinh lại muốn mở miệng nói phiền toái Sở Nguyệt Xuất, Sở Nguyệt Xuất liền trước một bước cắt đứt lời nàng, mỉm cười, “Không có gì.”

Ngôn Tinh dừng vài giây, cười cười, tầm mắt lại rơi vào trên cổ Sở Nguyệt Xuất, tại nơi chữ phiến trắng nõn đó, trên da thịt xuất hiện một đạo hồng ngân dị thường bắt mắt.

---

---

Editor: Thực sự là định bụng edit tới ^ \_ ^ Tinh dần rộng mở, dự muốn thành đôi chắc còn quãng đường khá dài a

~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Chương 29

Sở Nguyệt Xuất vốn không có nhận thấy gì, chỉ là cảm thấy ánh mắt Ngôn Tinh có chút là lạ, đợi Ngôn Tinh vào trong nhà xong rồi để Ngôn Tinh ngồi trên ghế sa lon chờ, lúc này bản thân mới trở về phòng kêu Ngôn Du thuận tiện đổi bộ quần áo.

Ngôn Du còn ở trong phòng tắm mà neho không biết làm cái gì còn không chịu ra, Sở Nguyệt Xuất cũng không thúc giục nàng, đem áo ngủ trên người đổi đi, đến trước gương trang điểm cột một đầu tóc đen lại. Hiện tại mới nhìn thấy đạo hồng ngân trên cổ mình, chợt nhớ lại đêm qua là cùng Ngôn Du mà còn có ánh mắt vừa rồi của Ngôn Tinh, mặt oanh một cái lập tức trở nên nóng hổi.

“Tôi không có khăn lau mặt...” Ngôn Du bỗng nhiên đẩy cửa phòng tắm ra, khoe miệng cũng đều là bọt nước, cứ trẻ con như vậy đi đến sau lưng Sở Nguyệt Xuất. Đang xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, Sở Nguyệt Xuất xoay người trừng nàng, liếc mắt một cái, đi đến tủ quần áo bên kia cầm một cái khăn mặt mới đưa cho nàng.

“Ngô?” Bỗng nhiên bị trừng mắt làm vẻ mặt Ngôn Du lộ ra không hiểu, gãi gãi hai má, từ tay Sở Nguyệt Xuất tiếp nhận khăn mặt, vừa lau bên miệng vừa mê hoặc xem nàng, cũng không tiến vào phòng tắm, cuối cùng còn ngốc ngơ hỏi Sở Nguyệt Xuất, “Sở lão sư, mặt cô thật là đỏ nha.”

Lại trừng nàng liếc mắt thêm một cái nữa, Sở Nguyệt Xuất nhếch miệng, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tiến vào phòng tắm đi, đem khăn mặt lau ướt rồi tiếp tục lau mặt.”

“Ặc... Nha.” Ngôn Du hiện tại đã có kinh nghiệm, cho tới nay kinh nghiệm nói cho nàng biết vô luận nàng như thế nào phản kháng Sở Nguyệt Xuất thì cuối cùng vẫn là phản kháng không có hiệu quả, hơn nữa nói không chừng sẽ có kết quả không hay. Thành ra nghe lời bước vào phòng tắm, chiếu theo lời Sở Nguyệt Xuất mà làm, lại từ trong phòng tắm đi ra liền bắt gặp Sở Nguyệt Xuất đang đi sát cổ vào kính trang điểm so cực kì kĩ, nháy mắt mấy cái đi qua, tò mò nhìn cổ Sở Nguyệt Xuất, tiếp theo kinh ngạc kêu lên, “Sở lão sư, muỗi thật lớn a.”

“A?” Sở Nguyệt Xuất chưa kịp phản ứng, ngay sau đó, Ngôn Du đã gần nàng trong gang tấc, mở to mắt nhìn cổ của nàng, “Thật lớn nga, cái con muỗi này quả thật là đáng sợ.”

Xem ra, Sở Nguyệt Xuất mình bạch rồi, lại vừa xấu hổ vừa giận, lại vừa buồn bực, nâng tay trực tiếp vỗ lên đầu Ngôn Du quát, “Còn không phải do cô!”

“Ồ...” Ngôn Du che đầu, ủy khuất nhìn nàng, “Đau quá...”

Tuy rằng bình thường Sở Nguyệt Xuất ngẫu nhiên cũng bị mình làm cho nóng nảy, quả thật cũng sẽ chụp nàng như vậy, chính là lực đạo đều rất nhỏ a, nào có như hôm nay, đau quá đi..

“Đáng lắm!” Sở Nguyệt Xuất căm giận nói xong lại xoay người đi xem gương.

=)))) (Ed: Đáng chó, đáng cho cái tội làm mà không biết! Đưa cái mặt vào nói muỗi như chọc quê con người ta)

Cũng không biết Ngôn Du tối hôm qua là hút ra làm sao mà nhan sắc đạo hồng ngân này lại sâu tới như vậy, khẳng định ngày mai còn tiêu không xong, nàng như thế nào đến trường đây a?

Hút hút cái mũi, Ngôn Du chu miệng, “Đâu có liên quan tới tôi đâu...”

“Đây là do cô hút!” Giận dữ xoay người, Sở Nguyệt Xuất nắm lấy cái mũi của nàng, “Cô mới là con muỗi bị nhát!”

“Á...” Há to mồm, không thể tưởng tượng nổi nhìn Sở Nguyệt Xuất trên cổ da thịt trắng nõn còn có thể thấy một đạo dấu vết như vậy, Ngôn Du mặt bị chà đỏ, “Tôi... Tôi...”

“Hôm nay lúc trời tối cô nhất định phải chết!” Sở Nguyệt Xuất xoa bóp gương mặt của nàng, “Cô nếu dám không đến dạy dỗ tức thì..., tự cầu nguyện đi!”

Dứt lời cũng không quản trên cổ còn có đạo dấu vết làm cho người ta mơ màng, Sở Nguyệt Xuất thẳng ra khỏi phòng, chỉ chừa lại một mình Ngôn Du đứng tại nơi đó mặt đỏ tai hồng nhớ lại chuyện tối hôm qua, lại cái gì cũng đều nghĩ không ra.

Tối hôm qua... Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố gắng nhớ lại cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, Ngôn Du ủ rũ ra khỏi phòng, trên mặt má hồng chưa phai hết.

Ngôn Tĩnh từ khi còn chưa tiến vào liền chứng kiến trên cổ Sở Nguyệt Xuất có một đạo dấu vết như vậy, vốn là cả kinh nhưng tiếp sau đó lại âm thầm buồn cười mình ngạo nhiên.

Sở Nguyệt Xuất trông hẳn là cùng nàng tuổi không sai biệt lắm, mà tuổi này có bạn trai hoặc là vị hôn phu hoàn toàn bình thường. Đến nỗi này... Ân, nói ra chuyện làm cho người ta xấu hổ, chuyện muốn làm như thế này cũng là bình thường a.

Chính là, sau khi Ngôn Du theo trong phòng đi ra, lại có thể không liếc nhìn nàng một cái, ngược lại rất chặt vật cúi đầu, trên mặt còn nổi lên sắc hồng quý dị khiến cho nàng không thể không nghĩ ngờ.

“Tiểu Du...” Cảm thấy nghi hoặc Ngôn Tĩnh kêu tên Ngôn Du, Ngôn Du lúc này mới ngẩng đầu lên rồi rất nhanh nàng lại khôi phục cúi đầu, còn thường thường trộm ngắm Sở Nguyệt Xuất liếc mắt một cái.

Thấy Ngôn Du bộ dáng như vậy làm Sở Nguyệt Xuất không khỏi buồn cười, vào thời khắc này ngược lại cảm giác mình bớt giận một chút, theo bản năng giơ tay lên sờ sờ hôn ngân kia. Ngôn Du vừa lúc lại trộm ngắm nàng, chứng kiến động tác Sở Nguyệt Xuất sờ đạo hồng ngân nọ, mặt càng đỏ hơn.

Hãy còn mê hoặc, Ngôn Tĩnh đem động tác cùng thần thái hai người nhìn nhất thanh nhị sở, nhất thời cả kinh, trên mặt lại bất động thanh sắc, thẳng đến Ngôn Du ngồi xuống bên cạnh mình mới mở miệng đối với Ngôn Du nói, “Em uống rượu sao?”

“Á...” Ngôn Du cúi đầu, thanh âm thật thấp, trong con ngươi chột lóe lên một tia ủy khuất.

“Tối hôm qua lại không phải đem tới cho Sở lão sư rất nhiều phiền toái đi?” Lại đưa mắt nhìn cổ Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Tĩnh cắn cắn môi dưới, mở miệng lần nữa hỏi.

“Em...” Ngôn Du ngẩng đầu, há miệng thở dốc, nhìn tỷ tỷ lại nhìn Sở Nguyệt Xuất, mặt càng đỏ hơn, ấp úng thật lâu mới lại cúi đầu, “Á...”

Ngôn Tĩnh đối với muội muội của mình vô cùng hiểu biết, rất ít sự tình sẽ làm Ngôn Du mặt đỏ thành như vậy.

Thủ khẽ run lên, liền tưởng đến Sở Nguyệt Xuất đối với Ngôn Du ôn nhu, Ngôn Tĩnh bỗng dưng cảm thấy hơi thờ bị kiềm hãm, vẻ mặt dần dần nghiêm túc.

Đúng rồi, từ nhỏ đến lớn trừ bỏ nàng ra, Ngôn Du chưa từng đối với ai thân cận qua.

Chỉ có vị Sở lão sư này, theo lần đó Ngôn Du bị bắt cóc mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất, nói tóm lại, Ngôn Du đối với nàng rất là bất đồng.

Chẳng lẽ nói hôn ngân kia là do Ngôn Du lưu lại?

“Thực xin lỗi...” Thấy tỷ tỷ không nói chuyện, Ngôn Du vốn không yên giờ phút này lại càng đứng ngồi không yên, dứt khoát đứng dậy đi đến trước mặt Sở Nguyệt Xuất, nói ra lời này.

Sở Lục Y rửa mặt xong cũng đổi quần áo rồi theo trong phòng ra, chứng kiến cục diện trong phòng khách hiện tại cũng không khỏi hơi sững sờ, tiếp theo hít một hơi, đi tới đối với Ngôn Du dịu dàng nói, “Ngôn lão sư, làm sao cô lại cúi đầu, vẫn còn không vui sao?”

Ngôn Du nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn về phía có thanh âm phát ra, gặp Sở Lục Y, lại càng thêm áy náy, “Ồ... Sở bạn học, thực xin lỗi.”

“Á?” Đây là cái tình huống gì vậy? Sở Lục Y khó hiểu.

“Cô... Cô không nên để em uống rượu...” Ngôn Du níu lấy góc áo của mình, thanh âm nói chuyện càng ngày càng nhỏ, “Em còn nhỏ như vậy...”

“Hai mươi bốn tuổi cũng không gọi là lớn.” Nhíu mày, Sở Nguyệt Xuất cắt đứt lời của nàng, thần nhiên nói.

(Ed: Vậy chứ Sở lão sư nói xem bao nhiêu mới là lớn đây? ^o^ Còn không phải do người, tuổi với tác gì, chỉ khéo nguy hiểm hà~)

“Nha... Tôi không nên uống rượu...” Ngôn Du bĩu môi nói tiếp, “Tôi biết sai lầm rồi...”

Sở Nguyệt Xuất mới nói một câu như vậy thôi liền nhường Ngôn Du luôn luôn quật cường ngoan ngoãn nhận sai, Ngôn Tinh tâm lý lại càng bất an.

Nếu... Nếu phán đoán của nàng là đúng, vậy đạo đầu hôn kia thật sự là do muội muội của nàng lưu lại, mà muội muội của nàng cùng Sở lão sư... Cùng một nữ nhân đã xảy ra quan hệ...

Ngôn Tinh chà một chút đứng lên, đi đến bên người Ngôn Du, “Sở lão sư, tối hôm qua chúng thật là đã làm phiền cô rồi, Tiểu Du em ấy... Em ấy uống rượu... Tôi ở trong này thay mặt em ấy nói một tiếng xin lỗi...”

Sở Nguyệt Xuất không rõ Ngôn Tinh vì cái gì bỗng nhiên lại nói như thế với mình, hơn nữa cảm xúc tựa hồ cũng không tốt lắm, ngẩng đầu nhìn thẳng Ngôn Tinh, vẻ mặt Ngôn Tinh thực bình tĩnh, “Thật có lỗi.”

“Tỷ tỷ...” Ngôn Du nghiêng đầu xem tỷ tỷ, tựa hồ cũng ý thức được cảm xúc của tỷ tỷ không đúng, lại quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, lộ ra vẻ mặt cầu cứu.

“Tiểu Du, ba mẹ đã tới, đi thôi.” Ngôn Tinh vẫn là vẻ mặt bình thản rồi hướng Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, “Sở lão sư, chúng tôi đi trước.”

“... Ân.” Đứng lên, Sở Nguyệt Xuất gật đầu, “Tôi tiễn hai người.”

Đợi cho Ngôn Tinh cùng Ngôn Du ly khai, Sở Nguyệt Xuất về đến nhà, ngồi vào trên ghế sa lon tự hỏi, mảy mòi rấm cùng một chỗ.

“Tỷ, tỷ tỷ của Ngôn lão sư sao cứ thấy là lạ nha?” Sở Lục Y đương nhiên cũng nhìn ra Ngôn Tinh không thích hợp, ngồi bên cạnh Sở Nguyệt Xuất mở miệng hỏi.

Lắc đầu, Sở Nguyệt Xuất thở dài, “Có thể là do vội vã trở về giáo huấn Ngôn lão sư đi.”

“A...” Vừa nghe đến giáo huấn, Sở Lục Y trong lòng cũng có chút run sợ, tuy rằng nàng đem nguyên nhân mình uống rượu đều đổ lên người Ngôn Du, chính là uống rượu là uống rượu, mà tỷ tỷ đặt nặng tâm như vậy sẽ thật sự phạt nàng à. Cứ lo lắng như thế, Sở Lục Y quay đầu muốn xem biểu tình tỷ tỷ, lại không dự đoán được vừa quay đầu liền thấy dấu vết trên cổ Sở Nguyệt Xuất, thất thanh kêu lên, “Tỷ...”

“Ân?”

“Chị... Cô chị...” Sở Lục Y trừng lớn mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn tỷ tỷ.

Nàng nghĩ đến ngày hôm qua nàng giả say hỏi Sở Giản Hề đã muốn xem như lớn gan lớn mật lắm rồi, như thế nào đại tỷ của nàng cùng Ngôn Du tựa hồ thước đo còn lớn hơn nữa đây...

“A...” Bị Sở Lục Y một kêu nhắc nhở, Sở Nguyệt Xuất rốt cục hiểu, khó trách Ngôn Tinh vốn đang thần sắc dịu dàng sẽ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ là hiểu lầm nàng cùng Ngôn Du làm chuyện gì đó?

Trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nói gì cho phải, Sở Nguyệt Xuất lẳng lẳng ngồi ở đó, thật lâu sau mới bắt đầu dĩ lắc đầu, “Này Ngôn tiểu thư... Sao lại đi nghĩ chuyện như vậy đây?”

...

Cùng Ngôn Du lên xe, Ngôn Tinh đóng cửa xe, phát động máy mở một đoạn. Bị không khí trong xe làm cho áp lực, thực muốn ngủ cũng không ngủ được, Ngôn Du vẻ mặt khó chịu rốt cục nhìn không được, “Tỷ tỷ, chị sinh khí hả?”

Mắt nhìn phía trước, thanh âm Ngôn Tinh thản nhiên, “Em cứ nói đi?”

“Em... Thực xin lỗi.” Ngôn Du lại bắt đầu giải thích, trong lòng âm thầm thề thốt sau này nói cái gì cũng không uống rượu. Nguyên lai uống rượu là đáng sợ như vậy, nàng còn nhớ rõ ngày hôm qua lúc nửa đêm khi tỉnh lại đầu có bao nhiêu đau, nếu không có Sở Nguyệt Xuất giúp nàng mát xa, nàng nhất định sẽ đau chết.

Nghĩ đến ngày hôm qua lúc nửa đêm khi tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất có bao nhiêu ôn nhu, Ngôn Du gãi gãi cằm, có chút nhớ nhung mà cười, lại lo lắng tỷ tỷ sẽ nổi nóng vội vàng đính chỉ.

“Chị hỏi em.” Nàng nhìn cười tuy Ngôn Tinh không biết, chính là Ngôn Tinh luôn luôn chịu đựng không được mà hỏi ra khẩu, thực sự nhìn không được nữa.

Vừa chuyển tay lái, tiếp theo đem xe dừng ở ven đường, Ngôn Tinh quay đầu nhìn Ngôn Du, trong tròng mắt lộ ra hàn quang, “Cổ Sở lão sư là chuyện gì xảy ra?”

Vừa nhắc tới việc này, Ngôn Du lại lần nữa đỏ mặt.

Đương nhiên, nàng biết nàng cùng Sở Nguyệt Xuất trong lúc đó khẳng định không có phát sinh chuyện gì. Thân là thiên tài khoa học tự nhiên, Sinh học cũng đồng dạng tinh thông, đối với một vài sự tình cho rằng là vấn đề học thuật cũng đều nghiên cứu qua một lát, Ngôn Du tự nhiên đối với phương diện này vô cùng có tự tin.



Chính là, bất kể như thế nào, hôn ngân kia, chứng thật là do nàng lưu nha, suy nghĩ một chút vẫn thực làm cho người ta thẹn thùng.

Nhìn thấy muội muội vốn khuôn mặt trắng nõn thanh tú lại nhiễm hồng, tâm Ngôn Tĩnh khiêu bắt đầu gia tăng tốc độ, cố gắng trấn áp hơi thở, chờ Ngôn Du đưa ra đáp án.

“Kia... Cái kia... Cái kia...” Ngôn Du gãi gãi góc áo, trên mặt càng ngày càng nóng, “Em... Là em... Hôm qua... Tối hôm qua...”

“Được rồi!” Ngôn Tĩnh cắt đứt lời của nàng, mạnh mẽ phát động xe, “Không cần phải nói nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Chương 30

Xe ở bãi đỗ dừng hẳn sau, Ngôn Tĩnh mặt lạnh mở cửa từ trên xe bước xuống, Ngôn Du một đường này chính là cảm thấy tỷ tỷ thực nghiêm túc, thực có khí thế, nghĩ đến nàng còn bối vì chính mình say rượu một đêm không về mà tức giận, tuy rằng chột dạ nhưng vẫn cảm thấy có chút ủy khuất.

Rõ ràng ghen nhưng không cách nào nói rõ, còn phải nén giận như vậy, mời nàng làm sao có thể bảo trì bình tĩnh?

Nhìn thấy tỷ tỷ không để ý tới mình mà thẳng tắp đi về phía trước, Ngôn Du lại càng khó chịu, khó chấp nhận. Đi theo Ngôn Tĩnh phía sau, cúi đầu, cho đến khi vào cửa chính mới nhìn thấy trống trơn phòng khách, lúc này mới mở miệng, “Tỷ tỷ... Chị không phải nói...”

Cố chấp lão nhân cùng mẹ của nàng đâu?

Tỷ tỷ không phải nói bọn họ đến đây sao?

“Chị hỏi em.” Ngôn Tĩnh đóng cửa chính lại, đi đến trước mặt Ngôn Du, biểu tình lạnh lẽo kia nhường Ngôn Du đang nói một nửa hướng lui về sau mấy bước, “A... A?”

“Em cùng Sở lão sư đã xảy ra chuyện gì?” Ngôn Du lui về sau, Ngôn Tĩnh liền tiến tới trước, cho tới bây giờ đều rất dịu dàng thì giờ đây vẻ mặt ngay cả nửa điểm hiền dịu cũng đều không thấy. Ngôn Du nghe vấn đề nàng hỏi mà ngẩn ngơ, tiếp theo nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ còn đang mang giày cao gót, “Cái gì mà xảy ra chuyện gì a?”

“Em... Em hôm qua...” Lời sắp thốt ra tới bên miệng mới sừng sốt đình chỉ, Ngôn Tĩnh cắn cắn môi, vượt qua trong lòng tự hỏi, đành thay đổi phương thức hỏi, “Em vì cái gì lại nghe lời nàng như vậy?”

“A?” Ngôn Du nháy mắt mấy cái, bất đắc dĩ.

Nàng có nghe lời Sở lão sư sao? Hình như có nha...

“Em... Em...” Mặt cười không hiểu sao lại đỏ lên, Ngôn Du lấp bắp, “Sở... Sở lão sư tốt lắm mà...”

Không thể nói cho tỷ tỷ biết chuyện nếu không nghe lời Sở lão sư sẽ bị phạt đi, bằng không nói không chừng tỷ tỷ lại tìm Sở lão sư phiền toái.

Ngôn Du là ôm loại tâm tư che chở này cho Sở Nguyệt Xuất mà nói ra câu kia, tuy rằng Sở Nguyệt Xuất đối với nàng quả thật cũng rất hảo nhưng nàng vẫn cảm thấy nguyên nhân chân thật kia là không thể trả lời cho tỷ tỷ được. Càng là nghĩ như vậy mặt càng hồng, Ngôn Du lén lút trộm nhìn tỷ tỷ một cái, cúi đầu, lại sợ tỷ tỷ không tin, ngập ngừng nói, “Sở lão sư đối với em hảo hảo...”

Những lời này thật ra không phải là nói dối nha, Sở lão sư thật sự đối với nàng tốt lắm, còn cùng nàng đổi lịch dạy để nàng có thể ngủ nhiều hơn, còn mua gối nhỏ cho nàng, giúp nàng chẩn rụng tên họ Vương ruồi bọ kia, tối hôm qua còn giúp nàng mát xa đầu...

Nghĩ tới đó, Ngôn Du thành thật còn vạch lên ngón tay đem từng kiện tính ra\*, Ngôn Tĩnh thấy nàng như thế tâm sớm đã lạnh hơn phân nửa.

(Ed: \*Xòe bàn tay đếm ngón tay, được cho gối xong còn mát xa~~ Được rồi, là tui phá hư không khí @\_@)

“Chị giờ sẽ gọi điện cho ba ba, để ông đem em từ trường học hiện tại điều đi.” Thâm hút một hơi nhường mình có thể trấn định lại, Ngôn Tĩnh đem bàn tay run rẩy phóng ra phía sau, “Em bắt đầu từ ngày mai liền không cần đi dạy nữa.”

Hãy còn đang cúi đầu, Ngôn Du mãnh liệt ngẩng lên, kinh ngạc không hiểu sao mà nhìn tỷ tỷ mình, “Vì cái gì?”

“...” Nàng còn dám hỏi vì cái gì ư?

Ngôn Tĩnh lạnh lùng liếc nàng một cái, trực tiếp xoay người hướng gian phòng của mình đi.

Loại chuyện này, chuyện nữ nữ yêu nhau như vậy trong Ngôn gia là không thể xuất hiện. Nếu Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất mến nhau nhường ba ba của nàng biết thì nhất định sẽ tấu Ngôn Du một chút, thậm chí còn đánh chết Ngôn Du cũng không chừng.

“Em không cần!” Ngôn Du nhìn bóng lưng của tỷ tỷ, tức giận hét, “Em thích nơi đó!”

Đã muốn mở cửa phòng, Ngôn Tĩnh dừng lại động tác, lạnh như băng nói, “Thích nơi đó ư? Là ưa thích người ở đó đi.”

Dứt lời, Ngôn Tĩnh bước vào gian phòng của mình, dùng sức đóng sầm cửa lại.

Bầu môi, đứng ở đó nhìn cửa phòng tỷ tỷ đóng chặt, Ngôn Du ngồi sụp xuống, ngồi trên mặt đất đem cảm tị lên đầu gối.

Vẫn là lần đầu tiên, nàng cảm thấy tỷ tỷ thật đáng ghét.

Thật sự không hiểu sao cả, dựa vào cái gì a, ngay từ đầu ba ba bức nàng dạy học thì không ngăn cản mà hiện tại lại muốn bức nàng rời đi.

Vô nghĩa, ai sẽ thích vật kiến trúc a, thích một chỗ đương nhiên là thích người ở đó rồi. Nàng thích Sở lão sư, thích Tiểu Y bạn học bồi nàng uống rượu, còn thích bọn học trò hảo thiện lương hảo đáng yêu... Đúng rồi, còn hiệu trưởng đại thúc lưu trữ hồ sơ cũng thật đáng yêu. =)))))) (Ed: Bạn không nhắc tui cũng quên quên ông rồi)

Cầm giận đứng lên, Ngôn Du đi đến trước cửa phòng Ngôn Tĩnh, dùng sức gõ. Ngồi ở trên giường đã tâm phiền ý loạn lắm rồi, đang muốn được yên lặng thì nghe đến thanh âm gõ cửa, vốn không muốn đi mở nhưng đã nhiều năm qua nàng luôn luôn thực sùng ái muội muội, cũng bởi vì nhường muội muội tức giận mà ở bên trong, lại làm sao có thể không đi mở cửa?

Đứng dậy đi mở cửa, Ngôn Tĩnh thở dài, chậm dần sắc mặt, mới muốn bình tĩnh khuyên nhủ Ngôn Du liền gặp về mặt nàng cực kì tức giận, “Em muốn ở đây dạy học, chị không thể như vậy được!”

“Em...”

“Em rõ ràng thật biết điều, làm sao chị có thể như vậy! Không phải là ngày hôm qua cùng cái tên họ Lạc kia ăn cơm sao? Em đã 24 tuổi, em không tùy hứng!” Ngôn Du dường như được tháo nước mà nhất đại thông suốt, “Chị... Chị coi như đang vì bạn trai của chị bất bình... Chị...”

Cái mũi đau xót, thật vất vả mới nghĩ ra để giải thích nguyên nhân vì sao tỷ tỷ khác thường như vậy, Ngôn Du chỉ thấy ngực giống như bị cái gì nứu lấy, đau từng chút một.

“Tiểu Du...” Không nghĩ tới nàng sẽ nghĩ như vậy, trong lúc nhất thời Ngôn Tĩnh có chút ngây người, đợi lấy lại tinh thần Ngôn Du đã muốn khóc lên, nước nỏ, đưa mu bàn tay lên lau nước mắt, “Em... Em không muốn... Em không muốn... Để ý... Để ý tới chị nữa!”

“Không phải... Làm sao em sẽ nghĩ như vậy...” Vừa nhìn muội muội bị chính mình làm cho tức khóc, Ngôn Tĩnh nóng nảy, muốn vội mở miệng giải thích, đã thấy Ngôn Du dậm chân, “Em muốn rời nhà ra ngoài thuê phòng!”

“Ồi chào...” Ngôn Tĩnh liền vội vàng kéo Ngôn Du xoay người muốn đi, thở dài, “Làm sao em cứ giống trước đây vậy a, một khi không vui liền hô rồi nhà ra ngoài thuê phòng.”

“...” Ngôn Du không nói gì, lúc này nàng thật sự bị tức cho nóng nảy.

“Chị là... Vì muốn tốt cho em thôi.” Ngôn Tĩnh thở dài nói, “Tiểu Du, em cùng Sở lão sư như vậy, như vậy...”

Nghe tỷ tỷ nói vậy, Ngôn Du chợt minh bạch.

Nguyên lai tỷ tỷ hiểu lầm nàng cùng Sở lão sư có quan hệ sao?

Trong lòng tích tụ tức tan đi một ít, Ngôn Du xoay người, đang muốn giải thích chợt nghe Ngôn Tĩnh lại nói, “Em sẽ bị ba ba đánh chết.”

Hơi thở bị kiềm hãm, Ngôn Du đỏ mắt lên, thanh âm run rẩy, “Vậy còn chị?”

“Chị?” Ngôn Tĩnh không rõ nàng vì sao lại hỏi như vậy, nhíu lại mi, “Chị đương nhiên cũng hy vọng em có thể tìm một hảo bạn trai đưa về a.”

Diễn cảm lạnh lùng, Ngôn Du quay lại thân mình, thẳng một đường hướng gian phòng của mình đi, “Dù sao em cũng sẽ không rời đi nơi đó.”

“Tiểu...” Ngôn Tĩnh đang muốn bước tới, Ngôn Du dĩ nhiên đã trở về gian phòng của mình, “Oành” một tiếng khép cửa phòng lại.

Đáng giận, một mình còn tưởng rằng tỷ tỷ là ghen tị, không nghĩ tới...

Cái gì mà tìm hảo bạn trai, chị ấy nghĩ đến mình là chị ấy sao?

Ngôn Du nằm vật xuống trên giường, nắm một bên mền đắp đến trên ót, mặc cho nước mắt trượt ra từ khóe mắt mà tích lặc nhiễm ướt sàng đan.

...

Ngôn Tĩnh cũng sinh khí.

Ngay từ đầu nàng đối Ngôn Du phát hoá như vậy có lẽ không được tốt nhưng bản thân nàng chứng thật là muốn tốt cho Ngôn Du, hai nữ nhân cùng một chỗ... Hai nữ nhân yêu đương nhau sau đó cùng nhau trải qua cuộc sống?

Đi trở về phòng, hoàn toàn đã quên mất mình và Ngôn Du đều chưa ăn điểm tâm hay cơm trưa, Ngôn Tĩnh ngồi đến bên giường, yên lặng nhìn dưới mặt đất, vẻ mặt mờ mịt.

Nàng sợ dĩ sẽ mất cảm khi quan sát Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất không thích hợp như vậy cũng bởi vì trong trường học, cũng có nữ hài tử đang theo đuổi nàng, vô luận nàng có mặt lạnh bao nhiêu đi nữa thì hài tử kia thủy chung cũng không buông tha cho.

Chính là vô luận cô bé kia có nhiều kiên trì bao nhiêu, cứ mãi bám riết không tha, thì nữ nhân vẫn là nữ nhân, Ngôn Tĩnh không thể cùng nữ nhân mền nhau rồi gần nhau, tất cả đều do vẫn luôn nhận sự gia giáo cũ kỹ của Ngôn gia mà không có biện pháp tiếp nhận.

Chưa từng nghĩ, chính mình ở trong trường học được nữ sinh theo đuổi thì Ngôn Du ở trong trường học cũng vậy... Như vậy... Nhưng lại làm ra chuyện kia...

Tâm phiền ý loạn ở trong phòng đi tới đi lui, Ngôn Tĩnh vẻ mặt buồn bực, ngực thì rầu rĩ, vốn muốn gọi điện thoại nhường phụ thân đem Ngôn Du từ Sở Nguyệt Xuất nơi đó dời đi, rồi lại do dự.

Vạn nhất Ngôn Du thật sự trong cơn tức giận mà ly khai thì làm sao bây giờ?

Lấy Ngôn Du năng lực, tuy rằng có điểm mơ hồ nhưng thật sự nếu muốn thu thập đồ vật mà rời đi và nàng thậm chí muốn rời đi Ngôn gia thì tuyệt đối là chuyện vô cùng dễ dàng.

Ngôn Tĩnh chưa từng có buồn rầu như vậy qua, nhiều lần đã muốn cầm lên đi động lại thả đi xuống.

Nàng thật sự không biết nên xử lý chuyện này như thế nào, cho dù nàng luôn luôn sùng ái muội muội nhưng cũng không muốn muội muội cứ như vậy ngộ nhận mà rẽ đường. Huống chi, mỗi lần nàng vừa nghĩ tới ba ba sẽ biết chuyện này, nàng đều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

...

Sở gia giữa trưa cũng không có nấu cơm, đợi Sở Giản Hề đi ra thì Sở Nguyệt Xuất liền dẫn hai muội muội xuất môn đi ăn.

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề đi ở bên người Sở Lục Y, thấy Sở Lục Y từ đầu tới đuôi ngay cả liếc nàng một cái cũng không thèm làm, liền mở miệng trước đi bắt chuyện. Sở Lục Y vẫn còn nổi nóng, liếc nàng một cái liền quay đầu, “Tỷ, Ngôn lão sư vì cái gì không vui a?”

Còn bởi vì Ngôn Tĩnh hiểu lầm mà dờ khóc dờ cười, Sở Nguyệt Xuất nghe nàng hỏi như vậy cũng đang nhớ lại bộ dáng Ngôn Du tối hôm qua. Tuy rằng uống rượu, tuy rằng tướng ngữ vẫn trước sau đáng yêu như một, chính là cứ nhủ chặt mí, còn có khi giữa chừng tỉnh lại lướt qua vẻ mặt buồn khổ, đều chứng minh Ngôn Du nhất định là có chuyện tình không vui. Nhưng mà, là có chuyện gì mới khiến nàng không vui như vậy đây?

Không muốn đi truy cứu vì sao lại cảm thấy đau lòng, Sở Nguyệt Xuất từ lúc nhận định mình chính là đem Ngôn Du cho rằng tiểu hài tử mà cung chịu liền có ý coi thường toàn bộ cảm giác kỳ quái.

Cái gọi là trốn tránh, thậm chí còn lừa mình dối người, chỉ sợ là như thế thôi.

Sở Nguyệt Xuất hãy còn mơ hồ, Sở Giản Hề cũng là như thế.

Nàng biết Tiểu Y lại tức giận nàng, chính là vì sao phải tức giận như vậy đây? Là bởi vì mình không cho em ấy nói chuyện yêu đương sao?

Cho nên mới nói, Tiểu Y thật sự thích nam sinh kia, rất muốn cùng nam sinh kia cùng một chỗ ư?

Nghĩ tới đây, Sở Giản Hề liền có loại cảm giác thờ không nổi.

Tiểu Y lại có thể bởi vì một người nam sinh mà phát cáu mình, còn không muốn để ý mình. A!

~~~~~

Ed: Nhân vật mới muốn xuất hiện rồi!... Thật sự mình thấy trong cuộc sống cũng có nhiều người bị đóng khung tư tưởng, từ nhỏ sống trong môi trường xung quanh toàn kì thị nên cũng bị tiêm vào đầu cái gọi là không được đó, rồi lừa mình dối người không dám yêu thương. Trước tiên là ổn định tư tưởng, sau đó là ổn định tài chính. Nếu lý tính mạnh mẽ hơn và có lòng tin mạnh mẽ thì mọi chuyện đã tươi sáng hơn rồi. Mình là nói theo quan điểm của bản thân thôi a! ټ ( ͡° ͜ʖ ͡° ) ټ

Trích một phần của tác giả tại thấy mắc cười:

Ngôn ba ba: Thiệt đáng giận, hàng này tuyệt đối là nhất được!!!! => (chỉ Ngôn Du)

=> Ed: Ôi chào! Lượm được thiên tài mà chú còn chê, con nhà người ta mà cỡ cọng lông của Du tiểu thụ thôi cũng đã nỗ lực chống với thiên hạ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 31: Chương 31

Cả ngày, Ngôn Tinh cùng Ngôn Du chiến tranh lạnh, đương nhiên, thân là tỷ tỷ Ngôn Tinh tự nhiên không bỏ được mà để muội muội chịu đói, vẫn làm tốt đồ ăn dọn sẵn trên bàn chờ Ngôn Du ra ăn.

Đói bụng đến chịu không nổi, Ngôn Du từ trong phòng đi ra, chứng kiến đồ ăn trên bàn, trong lòng vẫn có cảm giác ấm áp, chính là nghĩ đến tỷ tỷ thực bài xích chuyện nữ nữ luyện ái bỗng nhiên thấy không còn muốn ăn uống nữa. Ngồi ở trước bàn cơm, nhìn trên bàn vài đạo đồ ăn, cuối cùng vẫn không động đũa, lại trở về trong phòng bịt kín đầu ngủ.

Vì thế có người một mực chờ đợi trong yên lặng sau khi nghe tiếng nàng đóng cửa mới đi ra thì thấy một bàn đồ ăn vẫn chưa động, liền bắt đầu lo lắng.

Điểm tâm không ăn, cơm trưa cũng không, thế này sao được. Nàng lo lắng Ngôn Du bụng đói là nên hiện tại mới làm cơm chiều sớm một chút, bằng không nhà ai sẽ 3 giờ lại làm tốt cơm chiều rồi dọn lên bàn đâu. Nhưng không ngờ, Ngôn Du lại có thể một chút cũng không động, đây hẳn còn đang đói nằng đi. Ngồi trước bàn cơm, Ngôn Tinh nhìn thấy một bàn này cũng giống Ngôn Du, không có chút nào thêm ăn.

Vẫn là lần đầu tiên Ngôn Du cùng nằng đối như vậy. Từ nhỏ đến lớn, cứ hễ sinh khí là lại hô muốn rời nhà đi thuê nhưng những lần đó Ngôn Du không phải đều là tới thời gian ăn cơm lại mơ mơ hồ hồ xuất hiện, còn đem thức ăn ăn xong liền cũng không còn tức giận nữa, thế nhưng lúc này...

Ngôn Tinh cũng không biết mình nên làm như thế nào mới tốt, nằng rõ ràng cảm thấy bản thân mình đúng nhưng khi nhìn muội muội sinh khí, lại có chút không đành lòng.

Nhớ lại lúc hài tử kia theo đuổi nằng, mà nằng cho tới bây giờ sẽ không hề nghĩ nữ nhân vẫn có thể có loại cảm tình như vậy. Trộm tra xét một ít tư liệu, tuy rằng trong lòng cũng từng mở rộng tư tưởng, nhưng bù lại không bằng hai mươi mấy năm phụ thân giáo dục. Huống chi, hiện trạng xã hội như thế, nằng làm sao có thể để Ngôn Du đi lên con đường gian khổ này?

Đối diện đối đi, cũng muốn xem muội muội nhà nằng lúc này có thể cùng nằng đối trong bao lâu.

Sáng ngày thứ hai, Ngôn Du dậy thật sớm. Kỳ thật sau khi trở về trong phòng, nằng đúng là vẫn không có ngủ mà từ trên giường đứng lên, ngồi vào trước bàn làm việc, lại cầm lấy đề mục bắt đầu tính toán.

Quả nhiên trên thế giới này cũng chỉ có nghiên cứu mới có thể làm cho nằng quên đi những phiền não kia.

Cũng bởi vì như thế, Ngôn Du lại một lần nữa một đêm không ngủ. Trong ngày thường tới bốn, năm giờ sáng đều sẽ tự giác đi ngủ thì hôm nay sống chết chống lại mà không chịu tới giường ngủ, thẳng đến chừng sáu giờ rưỡi mới thay quần áo, thật cẩn thận rời nhà đi, đi thẳng một mạch đến trường học.

Nàng thực để tâm chuyện tỷ tỷ bắt ép không cho nằng đi, cho nên vô luận có bao nhiêu mệt nằng cũng đều không dám ngủ.

Huống chi, sau khi ngủ rồi sẽ cần tỷ tỷ tới gọi mới có thể tỉnh được, đối với nằng mà nói, đồng hồ báo thức tuyệt đối là mây bay a.

...

Sở Nguyệt Xuất luôn luôn tới trường trước bảy giờ sáng, trừ phi ở nhà cần cùng hai muội muội nhiều lời dặn dò nếu không sẽ tuyệt đối không để sát bảy giờ rưỡi mới tới trường. Ngôn Du thì không phải như thế, thường thường sau khi chuông vang mới lờ mờ bước vào văn phòng, hơn nữa đi vào liền ngủ ngay.

Cho nên hôm nay khi Sở Nguyệt Xuất bước vào văn phòng liếc mắt một cái bắt gặp Ngôn Du ghé trên bàn làm việc ngủ say lập tức hoảng sợ, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra nhìn thời gian.

Thứ hai sao? Nàng cùng Ngôn Du rõ ràng đã nói đôi thời khóa biểu, tiết thứ nhất do nằng dạy mà. Ngôn Du cũng đang ngủ, trong văn phòng còn chưa thấy bóng dáng của các lão sư khác, điều này sao có thể không mời nằng nghĩ đến thời gian lên lớp đã đến, sau đó mới giật mình?

Chẳng qua lấy điện thoại cầm tay ra nhìn lại, bất quá thời gian mới bảy giờ lẻ một phút, vì thế Sở Nguyệt Xuất liền rơi vào mê hoặc.

Ngôn Du tới sớm như vậy làm cái gì đây, coi như tiết thứ nhất không đối với nằng cũng không cần phải tới sớm như vậy a.

Mây vì liềm, trong lòng tràn đầy nghi vấn, muốn đẩy tình Ngôn Du để hỏi rõ một chút lại cứ thấy luyến tiếc đánh thức nàng lúc này. Sở Nguyệt Xuất áp chế nghi hoặc tràn đầy trong lòng, ngồi vào vị trí của mình rồi hơi sửa sang lại, liền chống cằm bắt đầu ngẩn người, tầm mắt ngẫu nhiên xẹt qua Ngôn Du.

Thời gian các lão sư khác đến văn phòng thấy Ngôn Du cũng đồng dạng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh làm chuyện khác.

Lớp thứ hai tan học, Sở Nguyệt Xuất đi qua lay tỉnh Ngôn Du. Ngôn Du bị lay tỉnh, bữu môi ngồi dậy, vừa quay đầu thấy Sở Nguyệt Xuất, trực tiếp hướng trong lòng nàng chui vào.

Trái tim khiêu chậm một nhịp, Sở Nguyệt Xuất ôm lấy Ngôn Du. Hầy còn sừng sốt vài giây, nữ lão sư ngồi ở một bên đem động tác hai người xem vừa vặn, cười nói, “Sở lão sư hiện tại cùng Ngôn lão sư cảm tình thật tốt nha.”

Không hiểu sao tự nhiên nhảy lên một trận chột dạ, Sở Nguyệt Xuất đối với lão sư kia miễn cưỡng cười, tiếp theo xoa lỗ tai Ngôn Du, “Này, sắp phải lên lớp dạy rồi.”

“Ồ...” Ngôn Du lại ở trong lòng nàng chui, than thở, “Mệt...”

“Ai bảo cô lại không ngủ.” Cùng Ngôn Du nhận thức, đại khái có thể theo hành vi của nàng phỏng đoán ra nàng đêm qua là mấy giờ ngủ, Sở Nguyệt Xuất tức giận nói, “Mau đứng lên, dạy xong mới cho cô ngủ tiếp.”

“Không cần...” Ngôn Du ở trong lòng nàng cọ xát vài cái, khẩu khí âm mũi nồng đậm mang theo làm nũng. Lòng Sở Nguyệt Xuất lập tức mềm nhũn, trầm mặc vài giây, “Tôi đây lấy lớp ngày mai đối với cô nha? Ngày mai cô dạy hai lớp.”

“Ngô...” Đầu óc mặc dù vẫn còn rất mơ hồ lại đem lời Sở Nguyệt Xuất nghe không sót một chữ, Ngôn Du bữu môi, một lúc lâu, “Chính là tôi cũng không muốn cô đi dạy.”

“Cô...” Theo bản năng nhìn chung quanh, các lão sư vẫn đang làm khác, phòng chừng thanh âm của Ngôn Du thật sự là quá nhỏ quá mơ hồ cho nên mới không ai nghe rõ nàng nói cái gì. Hai má Sở Nguyệt Xuất không khỏi nóng hăm hấp, thấp giọng nói, “Không được hồ nháo, hoặc là ngay lập tức lên lớp, hoặc là ngày mai dạy hai lớp.”

Phòng miệng lên, Ngôn Du ngồi dậy, híp mắt nhỏ xem Sở Nguyệt Xuất trong chốc lát, cảm giận đứng dậy muốn hướng ra ngoài phòng làm việc đi. Sở Nguyệt Xuất liền vội vàng kéo nàng lại, “Cô làm gì thế?”

“Đi dạy!” Nổi lòng bất bình, khẩu khí Ngôn Du nói chuyện có điểm nóng. Sở Nguyệt Xuất không có nghe ra mà là bất đắc dĩ cười, theo trên bàn cầm kính mắt cùng sách giáo khoa đưa cho Ngôn Du, “Đồ nghề.”

“Ặc...” Con tức giận của Ngôn Du tức thì tựa như bóng xì hơi, chính là ngốc ngờ nhìn Sở Nguyệt Xuất trong chốc lát, tầm mắt chợt dừng ở trên cổ Sở Nguyệt Xuất thấy có miếng dán, nháy mắt mặt chà một chút tưởng đồ bưng, tiếp theo từ trong tay Sở Nguyệt Xuất cầm sách giáo khoa cùng kính mắt, xoay người chạy trốn chết.

“Ồi chào...” Sở Nguyệt Xuất còn chưa kịp phản ứng Ngôn Du đã muốn chạy như bay ra khỏi văn phòng, há mồm đang muốn nói chuyện không khỏi nhú lại mị, lắc đầu, đi trở về vị trí của mình ngồi xuống, chờ tan học đến.

Từ trong văn phòng giống như bay trốn ra, Ngôn Du dọc theo đường đi đều nghĩ đến đạo dấu vết trên cổ Sở Nguyệt Xuất, cùng với vừa rồi mới ghé vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất không muốn dậy, mặt càng phát ra đỏ. Lúc bước vào phòng học, nhớ tới chuyện tỷ tỷ lừa mình và Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du bỗng dưng ngăn ngại, đột nhiên cảm giác Sở Nguyệt Xuất đối với mình mà nói quả thật có điểm đặc thù.

Học thuật gì đó buộc Ngôn Du phải luôn luôn tự hỏi, đây tuyệt đối là có thể. Ngôn Du ở thời Đại học từng thử qua bốn mươi tám giờ không ngủ để làm một thực nghiệm, nếu không phải Ngôn Tinh rút cuộc không thể nhịn được nữa đi đến phòng thí nghiệm bắt nàng về thì nàng nhất định sẽ tiếp tục làm cái thực nghiệm kia cho tới cùng mới thôi.

Thế nhưng trên vấn đề tình cảm, Ngôn Du không có biện pháp tự hỏi lâu lắm. Nàng là sinh vật đơn bào, duy nhất một tế bào là tế bào não chỉ có thể dùng để lo lắng cho phương diện chỉ số thông minh mà thôi. Còn về phương diện tình yêu thì thật có lỗi, đúng lúc thần kinh của nàng lại thiếu đến đáng thương.

Cho nên, dù ở một khắc mãnh liệt ý thức được Sở Nguyệt Xuất đối với mình là không đồng dạng như vậy nhưng đó cũng chỉ là vấn đề trong một khắc, thành thử ngay sau đó liền bị ném ra sau đầu. Cố chấp, Ngôn Du chỉ biết nhận định nàng yêu tỷ tỷ mà sẽ không muốn tin nàng đối với những người khác cũng có cảm giác khác thường.

...

Sở Giản Hề lúc này vẫn còn buồn rầu. Nàng chưa từng gặp qua Sở Lục Y lạnh lùng như thế, tựa hồ là đang chiến tranh lạnh với nàng.

Chẳng lẽ người nam kia đích thực rất trọng yếu với Tiểu Y sao? Trọng yếu đến mức có thể bởi vì mình nói ra một câu phản đối mà Tiểu Y liền cùng mình trở mặt ư?

Thở dài, Sở Giản Hề úp chính mình lên bàn làm việc, nhìn chăm chăm hình nhân trên bàn làm việc, thì thào, “Tiểu Y sao lại có thể không để ý tới mình...”

Bà vai bị vỗ một cái thật mạnh, Sở Giản Hề ngẩng đầu liền thấy sư huynh mặt đầy tươi cười rực rỡ, trong tay còn cầm theo một lon sữa.

“Sư huynh, sao anh lại tới đây?” Lúc nói lời này, ý chỉ sư huynh là không nên ở trong này đi.

Đem sữa phóng lên bàn của nàng, nam tử tươi cười cũng không thay đổi, nhất là đôi mắt sáng ngời hữu thần, thanh âm nghe ra cũng rất sáng sủa, “Anh gần đây có chấp hành một nhiệm vụ nên thuận tiện qua bên này thăm em một chút.”

“A, cẩn thận bị bắt được nha.” Sở Giản Hề cười nói, tầm mắt dừng ở bình sữa, lại thu lại nụ cười, “Sư huynh, em không uống sữa tươi.”

Gần đây sư huynh mỗi lần đến xem sẽ mang một lon sữa cho nàng, mỗi nàng rất bất đắc dĩ. Kỳ thật nàng ghét nhất là mùi sữa.

“À?” Nam tử tuần lảng có chút nghi hoặc nhíu mày, cầm lấy bình sữa nhìn nhìn, “Đúng là loại trước kia khi học ở trường cảnh sát thích nhất uống a.”

Sở Giản Hề sững sốt, tiếp theo trong lòng ảm áp, trên mặt cũng lộ ra một nét cười yếu ớt, “Sư huynh cư nhiên còn nhớ rõ.”

“Đương nhiên, tiêu biểu điểm năm đó chính là nói cần cố gắng để được cao lên a.” Nam nhân thân mật vỗ đầu của nàng, “Như thế nào, hiện tại không cần cao lớn nữa?”

“A...” Sở Giản Hề sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười, “Sư huynh trí nhớ thật tốt.”

“Ha ha...” Nam nhân hào sảng cười, trong đôi ngươi một tia ôn nhu chột lóe, “Thế nào, giữa trưa cùng sư huynh đi ăn cơm được không?”

Thấy sư huynh mời mình, Sở Giản Hề do dự, có chút rối rắm muốn đi hay không.

Kỳ thật sau khi sư huynh trở về có mời nàng nhiều lần nhưng mỗi lần đó nàng đều không đi bởi vì phải về nhà ăn cơm cùng tỷ với Tiểu Y, chính là cứ luôn cự tuyệt thì không được tốt cho lắm. Nghĩ như thế, Sở Giản Hề liền muốn đáp ứng. Hơn nữa, Tiểu Y còn chiến tranh lạnh với nàng, nhìn thấy Tiểu Y đối với tỷ tỷ thì vẻ mặt tươi cười, còn đối với mình lại là một bộ khổ đại thù sâu, thật sự không thoải mái tí nào.

“Tốt.” Sở Giản Hề cười đáp ứng.

Bị cự tuyệt vài lần, nam nhân kỳ thật cũng chỉ ôm một tia hy vọng hời, thấy Sở Giản Hề lại có thể muốn đáp ứng rồi, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui sướng, “Hảo, anh tan tầm đến tìm em.”

“A...” Sở Giản Hề đang muốn nói không cần, nam nhân đã đi trước một bước, “Sư huynh có xe mà, nha đầu.”

“Hảo.” Sở Giản Hề nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32: Chương 32

“Đáng giận!” Giữa trưa, Sở Lục Y ăn cơm xong, ở trong phòng của mình hung hăng chà đạp lên búp bê A Ly đang dựa vào tường, bộ dáng cực kì tức giận.

“Sở Giản Hề, chị là đầu gối!” Một quyền đánh vào mũi A Ly, Sở Lục Y căm giận nói, “Tôi cho chị cùng người nam nhân kia ăn cơm, đánh chết cái lỗ mũi của chị!”

“Chị là đồ đàn!” Lại một vòng đánh vào mắt A Ly, vẫn là thanh âm căm giận kia, “Tôi cho chị đàn như vậy, đã nói không cho tìm bạn trai mà, đánh đen vành mắt của chị!”

“Chị là tên hỗn đàn!” Tiếp theo một vòng trực tiếp đánh vào bụng A Ly, thanh âm của Sở Lục Y đã muốn không thể dùng căm giận để hình dung mà phải là như núi lửa sắp phun trào, ảm nẫn mang theo khùng bố, “Vẫn không rõ tâm ý của tôi, nếu chị không phải là nữ nhân, tôi nhất định đã thiên chị!!!”

...

“Ha thu! Ha thu! Ha thu!” Đang đang dùng cơm, Sở Giản Hề không nhịn được đánh ba cái hắc xì.

“Làm sao vậy nha đầu?” Nam nhân ngồi ở đối diện nàng vội vàng rút khăn giấy đưa qua, vẻ mặt quan tâm, “Có phải bị cảm rồi hay không?”

“Không...” Tiếp nhận khăn giấy chà nước mũi, Sở Giản Hề có chút ngượng ngùng, “Có thể là do đồ ăn quá cay thôi.”

Khi nói lời này, sống lưng của nàng đột nhiên lạnh như băng, Sở Giản Hề không hiểu mà cùng Sở Lục Y tâm hữu linh tê. (Tâm linh tương thông)

Xong đời, nhất định là Tiểu Y sinh khí mừng chửi nàng, trở về chết chắc rồi.

Mang loại tâm tình lo lắng này cùng sư huynh ăn hết một bữa cơm, từ đầu tới đuôi đều thần bất thủ xá\* mà nghe sư huynh nói chuyện, chỉ nhớ rõ là sư huynh vẫn một mực nói chuyện nhưng không biết sư huynh đang nói cái gì.

\*hồn trôi lang thang

Nàng thật sự cảm thấy lúc này Sở Lục Y thực tức giận.

Cũng đúng, Tiểu Y hãy còn hiểu lầm nàng cùng sư huynh, và lại nàng cũng luôn luôn không cho Tiểu Y nói chuyện yêu đương, khó trách Tiểu Y sẽ khí thành ra như vậy.

“Nha đầu, em thật không phải là cảm mạo sao?” Sở Giản Hề thần bất thủ xá mà hần luôn đặt tầm mắt trên người nàng đương nhiên sẽ nhìn ra, ngữ điệu vẫn rất lo lắng, “Có muốn đi bệnh viện nhìn xem hay không?”

Còn đang nghĩ về Sở Lục Y, Sở Giản Hề phục hồi tinh thần lại, thấy ánh mắt sư huynh ân cần, sừng sốt vài giây ảm đạm cười, “Thật không có việc gì.”

Có lẽ... Tiểu Y nói là sự thật đi?

Cho tới bây giờ, đầu gối Sở Giản Hề bỗng nhiên sẽ thật sự tin tưởng lời Sở Lục Y nói. Cảm cái tách trên bàn nhấp một ngụm trà xanh, buông tách, thanh âm nghe không ra cảm xúc, “Sư huynh, anh lợi hại như vậy có phải đã có bạn gái rồi không?”

“Không có.” Nam tử trực tiếp đáp, nhìn thẳng Sở Giản Hề. Sở Giản Hề không có xem hán, thanh âm như trước hồ hững, “Sư huynh nên tìm bạn gái đi, bằng không, thúc thúc và di sẽ sốt ruột a.”

“Nha đầu, em...” Nam nhân không rõ Sở Giản Hề vì sao bỗng nhiên sẽ chuyển biến lớn như vậy, sừng sốt hồi lâu, cười cười, “Đúng vậy a, là nên tìm một người bạn gái.”

“Đúng vậy, tìm một cô bạn gái ôn nhu xinh đẹp như vậy mới có thể chiều cổ anh thật tốt a.” Sở Giản Hề cười cười, “Cũng không thể tìm người giống như em vậy, chỉ biết bắt cướp, ngoài ra cái gì cũng không biết làm.”

Lời này bất quá chỉ là lời nói dối.

Sở gia ba tỷ muội không có một người nào là không biết chiều cổ người. Dù sao cha mẹ chết sớm, Sở Nguyệt Xuất cần chiều cổ muội muội mà Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y bất kể như thế nào cũng đều không muốn để tỷ tỷ một mình vất vả.

Cũng do Sở Giản Hề thoát nhìn thật giống Tam Nương một bộ liễu mạng, nên rất nhiều người đều nghĩ nàng sẽ không biết làm việc nhà, thậm chí những sư huynh đệ nhận thức nhiều năm cũng đều nghĩ như thế.

“Nha đầu, anh luôn nghĩ sẽ tìm người có cùng chung chí hướng với anh.” Nam nhân nhìn chăm chăm Sở Giản Hề, giống như đã nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, Sở Giản Hề lại nhăm lức này nhìn đồng hồ, “Sư huynh, em phải trở về, bằng không tỷ tỷ sẽ gọi điện tới.”

Lời sắp sửa thốt ra một lần nữa nuốt trở vào, nam nhân chăm chú nhìn nàng vài giây, bất đắc dĩ cười, “Hảo, xem ra tỷ tỷ muội muội của em vẫn là quan trọng nhất a.”

“Đúng vậy, tỷ tỷ cùng Tiểu Y là quan trọng nhất.” Sở Giản Hề cười cười đứng lên, thấy nam nhân gọi người phục vụ tới tính tiền, vội vàng đi trước một bước ngăn hán lại, trong ví lấy ra tiền, “Đề em.”

“Nha đầu em hôm nay rất không hiền hậu a.” Bất đắc dĩ nhìn nàng thanh toán xong, nam nhân với nàng cùng đi ra khỏi nhà hàng, “Lần sau không được viện dẫn lý do này nữa.”

“Ha ha...” Sở Giản Hề chính là nở nụ cười, “Khi anh trở về em cũng chưa mời anh ăn được bữa cơm nào. Sư huynh nên sớm nhanh chóng kiếm tiền rồi tìm cho em một chị dâu ôn nhu hiền thực đi thôi.”

“Nha đầu...” Nam nhân thu hồi vẻ cười, nét mặt nghiêm túc nhìn nàng, thật lâu sau mới sâu kín thờ dài, “Anh đưa em trở về.”

“Không cần, nơi này cách nhà em rất gần.” Sở Giản Hề mỉm cười hướng nam nhân phát tay, “Sư huynh mau trở về đi.”

Lại là thờ dài, trên mặt nam nhân tươi cười miễn cưỡng, “Được rồi, chú ý an toàn.”

“Ha ha...” Sở Giản Hề cười cười, hướng nhà mình đi đến.

...

Tối hôm qua Ngón Tinh cơ hồ cả đêm không ngủ, thẳng đến cận bốn giờ mới rất u là mệt mỏi nhắm mắt lại, lại nhin không được một lần nữa mở ra, điều

chính đồng hồ báo thức, lúc này mới thả lỏng tâm mà nhắm mắt lại.

Suy nghĩ suốt cả đêm, thôi thì hãy để cho Ngôn Du đến trường đi, bất quá nàng quyết định mỗi lần như thế đều sẽ đi đón Ngôn Du, tận lực tránh Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất bí mật tiếp xúc, có lẽ thế này sẽ tốt hơn đi.

Muội muội nhà nàng quả nhiên vẫn không thể dùng sức mạnh cứng rắn đi bức bách được.

Sau khi đồng hồ báo thức vang lên, Ngôn Tĩnh đứng dậy đi qua phòng Ngôn Du tính toán kêu nàng rời giường, cũng cho rằng nhân tiện để hai người giải hòa, nhưng không ngờ thời điểm khi cửa phòng mở, trên giường chỉ có mền tấm chăn chưa gấp, thân ảnh người nọ vốn nên nằm ở trên giường ngủ say lại không thấy.

Sững sốt vài giây kèm theo chưa sót cười, Ngôn Tĩnh có chút suy sụp đi vào trong phòng, đứng trước bàn đọc sách nhìn trên bàn một đồng bàn nhấp tán loạn. Bằng vào hiểu biết nàng đối với Ngôn Du, liền đoán được Ngôn Du một đêm là như thế nào trôi qua. Một giọt nước mắt chảy xuống ướt bản giấy nhấp, Ngôn Tĩnh ngồi đến trên giường Ngôn Du, triệt để mờ mịt cùng thất thố.

Tiểu Du nhà nàng lúc này, tựa hồ đã biết yêu rồi.

Ngồi ở trên giường ngẩn người hồi lâu, Ngôn Tĩnh nhìn đồng hồ, thở dài, trở về gian phòng của mình thay đổi quần áo rồi mới xuất môn mua thức ăn.

Nàng cùng Ngôn Du cả ngày hôm qua đều là không ăn gì, sáng nay lại không ăn điểm tâm, cũng không biết Ngôn Du có khó chịu hay không.

...

Ngôn Du lên lớp xong liền trở về văn phòng, gục xuống bàn nằm một lúc lâu nhưng rồi lại bật dậy.

Sở Nguyệt Xuất mặc dù đang làm chuyện của mình nhưng ngẫu nhiên vẫn trộm ngắm Ngôn Du vài lần, nhìn xem nàng ra sao. Mỗi lần chứng kiến bộ dáng Ngôn Du gục đầu xuống bàn ôm gối nhỏ mà nàng mua cho ngủ say sưa liền không nhịn được cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tiểu bộ dáng kia thật là... Rất đáng yêu...

Thấy Ngôn Du ngồi dậy, Sở Nguyệt Xuất có chút nghi hoặc liền quay đầu nhìn nàng, muốn nhìn xem nàng định làm gì. Tựa hồ có thể cảm nhận ánh mắt của Sở Nguyệt Xuất, cả người Ngôn Du đều chuyển qua, quả nhiên thấy Sở Nguyệt Xuất đang nhìn chính mình, liền xụ mặt. Vừa thấy nàng bày ra diễn cảm này là biết nàng muốn làm gì, Sở Nguyệt Xuất vội vàng đứng lên đi qua đó, sợ nàng vì muốn để cho mình nghe rõ mà lớn tiếng nói ra mấy lời tu nhân thì khổ.

Quả nhiên nàng qua đến, thủ xoa đầu Ngôn Du, Ngôn Du lập tức bắt lấy tay nàng, vẻ mặt đáng thương, “Đã đói bụng...”

“Cô...” Sở Nguyệt Xuất nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười. Nàng như thế nào cứ thấy mình càng lúc càng giống mẹ già đi chiều cổ Ngôn Du đây?

“Ngày hôm qua không có ăn gì hết...” Ngôn Du ngẩng đầu nhỏ lên nhìn Sở Nguyệt Xuất, bĩu môi, “Giữa trưa không ăn, buổi tối cũng không ăn gì luôn...”

Hút một hơi khí lạnh, này Sở Nguyệt Xuất liếc thật chặt, trong mắt vốn chứa nhọt nhọt ý cười cũng mất hút, chỉ có đau lòng, “Làm chi lại không ăn?”

Coi như chuyện yêu thương không có giá trị cùng làm ra các loại thiếu thần kinh, Ngôn Du không thể nói cho Sở Nguyệt Xuất biết nguyên nhân vì sao mà nàng cùng tỷ tỷ giận dỗi không thèm ăn cơm, chính là không biết nên biện lời nói dối như thế nào cho hợp lý, ngập ngừng nửa ngày vẫn lắc đầu không nói tiếng nào.

Thở dài, xem bộ dáng này của nàng là biết nàng không muốn tự nói với mình. Sở Nguyệt Xuất sờ sờ đầu nhỏ của nàng, “Tôi hiện tại cùng cô đi ra ngoài ăn chút gì đó được chứ?”

“Hảo!” Chỉ biết là sẽ có kết quả này, Ngôn Du cười híp mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất, đứng lên, “Sở lão sư thật tốt.”

Liếc mắt, Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên cảm giác mình lại làm ra chuyện điên rồ rồi.

Đi ra ngoài ăn mà thôi Ngôn Du tự mình đi sẽ tốt hơn, nàng vì sao phải nói muốn bồi nàng đây?

Có thể là hoàn toàn dựa theo bản năng liền nói ra câu kia, đợi cho ý thức trở lại mới thấy không đúng lắm, nhưng lúc này Ngôn Du đã muốn đứng lên, tay nhỏ bé trắng nõn sạch sẽ còn níu lấy tay áo của nàng.

Bởi vì động tác nàng trao tay áo của mình lại tạo ra một trận dở khóc dở cười. Sở Nguyệt Xuất nghiêng đầu nhìn người kia rõ ràng thực mệt mỏi, lại bởi vì đói khát mà cổ chấp chấn tinh tinh thần, trong lòng một trận thở dài, thủ dắt lấy tay nhỏ bé vẫn còn đang bám chặt tay áo của mình.

...

Ngôn Tĩnh đem đồ ăn làm xong xuôi phóng kín mặt bàn, lúc này mới lái xe muốn đi đón Ngôn Du, chưa nghĩ lại có thể ở cửa trường học liền đụng phải Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất. Sở Nguyệt Xuất cư nhiên còn thực thân mật cầm khăn tay giúp Ngôn Du chùi khóe miệng, Ngôn Du thì bày ra khuôn mặt tươi cười hồ hồ, nhưng Ngôn Tĩnh cảm thấy rất chói mắt.



Không thấy xe Ngôn Tĩnh cách đó không xa, một bên giúp Ngôn Du lau miệng, một bên Sở Nguyệt Xuất miệng nén giận nói, “Cô thật sự đã 24 tuổi rồi á? Như thế nào có ăn thôi mà mặt cũng dính tèm lem vậy?”

Đỏ hồng mặt, Ngôn Du gãi đầu, vừa muốn nói chuyện chợt nghe một tiếng còi ô tô vang lên, quay đầu nhìn lại thì thấy xe tỷ tỷ đậu ở đằng kia, nụ cười trên mặt lập tức thu vào.

Ở ven đường dừng xe, Ngôn Tĩnh từ trên xe bước xuống, đóng kỹ cửa xe, liền hướng Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du đi đến. Mắt thấy thần tình Ngôn Du phía trước còn cùng Sở Nguyệt Xuất ngây ngô cười sau khi tái kiến mình lại thành một bộ mặt đen thui lạnh lùng, không khỏi lại cảm thấy không thoải mái.

“Ngôn tiểu thư...” Nhận thấy cảm xúc Ngôn Du lập tức thấp xuống, Sở Nguyệt Xuất có chút khó hiểu, bất quá đại khái cũng đoán được hai tỷ muội nhà này giận đối nên đối với Ngôn Tĩnh lễ phép cười cười.

“Hai người như thế nào...” Giờ làm việc cũng có thể thân mật như vậy chạy đến, tâm lý Ngôn Tĩnh nghĩ thế tầm mắt cũng dừng ở hai tay cùng nắm một chỗ của Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất, có chút không vui, “Hiện tại tựa hồ là giờ làm việc thì phải?”

Mỉm cười, Sở Nguyệt Xuất lên buông tay Ngôn Du ra. Trong nhận định quan hệ của nàng, nàng cùng Ngôn Du chính là bạn tốt, chẳng qua Ngôn Du là một người bạn tốt có tính tình trẻ con hay bốc đồng, hưởng chi cái này hay bằng hữu còn thập phần mơ hồ, dẫu tay cũng không có gì đi. Ở trong ánh mắt đầy ngụ ý như thế của Ngôn Tĩnh cũng không hề phát ra một tia hờn giận, Sở Nguyệt Xuất mở miệng nói, “Ngôn lão sư vừa mới ở văn phòng kêu đói nên tôi mới bồi nàng đi ra ăn chút gì đó.”

Kỳ thật nàng đói với Ngôn Tĩnh cũng có chút bất mãn. Rõ ràng ngày hôm qua là nàng mang Ngôn Du đi, như thế nào sẽ để Ngôn Du một ngày ba bữa cũng chưa ăn. Xem bộ dáng Ngôn Du, đoán chừng là ngay cả buổi sáng hôm nay cũng chưa ăn gì.

Coi như đói cũng không thể khiến Ngôn Du đói bụng như vậy a, sẽ lộng hư thân thể.

Theo Sở Nguyệt Xuất trong mắt nhìn ra bất mãn, Ngôn Tĩnh ngực buồn buồn nhưng vẫn là đối chọi gay gắt nhìn thẳng Sở Nguyệt Xuất, “Tôi đã làm com xong hết rồi, chính là tới đón Tiểu Du về nhà dùng com.”

Mấp máy miệng cũng biết là mình không có tư cách cùng tỷ tỷ nhà người ta tranh luận, Sở Nguyệt Xuất vuốt vuốt tóc, đối với Ngôn Du ôn nhu nói, “Vậy cô về nhà đi, nhìn cô mệt mỏi thành như vậy, nhanh đi về ngủ đi.”

“Tiểu Lười số 2...” Ngôn Du thật biết điều gật đầu, đang muốn hướng phía trước cất bước chợt nhớ tới gối nhỏ mà Sở Nguyệt Xuất mua cho mình còn đặt trên bàn, lại thu chân về, cố gắng mở to hai mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Làm sao bây giờ nha?”

Sau khi Sở Nguyệt Xuất mua cái gối nhỏ kia cấp Ngôn Du thì Ngôn Du liền đặt tên cho cái gối thành như vậy, nên cứ mỗi lần Sở Nguyệt Xuất nghe thấy nàng gọi lên đều muốn bật cười, mà Ngôn Tĩnh cũng mới vừa mua cái tay nài cho nàng để nàng có thể bỏ gối nhỏ vào. Lúc này, Ngôn Du cố tình chỉ đề ý tới mỗi cái gối nhỏ đó nhưng Ngôn Tĩnh ngậm thờ dài, lại không thể làm gì hơn.

Muội muội nhà nàng quả thật là rất để ý Sở Nguyệt Xuất a.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 33: Chương 33

“Đề ở trong phòng làm việc mà cô còn sợ mất sao?” Trong mắt Sở Nguyệt Xuất ý cười nồng đậm, nâng tay súng nịch xoa cái mũi của nàng, “Yên tâm đi.”

“Ngô... Nha...” Gật gật đầu, ngoan ngoãn đi đến tỷ tỷ bên kia, Ngôn Du nhìn nhìn tỷ tỷ, chu miệng, tính trẻ con bốc phát mà đem đầu xoay qua một bên. Ngôn Tĩnh lôi kéo tay nàng, thanh âm mềm nhẹ, “Em thực sự cứ muốn không đề ý tới tỷ tỷ như vậy ư?”

“Em...” Ngôn Du chớp mắt, một lúc lâu, lắc đầu.

“Không tức giận nữa hả?” Ngôn Tĩnh tiếp lời nàng hỏi, Ngôn Du suy tư vài giây, mở miệng lần nữa, “Em muốn dạy học ở đây!”

Nguyên lai Sở Nguyệt Xuất tính nhìn Ngôn Du lên xe rồi mới tiếp tục quay về văn phòng ngẫu nhiên nghe được không khỏi nhú mi, tầm mắt trên người hai tỷ muội qua lại tìm tòi.

Ra là Ngôn Tĩnh không cho Ngôn Du ở trong này dạy học nữa sao?

Ngôn Du có thể rời đi nơi này! Nhận thức như vậy nhường Sở Nguyệt Xuất có cảm giác tâm hoảng ý loạn.

“Hào.” Ngôn Tinh thờ dài, “Em muốn thế nào thì như thế đó đi.”

Nàng cuối cùng cũng không có biện pháp cưỡng ngăn miễn cưỡng Ngôn Du làm cái gì, huống chi, với tính khí của Ngôn Du sẽ không thể nào để cho người ta tùy tiện an bài. Chỉ cần xem phương pháp Ngôn Du phản kháng ba ba qua nhiều năm như vậy thì sẽ biết, nếu không phải Ngôn Du vẫn luôn không bỏ được điều gây ra nàng tức giận, chỉ sợ đã sớm rời nhà đi ra ngoài.

“Đa tạ tỷ tỷ.” Chiếm được đáp án, Ngôn Du cảm thấy cao hứng lại không có biện pháp giống như trước kia đối mặt với tỷ tỷ cao hứng. Nàng biết khi nàng đối mặt với tỷ tỷ đã không có biện pháp như đoạn thời gian trước đây, dù sao cũng đã biết thái độ tỷ tỷ đối với tình cảm nữ nữ mến nhau phản đối cỡ nào.

Không hổ là nữ nhân mà ba ba thương yêu nhất, đáng vẻ cũng không giống như nàng nghịch nữ thường xuyên bị người đánh, làm cái gì cũng có thể tức chết ba ba.

Nghe được quyết định của hai người, tâm Sở Nguyệt Xuất đã muốn nhắc tới cô hòng mới có thể rơi trở về, thở ra nhẹ nhõm. Hãy còn trào phúng nghĩ tới câu nói kia, Ngôn Du vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Sở Nguyệt Xuất, bỗng nhiên cái mũi đau xót, đã nghĩ đi qua ôm lấy nàng.

Sở Nguyệt Xuất là người đối với nàng tốt nhất trên thế giới này, trừ bỏ tỷ tỷ ra, hơn nữa, ở với Sở Nguyệt Xuất cùng một chỗ, nàng tổng có thể chân chính thả lỏng chính mình còn hơn cùng một chỗ với tỷ tỷ sẽ luôn có loại cảm giác buộc chặt bị đè nén, mà người khác thì khoái hoạt hơn.

Tỷ tỷ bây giờ còn đang hiểu lầm quan hệ của nàng cùng Sở Nguyệt Xuất, nàng nhất định không thể ở trước mặt tỷ tỷ trực tiếp đi qua ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, vẫn là chờ sau khi về nhà hảo hảo cùng tỷ tỷ giải thích đi.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà thôi.” Cảm giác muội muội lại đang thất thần, Ngôn Tinh nhẹ nhàng lôi kéo nàng, tiếp theo đối với Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, trên khuôn mặt mang theo nghiêm túc, “Như vậy, chúng tôi đi trước.”

“Ân.” Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, “Chú ý an toàn.”

Nghe được phải về nhà, Ngôn Du thấy Sở Nguyệt Xuất đầy mặt là tươi cười ấm áp, nhún nhún chớp mũi, áp chế cái loại cảm giác muốn khóc này, nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Ngô... Tiểu Lười số 2 thật sự sẽ không mất sao?”

“Ha ha, cô cho là Tiểu Lười số 2 là cô hả?” Sở Nguyệt Xuất cười trêu ghẹo nàng, “Sẽ không đi buộc nè, càng sẽ không đi tới trước liên đụng tường hay cây a...”

“Ngô...” Bị Sở Nguyệt Xuất nói thế, bỗng nhiên có cảm giác rộng mở trong lòng, Ngôn Du cười toe toét, miệng vẽ ra nụ cười ngây ngô, “Hắc hắc...”

Bộ dáng hai người như vậy dừng ở trong mắt Ngôn Tinh chính là lưu luyến không rời cộng thêm liếc mắt đưa tình, làm cho người ta vì không thể tra, nhún mày, “Tiểu Du, đi thôi.”

“Nha.” Ngôn Du gật gật đầu, ngẫm nghĩ, vẫn là chạy tới bên cạnh Sở Nguyệt Xuất, lấy điện thoại cầm tay ra cấp Sở Nguyệt Xuất.

“Ân?” Sở Nguyệt Xuất sững sờ, tiếp theo liền thấy Ngôn Du cúi đầu xem đầu ngón chân, mặt cười cũng tăng cái đỏ bừng, thanh âm chậm chạp, “Tôi... Tôi không số điện thoại của cô...”

Buổi tối còn muốn qua nhà Sở lão sư dạy dỗ tức đầu, chính là bây giờ còn không thể để cho tỷ tỷ biết chuyện này, tốt hơn cứ về nhà tiếp tục gọi điện thoại hỏi Sở lão sư chuẩn bị như thế nào, còn có nói taxi lái xe tới nhà nàng sao nữa.

Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn ngây dại, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, lộ ra một cái tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, “Cô thật đúng là... Tới nơi này công tác cũng muốn ba tháng rồi mà lại có thể không biết số di động của tôi...”

“Ngô... Hắc... Hắc hắc...” Ngôn Du nhức đầu, “Phía trước nghĩ không cần xài nên...”

“Cô a...” Oán trách liếc nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất tiếp nhận điện thoại của nàng, đưa vào số di động của mình rồi lưu số của nàng vào, “Tốt lắm, không được tiếp tục mặc kệ số điện thoại của tôi nữa.”

“Hào.” Ngôn Du cầm lại di động, tung tăng chạy về bên người tỷ tỷ vốn sắc mặt đã muốn có chút khó coi, đối với Sở Nguyệt Xuất phát phát tay, sau đó theo Ngôn Tinh lên xe. Lúc này ngồi trên xe, con buồn ngủ vẫn luôn bị đè nén liền đánh úp lại, Ngôn Du nhìn không được dựa vào cửa sổ rất nhanh liền ngủ mất. Sở Nguyệt Xuất còn chưa quay về trường học chợt chứng kiến người nọ dán mặt vào cửa sổ rất nhanh ngủ say, cười khẽ một tiếng, tâm tình thật là tốt.

...

Giữa trưa, hai tỷ muội Sở gia ăn cơm xong, Sở Lục Y ở trong phòng đối với búp bê A Ly đáng thương làm ra một loạt các loại hình phát tiết thì Sở Giản Hề mới từ bên ngoài trở về, vừa về liền tiến thẳng đến phòng Sở Lục Y, gõ cửa, “Tiểu Y, chị đã trở về!”

Mà lúc này Sở Lục Y đang cười trên lưng búp bê A Ly mà đánh nó, nghe tiếng Sở Giản Hề, động tác bị kiềm hãm, rất nhanh nghiêng người nằm chết đi trên giường, đắp kín mền, nhắm mắt lại, vẫn không quên đem A Ly đá xuống nệm đất.

Không nghe muội muội đáp lại, Sở Giản Hề thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra, trực tiếp đập vào mắt chính là A Ly bị đá rơi mà nằm sấp trên mặt đất, nhất thời miệng hút vào một hơi khí lạnh. Rón ra rón rén đi vào, chứng kiến muội muội đang ngủ, nuốt một ngụm nước miếng, đem A Ly vô tội lên kiểm tra, kết quả vừa nhặt lên lại phát hiện trên bụng A Ly dán tờ giấy, nhìn kỹ, cư nhiên còn viết tên mình, nhất thời sùng sờ tại chỗ.

Nàng... Khụ khụ... Lúc này quả thật hoàn toàn đắc tội với Tiểu Y rồi a.

Đem A Ly thả lại trên đầu giường Sở Lục Y, Sở Giản Hề ngồi ở bên giường, nhìn muội muội đang ngủ say, thờ dài, thanh âm thật thấp, “Tiểu Y, chị là vì muốn tốt cho em...”

Cấp ba là một giai đoạn phi thường, có biết bao nhiêu người cũng bởi vì nhất thời không thận trọng mà loi lóng tinh thần để rồi đem thật nhiều năm cố gắng hóa thành hư ảo. Nếu Tiểu Y bởi vì muốn yêu đương mà ảnh hưởng tới học tập, đây chính là ảnh hưởng tới cả tương lai sau này a.

Từ nhỏ đến lớn Tiểu Y tuy rằng thực thích ra vẻ tùy hứng với nàng nhưng chưa từng không hiểu chuyện như vậy. Quả nhiên yêu đương sẽ làm cho con người ta mất đi lý trí, thậm chí còn khiến chỉ số thông minh biến thành không sao?

Sở Giản Hề chưa từng yêu đương nên nàng không rõ. Nàng chỉ biết là nàng thực để ý tới cô muội muội này, không muốn nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Ai muốn chị tốt với tôi!” Nghe nàng nói như vậy, Sở Lục Y lập tức mở mắt ra cắn giận trừng nàng, “Chị quay về làm gì, không phải bận cùng sư huynh của chị ăn cơm sao?”

“Chị... Ăn xong rồi a...” Sở Lục Y bỗng nhiên tròn mắt như rồng Sở Giản Hề hoảng sợ. Một lúc lâu mới nhìn lên muội muội, bất đắc dĩ nói, “Tiểu Y, sư huynh hình như thật sự yêu thích chị.”

“Hừ, liền nói cho chị biết, đúng rồi đó.” Sở Lục Y nghe nàng nói vậy, trong lòng nhảy dựng, trên mặt vẫn bày ra bộ dáng ngạo kiều kia, ngồi dậy, “Hắn ta thổ lộ với chị hả?”

“Không có.” Sở Giản Hề ngu ngơ lắc đầu, “Chị chỉ là cảm thấy được...”

“Đầu gối rớt cục cũng có cảm giác.” Sở Lục Y lời nói ác độc, “Tôi còn tưởng rằng chị cả đời sẽ chỉ nghĩ vị sư huynh đó đem chị trở thành muội muội thôi chứ.”

“Tiểu Y...”

“Cho nên? Chị muốn đáp ứng?” Sở Lục Y cường chế lòng khản trương, dè chừng hỏi, tay đặt trong chăn lại nhịn không được từng đợt run rẩy lên.

“Ồi chào...”

“Chào cái gì mà chào!”

“Chị chỉ đem sư huynh cho rằng sư huynh mà thôi a.” Sở Giản Hề cời gầy, nằm chết dí bên cạnh Sở Lục Y, gối lên cánh tay của mình, “Tiểu Y, em thật sự thích nam sinh kia sao?”

Nghe nàng nói như vậy, Sở Lục Y hơi nhẹ thở ra, vốn lại nghe Sở Giản Hề nói cái gì mà thích nam sinh, không khỏi lại có chút tức giận lên, liếc nàng một cái, “Tôi là cô gái thích một người.”

“Ặc... Tiểu Y, chờ em thi lên đại học, vô luận em thích ai cũng có thể cùng hắn yêu đương. Bây giờ còn chưa được...” Sở Giản Hề nằm, thực nghiêm túc nhìn Sở Lục Y, “Hiện tại chuyện trọng yếu nhất là phải thi vào trường cao đẳng.”

Híp híp mắt, Sở Lục Y nhìn chằm chằm Sở Giản Hề, nhìn thẳng cho tới khi Sở Giản Hề một trận lưng phát lạnh mới thôi, “Sao... Như thế nào?”

“Chờ tôi lên đại học, tôi thích ai cũng có thể cùng nàng yêu đương sao?” Hai ngày này, bởi vì lời Sở Giản Hề nói ra mà nỗi lòng vốn vẫn luôn lo lắng bình tĩnh xuống rất nhiều, về mặt Sở Lục Y hồ hững, “Thật sự?”

“Thật sự.” Sở Giản Hề dùng sức gật đầu.

“Chính là... Tôi sợ người kia sẽ không thích tôi...” Sở Lục Y bỗng nhiên gục đầu xuống, thờ dài, trong thanh âm nghe được một tia ai oán nửa thật nửa giả, “Không thích tôi, tôi thích nàng lại có ích lợi gì đâu...”

“Sao lại thế chứ, Tiểu Y nhà chúng ta thông minh như vậy, đáng yêu như vậy...” Chưa từng gặp qua muội muội của mình mất tự tin như thế, Sở Giản Hề liền vội mở miệng an ủi, “Sẽ không, người kia nhất định sẽ thích Tiểu Y!”

“Thật sự?” Đôi con ngươi đen bóng của Sở Lục Y ánh lên tia chờ mong, “Chị sẽ giúp tôi sao?”

“Sẽ!” Sở Giản Hề dùng sức gật đầu, một bộ ‘nghĩa vô phản cổ’ nói, “Vô luận em thích ai, chị đều giúp em!”

“Hảo!” Sở Lục Y trong con ngươi chợt lóe lên một tia giao hoạt, chìa ngón út ra, “Ngéo tay.”

“Ngáo tay!” Khó được trông thấy một muội muội trưởng thành sớm lại lộ ra tính trẻ con như thế, Sở Giản Hề cười đến dị thường xán lạn, chìa ngón út cùng nàng câu cùng một chỗ.

“Không được đổi ý nha.” Sở Lục Y thực nghiêm túc nhìn nàng, “Vô luận tôi thích ai, chị đều phải để cho tôi cùng nàng cùng một chỗ nha.”

“Ân!” Sở Giản Hề làm vẻ mặt kiên quyết, “Chị cho tới bây giờ cũng không lừa Tiểu Y, đáp ứng Tiểu Y nhất định sẽ làm được!”

“Ha ha...” Sở Lục Y đang cười, rất đột nhiên liền thu lại nụ cười, “VẬY chị cùng vị sư huynh kia...”

“Chị không thích sư huynh nha.” Về mặt Sở Giản Hề nghiêm túc, “Trước khi Tiểu Y còn chưa cùng một chỗ với người mình thích, thì chị tuyệt đối sẽ không cùng một chỗ với bất luận kẻ nào, chịu không?”

“Được.” Sở Lục Y nở nụ cười, cười đến thập phần thâm trường, “Tôi ở cùng một chỗ với người tôi thích cũng là lúc chị cùng một chỗ với người chị thích.”

“Ha ha... Hào...”

---

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phốc, Tiểu Hề lại có người bị ám toán... Ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 34: Chương 34

“Ăn no...” Về đến nhà, Ngôn Tĩnh lôi kéo Ngôn Du tới phòng ăn, mà Ngôn Du đã tại tiệm mì nhỏ bên cạnh trường học ăn ba bát mì thật lớn lập tức bủn rủn, rất vô tội nhìn đồ ăn trên bàn, “Em đã ăn ba bát mì lớn...”

“Em...” Vừa nghe nàng nói đã ăn ba bát mì, Ngôn Tĩnh nhất thời hết chỗ nói rồi, thực không hình tượng liếc nàng, trở về phòng lấy trong hòm thuốc ra thuốc tiêu hóa, “Uống hai viên.”

Rượu chè hay ăn uống quá độ là thứ không tốt nhất.

“Nha.” Ngôn Du thật biết điều tiếp nhận hai viên thuốc từ tay nàng rồi nhét vào miệng, nhai nhai xong nuốt vào. Lúc sau dụi dụi mắt nhìn tỷ tỷ, “Em có thể đi ngủ chưa?”

“Đi thôi.” Ngôn Tĩnh bắt đắc dĩ thờ dài, “Thay quần áo hẩn ngủ tiếp.”

“Hào.” Cười híp mắt đáp, Ngôn Du giống như không còn chiến tranh lạnh với Ngôn Tĩnh nữa, chính là Ngôn Tĩnh vẫn có thể cảm giác Ngôn Du không đồng dạng.

Từ trước, Ngôn Du rất thích làm nũng với nàng, những lần đó đều không phải cần nàng lấy tay mớm thuốc cho sao, hôm nay lại có thể từ trong tay nàng tiếp nhận thuốc tự mình ăn. Sau khi trở về từ trường học, Ngôn Du sẽ không còn đối với nàng gần gũi nữa. Vừa mới ở trên xe, nàng kêu Ngôn Du, Ngôn Du lại chính là chu môi lên mà không phải trực tiếp úp vào trong lòng nàng loạn cọ.

Nhìn thấy thân ảnh Ngôn Du tính đi trở về phòng, Ngôn Tĩnh thờ dài, đang muốn về phòng của mình chợt thấy Ngôn Du ngừng lại, xoay người nhìn chính mình, thanh âm vẫn đáng yêu non nớt như vậy, “Tỷ tỷ nhớ ăn cơm.”

Nàng tuy rằng mơ hồ nhưng cũng biết tỷ tỷ cũng giống như mình, từ buổi sáng ngày hôm qua vẫn còn chưa nếm qua thứ gì.

Khóe môi gọi lên một nét cười nhạt, Ngôn Tĩnh vui mừng gật đầu, thanh âm càng thêm nhu hòa, “Mau đi ngủ đi.”

“Ân!” Ngôn Du gật gật đầu, trở về gian phòng của mình, gọi điện thoại cho Sở Nguyệt Xuất.

Lúc này, Sở Nguyệt Xuất còn ở trong phòng làm việc, thấy điện báo hiện lên là Ngôn Du, ngoài ý muốn nhú mày, chuyển nhận, “Tại sao không ngủ?”

“Ngô...” Nghe lời tỷ tỷ thay áo ngủ, lúc sau lại tháo mắt kính nằm ở trên giường, Ngôn Du ngáp một cái, “Muốn ngủ...”

“Vậy mau ngủ đi.” Nghĩ đến Ngôn Du ngủ bất tỉnh mà híp mắt nhỏ, lại nghe tiếng ngáp của người nọ ở đầu dây bên kia đi, Sở Nguyệt Xuất cười nhẹ,

“Gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?”

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du lại bắt đầu khản trương, ấp úng một lúc lâu, cuối cùng cũng đem mục đích cuộc gọi này nói ra, “Tôi không biết nhà cô đi như thế nào...”

“Àn?” Sở Nguyệt Xuất lông mày nhíu lại, có chút kinh ngạc.

“Buổi tối... Không phải dạy bồ túc sao?” Ngôn Du xoa mắt, đem mền kéo lên, “Muốn đi nhà cô nha...”

Không nghĩ tới Ngôn Du lại có thể nhớ rõ chuyện này...

Sở Nguyệt Xuất càng thêm ngoài ý muốn, nàng còn tưởng rằng Ngôn Du đã sớm quên chuyện này. Kỳ thật ngay cả nàng cũng hiểu nó thật buồn cười, nguyên nhân lúc trước vốn định trêu Ngôn Du nhưng khi thấy bộ dáng đáng thương của nàng lại cảm thấy thực không đành lòng.

“Àn...” Trầm ngâm thật lâu, sau đó thẳng đến khi Ngôn Du ở đầu dây bên kia nhìn không được lại ngáp một cái, Sở Nguyệt Xuất mới nói, “Cô có thể không đến, tôi chỉ nói giỡn với cô thôi...”

Ngô?

Ngôn Du nghe vậy chớp chớp mắt, đưa tay gỡ gỡ hai má, chậm chạp nói, “Vậy cô không cho bọn nhóc học bồ túc à...”

“Cần a, bồ túc Ngữ văn.” Mấy đứa nhóc thường xuyên oán hận cho nàng nghe về chuyện không biết làm sao đọc đề, còn việc cần bắt ra ý chính đề bài để viết văn đều còn có chút vấn đề, cho dù viết ra đẹp đề phi phạm cũng thường sẽ viết lạc đề, cho nên nàng mới đáp ứng cho bọn nhóc bồ túc vài ngày.

Bằng không, Ngữ văn môn này, nàng còn thật sự không biết cần phải bỏ những thứ gì.

“Kia... Tôi phải đi...” Tay Ngôn Du X nắm lấy điện thoại, khốn ý mời nàng bắt đầu hí mắt, thanh âm nghe cũng càng ngày càng mơ hồ, “Tôi đáp ứng cô phải đi...”

“Tôi với cô hay nói giỡn nha.” Sở Nguyệt Xuất buồn cười nói, nghe điện thoại đầu bên kia kia mơ hồ thanh âm, “Cô nên ngủ đi.”

“Không được...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, Ngôn Du cố chấp chống đỡ một chút tinh thần cuối cùng, “Tôi phải đi...”

“Ngoan, nhanh đi ngủ.”

“Tôi phải đi...”

“...” Sở Nguyệt Xuất thực bất đắc dĩ. Như thế nào ban đầu là nàng dùng dạy bồ túc uy hiếp Ngôn Du, hiện tại lại phản tác dụng đây?

“Ồ...”

“Được rồi, mau đi ngủ đi.” Vừa nghe tiếng kêu giống hệt con thú nhỏ, Sở Nguyệt Xuất liền mềm lòng, “Tôi đem địa chỉ nhà tôi nói cho cô, cô mau ngủ đi.”

“Àn àn!”

“Tất mấy, bằng không sóng điện thoại đối với đầu không tốt.”

“Hào!” Cúp máy, chiếu theo lời Sở Nguyệt Xuất tắt điện thoại đi động, Ngôn Du thấy điện thoại tắt nguồn liền chui vào chăn ngủ.

Nàng không muốn buổi tối ở trong nhà với tỷ tỷ, cảm giác rất khó chịu.

Từ thứ bảy ngày đó Lạc Học Khâm tìm đến Ngôn Tĩnh, mà Ngôn Tĩnh đối với hắn không còn cự tuyệt thêm nữa, liền nhường cả người hắn thích lại đây hơn.

Trước kia mỗi cuộc hẹn đều là bởi vì thầy đối với Tiểu Tĩnh nói một ít lời mới khiến cho Tiểu Tĩnh cùng hắn đi ra ngoài. Chính là mấy ngày hôm trước, mất thầy thầy cùng sư mẫu đi xa mà giảm đi nhìn không được đối Ngôn Tĩnh tưởng niệm. Lạc Học Khâm chạy đến bên này tìm Ngôn Tĩnh, vốn đã làm tốt chuẩn bị bị cự tuyệt, không nghĩ tới Ngôn Tĩnh lại có thể đáp ứng cùng nhau ăn cơm. Tuy thái độ Ngôn Du không thật tốt cho lắm nhưng hắn chính là thích Ngôn Tĩnh chứ không phải là Ngôn Du, cho nên bởi vì sự kiện ở ngày thứ bảy kia, lòng tin Lạc Học Khâm cũng tăng nhiều, lúc này mới là thứ hai lại liền lái xe chạy đến tìm Ngôn Tĩnh.

Lúc xế chiều, Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du đều đang ngủ thì chuông cửa bỗng nhiên vang lên, đem Ngôn Tĩnh đánh thức.

Rất mệt mỏi mở mắt ra, Ngôn Tĩnh mang dép lê đi ra mở cửa, chứng kiến Lạc Học Khâm thần tình mỉm cười, ngu ngơ vài giây, nhíu lại mi, “Sao anh lại tới đây?”

Không hề bỏ qua tia bất mãn vừa lướt qua con ngươi của Ngôn Tĩnh, Lạc Học Khâm lập tức lại không yên, “Anh... Buổi chiều không có việc gì cho nên cứ tới đây...”

Tình lữ không nên là như vậy sao?

Hắn muốn làm một bạn trai tốt nha, có thời gian sẽ theo gặp bạn gái.

Trầm mặc một hồi, trong lòng khắp nơi một lần nhắc nhở người này chính là người trong tương lai sẽ cùng mình qua cả đời, Ngôn Tĩnh thở dài, để hắn vào nhà, “Tiến vào ngồi đi.”

Còn tại lo lắng mình là không phải quá đường đột, Lạc Học Khâm nghe vậy không khỏi mừng rỡ, đi tới, chứng kiến Ngôn Tĩnh còn mặc đồ ngủ, “A... Anh quấy rầy em ngủ trưa?”

Nếu là như vậy, cũng khó trách giai nhân bất mãn.

“Không có gì.” Ngôn Tĩnh vuốt vuốt tóc, “Em trở về phòng đôi bộ y phục.”

...

Cứ như thế, vừa tỉnh ngủ liền khởi động máy thấy tin nhắn của Sở Nguyệt Xuất, trong lòng Ngôn Du tức thì sáng ngời. Đôi hảo quần áo mở ra cửa phòng, lại bắt gặp Lạc Học Khâm ngồi một mình trong phòng khách, nhất thời có cảm giác ghê tởm như ăn phải con ruồi.

Con ruồi này thật đáng ghét mà, như thế nào cứ thích bay thẳng đến nhà nàng?

“Tiểu Du.” Lạc Học Khâm vừa nhìn thấy Ngôn Du đi ra thì lập tức đứng lên, tính toán qua lấy lòng cô em vợ tương lai. Hừ! Ngôn Du ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, đi thẳng đến phòng ăn, giả bộ bốc com, cầm thìa ngồi vào trước bàn, gấp đồ ăn bỏ vào chén, coi như bắt đầu ăn.

Ngôn Tĩnh trở về phòng tiếp một cuộc điện thoại đi ra liền chứng kiến Lạc Học Khâm mang về mặt xấu hổ đứng đó, có chút kỳ quái, “Làm sao vậy?”

“Tiểu Du em áy...” Lạc Học Khâm miễn cưỡng cười cười, chĩa phòng ăn, Ngôn Tĩnh về mặt bị kiềm lại, vội vàng đi đến phòng ăn, quả nhiên thấy Ngôn Du đang ngồi ở trước bàn com ăn như hổ đói, khí không khỏi phát ra, “Em... Đồ ăn này đều là lạnh rồi.”

“Cho kịp thời gian.” Ngôn Du miệng nhét đầy, cúi đầu, không muốn tý tý chứng kiến bản thân lại đỏ hốc mắt.

Trước kia còn phải thông qua ba ba nói tý tý mới có thể cùng người nam nhân này đi ra ngoài hẹn hò, hiện tại thì sao, người nam nhân này lại có thể tùy thời tìm đến tý tý. Bất quá cũng không có gì, tình lữ mà, hơn nữa, tương lai còn muốn kết hôn, chuyện như vậy thực bình thường nha.

Tý tý cũng không thể luôn luôn coi chừng nàng đi.

Cái loại cảm xúc tiêu cực này lại đem cả người nàng bao lại, Ngôn Du hút hút cái mũi, tiếp tục ăn com.

“Cho kịp thời gian?” Ngôn Tĩnh sững sốt, “Để làm cái gì?”

“Dạy dỗ tức cho học trò.” Ngôn Du lúc này không có nói dối, bởi vì lần này là thật sự, chính là Ngôn Tĩnh còn không tin, “Em không muốn cùng... Ăn com, chị không bức em, em không cần nói dối.”

“Em mới không nói dối!” Ngôn Du mạnh mẽ ngắt đầu, nhìn Ngôn Tĩnh trong con ngươi lộ ra bất mãn, “Em nói là lời nói thật!”

Lông mày đen che giấu, Ngôn Tĩnh cố gắng từ Ngôn Du nhìn ra chút gì đó, mà trong con ngươi lộ ra một mảnh thẳng thắn thành khẩn, một chút chột dạ cũng đều không có.

“Vậy em cũng không nên ăn com lạnh a.”

“Em ăn xong rồi.” Đem một miếng com cuối cùng nuốt xuống, Ngôn Du đứng lên, “Tý tý cùng tỷ phu hảo hảo hẹn hò đi!”

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh nhìn thấy bộ dáng Ngôn Du như vậy, thở dài, đi qua, không muốn để cho Lạc Học Khâm trong phòng khách nghe được, hạ giọng, “Em có phải không thích Lạc Học Khâm hay không?”

“Tý tý thích là tốt rồi, em thích hay không tính là gì đâu!” Bị lời này của nàng hỏi ra ngực cũng vừa kéo, Ngôn Du ngảnh ngữ khí, “Cũng không phải bạn trai của em!”

“Tiểu Du!” Ngôn Tĩnh không rõ thái độ Ngôn Du gần đây vì sao cứ không tốt như vậy, trong đầu bỗng nhiên có một ý niệm hiện lên, thần sắc lập tức nghiêm túc, “Em nói, em có phải muốn đi chỗ Sở lão sư không?”

Bị tý tý nói như thế, Ngôn Du nhớ lại chính mình còn chưa cùng tý tý giải thích chuyện nàng cùng Sở Nguyệt Xuất, chính là còn dối chuyện Lạc Học Khâm, ngữ khí lại càng đông cứng, “Tý tý có thể cùng tỷ phu hẹn hò, em cũng có thể đi qua nhà Sở lão sư dạy dỗ tức a.”

“Em... Chuyện này không giống!” Ngôn Tĩnh bị tức đến nổi có xúc động muốn một cái tát đánh bay Ngôn Du, thì thấy Ngôn Du về mặt bình tĩnh, “Em cùng Sở lão sư chỉ là quan hệ đồng sự, chị không cần suy nghĩ lung tung.”

Quên đi, tổng như thế này liên lụy. Sở lão sư cũng không tốt. Hơn nữa vạn nhất thật sự đem tỷ tỷ nổi mao, đêm nay không cho nàng đi ra cửa tìm Sở lão sư, không phải thảm hại hơn ư? Còn muốn nhìn tỷ tỷ cùng người nam nhân kia cùng một chỗ sao?

“Cái gì?” Ngôn Tĩnh cúi đầu xem nàng, “Em nói cái gì?”

“Em nói, em cùng Sở lão sư không có gì, chẳng qua chính là bạn tốt.”

“Vây vậy dấu hôn kia...” Ngôn Tĩnh nhìn nàng không tin, chợt thấy sắc mặt Ngôn Du ửng đỏ, “Em uống rượu, có thể mơ thấy ăn cái gì đó rồi sau... Sở lão sư chiếu cố em... Liên...”

Kỳ thật, lời này là nói dối.

Nàng không muốn nói cho tỷ tỷ biết, đêm đó chính là bắt tri bắt giác liền hôn lên đi.

---

---

EDITOR: Người ta dạo này hảo bạn rộn, còn định edit 10 chương up luôn một lượt đó chứ. Nhưng như thế thì lâu lắm, thôi miễn được nhiều post bấy nhiêu vậy ^\_^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 35: Chương 35

Nhìn thẳng Ngôn Du hồi lâu, cố gắng từ lời cùng vẻ mặt của nàng phân biệt thật giả, Ngôn Tĩnh trầm mặc một hồi, thấy hai má Ngôn Du càng ngày càng hồng, lần đầu tiên có cảm giác không phân rõ muội muội đến cùng có nói dối hay không.

“Dù sao, em cùng Sở lão sư không phải cái loại quan hệ này, chị đừng suy nghĩ nhiều.” Lời này thật ra lại là lời nói thật, Ngôn Du ngẩng đầu không chút né tránh nhìn Ngôn Tĩnh, “Em muốn đi dạy bổ túc.”

“...” Ngôn Tĩnh trầm mặc như trước, con người xinh đẹp thoát nhìn dị thường thâm thúy, ở thật lâu sau mới nói, “Đi thôi, chú ý an toàn, nhớ mặc thêm áo khoác.”

Cho dù là ở phía nam nhưng đây là thời tiết cuối tháng mười một, Ngôn Du mỗi ngày đều chỉ mặc áo thun cùng áo somi, vẫn sẽ lạnh lắm.

“Àn.” Ngôn Du gật gật đầu, trở về phòng phủ thêm kiện áo khoác ở bên ngoài áo somi, trở ra thì thấy Ngôn Tĩnh đã cùng Lạc Học Khâm ngồi trong phòng khách. Đôi mắt buồn bã, Ngôn Du thẳng hướng đại môn mà đi, cho đến lúc mở cửa mới nói, “Hai người chậm rãi đi, em đi đây.”

Vốn bắt đầu từ hai năm trước, Ngôn Du liền đối với mình lúc lạnh lúc nóng, gần đây càng giống như thay đổi cả một người, mọi trái tim nàng băng giá. Ngôn Tĩnh nhìn cửa khép lại, một trận ủy khuất ập tới nhưng trên mặt vẫn là lãnh đạm.

“Tiểu Tĩnh, anh nghĩ... Anh...” Lạc Học Khâm bỗng nhiên mở miệng. Ngôn Tĩnh quay đầu xem hắn, chờ hắn nói tiếp.

“Chúng ta... Chúng ta kết hôn đi.” Lạc Học Khâm cố lấy hết dũng khí nói ra, nhìn vào ánh mắt Ngôn Tĩnh, “Anh nghĩ cùng em kết hôn.”

Cùng hắn nhìn nhau vài giây, Ngôn Tĩnh hạ mi mắt xuống, “Em nghe theo ba ba.”

“Tiểu Tĩnh...” Lạc Học Khâm không rõ Ngôn Tĩnh vì cái gì luôn đối với mình ôn hoà như vậy, có lẽ, Ngôn Tĩnh căn bản không thích mình đi, chẳng qua là bởi vì rất nghe lời cha nàng mà thôi? Ngẫu nhiên loại ý nghĩ này sẽ theo trong đầu chợt lóe lên, Lạc Học Khâm lại tránh né, tự giễu chính mình khi nào thì không có lòng tin như vậy. Chính là thời gian theo Ngôn Tĩnh cùng một chỗ càng ngày càng nhiều, Ngôn Tĩnh lại đối với hắn luôn ôn hoà như vậy để cho lòng hắn ngày càng bất an.

Có lẽ chỉ có nhanh chóng lấy Ngôn Tĩnh về nhà, mới có thể yên tâm.

“Chờ thầy trở về, anh sẽ đi gặp ông ấy!” Thu hồi lời nguyên bản muốn hỏi Ngôn Tĩnh, Lạc Học Khâm rất kiên quyết nói.

Ngôn Tĩnh rất mệt mỏi, xoa nhẹ huyệt Thái Dương, “Tùy tiện anh thôi... Đêm nay em nghĩ muốn nghỉ ngơi thật tốt, không muốn xuất môn.”

“Anh sẽ cùng em.” Lạc Học Khâm nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng, “Tiểu Tĩnh, em có phải quá mệt mỏi hay không? Nếu không bỏ công việc đi, anh...”

Mày khê nhều, Ngôn Tĩnh cũng không thèm nhìn hắn một cái, “Em thích công việc của mình.”

Huống chi, tuyệt đối không mệt. Mà mỗi nàng mỗi mệt chính là, nếu ba ba thật sự bắt nàng kết hôn, nàng cũng sẽ không cự tuyệt. Còn có thái độ Ngôn Du gần đây khiến nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Từng nghĩ tới đem chuyện mình không thích Lạc Học Khâm nói cho Ngôn Du biết, chính là lấy tính khí của Ngôn Du nhất định sẽ lại xúc động và chạm với ba ba, đến lúc đó, chuyện gì phát sinh ai cũng không biết được. Huống chi, Lạc Học Khâm chứng thật là một đối tượng kết hôn không sai. Nàng chưa từng có thích qua ai, cho nên cứ như vậy kết hôn, cũng tốt.

...

Từ trong nhà đi ra, Ngôn Du bắt một chiếc taxi, đưa địa chỉ trên di động báo cho tài xế, dựa vào cửa kính xe, thần sắc ngưng trọng.

Thực chán ghét cái tên họ Lạc kia nhưng ngại nổi nàng một chút biện pháp cũng không có. Nàng căn bản không có tư cách ngăn cản tỷ tỷ gả cho cái tên họ Lạc đó... Đầu là do lão nhân cổ hủ làm hại, vì sao phải đem cái tên họ Lạc đó mang về nhà, vì sao phải nhường tỷ tỷ cùng cái tên họ Lạc đó kết giao, thật sự, thật sự rất chán ghét mà!

Xe taxi đứng ở cửa tiểu khu của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du theo trong xe đi xuống, lảo đảo đi vào tiểu khu, sau một trận tìm kiếm, bắt đắc dĩ ngồi trên mặt đất.

Nàng lạc đường..

Ngôn Du thở dài, đang muốn lấy điện thoại ra gọi cho Sở Nguyệt Xuất thì phía sau bỗng truyền đến tiếng nói quen thuộc, “Ngôn lão sư!”

Vẫn duy trì tư thế ngồi xồm trên đất chậm rãi xoay người, Ngôn Du ngửa đầu xem người mới gọi mình, nháy mắt mấy cái, đứng lên, “Hải...”

Đứng phía sau là một nữ sinh mặc áo somi cùng váy ngắn, tóc dài phi trên vai, hai con ngươi đen láy, lộ ra vẻ mặt kinh hi nhìn nàng, “Ngôn lão sư cũng ở nơi này sao?”

“A... Không phải...” Ngôn Du nhúc nhủ, rất là xấu hổ, “Cô tới tìm Sở lão sư...”

“Em cũng tới tìm Sở lão sư.” Nữ sinh càng kinh hi, nhìn Ngôn Du tươi cười, “Nguyên lai buổi tối Ngôn lão sư có tinh thần như vậy.”

“Ồi chào... Ha ha...” Ngôn Du một trận cười gượng.

“Ngôn lão sư vì cái gì lại ngồi ở đây a?”

“Cô...” Ngôn Du gãi gãi hai má, có chút ngượng ngùng, “Lạc đường...”

“Phốc...” Nữ sinh lập tức nở nụ cười, tầm mắt dừng trên tay Ngôn Du, đôi mắt lóe sáng, bỗng nhiên đưa tay giữ chặt tay Ngôn Du, “Nhà Sở lão sư liền ở phía trước, để em mang cô đi.”

“A... Ân.” Thủ bị một người không phải tỷ tỷ cũng không phải Sở Nguyệt Xuất cầm lấy, Ngôn Du có chút mất tự nhiên muốn rút tay về, nữ sinh tựa hồ không có phát hiện, bắt càng chặt hơn, ngay cả lúc lên thang lầu cũng không có buông ra.

Ném qua com chiều, Sở Nguyệt Xuất thu thập bàn xong, trong phòng khách đang ngồi bốn học sinh, còn hai người chưa tới. Cảm giác mở cửa muốn quăng ra bên ngoài, mà ngay lúc mở cửa vừa hay nhìn thấy một trong hai học sinh đó đến đây, đi theo phía sau bị nắm... Lại là Ngôn Du.

Có chút kinh ngạc nhìn hai người, tầm mắt dừng ở trên tay Ngôn Du bị nữ sinh lôi kéo, trong con ngươi Sở Nguyệt Xuất có một tia bất mãn chột lóe. Không rõ vì sao ngực bên kia bỗng nhiên xuất hiện buồn rầu, Sở Nguyệt Xuất dựa theo ý nghĩ của chính mình tiến tới, đối với nữ sinh gật đầu, “Đi vào trước đi.”

Gặp Sở Nguyệt Xuất, nữ sinh lúc này mới buông ra tay Ngôn Du ra, mà Ngôn Du khi vừa nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất liền ngây ngô cười.

Thẳng đến nữ sinh đi vào rồi Sở Nguyệt Xuất mới chịu nói chuyện với Ngôn Du, thanh âm thản nhiên nghe không ra cảm xúc, “Tại sao ở cùng với em ấy?”

“Ngô...” Ngôn Du chớp chớp mắt, tiếp theo cúi đầu, tay níu lấy góc áo somi lộ bên ngoài áo khoác, “Tôi... Lạc đường...”

(Editor: Cứ mỗi lần Du đối diện với Sở lão sư là y như rằng biến thành con chim nhỏ, cúi đầu yếu đuối, chỉ còn thiếu nép vào lòng người ta nữa thôi! =)))

“Cô...” Sở Nguyệt Xuất nhất thời hết chỗ nói, tiếp theo liếc mắt, “Tôi không phải đem địa chỉ cho cô rồi sao?”

Có địa chỉ, không phải địa phương sẽ dễ tìm ra nhất rồi sao?

“Tôi... Vào tiểu khu mới lạc đường...” Biết mình như vậy quả thật quá ngu ngốc, thanh âm Ngôn Du ngập ngừng, “Vừa định gọi điện thoại cho cô liền đụng phải em ấy.”

“Được rồi.” Nghe nàng giải thích như vậy, cái loại buồn rầu này nhất thời tan ra một ít, Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, “Vào đi.”



“Ừ!” Ngón Du ngốc hề hề theo sát cước bộ Sở Nguyệt Xuất, trong phòng khách trừ bỏ nữ sinh kia còn có bốn học sinh khác chứng kiến Ngón Du, đồng dạng một trận kinh ngạc. Ngày thường xem Ngón lão sư bị Sở lão sư quản gay gắt, còn tưởng rằng Ngón lão sư đích thị là thực chán ghét Sở lão sư, nguyên lai quan hệ bí mật của hai người lại có thể tốt tới như vậy?

Cười híp mắt theo mấy học sinh làm cái tiếp đón, Ngón Du xoay người, đang muốn đối với Sở Nguyệt Xuất nói cái gì đó thì chuông cửa vang lên, học trò cuối cùng cũng tới.

Mang theo sáu học sinh vào thư phòng, trước khi đi, Sở Nguyệt Xuất đưa Ngón Du đang muốn đuổi kịp tờ giấy, ý bảo ngồi trong phòng khách chờ mình. Ngón Du thật biết điều gật đầu, sau đó liền ngồi ở trên ghế sa lon chờ Sở Nguyệt Xuất. Tại trong phòng của mình làm bài tập, Sở Lục Y vừa nghe trong phòng khách tựa hồ an tĩnh rất nhiều liền từ trong phòng đi ra, bắt gặp Ngón Du đang ngồi ở trên ghế sa lon, không khỏi sùng sốt, tiếp theo khỏe miệng gọi lên lộ ra tươi cười, đi qua, “Ngón lão sư.”

“Lục Y bạn học.” Nghe thanh âm, Ngón Du ngẩng đầu gặp Sở Lục Y, nhúc nhích đầu, “Ngày đó... Thực xin lỗi...”

Nhường học trò bồi mình uống rượu, thực một chính mình làm ra được.

“Không sao nha.” Nhìn Ngón Du đơn thuần cho tới hôm nay vẫn còn vì chuyện này mà cùng với mình giải thích, Sở Lục Y một chút áy náy đều không có, cười híp mắt vỗ vỗ đầu Ngón Du, “Uống rượu xong nhìn Ngón lão sư thực đáng yêu.”

“Ngô...” Bị học sinh của mình vỗ đầu như vậy nhưng Ngón Du càng thêm ngượng ngùng, trong lúc nhất thời chậm chạp cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Sao Ngón lão sư lại ở nhà của em vậy?” Trực tiếp ngồi bên cạnh Ngón Du, Sở Lục Y lộ ra vẻ mặt cười xấu xa, “Chẳng lẽ là do quá tưởng niệm tỷ của em?”

“A?” Không nghĩ tới Sở Lục Y sẽ nói như vậy, sắc mặt Ngón Du ửng đỏ, “Không... Không phải a...”

Lại nói tiếp, nhất định phải tới nơi này trừ bỏ vì muốn tránh đi tỷ tỷ, có phải còn có bởi vì quyến luyến Sở Nguyệt Xuất ôn nhu còn lâu lâu sẽ thực phúc hắc hay không đây?

“Ngón lão sư đồ mặt nhé.” Sở Lục Y thấy bộ dáng nàng mặt cười ửng đỏ, tâm tình thật tốt, tiếp tục chọc nàng, “Ngón lão sư không phải vẫn luôn rất sợ tỷ của em sao?”

Sở Nguyệt Xuất từ trong thư phòng đi ra, liếc mắt liền thấy Ngón Du giống hệt một tiểu tức phụ cúi đầu ngồi trên sa lon, còn tiểu muội của mình thì mặt cười xấu xa, vội vàng đi vài bước qua đó, “Như thế nào?”

Vừa nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất, Ngón Du bật người nhảy dựng lên, lại cảm thấy như vậy quá kích động, lần nữa ngồi xuống, phò bộ dáng mơ mơ hồ hồ nhưng Sở Nguyệt Xuất nhìn không được hé miệng cười khế, liếc muội muội mình một cái, “Không phải đang làm bài tập sao? Như thế nào đã ra đây rồi?”

Sở Lục Y thu hồi nụ cười xấu xa, thực đứng đắn nói, “Em chỉ là đi ra uống nước thôi.”

“Uống xong rồi liền vào đi thôi, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian.” (Editor: Thâm thiết, đuổi khéo nữa cơ!~)

“Nha.” Còn muốn chọc Ngón Du thêm vài câu, đầu có nghĩ tỷ tỷ đã ra tới rồi, Sở Lục Y đành phải uống nước xong tức thì quay về trong phòng mình.

Nhìn thấy muội muội vào phòng rồi Sở Nguyệt Xuất mới sờ sờ khuôn mặt Ngón Du, “Làm chi cứ nhất định phải tới đây?”

Ngửa đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất đang đứng trước mặt, Ngón Du không muốn nói với nàng chuyện mình và tỷ tỷ giận dữ, càng không muốn để cho Sở Nguyệt Xuất biết mình có thể “Biến thái” tới nỗi đi yêu nữ nhân cũng giống như mình, hơn nữa còn cùng với mình có quan hệ huyết thống – chính là tỷ tỷ của mình. Do dự một lúc lâu, cánh tay bắt lấy tay Sở Nguyệt Xuất, cúi đầu, “Không có gì.”

“Được rồi...” Thấy nàng không muốn nói, Sở Nguyệt Xuất cũng không miễn cưỡng, sùng nịch sờ sờ đầu nàng, “Có phải vẫn còn rất mệt không?”

“Không biết...” Lắc đầu, Ngón Du đứng lên, “Tôi cũng đi vào trong đó luôn?”

“A, thành tích toán học của bọn nhóc cũng không tệ a.” Thân là giáo viên chủ nhiệm Sở Nguyệt Xuất đối với mỗi một học trò trong lớp đều rõ như lòng bàn tay, nghĩ nghĩ, lại nói, “Nhưng thật ra có hai vấn đề không thật tốt... Không biết bọn nhóc có mang theo sách hay không...”

“Ngô...” Cau mày, Ngón Du nghĩ nghĩ, “Chính là tôi không biết vấn đề của bọn nhóc bây giờ là gặp khó khăn cái gì a...”

“Trong phòng tôi có máy tính, đi dùng đi, đêm công việc nửa đêm của cô cần phải làm cứ làm ở chỗ này của tôi đi, đi ngủ sớm một chút.” Ngón tay gảy nhẹ cái trán của nàng hạ xuống, Sở Nguyệt Xuất chỉ nàng đi về phía gian phòng của mình, “Đi thôi.”

Hai tròng mắt phát sáng nhìn Sở Nguyệt Xuất, đáy lòng hình như có một sợi dây bị khơi lên, Ngón Du bỗng nhiên ôm chặt Sở Nguyệt Xuất, ở trên vai nàng cọ xát, “Sở lão sư là tốt nhất.”

---

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 36: Chương 36

“Sở lão sư, Ngôn lão sư sao chưa vào...” Trong thư phòng, nữ sinh mà Ngôn Du gặp được ngay từ đầu chợt mở miệng hỏi Sở Nguyệt Xuất, “Cô ấy đi về rồi sao? Em vẫn còn muốn tìm cô ấy để hỏi vài vấn đề...”

Cúi đầu cầm bút xem văn của học trò vừa mới làm, Sở Nguyệt Xuất nghe vậy thì ngừng lại, bút nắm trong tay thật chặt, ngẩng đầu, vẻ mặt hồ hững, “Ngôn lão sư là cao thủ máy tính, cô mời cô ấy giúp cô nhìn xem máy tính.”

Cùng Ngôn Du bất đồng, Sở Nguyệt Xuất khi nói dối mặt không đỏ tim không nhảy, giống như nói ra khỏi miệng nói chính là chuyện thật đương nhiên.

“Ngôn lão sư là cao thủ máy tính?” Nam sinh ở một bên mãnh liệt ngẩng đầu, mắt lửa nóng nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Thật vậy chẳng? Em..”

Lông mày đen nhũn lại, tiếng nói Sở Nguyệt Xuất vô cùng bình tĩnh, “Em thường xuyên vọc máy vi tính?”

“A...” Nam sinh một lần nữa cúi đầu, “Không a...”

“Bài học và bài tập quan trọng hơn, bình thường có thể không cần vọc máy vi tính cũng đừng nên chơi.” Không giống các lão sư khác thông thường phê bình học sinh, vẻ mặt vẫn là vậy cực thân nhiên nói ra câu kia, tiếp theo nhân tiện nói, “Tốt lắm, mau làm bài đi, cô chốc lát nhường Ngôn lão sư lại đây.”

Nhìn bọn nhóc lại cúi đầu còn thật sự là đang làm bài, Sở Nguyệt Xuất cũng bị khơi gợi ý tưởng muốn đi xem Ngôn Du, dứt khoát đứng dậy, ra khỏi thư phòng hướng gian phòng của mình đi đến. Đây cửa ra, đập vào mắt đầu tiên là bàn máy tính của mình, Ngôn Du đang đối với máy tính động tác gõ cực nhanh.

Đi qua sò sò đầu của nàng, Sở Nguyệt Xuất đang muốn nói chuyện thì Ngôn Du đã ngẩng đầu lên. Thấy nàng, liền lộ ra một nụ cười ngốc hề hề, “Tôi giúp cô đem phòng ngự của máy tính gia cố thêm.”

“Àn?” Nhìn thấy màn hình đầy số hiệu, Sở Nguyệt Xuất hơi sững sờ, tiếp theo cười khẽ, “Cô thật đúng là cao thủ máy tính a?”

Xem ra chó ngáp phải ruồi rồi.

“Ngô... Hoàn hảo...” Ngôn Du nghĩ nghĩ, Sở Nguyệt Xuất đưa tay xoa bóp gương mặt của nàng, “Cô còn biết cái gì?”

“Ngô...”

“Sẽ sửa được máy giặt đi?” Nhớ tới máy giặt nhà mình gần đây chức năng vắt khô giống như không được tốt cho lắm, Sở Nguyệt Xuất nhện cười hỏi Ngôn Du, kết quả Ngôn Du ngược lại thật sự đem đi tự hỏi, một lúc lâu mới gật đầu, “Trước kia sách về máy giặt có nghiên cứu qua, nhà cô máy giặt bị hư hả?”

“...” Sở Nguyệt Xuất đã muốn vô lực trong cách dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm thụ của mình hiện tại, nhìn vẻ mặt Ngôn Du chân thật như thế lại nhện không được buồn cười, xoa bóp cái mũi của nàng, “Chức năng vắt khô giống như bị hư, cô giúp tôi nhìn qua được chứ?”

“Hào.” Ngôn Du đứng lên, theo quán tính lôi kéo tay Sở Nguyệt Xuất, đang muốn nói chuyện, Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên nở nụ cười.

Mê hoặc quay đầu xem nữ nhân cười đến xán lạn, Ngôn Du bất đắc dĩ nháy mắt mấy cái, “Ngô?”

“Cô có phải còn có thể đổi bóng đèn, sửa TV, sửa máy tính hay không... Ân, còn có cái gì nữa nh?”

“Ngô, quạt điện cũng từng làm qua... Còn có tủ lạnh... Giống như thời gian đại học đều đã làm qua...” Ngôn Tinh luôn luôn đều thực dụng từng nàng, nàng cần tháo ghép cái gì thì liền cho nàng làm, mà phá hủy rồi liền mua cái mới... Bất quá tựa hồ cho đến cuối cùng Ngôn Du đều có thể thực thần kỳ đem toàn bộ đồ điện sắp xếp lại hoàn hảo.

“Ái chà...” Sở Nguyệt Xuất lộ ra vẻ mặt cảm khái, tiếp theo thân nhiên cười, “Nếu không cô tới nhà của tôi ở đi?”

Ngôn Du quả thực là vạn năng a, cái này gọi là dự bị cho gia đình sao?

“Ngô?” Mắt nhỏ chợt tròn to, Ngôn Du thực đáng yêu nhìn Sở Nguyệt Xuất, vẻ mặt khó tin.

“Sao vậy, không muốn?” Vừa thấy Ngôn Du làm ra loại vẻ mặt này, vốn Sở Nguyệt Xuất thích nói giỡn lập tức còn có một loại thoải mái khó có thể nói

rõ không, nhướn mi, “Tôi hay nói giỡn.”

“Tôi... Không phải...” Ngôn Du phản ứng đầu tiên chính là nghĩ Sở Nguyệt Xuất sẽ sinh khí, vội vàng lấp bắp giải thích, “Tôi... Tôi...”

“Tốt lắm, chọc cô thôi.” Nâng tay, cả cà cái mũi của Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười, ngực có cảm giác buồn bực, “Giúp tôi sửa máy giặt đi.”

“Ân.” Ngôn Du ngoan ngoãn gật đầu, theo Sở Nguyệt Xuất đến chỗ để máy giặt, miễn cảm nhận thấy mặc dù người bên cạnh đang cười nhưng tâm tình tựa hồ lại không được tốt cho lắm. Nuốt một ngụm nước miếng, sợ mình bị tai ương, Ngôn Du vội vã mở miệng, “Cái kia... Cô... Cô đi mau lên, để tôi xem xem máy giặt...”

“Ân.” Theo trong thư phòng đi ra quả thật chỉ mất một đoạn thời gian, Sở Nguyệt Xuất tinh tế nghĩ, gật đầu, “Vây cô xem trước một chút.”

“Hào.” Thực sáng khoái đáp ứng, Ngôn Du nhìn bóng lưng Sở Nguyệt Xuất xoay người hướng thư phòng đi đến, cong lên cái miệng nhỏ nhắn.

Kỳ thật... Giống như ngu ở nhà Sở lão sư quả thật không tệ đâu.

Ngô... Có phải hay không... Nếu tỷ tỷ kết hôn... Nàng có thể đến nhà Sở lão sư nơi này ở không nhỉ?

Chính là, nếu Sở lão sư cũng kết hôn thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến điểm này, Ngôn Du nghệt thở, trong lòng một trận buồn rầu.

Tại sao lại là kết hôn!

Chẳng lẽ cứ phải đem người nàng thích kéo đi kết hôn hết sao?

A?

Đang muốn mở ra công tắc máy giặt, động tác Ngôn Du ngừng lại, lẳng lẳng nhìn máy giặt, nửa ngày chưa trở về thần. (Ed: Lòng Du đã bay theo chủ nhân của cái máy giặt còn đâu ^3^)

Người... Mình thích?

Sở... Lão sư?

Lúc trước nàng phát hiện mình thích tỷ tỷ cũng là bởi vì lúc ấy nghĩ không muốn tỷ tỷ bị cướp đi, là muốn cưới tỷ tỷ cho nên mới phát hiện mình thích tỷ tỷ. Chính là hiện giờ... Lại cũng là tình huống như vậy, cơ hồ là giống nhau như đúc... Nàng... Không muốn Sở Nguyệt Xuất kết hôn?

Nàng muốn cùng một chỗ với Sở Nguyệt Xuất?

Ngôn Du vị hù dọa.

Vì sao lại như vậy, người nàng yêu thích không phải chính là tỷ tỷ sao? Vì sao lại có ý tưởng không muốn Sở Nguyệt Xuất kết hôn, vì sao lại cảm thấy Sở Nguyệt Xuất kết hôn cũng tương đương thêm một người nàng thích bị cướp đi?

Chỉ số thông minh cao tới hai trăm, Ngôn Du trong nháy mắt bị mê hoặc.

Chuyện tình cảm thật sự rất phức tạp. Cần biết rõ mình thích một người, so với nghiệm chứng một cộng một vì cái gì bằng hai còn muốn khó khăn hơn. (Ed: Tui cũng hông hiểu a~Tui cũng tưởng vấn đề này dễ mừ)

Cứ như vậy đứng ở ban công, Ngôn Du hãy còn tự hỏi vấn đề tình cảm của bản thân, như thế nào để ý cũng để ý không rõ được, càng nghĩ càng không biết rốt cuộc mình là chuyện gì xảy ra vậy. Thẳng đến một giờ sau Sở Nguyệt Xuất lại tới đây, lúc này mới phát hiện Ngôn Du đã cởi áo khoác chỉ còn mặc áo sơ mi, lại có thể đứng ở ban công gần người.

“Cô đang làm cái gì?” Đi đến trước mặt nàng, Sở Nguyệt Xuất đưa tay quơ quơ trước mắt nàng, “Ngăn người?”

“Tôi...” Người vừa mới còn tại trong đầu mình không ngừng nghĩ tới nghĩ lui bỗng nhiên hiện ra trước mặt làm sao không hù Ngôn Du hoảng sợ được, sắc mặt cũng lập tức trở nên cực kì tái nhợt. Vì thế Sở Nguyệt Xuất cũng bị nàng hù sợ, “Sao sắc mặt trắng tới như vậy?”

“Tôi...” Vẫn vậy, Ngôn Du niệm ngoài miệng trong buổi tối nay không chỉ một lần, Sở Nguyệt Xuất thờ dài, đem nàng kéo vào trong phòng mình, quả nhiên tay bắt được một mảnh lạnh lẽo, tay Ngôn Du đông lạnh giống như bị bỏ ở trong tủ lạnh mấy giờ đồng hồ vậy, hiếm thấy trách cứ nổi lên, “Cô ngốc a, ngăn người sẽ không trở về phòng ngăn người, ở ban công phát cái gì ngốc a, phải cẩn thận kẻo bị cảm chứ.”

“Sở lão sư, cô có bạn trai sao?” Yên lặng nhìn nữ nhân đang cầm lấy tay mình bạo khí, có vẻ như là đang trách cứ mình nhưng thật ra trong mắt lại tràn đầy quan tâm. Thanh âm Ngôn Du nghe rất lạnh, giống như là mạnh mẽ đè nén cái gì, “Hoặc là vị hôn phu, có sao?”

Như thế nào đột nhiên hỏi chuyện này?

Sở Nguyệt Xuất kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ngôn Du, nàng còn tưởng rằng Ngôn Du ở lĩnh vực này rất đần, tức là hoàn toàn không hiểu mấy chuyện tình cảm a.

“Có sao?” Cô chấp nhìn Sở Nguyệt Xuất, trái tim Ngôn Du khiêu cực nhanh, trong lòng rất là mâu thuẫn.

Nàng hy vọng Sở Nguyệt Xuất có bạn trai, bởi vì nếu Sở Nguyệt Xuất nói nàng có bạn trai, mình có thể biết được bản thân có phải giống như lúc chứng kiến Lạc Học Khâm mà ghen ghét hay không, nếu ghen, cảm tình đối với Sở Nguyệt Xuất khẳng định cùng tỷ tỷ là giống nhau... Chính là... Chính là nàng lại không muốn, không muốn Sở Nguyệt Xuất có bạn trai... Đó là tội đáy lòng vô hạn bài xích...

“A...” Nhìn thấy nàng diễn cảm chân thật, chỗ sâu nhất trong đáy lòng Sở Nguyệt Xuất giống như bị hung hăng gậy mạnh mà rung động lên, chẳng biết tại sao, chính là muốn cười nhưng mà lại cười không nổi, chăm chú nhìn người đang đứng dưới ánh đèn về mặt khăn trang, có nhiều thứ tựa hồ dù tránh thế nào, đều là sự thật, “Không có.”

“Nha...” Tựa hồ có chút thất vọng, chính là trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Ngôn Du cảm giác mình vẫn thực mâu thuẫn. Ý nghĩ của nàng không có biện pháp nghiệm chứng, điều này làm cho nàng thực không thoải mái.

“Như vậy... Ngôn lão sư thì sao?” Nâng tay khẽ vuốt hai má Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nhìn nàng không chuyển mắt, mặc dù ở trong lòng thực xác định Ngôn Du là không có bạn trai, chính là, vẫn là hy vọng có thể xác định rõ ràng.

Bị nhìn thế có chút ngượng ngùng, Ngôn Du khó chịu mà đem đầu xoay xoay, “Àn... Không có.”

Thấy Ngôn Du xoay vạy đầu sau lại cúi xuống trao góc áo, Sở Nguyệt Xuất cười một tiếng, nhìn Ngôn Du không nói lời nào.

Có lẽ, những cảm giác kia, thật sự...

Có chút ý nghĩ, có chút cảm giác, theo một đoạn thời gian trước mà bắt đầu, ở dưới đáy lòng dần rực rạch, chính là vẫn bị lý trí đè nặng. Sở Nguyệt Xuất luôn là lý trí, luôn luôn bình tĩnh, không có biện pháp để cho mình đối mặt với điều chân thật nhất.

Lá gan của nàng không đủ lớn, chính là...

Cảm giác giống như không phải do mình có thể không chế.

Cảm giác a, là bởi lòng đang không chế, không phải đầu óc không chế. Trung khu thần kinh cao cấp tới đâu cũng không có biện pháp đi không chế tâm...

Là yêu.

Đồng dạng tâm loạn như ma, Ngôn Du thật sự không dứt mà trong tối nay chợt phát hiện một vài sự thật.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, thẳng đến khi cửa phòng Sở Nguyệt Xuất bị gõ, tiếp theo truyền tới một giọng nữ non nớt, “Sở lão sư... Có văn chúng em đều viết xong rồi.”

“Nga, hảo, cô biết rồi.” Phục hồi tinh thần lại, Sở Nguyệt Xuất rất nhanh đáp ứng mà Ngôn Du vẫn còn đứng ở đó, cúi đầu nín lấy góc áo, không có biện pháp đi làm rõ ràng tình cảm của mình rốt cuộc là thế nào.

Chẳng lẽ nói, thật sự có thể đồng thời yêu thích hai người?

Chính là... Chính là...

“Ồ...” Không biết nên làm thế nào cho phải, Ngôn Du bỗng nhiên kéo lại Sở Nguyệt Xuất đang muốn xoay người, trên tay vừa dùng lực kéo vào trong lòng ngực của mình, mặt chôn ở bả vai của nàng, phát ra tiếng ô ô.

Sở Nguyệt Xuất hoảng sợ, chính mình vốn cũng muốn đi ra ngoài trước cửa sang lại suy nghĩ, muốn đẩy Ngôn Du ra lại không đành lòng, hơn nữa có chút không muốn, đành phải tùy ý để Ngôn Du ôm.

“Thích một người rốt cuộc là cảm giác gì a?” Ngôn Du thì thầm nói, giống như nói cho Sở Nguyệt Xuất nghe, cũng giống như tự hỏi chính mình.

Có lẽ, nàng không phải là thích cả hai người, mà là ở hai người đều không thích?

Nàng chỉ là không biết cái gì gọi là thích, cho nên mới hiểu lầm?

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Chương 37

“Tốt lắm, cô cùng tôi đi qua thư phòng đi.” Thời gian từng phút từng giây trôi qua, lý trí nói cho Sở Nguyệt Xuất biết trong thư phòng còn có người đang chờ nàng, nhẫn tâm đem Ngôn Du nhẹ đẩy ra, vuốt vuốt sợi tóc, “Vừa lúc có một học sinh nắm chắc vấn đề muốn hỏi cô.”

“Ân...” Ngôn Du cúi đầu, tâm tình hạ, nhắm mắt theo đuôi sát theo cước bộ của Sở Nguyệt Xuất từ trong phòng đi ra ngoài.

“Ngôn lão sư!” Quả nhiên trong thư phòng chứng kiến Ngôn Du đều thực hưng phấn.

“Ha ha...” Đông cứng cười, Ngôn Du mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất, thấy nàng đang cúi đầu nhìn các bài cổ văn, biết rõ lúc này thực bình thường, chính là không khỏi cảm thấy ủy khuất.

Chắc là bởi vì vừa rồi ở trong phòng Sở Nguyệt Xuất đem nàng đẩy ra đi.

“Ân... Ai có vấn đề muốn hỏi cô?” Không muốn suy nghĩ tiếp chuyện mà chính mình nghĩ mãi không ra, Ngôn Du ở phương diện này cực kỳ không có tính nhẫn nại đem tâm mắt từ Sở Nguyệt Xuất rời đi, nhìn bọn nhóc, “Sở lão sư nói các em muốn hỏi cô một đề toán...”

“Ngôn lão sư, cô là cao thủ máy tính hả?” Trong đó một nam sinh rất là hưng phấn mà nhìn Ngôn Du, “Đúng như kiểu lập trình phương diện sao? Hay hacker?”

“Ồi chào...” Không nghĩ tới học trò sẽ hỏi mình loại vấn đề này, Ngôn Du luống cuống quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, Sở Nguyệt Xuất vẫn là nhìn đề mục, không có giúp nàng giải vây. Như quả bóng cao su đã trút hơi, thanh âm Ngôn Du thật thấp, “Ân... Lập trình phương diện, hoàn hảo... Trước kia có xâm nhập qua...”

“Khụ...” Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên ho khan, ngẩng đầu trắng mắt nhìn Ngôn Du liếc một cái cảm nàng nói tiếp.

Thu đến trong mắt nàng cảnh cáo, Ngôn Du lập tức im tiếng.

“Các em không phải muốn hỏi đề toán sao?” Chỉ biết không mở miệng là không được, người này thế nào cũng phải để chính mình giúp nàng giải vây, chính mình không đến liền loạn đáp.

Nữ sinh ngay từ đầu nhắc tới Ngôn Du muốn hỏi vấn đề toán học lại không có lên tiếng, hai trông mắt sáng ngời hữu thần trong chốc lát nhìn Sở Nguyệt Xuất, trong chốc lát lại nhìn Ngôn Du.

Cảm giác, hai người này rất không thích hợp.

“Ân, đúng nga.” Chậm chạp Ngôn Du nhúc nhích, “Không được hỏi vấn đề khác...”

Cô chủ nhiệm luôn luôn ôn nhu lại không mất nghiêm khắc đã lên tiếng, học sinh nào còn dám nhắc cái khác, sôi nổi xuất ra đề mục hỏi Ngôn Du. Ngôn Du chính là tiếp nhận đề mục nhìn lướt qua, liền cầm giấy cùng bút đặt lên bàn giải thích, sau khi xong ngừng đầu, “Cái kia... Thi vào trường cao đẳng sẽ không khó như vậy, nếu tương lai các em không đi theo phương diện nghiên cứu học thuật hoặc công nghệ cao... Ân, giống nhau là nghiên cứu đi, không cần làm đề khó như vậy.”

Mấy cái khó khăn này, đều là trình độ khó ở đại học a.

Toán học a, nếu không phải chuẩn bị sẵn sàng bước vào các loại công nghệ cao hoặc là nghiên cứu học thuật, thì hàm số lượng giác, tích phân, vi phân lại có ai bình thường dùng đến làm gì đâu.

Đã đem các đề mục xem hết, Sở Nguyệt Xuất ôm ngực ở một bên nhìn Ngôn Du vui đầu làm tròn bốn phận lão sư, khỏe môi nhếch cao, ngay cả bản thân mình cũng chưa phát hiện mình đang mỉm cười.

Chờ Ngôn Du đem toán giải quyết xong, Sở Nguyệt Xuất mới bắt đầu cùng học trò giảng giải mấy đề cổ văn vừa mới làm, lúc này lại đổi thành Ngôn Du đứng ở một bên, hai trông mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất có chút si ngốc.

Vẫn là lần đầu tiên chứng kiến bộ dạng Sở Nguyệt Xuất giảng giải đề mục cho học trò.

Tiếng nói dịu dàng kia, cùng gương mặt nghiêng xinh đẹp đã làm cho Ngôn Du cảm thấy từng đợt tim đập rộn lên.

Chính là, nàng không hề biết nữ sinh vốn ngay từ đầu đem nàng lạc đường lĩnh đến nhà Sở Nguyệt Xuất vẫn ở đó một mực trộm quan sát nàng.

“Tốt lắm, hôm nay liền đến đây đi.” Buông bút, Sở Nguyệt Xuất vén sợi tóc ra sau, “Hơn chín giờ rồi nhanh chóng về nhà đi, chú ý an toàn... Ân, về đến nhà nhớ gọi điện cho cô.”

“Oa... Lão sư, chúng em đều là người trưởng thành rồi...” Trong đó nam sinh bị khiển trách trong lòng lại khó nén cảm động.

Có vị lão sư nào sẽ ở buổi tối sau khi dạy dỗ xong còn dặn dò học trò về nhà nhớ gọi điện thoại báo bình an đâu.

Mấy người ra khỏi thư phòng, Ngôn Du hoàn toàn không có ý tứ muốn đi, Sở Nguyệt Xuất cũng không nói với nàng cái gì, ngược lại nữ sinh mặc áo somi cùng váy ngắn mở miệng, “Ngôn lão sư, có cùng đi không?”

“Cô...” Ngôn Du không biết phải làm sao nhìn Sở Nguyệt Xuất một chút, thấy Sở Nguyệt Xuất vẫn vẻ mặt bình tĩnh như vậy, có chút mất mát, hướng nữ sinh kia bước vài bước...

Ở vào lúc mấy người bọn họ đi ra cửa cũng vừa lúc Sở Lục Y lại đi ra ngoài uống nước, vẫn luôn chưa trở về phòng mà đứng ở cửa phòng của mình, lúc này bỗng nhiên mở miệng, “Ngôn lão sư, em còn vấn đề muốn hỏi cô.”

Ngôn Du mạnh mẽ nhìn lại, bắt gặp Sở Lục Y, con người lờ lờ tỏa sáng, đã muốn nửa đường bước ra bước thứ hai lập tức thu trở về, vòng một vòng, hướng Sở Lục Y đi đến, “Hào!”

Kỳ thật trong lòng không quá nguyên ý muốn Ngôn Du cứ như vậy rời đi, chính là Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du đồng dạng vẫn còn rối rắm, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào mở miệng nhường Ngôn Du tiếp tục lưu lại trong giây chốc lát. Vừa lúc Sở Lục Y mở miệng, nhường Sở Nguyệt Xuất cũng có một loại cảm giác được nói lòng một hơi.

Cùng nhau vào trong phòng Sở Lục Y, đóng cửa lại, Ngôn Du ngồi trên ghế mà Sở Lục Y đưa cho nàng, chờ Sở Lục Y lấy ra đề mục hỏi nàng. Không ngờ Sở Lục Y lại có thể an vị ở bên cạnh nàng, chính là nhìn chăm chăm nàng, trong mắt như có suy nghĩ gì đó mờ mờ trong lòng một trận run sợ. Một lúc lâu mới thật cẩn thận mở miệng, “Lục Y bạn học... Em không phải nói có đề mục...”

“Em chỉ là cứu Ngôn lão sư thôi a...” Sở Lục Y cười híp mắt nói, “Ngôn lão sư hiện tại không muốn trở về nhà, không phải sao?”

“A...” Ánh mắt trốn tránh nhìn chung quanh, Ngôn Du thành thật như vậy làm sao là đối thủ của Sở Lục Y luôn luôn giao hoạt được, rồi rầm vạch lên ngón tay không biết trả lời như thế nào.

“Ha ha, dù sao, em cũng đã biết.” Sở Lục Y cũng không ép nàng, tươi cười dị thường xán lạn, “Ngôn lão sư, kỳ thật cô đêm nay có thể ở nhà của em nha, lại không phải chưa từng ở qua.”

Bị Sở Lục Y nhắc tới, Ngôn Du lại nghĩ tới khuya ngày hôm trước mình được Sở Nguyệt Xuất thu nhận và còn được giúp đỡ một đêm, trong hoảng hốt nhớ lại đêm đó Sở Nguyệt Xuất đối với chính mình dung túng cùng ôn nhu làm cho nàng giờ phút này nhìn không được xuất thần.

“Tỷ của em tốt lắm nha.” Sở Lục Y lại bắt đầu dụ dỗ Ngôn Du, thanh âm nghe hấp dẫn cực kỳ, “Ngôn lão sư, đêm đó tỷ của em có phải thực ôn nhu không?”

“Ân... Đúng vậy...” Nghe được Sở Lục Y nói như vậy, Ngôn Du lộ ra tươi cười ngây ngốc, “Thực ôn nhu thực ôn nhu.”

Lúc giúp nàng mát xa, thật sự thực sự rất ôn nhu, ôn nhu tới mức làm cho lòng người ấm áp.

“Vậy trên cổ của tỷ tỷ em... Cái kia là chuyện gì xảy ra thế?” Chuyện này chính là rối rắm Sở Lục Y hai ngày nay, Sở Nguyệt Xuất nói với các nàng trên cổ bỗng nhiên xuất hiện băng keo là bởi vì bản thân không cẩn thận trào bị thương, thế nhưng loại lý do nát vụn này cũng chỉ có Sở Giản Hề tên ngu ngốc kia mới tin thôi. Không dám hỏi tỷ tỷ, giờ phút này chính là còn một đương sự khác ở chỗ này, vẫn là một nhi đồng ngây ngốc, nàng có thể buông tha cơ hội sao?

“Cô... Cô...” Ngôn Du mặt lập tức chà đỏ, lửa nóng từ cổ bắt đầu thẳng xông đi lên, ấp ửng, chính là trả lời không ra một câu đầy đủ... Ân, đừng nói là câu đầy đủ, liền là một từ cũng đều không có biện pháp.

“Đúng là do cô làm ra?” Cùng Sở Giản Hề bất đồng, Sở Lục Y chứng kiến trên cổ Sở Nguyệt Xuất có đạo dấu vết là lúc Sở Nguyệt Xuất còn chưa dán băng lên, cho nên Sở Lục Y vẫn thấy được đạo dấu vết thâm hồng nọ là ra làm sao, không khỏi khiến cho người ta mơ màng thế nào. Nhìn thấy nhi đồng thành thật đã muốn xấu hổ đến cúi đầu, Sở Lục Y lộ ra tươi cười vì đã thực hiện được mục đích, “Ngôn lão sư, cô hiện tại...”

Vốn là muốn hỏi Ngôn Du bây giờ có ưa thích Sở Nguyệt Xuất không, Sở Lục Y nói đến bên miệng lại nuốt hơn phân nửa trở về, cố ý hạ giọng, “Ân.. Cô còn yêu thích tỷ của em a?”

“A?” Đêm nay vốn chuyện tình rối rắm bỗng nhiên bị học sinh của mình, cũng tức là muội muội của Sở Nguyệt Xuất nói toạc ra, Ngôn Du rất là hoảng sợ ngẩng đầu nhìn nàng, thủ run rẩy lên.

“Em cũng biết rồi...” Dù sao chuyện đêm đó Ngôn Du cũng đã quên sạch, dẫu sao Sở Lục Y cũng đã muốn gán rất nhiều lời nói dối coi như thêm một lần nói dối cũng không sao, “Ngày đó Ngôn lão sư uống rượu...”

“A!” Ngôn Du cả người ngây dại, một lúc lâu mới lắp bắp, “Cô... Cô... Cô đêm đó nói... Nói cái gì sao?”

“Cô nói...” Sở Lục Y xem nàng như thế, cười đến nheo lại mắt, “Ngôn lão sư uống rượu thực thành thật đâu.”

“Cô... Cô rốt cuộc nói cái gì vậy?” Ngôn Du nuốt ngụm nước miếng, nhìn Sở Lục Y giờ phút này dị thường khiến người ta sợ hãi, thần tình kinh hoàng.

Nàng chỉ nhớ rõ mọi người đều nói ‘mượn rượu giải sầu’, chính là làm sao lại quên còn có một câu ‘say rượu hồng hồng việc’, cũng có một câu là ‘say rượu phun chân ngôn’ (say rượu nói lời thật) a.

“Ân, Ngôn lão sư nói gì đó à...” Sở Lục Y ngồi thẳng lên, chấp tay sau đít chậm dạo bước, nói chuyện cũng rì rì, nhường Ngôn Du một trận lo lắng.

“Nói cái gì a?” Trái tim tựa hồ nhắc tới cổ họng, Ngôn Du gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh Sở Lục Y, thủ theo bản năng nhéo góc áo somi, nín thở chờ đợi.

“Cô nói...”

“Cốc cốc cốc...” Môn lại vào thời khắc này bị gõ lên, tiếp theo Sở Nguyệt Xuất đẩy cửa bước vào, “Thế nào, vấn đề đã giải quyết rồi chưa?”

Lời vừa ra miệng, Sở Nguyệt Xuất liền ngăn cả người.

Nguyên tưởng rằng sau khi đi vào sẽ chứng kiến Sở Lục Y ngồi ở trước bàn đọc sách cầm đề mục hỏi Ngôn Du, chưa từng nghĩ tới cái người ngốc ngốc ngo ngo kia lại có thể ngồi ở bên giường Sở Lục Y, thủ rồi rắm nín lấy quần áo, vẻ mặt vô cùng khấn trương. Mà muội muội của mình lại chấp tay sau đít vẻ mặt đắc ý, trận này nhìn ra thấy thế nào cũng không giống đang giảng giải đề mục đi.

“Hai người đang làm gì?” Nghi hoặc nhìn hai người này, Sở Nguyệt đi đến bên cạnh Ngôn Du, không ngờ Ngôn Du vừa nhìn thấy nàng liền vốn chỉ lộ ra một điểm hồng lại lập tức đỏ thắm, tại đây dưới ánh đèn huỳnh quang dị thường thấy rõ.

Vấn đề như vậy, nàng không thể không đi hoài nghi a...

Chẳng lẽ tiểu muội tinh quái nhà nàng khi dễ Ngôn Du sao?

“Tỷ, em không hề khi dễ Ngôn lão sư nhà chị nha.” Sở Lục Y vừa nhìn thấy Sở Nguyệt nhướn mi xem mình, lập tức biết tỷ tỷ đang suy nghĩ gì, thường trước một bước nói, “Em chỉ khi dễ tên ngu ngốc Sở Giản Hề kia thôi!”

“Tiểu Y!” Tiểu muội nhà nàng thật sự là càng ngày càng không quy củ, cái gì gọi là Ngôn lão sư nhà nàng, còn có, như thế nào có thể nói Nhị tỷ mình như vậy. Sở Nguyệt Xuất hô nàng, muốn răn dạy và quở mắng Sở Lục Y. Sở Lục Y liền lè lưỡi, “Vấn đề em hỏi xong rồi, tỷ tỷ muốn dẫn Ngôn lão sư mang đi đi.”

Lời sắp thốt ra lại nuốt trở về, Sở Nguyệt Xuất cảnh cáo liếc Sở Lục Y một cái, cúi đầu nhìn Ngôn Du, “Mau mười giờ rồi.”

Nghe nàng nói như vậy, Ngôn Du ừm khuất ngảng đầu nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, rõ ràng chính là bất mãn.

Sở lão sư đây là muốn đuổi nàng đi sao?

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Chương 38

Đó là cũng đủ hiểu được ý tưởng của Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất thở dài, “Tỷ tỷ cô gọi điện tới nói muốn đón cô.”

Người này chỉ cần dùng một chút ánh mắt vô tội xem nàng, nàng liền không có biện pháp a.

“Nha...” Hiểu được, Ngôn Du gục đầu, cười cộc lốc với Sở Nguyệt Xuất.

“Ân, đến phòng khách đi, Tiểu Y đọc sách thêm lát nữa phải đi tắm đó.” Sở Nguyệt Xuất do dự không có đi nắm tay Ngôn Du mà Ngôn Du lại theo quán tính bắt lấy ống tay áo của nàng, vì thế Sở Nguyệt Xuất bất đắc dĩ, bỏ đi chân chờ liền cầm tay Ngôn Du mang theo nàng rồi đi phòng của Sở Lục Y.

“Ngôn lão sư.” Nhìn thấy tỷ tỷ của mình đã muốn bước ra cửa phòng, Sở Lục Y bỗng nhiên tiến lên vài bước gọi lại Ngôn Du. Mới vừa muốn đi ra ngoài, Ngôn Du chợt dừng bước lại, ngay tiếp theo đó Sở Nguyệt Xuất phía trước cũng ngừng lại, cùng nhau quay đầu nhìn Sở Lục Y.

Sở Lục Y mỉm cười, tiến đến bên tai Ngôn Du, dùng ngữ khí chỉ có nàng cùng Ngôn Du nghe thấy được nói, “Em không để ý Ngôn lão sư làm tỷ phụ của em nha.”

Mặt Ngôn Du oanh một cái lập tức trở nên nóng hổi, còn chưa kịp nói chuyện liền bị Sở Lục Y đẩy đi ra.

“Như thế nào?” Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn không nghe được Sở Lục Y đối với Ngôn Du nói cái gì, tới phòng khách, liếc mắt một cái trông thấy Ngôn Du mặt mày đỏ bừng, không khỏi nghi ngờ, “Tiểu Y nói với cô chuyện gì vậy?”

“Không...” Ngôn Du nào dám nói cho Sở Nguyệt Xuất biết lời của Sở Lục Y, sắc mặt đỏ hơn, cúi đầu, thủ lại đi nhu góc áo, vừa nhìn chính là lại nói dối.

Không miễn cưỡng nàng, Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, nói lỏng tay nàng, “Trước ngồi trên sa lon đi.”

“Nha...” Ngôn Du nghe lời ngồi xuống, chống cằm, nghĩ tới lời nói cùng về mặt vừa rồi của Sở Lục Y, mày nhăn càng chặt.

Chẳng lẽ đêm đó uống rượu, chuyện mà nàng nói linh tinh, là nói thích Sở Nguyệt Xuất ư?

Bằng không vì sao Sở Lục Y lại sẽ nói như vậy với nàng?

Nàng lúc uống rượu so với thanh tỉnh không lẽ còn sớm biết mình đã thích Sở Nguyệt Xuất?

Ngôn Du lộ ra vẻ mặt hoang mang, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu. Sở Nguyệt Xuất ở một bên vốn không muốn nhìn chăm chăm nàng, chính là khắc chế không được hành vi của bản thân, luôn chưa đầy năm giây liền chuyển qua xem Ngôn Du một cái. Nhiều lần quay đầu xem Ngôn Du, Ngôn Du đều làm cùng động tác cùng về mặt đó, miệng còn lẩm bẩm, cái này nhường Sở Nguyệt Xuất có chút hoài nghi.

Tuy rằng Ngôn Du luôn ngốc ngơ, còn có thể thường xuyên vờ ngớ ngẩn nhưng rất ít khi gặp nàng như vậy a.

Còn muốn mở miệng hỏi chuông cửa đã vang lên, Ngôn Tĩnh đến đây.

Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, đứng dậy đi mở cửa cho Ngôn Tĩnh. Chính là vừa mở cửa ra mới phát hiện ngoài cửa cũng không chỉ có mỗi Ngôn Tĩnh một người, mà còn có một nam nhân ăn mặc rất được, coi như tuấn lãng đứng ở phía sau Ngôn Tĩnh.

Ngần người, tiếp theo mỉm cười mở ra của để bọn họ tiến vào, Sở Nguyệt Xuất đợi bọn họ đi vào xong mới xoay người, lại phát hiện sắc mặt Ngôn Du trở nên hết sức âm trầm, “Hắn vì sao lại tới đây?”

Lại đại ra vài giây, Sở Nguyệt Xuất đối với tình huống như vậy không hiểu rõ lắm. Nam nhân lại mở miệng, “Là như vậy, Tiểu Du, anh nghĩ đã trẻ thế này rồi em cùng tỷ tỷ hai nữ nhân... Vạn nhất có nguy hiểm gì...”

Ngôn Du không có phản ứng hắn, mà là nhìn Ngôn Tĩnh, mỉm môi không nói lời nào.

Rõ ràng trước đó tỷ tỷ còn biết hỏi nàng có phải chán ghét Lạc Học Khâm hay không, chính là hiện tại lại để cho Lạc Học Khâm bồi nàng tới đón mình... Vẫn là đến trong nhà Sở lão sư...

Sở lão sư...

Trong lòng tổng có một loại ý niệm Lạc Học Khâm đoạt đi tỷ tỷ rồi, bởi thế Ngôn Du đối với Lạc Học Khâm luôn mang theo mãnh liệt địch ý, giờ phút này lại đưa thân vào nhà Sở Nguyệt Xuất, không hiểu sao, Ngôn Du liền bắt đầu lo lắng Sở Nguyệt Xuất cũng sẽ bị đoạt đi.

Đến tận đây, Ngôn Du mãnh liệt ngẩng đầu xem Sở Nguyệt Xuất, trong tròng mắt lóe hàn quang, thật giống như tiểu dã thú bởi vì lo lắng đồ của mình bị cướp đi mà nâng cao cảnh giác nhìn chăm chăm đồ vật đó.

Tuy rằng không rõ ánh mắt Ngôn Du nhìn mình vì sao lại kỳ quái như vậy, Sở Nguyệt Xuất còn có thể miễn cảm Ngôn Du đang không vui. Hướng tới nàng đi vài bước, quả nhiên tầm mắt Ngôn Du cũng theo động tác của mình mà di chuyển theo, nhất thời có chút buồn cười, đi qua, sờ sờ đầu của nàng, “Làm sao vậy?”

Tôi buổi tối cũng không thể ở nơi này sao?

Ngôn Du gừa đầu nhìn nàng, trương há mồm, đúng là vẫn không thể đem những lời này nói ra miệng.

Vạn nhất... Nàng không trở về nhà... Lạc Học Khâm...

Nghĩ đến điểm này, hai tay Ngôn Du nắm thành quyền, lắc đầu, đứng lên, “Tôi về nhà.”

Ngôn Tĩnh thật ra là thực không muốn để Lạc Học Khâm đi theo, nàng biết Ngôn Du thực chán ghét Lạc Học Khâm, chính là Lạc Học Khâm đều đã nói như vậy, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết như thế nào cự tuyệt, đành phải mặc hắn đi theo. Quả nhiên lúc mới vừa tiến đến liền thấy nguyên gốc Ngôn Du luôn mơ hồ đã thay đổi sắc mặt.

Từ đầu tới cuối đều đem nhất cử nhất động của Ngôn Du thu vào mắt, Ngôn Tĩnh cũng không biết làm sao, may mà sau cùng Ngôn Du vẫn là đứng lên, muốn cùng nàng về nhà.

Đưa hai tỷ muội và tính cả người nam nhân kia cùng nhau ra ngoài, Sở Nguyệt Xuất đóng cửa, ngồi trên ghế sa lon lại một lần nữa lăm vào trầm tư.



Đêm nay, nàng thật sự không có biện pháp tiếp tục lừa mình dối người, nàng chứng thật là đối với Ngôn Du tâm động.

Cái gì mà bởi vì Ngôn Du rất đáng yêu, cái gì mà đem Ngôn Du cho rằng tiểu hài tử, chỉ sợ cũng chỉ có mỗi mình cho tới nay liều mạng trốn tránh mà thôi.

Nàng thực biết rõ, nữ nhân cùng nữ nhân không nên ở cùng một chỗ, vì thế, mới có thể một lần lại một lần dùng đủ loại nguyên do để mặc kệ bản thân tiếp cận Ngôn Du, đối với Ngôn Du hào...

Chính là hiện giờ, nàng không nên tiếp tục như vậy nữa, nếu không, chỉ sợ sẽ càng lún càng sâu a.

Đến nỗi Ngôn Du... Nhi đồng đơn thuần như vậy, đối với nàng hẳn chỉ là giống như đối với tỷ tỷ làm nũng, đùa giỡn tính trẻ con mà thôi.

Thở dài, Sở Nguyệt Xuất thả lỏng thân mình, tựa vào trên ghế sa lon. Sở Giản Hề vừa lúc trực ban trở về, vào cửa liền chứng kiến tỷ tỷ chưa từng bày ra bộ dáng suy sụp như thế, không khỏi cả kinh.

Đang muốn mở miệng, Sở Lục Y kỳ thật vẫn từ mới vừa bắt đầu liền trộm mở ra một khe nhỏ nhìn ra bên ngoài, vào lúc đó mở ra cửa phòng.

Sở Giản Hề ngẩng đầu nhìn lại, gặp Sở Lục Y, cười cười, đang muốn kêu tỷ tỷ thì thấy Sở Lục Y hướng mình ngoắc ngón tay, ngu ngơ đi qua. Sở Nguyệt Xuất hẳn còn đang tự hỏi vấn đề trong tình cảm của mình, hoàn toàn không có chú ý tới Sở Giản Hề đã trở lại, càng không chú ý tới Sở Giản Hề cứ như vậy từ bên cạnh mình đi tới trước mặt Sở Lục Y.

“Tỷ tỷ làm sao vậy?” Hạ giọng, Sở Giản Hề tiến đến bên tai Sở Lục Y, “Có phải tâm tình không tốt hay không?”

Nhân cầu xoay xoay, Sở Lục Y cố ý lộ ra vẻ mặt do dự, há miệng thờ dốc lại lần nữa khép lại.

“Làm sao vậy?” Sở Giản Hề tuy chậm chạp, cũng không thể không có chú ý tới sự dị thường của Sở Lục Y, lại càng sốt ruột, tay cũng kéo lại tay Sở Lục Y, hơi hơi đề cao âm điệu, “Em nói a...”

Nếu không phải Sở Nguyệt Xuất qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn vất vả như vậy, chiều cổ nàng cùng Sở Lục Y thì các nàng nhất định sẽ không thể thoải mái như bây giờ được. Sở Nguyệt Xuất đối với các nàng mà nói, không chỉ là hai tiếng tỷ tỷ đơn giản như vậy, thậm chí là phụ thân và cả mẫu thân nữa.

Thở dài, Sở Lục Y gục đầu xuống, một lúc lâu, cầm tay Sở Giản Hề, đem nàng kéo vào trong phòng mình, “Tôi hỏi chị một vấn đề.”

“Em... Vấn đề gì a, trước tiên hãy nói tỷ là làm sao vậy?” Sở Giản Hề luôn luôn nôn nóng, nghe muội muội cư nhiên còn cần xả ra mấy câu rầu rĩ, không khỏi nóng nảy, “Chị ấy hôm nay rất kì quái.”

Chỉ bằng vừa rồi nàng từ bên người Sở Nguyệt Xuất đi qua mà Sở Nguyệt Xuất lại đều không có chú ý tới, nàng chỉ biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó cực kỳ nghiêm trọng mới có thể nhường tỷ tỷ thất thần đến như vậy.

“Tôi hỏi vấn đề này chính là cùng vấn đề tại sao tỷ khó chịu có quan hệ a.” Về mặt Sở Lục Y nghiêm túc, nhường Sở Giản Hề bất tri bất giác cũng nghiêm túc theo, “Hào, em hỏi đi.”

“Àn.” Sở Lục Y gật gật đầu, tiếp theo nhắm mắt lại, hút một hơi thật sâu, lại thở dài, “Chị cảm thấy, nữ nhân cùng nữ nhân yêu đương thì thế nào?”

“Cái... Cái gì?” Sở Giản Hề lập tức ngây dại, cứng họng thật lâu sau mới hiểu được, “Em... Ý của em là... Tỷ... Chị ấy... Chị ấy...”

“Hừ...” Làm động tác chó có lên tiếng, rõ ràng là ở trong phòng Sở Lục Y, Sở Lục Y chính là muốn tạo ra cái loại không khí thần bí này, “Chị nhỏ giọng một chút, vạn nhất tỷ nghe được thì làm sao bây giờ?”

“Nha... Nha...” Sở Giản Hề không suy nghĩ gật đầu, vẫn còn có chút không thể tin, “Tiểu Y, em chớ nói nhảm, tỷ chị ấy như thế nào sẽ...”

“Ai nói với chị là nói bậy...” Sở Lục Y kỳ thật có chút chột dạ, nàng chỉ là cảm thấy Sở Nguyệt Xuất đối với Ngôn Du thái độ rất bất đồng mà thôi, căn bản không xác định Sở Nguyệt Xuất có phải thật sự yêu Ngôn Du hay không. Chính là, cơ hội tốt như vậy, nàng sao có thể bỏ lỡ? Giờ phút này, vẫn làm vẻ mặt thận trọng, “Chị cũng đừng nói đi ra ngoài a, đặc biệt ngàn vạn lần đừng cùng tỷ nói, tôi đoán chị ấy khẳng định không muốn chúng ta biết chuyện này.”

“Àn!” Thập phần đồng ý với lời Sở Lục Y nói, Sở Giản Hề dùng sức gật đầu, tiếp đó lại nhắm mi, “Tiểu Y, vậy làm sao bây giờ nha?”

Tiểu Y thông minh nhất, nhất định có biện pháp giải quyết chuyện như vậy.

“Tôi làm sao biết.” Sở Lục Y liếc nàng một cái, ngồi vào trên giường, chống cằm, “Ai, tỷ tỷ nhất định thực rồi rắm.”

“Đúng vậy a...” Sở Giản Hề cũng ngồi xuống theo, nghĩ nghĩ, quay đầu, “Nói vậy, tỷ chị ấy thích ai a?”

“Nga, Ngôn lão sư a.” Sở Lục Y thực tự nhiên đem lời này nói ra miệng, nhất định bộ dạng nói dối đều không có, lại không biết chó ngáp phải ruồi, Sở Nguyệt Xuất quả thật đang rối rắm chuyện yêu Ngôn Du.

“A...” Sở Giản Hề ngần ngợ, tiếp theo một bộ rất khó lý giải, “Tỷ như thế nào sẽ thích người như vậy...”

Coi như, coi như thích nữ nhân thì cũng không nên yêu thích Ngôn Du mơ hồ như vậy nha...

“Cát, chị đây là cái loại ngữ khí gì!” Sở Lục Y lúc này bắt mắt, “Toàn thể học sinh chúng tôi đều thực thích Ngôn lão sư, hơn nữa nàng lại thực thông minh, so với chị tên ngu ngốc này thông minh hơn nhiều!”

“Ồi chào...” Sở Giản Hề nhất thời hết chỗ nói rồi, trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng, “Chị nói nha... Tiểu Y, em sẽ không phải cũng yêu thích Ngôn Du kia chứ?”

Nàng còn nhớ rõ lúc trước cả ngày cứ ở nhà nhắc tới Ngôn Du người này, không chỉ có Sở Nguyệt Xuất thôi a.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39: Chương 39

Từ nhà Sở Nguyệt Xuất xuống dưới lầu, Ngôn Du nhiều lần đều muốn đi nhanh hơn, như vậy sẽ có thể không cần nhìn thấy Lạc Học Khâm. Chính là mỗi lần nàng bắt đầu bước nhanh hơn thì Ngôn Tĩnh liền kéo lấy cánh tay của nàng, trong mắt rất rõ ràng.

Lạc Học Khâm theo sát hai tỷ muội, đi phía sau Ngôn Tĩnh, làm một bộ sứ giả hộ hoa nhưòng Ngôn Du lại càng không thoải mái.

Thờ dài, tới chỗ đỗ xe của mình, chìa khóa mới nhập vào thì Ngôn Du lập tức trực tiếp mở ra cửa sau xe muốn đi vào. Ngôn Tĩnh nhanh tay lẹ mắt bắt lấy tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc, “Ngồi vào ghế phụ đi!”

Chu môi, Ngôn Du nhìn Lạc Học Khâm bên kia liếc một cái, đi đến mở ra ghế phụ ngồi xuống.

“Ân... Anh có thể không cần đưa tui em về...” Ngôn Tĩnh thấy nàng ngồi vào rồi, lúc này mới xoay người lại đối với Lạc Học Khâm nói, “Không có nguy hiểm gì, dù sao cũng là lái xe.”

“Chính là...” Lạc Học Khâm vừa muốn phản bác, hơi giương mắt chứng kiến đôi mắt Ngôn Tĩnh không chút gọn sóng chột sùng sờ, thờ dài, gật đầu, “Vậy hai người chú ý an toàn.”

“Ân.” Ngôn Tĩnh hơi vuốt cằm, một tay mở cửa xe, do dự lại nói tiếp, “Anh công việc cũng vội... Dù sao cũng hai giờ đường xe nếu như không có chuyện trọng yếu thì cũng đừng nên lãng phí thời gian.”

Lạc Học Khâm lập tức ngây ngẩn cả người, sắc mặt hơi hơi chuyển xanh, đang muốn nói gì đó thì Ngôn Tĩnh đã cướp lời, “Tui em đi trước, anh cũng chú ý an toàn.”

Vừa muốn thoát ra lời nọ bởi vì Ngôn Tĩnh đã vào trong xe mà lần nữa nuốt trở về, Lạc Học Khâm lẳng lẳng nhìn Ngôn Tĩnh, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, xoay người hướng xe của mình đi.

Kỳ thật vốn là muốn lái xe đưa Ngôn Tĩnh tới đây đón Ngôn Du, chính là Ngôn Tĩnh không đồng ý.

Cho nên, hai người bọn họ mỗi người một xe lái tới.

“Sao hần ta không cùng lên xe?” Vốn tưởng rằng tỷ lên xe rồi Lạc Học Khâm cũng sẽ lên theo, chưa từng nghĩ Ngôn Tĩnh vừa lên xong liền buộc lại dây an toàn, rất nhanh phát động xe, thành ra nhất thời Ngôn Du có chút không rõ.

“Anh ta có xe.” Không chuyển mắt nhìn chằm chằm phía trước, Ngôn Tĩnh vẫn duy trì xe vững vàng, chần chờ lại nói, “Anh ta cứ luôn muốn theo tới.”

“...” Ngôn Du trầm mặc vài giây, dựa vào cửa kính xe, hai mắt nhắm nghiền, “Ân.”

Vài ngày tiếp theo Lạc Học Khâm tựa hồ biến đi đâu mất, gần đây không còn xuất hiện trước mặt hai tỷ muội nữa.

Đã là tháng mười hai, lịch dạy học cho toàn bộ học sinh cấp ba sớm đã chấm dứt, tiến nhập vào giai đoạn chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi vào cao đẳng.

Tựa hồ là bởi vì trách nhiệm của mình mà cũng có lẽ nguyên nhân là Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du từ lúc bắt đầu giai đoạn tổng ôn tập liền tự giác lúc nửa đêm khoảng hai, ba giờ liền đi ngủ, cố gắng bảo trì ban ngày khi đi dạy sẽ có tinh thần hơn.

Chính là Sở Nguyệt Xuất lại rất không thích hợp.

Nàng không còn đi dự thính giờ dạy của Ngôn Du, số lần nói chuyện cùng Ngôn Du ở trong phòng làm việc cũng càng ngày ít đi. Nàng cùng Ngôn Du trao đổi lại so với lúc trước khi mà Ngôn Du mới tiến vào trường học còn muốn ít hơn.

Ngôn Du tuy rằng chậm chạp nhưng vẫn là nhận ra Sở Nguyệt Xuất có chỗ kỳ quái. Trong lòng vốn đã rối rắm, luôn luôn phân không rõ cảm tình của chính mình đối với Sở Nguyệt Xuất là loại cảm tình gì, lại thấy Sở Nguyệt Xuất cứ như thế, tuy rằng rất ủy khuất nhưng chính là không dám chủ động đi tìm nàng nói chuyện.

Rõ ràng nàng thật biết điều nha, nhưng vì cái gì Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên lại không để ý tới nàng?

Mà nghi vấn này, Sở Lục Y cũng thắc mắc giống hệt như vậy.

Lại là một buổi sáng sớm, bởi vì có chuyện trong nhà cần cùng Sở Giản Hề công đạo mà đi trễ, Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y từ trong nhà đi ra so với ngày thường đã muộn trễ rồi, cho nên khi đi đến cửa trường học thì đụng phải Ngôn Du.

Trước sau như một đi trên đường không khỏi lảo đảo, trước sau như một đi trên đường cứ không ngừng cúi đầu, Sở Nguyệt Xuất khi nhìn đến Ngôn Du trong mắt hiện lên một tia ánh sáng nhưng lại rất nhanh ám xuống, thà nhìn thẳng phía trước chứ không thèm nhìn tới Ngôn Du. Ở một bên Sở Lục Y đem biểu tình của tỷ tỷ nhìn không sót cái nào, tâm niệm vừa động, tựa hồ mình bạch vì sao trong khoảng thời gian này tỷ tỷ lại quái dị như vậy.

“Nha...” Đang nghĩ ngợi, đem tầm mắt từ trên người Sở Nguyệt Xuất chuyển qua người Ngôn Du, Sở Lục Y chợt thấy cách đó không xa tên ngu ngốc kia lại đụng vào cây, tuy rằng định không nói gì thế nhưng vẫn là cố ý kinh ngạc kêu lên, “Tỷ, Ngôn lão sư lại đụng vào cây!”

Cố khắc chế bản thân mình, Sở Nguyệt Xuất nghe vậy lập tức nhìn về phía Ngôn Du bên kia, quả nhiên cái người hay mơ hồ đó đang ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất. Trong đầu tự động trôi lên bộ dáng Ngôn Du hai mắt nhắm lệ lưng tròn, vẻ mặt vô cùng ủy khuất, Sở Nguyệt Xuất hướng tới Ngôn Du vội vàng đi vài bước, mà ở phía sau Sở Lục Y lại giao hoạt nhếch miệng, nhưng ngay sau đó không khỏi lại nhăn mi.

Sở Nguyệt Xuất lại dừng bước.

“Tỷ...” Sở Lục Y vội vàng nói, “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, thờ dãi, tiếp tục hướng trường học đi, “Chúng ta đi thôi.”

“A, vậy... Mặc kệ Ngôn lão sư sao?” Lòng Sở Lục Y tràn đầy không yên, “Ngôn lão sư cô ấy...”

“Nàng không có chuyện gì đâu.” Sở Nguyệt Xuất vẫn duy trì thanh âm bình tĩnh, thanh âm nhưng vẫn hơi có chút run rẩy, “Chúng ta đi thôi.”

Nàng biết Ngôn Du việc đụng đầu hoặc ngã sấp xuống đường quả thực là chuyện như com bữa, mà đầu Ngôn Du cũng không biết làm bằng cái gì, rõ ràng mỗi lần bị đập thật mạnh vậy mà tới đa cũng chỉ là hồng một lát rồi lại bình thường.

Chính là, coi như biết rõ Ngôn Du không có việc gì thì Sở Nguyệt Xuất vẫn biết mình sẽ đau lòng.

Đã muốn không biết bao nhiêu lâu cố gắng đi tránh Ngôn Du, từ đêm hôm đó bắt đầu, sau khi ở trong phòng khách một phen cân nhắc, trừ bỏ tránh né Ngôn Du thì nàng không biết nên làm sao cho tốt.

Chuyện tình cảm thật sự không phải ai cũng có thể khống chế được, nàng làm sao không biết cái gọi là thích liền thích, không có khả năng nói không thích liền không thích nữa. Cho nên, không thể tiếp tục mặc kệ mình và Ngôn Du như vậy được nữa, có lẽ Ngôn Du chỉ là một đứa trẻ rất thích thân cận nàng mà thôi, mà cảm tình của chính nàng đối với Ngôn Du lại không còn giống như lúc trước, hẳn là nên hào hào khắc chế nó thôi.

Hút một hơi thật sâu, Sở Nguyệt làm ngo không chớp mắt đi tới trước, chính là thẳng cho đến lúc ngồi vào trước bàn làm việc của mình, nàng vẫn tâm loạn như ma.

Rất nhanh, Ngôn Du cũng như bình thường đứng đưa cước bộ vào văn phòng, úp sấp trên bàn sau đó vừa ôm đầu vừa chu môi.

Tuy vừa mới lại đụng vào cây, đầu thì rất đau nhưng không có đứng dậy ngay mà trong nháy mắt lại cảm giác đau lòng.

Nàng thấy Sở Nguyệt Xuất, bên người còn có Sở Lục Y.

Vị trí kia, khẳng định nàng đã thấy mình, có lẽ, còn chứng kiến mình đụng vào cây.

Nhưng Sở Nguyệt Xuất lại cứ như vậy đi mất, đổi lại trước kia, Sở Nguyệt Xuất nhất định sẽ đuổi thật nhanh tới đây nhìn xem mình có bị thương hay không, nhưng Sở Nguyệt Xuất hiện tại lại không làm vậy.

Trong nháy mắt đó, Ngôn Du cảm thấy cái mũi thực chua, ngực thì đau, vì thế thân mình lại ngồi xồm xuống, ôm lấy đầu.

Sớm biết thế vừa rồi nên đi nhanh hơn một chút, như vậy đụng vào cây sẽ bị đụng thật mạnh rồi nàng sẽ ngồi lâu hơn một chút, chỉ có thể mới không phải thấy thân ảnh Sở Nguyệt Xuất.

Cảm giác thật đáng ghét...

Không đợi kết hôn Sở Nguyệt Xuất cũng đã không để ý tới mình.

Nhận ra điều này nhường Ngôn Du sau một đường đi vào trường thậm chí còn tiến văn phòng đều thực hốt hoảng.

Lần đầu, cả ngày, cũng không phải thời gian lên lớp, Ngôn Du chỉ ghé vào trên bàn làm việc ngăn người, lại không có ngủ.

Cho dù ở trong lòng một lần lại một lần tự nói với mình không nên nhìn Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất vẫn sẽ ngẫu nhiên, tựa hồ là lo lắng đưa tầm mắt từ trên người Ngôn Du đảo qua.

Vài lần đều thấy Ngôn Du không có ngủ, Sở Nguyệt Xuất bắt đầu lo lắng.

Chẳng lẽ buổi sáng Ngôn Du bị đụng thật sự là bị thương rồi?

Sao hôm nay lại có thể vẫn luôn không ngủ, có phải thân thể không thoải mái hay không?

Ý nghĩ như vậy ở trong đầu đảo quanh rất lâu, sau đó, nhiều lần nhìn không được muốn tiến lên hỏi lại sinh ra một cỗ áp chế xúc động này xuống. Sở Nguyệt Xuất ngày hôm nay quả thật cũng cực kỳ hốt hoảng. Đến nỗi trong văn phòng các lão sư khác đều nhìn ra nàng cùng Ngôn Du không được bình thường.

“Ôi chào... Sở lão sư, cô có phải cùng Ngôn lão sư cãi nhau hay không a?” Vừa tiến vào giai đoạn tổng ôn tập, toàn bộ lịch dạy học lập tức trở nên rất chặt, giờ dạy của Ngôn Du cũng đồng dạng như thế, liền như hôm nay, rõ ràng là thứ bảy vậy mà buổi sáng nàng có tới hai lớp, buổi chiều tiết thứ ba cũng là lớp của nàng. Vì thế tiết thứ ba khi Ngôn Du đi dạy rồi, nữ lão sư ngồi bên cạnh Sở Nguyệt Xuất nhìn không được mở miệng hỏi.

“Không có...” Sở Nguyệt Xuất miễn cưỡng cười, lắc đầu, cúi đầu còn như thật sự đang sửa bài tập. Lão sư kia cũng rất biết điều, xem Sở Nguyệt Xuất không muốn trả lời liền không nhiều lời nữa, chính là lúc xoay người lại làm như nói liên miên cùng căn nhắc, “Ngôn lão sư này hãy còn giống hệt như tiểu hài tử, chọc tới Sở lão sư phỏng chừng cũng là không cần thận thôi...”

Rõ ràng Ngôn Du cùng lão sư trong văn phòng rất ít nói chuyện nhưng gần đây lại có người sẽ nói giúp cho Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất có chút muốn cười, rồi lại cười không nổi.

Nhất định là Ngôn Du thật sự rất đáng yêu rất trẻ con mới có thể nhường các lão sư giúp nàng nói chuyện.

Thờ dài, Sở Nguyệt Xuất thẳng lên thân mình, hết sức làm cho mình có thể đem lực chú ý phóng vào công việc.

Ngày mai lại là chủ nhật, hôm nay phải đem hết thầy công việc làm cho xong, nàng thật sự không thích đem công việc mang về nhà làm chút nào.

Thế nhưng, rõ ràng là nghĩ như vậy mà đã đến giờ tan học, Sở Nguyệt Xuất vẫn không thể nào làm xong hết việc.

Lại thờ dài một tiếng, cuối cùng chỉ có thể đem bài tập chưa sửa xong mang về nhà.

Cứ như vậy, ngày hôm nay cứ như vậy trôi qua, Sở Nguyệt Xuất không tốt mà Ngôn Du cũng không tốt, ai cũng không tốt qua.

Càng làm cho Ngôn Du khó chịu chính là trong lúc nàng ủy khuất về đến nhà lại có thể gặp trong phòng khách, có phụ mẫu nàng, tỷ tỷ của nàng đang ngồi, còn có thêm Lạc Học Khâm.

Vâng, nàng đã muốn thật lâu chưa trở về nhà ba mẹ bên kia, nương tiến vào giai đoạn tổng ôn tập có công việc để lấy cớ, chết sống cũng không chịu trở về.

Ngôn Tình cưng chiều nàng, tự nhiên sẽ không miễn cưỡng. Đương nhiên, nàng cũng không phải thực muốn trở về, tuy rằng cảm thấy không muốn ở cha mẹ bên người thì thật bất hiếu, là không đúng. Nhưng...

Không thể không nói, điều này còn có thể tạm thời trốn tránh cái chuyện kết hôn linh tinh kia đi.

Không nghĩ tới, phụ mẫu nàng lại cùng Lạc Học Khâm có thể nhằm ngày hôm nay giết tới cửa mà đến.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 40: Chương 40

“Hừ!” Ngôn Du vừa vào cửa, Ngôn ba vẫn lạnh lùng hừ một tiếng.

Không nhìn thẳng ba mình, đương nhiên Lạc Học Khâm là đối tượng nằng từ bắt đầu liền trực tiếp cho rằng trong suốt, Ngôn Du đi đến bên người mẹ mình, làm nũng, “Mẹ.”

“Đã về rồi.” Chưa từng đối với Ngôn Du phát giận, Ngôn mẹ lười kéo tay Ngôn Du, thật cẩn thận quan tâm một phen, “Thoạt nhìn giống như có tinh thần hơn.”

Bị tiểu nữ mặc kệ không nhìn thẳng, Ngôn ba ba đang muốn mở miệng mắng Ngôn Du, Ngôn Tĩnh đã vội vàng nói, “Đúng vậy, Tiểu Du gần đây đều ngủ rất sớm, một mực vì chuyện dạy học mà vội vàng.”

Không thể không nói Ngôn Du tuy rằng thực lười lại thực mơ hồ nhưng vừa chạm vào chuyện hoặc với người cần có trách nhiệm, liền lập tức trở nên thập phần đảm đương.

“Đúng vậy sao?” Nghe con gái tối nhu thuận nói như vậy, Ngôn ba ba sắc mặt lúc này mới khá hơn một chút, bắt quá thanh âm vẫn nghiêm túc như thường, “Vậy thì được rồi, làm một hảo lão sư.”

“Ân.” Ngôn Du lên tiếng, tiếp theo quay đầu xem Ngôn Tĩnh, “Đã đói bụng...”

Tâm tình rất kém cỏi, kém đến cực hạn, cũng bởi vì thái độ Sở Nguyệt Xuất.

Bản thân nàng còn chưa biết rõ tình cảm của mình là chuyện gì xảy ra thì thái độ Sở Nguyệt Xuất đối với nàng liền thay đổi, mời nàng làm sao trở tay kịp.

Chẳng lẽ Sở lão sư cũng biết nàng đối với mình “Gây rối”?

Đây là Ngôn Du sau một ngày tự hỏi đưa ra kết luận.

Vậy khó trách Sở Nguyệt Xuất sẽ bỗng nhiên đối với nàng lạnh lùng như thế...

Quả nhiên, đối với nàng khi thì ôn nhu khi thì nghiêm khắc khi thì phúc hắc, Sở lão sư một khi biết nàng thích nữ nhân cũng sẽ trở nên chán ghét nàng.

Một đường mang theo ý nghĩ như vậy trở về gia, ngực buồn rầu làm cho nàng hồ hấp đều cảm thấy có chút khó khăn, Ngôn Du giờ phút này kỳ thật tuyệt không đói, chính là nàng biết nàng nhất định phải ăn cơm, cho nên mới muốn ăn mau mau rồi trở về phòng, chạy nhanh ngủ một giấc, như vậy có lẽ khiến cho con khó chịu ở ngực bên kia sẽ yếu đi một ít.

“Tiểu Du, chúng ta đêm nay ra ngoài ăn cơm.” Vẫn luôn không có cơ hội mở miệng, Lạc Học Khâm vừa thấy Ngôn Du kêu đói bụng liền vội vàng nói, “Chúng ta đang một mực chờ em đây.”

“Vậy mọi người đi ăn đi.” Ngôn Du liếc cũng không thèm liếc hán một cái mà là nhìn thẳng tỷ tỷ, “Giữa trưa còn có đồ ăn dư, em ăn xong muốn đi ngủ.”

“A...” Lạc Học Khâm lúc này xem ra là xấu hổ, rất chật vật xoa xoa tay. Ngôn ba ba liền lập tức sinh khí, “Đồ hỗn trướng, người một nhà khó được bữa cơm ăn, người đây là thái độ gì a! Còn có, Học Khâm là tỷ phu của người, người cho ta chút lễ phép đi!”

Tỷ phu...

Tay rũ xuống tại bên người hơi hơi run lên, đang muốn hướng nhà bếp đi đến Ngôn Du chợt ngừng lại, muốn xoay người xem Ngôn Tĩnh, chần chờ, đứng là vẫn không có làm.

“Tiểu Du, ngày hôm qua ngủ rất sớm nha.” Đối với Ngôn Du không biết là vô tình hay vẫn là cố ý cấp Lạc Học Khâm khó chịu sớm đã thành thói quen, Ngôn Tĩnh giờ phút này để ý chính là Ngôn Du kể từ khi trở về, sắc mặt thật tái nhợt cùng với lúc này thân mình không ngừng run nhè nhẹ, không khỏi có chút bận tâm đi qua, “Có phải bị bệnh hay không?”

Đang nói chuyện, tay cũng nâng lên đụng đụng cái trán Ngôn Du. Ngôn Du vào thời khắc này bỗng nhiên có dừng khí, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn thẳng Ngôn Tĩnh, ánh mắt sáng rực, “Chị sẽ kết hôn với hắn?”

Hơi sững sờ, Ngôn Tĩnh đang muốn thu tay về định trệ tại chỗ, cùng Ngôn Du đối diện, trong nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Hai ngày nữa cha mẹ Học Khâm muốn lại đây, đến lúc đó liền có thể thương lượng cuộc hôn nhân này.” Ngôn mẹ không nói gì mà là cau mày nhìn hai tỷ muội, vì thế Ngôn ba ba mở miệng, rất hài lòng nhìn Lạc Học Khâm, “Định một ngày lành, nhanh chóng kết hôn.”

Hai tay nắm thành quyền, Ngôn Du nấp máy miệng, thùy chung vẫn duy trì nhìn Ngôn Tĩnh, mà Ngôn Tĩnh bị nàng xem như vậy ngực từng đợt đau, thu tay về, không có tiếp tục đề tài này nữa, “Không phát sốt... Đau đầu sao?”

“Em chột nhớ tới trường học còn có việc, đi ra ngoài trước.” Bị thương bỏ chạy là thói quen của Ngôn Du vẫn làm, trong khoảng thời gian gần đây Sở Nguyệt Xuất lạnh lùng đã muốn mời nàng cảm thấy thật ngại thở, hôm nay lại nghe tý tý cùng Lạc Học Khâm sắp kết hôn, càng làm cho nàng có một loại cảm giác vô pháp thừa nhận, cứ như vậy trực tiếp muốn ly khai.

“Người đứng lại đó cho ta!” Luôn luôn có chút phong phạm chủ gia đình, Ngôn ba ba làm sao có thể chịu được nữ nhi mình như thế, lập tức vô cùng tức giận nói, “Người dám đi ra ngoài thử xem!”

“Tốt lắm, Tiểu Du nói trường học có việc.” Luôn luôn giữ im lặng, Ngôn mẹ bỗng nhiên mở miệng, “Chớ miễn cưỡng con bé, ông không phải luôn muốn con bé làm một hào lão sư sao?”

Ngôn Tĩnh lần này lại không có bất kỳ phản ứng nào, chính là lẳng lặng đứng ở đó, không có ngăn trở Ngôn Du, cũng không có nói gì.

“Chính là bà xem nó như vậy, làm sao giống...” Ngôn ba ba còn muốn nói gì nữa, Ngôn mẹ một cái liếc mắt lại đây, “Ông mỗi lần đều muốn kiếm chuyện với Tiểu Du phải không?”

“Bà nói gì đó!” Bị nói như thế, Ngôn ba ba lại nổi nóng, cứ như vậy cùng Ngôn mẹ sào lên, mà Ngôn Du thừa dịp này trực tiếp đi mất, Ngôn Tĩnh biết rõ nhưng vẫn là mặc cho lên nạng rồi đi không có ngăn cản.

Sở Nguyệt Xuất sau khi từ trường học đi ra, dạo dò Sở Lục Y một phen nhắc nạng về nhà đem đồ ăn giữa trưa đi hâm nóng, tìm có mà bắt đầu ở trên đường tùy ý tới lui.

Cũng không biết từ lúc nào đã bắt đầu, khi trở lại gian phòng của mình liền nhớ tới hình ảnh hai người trong buổi tối hôm Ngôn Du say rượu, sau đó sẽ có cảm giác khác thường ở trong người tràn ra.

Thở dài, Sở Nguyệt Xuất chẳng hề có mục đích cứ ở trên đường mà đi tới, nhìn thấy màn đêm buông xuống, ngã tư đường còn có cửa hàng ở hai bên mặt tiền đường cũng đều đã lên đèn, lại đi hồi lâu, bụng rất cực có điểm đói bụng, lúc này mới tính toán tìm một chỗ ăn cơm.

Chưa từng nghĩ khi mình ngẩng đầu lên lại có thể bắt gặp tiệm cơm lần trước Ngôn Du cùng Sở Lục Y uống đến say.

Thuận che đi tâm ý bước vào, tìm cái bàn ngồi xuống, Sở Nguyệt Xuất mới vừa tính kê phục vụ lại, ngay lúc nàng nâng tay kê phục vụ thì trong nháy mắt ngưng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn cái bàn phía trước cách đó không xa, không thể hoàn hồn.

Cái người đang ngồi ở chỗ kia, một ly lại một ly nhắm thẳng trong cổ họng mà chuốc, không phải Ngôn Du thì là ai.

“Tiểu thư, xin hỏi muốn ăn gì ạ?” Phục vụ đã muốn cầm thực đơn đi đến bên người nàng, đem nạng đang trong trạng thái thất thần tỉnh lại.

Phục hồi tinh thần lại, Sở Nguyệt Xuất nhướn mi, trong lòng một cỗ tức giận thẳng xông lên, thủ cũng run rẩy, hơn nửa ngày mới có thể áp chế xúc động muốn phát hỏa, đối với phục vụ nói, “Ngượng ngừng, bằng hữu của tôi đã tới, tôi đi qua bàn của nàng bên kia là được rồi.”

“Tốt.” Phục vụ rất lễ phép lui xuống, Sở Nguyệt Xuất đứng dậy hướng tới Ngôn Du bên kia đi đến, đưa tay cướp lấy ly rượu trong tay Ngôn Du, âm thanh lạnh lùng nói, “Cô làm cái gì vậy!”

Hốt hoảng ngẩng đầu nhìn xem là ai dám thương mặt của nàng, đầu mới nâng một nửa chợt nghe đến tiếng của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du cong lên miệng, đưa tay giựt lấy ly rượu, không để ý tới Sở Nguyệt Xuất.

“Cô lần trước không phải đáp ứng tôi không uống rượu nữa sao?” Sở Nguyệt Xuất đâu dễ dàng để nàng cướp được ly rượu, đem ly rượu phóng ra phía sau, “Chu môi làm cái gì, uống rượu vốn là không đúng!”

“Cô lại không để ý tới tôi!” Một bình rượu đã bị uống hết bảy tám phần, Ngôn Du đầu óc một mảnh hỗn loạn, chỉ biết là hô lên suy nghĩ chân thật nhất, “Tôi cũng không cần để ý cô!”

Sở Nguyệt Xuất sững sờ, mà trong lúc sững sờ, Ngôn Du liền trực tiếp ôm lấy nàng, sau đó đưa tay muốn giựt lấy ly rượu nàng phóng ở sau người.

“Không được náo loạn!” Bỗng nhiên bị Ngôn Du ôm lấy, tim Sở Nguyệt Xuất tần suất đập mạnh mẽ lên cao rất nhiều, dư quang liếc đến khách nhân chung quanh đều đang nhìn nàng cùng Ngôn Du, vội vàng tránh ra, “Cô lại muốn uống rượu!”

“Mới không có!” Ngôn Du thì thảo nói xong, lại đánh qua, “Tôi mới không uống rượu đâu... Tôi... Nhận ra cô...”

Lại bị ôm lấy, giữa mũi tràn ngập mùi rượu trên người Ngôn Du, mày Sở Nguyệt Xuất nhíu lại thật chặt, bỏ ly rượu lên bàn, một tay ôm lấy Ngôn Du, một tay đưa tới trước phục vụ, thực gian nan thanh toán xong mới hướng Ngôn Du nói, “Về nhà trước nói sau.”

“Không cần!” Người uống say lại bắt đầu phát cáu, giãy giụa muốn đi lấy bình rượu, thủ lại bị Sở Nguyệt Xuất một phát bắt được, “Nghe lời.”

Giống như nghe được câu thần chú, Ngôn Du dừng động tác lấy bình rượu, cong lên cái miệng nhỏ nhắn, “Nghe lời... Có thể là các người cũng không muốn tôi...”

Thấy nàng không hề náo loạn nữa, Sở Nguyệt Xuất vội vàng nửa bán ôm nàng ra khỏi quán cơm nhỏ, rồi ren trong lúc đó cũng liền không để ý lời nàng nói, “Cái gì?”

Được Sở Nguyệt Xuất ôm, mùi rượu dâng lên, Ngôn Du nhắm mắt lại, dần dần có chút khốn ý, lại cứ như vậy mà ngủ.

Mà một khi đã ngủ, sức nặng của nàng gác lên người Sở Nguyệt Xuất lập tức lớn hơn rất nhiều, gặp một chiếc xe taxi đi qua, vội vàng ngăn lại, đem Ngôn Du lên xe cũng đi theo ngồi lên, báo địa chỉ nhà.

Ngồi ở chỗ ngồi phía sau taxi, Sở Nguyệt Xuất cúi đầu nhìn Ngôn Du đang nhắm thẳng vào trong lòng nàng chui, trong lòng bất đắc dĩ hít hai tiếng, thủ lại nhìn không được xoa hai má Ngôn Du.

Thật sự là... Người này một chút biện pháp cũng không có.

Một chút cũng không phát hiện đây lòng chính mình một mảnh mềm mại, dọc theo đường đi đều là nhìn chăm chăm Ngôn Du tầm mắt chưa từng chuyển đi, thẳng đến khi xe đậu ở dưới lầu thì ngừng lại, Sở Nguyệt Xuất mới thanh toán tiền, lại gian nan đem Ngôn Du ném ra xe taxi, cố sức mang về nhà.

Nghe được cửa chính bị mở ra, Sở Lục Y theo trong phòng đi ra, chứng kiến Ngôn Du uống rượu bị tỷ tỷ giúp đỡ, nhất thời liền ngây dại.

Này... Chẳng lẽ tỷ đêm nay nói không trở về nhà ăn cơm chính là vì bởi Ngôn Du uống rượu sao?

Không có lý do a...

“Mau trở về phòng học bài đi.” Gặp muội muội đi ra, Sở Nguyệt Xuất chẳng biết tại sao một trận chột dạ, một bên đem Ngôn Du hướng gian phòng của mình lôi kéo, một bên nói.

Đồng dạng ra tới, còn có đêm nay không biết chuyện gì xảy ra, Sở Giản Hề vừa nhìn thấy tỷ tỷ cùng một chỗ với Ngôn Du như vậy, lập tức trừng lớn mắt, muốn hướng Sở Nguyệt Xuất hỏi, chưa nghĩ mới đi vài bước đã bị Sở Lục Y kéo lại, vừa quay đầu, Sở Nguyệt Xuất bên kia cửa phòng đã muốn khép lại.

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề nhưn mị, “Em đây là...”

“Chị không biết là tỷ gần đây thực không vui sao?” Sở Lục Y nhìn Sở Giản Hề, vẻ mặt nghiêm túc, “Chẳng lẽ chị hẳn tâm nhìn tỷ khó chịu?”

“Chính là...” Sở Giản Hề há mồm, Sở Lục Y cũng không cho nàng cơ hội nói tiếp, tiếp tục nói, “Chẳng lẽ chị cảm thấy mặt mũi so với tỷ khoái hoạt còn trọng yếu hơn?”

Sở Giản Hề cù kết, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, “Quên đi.”

Chuyện này, không phải chỉ nàng cùng Sở Lục Y là có thể quản được.

---

Editor: Vì được khen hiệu suất cao nên mình liền có quyết tâm edit nha ^\_^ Cảm ơn lời động viên của bạn! À rồi cuộc cũng được 40 chương rồi nhỉ? Câu chuyện đang bắt đầu có chuyển biến rồi!!!

P/s: Hê hê, nhiều khi muốn chương ra nhanh mọi người cũng nên góp cho mình vài lời nhe. Ôi chào~ Bởi vì không rảnh lắm nên trả lời bình luận nhiều khi bị sót á, thông cảm!

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 41: Chương 41: [H]

Bắt ngờ chưa nào!!!!!! Mình cũng bắt ngờ hông kém nha, Ahhihi

---

Đặt Ngôn Du lên giường, cởi giày đắp kín mền, Sở Nguyệt Xuất xoay người đi vào phòng tắm vắt khăn để giúp Ngôn Du lau mặt. Kết quả lúc này mới vừa mới tiến vào phòng tắm không bao lâu, Ngôn Du đã xốc mền lên.

Sao người này hôm nay lại khó hầu hạ đến như vậy nhỉ?

Lắc đầu, qua giúp nàng đắp kín mền lần nữa, cầm khăn ti mi giúp Ngôn Du lau mặt cùng xoa xoa tay, sau khi xong thì trở lại phòng tắm đem khăn mặt

cát kỹ, đi ra lại thấy Ngôn Du vẫn đá mền ra.

Liếc mắt, lần nữa đắp kín người kia lại, sau đó liền trực tiếp ngồi ở bên giường không đi. Trong lúc ngủ mơ, Ngôn Du vốn bởi vì say rượu mà toàn thân nóng lên, lại muốn nhấc mền, xốc vài lần cũng như cũ không mở được liền nổi giận đùng đùng mở mắt ra, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất, ngây người vài giây mới hừ một tiếng, từ góc bên kia chui ra khỏi mền.

“Cô...” Sở Nguyệt Xuất dờ khóc dờ cười nhìn động tác của nàng, “Cô đang làm cái gì?”

“Hừ!” Lại hừ một tiếng, Ngôn Du ôm lấy gối đầu, “Tôi không muốn để ý tới cô!”

“Cô người này...” Đối với nàng như thế Sở Nguyệt Xuất không khỏi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Nhanh chóng lại đây, đang mùa đông, cẩn thận cảm mạo.”

“Hừ!” Nói không để ý tới sẽ không để ý tới, Ngôn Du nghiêng người nằm úp sấp, đem gối nằm phủ trên đầu.

Sở Nguyệt Xuất neho mắt lại, “Cô thật sự không chịu đắp mền?”

“Hừ!” Đối với mỗi một loại ngữ khí của Sở Nguyệt Xuất phát ra tự nhiên là hết sức quen thuộc, Ngôn Du có chút chột dạ hừ một tiếng, vẫn duy trì tư thế nằm úp sấp, trong lòng ngược lại có chút không yên. Chờ trong chốc lát, không nghe thấy động tĩnh của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du lén lút hướng vị trí Sở Nguyệt Xuất trộm nhìn, không thấy người, không khỏi cong môi, ủy khuất nằm trở về.

Gối đầu bỗng nhiên bị một bên kia lôi ra, Ngôn Du hãy còn ủy khuất không khỏi hoảng sợ, vội vàng xoay mấy vòng, quả nhiên Sở Nguyệt Xuất liền đứng ở bên kia híp mắt, “Thật sự không thèm đắp mền hả?”

“Tôi...” Mân mê miệng, Ngôn Du nằm trở về, không dám nhìn Sở Nguyệt Xuất, neho cái đầu dưới gối, “Cô không phải không để ý tới tôi sao...”

Lời này mang ngữ khí rõ ràng là ủy khuất cùng sợ hãi a. Sở Nguyệt Xuất thở dài, theo hướng mền bên kia kéo qua, đắp trên người nàng, “Mau ngủ đi.”

Uống rượu cộng thêm ngủ còn chưa đủ, nhưng cũng đủ để Ngôn Du làm ra một loạt hành động kích động. Ngôn Du mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, phồng miệng nhìn Sở Nguyệt Xuất không nói lời nào.

Ánh mắt dịu dàng, Sở Nguyệt Xuất ngồi xuống, đưa tay xoa bóp khuôn mặt Ngôn Du, “Sao đêm nay cô cứ chống đối lại tôi vậy a?”

“Cô không để ý tới tôi...” Mặc cho nàng nắm khuôn mặt của mình, Ngôn Du thật không cao hứng nói, “Cô không còn quan tâm tới tôi nữa...”

“Tôi...” Tay còn đặt ở trên mặt Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất yểu hờn như bị ghen lại, nhìn bộ dáng Ngôn Du như vậy cũng không biết nói gì cho phải.

Cái gì gọi là mình không cần nàng nữa?

Nhắc tới chuyện này, vốn đã say rượu bảy tám phần, Ngôn Du cũng liền nhớ lại chuyện tỷ tỷ cùng với Lạc Học Khâm vừa chọn ngày kết hôn, hốc mắt lập tức đỏ lên, “Các người... Các người ai cũng không cần tôi...”

Các người?

Còn bởi vì Ngôn Du một câu trước mà ngây người, Sở Nguyệt Xuất nghe xong câu này lập tức hỏi lại đây, “Ài?”

“Các người...” Ngôn Du khi say cũng rất dễ khóc, Sở Lục Y lần trước đã lĩnh giáo rồi, chính là Sở Nguyệt Xuất còn không biết a, chứng kiến Ngôn Du lúc này mới nói được hai chữ đã bắt đầu rơi lệ, tâm lập tức trĩu đau, nhanh chóng giúp nàng lau nước mắt, “Ngoan, không khóc a...”

Người ta nói tiểu hài tử khi ngã nếu càng được hống thì sẽ càng khóc lớn hơn, giờ phút này Ngôn Du say rượu cũng đúng hệt như thế, khóc bất chấp mọi thứ, cuối cùng dứt khoát lao vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, nước mắt nước mũi toàn bộ đều lau ở trên người nàng. “Các người ai cũng không cần tôi...”

“Không có a, ai mà lại không cần cô đây...” Cho dù Sở Nguyệt Xuất đã vô số lần nhắc nhở chính mình là không thể lại cùng Ngôn Du gần gũi như vậy, giờ phút này cứ như hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết hống Ngôn Du, “Sẽ không ai không cần cô, nghe lời, đừng khóc...”

Nghe vậy lập tức liền ngừng nước mắt, chính là trên mặt vẫn còn rung rung đọng nước, Ngôn Du ngửa đầu xem Sở Nguyệt Xuất, “Thật sự?”

“Thật sự...” Từ đầu giường rút ra tấm khăn giấy, cẩn thận giúp Ngôn Du lau nước mắt, Sở Nguyệt Xuất hống tiếp Ngôn Du, “Không được khóc a...”

Lặng lặng nhìn Sở Nguyệt Xuất làm một loạt động tác ôn nhu, ánh mắt Ngôn Du bắt đầu ngây ra, trong lòng có một cỗ xúc động không ngừng hướng trong đầu dâng lên, đợi cho dung hợp với rượu xong liền dứt khoát thực hành.

Vài lần chiếu cố Ngôn Du đều không nghĩ tới sẽ bị Ngôn Du ngậm ngón tay, mà hiện tại chính là bị hôn.

Sở Nguyệt Xuất bỗng dưng trừng lớn mắt, nhìn người đang gần trong gang tấc từ từ nhắm hai mắt, thần dân thần của mình\*, hít thở giống như cũng đã bị ngưng trệ. (\*môi ị vào môi)



Từ từ nhắm hai mắt, Ngôn Du chỉ biết dựa vào xúc động làm việc, mà trong chốc lát khi hôn vào cánh môi mềm mại lại tựa hồ cảm thấy thật nhàm chán, thế nên mới mạnh dạn đem đầu lưỡi dò xét vào.

Sở Nguyệt Xuất mới vừa lấy lại tinh thần định há mồm nói cái gì đó thì lần này đúng dịp liền đem chiếc lưỡi mềm mại của ai kia mới vừa tìm được khớp hàm của nàng mà bỏ vào miệng, thân mình tức thì càng cứng ngắc.

Vẫn là lần đầu tiên như vậy, Ngôn Du cũng tốt mà Sở Nguyệt Xuất cũng tốt, dần dần liền mất đi lý trí, càng hôn càng sâu, thẳng đến cuối cùng thậm chí hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Cho đến lúc Ngôn Du lại giống như lần trước hút lấy cô của mình, Sở Nguyệt Xuất mới mãnh liệt ý thức được các nàng đang làm cái gì, muốn đẩy Ngôn Du ra, lại cảm thấy toàn thân vô lực. Nhiều lần bởi vì hồi tưởng lại đêm đó một màn động tình liền mềm nhũn thân mình, mà ở một đêm này lại có thêm một lần thể nghiệm cảm giác khác thường kia, tự nhiên không có biện pháp phản kháng.

Nóng quá...

Trong phòng mở điều hòa, ngay từ đầu lúc Sở Nguyệt Xuất đặt Ngôn Du lên giường sẽ đem áo khoác cởi, mình cùng Ngôn Du trên người đều giống nhau chỉ mặc một bộ quần áo hơi mỏng. Trong phòng vốn là ấm áp mà Ngôn Du do rượu khiến cả người nóng lên, muốn đi kéo y phục trên người mình ra, giật nửa ngày mới phát hiện áo sơ mi xà không được mới hướng trên người Sở Nguyệt Xuất bứt ra kiện áo len cổ chữ V có chút hơi mỏng của người ta. Kết quả giật nửa ngày cũng không ra, Ngôn Du giận, trực tiếp từ kiện áo len của Sở Nguyệt Xuất ở bên dưới chen đi vào.

“A...” Sở Nguyệt Xuất thất kinh kêu lên một tiếng, vội vàng đè lại Ngôn Du, kết quả đầu Ngôn Du vừa lúc chui vào phía dưới áo chính là bộ ngực của nàng, bị chui xuống như vậy, mặt trực tiếp dán trên da thịt bóng loáng, đầu óc phạm mờ hồ, Ngôn Du trực tiếp liền thân ra đầu lưỡi liếm láp lên.

Hít vào một hơi khí lạnh, Sở Nguyệt Xuất thân thể run vài cái, nhẹ buông tay, mà Ngôn Du lúc đầu bị đè thật khó chịu đem kiện áo len nhấc lên, trực tiếp vén đến dưới cổ Sở Nguyệt Xuất, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng bóng loáng, sau đó kèm một tiếng than thở, “Nóng quá...”

Sở Nguyệt Xuất mặt đỏ cơ hồ sắp nhỏ ra huyết, muốn đẩy ra Ngôn Du, để tay lên vai nàng, lại không có sức lực, trong đầu một mảnh hỗn loạn, “Ngôn... Cô đừng...”

“Mặc kệ!” Tay ở tại trên vai của mình không dùng lực, Ngôn Du say rượu lại có thể nhận thấy ý đồ Sở Nguyệt Xuất, lại hôn lên môi của nàng, thủ theo tâm ý chụp lên khối đầy đặn được vài vốc bao lấy, bóp nhẹ vài cái, bất chợt ngồi thẳng lên, mở to hai mắt xem hai khối mềm mại ngấn người.

Cả người vô lực xụi lơ ở trên giường, Sở Nguyệt Xuất nhẹ thở gấp, hai tay mở ra hai bên, hơi hơi mở mắt ra, nhìn về mặt Ngôn Du ngờ ngác, vừa ngượng ngùng vừa bất đắc dĩ, cuối cùng giống như cam chịu phận bất hạnh, một lần nữa hai mắt nhắm nghiền.

Cũng như thế...

Thôi thì cứ như vậy... Phóng túng một lần.

Lại xoa nhẹ lên hai luống mềm mại kia, Ngôn Du chợt nhắm mi lại, trừng mắt nhìn áo lót trong chốc lát, đưa tay đem áo lót cũng đẩy lên, thủ lại chụp lên, cười híp mắt.

Lập tức nắm chặt sàng đan, Sở Nguyệt Xuất khắc chế thanh âm muốn dâng lên trong cổ họng mà phát ra vô hạn yêu kiều, nhưng vì Ngôn Du hạ một động tác sau đó liền không nhìn được trần ra, “Đừng...”

Ngôn Du giờ phút này sớm đã không biết mình rốt cuộc là đang làm cái gì, ngay từ đầu chính là cảm thấy nóng bức đến mức muốn cởi y phục xuống nhưng vẫn cởi không xong, vì thế liền tính toán kéo quần áo của Sở Nguyệt Xuất vốn đang được mình ôm trong lòng ngực ra, nhưng mà hiện tại hết thấy chuyện đang phát sinh cũng đã sớm không đơn giản như vậy. Nàng đang làm theo trực giác của chính mình, mong muốn từng thấy trong sách giáo khoa còn có phổ cập khoa học mà đem ra thực hành.

Miệng hàm chứa đỉnh cao nhất của khối đầy đặn, đầu lưỡi Ngôn Du ở trên đó liếm lấy vài cái rồi nhảy mất liền mút lên, tay kia thậm chí còn theo ý thức đi vuốt ve bên đầy đặn còn lại. Chưa từng trải qua loại chuyện này, Sở Nguyệt Xuất chỉ biết cúi đầu thờ hất ra, tùy ý Ngôn Du ở trên người mình càn rỡ.

“Ngôn...” Hai tay ôm lấy đầu Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất ngửa đầu, bụng có từng đợt run rẩy, “Ấn...”

Theo ngực hôn thẳng một đường xuống, cho đến chỗ bụng mới ngừng đầu lên, Ngôn Du thờ phỉ phò, trên mặt một mảnh đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì say rượu hay bởi vì quá mức kích động, ánh mắt tràn ngập lửa nóng, đưa tay giải khai nút quần của Sở Nguyệt Xuất.

Đầu óc bởi vì Ngôn Du mà tạm thời ly khai thanh tỉnh, Sở Nguyệt Xuất dựa vào chút lý trí còn sót lại lo lắng có nên cứ để mặc cho tình huống như vậy tiếp tục nữa hay không. Cũng trong chốc lát này, Ngôn Du đã đem nút giải quyết, dùng sức lôi kéo chiếc quần xuống, lại muốn đi tháo mở miếng vải nhỏ đang bao lấy địa phương thần bí nhất.

Sở Nguyệt Xuất ngay vào lúc đó dùng một tay chống giường bán ngồi dậy, tóc dài theo sườn mặt phi trên bả vai, tay kia cầm lấy tay Ngôn Du, ánh mắt thật sự nghiêm túc, “Cô thật sự muốn vậy ư?”

Thủ bị bắt chặt, Ngôn Du bất mãn ngừng đầu lên, chống lại đôi ngươi của Sở Nguyệt Xuất, chu miệng, “Tôi không muốn cô không quan tâm tôi!”

Nói là nói như vậy, chính là cặp con ngươi đen bóng kia giờ phút này vẫn lộ ra bộ dáng say ngà ngà, nhường Sở Nguyệt Xuất một trận thờ dài, nói lòng

tay nàng nằm trở về.

Ngôn Du lúc này khẳng định còn chưa đủ thanh tỉnh...

Chính là, đã muốn như thế...

Làm xuống quyết định, Sở Nguyệt Xuất một lần nữa hai mắt nhắm nghiền, thủ bỏ lên giường, không ngăn trở tay Ngôn Du nữa.

Nháy mắt mấy cái, cho dù lúc này trong đầu đều chỉ chứa đầy dục vọng, Ngôn Du vẫn nhận ra Sở Nguyệt Xuất không đúng, ngờ ngác nhìn nàng, chính là chỉ trong chớp lát thì lực chú ý đã bị bụng hình chữ phiến kia hấp dẫn mất, ánh mắt nhìn ở nơi đó ngay cả nháy mắt cũng không đành nháy mắt.

Tuy rằng đã muốn làm ra quyết định nhưng Sở Nguyệt Xuất vẫn cảm thấy tình huống như vậy làm cho người ta thật sự ngượng ngùng, gắt gao nhắm lại hai mắt, gắt gao cắn môi.

Ngây ngốc nhìn chỗ kia của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du hơn nửa ngày nín thở, thẳng cho đến khi không thở được mới dùng sức hít vào một hơi, đưa tay kéo miếng vải nhỏ ra, lẳng lẳng nhìn nơi đó vài giây, hôn lên.

Một tay nắm chắc sàng đan, một tay che miệng lại, lý trí lưu lại tự nói với mình rằng hai muội muội vẫn còn ở nhà, Sở Nguyệt Xuất giữa đầu, cảm giác địa phương mà chính mình ngay cả tắm rửa đều xấu hổ đi chạm đang bị một cái đầu lưỡi mềm nóng ẩm ướt liếm lấy, cảm giác tê dại trải rộng khắp toàn thân, yêu kiều gần như muốn từ trong miệng chảy tràn ra.

Cái lưỡi mềm mại không ngừng liếm láp chỗ tư mật của Sở Nguyệt Xuất, cuối cùng thậm chí hai mảnh thân cũng thiếp đi lên mà dùng sức mút lấy, đem nước không ngừng tuôn ra ngậm vào miệng nuốt lấy nuốt để. Ngôn Du tựa như một nhĩ đồng tìm thấy thú vui thích, không ngừng dụ dỗ lên địa phương mẫn cảm nhất của Sở Nguyệt Xuất.

“Ân... Ách...” Khoái cảm không ngừng mà chồng chất làm ánh mắt Sở Nguyệt Xuất dần dần hóa thành mê ly, tay che miệng không chịu nổi bắt lấy sàng đan, ngẩng đầu lên, vài tiếng yêu kiều tràn ra ngoài, rốt cuộc khắc chế không được nữa, “Không cần... Đừng hút như vậy... Ách...”

Cảm giác chất lỏng càng ngày càng nhiều, Ngôn Du không ngừng mà hút lấy nuốt vào, cổ họng cũng không biết là do dục vọng hay do say rượu mà cực kỳ khô khốc, chỉ ngóng trông nguồn chất lỏng này càng nhiều càng tốt. Mà hút được cũng càng ngày càng phát ra hăng say, đầu lưỡi cũng tham tiến vào khe cửa, tựa hồ tò mò lại tựa hồ như là bản năng, không ngừng tới tới lui lui. Sở Nguyệt Xuất làm sao chịu được kích thích như vậy, bàn tay mềm cầm lấy sàng đan không khỏi nổi gân xanh, mày nhíu lại càng ngày càng gấp, thanh âm cũng càng ngày càng phát ra cao trào, “Không cần... Háo... Rất kịch liệt...”

“Ân... A...” Bên tai là tiếng kêu của Sở Nguyệt Xuất dần lên cao nhường Ngôn Du càng phát ra kích động, động tác ngày càng can rờ hơn mà Sở Nguyệt Xuất cũng bởi vì cử động của nàng mà hoàn toàn mất đi lý trí, từng tiếng kêu càng ngày càng cao ngất, thẳng cho đến khi cả thân mình cứng lại, một tiếng thét chói tai bất ngờ phát ra, nàng lên đỉnh.

...

Chuyện trong phòng, hai người vốn là bị tình dục khống chế nên mới không biết gì, nhưng cửa phòng – bị người mở ra một khe nhỏ, hai người đang đứng ngoài cửa thì đã sớm mặt đỏ tai hồng.

Sở Giản Hề ở trong phòng khách tiếp một cuộc điện thoại, mà người gọi tới người đứng là học trò của Sở Nguyệt Xuất. Sau khi nói cho đối phương biết tỷ tỷ có việc rồi mới do dự một hồi, quyết định đi vào nói cho tỷ tỷ chuyện này, lại không nghĩ, cửa mới mở ra một cái khe nhỏ liền nghe thấy tỷ tỷ giống như là đang kêu khóc, làm cho lòng người mơ màng.

Mà ở một bên, Sở Lục Y đang muốn ngăn cản nàng cũng nghe được thanh âm trong phòng, nhất thời liền trừng lớn mắt.

---

Editor: Có thể nói [H] tới 1 cách bất ngờ và thuần túy ^3^ Tất nhiên H chỉ có 1 chap hoy, mọi người cứ ráng tận hưởng nhiều thì tận hưởng y nha.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Chương 42

42, Chương thứ bốn mươi hai..

Nuốt ngụm nước miếng, rõ ràng biết là không nên xem thế nhưng hai người chính là chưa trải việc mới không nên được tò mò, liếc nhau, đồng bộ tiến đến khe cửa kia, nương đạo khe hở nhỏ đó mà hướng bên trong nhìn, bên trong phòng là một mảnh kiều diễm, Ngôn Du đang ghé vào trên người Sở Nguyệt Xuất...

Mặt lập tức trở thành màu đỏ sẫm, Sở Giản Hề cũng tốt mà Sở Lục Y cũng tốt, đều là xấu hổ đến muốn đóng cửa lại nhưng không biết bị trúng tà thể nào, đầu biết rõ nên đóng lại không muốn đóng.

Thẳng cho đến khi một ít thanh âm của Sở Nguyệt Xuất đạt tới đỉnh thét lên chói tai thì Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y lúc này mới kinh hồn gấp rút đem cửa đóng lại.

...

Bị Ngôn Du một phen gây sức ép như thế, Sở Nguyệt Xuất toàn thân vô lực xụi lơ trên giường, đang muốn nghỉ ngơi một chút thì Ngôn Du lại bắt đầu một vòng động tác mới.

“Cô...” Còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại thì tại chỗ tư mật liền lại bị chiếc lưới mềm nóng kia chiếm lĩnh, Sở Nguyệt Xuất không thể làm gì khác bất lấy sàng đan, mặc cho Ngôn Du ở trên người mình tiếp tục càn rỡ, lại một vòng yêu kiều vang lên, nhường Sở Lục Y nhìn không được vừa trộm mở cửa hướng vào trong xem không thể không trợn mắt há hốc mồm.

“Tốt lắm, đừng nhìn nữa.” Sở Giản Hề vẫn mặt đỏ tai hồng như trước, thấy muội muội lại mở cửa nhìn lên, vội vàng đi qua đóng cửa lại, “Nếu đệ tỷ biết hai ta xem trộm thì chết là cái chắc.”

“Không nghĩ tới Ngôn lão sư thoát nhìn ngó ngác... Lại là công a...” Từ mười lăm tuổi đã biết càn dụ bắt cho bằng được Sở Giản Hề mà bắt đầu hành động, Sở Lục Y liền xem rất nhiều sách hợp tiểu thuyết, giờ phút này về mặt không thể tưởng tượng nổi tăng thêm một tầng thất vọng, “Tỷ mạnh mẽ như vậy thể nhưng cư nhiên bị đẩy ngã...”

“Cái gì?” Sở Giản Hề ngẩn người, nhìn Sở Lục Y, “Cái gì công? Cái gì thụ?”

“Ai nha, chị tên ngu ngốc này!” Sở Lục Y nâng tay vỗ vỗ đầu Sở Giản Hề so với mình còn cao hơn, “Chị không hiểu được đâu.”

“Tiểu Y...” Bị muội muội nói như vậy cũng làm lơ cho qua, Sở Giản Hề chính là về mặt đau khổ đi đến sô pha ngồi xuống, hai tay chống cằm, “Em nói làm sao bây giờ nha... Tỷ cùng Ngôn Du kia lại có thể...”

Từ vài lần rung động phục hồi tinh thần lại, Sở Giản Hề chính là cảm thấy thực buồn rầu.

Tuy rằng gần đây luôn luôn thấy tinh thần Sở Nguyệt Xuất có phần hoảng hốt khiến nàng thực đau lòng nhưng cho tới nay, bởi quan niệm trước giờ làm cho nàng cứ thấy nữ nhân cùng ở với nữ nhân là không đúng... Ngay từ đầu lúc Sở Nguyệt Xuất mới vừa quay lại giúp đỡ Ngôn Du, sở dĩ không đi ngăn cản cũng là bởi vì nghĩ đến tỷ tỷ gần đây luôn luôn không có thời nhíu mày, mới có thể nhất thời do dự nhường tỷ tỷ đóng cửa phòng lại.

Chưa từng nghĩ chính là một ít do dự lại có thể liền để xảy ra chuyện như vậy.

Tỷ tỷ của nàng cùng Ngôn Du... Cứ như vậy đúc thành sai lầm lớn a.

“Ai~...” Trong lòng thế nhưng thật ra là trộm vui mừng, trên mặt Sở Lục Y cũng sầu khổ giống hệt Sở Giản Hề, trùng điệp thờ dài, “Tỷ nhiều năm như vậy vì chiếu cố chúng ta cũng chưa có thời gian nói chuyện yêu đương, hiện tại... Yêu thích Ngôn lão sư...”

Bị muội muội cứ như vậy nhắc tới, Sở Giản Hề liền nhớ lại Sở Nguyệt Xuất qua nhiều năm như vậy mỗi ngày đều là làm lụng vất vả, đặc biệt lúc nàng còn chưa có công việc, Sở Nguyệt Xuất chịu áp lực đặc biệt lớn... Hơn nữa khi đó Sở Nguyệt Xuất vừa mới đi làm, phương diện công việc cũng có chút không thuận lợi... Mỗi ngày theo trường học trở về, rõ ràng về mặt rất mệt mỏi lại còn phải nấu cơm cho nàng cùng Sở Lục Y ăn —— đối với Sở Nguyệt Xuất mà nói, việc học của hai muội muội là rất trọng yếu, nếu như mình còn chịu được thì nhất định sẽ đem tất cả toàn bộ việc nhà làm tốt.

Nhiều năm như vậy... Sở Nguyệt Xuất tâm tư đều đặt trên người nàng cùng Sở Lục Y...

Nghĩ đến đây, cái mũi Sở Giản Hề đau xót, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Sở Lục Y cũng không phải chỉ nói băng quơ. Mặc dù nói ra câu kia chỉ là muốn nhường Sở Giản Hề đồng ý chuyện Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du cùng một chỗ, chính là lúc nói ra cũng nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất vất vả qua nhiều năm như vậy, chợt nhìn thấy Sở Giản Hề rơi lệ, cũng khóc theo.

“Chị quyết định rồi!” Sở Giản Hề bỗng nhiên nắm chặt nắm tay, về mặt kiên quyết, “Nếu tỷ tỷ thật sự muốn ở cùng một chỗ với Ngôn Du, chị nhất định sẽ ủng hộ tỷ tỷ!”

Nhìn thấy vẻ mặt Sở Giản Hề chấp nhất như thế, trên mặt vẫn còn treo nước mắt, Sở Lục Y dùng sức gạt đầu, trong con ngươi không hề có tạp chất.

Đây là lần đầu, nàng không có mang mục đích cá nhân của mình vào, thật lòng muốn cho Sở Nguyệt Xuất cùng một chỗ với Ngôn Du.

Nàng lý giải tỷ tỷ của nàng, nếu không phải thật sự yêu Ngôn Du thì làm sao có thể sẽ đuối tình huống như thế đem thân mình giao cho Ngôn Du...

Hơn nữa, Ngôn Du còn uống rượu.

...

Có lẽ là lúc xem sinh lý chữ phiên\* không có tiến thêm một bước nên Ngôn Du từ đầu tới đuôi liền chỉ biết dùng đầu lưỡi thủ duyệt dưới thân của người nọ, đến cuối cùng đều không có chân chính muốn Sở Nguyệt Xuất. (\*phim sinh lý XXX)

Lại thêm một lần cao triều làm cho người ta đầu óc trống rỗng đến đây, Sở Nguyệt Xuất khép hờ mắt, trên trán dán mấy sợi tóc, nhu nhược mang theo xinh đẹp, khiến người tâm động đến cực điểm. Ngôn Du vốn uống rượu lại làm vài lần vận động, lúc này rốt cục chịu không nổi, dựa theo bản năng ôm lấy người Sở Nguyệt Xuất, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Đồng dạng cũng mỗi một cực kỳ, tự nhiên còn bị muốn quá nhiều lần, Sở Nguyệt Xuất tùy ý Ngôn Du ôm chính mình, đang muốn đi vào giấc ngủ thì điện thoại của Ngôn Du trong túi bỗng nhiên vang lên. Có chống đỡ mở mắt ra, theo trong túi quần Ngôn Du lấy ra điện thoại, quả nhiên thấy điện báo hiện lên hai chữ “Tỷ tỷ”, Sở Nguyệt Xuất thờ dài, chuyển nhận, “Ngôn tiểu thư sao...”

Đầu dây bên kia yên lặng nghe thấy tiếng nói Sở Nguyệt Xuất hơi sùng sờ, tiện đà cùng bắt đầu dĩ, lại có chút yên lòng, “Sở lão sư, Tiểu Du ở nhà cô à?”

“Àn, đang ngủ.” Sở Nguyệt Xuất thật sự mệt mỏi cực kỳ, ngay cả nói chuyện cũng có vẻ thực nặng nề, Ngôn Tĩnh chính là cảm thấy được thanh âm Sở Nguyệt Xuất rất kỳ quái, nhưng không biết nguyên nhân là gì, nghe Sở Nguyệt Xuất nói như vậy, trầm mặc vài giây, “VẬY... Không quấy rầy Sở lão sư, đêm nay lại muốn làm phiên cô.”

“Àn, không có quan hệ.” Cúi đầu nhìn Ngôn Du trong lúc ngủ mơ còn biết tìm lại đây ôm mình, Sở Nguyệt Xuất không hiểu sao một trận khó chịu, chăm chú nhìn nhìn Ngôn Du, một tay kia ở trên mặt Ngôn Du nhẹ vỗ vỗ, ngẩng đầu lên, nhưng nước mắt không cần chảy ra, “Đêm nay để cho nàng ngủ ở chỗ tôi đi.”

“Tốt.” Ngôn Tĩnh đầu phải chưa từng tâm loạn như ma, nắm điện thoại đứng phía trước cửa sổ trong phòng mình, nhìn ra ngoài cửa sổ trông theo vầng trăng non đang chiếu sáng, “VẬY không quấy rầy nữa, ngày mai gặp.”

“Àn, ngày mai gặp.” Cúp điện thoại, đem điện thoại Ngôn Du phóng tới trên bàn ở đầu giường, Sở Nguyệt Xuất chăm chú nhìn Ngôn Du rất lâu, sau đó chờ đến khi ánh mắt thật sự chịu không nổi ừ ừ, lúc này mới nhắm lại.

Tiếp theo, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Tuy rằng đã quyết tâm bất kể như thế nào đều sẽ ủng hộ tỷ tỷ, Sở Giác Hề vẫn ở trên giường lăn qua lộn lại một đêm chưa ngủ, mê hoặc chuyện đề hai nữ nhân ở cùng một chỗ rốt cuộc là có nên không. Mà Sở Lục Y cũng cơ hồ một đêm chưa ngủ, chẳng qua lý do mời nàng lăn qua lộn lại là vì bỗng nhiên bản thân nàng nghĩ không biết Ngôn Du có đáng giá để tỷ tỷ phó thác chung thân hay không.

Nàng cùng Ngôn Du uống rượu ngày đó, Ngôn Du đã từng nói rất rõ ràng, là thích, chính là Ngôn Tĩnh, tỷ tỷ của Ngôn Du, mà không phải là tỷ tỷ của nàng, Sở Nguyệt Xuất.

Nàng từng nghĩ muốn thúc đẩy đoạn cảm tình giữa Ngôn Du với Sở Nguyệt Xuất. Chính là hiện giờ, tỷ tỷ của nàng cùng Ngôn Du đã thật sự phát sinh quan hệ thì nàng bỗng nhiên sợ.

Tỷ tỷ của nàng có thể bởi vì một đoạn tình cùng Ngôn Du mà bị tổn thương hay không?

Sau khi ý nghĩ này nổi lên trong đầu, lòng Sở Lục Y tràn đầy cảm giác tội lỗi.

Ở trong mắt nàng, nếu tỷ tỷ thật sự thương tâm vậy nhất định là do lòng ham muốn cá nhân của nàng gây ra mới có thể bị như thế...

Bị ý nghĩ như vậy dây dưa suốt một đêm, cho đến cận hừng đông mới ngủ đi, Sở Lục Y trước ôm búp bê A Ly, ôm thật chặt, một bộ như sợ A Ly bị cướp đi không bằng.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà ba tỷ muội Sở gia giống như lần trước, một lần nữa tính cả Ngôn Du vào, ngủ thẳng tới giữa trưa.

Đồng dạng, lần này tỉnh lại trước chính là Ngôn Du.

Ngôn Du khi mở mắt ra liền chứng kiến Sở Nguyệt Xuất gần trong gang tấc, nhìn thấy ngủ nhan vô cùng ôn nhu kia thì trong lúc nhất thời cứ như vậy mà nhìn ngây ngốc.

Thẳng đến khi cảm thấy tay phải có một trận ma ngứa còn có chút đau, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện tay phải mình bị Sở Nguyệt Xuất đè nặng, mà tay trái thì nắm cả eo nhỏ của Sở Nguyệt Xuất. Nháy mắt mấy cái, đang muốn rút thủ ra thì bỗng nhiên cả người Ngôn Du cứng lại.

Kia một cái bắt tay chính là cảm giác được một mảnh trắng mịn chứ không phải là xúc cảm mà vài dệt nên có.

Vội thu tay về, run rẩy lên, thật cẩn thận xúc mền lên một chút, hướng bên trong liếc mắt một cái rồi thực nhanh chóng đắp chăn lại lần nữa. Ngôn Du mặt tái nhợt, nhìn Sở Nguyệt Xuất vẫn còn ngủ say, từng mắt nhớ lại tối hôm qua.

Tối hôm qua uống rượu không đến tám phần đã bị Sở Nguyệt Xuất đoạt đi, rồi lúc sau lại đã xảy ra chuyện như vậy cho nên hôm nay Ngôn Du giữa lúc hoảng hốt vẫn có thể nhớ lại một ít sự kiện gần.

Sắc mặt tái nhợt dần dần bị che kín màu đỏ, thân mình Ngôn Du nhẹ nhàng đứng lên, nhìn Sở Nguyệt Xuất mà trong lòng mắt lộ ra không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn có sợ hãi.

Vốn chỉ là đơn giản ngủ, tuy rằng đêm qua bị Ngôn Du giằng co rất nhiều lần thế nhưng cảm giác ngủ thẳng đến giữa trưa, Sở Nguyệt Xuất vẫn là sắp tỉnh lại. Mà Ngôn Du từ sau khi tỉnh lại liền làm một loạt động tác, tự nhiên đem nàng đánh thức. Ánh mắt trộm mở một chút, nhìn thấy động tác cùng vẻ mặt của Ngôn Du, âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, Sở Nguyệt Xuất mở mắt ra, chống lại con ngươi của nàng, trong mắt gọn sóng không sợ hãi.

“A...” Ngơ ngác nhìn người nọ bỗng nhiên tỉnh lại, Ngôn Du hoảng sợ, giật giật, lúc đã kịp phản ứng thì làm ra một trận kích động, ngồi dậy, “Tôi... Tôi... Sở lão sư...”

Một tay chống giường ngồi dậy, tay kia lôi kéo mền che khuất thân thể của mình, vẻ mặt Sở Nguyệt Xuất hồ hững, “Đi phòng tắm rửa mặt, lần trước bàn chải đánh răng cùng khăn mặt mà cô dùng vẫn còn ở đó, tỷ tỷ cô phòng chừng cũng lập tức sẽ tới đón cô.”

Luôn luôn mê muội học thuật nghiên cứu cũng không phải không xem qua tiểu thuyết ngôn tình, hồi trước Ngôn Du cũng có cùng Ngôn Tinh xem tv kịch truyền hình mà thật cũng xem qua một ít tình tiết cầu huyết, hiện giờ chứng kiến Sở Nguyệt Xuất lạnh lùng như thế, không khỏi mở to mắt, “Sở...”

“Nhanh đi!” Dưới chân không mặc một món nào, Sở Nguyệt Xuất tuy rằng ra vẻ bình tĩnh nhưng hai má vẫn dần dần hiện lên một màu đỏ ửng vì cái loại xích lòa này.

Cảm giác trắng trợn mời nàng cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Nha...” Thấy Sở Nguyệt Xuất bày ra vẻ mặt nghiêm khắc, Ngôn Du chỉ có thể ngoan ngoãn lên tiếng, chiếu theo lời nàng mà vào phòng tắm rửa mặt.

Nhìn thấy Ngôn Du đi vào phòng tắm, thân mình luôn cương cứng lúc này mới lơ lửng xuống, Sở Nguyệt Xuất cơ hồ một lần nữa mềm nhũn ngã xuống giường. Miễn cưỡng lấy tay chống đỡ thân thể, Sở Nguyệt Xuất cúi đầu nhìn mền, khoe miệng vì vạch, lộ ra một thoáng cười khổ. Thật lâu sau mới đứng dậy mặc quần áo vào, trên mặt vẫn là hồ hững, giống như chuyện đêm qua cùng Ngôn Du trong lúc đó đều không có phát sinh.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43: Chương 43

43, Chương thứ bốn mươi ba...

Ngôn Du hai tay chống hai bên bồn rửa mặt, cúi thấp đầu, cánh tay bởi vì dùng sức mà run nhẹ nhẹ, cứ như thế đứng hồi lâu, chợt mãnh liệt ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương liền thấy vẻ mặt cực kỳ kích động của mình trong đó, mà bộ mặt này thoát nhìn vô cùng xa lạ.

Nàng ngày hôm qua lại uống rượu.

Hồi trước là say rượu phun chân ngôn\*, lần này... Lại là say rượu loạn tính. (\*lời thật)

Nên làm cái gì bây giờ?

Còn chưa làm rõ cảm tình của chính mình đối với Sở Nguyệt Xuất lại có thể làm ra chuyện như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Dần dần nhớ lại càng nhiều đoạn ngắn tối hôm qua, trong ấn tượng tựa hồ chính mình hoàn toàn chủ động, mà Sở Nguyệt Xuất... Ngay từ đầu tựa hồ còn muốn phản kháng nhưng rồi sau lại...

Sau lại ra sao?

Nhắm mắt, cố gắng muốn nhớ lại cái sau đó là như thế nào, chính là chỉ nhớ tới bộ dáng Sở Nguyệt Xuất ở dưới thân mình xinh đẹp nở rộ ra sao, trên thân thể trắng nõn kia che một tầng mờ hôi mỏng, mà da thịt trắng trẻo lại lộ ra màu hồng nhạt làm động lòng người, còn có dung nhan vốn xinh đẹp như hoa kia bởi vì động tác của mình mà càng phát ra lay động lòng người...

Mặt càng ngày càng hồng, Ngôn Du dùng sức thở hổn hển vài cái, mở ra vòi nước lạnh hướng lên mặt chính mình tạt, cố gắng giúp mặt mình hạ bớt sức nóng.

Sở Nguyệt Xuất đêm qua thiên kiều bá mị tựa như khắc vào trong đầu nàng, như thế nào cũng đều không có biện pháp xóa đi.

“Cô ổn chứ?” Đang ở trong phát giác, cửa phòng tắm bỗng nhiên bị gõ lên, tiếp theo là tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Sở Nguyệt Xuất, “Tỷ tỷ cô gọi điện thoại đến đây.”

Nhưồn mi, Ngôn Du một chút cũng không muốn gặp Ngôn Tinh.

Một đoạn thời gian trước, nàng còn tưởng rằng nàng là yêu Ngôn Tinh, chính là gần đây đối với Sở Nguyệt Xuất không hiểu sao cực kỳ ỷ lại, thậm chí là mê luyến nữa, đã muốn mời nàng vô cùng mờ mịt, tối hôm qua lại đã xảy ra chuyện như vậy, hiện tại nàng thật sự không muốn gặp tý tý chút nào.

Nhưng... Nàng cũng không biết nên đối mặt Sở Nguyệt Xuất như thế nào nữa...

“Nha...” Mờ miệng lên tiếng, Ngôn Du cầm bàn chải đánh răng bắt đầu đánh, mà bên ngoài cửa Sở Nguyệt Xuất vẫn lẳng lặng đứng, nghe được thanh âm bên trong mới nhẹ nhàng thờ ra.

Còn tưởng rằng cái người ngu ngốc kia nhất thời sẽ luẩn quẩn trong lòng mà làm ra việc ngốc nghếch đâu.

Một phen rửa mặt xong, Ngôn Du từ trong phòng tắm đi ra, cúi đầu do dự, vừa muốn ngẩng đầu lên thì Sở Nguyệt Xuất đã muốn từ bên người nàng đi qua, vào phòng tắm.

Đêm qua làm một ít lần vận động kịch liệt mới nàng hôm nay cảm thấy cả người vô lực, hơn nữa toàn thân còn dính dính vô cùng không thoải mái, vừa rồi kỳ thật Ngôn Tinh cũng không có gọi điện tới, có thể là do lo lắng Ngôn Du ở bên trong làm chuyện ngớ ngẩn, hơn nữa thật sự rất muốn tắm rửa nên lúc này mới nói dối.

Sở Nguyệt Xuất còn đang tắm rửa, Ngôn Du ở bên ngoài không ngừng đi tới đi lui, đủ loại không yên.

Mới vừa rồi thật vất vả cô lấy hết dũng khí đi đối mặt Sở lão sư, không nghĩ tới Sở lão sư lại có thể trực tiếp đi vào phòng tắm. Nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, thật vất vả lấy ‘toàn tâm toàn ý’ dũng khí liền bị đánh tan sạch sẽ.

Mấy ngày hôm trước Sở lão sư còn không có để ý nàng đâu, mà nàng ngày hôm qua lại có thể đối với Sở lão sư làm chuyện như vậy, Sở lão sư nhất định thực tức giận đi.

Ngồi bên giường, Ngôn Du thực suy sụp cúi thấp đầu, vẻ mặt hối hận.

Ngày hôm qua làm sao lại chạy tới uống rượu đây, rõ ràng lần trước biết uống rượu sẽ hỏng việc, làm sao lại... Như thế nào vừa nghe thấy tý tý cần kết hôn liền lại chạy đi uống rượu...

Sở lão sư vội vã đi tắm rửa như vậy nhất định là cảm thấy tối hôm qua bị nàng đụng chạm cảm thấy thực ghê tởm đi.

Một lòng này, một phần tư là bị hối hận chiếm lĩnh, một phần tư là bị áy náy chiếm lĩnh, một phần tư là bị tội lỗi chiếm lĩnh, cuối cùng một phần tư còn lại chính là bị thật sâu chán ghét chính mình chiếm lĩnh. Ngôn Du nhìn sàn nhà, không hề có dấu hiệu, nước mắt rơi xuống.

Sở lão sư nhất định thực chán ghét nàng...

Hút hút cái mũi, muốn ngừng nước mắt nhưng nước mắt cứ không ngừng từng giọt rơi trên mặt đất. Vốn trước đó, thời điểm Sở Nguyệt Xuất có ý xa cách nàng khiến cho nàng thực thương tâm, chuyện đêm qua xảy ra lại càng làm cho Ngôn Du tràn ngập sợ hãi, chỉ cảm thấy Sở Nguyệt Xuất nhất định hận không thể giết chết nàng mới tốt.

Tắm nước nóng xong thật sạch sẽ, thật thoải mái, tựa hồ mọi mệt trên người cũng tán đi rất nhiều, Sở Nguyệt Xuất thoải mái lắc lắc tóc dài, lau khô thân mình, mặc vào áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, mà vừa đập vào mắt chính là bộ dáng Ngôn Du ngồi ở bên giường cúi đầu, nhìn kỹ lại, còn thấy một giọt lại một giọt nước không ngừng rơi xuống mặt đất.

Tâm tê rần, Sở Nguyệt Xuất nhanh hơn hai bước đã nghĩ đi ôm Ngôn Du, chính là lại nghĩ tới quyết định của chính mình, một lần nữa thả chậm cước bộ, cố gắng nhường về mặt của mình có thể trấn định một ít, đi đến trước mặt Ngôn Du, hai tay ôm ngực không nói lời nào.

Vốn là nghe được tiếng bước chân, tiếp theo liền chứng kiến Sở Nguyệt Xuất đứng ở trước mặt mình, Ngôn Du không dám ngẩng đầu, hai vai run rẩy lên, tựa như một tên tội phạm chờ đợi bị tuyên án.

Thở dài, giật giật miệng, đem những lời hổng nàng vốn theo bản năng muốn thốt ra mà ngăn chặn, Sở Nguyệt Xuất nhắm mắt, thở sâu, mở miệng nói, “Tối hôm qua... Cô cũng không cần suy nghĩ nhiều.”

Nghe nói như thế, Ngôn Du mở to mắt, ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, khóe mắt còn treo một giọt nước mắt, hai mắt đỏ rưng rưng.

Khắc chế xúc động muốn giúp nàng lau nước mắt, Sở Nguyệt Xuất như trước ngữ điệu bình tĩnh, con ngươi gọn sóng không sợ hãi, “Đầu năm nay... 419 cũng không coi là gì đâu...” (419 = for one night)

419?

Luôn luôn chuyên tâm cho phương diện học thuật tri thức, Ngôn Du làm sao biết cái từ này là có ý gì, nước mắt đã muốn ngừng, lúc này khó hiểu mở to hai mắt xem Sở Nguyệt Xuất, làm một bộ bảo bảo\* làm sai sự lại tràn ngập nghi hoặc mà biểu lộ. (\*bé yêu)

Bị ánh mắt đơn thuần này của nàng nhìn mà thấy ngượng ngùng, Sở Nguyệt Xuất dừng việc chải tóc, chân chờ vài giây mới mở miệng lần nữa, “419... Chính là chỉ tình một đêm.”

Ánh mắt Ngôn Du trừng càng lớn, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn, cùng Sở Nguyệt Xuất không có mang giày cao gót mặt đối mặt, “Tình một đêm?”

“Ân.” Sở Nguyệt Xuất hai tay vây quanh cánh tay, thân nhiên dùng âm lượng bình thường nói, “Cho nên, cô không cần để ở trong lòng.”

“Tôi...” Bởi vì lời Sở Nguyệt Xuất nói khiến cả người bị vây trong rung động, Ngôn Du ngơ ngác đứng đó, mà bộ dáng cứng họng này dường như Sở Nguyệt Xuất đang lên lút dùng dư quang xem nàng, đáy lòng không khỏi có một trận mềm mại, vẫn cứ một mực khắc chế dục vọng muốn sùng bái nàng, xoay người đi tới tú cầm lấy quần áo, trực tiếp tiến vào phòng tắm thay đồ, chỉ để lại Ngôn Du tiếp tục đứng ở đó ngẩn người.

419... Tình một đêm...

Trong đầu chỉ còn lại hai từ đó lặp đi lại lại, Ngôn Du cảm giác mình tâm tính thiện lương cũng vừa rồi không đồng dạng như vậy, rầu rĩ, cũng không biết là bởi yếu ớt hay là đau, chính là cảm thấy thực khó chịu.

Vào trong phòng tắm thay quần áo, Sở Nguyệt Xuất cũng không có lập tức thay đồ mà là cũng đứng đó, thần sắc che kín vẻ mặt, yết hầu một trận chua xót.

Vừa rồi khi câu nói kia, nàng đã làm rất nhiều rất nhiều công tác chuẩn bị tâm lý mới có thể cố nén xúc động muốn khóc mà nói ra được lời ấy.

Tuy rằng, quay lưng lại với tình cảm của mình, nhưng thật sự cũng là đúng vậy.

Không nói Ngôn Du tối hôm qua chính là uống say nhất thời ý loạn tình mê, coi như Ngôn Du thật sự thích nàng thì... Nhưng Ngôn Du là nữ nhân a, nàng cũng là nữ nhân như thế nào có thể cùng một chỗ đây...

Hơn nữa, coi như... Coi như trong lòng của nàng có thể thông qua được... Tiểu Hề cùng Tiểu Y sẽ nghĩ như thế nào?

Nàng không thể để cho hai muội muội bởi vì nàng nhất thời xúc động cùng mất đi lý trí mà chán ghét nàng đi.

Thở dài, Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, cởi áo ngủ trên người, cầm quần áo mới mặc vào, chính là khi tắm mất rơi trên gương thì lập tức dừng lại toàn bộ.

Trên gương là thân thể đủ cho chính mình quen thuộc nhất, mà mặt trên đó đã che kín đủ loại kích cỡ dấu vết màu đỏ, lớn có nhỏ có, tất cả đều là do Ngôn Du đem qua lưu lại.

Người này, tối hôm qua nhưng thật ra rất biết điều, không có lại lưu trên cổ nàng cái loại dấu vết tu nhân này, chính là...

Địa phương tối tư mặt tựa hồ cũng có vết để lại...

Tại sao lại nghĩ vậy?

Theo trong ký ức tỉnh táo lại, Sở Nguyệt Xuất lại một trận cười khổ, mặc xong quần áo sửa sang lại tình hình bên dưới, lúc này mới đẩy cửa ra khỏi phòng tắm.

Ngôn Du vẫn là ngơ ngác đứng ở nơi đó, tư thế trước khi nàng tiến phòng tắm là thế nào thì hiện tại cũng là thế đó, trong mắt Sở Nguyệt Xuất lộ ra một tia bất đắc dĩ cùng đau đớn thể nhưng mở miệng nói chuyện vẫn làm ra vẻ lãnh đạm, “Chúng ta đi phòng khách đi, tỷ tỷ cô hẳn là rất nhanh sẽ tới.”

Nghe thấy thanh âm mới giật mình tỉnh lại, Ngôn Du ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, trương há mồm muốn nói chuyện thì Sở Nguyệt Xuất đã xoay người bay thẳng đến cửa phòng bên kia mà đi. Tâm tựa hồ bị cái gì đó vẩn đến đau thấu, Ngôn Du nhìn bóng lưng Sở Nguyệt Xuất, nhớ tới ngày hôm qua chính mình đụng vào cây nhưng Sở Nguyệt Xuất lại không thêm nhìn tới khiến cái mũi đau xót vô cùng, thực muốn khóc.

Chính là nàng vẫn nhìn được.

Là nàng làm chuyện sai lầm khiến Sở lão sư chán ghét, nàng có tư cách gì khóc đây?

Hút hút cái mũi, đuổi kịp cước bộ Sở Nguyệt Xuất ra khỏi phòng, Ngôn Du cảm giác mình căn bản chính là đáng bị như vậy, cố tình bộ dáng bĩu môi kia lại thoát nhìn thực ủy khuất, mãi cho đến lúc ngồi vào trên ghế sa lon vẫn giữ nguyên dáng dấp như vậy.

Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y cũng còn ở phòng ngủ, Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, thật sự không dám tiếp tục ngồi như vậy mãi, sợ mình nhìn không được liền đi qua ôm lấy nàng hồng nàng. Dứt khoát đứng lên, vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Ngôn Du lại càng khó chịu, cực kỳ khó chấp nhận.

Sở lão sư thật sự chán ghét nàng, ngay cả cùng nhau ngồi trong phòng khách cũng đều thực chán ghét đi.

(Editor: Không hiểu sao mình lại thấy mắc cười. Người này nghĩ một đằng, người kia nghĩ một nẻo, tự suy tự diễn miết rồi ủy khuất nói không ra hơi. Chao ôi! Khổ thân Du tiểu công => sau cái màn đảo chính kia, mình đã có cái nhìn khác dành cho Du)

Đẩy lên gọng kính xoa xoa ánh mắt đau xót yếu ớt, Ngôn Du mày nhíu lại chặt chẽ, cắn răng, không để cho mình khóc lên.

Nàng có cái gì hảo khóc, là Sở lão sư bị nàng chiếm tiện nghi a, khó chịu nên Sở lão sư mới là làm đúng. Nàng là một cái người xấu đi chiếm tiện nghi

người ta, có tư cách gì khóc chứ?

Sở Nguyệt Xuất ở trong phòng bếp nấu cơm, thời điểm cắt thái thiếu chút nữa cắt phạm vào tay, nên cho nước tương thì lộn thành dấm chua, một phen gây sức ép, thật sự không có biện pháp yên tĩnh làm ra đồ ăn mỹ vị, nhìn một đồng hồ hỗn độn trong phòng bếp, ngồi xuống, không tiếng động mà khóc ra.

Bản thân rõ ràng biết không nên, rồi lại hết lần này tới lần khác dung túng chính mình tới gần người nợ, thẳng đến đêm qua thậm chí còn dung túng mình và người nợ làm chuyện như vậy... Chẳng qua là bởi vì thật sự... Thật sự quá yêu a.

Cảm giác như thế, hơn hai mươi mấy năm qua chưa từng xuất hiện qua.

Kiểm lòng không đau nhưng cũng không thể làm khác.

---

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Chương 44

44, Chương thứ bốn mươi bốn...

Ngôn Tĩnh đem Ngôn Du mang đi.

Từ lúc chào hai tỷ muội rồi đi rồi, Sở Nguyệt Xuất liền ngồi ở trên sa lon, vô thần nhìn một hướng khác ngẩn người, hốc mắt ửng đỏ, nhường Sở Lục Y vừa tỉnh ngủ theo trong phòng ra tới trong lòng một trận chua xót.

“Tỷ...” Thay đổi vị trí bước chân đến bên người Sở Nguyệt Xuất, thanh âm Sở Lục Y đã tràn ngập âm mũi, “Chị làm sao vậy?”

Có phải Ngôn Du làm chuyện gì khiến tỷ tỷ thương tâm hay không?

Lấy lại tinh thần, chứng kiến muội muội nhỏ tuổi nhất của mình đứng ở trước mặt, Sở Nguyệt Xuất miễn cưỡng bày ra tươi cười, “Em đã tỉnh rồi, hôm nay không có làm cơm, trong chốc lát Giản Hề dậy chúng ta sẽ đi ra ngoài ăn nha.”

“Tỷ, chị không vui có phải hay không?” Sở Lục Y không có đón lời của nàng, mà dùng đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, trong lòng lộ bộ phận xuống, thanh âm càng phát ra dồn dập, “Chị đã khóc?”

Tuy rằng không rõ ràng, chính là nhìn kỹ còn có thể thấy được Sở Nguyệt Xuất mới khóc không lâu.

“Nga, vừa rồi mới ra ban công có hạt cát rơi vào mắt, xoa nhẹ vài cái nên có điểm hồng.” Cầm một lý do sứt sẹo mà ứng phó muội muội, Sở Nguyệt Xuất lại cười, sợ muội muội hỏi nhiều hơn nữa, dứt khoát, “Chị trở về phòng thu thập, em đi kêu Tiểu Hề dậy đi.”

“Tỷ...” Biết rõ tỷ tỷ không muốn nói nguyên nhân với mình, Sở Lục Y vẫn là muốn mở miệng hỏi, đến cùng có phải Ngôn Du tên hỗn đản đó nhường tỷ tỷ khó chịu hay không, mà khó chấp nhận hơn, chính là Sở Nguyệt Xuất căn bản không tính cùng nàng nhiều lời, cứ như vậy trực tiếp trở về phòng. Sở Lục Y nhất thời dậm chân, cắn môi dưới, ánh mắt phẫn hận.

Nhất định là cái tên Ngôn Du kia chiếm tiện nghi của tỷ tỷ xong còn muốn đi cố chấp thích người khác, không phải tỷ tỷ của mình, sau đó mới nhường tỷ tỷ mình thương tâm như vậy.

Lần đầu tiên, người vốn luôn cảm thấy Ngôn Du tốt lắm, thực đáng yêu thực ngây thơ, giờ đây Sở Lục Y cực kỳ chán ghét Ngôn Du.

Sở Giản Hề theo trong phòng đi ra liền chứng kiến Sở Lục Y đứng ở đó bày ra vẻ mặt tức giận, ngu ngơ đi qua, có chút bận tâm nói, “Tiểu Y, làm sao vậy?”

“Tỷ không vui, giống như đã khóc.” Gặp Sở Giản Hề đi ra, trong lòng một cỗ xúc động nhường Sở Lục Y trực tiếp nhào vào trong lòng nàng, hai tay ôm lấy cổ của nàng, “Tôi hỏi chị ấy làm sao vậy, chị ấy không chịu nói.”

“Đúng là do Ngôn Du người kia mời chị thương tâm sao?” Không có nghĩ nhiều ôm lấy muội muội, Sở Giản Hề nhướn mi, tiếp theo híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiểu Y, em tìm lý do đem cái tên Ngôn Du kia kêu ra, để chị đập nàng một chút mới được.”

“...” Sở Lục Y liếc mắt, “Ngu ngốc.”

“A...”



...

Lái xe vẫn nhìn thẳng phía trước, từ sau khi ra khỏi nhà Sờ Nguyệt Xuất, Ngôn Tĩnh không có cùng Ngôn Du nói một câu nào, mà tâm thần Ngôn Du hiển nhiên cũng hốt hoảng không kém, đồng dạng cũng không cùng Ngôn Tĩnh nói chuyện. Hai tỷ muội đều tự có tâm sự của riêng mình, một đường về đến nhà, trong xe đều thấp phần im lặng.

Ngôn gia phụ mẫu tối hôm qua liền ngủ lại, lúc này Ngôn mẹ đã làm tốt cơm nước, Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du dùng bữa xong mở cửa ra Ngôn mẹ liền tiến tới tiếp đón các nàng vào ăn cơm.

“Một đêm không về, người càng ngày càng kỳ cục mà!” Trong phòng khách ngồi ở trên ghế sofa xem báo, Ngôn ba ba chứng kiến Ngôn Du tiến vào liền buông tờ báo xuống, hùng hô nghiêm mặt, “Còn phải để tỷ tỷ người qua đón người, người thật không có tiền đồ!”

Một lòng giống như đã lưu tại Sờ gia, mặt Ngôn Du thủy chung không chút thay đổi, đứng ở đó cúi đầu mặc cho ba của mình mắng chửi, từ trước cương quyết một chút cũng đều không có, mà Ngôn mẹ ở một bên nhìn có chút kỳ quái, đi qua hỏi, “Tiểu Du, sao thấy con không có tinh thần vậy, có phải bị bệnh hay không?”

Ngẩng đầu, nhìn mẹ vài giây, cái mũi Ngôn Du không nhịn được đau xót, nhào vào trong lòng Ngôn mẹ, khóc.

Luôn luôn rồi rấm chuyện trong lòng, Ngôn Tĩnh lúc này mới phát hiện Ngôn Du dị thường, xem nàng ôm mẹ khóc đến thương tâm, về mặt phức tạp, làm như cảm thấy kỳ quái, lại cảm thấy khó chịu, còn kèm theo điểm áy náy.

“Ôi chào, này làm sao lại khóc đây...” Ngôn mẹ không nghĩ tới tiểu nữ nhi sẽ bỗng nhiên khóc thành như vậy, luống cuống tay chân lại muốn giúp nàng lau nước mắt, lại muốn đỡ nàng, vẫn không quên trừng mắt liếc người vẫn hùng hô nghiêm mặt, chính là rõ ràng ngay cả Ngôn ba ba cũng không khỏi sùng sốt, “Ông đã là lão đầu tử\* rồi, như thế nào càng già tính tình càng kỳ cục, giáo huấn học trò đã đành, ông xem ông, đem nữ nhân huấn tới khóc, cao hứng rồi đi!” (\*già đầu=)))))

“Ôi chào...” Bị nói như thế, Ngôn ba ba nhất thời cũng hiểu được có chút quá đáng, nói như thế nào cũng đều là con gái của mình, chính mình gần đây lại bắt đầu không ngừng mắng chửi nàng... Khụ... Muốn nghĩ như vậy nhưng Ngôn ba ba vẫn là nói, “Khóc cái gì mà khóc, có cái gì hão khóc, mới nói vài câu a...”

“Tốt lắm, ông đừng nói nữa!” Ngôn mẹ vừa trừng mắt thì lập tức Ngôn ba ba nín thinh, lại cúi đầu, “Đừng để ý tới ba của con a, là lão cổ hủ, Tiểu Du a, lau nước mắt đi qua kia dùng cơm.”

Ngôn Du kỳ thật rất gầy, thể cốt yếu, lại chỉ ưa thích mặc một bộ áo sơ mi hơi mỏng, cho dù mặc thêm áo khoác thì một hồi cũng muốn lập tức cởi ra, cả người thoát nhìn lại càng gầy yếu hơn. Giờ phút này cả tiểu thân thể đều dựa vào lòng mẹ còn vừa lờ lợ kéo nương Ngôn Tĩnh ở một bên tâm đau đến nhăn mi, muốn đi qua ôm nàng, nghĩ nghĩ lại bỏ đi ý nghĩ như vậy, thờ dãi giữ im lặng.

“Mẹ làm cho con món rau trộn dưa chuột mà con thích nhất a.” Ngôn Du vẫn còn nức nở, Ngôn mẹ cố gắng hồng lên, “Nhanh đi rửa mặt rồi qua dùng cơm, bằng không ba của con sẽ đem dưa chuột ăn sạch đó.”

Ngồi ở trên sofa nghe thấy Ngôn mẹ nói như vậy, trên mặt Ngôn ba ba có gì đó không nhịn được, “Bà hò hét việc của bà, xả dính tôi làm gì...”

“Tôi có nói vậy sao?” Ngôn mẹ lại trừng tới, “Lần đó tôi làm rau trộn dưa chuột không phải ông cũng đoạt của Tiểu Du ư, còn dám nói nữ nhi không tiền đồ!”

Trừng mắt, Ngôn ba ba nhìn thấy Ngôn mẹ bày ra một bộ cộp mẹ, tự giác rút lui thân mình, trên mặt vốn vẫn luôn uy nghiêm không khỏi có một tia xấu hổ hiện lên, lầm bầm “Mẹ nó chứ” ho hai tiếng, cảm báo nhìn tiếp.

“Mẹ, con không sao.” Khóc trong chớp lát, đem toàn bộ ủy khuất đều khóc lên, trong lòng khó chịu lại không có nửa phần giảm bớt, Ngôn Du xoa xoa mắt, âm mũi nồng đậm, “Hơi mệt, mọi người ăn cơm đi, con trở về phòng một lát.”

Xem Ngôn Du thật sự một bộ mệt mỏi chết, Ngôn mẹ cũng không có miễn cưỡng, thờ dãi, “Vậy con trở về phòng ngủ đi, nếu thân mình không thoải mái thì cứ nói với mẹ, biết không?”

“Àn.” Ngôn Du hút hút cái mũi lên tiếng, như trước cúi đầu đi thẳng đến gian phòng của mình, sau đó đóng cửa phòng lại, ngay cả giày cũng chưa cởi liền nằm chết dí trên giường. Lật người nằm úp sấp, Ngôn Du cầm đập trên cánh tay, nhìn vách tường ngăn người.

Ngắn người xong, nước mắt lại chảy ra.

Di động vào lúc đó vang lên, Ngôn Du chà chà ánh mắt, đón thông điện thoại, “Uy...”

“Ngôn, cô có thể đi lo thị thực\*, bên tôi đây...” Đầu dây bên kia là một nam nhân Mĩ Quốc bô bô thuyết một đoạn lời nói, thanh âm nghe có chút run rẩy, do quá mức kích động cùng hưng phấn gây ra. (\*có lẽ kiểu khảo sát thực tế, đi xem phòng nghiên cứu ở Mĩ)

Bị nhắc nhở như vậy, Ngôn Du nghĩ tới ngày hôm qua sau khi từ trong nhà ra ngoài, ở trên đường đi được một đoạn, vừa nghĩ đến Sờ Nguyệt Xuất không để ý tới nàng, tỷ tỷ lại muốn kết hôn, càng nghĩ càng khó chịu, cho nên đạo sư ở Mĩ Quốc gọi điện thoại tới nàng đã nói tính đi Mĩ Quốc tham dự nghiên cứu.

Lúc sau... Đạo sư thực hưng phấn, sau đó nàng cúp điện thoại, bỏ đi uống rượu.

Sau đó, liền cùng Sở Nguyệt Xuất xảy ra chuyện như vậy.

Ngôn Du nắm di động, trong đầu có vạn tự cứ quấy đến lòng nàng khiến nàng buồn bực không thôi, nửa ngày mới thở dài, “Để tôi suy nghĩ một chút...”

Bên kia đang công đạo Ngôn Du nên nhanh chóng qua Mi Quốc nhất thời ngậm ngùi cả người, vài giây sau bắt đầu nói, “Ngôn, cô đây là...”

“Tôi... Còn có chút việc.” Cùng lúc trước bất đồng, lúc trước cùng đạo sư thảo luận đi Mi Quốc, người đầu tiên hiện lên trong đầu nhất định là Ngôn Tình, nhưng hôm nay lại là Sở Nguyệt Xuất. Ngôn Du lên cao giọng, “Tôi bây giờ còn đang làm giáo viên, có thể cần qua một thời gian ngắn nữa mới có thể đi.”

“Ngôn...” Âm thanh nam nhân trầm thấp, “Cô cần phải nhanh chóng a, cứ kéo dài như vậy, đối với ai cũng không tốt.”

“Tôi biết.” Ngôn Du chuyển người lại ngửa đầu nhìn trần nhà, “Tiếp qua một thời gian nữa đi... Như vậy, nghỉ đông tôi trước qua xem, thị thực hai ngày nữa sẽ đi làm.”

Đề cập đến phương diện này, đầu óc Ngôn Du luôn luôn rất rõ ràng. Đầu bên kia là nam nhân nọ nghe nàng nói như vậy, nhất thời một trận cao hứng, “Cô trước tiên qua đây xem, nhất định sẽ thích nơi này.”

“Àn.” Ngôn Du thần nhiên ứng một câu, không nói gì nữa.

“À Ngôn này, tôi sẽ không quấy rầy cô nữa, ha ha, Trung Quốc ban ngày cô đều dùng để ngủ, đúng rồi, tôi đang chờ liên hệ với vài cá nhân, đến lúc đó hẳn gọi điện thoại cho cô, chuyện cô thị thực hẳn sẽ giúp cô lo ổn thỏa.”

“Àn hảo, trước cứ như vậy, tái kiến.” Cúp điện thoại, Ngôn Du ngồi dậy, muốn ngủ lại ngủ không được, cứ nằm như vậy ngăn người chỉ biết càng nghĩ càng thấy khó chịu mà thôi, rõ ràng đề nghiên cứu này tốt lắm.

Chỉ cần nghiên cứu đề mục này, nhất định có thể quên chuyện này.

Ngồi vào trước bàn đọc sách, xuất ra một loạt đề mục mấy ngày hôm trước đã bắt đầu nghiên cứu, Ngôn Du nắm bút chì, chần chẫn tinh thần, nhìn đạo đề mục nọ, trong đầu lại nghĩ đến cũng là Sở Nguyệt Xuất đêm qua.

Tối hôm qua, tối hôm qua, tối hôm qua...

Nàng còn nhớ rõ Sở Nguyệt Xuất có cánh môi mềm mại, làn da bóng loáng trắng nõn, trước ngực là hai luồng đầy đặn, còn có hương vị chỗ kia vô hạn ngọt ngào...

Thở mạnh dồn dập, Ngôn Du nắm chặt bút chì trong tay, bóng loáng tay cũng nổi lên gân xanh.

Từng tiếng yêu kiều làm cho người ta kích động, mỗi một vẻ mặt làm cho người ta say mê, còn có bộ dáng xinh đẹp khi đón ý nói đùa của mình...

“Ba” một tiếng, bút chì trong tay Ngôn Du bị chặt đứt, đầu gỗ sắc nhọn bị bẻ gãy đâm thương tay nàng, mấy giọt máu tươi tích tụ trên tờ giấy trắng dị thường chói mắt.

Yên lặng nhìn máu tươi từng giọt từng giọt rơi trên giấy, Ngôn Du trong một khắc này rốt cục cũng ý thức được Sở Nguyệt Xuất cùng tỷ tỷ ở trong lòng nàng rốt cuộc làm sao mà bất đồng.

Nàng chưa bao giờ sẽ ở trong lúc làm nghiên cứu vì tỷ tỷ mà làm không được, nhưng là hôm nay, đối mặt với đề mục nàng yêu nhất này, trong đầu của nàng... Lại có thể chỉ có mỗi Sở Nguyệt Xuất.

Tâm thần đại loạn.

---

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nga nha... Có huyết... Đáng thương Tiểu Du...

Ngón tay là không thể lộng thương a uy!!!! Phốc...

Ta rất xấu có phải hay không..

=>>>>>>Ed: Tác giả rất xấu, và cũng bựa không kém!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 45: Chương 45

45, Chương thứ bốn mươi lăm..

“Tiểu Du...” Ăn cơm xong, Ngôn Tĩnh gom quần áo của Ngôn Du ở ban công vốn đã được giặt sạch sẽ đi xếp gọn gàng rồi cầm vào phòng Ngôn Du. Vốn tưởng rằng đẩy cửa ra sẽ chứng kiến cảnh Ngôn Du đang nằm ngủ nhưng không ngờ, khi mở cửa ra lại thấy Ngôn Du đang ngồi trước bàn đọc sách, tuy nhiên không giống như đang làm bài bởi vì tư thế ngồi này thật sự rất thẳng. Thời điểm Ngôn Du làm bài nhất định sẽ nằm úp sấp, kiểu cách cái bàn rất gần, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể tập trung tinh thần được thôi.

Miệng vết thương bị đầu gỗ đâm vào tựa hồ có chút thâm, máu tươi vẫn còn theo vết thương nhỏ xuống giấy, mà Ngôn Du một chút ý định băng bó cũng đều không có, ở máu tươi từng giọt rơi xuống giống như không hề có cảm giác đau đớn gì, trong đầu là một mảnh lung tung, chỉ đều là Sở Nguyệt Xuất, tự nhiên sẽ không nghe thanh âm của Ngôn Tĩnh.

Ngày hôm qua tựa hồ đã minh bạch, Ngôn Tĩnh muốn lui ra ngoài đóng cửa cho Ngôn Du chẳng qua lại cảm thấy muối muối thực sự quá dị thường, chân chờ, vẫn là đi qua xem Ngôn Du đang làm gì. Kết quả lúc này mới bước tới liền chứng kiến tờ giấy trắng trước mặt Ngôn Du đã có một mảnh đỏ sậm nhiễm lan ra, mà ngón tay Ngôn Du hãy còn chảy máu, nhất thời cả kinh, vội vàng đi qua, “Em đang làm cái gì vậy!”

Một tay xoa miệng vết thương, Ngôn Du nhướn mi, thanh âm phát ra làm cho người ta không phân rõ cảm xúc, “Nghe nói, máu máu tươi có thể kích thích linh cảm của một người...”

Trong nháy mắt đột nhiên cảm giác mình đã yêu Sở Nguyệt Xuất, nguyên nhân là bởi vì máu sao?

Nhưng mà, cảm tình của chính mình đối với tỷ tỷ lại là cái gì?

Muốn dùng sức bóp miệng vết thương để máu tươi đi ra nhiều hơn, chính là Ngôn Tĩnh đã lập tức đi trước một bước cầm khăn giấy mà bao lấy tay nàng, “Em điên rồi em điên rồi!”

Câu mà Ngôn Du vừa mới nói ra kia, thực đủ dọa người rồi.

Cái gì gọi là máu máu tươi có thể kích thích linh cảm của con người, chẳng lẽ Ngôn Du bởi vì không làm ra đề mục mà cô ý cắt tay sao?

Nếu thật là như vậy, nàng sẽ phải nghĩ biện pháp không cho Ngôn Du tiếp tục tiếp xúc với mớ nghiên cứu này nữa, nàng thực sợ Ngôn Du có một ngày làm ra chuyện điên cuồng gì đó.

“Chính là vì sao mỗi tháng ‘đại di mụ’ \* đến thì linh cảm cũng đâu có nhiều lắm đâu.”

Nhìn thấy tỷ tỷ cầm khăn giấy bao quanh tay của mình rồi sau đó lại chạy đi lấy hòm thuốc, Ngôn Du vừa quay đầu, đập vào mắt là tờ giấy trắng ngay giữa mặt bàn bị nhuộm đầy máu tươi, bỗng nhiên nghĩ lệch đi, quý dị nhíu mi mà nói ra câu này như lòng Ngôn Tĩnh vừa vào cửa liền không khỏi đỏ khòc đỏ cười. (\*di cả = ngày đèn đỏ)

(Ed: Không biết ai đồn vụ đổ máu để Du ẻm chuyển từ tay xuống một chỗ quá thấp như thế?)

“Em...” Ngôn Tĩnh đã không biết nên nói gì với muội muội mình (=cạn lời ^.^), cầm hòm thuốc lại, lấy ra thuốc khử trùng giúp Ngôn Du rửa sạch miệng vết thương, đắp thuốc lên, nhìn thấy máu không còn chảy nữa lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, rồi cầm mấy miếng băng keo cá nhân định giúp nàng dán lên, nhưng không hiểu sao Ngôn Du lại khiến miệng vết thương lớn như vậy, căn bản không chỉ một miếng băng liền có thể dán hảo được.

“Em nói cho chị biết em đang muốn làm gì?” Ngày hôm qua bỗng nhiên ý thức được ánh mắt cùng câu hỏi kia của Ngôn Du là gì mới liền bắt đầu trốn tránh Ngôn Du, lúc này Ngôn Tĩnh cảm giác mình không thể tiếp tục dung túng Ngôn Du như vậy nữa, đứng dậy đóng cửa phòng lại, không muốn để cho ba mẹ nghe được cuộc đối thoại của nàng cùng Ngôn Du, ngồi vào trước mặt người nọ, “Em nói cho chị biết đi.”

“Àn?” Lại quay thân mình qua nhìn xem tờ giấy trắng nhuộm máu, Ngôn Du nghe tỷ tỷ hỏi vậy, có chút khó hiểu, “Cái gì?”

“Sao lại tự mình tổn thương chính mình?” Về mặt Ngôn Tĩnh nghiêm túc, thanh âm lạnh như băng, “Em có biết làm như vậy là không đúng hay không?”

Tự mình tổn thương mình?

Ngôn Du nháy mắt mấy cái, vô tội nhìn nàng, “Không có nha.”

“Vậy tay em là chuyện gì xảy ra a?” Ngôn Tĩnh nhìn xuống tức giận, “Em có biết ba mẹ thực lo lắng cho em hay không?”

Bầu môi, Ngôn Du quay người đi, cầm lấy cây bút chì gãy trên bàn vừa mới đâm tay mình bị thương mà vuốt vuốt, không hề sợ lại bị đâm lần nữa.

Mẹ lo lắng cho nàng thì không sai biệt lắm, nhưng lão nhân cổ hủ cổ chấp kia làm sao có thể lo lắng cho nàng chứ, cắt..

“Ngôn Du!” Ngôn Tĩnh sinh khí, “Em không cần luôn ích kỷ như vậy có được không?”

Đang chơi với đoạn bút gãy chợt dừng lại, Ngôn Du nhìn thứ than đen có nhuộm máu của mình không nói một lời.

“Em không thể để ba ba ngấm lại, để mẹ ngấm lại sao? Em đều đã lớn như vậy...” Nghĩ đến thái độ của Ngôn Du cho tới nay đối với mình lúc lạnh lúc nóng và có thể bởi vì cái loại nguyên nhân hoang đường này, Ngôn Tĩnh khí có chút run rẩy, “Em... Cũng không thể nhìn xem người chung quanh...”

Người... Chung quanh...?

Sở Nguyệt Xuất sao?

Đem đoạn bút gãy vứt qua một bên, Ngôn Du nằm úp xuống, ngậy người vài giây, mở miệng, “Em mới không có tự mình tổn thương mình, vừa rồi là không cẩn thận mới bẻ gãy bút chì thôi.”

Nàng thích dùng bút chì để làm đề mục, như vậy mới có thể cho nàng so sánh và lĩnh cảm.

“Chị hiện tại đã không muốn thảo luận với em vấn đề này nữa.” Ngôn Tĩnh xuất ra tỷ tỷ uy nghiêm, nhìn Ngôn Du quay mặt, “Chị sẽ khuyên ba ba không bức em dạy học nữa mà em cũng có thể làm nghiên cứu em thích, nhưng là, em không thể tiếp tục như vậy nữa... Em không phải là học Sinh học sao, người là động vật theo bầy, chính là muốn tiếp xúc lẫn nhau, em...”

“Tốt lắm,” Ngôn Du không muốn nghe, trước kia đã rất không thích Ngôn Tĩnh lấy danh nghĩa tỷ tỷ đi giảng giải lý lẽ tôn giáo này nọ, hiện tại vẫn còn đang lo lắng tự nhiên lại càng không thích hơn, “Em có suy nghĩ của chính mình...”

Nhéch miệng, Ngôn Du bỗng nhiên quay đầu nhìn thẳng tỷ tỷ, trong tròng mắt lộ ra hàn quang như lòng tâm Ngôn Tĩnh không khỏi kinh hãi, “Người của khoa học kỹ thuật có thể không giỏi đạo lý bằng môn khoa học xã hội của chị nhiều lắm, chính là em ít nhất vẫn biết, hiểu thuận không phải là cứ mãi một mặt nghe theo lời cha mẹ, đây chẳng qua chỉ là ngu hiểu mà thôi, là người ngu mới làm!”

Nhấn mi lại, nhìn Ngôn Du lần đầu tiên lộ ra bộ dáng như vậy, ở một khắc này Ngôn Tĩnh bỗng nhiên ý thức được Ngôn Du gần như thật sự đã thay đổi rồi.

Đúng rồi, Ngôn Du tựa hồ... Không phải là không có tiếp xúc với người khác?

Nàng nguyên ý tiếp xúc với Sở Nguyệt Xuất, thậm chí nguyên ý dạy dỗ tức cho học trò... Mà không phải bài xích giống như lúc trước.

“Còn có, em mới không có tự mình tổn thương mình đâu.” Ngôn Du một lần nữa quay người lại, lại úp sấp trên bàn, thanh âm rầu rĩ, “Tự mình tổn thương mình cũng chỉ có ngốc tử mới có thể làm mà thôi.”

Còn có, những kẻ yếu đuối.

Lời này, là Sở Nguyệt Xuất nói với nàng.

Đó là khi Sở Nguyệt Xuất còn chưa cùng nàng xa cách, có ngày nọ một nữ sinh ở lớp khác bởi vì áp lực quá lớn thật sự chịu không nổi mới chạy đi cắt cổ tay, nàng nghĩ Sở Nguyệt Xuất sẽ dùng bộ dáng ôn nhu trong ngày thường đi an ủi cô bé kia, không nghĩ tới ngay lúc đó Sở Nguyệt Xuất cả người lộ ra hơi thở lạnh như băng chưa từng thấy, dùng ngữ khí lạnh lùng nói với nàng, “Tự mình tổn thương mình cũng tốt, mà tự sát cũng được, đều là hành vi ngu nhất, yếu đuối nhất trên thế giới.”

Nếu, đạo vết thương trên tay nàng như lòng Sở Nguyệt Xuất thấy rồi nghĩ mình tự tổn thương mình làm ra thì nhất định sẽ khinh bỉ nàng, sau đó sẽ càng chán ghét nàng hơn đi.

Ngôn Tĩnh ở cạnh Ngôn Du, thật lâu sau mới đứng lên, thở dài, “Vậy em... Hào hào ngấm lại, đừng như lòng ba mẹ lo lắng cho em nữa.”

“Àn.” Ngôn Du không có xem nàng, vẫn còn gục xuống bàn, ánh mắt hốt hoảng.

Chưa từng gặp qua ba mẹ Sở lão sư... Sở gia giống như chỉ có ba tỷ muội các nàng... Ba mẹ của họ là làm sao vậy?

Ngô, tối hôm qua đối với Sở lão sư làm ra chuyện như vậy, Sở lão sư nhất định nhất định là không muốn gặp nàng, nếu lỡ như gặp nàng sẽ cảm giác ghê tởm thì... Vậy, ngày mai đến trường cần phải làm sao bây giờ a?

“Chính là 419 mà thôi, cô không cần để trong lòng...”

Những lời này của Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, Ngôn Du bấu môi, vươn ra ngón tay, đầu ngón tay chạm lên đoạn bút gãy vẫn còn dính máu của chính mình, thanh âm sâu kín, “Cái gì mà 419 chứ... Trong lòng nàng nhất định nghĩ là... Coi như chỉ bị cầu khẩn một hơi mà thôi a.”

Ồ... Sở lão sư...

...

Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y thì buồn bực cả một ngày.

Mắt thấy mày Sở Nguyệt Xuất cả ngày đều không có giãn ra, đến hồi thì tỷ tỷ nom tả hữu đáp, vẫn là không hồi đi, nhưng nhìn thấy thực khó chịu mà.

Sở Lục Y luôn luôn tự cho mình là thông minh, mắt thấy Sở Nguyệt Xuất mới có một ngày mà đã có vẻ tiền tuy, trong lòng áy náy không thôi, chính là lại không biết nên làm sao mới tốt.

Nàng không biết tỷ tỷ vì cái gì lại khó chịu như vậy, chỉ biết nhất định là cùng Ngôn Du có quan hệ.

Ném qua cơm chiều, Sở Lục Y trở về phòng mình đem cửa phòng khoá trái, tiếp theo bấm số Ngôn Du.

Lúc này Ngôn Du cùng Ngôn Tĩnh mới vừa ăn cơm với cha mẹ xong rồi cùng nhau tiễn cha mẹ rời đi, muốn vừa xoay người vào nhà thì di động vang lên.

Ngôn Tĩnh sau khi đoán được tâm tư của muội muội bắt đầu cảm thấy lúc ở một mình với Ngôn Du sẽ có chút xấu hổ, chứng kiến Ngôn Du lấy điện thoại ra nghe, mới có một loại cảm giác nhẹ nhõm thở ra.

Điện báo hiện lên một số mà Ngôn Du chưa từng gặp qua, Ngôn Du đón nghe, lập tức nghe được thanh âm mềm mại của Sở Lục Y truyền tới, “Ngôn lão sư, cô có phải khi dễ tỷ tỷ của em hay không!”

Nghe Sở Lục Y nói, Ngôn Du dừng bước, cả người ngây ngẩn, nửa ngày không nói gì.

Muội muội bỗng nhiên dừng lại khiến Ngôn Tĩnh không khỏi sững sốt, cũng ngừng lại theo, xoay người xem Ngôn Du phía sau.

Ngôn Du mặc trên người áo soni kẻ ô màu đỏ, bên ngoài còn mặc thêm một kiện áo khoác, phía dưới mặc quần bò thoát nhìn có sức sống mười phần cùng với đôi giày vải. Dưới ánh trăng, xem biểu tình có vẻ non nớt mà lộ vẻ ngày đại của nàng thoát nhìn tựa như một đứa bé vậy.

Cũng bởi vì muội muội của nàng rất giống đứa bé cho nên nàng mới có thể luôn xem nàng còn chưa lớn, mỗi ngày đều muốn cưng chiều nàng, cho nên mới gặp phải...

Lắc đầu, Ngôn Tĩnh thờ dài, ôm cánh tay đi đến bên người Ngôn Du, bỗng nhiên thấy thân mình Ngôn Du ngồi xổm xuống.

Sững sốt, không có bỏ qua tia lệ quang tựa hồ như ảo giác mà chột lóe, Ngôn Tĩnh bước nhanh hơn, mới vừa muốn hỏi liền nghe thấy Ngôn Du nghẹn ngào, “Nàng... Thế nào?”

Quả nhiên Sở lão sư thực chán ghét chuyện xảy ra tới hôm qua, cho nên ngay cả Sở Lục Y mới mười tám tuổi cũng đều nhìn ra Sở lão sư không vui.

“Tỷ của em hôm nay luôn luôn thực không vui.” Sở Lục Y cắn gặm nói, “Chỉ ấy gần đây vốn tâm tình không tốt gặp hôm nay cô vừa đi lại càng không vui, cơm cũng chưa ăn bao nhiêu, cô nói xem, có phải cô khi dễ chị ấy hay không?”

“Cô...” Mới mở miệng nước mắt cũng lập tức muốn rơi xuống, Ngôn Du một lần nữa im lặng, nhấn trong chốc lát lại hít sâu một hơi, “Thực xin lỗi...”

“Cô...” Ngôn Du nói ra lời này, Sở Lục Y lập tức ngộ nhận là Ngôn Du cự tuyệt tỷ tỷ, liền tức giận đến nói không ra lời, hơn nửa ngày mới học ra mấy lời, “Cô cái tên ngu ngốc này, một tỷ của tôi đối với cô tốt như vậy!”

“Cô biết... Cô biết chứ...” Ngôn Du lau lau nước mắt, trong thanh âm lộ ra tiếng khóc nức nở, Đúng là cô sai lầm rồi...”

Sở lão sư đối với nàng tốt như vậy, nàng còn đối với Sở lão sư làm ra chuyện như vậy, quả thực... Quả thực...

Không bằng cầm thú.

---

Ed: Có vẻ như Ngôn Tĩnh đã biết Ngôn Du yêu mình rồi. Mình cũng không rõ sự kiện này cho lắm, có lẽ sự im lặng ở chương trước chính là vì Tĩnh phát hiện ra đi! Mà Lục Y cũng ác, tỷ tỷ của em làm mất lạnh với Du trước, rồi cuộc người hứng đạn toàn là Du nhỏ bé tội nghiệp của tui mà thooi~ Haizzz

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Chương 46

46, Chương thứ bốn mươi sáu...

Sở Lục Y trực tiếp cúp điện thoại, tức giận đến ném điện thoại lên giường, hận không thể nhường Sở Giản Hề ngày mai đến trường tấn cho Ngôn Du một trận.

Bên kia, sau khi Ngôn Du nghe đến đầu dây bên kia phát ra tiếng “Đồ đồ”, tay vừa trượt đi động rớt xuống đất, nước mắt cũng từng giọt nhỏ xuống mặt đất theo. Ngôn Tĩnh ở bên cạnh thấy rất rõ ràng, trong lòng thầm kêu không tốt, ngồi xuống, “Tiểu Du, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Em nói cho tỳ tỳ biết đi...”

Ngồi dưới đất ôm đầu, Ngôn Du không nhìn tỳ tỳ, bả vai bởi vì khóc thút thít mà run lên, dưới ánh trăng thoạt nhìn thật ảm đạm, nhưng Ngôn Tĩnh lại càng tâm hoảng ý loạn, “Nghe lời, nói cho tỳ tỳ được không? Tiểu Du...”

Là nàng sai lầm rồi, nàng không nên bởi vì ánh mắt Ngôn Du ngày hôm qua đi liên hệ với hành động và lời nói của Ngôn Du ngày xưa mà bắt đầu tránh né Ngôn Du, thế cho nên mới không có chú ý tới Ngôn Du nhiều dị thường như vậy...

Xác thực mà nói, kỳ thật nàng có chú ý tới dị thường của Ngôn Du, chính là nàng vẫn ra vẻ không biết, bởi vì nàng nghĩ đến nhường Ngôn Du không bình thường là do tin tức nàng cùng Lạc Học Khâm qua một thời gian ngắn nữa sẽ chọn ngày kết hôn.

Nhưng mà, hiện giờ xem ra tựa hồ cũng hoàn toàn không phải như thế.

Chẳng lẽ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Chính là ở chỗ Sở Nguyệt Xuất, người kia đối với Ngôn Du tốt như vậy thì có thể để Ngôn Du phát sinh chuyện gì đây?

Nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du ngồi xổm ở đó, hỏi vài lần nhưng vẫn không có được câu trả lời cũng đành chịu.

Rốt cuộc đã có chuyện gì khiến Ngôn Du vốn là người cố chấp lại trì hoãn sẽ ở trong vòng một ngày mà khóc nhiều lần đến như vậy a?

Ngôn Du là một người rất đơn thuần nhưng lại là người có thể khắc chế được cảm xúc, trừ phi chuyện đã xảy ra thật sự làm nàng khó chịu cực kỳ, nếu không thì chắc chắn sẽ không khóc thành ra như vậy.

Chờ Ngôn Du khóc đủ rồi đứng lên, dùng ánh mắt đỏ rưng xem Ngôn Tĩnh, Ngôn Tĩnh lại muốn mở miệng hỏi thì Ngôn Du đã trực tiếp lắc đầu, “Tỳ tỳ, về nhà đi.”

“Tiểu Du...” Há mồm, tiếp theo liền thấy Ngôn Du không chút do dự sải bước đi về phía trước, Ngôn Tĩnh nhìn bóng lưng gầy yếu của Ngôn Du, ở một khắc này bỗng nhiên có một loại cảm giác như muối muối đã thực sự trưởng thành, bắt đầu muốn thoát khỏi đôi cánh mà mình vẫn dùng để bảo hộ nàng.

Cả ngày Ngôn Du đều không có ngủ lại khóc nhiều lần, về đến nhà tắm rửa xong liền nằm ở trên giường nghĩ về Sở Nguyệt Xuất, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là khó chịu, nhưng không chống được khờ ý rất nhanh liền ngủ mất.

Ngày hôm sau tỉnh thật sớm, Ngôn Du ngây ngốc ngồi ở trên giường, bỗng nhiên lại có cảm giác không muốn đi tới trường.

Đi trường học liền gặp Sở lão sư, Sở lão sư mà gặp nàng nhất định sẽ cảm thấy thực tức giận, thực chán ghét... Nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất sẽ dùng cái loại ánh mắt vô cùng chán ghét mà xem nàng, Ngôn Du lại muốn trốn tránh, trốn vào trong chăn rồi cảm mềm bao lấy đầu, giống như chỉ có như vậy mới có thể cho mình và thế giới này thoát ly hẳn với nhau.

Một đoạn thời gian trước Sở lão sư vẫn chỉ coi thường nàng, nhưng hiện tại chắc đã biến thành chán ghét nàng rồi đi...

Một vết bản nhỏ của tuyệt vọng đã từ từ khuếch tán mà tràn ngập khắp mọi nơi, và quả thật, đây là lần đầu tiên Ngôn Du nhận thức được loại cảm giác này. Chính là đang lẫn qua lộn lại chợt nghĩ đến việc Sở Nguyệt Xuất luôn luôn để ý học trò của nàng nhất, nếu như mình không đi dạy học trò nhất định sẽ càng làm nàng chán ghét mình hơn... Ngôn Du lại bật dậy, vào phòng tắm rửa mặt thay đổi quần áo rồi xuất môn đi dạy.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất đồng dạng cũng cù kết một trận thật lâu, bởi vì thật sự không muốn lại dùng bộ dáng lãnh đạm đi đối mặt với Ngôn Du, đặc biệt là mỗi lần gặp nàng bày ra bộ mặt lạnh lùng thì vẻ mặt của Ngôn Du đều sẽ rất là ủy khuất mới nàng cực kỳ đau lòng a.

Chính là nghĩ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, đi làm vẫn phải đi làm, huống chi đối với nàng mà nói không có chuyện nào trọng yếu bằng việc học hành của học trò, quyết không thể bởi vì chuyện tình cảm mà chậm trễ bài vở của học trò mình được.

Cùng Ngôn Du cơ hồ là giống nhau như đúc, rồi rầm xong thán một tiếng liền đi phòng tắm rửa mặt đổi quần áo, Sở Nguyệt Xuất cũng không có tỉnh thần làm bữa sáng, trực tiếp đi ra bên ngoài mua bữa sáng cấp hai muối muối ăn.

Sau khi đợi tới trường học, Sở Nguyệt Xuất ngồi ở trên ghế, dư quang liếc đến Ngôn Du đang từ bên ngoài phòng làm việc tiến vào, tiếp theo đó liền an vị trên vị trí của nàng ôm “Tiểu lười số 2” mà mình mua cho nàng gần người, trong lòng không nhịn được một trận thờ dài.

Chắc trong lòng Ngôn Du cũng không chịu nổi đi, nhi đồng đơn thuần như vậy bỗng nhiên lại xảy ra chuyện như thế, chính mình còn nói với nàng đó là 419... Nên... Hừ đến nàng đi.

Tiết thứ ba tan, nương cơ hội đi rót nước mà đứng dậy, nhìn Ngôn Du mới từ phòng học trở về lúc này đang gục đầu xuống bàn liếc một cái, cũng không hề bỏ qua cái miệng nhỏ nhắn đang chu chu còn có sắc mặt tái nhợt của nàng, Sở Nguyệt Xuất đột nhiên cảm giác một trận buồn cười.

Vì cái gì bị lợi dụng là nàng, chiếm tiện nghi của nàng là Ngôn Du, mà bây giờ nhìn lại cứ như bị đảo ngược vậy nhỉ?

Cứ như nàng chiếm tiện nghi Ngôn Du lại còn không thêm để ý tới Ngôn Du ấy...

Người nọ, một khi ừy khuất liền khiến cho người ta cảm thấy mềm lòng.

Thật muốn qua đi xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng a...

Âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, mặt Sở Nguyệt Xuất không chút thay đổi đi rót nước mà Ngôn Du bỗng nhiên đứng lên, đưa tay sờ cái ly rồi lại ngồi xuống.

...

Giống như chỉ cần dừng giảng bài liền bắt đầu tưởng niệm Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du một tiết này đều nghiêm chỉnh giảng từ đầu đến cuối, ngay cả hỏi cũng đều không có, luôn luôn là mình giảng, nhường học trò đủ loại kinh ngạc mà cũng là mê hoặc.

Khi nào thì Ngôn lão sư lại có thể một chút cũng không lười biếng nha? Rõ ràng Sở lão sư cũng không đến giám sát mà.

Chính là, cho dù một tiết nghiêm chỉnh này đều là giảng bài, nhưng Ngôn Du vẫn cảm thấy khó chịu cực kỳ, bởi vì trong đám học trò ngồi bên dưới còn có muội muội của Sở Nguyệt Xuất—— Sở Lục Y.

Nàng ngay cả đối diện với Sở Lục Y cũng đều không dám, chính là Sở Lục Y tựa hồ rất hận nàng, vô luận nàng đứng ở đâu cũng có thể cảm giác được ánh mắt phản hận đến từ Sở Lục Y, mồi nàng vừa chột dạ lại vừa mang áy náy trong lòng không thôi.

Thật vất vả sống qua một tiết này, vội vội vàng vàng trở về văn phòng, theo thói quen vừa vào cửa liền xem Sở Nguyệt Xuất nhưng khi nhìn đến thì Sở Nguyệt Xuất vẫn cúi đầu, còn thật sự như đang đọc sách, thất vọng rồi mất mát, đành phải gục xuống bàn ngẩn người. Kết quả của ngẩn người là không biết có phải do vừa mới nói suốt một tiết mà khát nước hay là lại nghĩ tới đêm đó, bộ dáng Sở Nguyệt Xuất ở dưới người mình (...) Mà khát nước, đang muốn lấy cái ly đi rót nước mới phát hiện Sở Nguyệt Xuất đã đứng đó rót rồi, lập tức ngồi trở về.

Nàng bây giờ ngay cả đám lượng nhìn thẳng Sở Nguyệt Xuất cũng không có.

Thật vất vả đợi Sở Nguyệt Xuất rót nước xong rồi trở về trước bàn làm việc ngồi xuống, Ngôn Du mới đứng lên cầm cái ly đi đến máy nóng lạnh rót nước.

Cái ly của nàng là loại không có tay cầm, cũng không biết là do ngẩn người hay như thế nào, người ta đều cầm quai ly đặt ở miệng vòi còn nàng thì tay cầm trực tiếp nắm ở đó chờ nước, kèm theo việc cứ lên lút muốn đi nhìn Sở Nguyệt Xuất, ngay cả nước nóng đầy lên rồi tràn ra cũng không biết. Nước nóng tràn ra tưới lên tay nàng lập tức làm bỏng, theo phản xạ rút tay về, cái ly cũng rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng vang giòn thật lớn.

Luôn luôn cúi đầu làm bộ như đang đọc sách nhưng trên thực tế vẫn đang chú ý nàng, Sở Nguyệt Xuất lập tức đứng lên, ngay cả một chút do dự cũng không có, đã nắm lấy tay nàng, máy đóng chặt.

Tay này bị sao vậy, vì cái gì lại dán nhiều băng keo cá nhân như vậy?

Các lão sư khác trong văn phòng cũng chú ý tới tình huống bên này, cũng vây quanh lại đây mà ‘thất chúy bát thiết’ \* một phen, còn Sở Nguyệt Xuất thì mang theo Ngôn Du đi phòng y tế băng bó bàn tay bị bỏng đến sưng đỏ. (\*tám chuyện thôi chứ cũng hông có gì ghê gớm đâu mọi người ^3^)

Lúc y sĩ băng bó cái tay của Ngôn Du, trực tiếp đem mấy miếng băng xóc lên mới chứng kiến phía trên có đạo vết thương, mặt nhăn nhu mày, “Ngôn lão sư, vết thương này có thể thấy đủ nặng a, hôm nay còn bị đổ lên nước nóng cũng quá không cẩn thận rồi.”

Cúi đầu, Ngôn Du tùy ý để y sĩ đùa nghịch tay của mình, không nói được một lời, ánh mắt quay tròn vẫn luôn trộm liếc Sở Nguyệt Xuất đang đứng một bên không ngừng nhíu mày.

Y sĩ giúp Ngôn Du tiêu độc miệng vết thương, ở địa phương bị phỏng bôi thuốc, băng bó xong lại nói, “Ngôn lão sư, vết thương này hẳn là không có việc gì, nhớ rõ mỗi ngày phải hoán dược, ngàn vạn lần đừng lộng thương nữa.”

“Ừ!” Dùng sức gật đầu, vẫn luôn nhìn lên Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du rất rõ ràng có thể cảm nhận được luồng khí tràng lạnh như băng đến từ người Sở Nguyệt Xuất, nuốt ngụm nước miếng, không dám nhiều lời.

“Vậy mỗi ngày đều phải tới đây hoán dược sao?” Liền chưa thấy qua ai ngờ nghịch như Ngôn Du vậy, cũng không thêm hỏi thầy thuốc một chút là nên chú ý cái gì, đầu óc dù thông minh cũng có ích lợi gì đâu chứ. Sở Nguyệt Xuất thấy không được liền mở miệng hỏi, “Còn có đồ ăn gì cần kiêng không?”

(Ed: Sở lão sư thấy người ta bị như vậy nên sốt ruột quá, chửi luôn, nói giảm nói tránh chút thôi chứ thực ra muốn chia vào mũi Du chửi NGU lắm chó!!!! =))))))

“Thật không cần phiền toái như vậy, ở chỗ của tôi chỉ cần lấy một chút thuốc đưa cho Ngôn lão sư dùng là được, ăn kiêng thì tốt nhất là đừng nên ăn mấy cái đồ nóng, chua cay gì đó đừng nên ăn.” Y sĩ vừa nói vừa đứng lên cầm thuốc tiêu độc cùng thuốc đồ tể cả thuốc bị phỏng đưa Ngôn Du, “Thuốc này là tôi vừa dùng qua cho cô, Ngôn lão sư cứ chiếu theo động tác của tôi vừa mới làm là ổn.”

“A...” Ngôn Du chớp chớp mắt, nhìn bạch thuốc đưa tới trước mặt mình, có chút đại ra.

Vừa mới... Thuốc này... Cái nào là cái mới dùng a...

Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn ánh mắt của nàng liền biết chuyện gì xảy ra, bất đắc dĩ thở dài, thay nàng tiếp nhận thuốc trong tay y sĩ, “Lâm lão sư, đã làm phiền.”

“Ha ha, hẳn là việc của tôi.” Lâm y sĩ trong trường học cũng được gọi là lão sư, mà Lâm lão sư cũng liền mỉm cười đầy đầy gọng kính trên mặt, “Như vậy là xong rồi.”

“Tốt, chúng tôi đây tự đi trước.” Sở Nguyệt Xuất đối với nàng gật gật đầu, sau đó lời kéo Ngôn Du từ phòng y tế đi ra, mãi cho đến chỗ phụ cận văn phòng nơi mà nàng trước kia vẫn hay thường giáo huấn Ngôn Du thì mới dừng lại, nụ cười nhạt vừa rồi khi đối mặt với Lâm lão sư chớp mắt thu hồi, diễn cảm có vẻ nghiêm khắc, “Cái vết thương trên tay cô làm sao mà có?”

“Tôi... Tôi...” Mỗi lần vừa đến cái chỗ này liền nhẹn không được khăn trương, hiện tại đối mặt với Sở Nguyệt Xuất lại luôn chột dạ, Ngôn Du cúi đầu, thủ xả góc áo, “Tôi...”

“Cô cái gì?” Lòng mày đen của Sở Nguyệt Xuất càng lúc càng nhíu chặt hơn, nhìn thấy bộ dáng Ngôn Du như vậy liền có chút không đành lòng, chột trong đầu hiện lên một ý niệm, thanh âm phút chốc càng thêm lạnh băng, “Chính cô tự lộng thương?”

“Tôi... Tôi... Không phải...” Thân mình run lên, trong lòng Ngôn Du run sợ nhìn về mặt nghiêm túc của Sở Nguyệt Xuất, vội vội vàng vàng nhỏ giọng giải thích, “Không... Không phải tôi tự mình tổn thương mình...”

“Đó là như thế nào mà có?” Sở Nguyệt Xuất nhướn mi, nhìn nàng chăm chăm vài giây, xác định nàng không có lừa gạt mình mới chậm hạ xuống thanh âm

“Tôi... Tôi... Lúc làm bài... Không nghĩ qua là... Bút chì bị gãy...” Đứt quãng báo ra nguyên nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du nóng đến mức đỏ bừng, cơ hồ nói lắp, “Tôi... Không... Không có tự mình tổn thương mình...”

“Ha ha...” Nhìn thấy bộ dáng nàng rồi rít, Sở Nguyệt Xuất nhẹn cười không được nhưng là rất nhanh lại ý thức được không đúng liền thu hồi cười, liếc mắt, “Làm bài thôi cũng có thể đem bút làm gãy, ngu ngốc!”

“Tôi...” Còn đắm chìm bên trong nụ cười xinh đẹp vừa rồi của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du ngốc ngơ nhìn chăm chăm mặt nàng, chậm chạp mở miệng, hết sức thành thật, “Tôi... Tôi chỉ muốn... Muốn...”

“Ân?” Không có nghe rõ lời của nàng, Sở Nguyệt Xuất theo bản năng hướng tới nàng bước gần từng bước, hơi hơi cúi đầu, “Cô nói cái gì?”

Ngôn Du lúc này mới hoàn hồn, một lần nữa cúi đầu, thủ xả góc áo, “Tôi... Chính là... Chính là...”

“Chính là cái gì?” Sở Nguyệt Xuất hận không thể một cái tát chụp lên đầu Ngôn Du, quả nhiên cùng người chậm chạp nói chuyện chính là để người ta học kiên nhẫn a.

“Suy nghĩ cô...” Bị nàng bức bách, thân mình Ngôn Du lại run lên, do dự đem nửa câu sau phun ra.

Sở Nguyệt Xuất ngăn người, nhìn Ngôn Du nói xong ba chữ kia đầu cúi thấp và đang theo khuynh hướng càng ngày càng đi xuống, trong con ngươi hiện lên một tia không thể tưởng tượng nổi, khóe môi lại làm đầy lên một độ cung thập phần tuyệt đẹp.

---

Ed: Tui nói tui hai má couple chính lắm, cứ liếc tới liếc lui quài. Bà con có công nhận với tui hôn? Mốt ai có khiếu đi vẽ tranh minh họa hai bản nhớ chính cho con mắt hơi lác lác nha =)))))) Hahahaha đùa ý mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 47: Chương 47

47, Chương thứ bốn mươi bảy...

Rất muốn trực tiếp khơi cầm Ngôn Du hôn lên, chính là lý trí nói cho nàng biết như vậy là không thể.

Sở Nguyệt Xuất chăm chú nhìn người nọ vẫn cúi đầu lui một góc, trong mắt xẹt qua một nét bất đắc dĩ thoáng qua, xen lẫn một tia bi thương, cười khổ, xoay người trực tiếp đi trở về văn phòng.

Trước đó một khắc còn khí thế mạnh mẽ bức người nhưng ngay sau đó trực tiếp liền trở về văn phòng, thân mình Ngôn Du hơi hơi nghiêng đi, cái mũi đau xót, chỉ kém điểm khóc lên thôi.



Chỉ biết là nói ra sẽ càng bị chán ghét hơn... Nhưng vẫn không nhịn được... Chính là ôm một chút hi vọng... Nói ra...

Chưa trở về văn phòng, Ngôn Du ngồi xổm cạnh góc tường, ôm đầu, lại ngẩng lên nhìn không trung một mảng lớn lam nhạt bên ngoài, tâm tình phủ kín lo lắng. Cũng không biết đã ngồi xổm trong bao lâu, thật vất vả mới có thể ngừng xúc động muốn khóc, chợt di động đặt trong túi bắt đầu chấn động lên.

“Uy...” Vẫn là dây số chưa thấy qua, Ngôn Du đối với con số luôn luôn rất miễn cảm, số điện thoại xem qua một lần lập tức có thể nhớ kỹ, đón điện thoại, đầu dây bên kia phát ra tiếng của một nam nhân, ngữ điệu rất nhanh, có điểm ảo là, “Ài mờ, cô là Ngôn Du sao?”

“Àn...” Chóp chóp mắt, Ngôn Du nghe cái thanh âm kia, cảm thấy lông tơ trên người dựng thẳng lên.

“Tôi gọi là Cố Chánh, ngày hôm qua có một xú nam nhân kêu tôi giúp cô lo liệu thị thực...” Ờ là ngữ khí rất nhanh nói, “Cô hiện tại ở đâu, đem giấy ngân hàng của cô còn có chứng minh nhân dân đưa cho tôi...”

Chứng minh nhân dân? Cố Chánh?

Ngôn Du quý dị nghĩ, lông mi nhảy vài cái, “Lão sư nói người đó là anh hả?”

“Xú nam nhân kia là sư phụ của cô à?” Ờ là có chút ghét bỏ, “Ài mờ, ánh mắt của cô lại kém như vậy à?”

“A...” Ngôn Du chỉ cảm giác mình giờ phút này khẳng định cái ót có ba đường hắc tuyến, mà nhờ nó, tâm tình bi thương vì Sở Nguyệt Xuất tựa hồ cũng sáng sủa lên một ít, “Tôi hiện tại đang ở trường học, giấy căn cước cùng chỉ phiếu không mang trên người...”

“A nha nha, đồ trọng yếu như vậy sao có thể không mang theo trên người...” Nam nhân tựa hồ rất bất mãn, tiếp tục ảo là, “Vậy cô chừng nào thì đưa cho tôi, buổi chiều có thể chứ?”

“Ồ... Có thể...” Ngôn Du gãi đầu, đứng lên, “Tôi sao đưa cho anh được nha?”

“Ngày thì đơn giản, tôi tới trường học tìm cô là được, xú nam nhân có nói với tôi cô ở trường học nào rồi.”

“Nha...” Đạo sư của mình bị một hơi lại một hơi kêu thành xú nam nhân, Ngôn Du chính là cảm thấy thập phần quái dị, bất quá không có nghĩ nhiều, gạt đầu, “Tôi giữa trưa trở về lấy giấy căn cước cùng chỉ phiếu...”

“Tốt nhất, cứ như vậy.” Ngữ điệu nam nhân lại nâng lên cao, “Ài mờ, Tiểu muội muội nha, tôi đã nói với cô rồi, cô như vậy, tám tấc, người ta nói với cô cần giấy căn cước cùng chỉ phiếu cô liền cho, như thế là không đúng. Tôi đã nói với cô...”

“Tôi...” Đã muốn đi nhanh đến văn phòng, Ngôn Du nghe nam nhân không ngừng chít chít tru tréo, thao thao bất tuyệt, có chút buồn rầu nhu dụi mắt, ngáp một cái.

Như thế nào người nam nhân này so với Sở lão sư trước kia còn có thể lải nhải hơn a...

Nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, chạy tới cửa phòng làm việc, Ngôn Du theo bản năng trông qua, Sở Nguyệt Xuất cũng vừa lúc ngẩng đầu nhìn nàng, tầm mắt hai người giao nhau, lẫn nhau đều bị kinh hách mà né tránh.

“Ài mờ, Tiểu muội muội, tôi có chuyện khác phải làm rồi, trước cứ như vậy, sau này phải cẩn thận một chút, tôi đã nói với cô...” Né tránh tầm mắt Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du vừa lúc nghe thấy trong điện thoại nam nhân nói còn có chuyện khác phải làm, đang định tạm biệt lại nghe người nam nhân kia bắt đầu lải nhải, đứng trơ tại chỗ, tự hỏi vài giây mới vào văn phòng, ngồi xuống cái ghế của mình, ghé vào mặt trên “Tiểu Lười số 2”, nghe đầu dây bên kia nam nhân luôn miệng lải nhải, rất nhanh liền ngủ mất.

“Tiểu muội muội... Tiểu muội muội... Tiểu muội muội?” Lải nhải được một nửa, nam nhân đột nhiên cảm giác không đúng, cẩn thận nghe, tựa hồ còn có thể nghe được đầu dây bên kia vang lên tiếng hít thở đều đều, sắc mặt không khỏi xanh rờn, sau khi kêu vài tiếng không có phản ứng lập tức cúp điện thoại, “Cái tên xú nam nhân kia thật đúng là không có nói sai, Tiểu muội muội này làm sao cũng đều có thể ngủ được.”

Nhìn thấy Ngôn Du đang ngủ, Sở Nguyệt Xuất rốt cục cũng yên tâm một ít, còn tưởng rằng thân thể Ngôn Du không thoải mái bởi mấy ngày trước không ngủ, hôm nay tới trường học cũng không ngủ qua. Xem ra chính là ngoài ý muốn, không phải thân mình xảy ra vấn đề gì là tốt rồi.

...

Sở Lục Y tan học tiến vào văn phòng tìm lão sư Anh ngữ, chứng kiến Ngôn Du ghé vào gối nhỏ ngủ say, mà bộ dáng Sở Nguyệt Xuất lại thường thường xem Ngôn Du vài lần, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đi lên lấy sách đè chết Ngôn Du.

Đáng giận, người kia đã nhẫn tâm làm ra chuyện như vậy mà tỷ tỷ của nàng còn ở bên cạnh thâm tình nhìn chăm chú, người kia lại có thể ngủ ngon như vậy... Đáng giận...

Nhân cầu xoay xoay, Sở Lục Y thấy trong văn phòng thầy cô giáo không nhiều lắm, lại đều đang làm chuyện của mình, tỷ tỷ tựa hồ cũng không có chú ý tới nàng bên này, lộ ra tươi cười, lúc đi qua bên người Ngôn Du, hung hăng dùng sức đập Ngôn Du một cước.

“A...”

Tuy rằng tối hôm qua là có ngủ nhưng cho dù ở trong mộng, Ngôn Du cũng vẫn như cũ rối rắm sự tình giữa mình và Sở Nguyệt Xuất, thậm chí không ngừng mơ thấy Sở Nguyệt Xuất lúc ở dưới thân của mình, còn có bộ dáng lạnh lùng lúc sau, suốt cả đêm cau mày trầm trọc. Hôm nay lại vẫn luôn căng lên dây thần kinh còn thật vất vả nghe người nam nhân kia lải nhải mà ngủ mất, bỗng nhiên bị hung hăng đá một cước, Ngôn Du mạnh mẽ bừng tỉnh ngồi dậy, ngậy ngốc nhìn chung quanh.

Sở Lục Y sớm đã từ bên người nàng đi qua, cũng không thèm liếc tới nàng một cái, về mặt bình tĩnh rất tự nhiên đi đến bên người lão sư Anh ngữ, cầm sách bài tập hỏi lão sư Anh ngữ vấn đề.

Về mặt đau khổ xoa xoa đầu gối, Ngôn Du chu môi, theo bản năng đi dụi mắt, kết quả đụng tới mắt mới ý thức được trên tay còn băng gạc bao lấy, vô luận là ánh mắt vẫn là thủ đều một trận khó chịu.

Sở Nguyệt Xuất chỉ lặng lẽ nhìn động tác của Sở Lục Y, bởi vì từ khi Sở Lục Y tiến vào nàng cũng ‘có tật giật mình’ cúi đầu làm bộ như đang nhìn sách, không muốn làm cho mọi người phát hiện mình một mực nhìn lên Ngôn Du.

Chính là chợt nghe tiếng kêu Ngôn Du phát ra, hoảng sợ đồng thời vội vàng lo lắng nhìn qua, liếc mắt một cái liền thấy Ngôn Du xoa chân, chân mày hơi nhíu lại, liếc Sở Lục Y một cái vốn vẫn đang giả bộ hỏi thăm vấn đề, thờ dài.

Trạng thái của nàng hai ngày này chứng thật là nhưong hai mươi hai mươi lo lắng, hơn nữa ngày đó nàng là từ lúc Ngôn Du rời đi mà bắt đầu thất thần... Cũng khó trách sẽ làm Sở Lục Y tức giận đến mức ở trong phòng làm việc ám toán Ngôn Du.

Nghĩ đến hai mươi hai mươi quan tâm mình, hai ngày này cơ hồ còn chưa từng có tươi cười, Sở Nguyệt Xuất chợt mỉm cười, đem sợi tóc liễu đến sau tai, mà theo Ngôn Du từ bên kia xem qua vừa hay nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất quay mặt, lại ngây dại.

Ngô... Sở lão sư cái dạng này... Thật là đẹp mắt gì đâu a...

Đứng ở một bên còn thật sự nghe lão sư Anh ngữ giảng đề mục, Sở Lục Y vừa thấy một màn như vậy, một tia nghi hoặc nổi lên trong lòng.

Kỳ quái, nếu như Ngôn Du cự tuyệt tỷ tỷ, vì sao lại nhìn tỷ tỷ mà lộ ra cái loại diễn cảm này?

Mất nhìn tỷ tỷ lại nhìn Ngôn Du, Sở Lục Y hí mắt, trùng hợp lúc này lão sư Anh ngữ cũng đem một đạo đề mục nói xong, Sở Lục Y lập tức lộ ra tươi cười đáng yêu, “Minh bạch rồi, tạ ơn lão sư ạ.”

Lão sư Anh ngữ gật gật đầu, mỉm cười nói “Không cần cảm tạ”, sau đó bắt đầu vội làm chuyện của mình.

Truyện Của Tui chấm Net

Sở Lục Y hướng Ngôn Du đi đến, Ngôn Du vốn đang nhìn Sở Nguyệt Xuất si mê, dư quang liếc thấy Sở Lục Y hướng chính mình đi tới thì lập tức thu hồi tầm mắt, ôm gối nhỏ ngẩn người.

Sở Nguyệt Xuất làm sao không biết Ngôn Du vừa mới nhìn lên mình, đã sớm bắt gặp nàng biểu tình ngờ ngác, trong lòng buồn cười, ngay sau đó cũng chứng kiến Sở Lục Y hướng tới Ngôn Du đi đến, không khỏi bắt đầu lo lắng.

Tiểu Y sẽ không lại muốn làm gì Ngôn Du đi?

Vốn nghĩ Sở Lục Y là muốn theo phía sau mình đi qua, Ngôn Du cố gắng đề xuống bất an, ôm gối nhỏ, nuốt ngụm nước miếng, chưa từng nghĩ Sở Lục Y sẽ có thể ở bên cạnh mình ngừng lại, lập tức sợ tới mức ôm chặt gối đầu, giống như chỉ có như vậy mới có thể cấp nàng thêm cảm giác an toàn.

“Tiểu Y, em lại đây.” Sở Lục Y tự nhiên là thấy trên mặt Ngôn Du tràn ra biểu tình hoảng sợ âm thầm buồn cười, đang muốn nói chuyện thì tỷ tỷ bỗng nhiên mở miệng. Mặt nhăn nhó nhíu mày, tiếp theo hung hăng trừng Ngôn Du đang thật cẩn thận quay đầu lại xem mình, mà cái trừng này liền lập tức khiến nàng quay mặt lại ngay, lúc này mới hướng tỷ tỷ đi đến, “Tỷ...”

(Ed: Cái cảnh này càng tương tượng càng thấy mắc cười. Rõ ràng trong lòng Tiểu Y muốn cười mà làm mặt lạnh, Du thì lăm lăm lét dòm, bị trừng một phát là y như rùa rúc vỏ mai, xin in đậm là mẹ 24 tuổi rồi đó mọi người!!!!)

Chỉ là muốn giúp Ngôn Du giải vây mới kêu Sở Lục Y lại đây, thế nhưng kêu xong rồi lại không biết nên lấy cớ gì mới hảo, Sở Nguyệt Xuất nhìn mọi người đang đi tới, ho hai tiếng, “Àn... Em... Nga, em giúp chị đem xấp văn này đi phát cho lớp, cuối giờ chị sẽ cho bình luận.”

Tiếp nhận một chồng văn mà Sở Nguyệt Xuất chuyển cho mình, Sở Lục Y hơi hơi nhíu mày, ánh mắt trong suốt sáng ngời, nhưong Sở Nguyệt Xuất chợt hạ tầm mắt lại rất nhanh cùng nàng nhìn thẳng, khôi phục lại bình tĩnh.

Gật gật đầu, Sở Lục Y cũng không nhiều lời, cầm xấp văn của Sở Nguyệt Xuất rời đi, hướng tới cửa ban công đi đến, chính là lúc trải qua bên người Ngôn Du vẫn có ý hờ lạnh một tiếng, nhưong Ngôn Du từ khi bắt đầu nhìn lên sợ tới mức run rẩy cả thân mình.

Đem một màn này thu vào trong mắt, Sở Nguyệt Xuất vừa buồn cười lại vừa tức giận, Ngôn Du đều lớn như vậy rồi mà còn là thầy của người ta nữa, thế nhưng lại có thể đi sợ học trò tới vậy, thật sự là...

Cái người ở trước mặt bọn cướp vẫn rất bình tĩnh xin ăn, ai mà ngờ sẽ thành như vậy đâu cơ chứ?

Không biết vì cái gì, rõ ràng tâm tình không tốt, rõ ràng vẫn còn làm Ngôn Du khó chịu, nhưng khi nhìn đến Ngôn Du đầu cho vẫn có cảm giác áp lực rầu rĩ tuy nhiên sẽ sinh ra một ít vui mừng.

Có lẽ đây là tâm lý của người ta khi lâm vào yêu đương vừa ngang ngành cũng vừa không thể giải thích đi.

Chính là Sở Nguyệt Xuất không biết Ngôn Du sợ dĩ sợ Sở Lục Y như thế chẳng qua là bởi vì đã đối với nàng làm ra chuyện kia nên khi đối mặt Sở Lục Y liền có cảm giác tội lỗi.

Chẳng qua cũng bởi vì, Sở Lục Y là muội muội của nàng.

Bị Sở Lục Y đập tỉnh lúc sau lại bị hù dọa một trận, lúc này Ngôn Du như thế nào cũng ngủ không được, gục xuống bàn ôm gối nhỏ, nghĩ về Sở Nguyệt Xuất trước kia với tất cả ôn nhu mà không khỏi bi thương.

Nếu không... Hay là cứ đi Mĩ Quốc đi, như vậy Sở lão sư cũng không cần gặp nàng, cũng sẽ không phải cảm thấy chán ghét và ghê tởm nữa.

---

Ed: Khi ta trở thành một kẻ tùy hứng, muốn làm gì thì làm thì thật là vui. Chả cần nghĩ với suy cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Chương 48

48, Chương thứ bốn mươi tám...

Hơn nữa... Tỷ tỷ...

Lần đầu, Ngôn Du thực nghiêm túc mà lo lắng chuyện đi Mĩ Quốc.

Đối với trước kia mà nói, chính là từng có ý nghĩ muốn đi nhưng mỗi lần từ chối đạo sư cũng không có lo lắng chút nào.

Bởi vì chỉ cần Ngôn Tĩnh ở một ngày, nàng sẽ không có khả năng đi Mĩ Quốc, vô luận như thế nào lo lắng đi nữa thì đều sẽ là kết cục này.

Chẳng qua hiện tại Ngôn Tĩnh cần kết hôn...

Không, nếu như không nói Ngôn Tĩnh cần kết hôn còn có Sở Nguyệt Xuất chán ghét nàng như vậy, có lẽ nàng sẽ vì quyền uy từng cử chỉ ôn nhu cùng với việc hay ngẫu nhiên phức tạp kèm lại nhai của Sở Nguyệt Xuất, quyền uy sự tín nhiệm và yêu thích của học trò trong lớp mà lưu lại...

Chính là hiện tại...

Tựa hồ thật không có lý do gì lưu lại.

Bất quá, để tỷ tỷ một mình phụ dưỡng ba mẹ, nàng cũng thật bất hiếu quá đi.

Nhưng không phải ba ba đã nói, khi gặp nàng chỉ tỏ phiên lòng thôi sao?

Vẫn là lần đầu tiên thực sự nghiêm túc đi suy nghĩ chuyện của bản thân mà trừ bỏ đi học thuật, Ngôn Du càng nghĩ càng bi quan, ngón tay bị đè ở dưới gối đầu, vẻ mặt biến đổi liên tục.

Nhiều lần luôn nương theo động tác quay đầu xem địa phương khác để có cơ hội nhìn lên Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất có cảm giác như chính mình quá thật điên rồi.

Nàng cũng đã ngoài hai mươi, chẳng lẽ còn cần phải giống như tiểu cô nương mới biết yêu mà làm chuyện thế này hay sao? Chẳng lẽ liền không biết khác chế một chút sao?

Thở sâu, nhường mình có thể tỉnh táo đọc sách nhưng khi nhìn lên rõ ràng nghe thấy tiếng Ngôn Du thở dài, lại nhìn không được muốn quay đầu nhìn nàng.

Thật sự là... Muốn làm cho người ta phát điên mà.

Tình huống như vậy cứ liên tục tiếp diễn đến khi tiếng chuông tan học vang lên, hai người vẫn luôn rối rắm này mới nhớ tự về nhà, chính là rối rắm cũng

không bay đi mất.

Giữa trưa về đến nhà, ăn cơm xong, Ngôn Du từ trong ngăn kéo của mình tìm thấy giấy căn cước cùng chi phiếu bỏ vào trong bao, ở trên giường nằm úp sấp trong chốc lát, chợt nhớ tới buổi trưa mình không có lớp.

Không có lớp... Đến trường làm cái gì a?

Nhưng buổi sáng quả thật không chút do dự bảo cái tên ẻo là Cổ Chánh tới trường học tìm nàng còn gì...

Hon nữa, nàng quả thật cũng rất muốn đến trường...

Là bởi vì Sở Nguyệt Xuất ư?

Hầu như không có biện pháp tĩnh hạ tâm lai đi nghiên cứu đề mục, Ngôn Du nghiêng người, gối lên cánh tay nhìn trần nhà, cố gắng suy tư.

Trước kia đối với Sở Nguyệt Xuất tựa hồ cũng không tới nông nổi ‘một ngày không thấy như cách ba thu’ a, cũng không thể vì một buổi tối say rượu loạn tính mà thích đi?

Chẳng lẽ nàng là cái loại trước quan hệ rồi mới biết yêu sao?

Chính là... Có thể trước kia cảm giác của nàng liền đã đối với Sở lão sư như vậy nha...

Hào phiến...

Quán tính nắm một bên mền ôm lấy đầu, Ngôn Du thở sâu, không thèm nghĩ đến chuyện mời nàng buồn bực không chịu nổi nữa, làm gì chứ, không phải cứ nàng muốn hay không là có thể theo ý được.

Kỳ thật, tính tình của nàng luôn luôn là như vậy.

Nàng yếu đuối, nàng không dám nói cho bất luận kẻ nào biết nàng thích tỷ tỷ, luôn luôn áp ở trong lòng, rồi ý vào tỷ tỷ sủng ái mình mà đối với tỷ tỷ lúc lạnh lúc nóng. Sau lại gặp được Sở Nguyệt Xuất, dần dần có cảm giác với Sở Nguyệt Xuất cũng không tự biết, nhưng lại cứ muốn bước từng bước một tới gần Sở Nguyệt Xuất, thẳng cho đến cuối cùng phát sinh chuyện kia mới không dám thừa nhận... Không dám thừa nhận?

Là không dám thừa nhận... Chính mình vẫn luôn dòi chuyện yêu thương đi.

Cười khổ, ngồi dậy, Ngôn Du dựa vào đầu giường ôm thân, cầm dựa vào bàn ở trước mặt, ánh mắt hốt hoảng.

Cho tới nay vẫn luôn đơn phương tỷ tỷ khiến nàng trở thành một người theo chủ nghĩa bi quan, hướng chi, từ nhỏ đến lớn đều bị người gạt bỏ ra ngoài... Chỉ số thông minh cao lại như thế nào chứ, còn không phải luôn luôn bị người chán ghét sao?

Tỷ tỷ cũng là bởi vì quan hệ huyết thống của các nàng nên mới có thể đối tốt với nàng như vậy, mà Sở Nguyệt Xuất...

Là rất thiện lương đi.

Nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất thật là tốt, Ngôn Du thở dài.

Tóm lại, nàng chưa bao giờ sẽ tham vọng quá cần có người nào đó yêu thích mình, coi như nam khó có khả năng, càng không nói đến nữ nhân.

Hay là đi Mỹ Quốc đi, đi Mỹ Quốc rồi... Dù sao ở đó đều là người mình không quen biết, cũng sẽ không quan tâm là có người mình yêu hay không, tự nhiên cũng sẽ không thương tâm như vậy nữa.

Yếu đuối, tự ti, chỉ biết trốn tránh.

Tính cách Ngôn Du có khuyết điểm, khi đối mặt vấn đề tình cảm với Sở Nguyệt Xuất liền thiếu tỉnh táo.

...

Sở Lục Y theo buổi sáng mà bắt đầu tự hỏi quan hệ tỷ tỷ của mình cùng Ngôn Du là gì.

Tình huống giữa hai người cùng nàng đoán tựa hồ hoàn toàn bất đồng...

Từ trước nàng chỉ muốn nhường tỷ tỷ yêu Ngôn Du do đều là nữ nhân, như vậy ít nhất tỷ tỷ có thể chấp nhận chuyện bản thân nàng thích nữ nhân...

Sau lại phát hiện Ngôn Du thích chính là Ngôn Tĩnh, vì thế nàng lại bắt đầu tính kế càng muốn cho Ngôn Du yêu thích tỷ tỷ mình hơn... Hướng chi, xem đáng đáp Ngôn Du như vậy, đối với Sở Nguyệt Xuất nhất định có cảm giác.

Cho nên ngày đó, nàng mới có thể quý dị nói với Ngôn Du, “Cô còn yêu tỷ tỷ em không?”

Tâm lý học ám chỉ, năng chỉ là sử dụng thành thục mà thôi. Gì chứ trăm ngàn mưu kế làm qua vẫn không dự đoán được tỷ tỷ mình cùng Ngôn Du trên mặt cảm tình còn không có tiến triển gì thì trên thân thể đã xảy ra chuyện.

Quá nhanh... Thân thể trước cảm tình đã xảy ra quan hệ thân mật, như vậy thật sự quá nhanh...

Nhanh đến mức nàng trở tay không kịp, nhanh đến mức nàng chỉ còn biết lo tỷ tỷ thương tâm, nhanh đến mức nàng hận không thể giết chết Ngôn Du.

Ăn xong ngồi trước bàn đọc sách ở gian phòng của mình, Sở Lục Y chống cằm nhìn mặt bàn, mày nhíu lại chặt chẽ.

Lại không nói việc Sở Nguyệt Xuất còn khó chịu, liền hôm nay xem Ngôn Du phản ứng, đáng ra vì đem tỷ tỷ ăn xong liền lau sạch, đối mặt tỷ tỷ thô lỗ lại cự tuyệt nên có chút phản ứng phù hợp a... Không nên dùng cái loại diễn cảm ấy náy nhìn tỷ tỷ nàng mới phải chứ.

Còn phản ứng lúc thấy mình lại là... Cảm giác tội lỗi.

Hơn nữa, tỷ tỷ tựa hồ một mực che chở Ngôn Du, cái này lại càng thêm không đúng.

Nàng hiểu Sở Nguyệt Xuất, lấy Sở Nguyệt Xuất kiêu ngạo, nếu bị cự tuyệt tuy rằng thương tâm, chính là tuyệt đối sẽ không còn che chở Ngôn Du như vậy nữa. Ở địa vị Sở Nguyệt Xuất, hành động che chở Ngôn Du nhất định sẽ bị cho rằng lấy lòng hoặc là đang theo đuổi, Sở Nguyệt Xuất kiêu ngạo thế kia chắc sẽ không cho phép đâu.

Như vậy... Có lẽ Ngôn Du không có cự tuyệt?

Híp mắt, Sở Lục Y đưa tay nhẹ nhàng xoa mặt bàn, trầm tư một lúc lâu mới đứng dậy.

Hết thấy nên tìm Ngôn Du lên tiếng hỏi rõ mới được.

Buổi chiều Sở Nguyệt Xuất là có tiết, trong lúc đó Sở Lục Y đi vệ sinh có đi ngang qua văn phòng, hơi kinh ngạc chứng kiến Ngôn Du ở trong văn phòng nằm trên mặt bàn, nhãn châu xoay động, bụng đã có kế hoạch.

Đợi cho Sở Nguyệt Xuất bình luận văn được một nửa, Sở Lục Y bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ nằm úp trên bàn, bạn học ngồi ở bên cạnh nàng vội vàng hỏi.

“Đau bụng...” Sở Lục Y gất gao cau mày, cắn răng, “Hình như là tiêu chảy... Vừa mới đi học có đi một lần rồi, chính là...”

“A... Kia... Vậy bạn hiện tại đi nhanh đi.” Ngồi cùng bàn vừa nói vừa giơ tay cắt đứt Sở Nguyệt Xuất giảng bài, “Sở lão sư, Lục Y đau bụng.”

Vừa tiến vào trạng thái dạy học liền hết sức chăm chú, Sở Nguyệt Xuất nghe vậy sững sốt, vội vàng đi qua, “Tiểu Y, làm sao vậy?”

“Không có việc gì...” Sở Lục Y cắn môi, chống mặt bàn đứng lên, “Bụng có thể do ăn bậy bạ gì đó thôi... Em... Em có thể đi vệ sinh được không?”

“Mau đi đi.” Sở Nguyệt Xuất cảm thấy một trận tự trách, hai ngày nay bởi rối rắm chuyện mình và Ngôn Du mà quan tâm muối mè rõ ràng giảm đi rất nhiều.

Sở Lục Y gất gất đầu, Sở Nguyệt Xuất nhìn bạn học ngồi cùng bàn của nàng liếc mắt một cái, muốn nói lại thôi.

Kỳ thật lão sư bình thường chứng kiến học trò sinh bệnh đều sẽ nhường học trò ngồi cùng bàn cùng đi một chuyến tới phòng cứu thương. Chính là bởi vì Sở Lục Y là muối mè của Sở Nguyệt Xuất, ngược lại nhường Sở Nguyệt Xuất có điều băn khoăn.

Mà học trò nọ cũng coi như thông minh lanh lợi, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất muốn nói lại thôi, vội mở miệng, “Lão sư, để em bồi Lục Y đi qua phòng y tế nha.”

“Không cần...” Sở Lục Y khoát tay, “Bạn mau nghe giảng bài đi, mình... Tự mình đi là được rồi, cũng không phải bị nặng lắm...”

Nàng là đoán chắc tỷ tỷ nghe được lời này sẽ không để cho bạn ngồi cùng bàn hy sinh thời gian lên lớp.

Nghe vậy sững sốt, Sở Nguyệt Xuất đánh giá muối mè trong chốc lát, thở dài, “Em chó miễn cưỡng...”

“Sẽ không.” Sở Lục Y miễn cưỡng bài ra một nụ cười, tiếp theo bỗng nhiên sắc mặt đại biến, bỏ lại một câu vội vàng chạy ra phòng học, “Lão sư em đi trước.”

Có chút bận tâm nhìn thân ảnh Sở Lục Y, Sở Nguyệt Xuất không ngừng ở trong lòng tự trách mình, bất quá vẫn là rất nhanh thu thập xong tâm tình tiếp tục giảng bài.

Từ trong phòng học chạy ra, Sở Lục Y mới nhẹ thở ra.

Nếu là tiếp tục tha dài, nàng thật lo lắng bị tỷ tỷ thông minh lanh lợi của mình nhìn ra nàng giả bộ.

Bước thoải mái hướng văn phòng đi đến, còn chưa tới cửa phòng làm việc liền chứng kiến Ngôn Du cùng một người nam nhân đứng ở nơi đó nói chuyện,

hơi sùng sò, dừng bước, trốn sau một cây cột ở vùng phụ cận.

“Tiểu muội muội, cô cứ như vậy liền có thể ngủ, có phải thân thể yếu hay không a, tôi đã nói với cô rồi...” Chuyện kể rằng người nam nhân kia là một thân âu phục màu trắng chỉnh tề, mặc ở trên người hẳn lại có vẻ thập phần bảnh bao, ở bên trong chính là một lớp áo sơ mi màu hồng, còn có một cái cà-vạt màu trắng mặt trên có hoa văn hình hoa đào cùng với chiếc kẹp rất bắt mắt nằm ở trên cà-vạt. Giờ phút này, trong tay nam nhân đang cầm giấy căn cước cùng chỉ phiếu của Ngôn Du, thanh âm nghe dị thường mềm mại lại nói lời thăm thía, “Cô nên đi bệnh viện kiểm tra thân thể một chút, đặc biệt cô đi Mĩ Quốc là phải cùng làm việc với xú nam nhân cho nên... Ai nha tên xú nam nhân kia a, tôi đã nói với cô, hẳn một mực cứ hễ bận rộn sẽ không ăn cơm không đi ngủ, cô đi khẳng định cũng sẽ như vậy, sớm muộn gì cũng chịu không nổi cho coi...”

Ui chào...

Ngôn Du xem nam nhân đứng trước mặt kêu Cổ Chánh này, bộ dáng như vậy, đã không biết nói cái gì cho phải.

Kỳ thật... Nàng và lão sư vốn cùng một loại người, làm nghiên cứu rồi có thể không ngủ, không nghỉ cũng không ăn, không uống.

Hai người đều không có chú ý tới người vẫn đang núp ở sau cây cột cách đó không gần cũng không xa.

Sở Lục Y không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đi Mĩ Quốc còn muốn cùng làm việc với xú nam nhân?

Ngôn Du... Muốn đi Mĩ Quốc sao?

---

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Chương 49

49, Chương thứ bốn mươi chín...

“A... Cái kia...” Đối mặt nam nhân vẫn không ngừng lải nhải, Ngôn Du rốt cục không thể nhịn được nữa, “Cái kia... Cổ tiên sinh... Tôi nghĩ đi cầu...”

“Ồ...” Hãy còn nói chuyện nam nhân cũng ngắt người, tiếp theo khoát tay, “Ài mờ, nữ hài tử không nên nói cái gì mà đi cầu, cô nên nói là muốn đi vệ sinh, như vậy dễ nghe hơn.”

(Ed: Sao má này má nói nhiều quá thể hà!!! Tới tui còn hông nhịn được muốn nhét nùi giẻ vào mồm của mẹ =\_ =)

“A... Nha...” Ngôn Du nhức đầu, “Cổ tiên sinh, tôi nghĩ đi vệ sinh.”

“Tốt, đi đi.” Nam nhân nhún vai một cái, “Tôi đây rất bận rộn, tôi cũng đi đây.”

Cổ Chánh đối với nàng phát phát tay, “Chờ thủ tục làm xong cô phải đi đại sứ quán phỏng vấn, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho cô biết.”

“Hảo.” Ngôn Du đối với người nam nhân này hết chỗ nói rồi, rõ ràng người đứng ở chỗ này lải nhải cho nàng nghe tận 20 phút chính là hắn, còn bận với chả rộn...

Nhìn thấy thân ảnh nam nhân rời đi, Ngôn Du nhẹ thở ra, bất quá cũng có xúc động đi nhà cầu, dứt khoát hướng WC đi đến. Sở Lục Y đứng lúc này đi tới, vẻ mặt tức giận, “Ngôn Du!”

Thân mình run lên, Ngôn Du quay người lại bắt gặp Sở Lục Y, nuốt một ngụm nước miếng, “Ừa... Lục Y bạn học...”

Thở sâu, áp chế tức giận, Sở Lục Y lộ ra một nụ cười thật tươi, “Ngôn lão sư muốn đi vệ sinh phải không? Vừa lúc em cũng muốn đi, cùng nhau đi.”

“A...” Biết Sở Lục Y nhất định nghe được mình và người nam nhân kia nói chuyện, Ngôn Du hoàn toàn luống cuống không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể nhìn Sở Lục Y hướng chính mình đi tới, tiếp tục thuận theo nàng đi đến WC.

“Cô muốn đi Mĩ Quốc?” Đi đến góc rẽ, Sở Lục Y bỗng nhiên mở miệng, “Ngôn lão sư muốn đi Mĩ Quốc?”

“Cô...” Nháy mắt mấy cái, Ngôn Du nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất buổi chiều thấy mình mặt vẫn không chút thay đổi, thờ dãi, “Àn.”

“Cô dám đối với tỷ của tôi bội tình bạc nghĩa hả?” Nhịn xuống xúc động muốn đập Ngôn Du, Sở Lục Y dừng bước, “Ngôn Du, tỷ của tôi làm sao đối

với cô không hảo đây, cô lại nhẫn tâm làm vậy với chị ấy!”

“Cô...” Ngôn Du bắt đầu khăn trương, cúi đầu, thủ dặt góc áo, “Cô...”

“Hừ, tỷ của tôi vẫn luôn đối tốt với cô, không phải sao?”

“Đúng vậy...” Ngôn Du cúi thấp đầu, nhìn sàn nhà, thanh âm nghe có chút xa xôi, “Sở lão sư tốt lắm... Tốt lắm tốt lắm...”

“Vậy tôi hỏi cô, cô tại sao lại làm ra chuyện thực xin lỗi chị ấy?” Nhìn chung quanh không có ai, Sở Lục Y phản hận đi qua một phen nhéo áo Ngôn Du, “Cô rõ ràng đều đã làm ra chuyện như vậy với tỷ tỷ của tôi!”

“Đêm đó... Uống rượu... Thực xin lỗi.” Biết mình làm sai vẫn chính là sai lầm thật lớn, uống rượu cũng không thể lấy ra làm có, đầu Ngôn Du rũ xuống càng lợi hại hơn, “Cô biết cô thực có lỗi với Sở lão sư.”

Cho nên, Sở Lục Y nếu quả thật muốn làm gì với nàng, nàng cũng không sao cả.

“Vậy cô không nên đi phụ trách sao?” Nhéo áo Ngôn Du, Sở Lục Y tiếp tục nói, “Tỷ của tôi tốt như vậy, chị ấy làm sao không xứng với cô đây!”

“Cô... Sở lão sư tốt lắm... Là cô không xứng với nàng... Cô...” Ngôn Du theo thói quen nói, càng nói càng tự ti, “Cô chỉ là nữ nhân, cô không nên đối với nàng có cái loại cảm giác này, lại càng không nên uống rượu mà làm ra cái sự tình kia với nàng... Là cô hỗn đản... Đều là cô không tốt...”

Ân?

Sở Lục Y lúc này xem như đã hiểu, Ngôn Du đối với Sở Nguyệt Xuất quả thật có cảm giác.

Có lẽ, ngay từ mới bắt đầu, hướng suy nghĩ nàng liền sai lầm rồi?

Tay đang nắm lấy áo Ngôn Du buông ra, Sở Lục Y xem thời gian, tựa hồ chính mình đi ra cũng khá lâu, nên nắm chắc thời gian hỏi ra điểm mấu chốt mới được.

“Em hỏi cô, cô phải thành thật nói với em, nếu là dám gạt em, em... Em sẽ nhường Sở Giản Hề ‘tắm quất’ cô!”

Nghe nói vậy không khỏi cả kinh, nghĩ đến mười mười Sở Nguyệt Xuất còn có một người kêu là Sở Giản Hề, còn là một cảnh sát, lưng Ngôn Du một mảnh băng hàn. Ngay sau đó trong đầu hiện lên một cái ý nghĩ, lại có chút suy sụp tinh thần.

Sở lão sư thật sự thiện lương mà, có một mười mười làm cảnh sát nhưng vẫn không có nhường cảnh sát đập nàng.

Mình làm chuyện như vậy với nàng, lại có thể không bị xem như tội phạm mà bắt lại...

“Có nghe thấy không vậy!” Mắt thấy Ngôn Du lại đang thất thần, Sở Lục Y đưa tay vỗ xuống bả vai của nàng. Thân mình run lên, Ngôn Du ngẩng đầu nhìn Sở Lục Y, ai ya gắt đầu.

“Em hỏi cô, cô có thích tỷ của em hay không?” Sở Lục Y mới mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề, đối với nàng mà nói, vấn đề này là mấu chốt.

“...” Trầm mặc vài giây, Ngôn Du hạ xuống tầm mắt, thanh âm nhỏ nhỏ, “Thích.”

Tuy rằng thanh âm thật nhỏ bất quá Sở Lục Y vẫn là nghe được nhất thanh nhị sở, lại hỏi tiếp, “Tỷ của em cùng chị của cô, cô càng ưa thích ai hơn?”

Mạnh ngừng đầu, Ngôn Du nhìn về mặt nghiêm túc của Sở Lục Y, có chút đại ra.

Sở Lục Y... Là làm sao mà biết...

Đang nghi hoặc rồi lại nghe thấy Sở Lục Y một tiếng ép hỏi, “Người nào!”

“Không đồng dạng như vậy.” Một câu buột miệng nói ra, Ngôn Du lui về sau từng bước, “Tỷ tỷ... Sở lão sư... Cảm giác không giống với...”

Không đúng... Cũng có địa phương cảm giác lại giống nhau...

Mây nhú lại thật chặt, Ngôn Du lâm vào mê hoặc, như thế nào cũng đều tránh không ra. Sở Lục Y híp mắt xem nàng thật lâu, mở miệng lần nữa, “Được rồi, vấn đề này trước không truy cứu. Một vấn đề cuối, cô cùng tỷ của em vì cái gì bỗng nhiên quan hệ thành ra như vậy?”

Ngẩng đầu nhìn Sở Lục Y, Ngôn Du nghi ngờ, “Em không biết sao... Bởi vì cô đối với Sở lão sư...”

Làm ra cái loại sự tình này.

Mặt sau còn vài chữ chưa nói ra miệng nhưng mặt Ngôn Du đã đỏ lên.

Sao mà vấn đề luôn không chiếm được đáp án nàng mong muốn a? Sở Lục Y có chút giận, trừng mắt nhìn Ngôn Du, “Cô đối với tỷ em... Cái kia lúc

sau, tỷ của em đã nói gì với cô?”

Nhắc tới chuyện nhường Ngôn Du khó chịu, Ngôn Du có chút ừ ừ, thanh âm rầu rĩ, “Sở lão sư nói chỉ là 419, không có gì đâu.”

Àc?

Lúc này đổi thành Sở Lục Y ngây dại.

“Sở lão sư gần đây nhất định thực thương tâm đi.” Ngôn Du làm như nói với Sở Lục Y lại như là thì thào tự nói với mình, “Bị mình như vậy mà... Chính là nàng thiện lương như vậy...”

Cho nên mới nói, không phải Ngôn Du cự tuyệt tỷ, mà là tỷ căn bản không để Ngôn Du có cơ hội phụ trách?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Sở Lục Y nhất thời liền không rõ.

Nếu như tỷ tỷ không muốn cùng một chỗ với Ngôn Du, như vậy mấy ngày gần đây rồi rầm cùng khó sống lại bởi vì sao a?

“Sở lão sư... Mới sẽ không thích cô đâu...” Ngôn Du dựa vào vách tường, chán nản nói.

Không có khả năng a, tỷ tỷ nhà nàng phản ứng rõ ràng là ưa thích Ngôn Du a. Không thích Ngôn Du, làm sao có thể đem thân mình giao cho Ngôn Du... Chính là tỷ...

Chuông tan học vào lúc này vang lên, Sở Lục Y phục hồi tinh thần lại, lôi kéo Ngôn Du thẳng đến WC, sau khi tới mới buông nàng ra, “Không được nói tỷ biết em tới tìm cô đồ nha.”

Nháy mắt mấy cái, có chút không rõ vì sao, nghĩ lại, có lẽ là Sở lão sư không muốn muối muối biết nhiều chuyện mà trách mình, cho nên chỉ cùng muối muối nói vài chuyện của các nàng, Ngôn Du lại coi đó là lý giải, gật gật đầu, “Hào.”

Sở Lục Y thật là một hảo muối muối đâu, đâu như chính mình... Ai~...

Hai người từ trong WC đi ra, Sở Lục Y đã khôi phục bộ dáng suy yếu, Ngôn Du có chút khó hiểu, còn tưởng rằng nàng thật sự bỗng nhiên mà bị vậy, vội vàng đỡ nàng, “Em làm sao vậy?”

Ở trong lòng liếc mắt khinh bỉ Ngôn Du trong sáng, Sở Lục Y thuận thế để nàng giúp đỡ, nhủ lại mi, “Đau bụng, vừa mới chỉ là có một chút, hiện tại rất đau...”

“A...” Ngôn Du lập tức hoảng tay chân, “Kia... Để cô đỡ em đi phòng y tế...”

Sở Nguyệt Xuất tan học liền vội vàng vàng ra khỏi phòng học, đi đến góc rẽ liền bắt đầu cù kết, không biết nên đi xuống lầu hướng phòng y tế, hay là nên hướng WC đi. Kết quả đang lúc do dự liền chứng kiến Ngôn Du giúp đỡ Sở Lục Y từ WC vừa đi tới, hơi sững sờ, chính là có chút chần chờ, liền lập tức đi qua, “Tiểu Y, còn khó chịu lắm không? Đi phòng y tế đi?”

Nhân cầu vừa chuyển, cũng muốn nhìn một chút tỷ tỷ mình cùng Ngôn Du phản ứng, Sở Lục Y cố gắng không để cho mình khản trương, nằm ở trên vai Ngôn Du, “Àn...”

Vốn định từ trong tay Ngôn Du tiếp nhận Sở Lục Y nhưng khi nhìn dáng dấp Sở Lục Y như vậy, Ngôn Du đã muốn thương mở miệng trước, “Nhanh đi phòng y tế đi.”

Tuy rằng Sở bạn học thoát nhìn thực thon thả nhưng sức nặng đặt ở trên vai nàng thật sự nặng lắm a, nhất định là Sở bạn học cực kỳ đau đi. Nghĩ tới như vậy, Ngôn Du sốt ruột giúp đỡ Sở Lục Y đi hai bước, Sở Lục Y hoàn toàn không có gãy giữa, theo Ngôn Du cuốc bộ đi, Sở Nguyệt Xuất bắt đầu đi, chỉ có thể đi theo bên cạnh hai người, một đường thẳng đến phòng y tế.

Mà y sĩ vừa nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du tiến vào liền ngăn cản cả người, cũng không biết là theo nơi nào biết Ngôn Du có tính khí mơ hồ, đẩy đẩy gọng kính, “Ngôn lão sư lại bị thương?”

“A...” Ngôn Du đỏ mặt lên, sững sờ tại chỗ không biết trả lời thế nào.

Sở Lục Y ghé vào trên vai nàng nghe vậy thiếu chút nữa bật cười, may mắn đúng lúc ngừng lại rồi thở nhẹ ra, ngược lại Sở Nguyệt Xuất thân làm tỷ tỷ lại là cô chủ nhiệm, vẻ mặt không khỏi sốt ruột, “Lâm lão sư, mau nhìn xem Tiểu Y, em ấy đau bụng đã lâu rồi...”

Gật gật đầu, nhường Ngôn Du giúp đỡ Sở Lục Y ngồi xuống làm một phen hỏi, còn có người kia cũng biết nên trả lời bệnh trạng thế nào, hướng chi đại mùa đông như thế này Sở Lục Y ăn mặc cũng khá dày, sắc mặt thoát nhìn cũng không tính hồng nhuận cho lắm kết hợp một bộ nhủ mi, cứ như vậy lừa dối thành công, thông qua kiểm tra.

“Hắn là do ăn đồ không tốt, uống thuốc một chút là được.” Y sĩ vừa nói vừa đứng dậy đi tới quầy lấy thuốc, Sở Lục Y nhân cơ hội nhìn lên vẻ mặt Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du, liền thấy Ngôn Du tuy rằng luôn luôn hướng cạnh mình nhìn, tổng hội thường thường sẽ hướng Sở Nguyệt Xuất bên đó xem một cái, giữa lòng mày còn nhìn ra được lo lắng.



Cảm tình lo lắng của Ngôn Du là do tỷ tỷ vẫn đang lo cho nàng mà có ư?

Sở Lục Y bỗng nhiên có xúc động muốn đánh bay Ngôn Du, nghĩ lại, cũng tốt, xem ra Ngôn Du này đối với tỷ tỷ cảm tình cũng đủ thâm, ít nhất đã muốn làm được chuyện sẽ gánh lấy lo lắng của tỷ tỷ bởi vì mình mà có a.

“Chính là ăn đồ không tốt sao?” Sở Nguyệt Xuất lúc này đầu dễ gì đi trông nom Ngôn Du có ở đây hay không, mà là thực lo lắng nhìn muội muội, xoay người đi xem y sĩ, “Chính là em ấy hai ngày nay cũng không có ăn cái gì a, đều là do tôi làm đồ ăn...”

Nàng làm đồ ăn, có thể có vấn đề gì đây?

Cũng khó nói, hai ngày này nàng bởi vì quá mức rồi rắm chuyện mình và Ngôn Du thế cho nên nấu cơm không yên lòng, mà như thế đã khiến tiểu muội tiêu chảy sao?

Nghĩ đến điểm này, Sở Nguyệt Xuất không khỏi có chút cáu giận Ngôn Du, theo bản năng quay đầu trừng mắt Ngôn Du, vừa lúc Ngôn Du đang nhìn lên bị bắt gặp, chớp chớp mắt, chu môi, ủy khuất.

Vì cái gì lại trừng nàng a, chẳng lẽ ngay cả cùng nàng đỡ học trò lại phòng y tế cũng không được sao?

---

Editor: Người ta nói phạm làm ruồi muỗi dễ bị chết oan lắm, quả không sai a~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 50: Chương 50

50, Chương thứ năm mươi...

Chứng kiến Ngôn Du ủy khuất chu môi còn rụt lại bả vai vọt đến một bên, Sở Nguyệt Xuất cũng sợ run hai giây, nhất thời có chút thảm máng chính mình gấp đến độ choáng váng đầu óc.

Cùng người nọ lại có quan hệ gì đâu, rõ ràng là do chính mình... Không buông tha...

Đến tận đây, Sở Nguyệt Xuất thở dài.

“Nga, uống thuốc này trước, nếu thật sự không được thì phải đi bệnh viện xem xem.” Y sĩ cầm thuốc cùng nước đưa cho Sở Lục Y, nhưng Sở Lục Y đang xuất thần trầm quan sát Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất không nhìn được nhãn lại mị, bất đắc dĩ bị buộc phải bụng nước lên nuốt viên thuốc kia.

Lúc này chính là hy sinh rất lớn đó nha...

“Vị bạn học này tới trước giường bên kia nằm nghỉ ngơi một lát đi.” Y sĩ đối với Sở Lục Y nói xong, tiếp đó lại nói với Sở Nguyệt Xuất, “Sở lão sư, tôi vừa mới kê thuốc, trong này có vài loại thường dùng đều đã dùng xong, giờ tôi phải ra ngoài một chuyến, cô xem...”

“Nga, không có việc gì, tôi ở lại đây là được.” Sở Nguyệt Xuất lập tức đáp. Kỳ thật vốn nàng vẫn thực lo lắng cho Sở Lục Y, bản thân nàng lúc làm đồ ăn có xảy ra vấn đề cũng không còn sự tình nào nữa a, cho nên chỉ thực lo lắng Sở Lục Y có phải còn vấn đề khác hay không.

“Tốt, vậy làm phiền Sở lão sư.” Y sĩ mỉm cười, nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, dứt khoát lại mỉm cười, ly khai khỏi phòng y tế.

Còn Ngôn Du thì xấu hổ không thôi, đi thì không bỏ được, mà không đi thì giống như cũng không có lý do gì đợi ở chỗ này...

Giúp Sở Lục Y đến nằm trên giường, Sở Nguyệt Xuất ngồi xuống, nài nỉ lại càng chặt, “Sao bỗng nhiên bị đau bụng, Tiểu Y, em hôm nay trừ ăn cơm ra còn ăn cái gì hả?”

Làm sao nghĩ đến y sĩ sẽ bỗng nhiên rời đi như vậy, Sở Lục Y sợ bị tỷ tỷ thông minh lanh lợi của mình nhìn ra bản thân giả bệnh, quyền quyền thân mình, “Không có a...”

Tiếp tục nhìn biểu tình Ngôn Du giống như không muốn rời đi nhưng lại không đi không được, lập tức mở miệng, “Ngôn lão sư...”

Lúc này chỉ có thể quan sát xung quanh, chẳng qua bởi vì Ngôn Du còn tại đây nên tỷ tỷ mới có thể phân tán lực chú ý, như vậy liền sẽ không phát hiện mình giả bệnh. Nếu phòng y tế chỉ còn mình và tỷ tỷ, nàng thực sợ sẽ bị vạch trần.

Sở Nguyệt Xuất lúc này mới ý thức Ngôn Du cũng còn trong phòng y tế, hơi hơi quay đầu nhìn nàng một cái, thấy Ngôn Du nghe Sở Lục Y gọi lập tức hai tròng mắt tỏa sáng trông lại đây, chẳng biết tại sao nhìn không được mà lộ ra một thoáng cười yếu ớt, lại lập tức thu vào.

Đang suy nghĩ nên lấy cái gì để Ngôn Du lưu lại, Sở Lục Y không có bỏ qua vẻ mặt của tỷ tỷ, kết hợp lời Ngôn Du nói trước đó lại lâm vào mê mang.

Tỷ tỷ rõ ràng là ưa thích Ngôn Du, nhưng tại sao...

Bị Sở Lục Y kêu, trong lòng Ngôn Du không khỏi cao hứng, trên mặt cũng không giấu nổi vui sướng, chính là lại lo lắng Sở Nguyệt Xuất tức giận, thật cẩn thận đi qua, đem bàn tay run nhè nhẹ phóng tới sau lưng, chờ Sở Lục Y nói chuyện.

Nhưng thật ra Sở Nguyệt Xuất cũng rất nguyên ý ở một chỗ chờ đợi cùng với Ngôn Du, cũng đang chờ Sở Lục Y mở miệng nói ra một câu, nhưng không ngờ Sở Lục Y gọi xong lại không nói thêm gì, cái này cũng không biết nên làm sao mới tốt.

Đợi đã lâu cũng không thấy Sở Lục Y nói chuyện, ngược lại chứng kiến nguyên bản Sở Lục Y vốn có quyền lên tiếng giống như sắp ngủ tới nơi, Ngôn Du nhúc nhích, theo bản năng quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, cũng vừa bất giác Sở Nguyệt Xuất đem vài sợi tóc rơi trên trán vén ra sau tai, thấy sườn mặt của nàng lại bắt đầu ngày ngốc.

Còn có vành tai khéo léo kia... Đêm hôm đó... Nàng giống như có ngâm... Cùng mút qua...

Nghĩ đi nghĩ lại trên mặt liền bắt đầu một mảnh ửng đỏ, ánh mắt Ngôn Du cũng dần dần nóng rực lên. Sở Nguyệt Xuất đã sớm biết nàng nhìn mình chăm chăm, vốn định coi thường lại cảm thấy sườn mặt bị nhìn thành một mảnh nóng bỏng, cả người không được tự nhiên, cuối cùng nhìn không được quay đầu, chống lại ánh mắt thoát nhìn có chút trắng trợn của người kia, trong nháy mắt liền minh bạch ý nghĩ của nàng, hơi thở bị kiềm hãm, trên mặt cũng bắt đầu thêu hồng, vội vàng quay đầu đi.

Rõ ràng trong lúc vô tình đã bị nét thẹn thùng thoáng qua của Sở Nguyệt Xuất hấp dẫn, diễn cảm Ngôn Du càng thêm đại ra.

Uy...

Sở Lục Y đối với hai người này quả thực hết chỗ nói rồi.

Rõ ràng là đang giận dữ, thế nhưng một lát lại thành ra cái dạng... Vừa nhìn vào liền thấy ngay JQ? Một ánh mắt xích lỏ không che giấu chút nào, một vẻ mặt thẹn thùng muốn nói lại thôi...

Làm sao ngay cả cảm giác xấu hổ hai người kia cũng không biết a...

Hiểu được như vậy rất không đúng, Sở Nguyệt Xuất ngồi thẳng người, ho hai tiếng, hừ, Ngôn Du lại một chút phản ứng cũng không có, vẻ mặt ngốc ngơ cứ nhìn nàng chăm chăm. Vì thế người đang thẹn thùng này có chút thẹn quá hoá giận, quay đầu, hung hăng liếc Ngôn Du một cái, chính là một cái nhìn kia vừa dẫn theo một ít ngưng ngưng cùng oán trách, có vẻ phong tình vạn chủng cực kỳ.

Vì thế Ngôn Du có chỉ số thông minh cực cao thực tự giác bổ sung vào, vẫn là đêm đó Sở Nguyệt Xuất yêu kiều, “Từ bỏ đi mà...” =))))))))))

Nuốt ngụm nước miếng, thanh âm rõ ràng đến nỗi trong phòng y tế hai người khác cũng nghe được ‘nhất thanh nhị sở’, Ngôn Du nắm chặt tay, lại nhìn mặt Sở Nguyệt Xuất càng ngày càng đỏ liếc mắt một cái...

Lựa chọn bỏ chạy.

Nàng muốn đi gội nước lạnh, thật kỳ quái, trước kia đối mặt với tỷ tỷ cũng chỉ là nghĩ muốn hôn môi mà thôi, chính là hiện tại đối mặt với Sở Nguyệt Xuất, lại thường xuyên nghĩ tới chuyện đã làm trong đêm đó, muốn giữ lấy Sở Nguyệt Xuất.

“Phốc...” Sở Lục Y lúc này đã hoàn toàn nhìn không được nữa, lập tức cười ra tiếng. Bởi vì nụ cười này của muội muội, Sở Nguyệt Xuất vốn còn có chút thẹn thùng liền nghĩ đến bộ dáng ngu ngốc của Ngôn Du còn vội vàng vàng chạy đi, cũng không nhìn cười được.

Người nọ... Quả nhiên không giống bình thường nga.

Chính là...

Không có chú ý tới vừa rồi muội muội cười lớn tuyệt không giống người đang sinh bệnh, Sở Nguyệt Xuất hạ xuống mi mắt, trong lòng có chút vui sướng lại có gì đó không tự tin cùng mâu thuẫn.

Bộ dáng Ngôn Du vừa rồi... Có phải... Cũng yêu thích mình rồi không...

Sau khi cười xong mới biết có điểm không tốt, Sở Lục Y trộm nhìn tỷ tỷ, thấy nàng không chú ý tới mình mà hãy còn tự hỏi, phục lại thân thể, nhân cầu vừa chuyển mở miệng, “Tỷ... Ngôn lão sư làm cái gì vậy a...”

Nhìn pho bộ dáng kia liền biết chắc là đang suy nghĩ chuyện không tốt, không ngừng mê đắm nhìn chăm chăm tỷ tỷ của nàng như vậy, nói không chừng là đang nhớ lại chuyện đêm hôm đó đi.

Nghĩ đến chuyện đêm đó, Sở Lục Y chính là đã nhìn lên, tim cũng đập nhanh hơn vài phần, vội vàng chỉnh lại thân mình.

Trên mặt thật vất vả bỏ đi được màu hồng lại lần nữa trở về, Sở Nguyệt Xuất nhất thời cũng có chút nghẹn lời, một lúc lâu mới nói, “Có thể là muốn đi vệ sinh đi.”

“Nha...” Sở Lục Y ra vẻ không biết gì cả gật đầu, tiếp theo nhỏ giọng nói thầm, “Ngôn lão sư chẳng lẽ cũng tiêu chảy, vừa rồi rõ ràng đã đi WC một lần...”

Nghe nói như thế, mặt Sở Nguyệt Xuất lập tức trưởng thành màu đỏ sẫm, có chút bất an xoa xoa đầu, ho khan vài tiếng, đứng lên, đi quanh phòng y tế, “Lâm lão sư sao đi lâu như vậy sao còn chưa có trở lại đây vậy ta...”

...

Chạy tới WC hướng trên mặt giọt nước lạnh, mà mùa đông nhiệt độ nước thật sự đủ thấp nhường Ngôn Du một trận lạnh run, đợi cho bát nước xong mới tùy tiện lau mặt trở về phòng y tế.

Đang ôm tay ở trong phòng y tế đi tới đi lui, Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn thấy trên mặt Ngôn Du đầy bọt nước vẫn còn không có lau sạch sẽ liền đoán được nàng vừa rồi đi làm gì, rất nhanh liền nghĩ đến nhiệt độ của hệ thống cung cấp nước vào mùa đông, không khỏi nhăn mi, đi đến bên cạnh bàn rút khăn giấy đưa cho Ngôn Du, “Lau đi.”

“Nha... Nha...” Hồ hồ đáp chính là vẫn không tiếp nhận khăn giấy nhường Sở Nguyệt Xuất mày nhíu lại càng chặt hơn, cơ hồ đã nghĩ tới muốn giúp Ngôn Du lau sạch bọt nước trên mặt, nhưng lý trí nhắc nhở nàng làm như vậy là không đúng, rõ ràng kéo tay Ngôn Du qua trực tiếp nhét giấy vào trong tay nàng, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Mau lau đi.”

Chính là lúc kéo tay Ngôn Du cảm nhận được sự lạnh băng của nó, để cho Sở Nguyệt Xuất một trận đau lòng. Tiếp tục tưởng tượng tay vừa mới chạm nước lạnh, mà tay phải Ngôn Du...

Tầm mắt dừng ở trên tay Ngôn Du đang cầm khăn lau mặt, quả nhiên băng gạc đã sớm ướt đẫm, Sở Nguyệt Xuất thở dài.

Quả nhiên là không thể nhắm mắt mặc kệ đồ ngốc này tự chiếu cố chính mình được.

“Đến ghế dựa nơi đó ngồi xuống.” Xem Ngôn Du lau sạch mặt xong, Sở Nguyệt Xuất mở miệng nói, coi thường ánh mắt Ngôn Du lộ ra mê hoặc, ngữ khí đông cứng, “Nhanh lên.”

“Nha...” Tuy rằng không biết vì sao Sở Nguyệt Xuất bắt mình làm vậy, Ngôn Du ngoan ngoãn gật đầu, đi đến ghế dựa ngồi xuống, Sở Nguyệt Xuất cũng lại đây, nhìn xuống nàng, “Vươn tay phải ra.”

Về mặt nhu thuận mà đưa tay phải ra, Ngôn Du ngửa đầu xem Sở Nguyệt Xuất, mắt nhỏ đáng yêu ở sau gọng kính mở thật to.

Bước chính mình đem tầm mắt phóng tới trên tay Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất một tay nắm chặt tay Ngôn Du, một tay bắt đầu giúp nàng tháo băng, buồn không lên tiếng, sợ mình mở miệng liền tràn ngập quan tâm cùng quở trách.

Đợi cho băng toàn bộ bị mở ra, địa phương bị phỏng vẫn là một mảnh đỏ bưng, Sở Nguyệt Xuất nhíu mi, cuốn tay nàng xem đạo vết thương thật lớn trên ngón tay, miệng hút một hơi lạnh thấu.

Miệng vết thương bởi vì băng dính nước mà chung quanh thịt thoát nhìn có chút sưng lên, lại nổi trắng, thoát nhìn dọa người cực kỳ.

“Cô cái tên ngu ngốc này!” Nói cũng không nhịn được nữa, Sở Nguyệt Xuất đau lòng tới tột đỉnh, “Liền chưa thấy qua ai có thể trưởng thành giống như cô vậy.”

Chẳng lẽ không biết miệng vết thương là không thể dính nước sao, tên ngu ngốc này sao có thể sống như vậy chứ.

“Thực xin lỗi...” Nhất thời bị mắng, lập tức chủ động nói xin lỗi, Ngôn Du rút lui cổ nhưng vẫn như trước ngửa đầu bởi vì trong con người Sở Nguyệt Xuất hiện ra đau lòng mà vui vẻ, biểu tình trên mặt thoát nhìn cũng có chút cao hứng.

“Cười cái gì cười!” Minh thì đang lo lắng, mà người làm cho mình lo lắng thì lại đang cười, Sở Nguyệt Xuất tức giận nói một câu, đứng thẳng dậy đi đến trước quầy thuốc muốn tìm thuốc lúc buổi sáng y sĩ giúp Ngôn Du đắp, chết tiệt, sao tìm không thấy.

Nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất không ngừng múa máy tay chân ở trước quầy thuốc, hết xem lọ thủy tinh này đến lọ thủy tinh kia cố gắng tìm thuốc cho nàng, nụ cười trên mặt Ngôn Du càng tăng thêm, dừng ở trong mắt Sở Lục Y chính là từng đợt mắt tròn trắng xem thường.

Người ngu như vậy... Thật sự muốn để cho nàng làm tỷ phụ của mình sao?

Bất quá...

Đem tầm mắt dừng ở trên người Sở Nguyệt Xuất vẫn còn đang cố gắng tìm thuốc, ánh mắt Sở Lục Y làm như có điều suy nghĩ.

Tỷ tỷ đối với Ngôn Du... Rõ ràng là ưa thích đến không nhịn được, toàn bộ biểu hiện đều rõ ràng như vậy, cần gì phải...

Mới nghĩ đến một nửa, trong đầu Sở Lục Y bỗng nhiên bật ra lời trước kia, lập tức minh bạch.

Đúng rồi, là nàng quên tính khí của tỷ tỷ.

Biết rõ tỷ tỷ cổ hủ lại làm sao có thể dễ dàng thừa nhận tình yêu nữ nhân kia chứ?

Là nàng quên vấn đề căn bản nhất này.

---

---

Editor: Vất vả 2 ngày nay chẳng qua vì edit tới đâu đăng tới đó nên mình cũng tò mò chuyện của hai người họ ^^ Vô hình chung đây cũng được gọi là năng suất rất hiệu quả nhỉ? 50 chương rồi a

~

P/s: Bởi vì edit có một mình nên đôi khi mình phải đọc lại bản online trên này rồi beta update sau nữa, vì thế mà sẽ có tình trạng thay đổi chút xíu câu chữ ý ^^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 51: Chương 51

51, Chương thứ năm mươi mốt...

Mấy ngày sau Sở Lục Y nhiều lần muốn tìm một hảo hảo cơ hội nhằm “giáo dục” Ngôn Du một phen, nhưng quá xui xẻo là nguyên đán cận kề, thời điểm này đối với học sinh cấp ba mà nói chính là lúc mùa thi cử đến.

Hợp với ba ngày ôn thi, tiếp hai ngày sau là cuộc thi, Ngôn Du và Sở Nguyệt Xuất vẫn là lần đầu lâu tới như vậy không thấy nhau.

Năm ngày...

Môn thi cuối cùng là tiếng Anh, Sở Nguyệt Xuất vừa lúc làm giám thị duy nhất trong phòng thi mà phòng thi này lại là phòng học của lớp chuyên. Ngồi ở trên giảng đài nhìn xuống học trò đang chăm chú làm bài phía dưới, thờ dài, đầu ngón tay nhẹ nhàng ở trên giảng đài vạch lên, không biết vì cái gì lại nghĩ đến lúc trước Ngôn Du thường xuyên nằm úp sấp ở vị trí này ngủ, Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, nhớ lại chính mình từng bởi vì Ngôn Du gục xuống bàn ngủ không chịu giảng bài cho lớp mà phát hỏa nhiều lần, ánh mắt có chút mê lỵ.

Có lẽ bởi vì từ lúc bắt đầu liền bị cái người không giống người thường kia hấp dẫn ánh mắt, nếu không, như thế nào sẽ khinh địch liền... Động tâm đây?

Lại nói tiếp, năm ngày nay không thấy khuôn mặt luôn thực ngu ngốc của người kia, không biết giờ ra sao rồi.

Mà danh sách giám thị vốn đã sắp xếp xong, bởi vì lần đầu tiên đi giám thị Ngôn Du liền nằm ngủ ngon lành nên trường liền không bao giờ dám an bài Ngôn Du làm giám thị nữa.

Kỳ thật, đối với học sinh cấp ba mà nói, giám thị là không cần thiết, tất cả mọi người thi thực nghiêm túc, còn làm mấy chuyện mách khỏe cũng là lừa mình dối người mà thôi.

Cho nên toàn bộ thời gian giáo viên đi giám thị cũng thập phần thoải mái, căn bản chẳng muốn đi chú ý có người nào làm càn hay không.

Ba ngày ôn thi, nàng không thấy Ngôn Du, hai ngày thi, nàng vẫn không thấy Ngôn Du...

Bất quá, người nọ ở nhà có tỷ tỷ của nàng chiếu cố, tổn thương trên tay hằn là cũng sắp khỏi đi.

Sở Nguyệt Xuất nghĩ thế lại nhớ tới trước đó vài ngày Ngôn Du gặp mình thì luôn bày ra bộ dáng thực ủy khuất, lại thờ dài một tiếng.

Nàng không thể tiếp tục như vậy được nữa, không ngừng để ý còn tâm phiền ý loạn, như vậy cứ vron tơ lòng chỉ sợ đối với nàng và Ngôn Du, ai cũng đều không tốt.

Hôm qua cô cô nàng lại gọi điện thoại tới, bảo là muốn giới thiệu nam nhân cho nàng.

Nếu như trước kia nàng nhất định sẽ tìm có cự tuyệt, chính là...

Nghĩ đến bản thân mình gần đây luôn luôn không có biện pháp đem tâm tư theo trên người Ngôn Du dời đi nên Sở Nguyệt Xuất đành đáp ứng.

Có lẽ, nên tìm một nam nhân nói chuyện yêu đương, sau đó thì tiến tới kết hôn...

Đây mới là chuỗi nhân sinh trong ấn tượng nên có của nàng.

Chính là vì sao lại có cảm giác không cam lòng?

Mấp máy môi, Sở Nguyệt Xuất đứng lên, đi tới cửa nhìn ra sân thể dục bên ngoài hành lang, ôm cánh tay ngăn người.

Ngôn Du... Kể từ khi người này tiến vào cuộc sống hiện tại của nàng thì toàn bộ đều đã thay đổi hết rồi.

Nàng sẽ đối với một người phát hỏa, người kia chính là Ngôn Du. Nàng yêu thích cảm giác nắm hai má mềm mại của một người, người kia chính là Ngôn Du... Nàng thích nhìn thấy vẻ mặt Ngôn Du ngây ngốc lại tràn đầy thỏa mãn ôm lấy gối nhỏ nàng mua cho mà nằm ngủ, thích nhìn thấy Ngôn Du lúc tỉnh dậy ngẩng đầu, khi thấy mình liền sẽ lộ ra ngây ngô cười, thích, thích người kia rất nhiều rất nhiều.

Nhớ tới Ngôn Du trong lòng liền ấm áp, thực thoải mái, thực ấm áp.

Vì cái gì Ngôn Du lại là nữ nhân kia chứ?

Nếu... Nếu Ngôn Du là nam nhân thì...

A, nếu Ngôn Du là nam nhân cũng sẽ không đáng yêu mà khiến cho mình tâm động đi.

...

Lớp chuyên một khi đã thi liền biến thành chỗ học sinh tranh đấu vô cùng quyết liệt. Sở Lục Y tuy mỗi ngày đều lo vấn đề tình cảm của mình, gần đây thậm chí còn nghĩ đến cần làm như thế nào nhường Ngôn Du và tỷ tỷ cùng một chỗ nhưng vẫn thực cố gắng dụng công đi học bài.

Ngồi ở vị trí gần bàn đầu, ngẫu nhiên suy tư ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ, đều sẽ chứng kiến tỷ tỷ hoặc là ngẩn người, hoặc là lộ ra ý cười ấm áp, mỗi lần như thế chỉ có thể ở trong lòng ngấm ngấm thờ dài, sau đó tiếp tục mài miết làm bài thi.

Thẳng đến trước khi nộp bài nửa giờ, rốt cuộc Sở Lục Y cũng đem bài làm xong, kiểm tra hai lần được rồi liền bắt đầu chống cảm nghĩ chuyện của tỷ tỷ cùng Ngôn Du.

Nghe Sở Giản Hề nói, cô cô của các nàng lại gọi điện thoại muốn tỷ xem mắt.

Hơn nữa, lần này tỷ tỷ lại không có cự tuyệt, còn hẹn thời gian gặp mặt.

Xem ra tỷ tỷ đã quyết định cần phải thoát ly trạng huống này, hơn nữa Sở Giản Hề...

Nghĩ đến vẻ mặt Sở Giản Hề lúc nói với mình chuyện tỷ tỷ đáp ứng đi xem mắt mà nhẹ thở ra, Sở Lục Y từng đợt bất đắc dĩ. Sở Giản Hề đến tận bây giờ vẫn còn không thể nhận cảm tình giữa Sở Nguyệt Xuất và Ngôn Du. Mà bản thân nàng chứng kiến tỷ tỷ muốn tìm bạn trai cũng không lo lắng tới như vậy mà là có loại cảm giác may mắn.

Ai~...

Úp sấp trên bàn, Sở Lục Y chuyển bút, có chút buồn rầu.

Xem ra lúc này không có biện pháp để Sở Giản Hề hợp sức với nàng giúp Ngôn Du truy tỷ tỷ rồi.

...

Chuông vang lên, thu xong hết bài thi, Sở Nguyệt Xuất bởi vì muốn đem chồng bài giao cho văn phòng, hơn nữa cũng không biết có phải lại có chuyện gì nữa hay không mà dứt khoát nhường Sở Lục Y về nhà trước, tiếp theo liền vội vàng đi văn phòng.

Sở Lục Y đeo cặp trên lưng, đi ra phòng học không bao lâu rốt cục quyết định lấy điện thoại gọi điện cho Ngôn Du.

Trước kia, năm ngày chờ đợi ở nhà đối với Ngôn Du mà nói là một chuyện thập phần đơn giản, ăn cơm rồi đi ngủ, tỉnh dậy thì làm bài, làm mệt mỏi lại đi ngủ, tỉnh ngủ đói bụng lại tiếp tục ăn, xong rồi thì làm bài... Thế nhưng năm ngày này, nàng lại có cảm giác sống một ngày bằng một năm.

Nàng nhớ rõ một lần có kỳ thi đầu tháng mười hai, cũng là năm ngày không có gặp Sở Nguyệt Xuất nhưng lúc ấy nàng giống như cũng không có cảm giác mãnh liệt như bây giờ, chẳng qua lúc làm bài nhàn rỗi sẽ nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, hoặc là nằm chết dí trên giường sắp đi vào giấc ngủ thì thân ảnh kia sẽ bỗng nhiên nhảy vào trong đầu...

Thế nhưng vẫn như trước không có biện pháp chuyên tâm làm bài, hơn nữa cũng không có biện pháp muốn ngủ là ngủ, cả ngày mở to mắt nhưng không biết làm gì, trừ bỏ muốn Sở Nguyệt Xuất thì sẽ nhìn thấy Lạc Học Khâm đến nhà hướng tỷ tỷ xum xoe.

Hơn nữa tỷ tỷ đối với Lạc Học Khâm tựa hồ so với trước kia cũng tốt lên rất nhiều... A, là bởi vì sắp kết hôn sao?

Buổi chiều năm giờ, mà phía nam vào tháng mười hai thái dương cũng đã bắt đầu xuống núi, Ngôn Du đứng ở ban công trước gian phòng mình, nhìn ánh chiều tà phủ đầy khoảng không vô tận, mặt không chút thay đổi.

Chứng kiến tỷ tỷ cùng một chỗ với Lạc Học Khâm, vẫn sẽ có loại cảm giác rầu rĩ không thoải mái trong lòng nhưng thật không ngờ nó lại chẳng thể so bằng sự đau lòng mãnh liệt hướng về Sở Nguyệt Xuất.

Vì thế, loại đau lòng này lại có thể chồng lên cảm giác buồn bực nọ, cho dù lãnh mắt thấy Ngôn Tĩnh đối với Lạc Học Khâm ôn nhu đi nữa cũng sẽ không có cảm xúc dao động gì.

A... Có lẽ, chính mình cứ như vậy mà thoát khỏi cái loại ràng buộc cấm kỵ này... Cũng nhờ Sở Nguyệt Xuất cả... Bởi vì một nữ nhân nòng mới nhận thức có chín tháng...

Nàng chưa xem tiểu thuyết ngôn tình, ngẫu nhiên cũng chỉ xem qua kịch truyền hình cầu huyết nhưng nó cũng không phải giống thế, không ai nói cho nàng biết nên làm như thế nào mới tốt. Nàng lấy ra năm ngày này, bởi vì tưởng niệm Sở Nguyệt Xuất rốt cục cũng dần dần hiểu được lòng mình, nhưng như cũ vẫn không biết nên làm thế nào cho phải.

Truy sao?

Tỷ tỷ không thể truy, vậy liền có thể theo đuổi Sở Nguyệt Xuất ư?

Không phải đều là nữ nhân sao, là do huyết thống ràng buộc nên vẫn có tính trời buộc ở trong lòng, lòng của nàng một chút vẫn không được thoải mái.

Di động ngay vào lúc Ngôn Du đang miên man suy nghĩ vang lên, Ngôn Du mắt thấy số gọi đến, chần chờ vài giây vẫn là bắt máy, chờ đối phương nói chuyện.

“Ngôn lão sư, buổi tối cùng ăn cơm đi.” Sở Lục Y biết mình lần này chỉ có thể mạo hiểm, bắt quá chỉ cần mình không nói, rồi dạn dỏ cái tên Ngôn Du ngu ngốc đừng nói ra, tỷ tỷ nhất định sẽ không biết chính mình hẹn Ngôn Du dùng cơm.

Sững sờ trong chốc lát, Ngôn Du gật đầu, thanh âm nhẹ nhàng, “Hào, ở đâu?”

Tuy rằng không biết Sở Lục Y tìm nàng ăn cơm làm gì, bắt quá nhất định có quan hệ với Sở Nguyệt Xuất.

“Liền... Quán cơm nhỏ lần trước uống rượu đi.” Sở Lục Y nghĩ nghĩ, mở miệng nói, “Lần này không cho uống rượu.”

Ngôn Du lần đầu tiên uống rượu liền để lại ngay trên cổ tỷ tỷ một dấu vết vô cùng ám muội, lần thứ hai uống rượu rõ ràng trực tiếp đem tỷ tỷ ăn sạch, quý mới biết lần thứ ba nếu tiếp tục mời nàng uống rượu sẽ phát sinh chuyện gì. =))))))

“Hào.”

Cúp điện thoại, thả di động lại vào trong túi, Ngôn Du trở về phòng mặc áo khoác ra ngoài.

Trong phòng khách, Lạc Học Khâm đang xem TV mà Ngôn Tĩnh còn tại phòng bếp bận rộn. Ngôn Du đi thẳng đến cửa phòng bếp, thanh âm thân nhiên, “Tỷ, buổi tối chị ăn đi, em cùng bằng hữu ra ngoài ăn cơm.”

Trong phòng bếp Ngôn Tĩnh đang cắt thức ăn nghe vậy động tác cũng dừng một chút, trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Đi sớm về sớm.”

“Ân.” Nghe tỷ tỷ nói vậy, Ngôn Du lập tức bay thẳng đến cửa lớn bên kia, đối với Lạc Học Khâm tự nhiên giống như trước không thêm đề mắt tới.

Cho dù cảm giác chưa xốt so với trước kia giảm đi rất nhiều nhưng nàng vẫn không muốn bày ra một nụ cười thiện ý nào với Lạc Học Khâm. Lạc Học Khâm... Bất kể như thế nào, coi như thật sự trở thành tỷ phu của nàng thì nàng vẫn thực chán ghét hắn.

Từ trong nhà đi ra lập tức tiến thẳng đến quán ăn nhỏ kia, vừa đến, cuộc gọi Sở Lục Y liền tới, nói cho nàng biết mình đã ở trong gian nhỏ, mời nàng trực tiếp đi vào.

Tìm được gian nhỏ mà Sở Lục Y nói, Ngôn Du đẩy cửa vào, liếc mắt một cái liền gặp Sở Lục Y đang ngồi sau cái bàn, diễn cảm bình tĩnh châm trà, không khỏi sững sờ.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, bất kể như thế nào Sở Lục Y khi gặp mình cũng không nên bày ra bộ dáng như vậy.

Sở Lục Y... Không phải thực chán ghét nàng và còn rất hận nàng sao?

“Cô yêu tỷ của em, đúng không?” Đang do dự có nên kéo ghế dựa ngồi xuống hay không, Ngôn Du mới đi được vài bước thì Sở Lục Y đã muốn ngã trà, phóng tới vị trí cách Ngôn Du thật gần, mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

“...” Trầm mặc vài giây, thờ dãi, Ngôn Du cũng không muốn phủ nhận, “Ân.”

“Là yêu trong tình yêu?” Sở Lục Y tròn mắt to, vẻ mặt ngây dại nhìn Ngôn Du, giống như đang hỏi một đề toán học đơn giản thông thường.

“...” Chần chờ vài giây, Ngôn Du không dám xác định cảm tình đó có tính là tình yêu hay không, thẳng đến Sở Lục Y mở miệng lần nữa, “Cô đối với tỷ của em có phải thường xuyên sẽ có dự vọng muốn làm cái gì đó, có phải thường xuyên sẽ nhớ nhung tỷ của em, có phải rất muốn nắm tay chị ấy, rất muốn lực chú ý của chị ấy chỉ ở chỗ cô, có phải hay không...”

Không cần hỏi xong, Ngôn Du dĩ nhiên mặt xám như tro tàn, trong thanh âm mang theo nồng đậm bi tráng\*, “Ân.”

---

Editor: Tính đổi lại thành bi thương mà nghĩ nghĩ thấy Du đau khổ kiểu này cũng hùng hồn lắm nên giữ bản qt là bi tráng luôn cho nó oách!!! =))))

...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 52: Chương 52

52, Chương thứ năm mươi hai...

Sở Lục Y lộ ra một nụ cười thần nhiên, trực tiếp đi đến bên người Ngôn Du, thấy người kia đang nắm tay cúi đầu xem mặt đất, “Tỷ của em cũng thích cô.”

“Nha...” Còn bởi vì một khắc vừa rồi hoàn toàn hiểu được mà cảm thấy bi thương, Ngôn Du theo bản năng đáp, thật lâu sau, bỗng nhiên hiểu được liền ngừng đầu nhìn Sở Lục Y vẫn giữ nét mặt mang ý cười, “Em nói cái gì?”

“Tỷ của em chị ấy...” Sở Lục Y con mắt xoay xoay, tiếp theo là một tràng nói dối tuôn ra, “Thời gian trước có uống rượu...”

“A...” Đối với loại chuyện uống rượu này thật sự trong lòng còn sợ hãi, Ngôn Du kinh ngạc kêu một tiếng, “Sau đó thì sao?”

Sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

Theo vẻ mặt của nàng lập tức đoán được là đang nghĩ gì, Sở Lục Y liếc mắt, “Cô nghĩ rằng em và tỷ là cô a, say rượu loạn tính, làm sao có thể chứ!”

“A... A...” Ngôn Du mặt đỏ tai hồng, “Nha...”

“Bất quá say rượu phun chân ngôn nhưng thật ra lại giống cô.” Sở Lục Y cười híp mắt nói, “Ngôn lão sư còn nhớ rõ lần trước chúng ta cùng nhau ăn cơm, cô thật sự rất biết phun chân ngôn a...”

“Cô... Cô...” Ngôn Du nghe vậy bỗng nhiên ý thức được Sở Lục Y lần trước hỏi mình thích Ngôn Tĩnh hay là thích Sở Nguyệt Xuất hơn là ở đâu ra rồi, hoảng sợ nhìn Sở Lục Y, lắp bắp, nửa ngày nói không nên lời.

“Chuyện kia coi như chuyện đã qua đi.” Sở Lục Y thu hồi cười, nhìn Ngôn Du, “Cô không phải đã muốn yêu tỷ của em rồi sao?”

Yêu?

Vẫn là lần đầu tiên nghe có người miêu tả cảm tình của chính mình đối với Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du ngơ ngác đứng ở nơi đó, vẻ mặt mờ mịt.

Đây là... Đây là yêu sao?

“Ngôn lão sư không phải luôn luôn thực thông minh sao?” Sở Lục Y thở dài, “Như thế nào tình cảm của mình đều nghĩ mãi không rõ đây?”

“Cô... Yêu...” Nghe Sở Lục Y nói, Ngôn Du trương há mồm, thanh âm nghe có chút đại ra, “Sở lão sư...”

“Tốt lắm, việc này không nói nữa.” Liền xét tính cách ngốc ngơ của Ngôn Du, phỏng chừng chỉ có tính cách thánh mẫu của đại tỷ mới có thể nhẫn nại đi ứng phó nàng nổi thôi. Sở Lục Y liếc mắt, mở miệng nói, “Tỷ của em mấy ngày nữa sẽ đi xem mắt.”

“A...” Ngôn Du dù cuộc sống ngu ngốc thế nào cũng biết hai chữ “Xem mắt” này có ý vị gì, lập tức ngây dại, một lúc lâu thì gục đầu xuống, thanh âm chua xót, “Sở lão sư muốn đi xem mắt a... Kia... Tốt lắm a...”

“Cô cái tên ngu ngốc này!” Sở Lục Y nhìn không được, cho dù vẫn luôn nhắc nhở: ‘Người trước mặt mình là giáo viên, là người tỷ tỷ mình luôn thích, có lẽ còn là tỷ phụ tương lai của mình’, chính nàng nhìn không được muốn mắng Ngôn Du, muốn mồi nàng tỉnh lại, “Em đều đã nói tỷ của em thích cô, cô vẫn còn rất khá nga!”

“Yêu thích cô?” Đề tài trở về mới nhưng Ngôn Du để ý đến điểm mấu chốt, Ngôn Du một lần nữa ngẩng đầu lên, có chút không thể tin được, trong mắt lại mang theo nhiều điểm mong đợi, tựa như tiểu súc vật đang chờ mong chủ nhân cho ăn mà nhìn chăm chăm Sở Lục Y vốn so với mình còn thấp bé hơn, “Không thể nào đâu...”

“Chị ấy là tỷ em hay là tỷ tỷ của cô đây?” Đối với cái loại người ngốc ngơ này chính là không thể khách khí, không thể uyển chuyển được, bằng không nàng chính là sẽ hướng nơi khác suy nghĩ lung tung, Sở Lục Y đề cao âm điệu, “Em mỗi ngày cùng chị ấy ở chung hay là cô mỗi ngày cùng chị ấy ở chung hả?”

“Ngô...” Xem Ngôn Du á khẩu không trả lời được, đối mặt với lời nói sắc bén của Sở Lục Y, trong con ngươi dần dần dấy lên hy vọng nhưng rất nhanh lại biến mất không còn cái tinh quang, “Cô lại không thể hiểu tỷ tỷ của cô a, căn bản không rõ chị ấy đang suy nghĩ gì...”

Đó là do cô rất ngây người, cô cùng thường nhân không giống với a! =)))))))) hahahaha

Vừa nghe Ngôn Du nói vậy, Sở Lục Y cũng rất muốn phun khói nhưng khi nhìn thấy pho bộ dáng cúi đầu đáng thương của Ngôn Du lại không đành lòng. Vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ngôn lão sư, em là chính tai nghe thấy tỷ của em nói chị ấy thích cô.”

Lần thứ ba mạnh mẽ đem đầu nâng lên, Ngôn Du không chút nào chần chừ xoay cổ, mắt nhỏ sau cặp kính đen cũng mở thật to, “Thật vậy chăng?”

“Àn, say rượu phun chân ngôn.” Sở Lục Y rất bình tĩnh nói dối.

(Ed: Người ta bình tĩnh sống, cục cưng Tiểu Y bình tĩnh nói dối. Đúng là... Haizz~ Gia môn bất hạnh mà!)

“Này... Này...” Ngôn Du lập tức không biết phải làm sao, tựa như ruồi bọ bắt đầu tại chỗ đi tới đi lui, xoay vòng vòng, nói cũng không rõ ràng, “Sở lão sư... Sở lão sư...”

Đối mặt Ngôn Du như vậy thật là hết cách, Sở Lục Y âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, mở miệng lần nữa, “Ngôn lão sư, cô còn một mực muốn thối lui sao?”

Lui... Lui bước?

Ngôn Du mạnh mẽ dừng bước, cái loại cảm giác mừng rỡ như điên nháy mắt tan đi một nửa chỉ chừa lại một ít, mời nàng cảm thấy trong lòng ấm áp lại tràn đầy, trên mặt thế nhưng có chút kinh ngạc.

“Tỷ của em chị ấy thực cô hũ, chị ấy chính là thích cô, cô mà không theo đuổi chị ấy, chị ấy cũng không thể chủ động theo đuổi cô đâu nha.” Nghĩ tới nghĩ lui, Sở Lục Y quyết định vẫn là trước không nên nói cho Ngôn Du biết tỷ tỷ mình để ý nhất cái gì, về mặt đứng đắn nói, “Ngày đó cô đối với chị ấy làm ra chuyện như vậy, không có bất kỳ một dấu hiệu nào liền đi mất, chẳng lẽ còn nghĩ tỷ một người sẽ chạy tới nói cho cô biết chị ấy thích cô sao? Điều này là có thể sao?”

Đúng... Đúng nga...

Ngôn Du chớp chớp mắt, lập tức cảm thấy lời Sở Lục Y nói thực có đạo lý.

Nào có chuyện, rõ ràng là chính mình đối với Sở lão sư làm chuyện như vậy, chính mình lại còn hy vọng Sở lão sư sẽ đi đến nói thích mình, làm sao có thể chứ...

“Cho nên, mau chủ động theo đuổi tỷ của em đi.” Sở Lục Y lời nói thâm thúy, “Tỷ của em chị ấy thực ngạo kiều, chị ấy không biết cô cũng thích chị ấy cho nên mới quyết định buông tha cô đi xem mắt người ta.”

“A...” Ngôn Du lập tức nóng nảy, nhớ tới vừa rồi Sở Lục Y nói với mình Sở Nguyệt Xuất mấy ngày nữa muốn đi xem mắt, bắt lấy cánh tay Sở Lục Y, “Sở... Sở lão sư thật sự có thể như vậy? Kia... Cô nên làm cái gì bây giờ? Cô đi nói với nàng cô thích nàng, cầu nàng không cần xem mắt, có thể chứ?”

“Không thể.” Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu chân tướng sự tình như lời Sở Lục Y nói, phương pháp này chứng thật là khả thi. Chính là trên thực tế điều khiến Sở Nguyệt Xuất để ý nhất, chính là giới tính Ngôn Du, cũng giống nàng, đều là nữ nhân.

“Làm... Vì cái gì a?” Cau mày, Ngôn Du cong miệng, “Cô muốn nói với nàng cô thích nàng a, vì cái gì nàng còn muốn cùng người khác xem mắt...”

Sở Lục Y há mồm, muốn tìm lý do để giải thích nhưng mà Ngôn Du căn bản không để cho nàng cơ hội nói, bỗng nhiên trong nháy mắt liền lộ ra biểu tình uể oải, “Không đúng... Cô là nữ nhân, Sở lão sư cũng là nữ nhân... Sở lão sư như thế nào sẽ thích cô đây?”

Nhất định là Lục Y bạn học lừa nàng, tuy rằng không biết mục đích là cái gì.

Àn? Cũng có thể nghĩ đến cái này ư?

Sở Lục Y kinh ngạc nhíu mày, Ngôn Du lại có thể nghĩ đến vấn đề mấu chốt ở đây, chính là nghe được nàng thuyết vẫn là nhìn không được phun khói, “Đúng vậy, cô là nữ nhân, tỷ của em cũng là nữ nhân, cô vì sao lại yêu tỷ của em được hả?”

“...” Ngôn Du lại nghẹn lời, hơn nửa ngày thủ chỉ biết nín lấy góc áo, “Có thể là cô... Là cô...”



“Em cũng thích nữ nhân.” Đại khái đoán được lời Ngôn Du sắp nói là chính nàng so với người thường không giống nhau, Sở Lục Y dứt khoát nói thẳng, “Em với cô giống nhau, em cũng thích nữ nhân, là yêu thực sự, em có người thích mà nàng cũng là nữ nhân, đây thực bình thường, tựa như nam nhân thích nữ nhân, đều thực bình thường.”

Ngơ ngác nhìn Sở Lục Y liên tiếp phun ra lời nói, Ngôn Du dĩ nhiên sợ ngây người, thế cho nên ngay cả thanh âm lắp bắp cũng đều không phát được.

“Ngôn lão sư, tỷ của em nói qua khoa học tự nhiên của cô tốt lắm.” Sở Lục Y thờ dài, nhìn thẳng nàng, “Em hỏi cô, trong tự nhiên có ví dụ cùng giới tính cùng một chỗ hay không?”

“A...” Nhắc tới loại vấn đề này, Ngôn Du coi như có chút tiếp xúc, vạch lên ngón tay bắt đầu tính, “Dựa theo tư liệu ghi lại thì có chừng hơn năm trăm loại đi... So sánh nổi danh chủ yếu có... Ngô, Nhật Bản có khí Ma-các, Mĩ Quốc có trâu rừng, cá heo, hươu cao cổ, Phi Châu có linh dương...”

“Ặc... Tốt lắm... Đủ rồi...” Không nghĩ tới cư nhiên Ngôn Du còn biết nhiều như vậy, ánh mắt Sở Lục Y trừng lớn vài giây, vội vàng ngăn trở Ngôn Du không để nàng tính thêm mấy chục loại nữa.

Này là muốn đem hơn năm trăm loại đều đem ra tính hết thì cần chờ tới khi nào a?

“Nha...” Ngôn Du thu tay về, định chỉ động tác đếm số, Sở Lục Y hắng giọng một cái, chấp tay sau đít làm một bộ giáo viên, “Cô xem, động vật đều có cùng giới tính đi thích nhau, chúng ta là loài người vốn có suy nghĩ, ngay cả người mình thích mà cũng không thể lựa chọn hay sao?”

Từ cặp hai ý thức được mình thích thượng tỷ tỷ bắt đầu, Ngôn Du liền luôn có một loại tâm lý tự ti.

Nàng cho tới bây giờ vẫn đều chưa tiếp xúc qua phương diện này, thậm chí lén lút ở trong lòng cảm giác mình là có bệnh mới có thể đối với tỷ tỷ cũng là nữ nhân sinh ra ý nghĩ kì quái như vậy, căn bản không muốn đi giải thích theo phương diện tri thức.

Mà nay bị Sở Lục Y nói ra như thế, nàng mới ý thức tới... Tựa hồ, đồng tính thích nhau cùng dị tính thích nhau hoàn toàn không có khác nhau a... Căn bản... Chính là theo lẽ thường tự nhiên nhất muốn làm thôi.

“Cho nên... Ngôn lão sư còn có cảm giác mình không giống người thường nữa không?” Sở Lục Y cất bước đến trước mặt Ngôn Du vẫn còn lộ ra giật mình, làm như thờ dài, “Ngôn lão sư, toàn bộ thế giới này có rất nhiều rất nhiều người thích người cùng giới, không phải chỉ có một mình cô... Em thích nữ nhân, tỷ của em cũng vậy, chị ấy thích cô.”

Tỷ của em cũng vậy, chị ấy thích cô?

Một câu như vậy nói ra, lại từ miệng Sở Lục Y dùng ngữ khí kiên định như vậy nói ra, Ngôn Du đột nhiên cảm giác được cái mũi một trận chua xót.

Luôn luôn áp tại trong lòng chuyện làm cho mình thờ không nổi cũng không dám nghĩ nhiều hơn, mỗi lần đều tránh né như tránh tà cứ như vậy mà tiêu tán mất, trong lòng giống như được ánh mặt trời chiếu rọi, Ngôn Du đứng ở đó, thật lâu sau mới hút hút cái mũi, vẫn bộ dạng nhu nhược, ngữ khí lại hoàn toàn không giống với lúc trước.

“Cô thích Sở lão sư, cô muốn cùng một chỗ với Sở lão sư.”

Ôm ngực đứng ở một bên, Sở Lục Y xoay xoay đầu, nhẹ nhàng thở ra, dường như cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Ngôn Du ngốc thì ngốc nhưng phải chịu khó dụ bắt, cũng không phải thực dễ dàng a, thế nào cũng phải xuất ra được lý luận hoặc là căn cứ chính xác trong thực tế mới có thể để cho nàng tin phục...

Quả nhiên là con một sách.

---

Ed: Cái này thì đúng rồi, người của khoa học đâu chỉ nói suông được, phải đem bằng chứng thống kê rõ ràng mới làm người ta tin được chứ! Sở Lục Y ra tay thì chả có việc nào không xong cho được.

...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 53: Chương 53

53, Chương thứ năm mươi ba...

Sau một phen thương lượng, hai người gọi đồ ăn, ăn xong bữa cơm mới quay về nhà của mình.

Ngôn Du về đến nhà cũng vừa lúc đụng phải Ngôn Tĩnh tiễn Lạc Học Khâm xuất môn, mặt không chút thay đổi nhìn hai người liếc một cái, trực tiếp vào nhà.

Mặc dù đã xác định cảm tình đối với Sở Nguyệt Xuất là dạng cảm tình gì nhưng khi đối mặt tỷ tỷ vẫn thực mất tự nhiên.

Trở về phòng cởi áo khoác, Ngôn Du trực tiếp nằm vật xuống giường, nghĩ đến những điều mà Sở Lục Y đã công đạo cho mình, bắt đầu chờ mong ngày mai đến.

Cửa đóng vào lúc này mở ra, Ngôn Tĩnh sau khi tiễn Lạc Học Khâm xong liền trở về phòng thay đổi quần áo đơn giản ở nhà rồi đi tới phòng Ngôn Du, nâng tiến lại bên giường Ngôn Du, thờ dài, “Com chiều thật sự đã ăn rồi sao?”

Nàng có chút bận tâm... Muội muội của nàng, có phải còn bởi vì Lạc Học Khâm mới không thèm ở nhà ăn cơm chiều hay không.

Đã muốn nhắm mắt lại, Ngôn Du không có mở mắt ra mà gật gật đầu đáp, “Ăn rồi.”

“Àn...” Nhẹ đáp lời, Ngôn Tĩnh chăm chú nhìn Ngôn Du đang nằm thẳng cẳng, hơi nhíu mi, “Gầy.”

Từ thời điểm nàng phát hiện ánh mắt Ngôn Du xem nàng quá mức nóng rực và cũng quá mức dị thường thì nàng liền cố gắng tránh né Ngôn Du. Đoạn thời gian này chỉ biết Ngôn Du mỗi ngày đều đang rối rắm thứ gì đó, cơm cũng ăn không được nhiều lắm. Không biết nguyên nhân, cũng không dám hỏi nhiều, Ngôn Tĩnh tuy rằng muốn quan tâm muội muội nhưng lại lo lắng muội muội thật sự hết như những gì chính mình đoán, chính là đối với mình có cảm tình khác thường...

Cho đến hôm nay, thật sự rất lo lắng cho nên mới đẩy cửa tiến đến xem Ngôn Du như thế nào. Chưa từng nghĩ, chỉ một khắc nhìn thấy liền đau lòng.

Từ nhỏ đến lớn muội muội đều được mình bung trong lòng bàn tay yêu thương, khi nào lại sẽ trở nên tiều tụy như vậy đây?

Cho dù là bệnh nặng thậm chí bị sốc đến đưa vào bệnh viện thì tựa hồ sắc mặt cũng không có tái nhợt thành ra như vậy.

Hoi hoai mở mắt ra, chứng kiến trong mắt Ngôn Tĩnh chất chứa đau lòng, Ngôn Du đột nhiên cảm giác mình có chút ủy khuất.

Từ lúc cùng Sở lão sư xảy ra chuyện như vậy, không chỉ Sở lão sư không để ý tới nàng mà còn có tỷ tỷ vốn từ trước luôn đối với nàng quan tâm hết mực tựa hồ cũng lập tức lạnh lùng đi.

Nhìn thấy muội muội ủy khuất chu môi, xoay người đem bóng lưng gầy yếu chống lại mình, Ngôn Tĩnh cũng có chút áy náy vì mình trong khoảng thời gian này đã không thân thiết với nàng. Dù sao là cũng muội muội của mình, chính mình lại luôn thương yêu như vậy, làm sao bỏ được nàng?

Chính là...

Nghĩ đến không biết chắc tình cảm của Ngôn Du đối với mình là gì...

Có lẽ, là bởi vì học sinh kia theo đuổi mới mời nàng đa nghi đi?

Thật sự quá mức đau lòng muội muội, vào thời khắc này Ngôn Tĩnh chỉ có thể lấy loại lý do này an ủi mình, lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở ra, ngồi vào bên giường “Tiểu Du... Em gần đây có phải có chuyện gì hay không?”

Kéo qua gối ôm lớn, Ngôn Du ôm thật chặt, thanh âm rầu rĩ, “Không có việc gì.”

“Chính là em gần đây luôn luôn không vui.” Ngôn Tĩnh nhẹ đưa tay xoa cánh tay của nàng, “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, nói tỷ tỷ biết đi.”

“Thật không có việc gì...” Cho dù đã muốn hiểu được chuyện nữ nữ yêu nhau cũng không phải là cái gì không bình thường nhưng Ngôn Du vẫn cảm thấy mình không nên nói chuyện giữa mình và Sở Nguyệt Xuất cho tỷ tỷ nghe. Liền lần trước, chỉ một vài dấu hôn đã nhượng tỷ tỷ hoài nghi rồi còn bắt nàng từ chức. Lần này nếu nói ra chuyện say rượu loạn tính, biết đâu sẽ không cho nàng đến trường nữa.

Thế nàng... Làm sao còn theo đuổi Sở Nguyệt Xuất được.

Lông mày đen vì liễu, Ngôn Tĩnh trầm mặc một lúc lâu, thờ dài một tiếng, “Kia... Được rồi, nếu em có sự tình gì nhất định phải nói với tỷ tỷ... Em là muội muội của chị mà.”

“Àn...” Ngôn Du nho nhỏ lên tiếng, liền im bặt.

Ngôn Tĩnh xem nàng hoàn toàn không muốn nói ra cũng không thể miễn cưỡng, chỉ có thể nhẹ lắc đầu rồi đi.

Kỳ thật... Chính nàng mới đang gặp phiền não.

Không nói học sinh kia cứ luôn theo đuổi không bỏ mà còn nói: Cho dù nàng kết hôn cũng sẽ chờ theo. Nói về chuyện kết hôn... Mấy ngày nay nàng đã

thực cố gắng cùng Lạc Học Khâm tương xử, trừ bỏ hoài nghi tình cảm Ngôn Du đối với mình vượt giới hạn mà cố ý làm bộ cho nàng xem ở mặt ngoài, cũng chứng thật là muốn cùng Lạc Học Khâm hảo hảo nuôi cấy cảm tình.

Chính là nàng phát hiện, thật sự quá khó khăn.

Bất quá, cùng Lạc Học Khâm vẫn duy trì danh nghĩa tình lữ đã hơn một năm, cảm tình nếu quả thật có thể nuôi dưỡng đã sớm bồi dưỡng ra đến.

Thế nhưng... Lại có thể làm thế nào đây?

Nàng không muốn để ba ba thất vọng.

“Người của khoa học kỹ thuật có thể không giỏi đạo lý bằng môn khoa học xã hội của chị nhiều lắm, chính là em ít nhất vẫn biết, hiếu thuận không phải là cứ mãi một mặt nghe theo lời cha mẹ, đây chẳng qua chỉ là ngu hiếu mà thôi, là người ngu mới làm!”

Câu nói kia của Ngôn Du cứ như vậy trực tiếp bật lên trong đầu, Ngôn Tĩnh bất đắc dĩ cười khổ.

Ngu hiếu sao? Chính là... Cảm giác Ngôn Du đã muốn nhường ba mẹ đủ một tâm rồi, mà nàng từ nhỏ đến lớn đều nghe lời ba mẹ như vậy, lần này nếu để cho ba mẹ thất vọng...

Nàng biết mình không phải là không có ý phản kháng, nhiều lần rõ ràng chính là muốn phản kháng nhưng chỉ là nói thầm mà thôi, cũng không có biện pháp giống như Ngôn Du đơn giản làm theo ý mình.

Lắc đầu, không muốn suy nghĩ tiếp chuyện làm cho mình phiền lòng, Ngôn Tĩnh đứng dậy đến tủ đồ lấy quần áo, điện thoại đặt trên bàn bỗng rung lên, vốn nguyên bản đang muốn đi tắm rửa liền đi qua, cầm lên nhìn nhìn, lại lần nữa thả xuống trên bàn, mặt không chút thay đổi.

“Không khí lạnh lẽo, ngày mai nhiệt độ sẽ thấp lắm, đến trường học không nên lại mặc ít đồ, sẽ lạnh đó.”

Một lần nữa đi trở về phòng tắm, Ngôn Tĩnh cố gắng làm cho mình quên cái tin nhắn kia, không cho tin nhắn ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Tiếc thay, tắm rửa xong vẫn nhìn không được lấy điện thoại ra, lại nhìn cái tin nhắn kia lần nữa, nhẹ thở dài.

Nàng gần đây càng ngày càng thích thờ dài a.

...

Ngày hôm sau, đương nhiên không có nghỉ cũng không phải chủ nhật, đó chỉ là một ngày chấm bài thi mà thôi.

Cũng bởi vì giữa nàng cùng Sở Nguyệt Xuất có biến cố nên Ngôn Du vốn dĩ vẫn luôn trải qua cuộc sống ngày đêm đảo lộn giờ đây lại có thể bỏ thói quen xấu này đi, buổi sáng tổng có thể tự chỉnh mình tỉnh lại, sau khi thu thập xong bữa sáng mà tỷ tỷ chuẩn bị sẽ đến trường.

Hôm nay đối với nàng mà nói, tựa hồ cùng dĩ vãng không giống nhau. Bởi vì, cái loại tâm lý vội vàng muốn gặp Sở Nguyệt Xuất này mời trái tim nàng nhảy lên không ngừng mà dường như, tốc độ của nó lại ngày càng nhanh hơn, thế cho nên thời gian ăn điểm tâm, tay đang cầm bát cũng không tránh khỏi run nhè nhẹ.

Thân là tỷ tỷ, Ngôn Tĩnh tự nhiên nhìn ra động tác của muội muội, không khỏi có chút kinh ngạc, “Em đây là...”

“A, không có việc gì.” Ngôn Du xả ra tươi cười, một hơi đem cháo trong chén uống xong đứng dậy, “Ăn no, em đến trường đây.”

“Hảo...” Kỳ quái nhìn Ngôn Du, Ngôn Tĩnh lên tiếng đáp, thấy Ngôn Du đeo bao vội vội vàng vàng muốn chạy ra, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, mở miệng, “Đợi một chút!”

Đã chạy tới cửa, Ngôn Du dừng bước lại, “A?”

“Em mặc bao nhiêu lớp áo?” Ngôn Tĩnh cau mày, “Có phải lại chỉ mặc mỗi một áo somi với một bộ áo khoác hay không?”

“Àn.” Ngôn Du khó khăn lòng muốn đến trường ngay tức khắc, đáp xong liền mở cửa ra, “Tỷ tỷ, em...”

“Trở về thêm kiện áo trong giữ ấm, hôm nay lạnh không...”

Nghe tỷ tỷ bắt mình trở về mặc thêm quần áo, Ngôn Du đang vội vã đến trường làm sao nguyện ý, bỏ lại một câu cất bước bỏ chạy, “Em không lạnh, tỷ tỷ em đi trước, chính chị nhớ rõ nên mặc nhiều đồ nga, cúi chào.”

“Ồi chào... Em...” Ngôn Tĩnh không kịp dứt lời thì Ngôn Du dĩ nhiên đã chạy đi mất, mà nàng nhìn cánh cửa được đóng lại cũng đứng đờ ở đó nửa ngày vẫn chưa thể hồi thần.

Hôm nay Tiểu Du vội vã như vậy là muốn đi làm cái gì ư?

Ngôn Du đương nhiên nóng nảy, nàng nghiêm chỉnh mất nguyên buổi tối trần trọc, chờ mong hôm nay đến trường thử phản ứng của Sở Nguyệt Xuất.

Sở Lục Y nói với nàng, Sở Nguyệt Xuất có rất nhiều phản ứng có thể chứng minh là thích nàng.

Cho nên theo ngày hôm qua bắt đầu, nàng đã nghĩ hôm nay dựa theo lời Sở Lục Y nói mà làm, nhìn xem Sở Nguyệt Xuất phản ứng ra sao.

Cũng bởi vì quá mau, Ngôn Du không ý thức được hôm nay thời gian xuất môn quá sớm, thậm chí vừa ly khai cửa chính liền trực tiếp chạy để cho mình có thể nhanh tới trường hơn.

Vì thế, trong lúc tới văn phòng, trong văn phòng không có một bóng người.

Ngô...

Nhưc đầu, Ngôn Du vốn hưng trí bừng bừng lập tức bị đá kích, giống như bóng cao su bị xì hơi mà đi đến vị trí của mình ngồi xuống. Chính là, một lúc sau, tiếng giày cao gót quen thuộc đánh trên mặt đất truyền đến, Ngôn Du lập tức ngồi ngược lại, giống con chó nhỏ chỉ chờ mong chủ nhân đến cho ăn mà vô hạn tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm cửa ban công, chờ người kia đến.

Sở Nguyệt Xuất mới đi đến cửa phòng làm việc liền chứng kiến Ngôn Du ngồi ngược ở trên ghế, cầm tựa lên lưng ghế ngồi, mắt nhỏ mở ra rất lớn nhìn mình chăm chăm, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ. Trong lòng nháy dưng, bởi vì bộ dáng Ngôn Du như vậy thiếu chút nữa đã đi qua sở đầu nàng rồi. Sở Nguyệt Xuất vội vàng khắc chế chính mình, cố gắng vẫn duy trì biểu tình lạnh lùng, không cho Ngôn Du nhìn ra chút gì cả.

Dựa theo phản ứng bình thường của Ngôn Du, khẳng định sẽ phình miệng sau đó liền đem đầu xoay đến một bên úy khuất không thèm nhìn nàng, nhưng chưa từng nghĩ rằng hôm nay Ngôn Du chính là chu môi nhưng vẫn duy trì tư thế đó nhìn nàng, hai tròng mắt đen lay láy mời nàng cảm thấy cả người không được tự nhiên, ngực dường như có cái gì đồ sinh sôi.

Thu hồi tầm mắt không nhìn nàng nữa, Sở Nguyệt Xuất thẳng hướng vị trí của mình đi đến, kết quả nàng đi đến đâu Ngôn Du liền nhìn theo đến đó. Bộ dáng kia như trước thực ngốc, tuy nhiên không phải phản ứng bình thường mà Ngôn Du nên có, với chuyển biến như vậy làm Sở Nguyệt Xuất hơi hơi nghi ngờ.

“Sở lão sư Sở lão sư...”

Kiểm chế tâm tư, không để cho mình lại đi chú ý Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất ngồi vào vị trí, đang muốn mở ra giáo án Ngôn Du bỗng nhiên chuyển lại đây, trong lòng còn ôm “Tiểu Lười số 2”.

“... Ân?” Ngôn Du ngày hôm nay biểu hiện thật sự rất kì quái nhưng Sở Nguyệt Xuất dừng toàn bộ động tác, chọn mi, cơ hồ muốn đưa tay đi sờ sờ xem nàng có phải phát sốt hay không.

“Ngô...” Trên mặt ửng đỏ, cổ bên kia bắt đầu có nhiệt khí nhấm thặng lên trên phồng, Ngôn Du chớp chớp mắt, lại bắt đầu khăn trương, “Tôi... Tôi...”

“Ân?” Ngôn Du như vậy mới là Ngôn Du nàng quen thuộc, Sở Nguyệt Xuất định thần, thanh âm thanh nhiên, “Ngôn lão sư, có chuyện gì không?”

Rõ ràng muốn nói trắng ra, chính là tới bên miệng liền nói không nên lời, Ngôn Du há mồm, thốt ra nhưng vẫn là mấy từ lặp lại “Tôi tôi tôi”.

Không đúng... Ngôn Du như vậy rất kì quái...

Cho dù Ngôn Du nói lắp, Sở Nguyệt Xuất vẫn cảm thấy không được bình thường, quay đầu, nhìn thẳng Ngôn Du, ánh mắt hồ nghi.

“Tôi... Cái kia...” Mắt thấy Sở Nguyệt Xuất quay đầu xem chính mình, Ngôn Du quýnh lên, lập tức đem trong lòng gói nhỏ đẩy đi ra, “Tiểu Lười số 2 nói nó rất nhớ cô.”

“A?” Sở Nguyệt Xuất ngây ngẩn cả người, thật lâu sau đều không có hoàn hồn.

Uy~...

Canh ở cửa nhìn lên, Sở Lục Y nghe được câu này, hưng hăng liếc mắt, hận không thể đi vào “song phỉ” Ngôn Du.

Tên này thiệt không có tiền đồ mà...

---

Ed: Mỗi ngày em chọn một niềm vui

~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

# Chương 54: Chương 54

54, Chương thứ năm mươi bốn...

Mi nhỏ xinh đẹp khẽ nháy vài cái, tầm mắt Sở Nguyệt Xuất dừng trên “Tiểu Lười số 2”, rồi trở lại trên người Ngôn Du, thanh âm bình tĩnh, “Thật vậy sao?”

Chính là trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu gia tăng tốc độ.

Khuôn mặt trắng nõn lập tức trở thành màu gan heo, Ngôn Du tiếp tục áp a áp ứng, cũng biết hành vi này của mình thật sự rất ngu ngốc, tay ôm gối nhỏ bởi vì khản trương mà run rẩy không ngừng, lảng lảng đối diện Sở Nguyệt Xuất, một lúc lâu đành cúi đầu, “Nhưng thật ra là tôi nhớ cô...”

Cơ hồ hút vào một hơi lạnh, Sở Nguyệt Xuất kinh ngạc nhìn Ngôn Du không khác gì tiểu tức phụ cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng, hoàn toàn không biết nên phản ứng nữa.

Ngôn Du hôm nay... Là đang làm cái gì vậy?

Hơn nửa ngày không nghe đáp lại, Ngôn Du lén lút giương mắt nhìn lên thấy Sở Nguyệt Xuất một bộ diễn cảm kinh ngạc còn mặt cười ửng đỏ, trong lòng không khỏi vui sướng cực kỳ, thiếu chút nữa đã bật cười.

Vẫn là lần đầu tiên chứng kiến Sở lão sư có loại vẻ mặt này á nha...

Bởi vì thích thú, Ngôn Du rõ ràng liền ngẩng cao đầu, thẳng tắp nhìn Sở Nguyệt Xuất, vẻ mặt tò mò, cho đến khi Sở Nguyệt Xuất phục hồi tinh thần lại bắt gặp ánh mắt của nàng, híp mắt hỏi, “Muốn làm gì?”

“Không...” Vừa nghe ngữ khí này chỉ biết lại gặp nguy hiểm rồi, thế nhưng lúc này Ngôn Du lại có cảm giác mình giống như trở lại khoảng thời gian chưa hề phát sinh quan hệ với Sở Nguyệt Xuất, miệng nói xong trên mặt đã lộ ra nụ cười ngây ngốc, cười đến Sở Nguyệt Xuất cũng thấy một trận mặt đỏ kìa.

Ngôn Du hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Ngốc thì vẫn ngốc như vậy, chính là cảm giác cứ không thích hợp sao đó.

Há mồm, đang muốn nói chuyện thì các lão sư khác đã lục tục đi vào văn phòng, Sở Nguyệt Xuất một lần nữa ngậm miệng lại, chăm chú nhìn Ngôn Du vài giây, nghiêm nghị, “Còn có chuyện khác sao?”

Ngô...

Ngôn Du ôm gối nhỏ, thấy Sở Nguyệt Xuất lại bày ra bộ dáng nghiêm túc, lại cúi đầu, thanh âm nhỏ, “Tôi... Cũng không thể mời cô đi ăn cơm ư...”

Thanh âm này mặc dù nhỏ nhưng khoảng cách giữa Sở Nguyệt Xuất so với nàng vốn rất gần, cho nên có thể nghe được nhất thanh nhị sở, cơ hồ người nào đó cũng liền bị cả kinh, ngây ngẩn cả người.

“Ha ha...” Nữ lão sư ngồi cạnh Sở Nguyệt Xuất chính là đem Sở Nguyệt Xuất lạnh lùng mà nhìn không sót miếng nào, giờ phút này thấy Ngôn Du mời Sở Nguyệt Xuất ăn cơm lại còn đáng yêu như vậy, không khỏi cười ra tiếng, mở miệng giúp Ngôn Du, “Sở lão sư, cô xem Ngôn lão sư đều lấy lòng mời cô đi ăn như vậy, nên đáp ứng đi a.”

Dao gần đây khi Ngôn Du tiến vào văn phòng Sở Nguyệt Xuất tựa hồ cũng không có lạnh lùng trước nữa. Hơn nữa Ngôn Du đáng yêu như vậy, tuy rằng không nói chuyện với người chung quanh nhưng mỗi tiếng nói, cử động tổng có thể chọc cho mọi người bật cười và nhưng không khí áp lực trong văn phòng này, vốn bị kỳ thi vào trường cao đẳng ảnh hưởng mà thoải mái hơn rất nhiều.

“Ngôn lão sư muốn thỉnh Sở lão sư đi ăn a?” Nữ lão sư ngồi đối diện vừa nghe đến cũng chộn rộn vào cuộc, “Ha ha, cũng đúng, Ngôn lão sư sau khi vào đây đều có Sở lão sư hỗ trợ nha...”

Hơi hơi nhú mi, vốn định muốn tìm đại một cái cơ cực tuyệt, chính là vừa thấy ánh mắt Ngôn Du có điểm ủy khuất lại có điểm chờ mong, Sở Nguyệt Xuất lập tức không đành lòng mặc kệ, hơn nữa những lão sư bên cạnh đã nói thế, rốt cuộc, ở trong lòng âm thầm thở dài hai tiếng, “Giữa trưa sao?”

“Buổi tối!” Ánh mắt Ngôn Du lập tức phát sáng, rất nhanh nói.

Buổi tối?

Nghĩ đến cô nói buổi tối sẽ cùng ăn cơm với người nam nhân kia, Sở Nguyệt Xuất không khỏi có chút khổ não.

Làm như thế nào nói với cô cô đây?

Được rồi, kỳ thật Ngôn Du chính là cố ý hẹn vào đêm nay, bởi vì tối qua ước chừng hơn chín giờ Sở Lục Y có gọi điện nói cho nàng biết tỷ tỷ đêm nay sẽ hẹn cùng ăn cơm với đối tượng xem mắt kia.

Cho nên nàng mới có thể đánh bạo hẹn Sở Nguyệt Xuất ra ăn cơm, vừa chẳng sợ bị cự tuyệt cũng vừa muốn dùng tất cả biện pháp quán quýt lấy người

ta.

Giờ phút này thấy Sở Nguyệt Xuất liếm mi trầm tư, Ngôn Du lại bắt đầu chu môi, mày cũng nhăn lại theo, “Không được sao...”

Ngẩng đầu nhìn nàng trong chốc lát, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng gật đầu, “Có thể.”

“Hào!” Ngôn Du tức thì cao hứng, miệng cười toe toét nhìn Sở Nguyệt Xuất ngây ngô, còn ôm gối nhỏ đứng bất động tại chỗ.

Ở trong lòng nghĩ lấy cớ, Sở Nguyệt Xuất đang muốn công tác thì phát hiện Ngôn Du còn đứng ở đó ngốc, cứ cười tùm tùm nhìn mình, không hiểu sao cảm thấy một trận buồn cười, rất muốn đưa tay nắm lấy đôi má nàng, nhưng khắc chế, dứt khoát một cái liếc mắt qua, “Ngôn lão sư hôm nay thực rảnh rỗi nhỉ?”

“Đúng vậy a.” Ngôn Du cười đến nheo lại mắt, không chút do dự đáp.

Mắt đẹp híp lại, Sở Nguyệt Xuất nhìn chăm chăm nàng, thẳng đến khi Ngôn Du đột nhiên cảm giác có chút không đúng thì Sở Nguyệt Xuất đã đứng lên, đi đến trước mặt tổ trưởng tổ Toán, “Hà lão sư, Ngôn lão sư hiện tại trạng thái không sai, nàng nói với tôi bài thi chỉ để các vị chấm thực ngưng ngừng đâu.”

“A?” Đang mài miết chấm bài thi, nam nhân trung niên nghe vậy nháy mắt sững sờ, đẩy gọng kính, quay đầu xem Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất cũng chuyển tầm nhìn qua, ánh mắt gọn sóng không sợ hãi lắc lắc mặt, lại làm cho Ngôn Du không khỏi xuống tinh thần, chậm chạp đi tới, thanh âm rầu rĩ, rất chi là ủy khuất, “Hà lão sư, trước đó đã làm phiền thầy, một ít bài thi cứ giao cho tôi đi.”

“Ồ...” Cấp ba năm môn khoa học tự nhiên tổng cộng có chín lớp, có hơn bốn trăm học sinh và năm lão sư Toán học... Mà Ngôn Du thông thường đều không có tham dự chấm thi thế cho nên, hơn bốn trăm bài thi Toán chỉ có thể do bốn lão sư Toán còn lại chia nhau thu phục, mà chia đều xuống mỗi người liền cần chấm hơn một trăm bài. Giờ phút này thấy Ngôn Du tự giác muốn chấm thi như vậy, bốn lão sư còn lại tự nhiên cao hứng, tổ trưởng tổ Toán lại càng vui, cầm một chồng bài thi tính cả đáp án tiêu chuẩn đưa cho Ngôn Du.

Từ trong tay hắn tiếp nhận một xấp bài thi, Ngôn Du đáng thương quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất. Chính là Sở Nguyệt Xuất cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, thẳng quay về vị trí của mình làm việc, vì thế nàng cũng chỉ có thể xám xịt cầm chồng bài quay về chỗ của mình ở bên kia.

Ồ... Sở lão sư lại khi dễ nàng..

Buồn rười rượi, Ngôn Du buông gối nhỏ lại bắt đầu lục tung bàn làm việc. Bên kia Sở Nguyệt Xuất nghe tiếng vang, quay đầu nhìn thoáng qua, đối với cử động của nàng lòng dạ đã biết rõ, lấy trong ngăn kéo ra rồi cầm bút đỏ đứng dậy, đi qua để trên bàn nàng.

Thấy Sở Nguyệt Xuất lấy bút đỏ cho mình, Ngôn Du lại bắt đầu cười ngây ngô, hơn nữa không che giấu chút nào nhìn chăm chăm Sở Nguyệt Xuất, nhưng Sở Nguyệt Xuất lại một trận khó chịu, hạ giọng, “Cô hôm nay nếu còn dám xem tôi như vậy hoặc đối với tôi cười, tôi sẽ để cho cô sửa lại hết bài thi của cả năm môn, chính là Hoá - lý - sinh...”

“Ồ...” Ngôn Du lập tức ngậm miệng lại, chính là phát ra một tiếng kêu ô ô, thật biết điều nhìn Sở Nguyệt Xuất.

Quả thực... Quả thực là...

Sở Nguyệt Xuất cảm giác hôm nay mình thật sự cũng bị sự cổ quái của Ngôn Du mê\* đi. Vì cái gì sau khi đi vào liền chỉ biết đối với nàng ngây ngô cười hoặc là ngốc xem nàng, còn nói mấy lời kỳ quái. Hiện tại không cười cũng không nói chuyện thì ánh mắt kia lại... Lại như vậy, làm cho người ta có dục vọng muốn phạm tội... (\*mê mang, mê muội... Có thể hiểu ra rất nhiều cái mê )

Cơ hồ muốn giậm chân, Sở Nguyệt Xuất hít thở sâu, xoay người trực tiếp trở về chỗ ngồi xuống, không thèm xem Ngôn Du nữa.

Quả nhiên Sở Lục Y nói rất đúng

Quay thân mình lại cầm bút đỏ trong tay bắt đầu chấm bài, sắc mặt tươi cười của Ngôn Du dị thường xán lạn.

Sở Lục Y nói, chỉ cần nàng đủ chủ động, đủ dính người thì Sở Nguyệt Xuất nhất định sẽ không còn luôn giữ bộ mặt lạnh nghiêm nghị đó nữa.

Quả nhiên là vậy a.

Tuy rằng Sở lão sư khá phức tạp, chính là... Nàng thật vui vẻ nha, ít nhất so với đoạn thời gian trước hoàn toàn không để ý tới nàng thì tốt hơn nhiều.

Buổi trưa, Sở Nguyệt Xuất ăn cơm xong lấy điện thoại ra bắt đầu gọi cho cô cô mình, “Cô cô ạ? Là con, Nguyệt Xuất... Buổi tối bỗng nhiên có chút việc... Chuyện ở trường học... Được rồi, hẹn lão sư khác cho nên... Ngưng ngừng a cô cô... Ừ, con biết... Cảm ơn cô cô...”

Cúp điện thoại, Sở Nguyệt Xuất thở dài, dựa lưng vào sofa, nghĩ Ngôn Du cả một buổi sáng cực kỳ quái dị, lâm vào trầm tư.

Ngôn Du nàng... Là xảy ra chuyện gì sao?

Đối với thái độ của nàng cùng năm ngày trước hiển nhiên không giống lúc trước.

Nghỉ buổi sáng chính mình vô luận đi đến đâu Ngôn Du cũng có thể tìm ra lý do đi theo đến đó, Sở Nguyệt Xuất tay nâng trán, có chút mệt mỏi xoa xoa.

Trước kia vẫn biết Ngôn Du có chỉ số thông minh cao về khoa học tự nhiên, hiện tại xem ra còn có chỉ số thông minh cao về lấy cớ nữa, tuy rằng những cái cớ kia cũng không ghê gớm gì lắm... Chính là, nàng cũng không có cách nào cự tuyệt.

Còn có... Buổi tối...

Nghỉ đến việc sẽ cùng đi ăn riêng với Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất xoa trái tim đang đập rộn lên, lại có chút khản trương lại có chút chờ mong.

Sở Lục Y đứng ở cửa phòng vào lúc này rốt cục cũng chịu khép lại, vốn vẫn luôn tựa vào khe cửa nghe lén tí tý nói chuyện điện thoại, Sở Lục Y giờ đây đã có thể nhẹ nhàng thở ra, thăm nghĩ Ngôn Du còn chưa tới nỗi vô dụng không có chút tiền đồ.

Buổi chiều, Ngôn Du rốt cục chấm xong toàn bộ bài thi, vui vẻ đem toàn bộ bài giao cho Hà lão sư tổ Toán học. Hà lão sư gật gù đầu, “Hôm nay thật sự vất vả Ngôn Du sư.”

“Không có gì...” Vẫn lần đầu tiên được người khác nói vậy, Ngôn Du có chút ngượng ngùng cười cười, tâm vui vẻ trở về vị trí của mình, ôm lấy gối nhỏ, ánh mắt sáng, vốn sẽ lại lén lút quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, chỉ sợ bị nàng phát hiện mà thôi.

Vừa mới nghe mấy thầy cô ở tổ Chính trị oán hận, bài thi tự luận còn không có chấm xong... Nàng cũng không muốn bị Sở lão sư chụp tới sửa bài luận đâu.

Lấy Sở Nguyệt Xuất miễn cảm, làm sao lại không biết Ngôn Du làm ra động tác thật cẩn thận kia, vài lần lấy đồ vật này nọ dư quang cũng có thể quét đến Ngôn Du nhìn lên mình, Sở Nguyệt Xuất vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười, trong lòng không chỉ cảm thấy mê mang lại còn tràn ngập vui mừng.

Tuy rằng không biết Ngôn Du là làm sao vậy nhưng mà bị chính người mình xác định thích bỗng nhiên như thế để ý tới mình tiếp cận mình, tựa hồ cũng làm cho người khác thực vui vẻ a.

Tan tầm, động tác Ngôn Du rất nhanh, tức thì đã thu thập xong đồ dùng rồi đi đến bên cạnh bàn Sở Nguyệt Xuất. Còn đang chấm bài Ngữ văn, Sở Nguyệt Xuất ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, chần chờ nhưng vẫn mở miệng, “Cô rất rảnh sao?”

“Ngô...” Gãi gãi hai má, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất còn nắm bút đỏ, Ngôn Du chẳng biết sao cứ vậy mà đã minh bạch lời Sở Nguyệt Xuất rồi, suy nghĩ, “Hoàn hảo...”

“Kia... Tôi còn ba bài văn, chờ tôi chấm xong, có thể chứ?” Có chút bận tâm Ngôn Du bị đối, dù sao lần trước bị bắt cóc, đáng đáp Ngôn Du sau đó trong ký ức hãy còn mới mẻ, Sở Nguyệt Xuất miệng nói xong, tầm mắt một lần nữa đã trở lại trên bài văn.

“Hào.” Trong văn phòng, giáo viên đã muốn đi về hết, Ngôn Du dứt khoát kéo một bên ghế dựa, ngồi ở bên người Sở Nguyệt Xuất, nhìn bộ dáng Sở Nguyệt Xuất còn thật sự chăm bài, bắt đầu phạm si.

Có khi sẽ nhìn lên mi, có khi sẽ nhẹ nhàng đọc lên câu văn trong đó, mà cũng có khi sẽ vui vẻ cười... Sở Nguyệt Xuất khi đang thực sự chăm bài cả người sẽ tản ra loại mị lực làm lòng người xao động, Ngôn Du nhìn thấy thế, bỗng nhiên có một loại xúc động.

Thật cẩn thận nhìn xem bốn phía, xác định tạm thời không có ai, Ngôn Du chột khom qua, một hơi thân lên gương mặt Sở Nguyệt Xuất vốn vừa lúc chấm xong bài thi cuối cùng, còn đang buông bút đỏ, ngẩng đầu quay mặt qua phía nàng.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 55: Chương 55

55, Chương thứ năm mươi lăm...

Đi đến cửa phòng làm việc đang muốn ra về không biết tí tý sẽ cùng đi ăn tối với Ngôn Du, tính kêu tí tý về nhà thôi, Sở Lục Y nhất thời liên tưởng lớn mất, nhanh chóng nhìn xem phụ cận có người hay không, xác định xong mới yên lòng, lại không khỏi cảm thán.

Đồ ngọc Ngôn Du kia, buổi sáng rõ ràng vẫn còn rất không tiền đồ, buổi chiều sao lại trở nên lớn gan rồi?

Có loại cảm khái này, tự nhiên không chỉ là Sở Lục Y, tự còn có Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên bị hôn, cũng như thế.

Bị hôn trong nháy mắt cơ hồ đầu óc trống rỗng, thẳng đến khi Ngôn Du mặt đỏ tai hồng thối lui trong chốc lát Sở Nguyệt Xuất mới kịp phản ứng, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ngôn Du, dường như không biết sao.

“Tôi... Tôi...” Ngón Du cũng bị hành vi của chính mình thỉnh thoảng xảy ra mà hù sợ, cúi đầu, thủ cảm lấy góc áo, lấp bắp, hơn nửa ngày nói không ra một câu hoàn chỉnh.

“Cô...” Mày che giấu, Sở Nguyệt Xuất há mồm, thật sự là không làm rõ được Ngón Du hôm nay làm sao vậy, đang muốn đặt câu hỏi, Sở Lục Y bỗng nhiên xông vào, “Tỷ, phải về nhà rồi đi?”

Còn tại lúc hai người có chút luống cuống, câu này khiến cả hai giật nảy mình nhìn về phía Sở Lục Y, tiếp theo, Sở Nguyệt Xuất đỏ mặt, Ngón Du lại là chu môi.

“Àn, em đi về trước đi, trở về đem đồ ăn giữa trưa hâm lại là có thể ăn rồi, chị buổi tối không thể về ăn cơm được.” Âm thầm ở trong lòng may mắn một màn Ngón Du hôn mình vừa rồi không bị muội muội chứng kiến, Sở Nguyệt Xuất có chút chột dạ bắt đầu thu thập bàn làm việc, mà Sở Lục Y cũng nhân cơ hội này瞥 một cái xem thường cho Ngón Du, sau đó, từ bên ngoài tiến vào một người phụ nữ trung niên. Sở Lục Y bật người nói, “Lưu lão sư.”

“Còn chưa về nhà à.” Nữ nhân trung niên đối với nàng gật gật đầu, chỉ chớp mắt thấy Ngón Du cùng Sở Nguyệt Xuất, cười cười, “Ngón lão sư cùng Sở lão sư cũng về muộn như vậy à?”

“A... Ân.” Ngón Du nhanh chóng gật đầu, nhìn về phía Sở Lục Y, Sở Lục Y liếc mắt.

Nếu không chứng kiến cô dạy Sinh muốn vào văn phòng, nàng làm sao có thể phá hư thời gian của tỷ tỷ cùng Ngón Du kia chứ.

Bất quá Ngón Du lá gan cũng quá lớn đi, văn phòng giáo viên người đến người đi, cho dù tan học một lát vẫn sẽ có người tới. May mắn vừa rồi không có người khác, bằng không ngày mai lời đồn “Ngón lão sư hôn Sở lão sư” trong năm ban nhiệt náo bay đầy trời luôn à.

Vốn là muội muội tiến vào, tiếp đó lại thấy nữ nhân trung niên tiến vào, Sở Nguyệt Xuất thu dọn xong đồ đạc hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm ấy, không khỏi có chút nén giận Ngón Du không chú ý trường hợp, lại không phát hiện ra bản thân đối với việc bị nàng hôn cắn bản không hề bài xích chút nào.

Kỳ thật coi như bị phát hiện, nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ đi.

“Vây tỷ, em về nhà trước nha.” Sở Lục Y nói với tỷ tỷ của mình xong, sau đó hướng Ngón Du nháy mắt mấy cái, liền đeo bao ly khai văn phòng.

Rất cảm kích nhìn thân ảnh Sở Lục Y rời đi, Ngón Du quay tầm mắt lại nhìn Sở Nguyệt Xuất, thấy ánh mắt nàng nhìn mình có chút tức giận, xoa đầu, nháy mắt mấy cái, thần tình hết sức vô tội.

“Lưu lão sư, tôi cùng Ngón lão sư đi trước.” Sở Nguyệt Xuất đối với biểu tình thuần lương vô hại của Ngón Du đã không còn kinh sợ như gặp chuyện quái dị nữa rồi, hàng ngày mỗi lần gặp nàng bày ra loại vẻ mặt này chính là không thể nổi lên lòng quở trách được, chỉ có thể ở trong lòng thán một tiếng, liền nói với nữ nhân trung niên kia một câu.

“Tốt, ngày mai gặp.”

Cùng nữ nhân trung niên chào xong, Ngón Du ‘nhắm mắt theo đuôi’ đi theo sát phía sau Sở Nguyệt Xuất, về mặt nhu thuận.

Thẳng đến khi ra khỏi cửa trường, Sở Nguyệt Xuất mới thở dài, nghiêng đầu xem người đang bước từng bước thật nhỏ theo phía sau mình, “Muốn đi đâu ăn cơm?”

“A... Nha...” Đang nhìn Sở Nguyệt Xuất xuất thần, Ngón Du nghe vậy liền bừng tỉnh, vội vàng nói, “Cái kia... Cái kia cái kia nhà hàng Tây...”

Vừa tức giận vừa buồn cười liếc nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất đưa tay ngăn một chiếc taxi, “Cái kia ở chỗ nào?”

“Ặc... Chính là... Chính là Cung thanh thiếu niên\* bên kia...” Ngón Du đi theo nàng ngồi vào taxi, mở miệng nói có chút không rõ ràng lắm, lái xe nghe được bốn chữ “Cung thanh thiếu niên” liền khởi động xe đi tới. (\* Góc QT là Thanh thiếu niên cung = thấy cũng giống Cung văn hóa thiếu nhi nên đổi lại xí)

Kỳ thật điều này cũng không thể trách Ngón Du, nàng chỉ biết hẹn Sở Nguyệt Xuất ăn cơm, chính là cũng không biết nên đi nơi nào hảo. Nàng đối với thành phố này lại không quen thuộc cho lắm, mới tới chín tháng, huống chi nàng là loại người có thể không cần ra cửa liền sẽ không ra khỏi cửa... Mà quán ăn kia vẫn là Sở Lục Y nói cho nàng biết, nói là khá hữu tình...

Sở Nguyệt Xuất thì hoàn toàn đối với người bên cạnh không có gì bình luận, ngồi ở taxi nhìn ra ngoài cửa sổ xem cảnh sắc ngã tư đường, nhất thời cũng không biết nên cùng người bên cạnh nói cái gì cho phải.

Rõ ràng đã đặt quyết tâm sẽ không cùng người bên cạnh dây dưa, rõ ràng cũng đã đáp ứng xem mắt, vì cái gì mà người bên cạnh này một lần chủ động chính mình liền bị đánh toi bời, tâm cũng mềm nhũn theo?

Ở trong lòng âm thầm mắng chính mình, Sở Nguyệt Xuất thần sắc lãnh đạm, hẳn còn đang tính toán không thể tiếp tục dung túng Ngón Du nữa, chưa từng nghĩ qua tay phải đang đặt trên chỗ ngồi bỗng nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo che lại, hơi kinh ngạc quay đầu, chứng kiến bộ dáng Ngón Du vẫn nhìn thẳng phía trước nhưng kèm theo sắc mặt đỏ bừng, thủ giật giật từ trong tay Ngón Du muốn rút ra, lại cảm nhận được bàn tay kia lạnh như băng mới dừng động tác, mở miệng liền mang theo ngữ khí lạnh lùng rồi lại hiện ra sự quan tâm chăm sóc hỏi, “Cô hôm nay mặc mấy lớp áo?”



“A?” Vẫn còn không yên sợ Sở Nguyệt Xuất sẽ rút tay ra, Ngôn Du nghe vậy lập tức sững sốt, nghiêng đầu xem Sở Nguyệt Xuất, thấy Sở Nguyệt Xuất nhếch miệng, lại là một tiếng, “Àn?”

“Hai... Hai kiện...” Thật cẩn thận nhìn lên vẻ mặt Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du nuốt ngụm nước miếng, “Áo somi... Còn có áo khoác...”

Nói cách khác, chính mình thấy hai kiện quần áo hơi mỏng, chính là trên người Ngôn Du đang mặc?

Tầm mắt dừng ở kiện áo somi hơi mỏng cùng áo khoác trên người Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nhắm lại mi, “Hôm nay không khí rất lạnh...”

“A...” Bởi vì chợt nhớ tới những lời tỷ tỷ buổi sáng hôm nay lúc nàng xuất môn nói ra, Ngôn Du ngẩn ngơ, hạ xuống mi mắt, “Nha...”

“Ngày mai đừng ăn mặc ít như vậy nữa.” Người bên cạnh vốn cả ngày nay cảm xúc luôn luôn rất cao nhưng giờ phút này bỗng nhiên lại trầm xuống nhường Sở Nguyệt Xuất có chút khó hiểu, chính là mở miệng nói ra cũng là lời quan tâm.

“Àn.” Tay nắm thật chặt tay Sở Nguyệt Xuất, cảm thụ được độ ấm áp của bàn tay đó, Ngôn Du dùng sức gật đầu, “Hào!”

“Àn.” Cảm giác Ngôn Du nắm chặt lấy tay của mình, Sở Nguyệt Xuất hơi hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn không đem tay mình rút ra.

Tay nàng lạnh như vậy... Vẫn là... Trước hết để cho nàng nắm trong chốc lát đi.

Xe tới trước cửa nhà hàng Tây thì ngừng lại, mà nhà hàng này so ra cũng nổi danh đi, lái xe vừa nghe ‘cung thanh thiếu niên’ liền biết là nhà hàng nào.

Chính là tuy đã ngừng nhưng Ngôn Du lại có chút không tình nguyện xuống xe. Nếu xuống xe, sẽ cần phải buông tay Sở Nguyệt Xuất ra a...

Làm như đoán được tâm tư của Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất thờ dài, mở ra cửa xe bên phía mình, thủ vẫn nắm tay Ngôn Du lôi kéo, “Ngán người làm cái gì, xuống xe.”

“Nha...” Đi theo Sở Nguyệt Xuất xuống xe, thủ từ đầu tới cuối cũng chưa hề buông ra, Ngôn Du trong một khắc này rốt cục hoàn toàn xác định Sở Lục Y không có lừa gạt mình. Nếu, thật sự như chính mình lúc trước suy nghĩ rằng Sở Nguyệt Xuất chán ghét chính mình, cảm thấy mình ghê tởm thì chắc chắn sẽ không dung túng hành vi suốt cả ngày hôm nay của nàng vốn dĩ đã biết thừa. Minh hôn mặt nàng, nàng không có tức giận mà giờ phút này, mình không muốn buông tay nàng ra, nàng cũng tùy ý để mình làm vậy.

Nhìn thấy bên cạnh là Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du lộ ra tươi cười ngây ngốc.

Chứng kiến Ngôn Du lại không hiểu ra sao lại đối với mình ngây ngô cười, Sở Nguyệt Xuất quả thực hết chỗ nói rồi, thật sự nhìn không được chìa tay kia đi nắm lấy hai má mềm mại của Ngôn Du, “Cô hôm nay cả ngày đều cứ cười ngốc nghếch gì vậy?”

Đôi mắt đen bóng lay lay, Ngôn Du sững sờ, ngẩn người nhìn Sở Nguyệt Xuất, cảm thụ khuôn mặt bị nhẹ véo lấy, một lúc lâu, cười còn ngu hơn. =))))))

Đã muốn rất lâu rất lâu... Không có như vậy.

Nhướn mi, Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn lấy một chút biện pháp đối phó với Ngôn Du cũng không có, trên tay hơi hơi dùng sức, “Cô người này nha, hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Tôi... Tôi...” Đang muốn nói chuyện, cái mũi bỗng nhiên một trận ngứa, Ngôn Du vội vàng quay đầu hắt hơi một cái nhường Sở Nguyệt Xuất hoảng sợ, tiếp theo mảy nhíu lại càng chặt hơn, lôi kéo tay Ngôn Du vội vàng hướng vào trong nhà ăn.

Thiếu chút nữa đã quên mất, trên thân người này mặc không nhiều lắm, ở trong gió lạnh thực dễ dàng cảm mạo a.

Vào nhà ăn tóm lại cả người cũng được ấm áp, Sở Nguyệt Xuất thế nhưng không có buông tay Ngôn Du, nhìn cuối dãy bàn tìm thấy một vị trí, dẫn Ngôn Du đi qua, lúc này mới buông tay.

Có chút đáng tiếc cũng có chút không muốn, nhưng lúc ăn cơm lại không thể cứ luôn luôn lôi kéo tay Sở Nguyệt Xuất như vậy, Ngôn Du rất là ai oán ngồi vào đối diện Sở Nguyệt Xuất. Không hề bỏ qua bất kì thần tình biến hóa nào trên khuôn mặt nàng, hơi có chút kinh ngạc, Sở Nguyệt Xuất tâm niệm vừa động, tựa hồ có điểm hiểu được hành vi hôm nay của Ngôn Du là do đâu.

Chẳng lẽ...

...

Phục vụ sinh canh ngay vào lúc đó cắt đứt ý nghĩ của Sở Nguyệt Xuất, cảm thực đơn tới bên cạnh hai người.

Ngôn Du căn bản chưa từng tới gian nhà ăn này, nhìn thực đơn thật lâu, có chút luống cuống ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất. Mới vừa điểm xong một phần thịt bò, Sở Nguyệt Xuất hơi giương mắt liền thấy vẻ mặt Ngôn Du, lắc đầu, mở miệng, “Ăn thịt bò, được không?”

Thật không biết hôm nay người nọ nghĩ như thế nào mà lại đem mình hẹn tới nhà hàng này dùng cơm, rõ ràng một chút cũng không quen thuộc.

“Àn!” Chỉ cần là Sở Nguyệt Xuất nói, nhất định là tốt. Mang tư tưởng như vậy, Ngôn Du dùng sức gật đầu. (Ed: Vợ nói là thánh chỉ, tất nhiên tốt rồi)

=))))))

“Cùng tôi giống nhau, tám phần chín?” Gặp Ngôn Du nghe lời như thế, Sở Nguyệt Xuất nhin không được lộ ra tươi cười, lại hỏi.

“Ân!” Vẫn là dùng sức gât đầu, tiếp theo nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất đối với phục vụ nói gì đó, Ngôn Du nằm úp sấp trên bàn, hai mắt sáng ngời trong suốt nhìn thẳng người đang ngồi đối diện mình mà phạm si.

Có thể cùng người mình thích không hề che giấu cảm tình chút nào mà ngồi cùng một chỗ dùng cơm, cảm giác như vậy thật tốt.

Phục vụ sinh cuối cùng cũng rời đi, Sở Nguyệt Xuất phục hồi lại tinh thần, khi đó liền thấy Ngôn Du không khỏi mê mang nhìn mình, dứt khoát đưa một tay chống cằm chăm chú cùng nàng đối diện, thanh âm mềm nhẹ, “Cô hôm nay... Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Ngơ ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du chính là cảm thấy trái tim bỗng nhiên khiêu thật nhanh thật nhanh, vượt quá cả tần suất sinh học tim đập bình thường.

Cố gắng hít thở sâu nhường mình có thể trấn định một ít, Ngôn Du ngồi thẳng người, giống như chỉ cần như vậy liền có thể không khăn trương nữa.

“Như thế nào?” Mặc dù có chút đoán được tâm tư của Ngôn Du, nhưng đối với động tác của nàng giờ phút này vẫn không thể minh bạch, Sở Nguyệt Xuất thở dài một tiếng, “Cô hôm nay thật sự rất kỳ quái.”

“Bởi vì... Bởi vì tôi muốn nói với cô...” Nín nhịn nửa ngày, nhiều lần nghĩ muốn nói ra nhưng khi nhìn đến đôi mắt dịu dàng Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du thật sự không có biện pháp khắc chế chính mình, càng sợ qua ngày hôm nay Sở Nguyệt Xuất sẽ cùng người xem mắt.

“Tôi thích cô, là thích trong tình yêu.”

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 56: Chương 56

56, Chương thứ năm mươi sáu...

Trong lòng tuy rằng đã muốn mơ hồ đoán được Ngôn Du đối với mình có tình cảm nhưng vẫn không nghĩ tới Ngôn Du lại có thể trực tiếp nói trắng ra như vậy, nhường Sở Nguyệt Xuất ở ngoài vô cùng vui sướng lại có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Ngày hôm nay Ngôn Du thật sự quá thần kỳ.

Cố nén khăn trương cùng thẹn thùng nói xong câu kia, Ngôn Du theo quán tính lại muốn cúi đầu đi bắt góc áo, nghĩ đến lời Sở Lục Y nói, mạnh mẽ khắc chế xúc động, ánh mắt sáng ngời nhìn Sở Nguyệt Xuất chờ trả lời.

Vui sướng qua đi, không thể tưởng tượng nổi cũng qua đi, còn lại chính là củ kết. Sở Nguyệt Xuất tránh đi ánh mắt Ngôn Du mà không nhìn tới nàng, thanh âm có chút run rẩy, “Cô đừng nghĩ lung tung, chuyện đêm hôm đó đã xảy ra tôi đã nói chính là 419...”

Lời này thật sự rất rõ ràng, chậm chạp như Ngôn Du cũng lập tức liền hiểu chính mình bị cự tuyệt, cong lên miệng, ủy khuất cúi đầu.

Vì cái gì người ta đã cố thổ lộ còn bị cự tuyệt?

“Mới không cần 419 đâu...” Ngôn Du gắt gao nứu lấy góc áo, cái mũi ê ẩm, thanh âm tràn đầy ai oán, “Mới không cần...”

Nhìn thấy Ngôn Du làm ra bộ dáng như vậy, Sở Nguyệt Xuất ngược lại có cảm giác đêm hôm đó bị hại là Ngôn Du, mà mình chính là kẻ phụ tâm người ta đã chiếm tiện nghi còn không thêm chịu trách nhiệm.

Bất đắc dĩ thở dài, mạnh mẽ dùng lý trí ngăn chặn xúc động có thể biểu lộ lên mặt, Sở Nguyệt Xuất đang muốn mở miệng khuyên nàng thì phục vụ sinh vào đúng lúc này lại bung lên thịt bò, khiến nàng muốn nói lại thôi.

Tính cả thịt bò thì mỗi người còn có một ly rượu đỏ, đây là phần đồ uống đi kèm với beefsteak. Sở Nguyệt Xuất lúc gọi món ăn cũng không có chú ý tới chữ viết ở góc dưới, thấy rượu, có chút ngần ngại, kết quả Ngôn Du vốn cũng bởi vì khăn trương mà miệng đắng lưỡi khô, vừa nhìn thấy chất lỏng màu đỏ sậm kia, cũng không quản là cái gì, trực tiếp bung lên uống một hơi cạn sạch, tiếp theo một trận ho mãnh liệt ập tới.

“Hào... Khụ... Khó uống...” Chưa từng uống qua rượu đỏ, Ngôn Du mảy nhíu lại càng chặt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ, “Này... Khụ... Đây là... Khụ khụ... Cái gì a...”

Hút một hơi lạnh, Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du còn tại một bên ho khan một bên oán hận, dĩ nhiên có chút ngây dại.

Liên với tửu lượng của Ngôn Du, một chén rượu đỏ này uống xuống sẽ lại không phát sinh chuyện gì nữa đi?

Hôm nay thật không nên đáp ứng Ngôn Du cùng nhau đi ra ăn cơm a...

Rượu đỏ tác dụng không có nhanh như vậy, Ngôn Du tuy rằng mặt rất nhanh liền đỏ bừng, chính là còn không có giống như trước kia uống rượu sẽ làm bậy, mà là bĩu môi không để ý tới Sở Nguyệt Xuất, bắt đầu lấy dao cắt tảng thịt bò.

Chính là Sở Nguyệt Xuất lại bắt đầu âm thầm kêu gào.

Nàng chính là nhớ rất rõ ràng, lần trước Ngôn Du uống rượu cũng trước đổi không để ý tới mình, sau đó chính mình liền hồng nàng, hồng nàng xong liền...

Nghĩ đến lần trước triền miên, Sở Nguyệt Xuất mặt cũng bắt đầu đỏ, thẳng đến cơ hồ giống như Ngôn Du uống rượu không sai biệt lắm.

Ăn ăn, Ngôn Du bỗng nhiên dừng động tác, ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, ánh mắt mơ hồ đã muốn thấy được có điểm ngà ngà say rồi lại lộ ra thật sâu chấp nhất, “Thật sự không được sao?”

Đang cúi đầu cắt thịt bò, Sở Nguyệt Xuất ngăn người, ngẩng đầu nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút phản ứng không kịp, “Cái gì?”

Quyệt quyệt miệng, Ngôn Du vè mặt bất mãn, “Cô biết rõ mà.”

“Tôi...” Sở Nguyệt Xuất nhất thời nghẹn lời, hạ xuống mi mắt, thật lâu sau thanh âm thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì, “Tôi nói, 4...”

“419.” Ngôn Du tiếp lời nàng, có chút căm giận, “Tôi không cần 419!”

“Ngôn Du...” Sở Nguyệt Xuất ngẩng đầu nhìn nàng, “Cô... Đừng choáng váng...”

Hai nữ nhân... Làm sao có thể... Như thế nào có thể...

“Cô không thích tôi sao?” Về mặt Sở Nguyệt Xuất quá mức đứng đắn nhường Ngôn Du như bóng cao su xì hơi, thịt bò cũng không ăn, buông dao nữa, thanh âm rầu rĩ, “Kỳ thật cô chán ghét tôi phải không...”

Nguyên lai Sở lão sư là không thích nàng... Nhưng là cả ngày hôm nay rõ ràng...

Cho nên mới nói Sở lão sư là bởi vì thiện lương mới đối với mình như vậy sao?

“Tôi...” Sở Nguyệt Xuất không biết nên nói thế nào với Ngôn Du mới tốt, thờ dãi một tiếng, không nói gì nữa.

“Quả nhiên...” Ngôn Du gục đầu xuống, vẫn thanh âm rầu rĩ, tựa như một đứa trẻ ăn phải ỳ khuất, còn mang theo nồng đậm âm mũi, “Chỉ biết các người đều không thích tôi chán ghét tôi...”

Từ nhỏ đến lớn, nàng đi đến đâu liền bị gạt bỏ đến đó, bậc tiểu học đã như vậy, trung học sơ cấp cũng là như vậy, mà trung học cũng chả khác gì... Luôn luôn là như thế này...

“Tôi không có chán ghét cô...” Vừa nhìn thấy Ngôn Du sắp khóc ra tới nơi, Sở Nguyệt Xuất lập tức đau lòng, vội vàng an ủi nàng, “Cô đừng nghĩ lung tung...”

“Mới không có nghĩ lung tung đâu...” Ngôn Du thủ núm lấy góc áo, đầu rũ xuống thấp hơn, “Đều là như vậy... Mọi người đều như vậy... Tôi biết cô so với bọn họ thiện lương hơn, không đành lòng nói sự thật với tôi mà thôi...”

Như thế nào sẽ có loại suy nghĩ này?

Sở Nguyệt Xuất không rõ nhìn Ngôn Du, mắt thấy nàng bĩu môi, khóc nức nở càng ngày càng đậm, không khỏi luống cuống.

Này... Như thế nào... Như thế nào giống như lại muốn khóc?

“Nói bậy, cô rõ ràng thực đáng yêu a, ngoan, nghe lời, đừng khóc...” Không nhìn được Ngôn Du khóc, Sở Nguyệt Xuất có chút sốt ruột nói, “Cô không phải thực dễ dối sao, mau ăn thịt bò, ngoan, đừng loạn nghĩ...”

“Cô lại không quan tâm tôi...” Hút hức cái mũi, Ngôn Du chịu đựng không cho nước mắt rơi ra, “Mọi người cũng không muốn tôi...”

“Không thể nào a...”

Này... Tại sao lại bị lý giải thành ra như vậy đây?

Sở Nguyệt Xuất thờ dãi, thấy khóe mắt Ngôn Du đọng một giọt nước mắt, vội vàng rút khăn tay chòm người qua giúp nàng lau, “Tôi cự tuyệt cô, không

phải bởi vì không thích cô a.”

“Kia là bởi vì sao?” Bối bối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt cũng hồng hồng cùng tiểu bạch thỏ giống hệt nhau, Ngôn Du ngẩng đầu, bắt mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất.

Mềm nhẹ giúp Ngôn Du xoa xoa nước mắt, Sở Nguyệt Xuất ngồi trở lại, đem giấy phóng tới trên bàn, há mồm, muốn cùng Ngôn Du giải thích lại phát hiện mình không biết nên giải thích như thế nào.

Một người đơn thuần như vậy... Mình cần phải nói như thế nào cho nàng biết thế tục là tràn ngập thành kiến, mà chính mình lại sợ hãi những thành kiến như vậy?

“Cô chính là không thích tôi...” Từ sau khi Sở Lục Y một phen giáo dục, Ngôn Du căn bản không còn đem giới tính để trong lòng, giờ phút này thấy Sở Nguyệt Xuất không giải thích, trong lúc nhất thời có chút tức giận, “Rõ ràng không thích... Tôi không cần để ý tới cô nữa!”

Lại nữa rồi...

Sở Nguyệt Xuất bắt đầu đi, nhìn Ngôn Du nổi lên tính trẻ con đứng dậy chạy tới tính tiền, có chút do dự.

Tính tiền xong, Ngôn Du phồng lên miệng muốn cứ như vậy rời khỏi nhưng khi nhìn đến Sở Nguyệt Xuất ngồi ở chỗ kia lại cảm thấy không muốn, vì thế ngốc đứng ở nơi đó, không hướng môn bên kia đi mà cũng không hướng Sở Nguyệt Xuất bên kia tới, đưa tới ánh mắt kỳ quái của những người khác trong phòng ăn.

Âm thầm trong lòng hít hai tiếng, Sở Nguyệt Xuất đứng dậy, đi đến bên người Ngôn Du, “Đi thôi.”

“Hừ!” Phiết quá vốn không để ý tới nàng, thân mình lại đuổi kịp cước bộ Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du theo nàng ra khỏi nhà hàng.

Hai người ra nhà hàng, đi được một đoạn đường sau Sở Nguyệt Xuất vẫn quyết định không thể mặc kệ tình cảm của mình nắm quyền, nâng tay ngăn cản taxi, xoay người đối với Ngôn Du nói, “Cô hôm nay uống rượu, nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi.”

Luôn luôn cúi đầu Ngôn Du nghe vậy ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, mắt nhỏ sau gọng kính như trước hồng hồng, mím môi, tay rũ xuống bên người không nhìn được run rẩy lên.

Liên như vậy chán ghét nàng sao?

“Ngôn...” Muốn kêu nàng “Ngôn lão sư”, chính là luôn cảm thấy kêu như vậy không thoải mái, Sở Nguyệt Xuất chần chờ vài giây, còn chưa nói hết, “Lên xe đi.”

“Cô lên đi.” Ngôn Du không muốn lại khóc, chịu đựng lệ đầy mắt, khó được một lần mặt không chút thay đổi, “Tự mình tôi đón.”

“Cô...” Rõ ràng có thể cảm giác được Ngôn Du không đúng, Sở Nguyệt Xuất nhíu mi, “Nghe lời, đừng tùy hứng.”

“Cô đi về trước đi.” Ngôn Du ngoan cường nói, “Tôi sẽ tự mình đón xe.”

“Ngôn...” Sở Nguyệt Xuất còn muốn nói thêm gì nữa lái xe liền không kiên nhẫn, “Tôi nói hai người các vị rốt cuộc có muốn ngồi xe hay không?”

Sở Nguyệt Xuất thực mâu thuẫn, nàng không muốn chứng kiến Ngôn Du khó sống thương tâm, chính là lại biết hai người trong lúc đó nếu càng thêm dây dưa thì đối với ai cũng không tốt. Trầm mặc một hồi, đứng là vẫn còn làm quyết định, Sở Nguyệt Xuất thâm hút một hơi, “Vậy cô phải nhanh về nhà đó.”

“Ân.” Gật gật đầu, cũng không biết có phải nguyên nhân bởi vì không khí lạnh lẽo, nhiệt độ chợt hạ thấp hay là làm sao mà Ngôn Du lại cảm thấy quanh thân rét run, trước đó có uống rượu mà loại lửa nóng kia cũng sớm đã biến mất.

“Kia... Tôi đi trước.” Ngoan quyết tâm nói ra những lời này, Sở Nguyệt Xuất thật sâu nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, mở cửa xe đi vào, chính là sau khi đi vào vẫn không yên lòng, “Cô cần chạy nhanh đón xe trở về biết không?”

“Biết.” Dùng sức gạt đầu, Ngôn Du thấy xe dần dần rời đi tầm mắt của mình, những giọt nước mắt vốn vẫn luôn chịu đựng mới giống như tràn tràn châu bị chặt đứt mà từng hạt rơi xuống đất.

Lần đầu tiên, nàng không có nghe lời Sở Nguyệt Xuất mà một đường đi tới, vừa suy nghĩ vừa rơi lệ, tháo xuống mắt kính, thường thường lấy lưng bàn tay lau nhưng lại không sao lau hết được.

Sở lão sư chắc là... Ghét nhất...

Trong lòng như vậy nghĩ tới, Ngôn Du căn bản không chú ý phía trước có một thân cây chặn ngang đường đi của nàng, cứ như vậy thẳng tắp đụng lên.

Cái trán tê rần, ngồi xuống ôm lấy cái đầu, Ngôn Du khóc lợi hại hơn.

...

Ngồi vào taxi, xe đã muốn khai một đoạn đường, Sở Nguyệt Xuất vẫn là mềm lòng.

“Lái xe, vẫn là trở lại đi.” Hiểu được chính mình thật sự không có biện pháp buông bỏ Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất dựa vào cửa kính xe bắt đầu nói. Lái xe theo kính chiếu hậu nhìn nàng một cái, cũng không biết nói thêm câu gì, xe liền quay đầu hướng địa phương vừa rồi chạy.

Ánh sáng ban ngày toàn bộ đã không còn sót lại một tia nào, hết thảy đèn ở ven đường đều đã bật sáng, mà lúc xe chạy, Sở Nguyệt Xuất đang nhìn ngoài cửa sổ ngăn người chợt thấy Ngôn Du ngồi xổm bên gốc cây, vội vàng kêu lái xe dừng lại, thanh toán tiền, cũng không để ý chính mình còn mang giày cao gót, vội vàng hướng Ngôn Du chạy tới.

“Đồ dân...” Chứng kiến Ngôn Du ôm đầu, lập tức biết nàng lại đụng vào cây, Sở Nguyệt Xuất vừa đau lòng lại vừa bắt đầu dĩ mắng, ngồi xuống, “Tay lấy ra, tôi xem xem có bị thương không.”

Nghe được thanh âm của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du hãy còn khóc chỉ biết ngây ngốc ngẩng đầu, trên mặt vẫn còn rung rung nước mắt.

Dựa theo ngọn đèn ven đường cẩn thận nhìn xem cái trán Ngôn Du, sau khi xác định nàng không có bị thương Sở Nguyệt Xuất mới lấy từ trong bao ra khăn giấy, cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt Ngôn Du, “Làm sao cô... Luôn đàn như vậy à?”

Ngốc đến mức làm cho mình luyến tiếc bỏ lại nàng một mình, ngốc đến mức làm cho mình có dũng khí không để ý tới thể tục mà có xúc động muốn chiều cô nàng.

---

Editor: Thấy Du bị hành hoại mà muốn khóc, đôi khi cũng nghĩ sao không cầu huyết như Hàn Quốc, bỏ đi cmn cho rồi - \_ -

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Chương 57

57, Chương thứ năm mươi bảy...

“Ai cần cô lo!” Ngôn Du ngạo kiều, hút hút cái mũi, mạnh mẽ đứng lên đi tiếp về phía trước, tiếp tục khóc, tiếp tục lấy lung bàn tay lau nước mắt.

Nàng lại không cần mình, quản mình ngu ngốc hay không ngu ngốc làm chi chứ!

Lắc đầu, đuổi kịp cước bộ Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất cùng nàng một đường đi tới, nhìn thấy nàng thường thường giơ tay lên lau nước mắt, lại một trận đau lòng. Cũng bởi vậy, nói sao không lo lắng khả năng của đoạn cảm tình này sao được.

Từ lúc vừa bắt đầu nàng đã không nghĩ tới mình và Ngôn Du cùng một chỗ sẽ như thế nào, bởi vì căn bản không hề nghĩ tới sẽ cùng một chỗ.

Bởi vì cũng không biết Ngôn Du cũng thích nàng, bởi vì hai mươi mười, cũng bởi vì thế tục.

Chính là hiện giờ, Ngôn Du tuy ngờ ngạc như vậy lại có thể chạy tới tìm đến mình thổ lộ, rồi lại khóc thành ra như vậy...

Thật sự... Thật sự khiến cho không người nào đỡ được a.

“Cô đừng đi theo tôi nữa!” Đi một đoạn đường, bỗng nhiên Ngôn Du không muốn khóc nữa, cũng không biết là do nước mắt đều đã khóc hết hay như thế nào, bỗng nhiên quay đầu, dùng ánh mắt đỏ rưng rưng trừng Sở Nguyệt Xuất, “Cô không phải muốn về nhà sao!”

“Cô như vậy... Tôi như thế nào yên tâm a.” Sở Nguyệt Xuất lại lấy ra khăn tay, đem nước mắt trên mặt nàng vốn còn lưu lại mà lau sạch, miệng lại nhin không được nói, “Quý thích khóc...”

“Cô...” Ngôn Du trừng mắt, mắt nhỏ vốn không đeo mắt kiếng khiến cho người thấy rõ ràng giờ phút này lại đỏ lên, còn trừng thật to, nhưng Sở Nguyệt Xuất có xúc động muốn bật cười.

Tuy rằng cận thị nhưng có thể do gần gũi như thế để cho Ngôn Du còn có thể thấy rõ ràng trong con ngươi Sở Nguyệt Xuất chợt lóe lên ý cười, lại càng sinh khí, “Hừ!”

Hừ xong sau lập tức sai bước đi về phía trước, một bộ can bỏ càng xa Sở Nguyệt Xuất càng tốt.

Không nhanh không chậm theo sát ở sau lưng nàng, Sở Nguyệt Xuất tuy rằng vẫn còn rất mâu thuẫn nhưng không biết vì cái gì, chính là nhin không được muốn cười.

Ngôn Du bỗng nhiên dừng bước lại, mãnh liệt quay người lại, bắt gặp trên mặt Sở Nguyệt Xuất nụ cười yếu ớt, tức giận đi đến bên người nàng “Có cái gì buồn cười!”

“Tính tình trẻ con...” Không tự chủ được đưa tay lên xoa bóp gương mặt của nàng, Sở Nguyệt Xuất sùng nịch nhìn nàng, “Ngu ngốc muốn chết...”

Bị Sở Nguyệt Xuất nhìn như vậy, Ngôn Du vẫn còn đang tức giận lập tức cũng liền trút đi giận dữ, tay kéo ngực tay Sở Nguyệt Xuất, thanh âm thật thấp, “Thật sự không được sao?”

Lại là vấn đề này...

Thở dài, Sở Nguyệt Xuất để nàng lôi kéo thủ, chậm rãi nói, “Không phải tôi không thích cô, mà là... Chúng ta không thể cùng một chỗ.”

“Vì cái gì?” Ngôn Du thẳng tắp nhìn nàng, “Thích vì cái gì không thể cùng một chỗ?”

“Bởi vì...” Đối mặt với người đơn thuần như vậy, còn đang nhìn mình, Sở Nguyệt Xuất lại trầm mặc một hồi, “Chúng ta đều là nữ nhân a.”

A?

Là vì nguyên nhân này ư?

Nháy mắt mấy cái, Ngôn Du mở miệng, đang định đem lời Sở Lục Y nói cho Sở Nguyệt Xuất nghe, chợt nhớ tới Sở Lục Y luôn luôn dặn dò mình không thể để Sở Nguyệt Xuất biết em ấy đi tìm chính mình, vội vàng nhin xuống, hào hởi lâu mới nói, “Nữ nhân... Nữ nhân cũng có thể cùng một chỗ a.”

“Không đơn giản như vậy...” Sở Nguyệt Xuất từ trong tay nàng rút ra, xoay người, ôm cánh tay nhìn ngọn đèn trong cửa hàng cách đó không xa, tầm mắt có chút hốt hoảng, “Ngôn Du, thể giới này không có như cô tưởng tượng, đơn giản như vậy.”

Quả nhiên, người này chính là quá mức đơn thuần.

“Tôi...” Nghĩ đến chính mình phía trước rồi rầm, Ngôn Du nhìn bóng lưng Sở Nguyệt Xuất, giống như có chút lý giải, liền mở miệng nói, “Chính là trên thế giới này có rất nhiều người ưa thích người cùng giới a, ngô, động vật cũng vậy...”

Con đường mà hai người chú ý liền không giống với lúc trước, Sở Nguyệt Xuất bắt đầu dĩ cười, xoay người đi đến trước mặt Ngôn Du, sờ sờ đầu của nàng, “Cô trước kia không cảm thấy yêu thích tôi nha, là do buổi tối kia khiến cô ảo giác đi, nghe lời, đừng loạn nghĩ nữa.”

“Mới không phải!” Thật vất vả xác định cảm tình lại bị phủ nhận như vậy, Ngôn Du nắm quyền, tức giận bất bình nói, “Nói loạn!”

“Ân?” Hơi hơi giật mình, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy Ngôn Du mặt bánh bao phồng lên, cười một tiếng, “Tốt lắm, cô chính là có điểm trẻ con...”

Chính là khi nói lời này, cười thì cười mà tâm cũng đau lên theo.

Ngôn Du vẫn còn con nít, phân không rõ cảm giác của nàng. Nhưng mình lại có thể hiểu được cảm tình của chính mình đối với Ngôn Du là dạng cảm tình gì a.

“Mới không phải!” Ngôn Du tức giận, “Cô mới tính trẻ con đó!”

“Hào hảo hảo, tôi tính khí trẻ con...”

“Cô...” Như thế nào vẫn nói không thông, Ngôn Du rất biết khuất, hơn nữa gió lạnh thổi qua hợp lại đánh nhiều cái hắt xì.

“Cô xem cô, nhanh quay về nhà đi.” Sở Nguyệt Xuất lập tức thu hồi cười, kéo tay nàng qua sờ sờ, quả nhiên bắt trong tay một mảnh lạnh như băng, “Mặc như vậy...”

Lời còn chưa dứt tay vốn bị chính mình lôi kéo bỗng nhiên dùng lực, đem chính mình lập hướng về phía Ngôn Du, đợi cho hoàn hồn xong rồi thì Sở Nguyệt Xuất đã bị Ngôn Du gắt gao ôm lấy.

“Tôi đã bỏ ra thời gian dài như vậy, thật vất vả để hiểu rõ...” Tựa đầu chôn ở trên vai Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du muốn khóc lại khóc không được, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Chính là cô còn không tin tôi...”

Thân mình cương tại chỗ, Sở Nguyệt Xuất cứ để Ngôn Du ôm, hồi lâu sau mới phóng mềm thân mình, tay rủ xuống tại bên người liền nhẹ nhàng mà vòng lên eo nhỏ của Ngôn Du.

Hào gầy...

Đây là cái ý niệm đầu tiên trong đầu nàng hiện ra sau khi nàng quyết định ôm lấy Ngôn Du, mà hai bên xương cốt thân mình kia cần cho nàng một trận đau lòng.

“Tôi còn tưởng rằng tôi cho cô biết liền có thể cùng cô ở chung một chỗ.” Ôm sát người trong lòng, thanh âm Ngôn Du run nhẹ, “Chính là... Lại không được...”

Cho nên nói, cái kia buổi tối kia quả nhiên chính là sai lầm. Chính là vì cái gì nàng sẽ đối với cái kia sai lầm nhớ mãi không quên, nếu có thể quên cũng sẽ không cần khó tiếp thu như vậy.

“Rõ ràng chính là... Cảm giác cô cũng yêu thích tôi...” Sở Lục Y là nói như vậy với nàng, chính nàng ngày hôm nay cũng cảm giác được như vậy, nhưng mà, vì sao Sở Nguyệt Xuất lại không tiếp thụ nàng, cũng bởi vì nàng là nữ nhân sao? Nhưng... Phải chăng có rất nhiều người cũng bị như vậy hay không...

Huống chi... Huống chi... Chính mình căn bản không bỏ xuống được, Sở Nguyệt Xuất lại có thể bởi vì lý do như vậy mà buông tha sao?

Bị nàng nói mà lòng một trận chua xót, trong khoảng thời gian này quả thật cũng không dễ dàng hơn Ngôn Du là bao, Sở Nguyệt Xuất đồng dạng cũng là mỗi ngày đều giống như sinh hoạt trong ‘nước sôi lửa bỏng’, như thế nào cũng đều không có biện pháp bứt ra.

Thế nhưng, lại có thể thế nào đây?

Trên đời này vốn có rất nhiều thứ không thể làm khác mà cũng có nhiều thứ, không thể quá bốc đồng, thất thường được.

Từ trong lòng Ngôn Du thối lui, Sở Nguyệt Xuất biết Ngôn Du rất cố chấp, chính là cho tới bây giờ không nghĩ tới trong loại chuyện này cũng sẽ cố chấp thành ra như vậy, bản thân mình giống như giải thích thế nào cũng đều không có biện pháp khiến Ngôn Du hiểu được.

“Chúng ta vốn không thể như vậy.” Tuy rằng một mực cố gắng rút ra khoảng cách giữa hai người chính là bản thân Sở Nguyệt Xuất cũng biết, nàng có bao nhiêu không cam lòng, rồi lại bất lực. Giờ khắc này, Sở Nguyệt Xuất cảm thấy thực mỗi mội, “Nếu buổi tối kia chúng ta không phát sinh chuyện như vậy, cô sẽ không nghĩ xem có yêu thích tôi hay không, càng sẽ không muốn cùng một chỗ với tôi.”

Nàng bắt đầu hối hận buổi tối kia phóng túng, phóng túng một lần lại nhượng Ngôn Du hăm tiến vào.

“Mới không phải, mới không phải như vậy!” Tình huống phát hiện Sở Nguyệt Xuất trong mắt mỗi mội cùng lùi bước, Ngôn Du đi phía trước lại gần từng bước, “Tôi vốn là thích cô, chính là nghĩ mãi vẫn không rõ... Cô không để ý tới tôi, tôi thật là khổ sở, thật là khó chịu... Chính là không dám hỏi vì sao...”

Như trước vẫn cúi đầu, Sở Nguyệt Xuất ôm cánh tay, không dám nhìn tới Ngôn Du.

“Coi như... Coi như đêm đó không có phát sinh... Tôi cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Hút khí, do khóc hồi lâu Ngôn Du chỉ cảm thấy ánh mắt yếu ớt đau dữ dội, chính là vẫn cố gắng mở to mắt, “Tôi biết tôi ngu ngốc... Nhưng... Có thể ưa thích cô... Tôi thật sự sớm muộn cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận a...”

Chưa sót nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, Sở Nguyệt Xuất lại thở dài một tiếng, “Làm sao cô liền không rõ...”

“Tôi mới không phải không hiểu rõ!” Ngôn Du thân mình thẳng tắp, giống như toàn cơ thể đều cương cứng, “Tôi thích cô, cô yêu thích tôi, là chuyện của chúng ta, liên quan gì tới chuyện của những người khác kia chứ!”

Ngày hôm qua lời Sở Lục Y nói với nàng xong, nàng chờ sau khi tỷ tỷ rời đi phòng nàng liền lên máy tính tra tư liệu.

Trên đời này, quả thật có thật nhiều người thích người cùng giới, chính là đại đa số người ta vẫn như cũ không thể chấp nhận được.

Thích liền là thích, tình cảm của mình, người bên ngoài lại làm sao có thể hiểu hết cùng nhúng tay vào a. Mà chính mình, lại làm sao có thể bởi vì người bên ngoài phản đối liền bắt buộc chính mình buông tha người mình thích đây.

Tựa như ba ba của nàng, cho tới nay luôn buộc nàng làm điều nàng không muốn, nàng liền lựa chọn không thỏa hiệp, mà là phản kháng.

Nhân sinh như thế, cảm tình cũng đồng dạng như thế, một khi muốn lái đi, một khi phát hiện mình cũng không có sai, Ngôn Du liền sẽ không tiếp tục trốn tránh.

Nàng là ‘đúng lý hợp tình’ cảm thấy mình thích Sở Nguyệt Xuất, là thiên kinh địa nghĩa.

“Quả thật không liên quan tới chuyện của những người khác.” Ngôn Du như thế từng bước ép sát nhượng Sở Nguyệt Xuất chật vật, đồng thời, cũng có chút tức giận, “Như vậy ba ba mẹ mẹ của cô thì sao đây? Tỷ tỷ của cô thì sao đây? Bọn họ sẽ đồng ý sao?”

Giật mình, Ngôn Du ngơ ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất, nhất thời im lặng.

Đúng vậy... Ba mẹ, còn có tỷ tỷ...

Thì tính sao đây?

Có ví dụ lúc mình lựa chọn chức nghiệp làm tiền đề, Ngôn Du cơ hồ sau khi ngăn ra liền không đem chuyện này suy nghĩ thêm.

“Nếu quả thật yêu tôi, tôi tin tưởng bọn họ sẽ đồng ý.”

Tựa như mẹ cùng tỷ tỷ, vẫn luôn ủng hộ nàng.

“Cô...” Sở Nguyệt Xuất có chút muốn phát điên.

Người ngu si quả nhiên chính là một cái cân sao?

Nói như thế nào cũng đều nói không thông!

Chính nàng lại chưa từng nghĩ, nếu như mình thật sự hạ được quyết tâm cùng Ngôn Du giải quyết, lại làm sao có thể ở giữa đại mùa đông đứng tại ven đường cùng Ngôn Du dây dưa không ngớt.

Nếu là thật sự nhẫn tâm, trước đó lên taxi, liền không nên trở lại.

“Tóm lại, cô đem đêm hôm đó cứ cho là 419 thì được rồi.” Sở Nguyệt Xuất chung quy vẫn chết không từ, đối mặt với người mà não quá khó thông suốt, nói nhiều đạo lý hơn cũng vô dụng, “Đó chỉ là một đêm tình nhằm giải quyết dục vọng thôi, cô không cần suy nghĩ nhiều.”

Cứ tiếp tục rối rắm như vậy sẽ không có bất kỳ kết quả gì, Sở Nguyệt Xuất quay người lại, tính đi đón xe. Chính là Ngôn Du căn bản không để cho nàng có cơ hội này, trực tiếp giữ chặt tay nàng đem nàng kéo trở về, biểu cảm căm giận, cúi đầu hôn lên môi của nàng, không hề có bất kỳ kỹ xảo nào mà cứ theo bản năng dùng sức hôn thật sâu.

“Ngô...” Lập tức bị trấn trụ, Sở Nguyệt Xuất sững sờ hồi lâu mới kịp phản ứng, giãy giụa, phản kháng vài cái mãi không được chậm rãi cũng không thêm phản kháng nữa, chuyển tâm đáp lại nụ hôn kia của Ngôn Du.

“Cô đã thích 419 như vậy, vậy mỗi ngày liền 419!” Nụ hôn vừa kết, Ngôn Du vẫn là vẻ mặt căm giận, rất nhanh nói.

Sau đó lại cúi đầu xuống hôn lên môi Sở Nguyệt Xuất.

---

Ed: Hào cho Ngôn Du, sau khi bị dồn vào chân tường, Du đã mạnh mẽ lên không ít nhe! Đây thì 419, mỗi ngày đều làm sẽ thành “for every night” gọi =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 58: Chương 58

58, Chương thứ năm mươi tám...

Cũng may các nàng đứng ở địa phương khó thấy được, tay Sở Nguyệt Xuất bắt tri bắt giác đã muốn vòng lên cổ Ngôn Du, trong miệng là chiếc lưỡi mềm mại của Ngôn Du không chỉ mới lạ còn rất có tính nhẫn nại ở bên trong quét nhẹ tới lui mỗi nàng nhìn không được đem lưỡi tìm kiếm giao triền.

Ngôn Du lượng hô hấp cũng không tốt, mỗi khi hôn một lát sẽ buông ra Sở Nguyệt Xuất mà thở mấy hơi, chờ Sở Nguyệt Xuất vừa hoàn hồn lại lập tức hôn tới. Trải qua mấy lần, Sở Nguyệt Xuất rốt cục chịu không nổi, nâng tay khẽ đẩy đẩy bả vai Ngôn Du muốn tránh ra. Vừa lúc Ngôn Du lại muốn thở, Sở Nguyệt Xuất một chiêu liền từ trong lòng nàng tránh ra, thở hổn hển vài cái, “Cô... Làm sao cô...”

(Ed: Đã yếu sinh lý còn cậy mạnh. Thấy chưa? Để người ta bị liên lụy, có thỏa mãn được người ta đâu! =))))))))))

Chu môi, đi tới trước từng bước, tay kéo Sở Nguyệt Xuất lại, muốn tiếp tục. Sở Nguyệt Xuất liền tranh thủ lấy tay phong bế ở trên môi, “Không được náo loạn, chính cô đều thở không nổi kia.”

Môi bị tay mềm hương hương bịt lại, Ngôn Du chớp chớp mắt, vốn tưởng rằng Sở Nguyệt Xuất sẽ tức giận, ai ngờ lại phát hiện nàng chỉ là bất đắc dĩ, vài giây sau, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ngây ngô, “Cô cũng thích tôi đúng hay không?”

Ngơ ngẩn nhìn con người Ngôn Du dưới ánh đèn không ngừng lấp lánh, Sở Nguyệt Xuất đưa tay bịt chặt lại môi nhìn Ngôn Du, nhất thời không nói gì.

Có cảm giác càng lún càng sâu.

Thấy nàng không nói lời nào, Ngôn Du cúi đầu, thanh âm rầu rĩ, “Tại sao phải nghĩ nhiều như vậy... Người trên thế giới nhiều như vậy, ai quản được ai a...”

Đáy lòng một trận dao động, tuy Sở Nguyệt Xuất vẫn duy trì trầm mặc nhưng lại bắt đầu do dự.

“Tôi mặc kệ... Tôi thích cô...” Thấy nàng còn không nói gì, Ngôn Du lại duỗi tay muốn đi bắt tay nàng ra, “Mặc kệ hết...”



“Cô...” Sở Nguyệt Xuất nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười, ngừng lại chuyện đã xảy ra trong nguyên một buổi tối này, đối với Ngôn Du không khỏi lại càng hết chỗ nói rồi.

Nào có ai thổ lộ lại làm như vậy a?

Thời Đại học có rất nhiều người đã thổ lộ với nàng, có thể nói không có một người nào hay một lần nào mà giống như Ngôn Du lần này cả, vừa khóc vừa cố chấp hôn lại làm nũng, còn bày một bộ các loại ủy khuất hết sức đa dạng.

Có lẽ... Đây mới là sự khác biệt giữa Ngôn Du với những người khác đi.

“Kia... Kia... Bằng không... Bằng không...” Rõ ràng là ưa thích, vì sao lại không cần đây? Ngôn Du mặc dù có chút hiểu được nỗi băn khoăn của Sở Nguyệt Xuất, chính là vẫn cảm thấy miễn không phải sai lầm liên không cần đề ý nhiều tới vậy, nghĩ nửa ngày, nháy mắt mấy cái, “Bằng không, không cần cùng một chỗ?”

“Àn?” Muốn buông sao?

Nhưng Sở Nguyệt Xuất phát hiện, chính mình cũng không có nhẹ nhõm như đã nghĩ mà ngược lại là một trận mắt mắt.

“Cô... Cô luôn nói 419...” Tuy rằng rất bất mãn thế nhưng đối mặt với Sở Nguyệt Xuất kiên quyết như vậy, Ngôn Du chỉ có thể thỏa hiệp nói, “Vậy mỗi ngày đều 419 có được không?”

Cho nên nói, người này cứ mãi dây dưa như vậy thật ra là vì muốn làm chuyện đêm hôm đó ư?

Ý nghĩ đó dường như Sở Nguyệt Xuất cảm thấy ngực giống như bị cái gì đó cắt đi một nửa, vô cùng đau đớn, môi cũng nhẹ nhàng nhếch lên, nửa ngày không nói nên lời, hết như một lần nữa nhận thức con người của Ngôn Du, vừa thất vọng lại vừa khó sống.

“Như vậy... Như vậy... Tuy rằng không tính nói chuyện yêu đương...” Thủy chung cứ cảm giác đề nghị này của mình thực khiến bản thân mình ủy khuất khó chịu, Ngôn Du chỉ biết cúi đầu mà cái mũi cũng không khỏi ê ẩm, “Ít nhất có thể mỗi ngày cùng một chỗ, hơn nữa cô cũng sẽ không trốn tôi...”

Đây đã là biện pháp tốt nhất mà nàng có thể nghĩ đến, nàng... Căn bản không biết nên xử lý trạng huống này như thế nào cả.

Lại giật mình trong chốc lát, Sở Nguyệt Xuất yên lặng nhìn Ngôn Du, thật lâu sau, trên tay dùng lực đem Ngôn Du lạp qua ôm lấy, thanh âm đã muốn mang theo âm mũi, “Làm sao cô lại... Đần như vậy a...”

Đêm nay người mà luôn cự tuyệt chính mình bỗng nhiên chủ động ôm lấy mình khiến Ngôn Du có cảm giác như đang phiêu ở trong mộng, ngo ngốc mặc cho Sở Nguyệt Xuất ôm, cổ không cẩn thận chạm phải một tia ướt át, nhất thời luống cuống, “Cô... Cô khóc hả?”

Nàng chưa từng gặp qua Sở Nguyệt Xuất khóc, như thế nào... Làm sao lại khóc đây?

“Tôi sai lầm rồi... Thực xin lỗi...” Là chính mình dường như Sở Nguyệt Xuất khó xử, cho nên mới làm nàng khóc đi?

Ngôn Du kinh hoàng muốn rút ra điểm khoảng cách với Sở Nguyệt Xuất để xem nàng, chính là tay Sở Nguyệt Xuất vẫn gắt gao siết chặt lấy, giữ lấy eo của nàng, mặt vẫn chôn ở cổ nàng, nước mắt không ngừng chảy xuống, không tiếng động khóc.

“Tôi... Tôi...” Hoảng hốt, Ngôn Du lại bắt đầu nói lắp, miệng mở rộng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không thốt ra, vẫn để mặc Sở Nguyệt Xuất ôm lấy mình, tay còn đặt ở trên eo của nàng đem nàng ủng thật chặt.

“Ngôn Du, chúng ta đi khách sạn đi.” Sau khi khóc, Sở Nguyệt Xuất lại từ trong lòng Ngôn Du tránh ra, trên mặt còn treo lệ, vẻ mặt lại dị thường kiên quyết.

“A?” Há to mồm, mắt nhỏ của Ngôn Du mở thật to, “Khách sạn?”

“Đúng!” Sở Nguyệt Xuất lôi kéo tay nàng hướng tới một gian khách sạn cách đó không xa, “Cô không phải muốn 419 sao?”

Mặt oanh một cái lập tức đỏ nhiệt, Ngôn Du mặc cho Sở Nguyệt Xuất lôi kéo mình đi một lát, rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại vội vàng dừng bước nhường Sở Nguyệt Xuất cũng ngừng lại theo, quay đầu lại xem nàng, mày nhíu chặt, “Như thế nào?”

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du trên mặt một mảnh đỏ bừng, “Tôi không thật sự muốn 419 a...”

Nàng... Nàng chỉ là muốn... Chỉ là muốn mỗi ngày có thể gặp gỡ Sở lão sư, chờ đợi mình có thể cùng nàng yêu thích lẫn nhau mà thôi, không phải muốn làm cái loại việc này. Tuy rằng... Tuy rằng cái loại việc này... Sau đêm đó nàng cũng thường xuyên nhớ lại...

“Chính là tôi nghĩ muốn!” Sở Nguyệt Xuất vừa nói vào vấn đề chính vừa tiếp tục lôi kéo Ngôn Du hướng khách sạn rảo bước tiến tới.

A... A?

Ngôn Du đã hoàn toàn muốn ngây dại, bị một đường kéo hướng khách sạn đi, từ đầu tới cuối đều là một bộ đồ dẫn nhìn Sở Nguyệt Xuất cảm thấy căn cước mở gian phòng, lại một đường bị bắt đến gian phòng nọ.

“Sở... Sở lão sư...” Ngôn Du về mặt khăn trang nhìn Sở Nguyệt Xuất một đường bước vào gian phòng liền cởi áo khoác, nuốt ngụm nước miếng, “Cô... Tôi... Chúng ta...”

Chính là không hiểu sao bỗng nhiên có xúc động này, đợi cho tới khi đã vào trong phòng rồi Sở Nguyệt Xuất mới liền tỉnh táo lại, quay đầu bắt gặp Ngôn Du một bộ sợ hãi cháng váng, cười thành tiếng, “Đồ đàn...”

Sau khi cười xong liền thu hồi tươi cười, chậm rãi đi đến trước mặt Ngôn Du, ý vào ưu thế giày cao gót nhìn xuống Ngôn Du, “Cô không muốn sao?”

Đêm hôm đó qua đi, nhiều lần nhớ lại đều khiến nàng có cảm giác động tình, mà đặc biệt buổi tối ngủ ở trong phòng, chỉ cần vừa nghĩ tới đêm hôm đó bị Ngôn Du gây sức ép, không ngừng tranh luận tự nhủ mới có thể đi vào giấc ngủ.

Mặt nháy mắt đỏ bừng, Ngôn Du níu lấy góc áo, áp úng thật lâu, “Muốn... Muốn muốn.. Muốn chứ...”

Đôi mắt nhu xuống, Sở Nguyệt Xuất đưa tay sờ sờ đầu của nàng, “Àn?”

“Chính là... Chính là...” Cảm giác không đúng thế nào ấy, chính là lại rất muốn làm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du lại rồi rầm cùng một chỗ, khó xử nhìn Sở Nguyệt Xuất, nửa ngày nói không nên lời.

“A...” Nhẹ giọng cười, Sở Nguyệt Xuất quay lại thân mình đi đến bên giường ngồi xuống, vì mình lại một lần xúc động cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Đúng là hoàn toàn không tự chủ được a.

Nháy mắt mấy cái, Ngôn Du chuyển vài bước nhỏ đến trước mặt Sở Nguyệt Xuất, ngồi xuống, ánh mắt mở thật to nhìn Sở Nguyệt Xuất.

“Làm gì...” Dù sao lời kéo người ta lại đây mướn phòng cũng là mình a, Sở Nguyệt Xuất có chút thẹn thùng xoay đầu, thực mắt tự nhiên nói, “Ngồi cạnh làm gì, giống như con chó nhỏ...”

Đỏ mặt, đứng lên rồi lại ngồi xuống ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, “Mới không phải con chó nhỏ đâu!”

“Cô a...” Nói thực là cùng người này cũng không biết làm sao cho ổn. Nếu cự tuyệt thì chính mình khó chịu, mà vốn lại không thể đứng nhìn người này khóc, còn nếu không cự tuyệt lại cảm thấy làm như vậy thật sự quá mạo hiểm, quá mức trái thế tục.

“Chúng ta đêm nay không cần về có được không?” Tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du còn có chút ửng đỏ, kiết nhanh níu lấy tay áo vai của Sở Nguyệt Xuất.

Không khỏi mềm lòng, Sở Nguyệt Xuất trầm mặc vài giây, nhẹ nhàng gật đầu, “Hào.”

“Àn!” Đôi mắt đen bóng lóe lên tia khoái hoạt vô cùng, Ngôn Du một lần nữa ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, một lúc lâu lại buông ra, lấy điện thoại ra rồi lại nhắm mí.

Cần nói như thế nào với tỷ tỷ đây?

Vừa nhìn động tác của nàng cùng về mặt lập tức biết nàng đang nghĩ gì, Sở Nguyệt Xuất than khẽ, “Cô gọi tỷ tỷ của cô đi, để tôi nói chuyện với cô ấy.”

“Hào!” Nghe Sở Nguyệt Xuất nói như vậy, Ngôn Du lập tức đáp ứng, bấm số tỷ tỷ rồi giao điện thoại cho Sở Nguyệt Xuất.

“Tiểu Du, đã muộn, em ở đâu?” Thời gian đã hơn chín giờ, giữa trưa Ngôn Du chỉ nói là buổi tối không trở về nhà ăn cơm, vốn Ngôn Tĩnh đã có chút bận tâm mà lúc này liền bắt đầu miên man suy nghĩ, trong tay cũng đang cầm đi động, định gọi điện cho Ngôn Du.

“Ngôn tiểu thư...” Sở Nguyệt Xuất nghiêng đầu, sau khi mắt nhìn thấy điện thoại chuyển cho mình xong liền trực tiếp ngồi xuống giường, trong mắt một tia sùng ái xẹt qua, “Tôi là...”

“Sở lão sư, Tiểu Du lại đang ở chỗ cô bên kia sao?” Ngôn Tĩnh nhăn lại mí, nguyên lai người nhường Ngôn Du cả ngày hưng phấn hóa ra là Sở Nguyệt Xuất sao?

“Àn, nàng đêm nay không quay về.” Sở Nguyệt Xuất thản nhiên thuyết.

“...” Trầm mặc, sau một lúc lâu, Ngôn Tĩnh nhin không được, “Sở lão sư, cô...”

Có phải đang cùng Tiểu Du kết giao hay không?

Chính là lời nói tới bên miệng lại hỏi không ra.

Nếu thật là như vậy, nên làm thế nào cho phải?

Thật sự không dám suy nghĩ thêm vì thế nói tới bên miệng liền chuyển, “Tiểu Du gần đây luôn luôn thực không vui, cơm cũng không ăn nhiều lắm.. Cô có biết chuyện gì xảy ra không?”

Luôn luôn thực không vui, cơm cũng không ăn nhiều lắm?

Tầm mắt dừng ở trên người Ngôn Du vốn mới lấy “Tiểu Lười số 2” từ trong bao ra mà chơi, đôi mắt Sở Nguyệt Xuất càng phát ra nhu hòa.

“Sở lão sư?” Nửa ngày không thấy đáp lại, Ngôn Tĩnh lại gọi một tiếng, lúc này mới đem Sở Nguyệt Xuất từ trong nhu tình như nước kêu trở về, “Có thể... Gần đây áp lực công tác có điểm lớn, dù sao khoảng cách kỳ thi vào trường cao đẳng chỉ còn lại có hơn một trăm ngày...”

“Như vậy...” Như có điều suy nghĩ mà gật đầu, nhưng trong lòng Ngôn Tĩnh đối với lý do này một chút cũng không tin, “Như vậy, Tiểu Du đêm nay lại muốn phiên toái Sở lão sư rồi.”

“Àn, không có gì.” Cúp điện thoại, Sở Nguyệt Xuất trực tiếp đứng dậy từ trong tay Ngôn Du rút đi gối nhỏ, hai tay chống đỡ hai bên thân mình của nàng, làm có chút hù sợ Ngôn Du, “Gần đây... Cũng không hao ăn cơm sao?”

Nháy mắt mấy cái, nhìn Sở Nguyệt Xuất đang phủ trên mình, sợi tóc từ một bên vai như tơ lụa trượt xuống, Ngôn Du lộ ra ngây ngô cười.

“Không cho cười, còn thật sự trả lời tôi.” Cho nên mới gầy thành ra như vậy phải không?

“Tôi nhớ cô a.” Thực tự nhiên nói xong Ngôn Du đưa tay cầm lấy một luồng tóc của Sở Nguyệt Xuất chơi, “Cho nên liền không muốn ăn cơm.”

Đây là cái thể loại biểu đạt gì?

Tuy rằng hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngôn Du nhưng Sở Nguyệt Xuất vẫn còn bối vì Ngôn Du biểu đạt ‘ách nhiên thất tiếu’, nhìn người dưới thân còn thật sự đang chơi tóc của mình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng.

Tối nay là lần đầu tiên nàng chủ động hôn môi người kia.

---

Ed: Rồi, phải ghi chú loại chiêu thức nếu thấy đối phương có ý với mình nhưng cứ làm giá cự tuyệt này nọ, đừng nói gì hết ráo, cứ dè ra hun sung mỗ là được tuốt!!!! ^3^ Bị đánh phù mỗ cũng đừng nói tui xúi bậy mọi người nha hahahahahaha

P/s: Du làm sao mà đảo được tình thế hay thiệt, từ bị cự tuyệt thành bị người ta lôi kéo vào khách sạn mới dữ:3

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 59: Chương 59

59, Chương thứ năm mươi chín...

Hơi sưng sờ, lúc sau thủ liền nói lông sợi tóc của Sở Nguyệt Xuất mà hôn trả lại, Ngôn Du từ từ nhắm hai mắt. Bởi vì hai người đang ngã xuống giường - cái địa phương mà luôn khiến người ta không nhận được đồ mặt, trong đầu thì cứ đang nhớ lại đêm hôm đó, bộ dáng Sở Nguyệt Xuất ở dưới người mình xinh đẹp tuyệt mỹ đến nhường nào, trên tay vừa dùng lực liền xoay người một cái đem Sở Nguyệt Xuất áp tới dưới thân, nương thờ công phu trực tiếp hôn lên da thịt hoạt nộn trên chiếc cổ chữ phiến của Sở Nguyệt Xuất.

Hít vào một hơi lạnh, thủ ôm lấy lưng Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất có hơi chần chờ, hai mắt nhắm nghiền.

Thủ đang muốn giống đêm hôm đó xóc hết quần áo của Sở Nguyệt Xuất lên, thế nhưng động tác mới làm một nửa Ngôn Du liền ngừng lại.

Nàng không có uống say...

Không thể, hiện tại đang ở cái dạng này, nếu Sở lão sư lại cho rằng một lần nữa 419, lúc sau lại không thêm để ý tới nàng thì biết làm sao bây giờ?

Bò sang bên cạnh Sở Nguyệt Xuất, ôm lấy nữ nhân mà vốn bởi vì động tác của nàng kinh ngạc mở mắt ra, Ngôn Du đem đầu vùi vào trong lòng nàng, thanh âm thì thảo mang theo một ít thỏa mãn, “Có thể ôm thì tốt rồi...”

Lông mi run rẩy, Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du đang nằm úp sấp ở trong lòng ngực mình, tay thì để trên thắt lưng của mình, thở dài một tiếng, cũng ôm lấy nàng.

Như thế nào nhẩn tâm nương hài tử đôn thuần này - dấu ở trên giường còn biết điều như vậy, thương tâm khó sống đây?

Cả ngày một mực hưng phấn chờ mong buổi cơm chiều, chờ đến khi buổi cơm chiều qua đi lại khóc lâu như vậy, thật sự ngày hôm nay của Ngôn Du là

một thám, giờ phút này được ôm thân mình mềm mại ấm áp của Sở Nguyệt Xuất cũng không khỏi có một trận an tâm, rất nhanh liền ngủ mất.

Đang tự hỏi, Sở Nguyệt Xuất nghe được tiếng hít thở đều đều từ Ngôn Du truyền đến, ngần ngừ, tiếp theo đem nàng ôm sát, nhấn một tin nhắn cấp Sở Giản Hề, nói mình không quay về, sau đó cũng hai mắt nhắm nghiền, cứ như vậy không hề dỗi ỷ phục trên người liền ôm Ngôn Du ngủ theo.

...

Ước chừng khoảng mười một giờ, Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y ngồi ở trong phòng khách đồng thời dò xét.

Sở Nguyệt Xuất lại có thể nhấn tin lại đây nói không trở lại.

“Tiểu... Tiểu Y, em xác định tỷ đêm nay... Không phải đi xem mắt sao?” Sở Giản Hề có chút bất an đứng lên, “Không có nguy hiểm gì đi.”

“Xác định.” Sở Lục Y gật gật đầu, nàng tan học lúc ấy chính là tận mắt thấy tỷ tỷ cùng một chỗ với Ngôn Du.

Chẳng lẽ... Ngôn Du lá gan lớn như vậy, dám ăn sạch tỷ tỷ sao?

“Vậy tỷ vì sao đi mà vẫn không trở lại...” Sở Giản Hề nhìn không được, lấy điện thoại muốn gọi cho Sở Nguyệt Xuất, Sở Lục Y vội vàng nói, “Đừng gọi!”

“A?” Dừng lại động tác, Sở Giản Hề khó hiểu, “Tiểu Y?”

Thở dài, Sở Lục Y nhìn Sở Giản Hề, “Tôi biết tỷ đêm nay đi đâu.”

“Em có biết?” Sở Giản Hề hơi hơi nhướn lên mi, “Tỷ đã đi đâu?”

“Chỉ ấy...” Nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du sau đó, nói không chừng lại như lần trước đang ở trên giường muốn chuyện gì kia, Sở Lục Y đỏ mặt, “Chỉ ấy cùng Ngôn lão sư cùng đi ra...”

Ngôn lão sư?

Nghe được ba chữ kia, Sở Giản Hề lập tức ngây dại, thật lâu sau trong thanh âm mới lộ ra uể oải, “Tỷ chỉ ấy... Cự tuyệt xem mắt... Sau đó cùng Ngôn Du đi ra ngoài?”

“Àn.” Nhẹ gật gật đầu, Sở Lục Y há mồm, “Còn có...”

“Cái gì?” Sở Giản Hề tinh tường thấy vẻ mặt Sở Lục Y chần chờ, mày nhíu lại càng chặt hơn.

“Tan học tôi mới đi đến cửa phòng làm việc...” Thở dài một tiếng, Sở Lục Y một bộ đồng dạng khá là bất đắc dĩ, “Chúng kiến tỷ...”

“Tỷ làm sao vậy?” Bị ngữ khí Sở Lục Y như vậy treo khó chịu, Sở Giản Hề sốt ruột đi đến trước mặt muội muội, “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tỷ cùng Ngôn lão sư... Đang hôn.” Thở dài, Sở Lục Y khuỷu tay chống xuống, bàn tay chống cằm, “Tỷ nhất định là thực yêu thực yêu Ngôn lão sư a.”

“Tỷ... Cùng Ngôn Du... Ở văn phòng hôn môi?” Sở Giản Hề đã muốn hoàn toàn ngây dại, thật lâu sau mới ngồi vào bên cạnh Sở Lục Y, yên lặng nhìn sàn nhà, cười khô một tiếng, “Tiểu Y, làm sao bây giờ?”

Còn tưởng rằng tỷ đáp ứng xem mắt là buông tha cho Ngôn Du, không ngờ...

“Sở Giản Hề, tôi hôm nay rốt cục hiểu được tỷ vì sao đáp ứng xem mắt.” Vừa nghe đến Sở Giản Hề ngữ khí thế kia, Sở Lục Y liền có từng đợt không thoải mái, thanh âm cũng không khỏi chuyển lạnh. Một bên Sở Giản Hề tự nhiên là đối với ngữ khí Sở Lục Y thực hiểu biết, hơi có chút nghi hoặc quay đầu, không rõ tại sao Sở Lục Y bỗng nhiên như thế.

Nhìn thẳng lên nàng, Sở Lục Y gần từng tiếng, nói, “Tỷ... Là vì chúng ta.”

Hơi sững sờ, Sở Giản Hề cũng không ngu ngốc, lập tức liền minh bạch ý tứ Sở Lục Y, nhất thời liền ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau, “Nói cách khác... Chúng ta lại liên lụy tỷ, phải không?”

“Àn.” Sở Lục Y đứng lên hướng gian phòng của mình đi đến, “Từ trước chúng ta liên lụy tỷ, tỷ không có thời gian không có tinh lực tìm người chị ấy thích. Hiện giờ tỷ tìm được người thích rồi, vẫn như thế bản khoản chúng ta.”

“Chính là...” Nhìn thấy Sở Lục Y đã muốn mở cửa phòng, Sở Giản Hề lắc đầu, làm như tự nói với chính mình, cũng làm như nói với Sở Lục Y, “Cùng giới tính mến nhau, vốn là... Trên đời này...”

“Trên đời này chuyện của tỷ tỷ liên quan gì tới những người khác.” Sở Lục Y dừng lại động tác, có chút trào phúng, “Tỷ chỉ để ý cảm thụ của chúng ta.”

Nói xong, trực tiếp vào cửa, đem cửa phòng đóng mạnh lại.

Sở Giản Hề nếu như ngay cả chuyện tỷ tỷ cùng một chỗ với Ngôn Du cũng không thể nhận, làm sao có thể nhận chuyện nàng và mình ở cùng nhau.

Tiểu Y... Vì cái gì lại bỗng nhiên sinh khí a?

Sở Giản Hề đứng trong phòng khách, thấy Sở Lục Y không hề dùng ít lực khép lại cửa phòng, thật phần khó hiểu.

Chỉ là nghĩ đến lời Sở Lục Y nói, trong lòng lại hoảng loạn lên.

Nàng biết Sở Lục Y nói lời thực có đạo lý, Sở Nguyệt Xuất đề ý nhất luôn luôn là cảm thụ của hai người các nàng..

Trong khoảng thời gian này Sở Nguyệt Xuất thống khổ nàng đều nhìn ở trong mắt, cho dù tỷ tỷ luôn luôn cố chấp chèo chống, vẫn mỗi ngày tan tâm đi làm lại về nấu cơm cho các nàng ăn, sẽ không cố ý lộ ra tươi cười, chính là trong đáy mắt tia mỗi một cùng khó sống đó nàng vẫn là nhìn ra được, hướng chi...

Thời điểm trước đó, có một buổi tối nàng nửa đêm rời giường tính đi ra ngoài rót chén nước uống, mới vừa mở cửa ra liền chứng kiến Sở Nguyệt Xuất ngồi trong phòng khách, trong lòng ôm tấm đệm ở trên salon ngẩn ngơ. Nguyên lai định đi ra ngoài hỏi tỷ tỷ một chút sao muộn như vậy còn không chịu ngủ, không ngờ mới vừa muốn đi ra ngoài liền bắt gặp tỷ tỷ lấy khăn giấy lau nước mắt...

Từ sau khi ba mẹ chết, nàng cơ hồ chưa từng thấy Sở Nguyệt Xuất khóc.

Có lẽ... Là bởi vì mỗi lần tỷ tỷ đều trốn ở đâu đó mà khóc, không cho nàng cùng Sở Lục Y chứng kiến?

Ý nghĩ như vậy nhường Sở Giản Hề thân là cảnh sát cái mũi cũng không nhìn được có cảm giác đau xót, thật cẩn thận đóng cửa phòng lại, không dám để tỷ tỷ phát hiện ra mình.

Tỷ tỷ vì Ngôn Du khóc...

Trong đầu, lời Sở Lục Y vừa nói một lần nữa ở khắp nơi lặp lại, Sở Giản Hề đứng lên, đi đến cửa phòng Sở Lục Y gõ, “Tiểu Y...”

“Gì đó?” Trong phòng, Sở Lục Y hãy còn khá bức dọc, đối với Sở Giản Hề như vậy, cũng là đối với chính mình như vậy.

Biết rõ người nọ đầu gối, chính là nhìn không được tức giận lan tràn.

“Chỉ có việc nói với em” Sở Giản Hề nói xong, xoay cửa mở ra, “Chị tiến vào nha.”

Đang ôm A Ly, Sở Lục Y ngay cả liếc cũng không thèm liếc tới nàng một cái, “Chuyện gì?”

“Ngày mai...” Sở Giản Hề đi đến trước mặt nàng, thanh âm kiên quyết, “Chờ tỷ tỷ trở về, chúng ta cùng nhau nói với chị ấy, nếu chị ấy muốn cùng một chỗ với ai liền cứ cùng một chỗ với người đó, chúng ta không có bất cứ ý kiến gì, không cần bản khoản chúng ta, muốn thích ai liền thích đi, như thế nào?”

Không nghĩ tới Sở Giản Hề lại có thể nói ra những lời này, Sở Lục Y ngẩng đầu nhìn người đang đứng thẳng ở trước mặt mình, thật lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu, “Àn.”

Như vậy, tỷ tỷ bản khoản tự cũng không nhiều như vậy nữa đi?

“Àn! Vậy em mau ngủ đi, đã muộn, sáng sớm ngày mai còn phải đi học.” Sở Giản Hề nói xong liền muốn xoay người đi ra ngoài, Sở Lục Y bỗng nhiên một phen giữ tay nàng lại, mời nàng có chút nghỉ hoặc, “Làm sao vậy?”

“Sở Giản Hề.” Sở Lục Y ngẩng đầu lên nhìn nàng, hơi hơi cắn môi dưới, ở trong ánh mắt càng ngày càng nghi hoặc của Sở Giản Hề mới từ từ mở miệng, “Chị... Đêm nay cũng không thể ngủ cùng tôi sao?”

Nghĩ đến tỷ tỷ cùng Ngôn Du đêm nay có thể ôm nhau ngủ, thật sự là hâm mộ cùng ghen tị muốn chết a.

Giật mình, Sở Giản Hề có chút kinh ngạc cùng khó hiểu nhưng khi nhìn muội muội có chút ngượng ngùng chuyển khai đầu không dám nhìn mình, nhẹ bật cười, “Hào.”

Có chút không yên chờ Sở Giản Hề đưa ra đáp án, thẳng đến khi nghe thấy Sở Giản Hề đáp ứng mới nhẹ nhàng thở ra, Sở Lục Y thầm cười nhạo chính mình thật là khờ. Sở Giản Hề là loại “Hào tỷ tỷ” luôn cưng chiều nàng, làm sao có thể không đáp ứng yêu cầu của cô muội muội này được cơ chứ.

“Đề chị đi tắt đèn phòng cùng đèn phòng khách.” Sở Giản Hề cười cạo cạo mũi muội muội, xoay người đi ra ngoài tắt đèn sau đó trở lại trong phòng thì Sở Lục Y đã muốn nằm ở trên giường đắp mền.

“Tiểu Y, giống như đã nhiều năm chị không cùng em ngủ chung nhì.” Nằm chết dí bên người Sở Lục Y, Sở Giản Hề đóng đèn bàn nói, “Hình như sau khi chị đi học trường cảnh sát liền không có nữa.”

“Hừ!” Hừ một tiếng, Sở Lục Y may mắn là đang trong bóng đêm nên Sở Giản Hề không thể thấy mặt mình hồng thật lợi hại, đưa tay ôm lấy Sở Giản Hề, thanh âm như có chút ai oán, “Sở Giản Hề, tôi chán ghét chị.”

“Ha ha, Tiểu Y từ nhỏ đến lớn đều thực chán ghét chị a.” Sở Giản Hề đưa tay giúp muội muội đem mền hương lên trên kéo, “Mau ngủ đi, ngày mai lại không có tinh thần nghe giảng, nếu nường tỷ thấy được sẽ tức giận.”

“Ân.” Thanh âm cúi đầu đáp ứng, Sở Lục Y hướng trong lòng Sở Giản Hề chui, cảm giác ngực Sở Giản Hề hảo đầy đặn, trong bóng đêm, một tia giáo hoạt từ trong mắt rất nhanh xẹt qua, “Sở Giản Hề, nhĩ hảo đầy đặn nha.”

Trên mặt nóng lên, tay Sở Giản Hề vốn đang ôm Sở Lục Y đột nhiên cứng đờ, còn cách một tầng áo ngủ hơi mỏng, rõ ràng có thể cảm giác được khi Sở Lục Y thở ra chính là phun một luồng nhiệt khí, thân mình căng thẳng, không hiểu sao liền nghĩ đến nụ hôn sâu của Sở Lục Y vào cái hôm mà nường uống rượu say.

“Mau... Mau ngủ đi.” Có chút bối rối nói, Sở Giản Hề đồng dạng âm thầm may mắn cảnh ‘tối lửa tắt đèn’ lúc này muội muội nhìn không ra mình quái dị. Chính là Sở Lục Y lại không buông tha nường, khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên giơ tay vốn cách mình rất gần nắm chặt lấy một bên đầy đặn, còn nhéo nhéo, chính là tìm đập lại một kinh nhanh hơn, “Sở Giản Hề, chị bây giờ còn mặc CUP B sao?”

“Tiểu... Tiểu Y...” Đồng dạng tìm đập nhanh hơn không chỉ có một mình Sở Lục Y,, Sở Giản Hề chính là cảm thấy yết hầu một trận khô cạn, cảm thụ cái tay đang che tại trên ngực mình truyền đến độ ẩm, nuốt ngụm nước miếng, “Mau ngủ đi...”

“Không muốn, chị nói cho tôi biết chị là CUP gì đi đã.” Rõ ràng cũng giống nhau khăn trương nhưng thanh âm Sở Lục Y lại nghe không ra, như trước vẫn bình tĩnh, thật giống như đang hỏi Sở Giản Hề một vấn đề thực đơn giản ăn hay không ăn, “Nói tôi biết đi rồi tôi sẽ ngủ.”

“...” Trầm mặc vài giây, Sở Giản Hề lấy Sở Lục Y không có biện pháp, hơn nữa lại cảm thấy ngực mình có một loại cảm giác thực quái dị, vội vàng nói, “C a, em mau ngủ đi.”

“Được rồi.” Sở Lục Y lúc này mới buông tay ra, trong bóng đêm vuốt ve ngực mình, nường tim mình có thể đập chậm đi một chút, “Tôi ngủ, chúc ngủ ngon.”

“Ân... Chúc ngủ ngon...”

Chính là, Sở Giản Hề mất ngủ nguyên đêm.

---

Ed: Có một sự [H] hự ở đây @\_@ Aigoo~ Làm tui chuẩn bị tinh thần hết tron nè, nào là khăn giấy (chặn nước mũi, à nhầm, máu mũi) còn có tấm bông (phòng trường hợp máu mũi dạng cục khiến tắt đường thở thì có cái để móc ra ^3^). Đừng nói người ta gớm, người ta chỉ muốn edit chút thịt thà cho dân chúng đỡ buồn miệng thôi, nhưng: Em nào biết em nào có hay...! Mà Tác giả lại dám nói chỉ biết làm đồ chay mới ghê chứ =.=

P/s: Hề đã trở lại và bị hại hơn xưa =)))))) Trước thì bị cưỡng hôn, nay thì bị bóp vú. Đừng đổ lỗi cho ai, chỉ do bản thân mình thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 60: Chương 60

60, Chương thứ sáu mươi...

Ngôn Du không nghĩ tới chính mình lại có thể tỉnh sớm hơn cả Sở Nguyệt Xuất.

Đã lâu không được ngủ an tâm và thư thái đến vậy.

Mở to mắt chỉ biết ngây ngốc nhìn nữ nhân cùng mình gần trong gang tấc, Ngôn Du nhìn không được hương Sở Nguyệt Xuất bên kia xê dịch. Rõ ràng tay Sở Nguyệt Xuất đã muốn khoát lên trên lưng nường, nường lại chế khoảng cách không đủ gần mà nhẹ nhàng chuyển lên, sau đó Sở Nguyệt Xuất tỉnh, nhưng không có mở mắt ra.

Khoảng cách hai người rốt cục cũng nường Ngôn Du hài lòng, giữa mũi tràn đầy mùi hương thân nhiên trên người Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du nhún nhún cái mũi, chớp chớp đôi mắt, đôi mắt lóe sáng trong chốc lát, lén lút mà cũng thật cẩn thận đem môi thiếp qua, khắc ở trên trán Sở Nguyệt Xuất.

Theo Ngôn Du bắt đầu chuyển thân mình cũng đã muốn tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất hí mắt ra, chính là cảm giác động tác của Ngôn Du quả thật rất buồn cười, trong lòng một mảnh ấm áp. Thẳng đến khi nụ hôn của Ngôn Du khắc lên trán nường, Sở Nguyệt Xuất mới mở mắt ra, hai tròng mắt trong trẻo, cười khanh khách nhìn Ngôn Du thấy mình tròn mắt mà mặt thì lập tức đỏ bừng.

“Cô... Cô đã tỉnh a...” Ngượng ngùng giật giật, muốn đứng dậy rồi lại không bỏ được rồi đi khỏi thân thể ấm áp mềm mại bên cạnh này, Ngôn Du chính là ở nguyên tại chỗ xoay vận thân mình, liền không hề động dậy nữa.

“Ân.” Trong mắt vẫn lộ ra nụ cười thân nhiên, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy Ngôn Du một bộ giống như ngượng ngùng lại không muốn theo bên cạnh mình chuyển đi, ý cười càng đậm, dứt khoát đưa tay đem nàng hoàn toàn kéo vào trong ngực mà ôm.

Tim đập nhanh hơn, Ngôn Du mặc cho nàng ôm lấy, mặt càng thêm đỏ, hơn nữa có xu thế càng ngày càng nóng, vì thế rõ ràng đem đầu chôn đến trong lòng Sở Nguyệt Xuất.

“Tôi nghĩ qua.” Bởi vì động tác của nàng mà mặt đỏ lên, Sở Nguyệt Xuất tay nhẹ vỗ về lưng Ngôn Du, “Tôi sẽ không cố ý trốn cô nữa, sẽ hào hào suy nghĩ kỹ càng.”

Mạnh ngừng đầu, chớp mũi theo hai luồng đầy đặn của Sở Nguyệt Xuất xẹt qua, nhường Sở Nguyệt Xuất nhìn không được lui về sau. Ngôn Du về mặt ngày ngốc nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Thật vậy chăng?”

(Ed: Ngẩng đầu kiểu đó, hai luồng đầy đặn không khỏi... Tung tung a~~ Hí hí, ed thiệt biến thái mà ^3^)

“Thật sự.” Vừa nhìn thấy nàng ngây ngốc liền nhìn không được vừa đau lòng lại vừa muốn sùng nịch nàng, Sở Nguyệt Xuất đưa tay xoa bóp gương mặt của nàng, “Tôi cũng chưa từng lừa gạt cô đi?”

“Ân!” Dùng sức gật đầu, Ngôn Du xác định xong tức thì miệng cười toe toét, bắt đầu ngây ngô cười.

“Nhưng mà...” Thấy nàng lại bắt đầu cười ngây ngô, đầu ngón tay Sở Nguyệt Xuất có chút không bỏ được rồi đi gương mặt nàng, ở trên mặt nhẹ vỗ về.

“Nhưng mà cái gì?” Khuôn mặt hoàn toàn đã quen bị xoa như vậy rồi, nụ cười ngây ngô của Ngôn Du cũng dần lui, nghe Sở Nguyệt Xuất thốt ra hai chữ kia, cong lên miệng.

“Chờ tôi nghĩ thông suốt...” Sở Nguyệt Xuất nhìn nàng, về mặt thành thật, “Nếu, tôi vẫn còn nhận thức chúng ta không nên cùng một chỗ, vậy thì... Tôi sẽ từ chức.”

Lập tức xoay người ngồi dậy, Ngôn Du cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn củ kết, “Vì cái gì a?”

“Bởi vì, nếu như còn cùng cô sớm chiều ở chung, tôi sẽ nhìn không được muốn đổi tốt với cô, nhìn không được muốn tới gần cô.” Cũng theo ngồi dậy, Sở Nguyệt Xuất đem đầu tóc hướng ra sau mình gầy gầy, “Như vậy, đối với ai cũng không tốt.”

“Kia... Vậy cứ cùng một chỗ a...” Ngôn Du có chút bối rối dặt sàng đan, “Vì sao lại không chịu a... Tôi... Tôi...”

Vừa nghĩ tới Sở Nguyệt Xuất từ chức rồi ngay cả ánh mắt lạnh như băng của nàng cũng đều nhìn không tới, Ngôn Du lại càng kích động, cuối cùng ôm cổ Sở Nguyệt Xuất, “Tôi không cần...”

Đáy lòng một mảnh nhu hòa, Sở Nguyệt Xuất để nàng ôm, thanh âm cũng vô vàn ôn nhu, “Đồ ngốc, tôi chỉ nói là nếu.”

Bởi vì nàng còn có chút việc nghĩ không rõ ràng, bất quá, dựa theo tình huống hiện tại xem ra, lựa chọn sẽ cùng một chỗ với tên ngu ngốc này của mình khả năng vẫn tương đối cao.

“Không cần nếu.” Ngôn Du quệt mồ hôi, thanh âm bá đạo, “Tôi không cần!” (Ed: Bá thiệt! (+O+))

“Ha ha... Tuỳ hứng...” Cùng nàng rút ra khoảng cách, Sở Nguyệt Xuất sùng nịch xoa bóp gương mặt nàng, “Như vậy tôi nghĩ thông suốt muốn cùng một chỗ với cô thì sao đây? Không cần nếu?”

“Tôi... Tôi...” Khoa học tự nhiên thiên tài Ngôn Du làm sao có thể là đối thủ của lão sư Ngữ văn môn khoa học xã hội, nhất thời nghẹn lời, một lúc lâu đành gục đầu xuống, “Dù sao tôi đã muốn cùng một chỗ với cô rồi...”

Chưa bao giờ gặp người yêu cầu kết giao còn dùng phương thức làm nũng nữa, Sở Nguyệt Xuất sờ sờ đầu nàng, “Được rồi, ngồi thẳng, có chuyện trọng yếu muốn nói.”

“Nha.” Ngoan ngoãn ngồi thẳng, Ngôn Du sợ mình không nghe lời sẽ làm cho Sở Nguyệt Xuất lựa chọn không thêm cùng một chỗ với mình nữa, cho nên mới bày ra vẻ mặt nhu thuận lấy lòng, nhường Sở Nguyệt Xuất bật cười.

“Chuyện trọng yếu.” Ngôn Du ngồi thẳng tắp, ngữ khí cũng rất đứng đắn.

“A, hảo...” Nhẹ nhàng gật đầu, Sở Nguyệt Xuất cười xong cũng dần thu hồi lại, nhìn thẳng Ngôn Du, “Cô thật sự muốn cùng một chỗ với tôi?”

“Thật sự!” Ngôn Du dùng sức gật đầu, thủ cũng theo đó nắm thành quyền, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng.

“Ở cùng một chỗ...” Đôi mắt Sở Nguyệt Xuất hơi hơi nheo lại, “Không thể tiếp tục cùng một chỗ với những người khác...”

“A?” Còn đang chờ Sở Nguyệt Xuất nói chuyện đứng đắn, Ngôn Du lập tức ngây dại, ngây ngốc nhìn nàng, nửa ngày chưa hồi thần.

Chuyện trọng yếu... Chính là chỗ này sao?

Nhưng mà, cái này không phải chuyện tối đương nhiên sao? Vì cái gì còn muốn nói đặc biệt đây? Không phải người ta hay nói nếu cùng một chỗ với nhau rồi thì không nên đi trêu chọc những người khác sao?

Nghĩ đến điểm này, Ngôn Du chợt nhớ tới tỷ tỷ của mình, không hiểu sao có một trận chột dạ.

Vì thế xem ở trong mắt Sở Nguyệt Xuất liền có vẻ đã thực sự làm chuyện khiến người ta không thoải mái.

Ngữ khí như vậy, vẻ mặt như vậy, là giống như lời người khác hay nói ‘một chân đạp hai thuyền’ sao?

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Sở Nguyệt Xuất thật sự không có ý cười, trực tiếp đứng dậy đi vào phòng tắm cầm lấy bộ dụng cụ rửa mặt duy nhất.

A...

Biểu hiện rõ ràng như vậy, coi như Ngôn Du vẫn luôn chậm chạp cũng lập tức hiểu Sở Nguyệt Xuất là đang sinh khí, vội vã ‘mang thủ mạng cước’ bắn loạn theo sát nàng xuống giường, theo cả vào phòng tắm, “Sở lão sư...”

Không biết vì sao cảm thấy ba chữ kia có chút chói tai, có lẽ bởi vì đã xảy ra quan hệ thân mật mà trong lòng cũng có chút nhận chuyện cùng một chỗ với Ngôn Du, cho nên cảm thấy kêu như vậy không thân mật chút nào.

Chuyện chú đánh răng, Sở Nguyệt Xuất cũng không thèm nhìn tới nàng một cái, mặt không chút thay đổi.

“Tôi... Tôi...” Sợ Sở Nguyệt Xuất trong con tức giận liền chọn chuyện thứ nhất là chạy đi từ chức, ba bước nhưng Ngôn Du cũng chỉ cần hai bước liền qua tới rất nhanh ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, tay vòng trên eo của nàng, “Tôi không có cùng người khác cùng một chỗ...”

“Không cần miễn cưỡng.” Buông bàn chải đánh răng cùng ly xuống, cầm khăn lau mặt, giọng nói Sở Nguyệt Xuất vẫn thật thản nhiên, tựa hồ không hề tức giận gì cả, sau đó trực tiếp mở ra cái ôm của Ngôn Du ra khỏi phòng tắm. Ngôn Du vội vàng đuổi theo, thần tình luống cuống, “Không phải miễn cưỡng a...”

“Thật vậy sao?” Sở Nguyệt Xuất liếc xéo nàng một cái, “Vậy cô a cái gì?”

“Tôi... Tôi...” Ngôn Du đầu đầy mồ hôi ‘vò đầu bứt tai’, bởi vì quá mau mà lại nói lắp, “Tôi tôi...”

Đương nhiên là đối với tính tình của nàng thập phần hiểu biết, Sở Nguyệt Xuất ôm ngực, tuy rằng vẫn làm một bộ dạng lạnh băng tức giận nhưng cũng không có ý muốn rời đi.

May mắn hôm nay nàng cùng Ngôn Du có tiết đều tại xế chiều, bằng không hiện tại đã biết cái gì gọi là “Trốn học” a.

“Tôi... Tôi chỉ là cảm thấy...” Dứt bỏ tỷ tỷ không muốn, Ngôn Du ủy khuất đi qua lôi kéo ống tay áo Sở Nguyệt Xuất, “Chuyện này không trọng yếu a... Vốn liền là chuyện đương nhiên rồi... Làm chi lại muốn tách riêng ra cường điệu lên a...”

Cái đồ đàn này...

Sở Nguyệt Xuất vừa tức giận lại vừa buồn cười, đưa tay gõ xuống đầu nàng, “Cho cô tùy tiện, xứng đáng!”

“Ngô... Vậy cô không tức giận sao?” Sở Nguyệt Xuất cũng không dùng bao nhiêu sức nên một chút cảm giác đau Ngôn Du cũng đều không có, ngây ngốc xem nàng, “Tôi biết sai lầm rồi...”

Tại sao có thể có người ngốc tới như vậy a?

Bởi vì thái độ Ngôn Du ngược lại mình bị một trận uất ức, Sở Nguyệt Xuất đều không biết mình nên đối với người này làm như thế nào cho phải, nhìn không được đi tới trước từng bước, cúi đầu muốn hôn Ngôn Du, chưa từng nghĩ Ngôn Du lại dám lui ra, không khỏi nhủ mày, ánh mắt tràn đầy nguy hiểm xem nàng.

“Tôi... Chưa đánh răng...” Ngôn Du mặt nháy cái đồ bưng, lắp bắp nói hoàn những lời này liền vội vàng chạy vào phòng tắm, Sở Nguyệt Xuất nhìn thân ảnh nàng chật vật, cười khẽ một tiếng.

Đợi cho rửa mặt xong rồi, Ngôn Du từ phòng tắm đi ra lập tức chạy đến bên người Sở Nguyệt Xuất lôi kéo tay nàng mà nhìn nàng chăm chú, đôi mắt sáng tựa như bầu trời đêm đầy sao, mà cũng giống như ánh sáng ngọc trong suốt mê người.

“Làm gì vậy?” Hiểu được ý tứ của nàng, Sở Nguyệt Xuất vẫn làm bộ khó hiểu, “Tôi biết ánh mắt của cô nhỏ rồi, không cần cố như vậy.”

“Ngô...” Mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du đỏ đỏ nhìn lên Sở Nguyệt Xuất.

“Biết mặt cô giống bánh bao rồi...” Sở Nguyệt Xuất nén cười mà làm vẻ mặt đứng đắn, tiếp tục chọc nàng.



“Tôi đánh răng xong rồi nha...” Căn bản không biết Sở Nguyệt Xuất là đang chọc mình, Ngôn Du thực ngượng ngùng nói ra, “Có thể...”

“Có thể cái gì?” Tiếp tục ra vẻ khó hiểu.

Lúc này Ngôn Du không vui, trực tiếp tiến tới từng bước hôn qua. Trong mắt ý cười chợt lóe, Sở Nguyệt Xuất nhắm mắt lại, thủ ôm lấy thân mình Ngôn Du.

Đợi cho nụ hôn này vừa kết thúc, Sở Nguyệt Xuất ra ngoài thanh toán tiền phòng, hổng đem Ngôn Du đưa về nhà, lúc này mới đi mua đồ ăn, sau đó thì quay về nhà mình.

Trong nhà không có một bóng người, Sở Giản Hề đi làm mà Sở Lục Y tự nhiên còn đang ở trường học.

“Tiểu Du, tối hôm qua em lại ngủ ở nhà Sở lão sư à?” Sở Nguyệt Xuất cũng không có đem Ngôn Du đưa đến cửa mà là đưa đến dưới lầu rồi rời đi. Dù sao Ngôn Tĩnh vẫn luôn hoài nghi quan hệ giữa nàng cùng Ngôn Du, bây giờ còn không cần quá mức rõ ràng mới tốt. Mà Ngôn Tĩnh đang nhìn đồng hồ định gọi điện cho Ngôn Du hỏi nàng đang ở Sở gia hay là ở trường, chợt thấy muội muội trở về liền không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng mang theo tia hoài nghi mở miệng hỏi.

“Không có a.” Chính là bởi vì Sở Nguyệt Xuất sáng sớm ôn nhu mà vui vẻ, Ngôn Du không chút nào phòng bị nói.

Tối hôm qua là ở khách sạn a... A, khách sạn?

Phản ứng chậm một chút, giờ đây Ngôn Du mới mãnh liệt ý thức được cái gì gọi là “hố” nặng, vội vàng sửa miệng, “A, đúng rồi...”

Này xem ra, vốn chỉ là có chút nghi hoặc thì lúc này trong mắt Ngôn Tĩnh đã hiện lên lệ quang, thanh âm lập tức hàng độ ấm, “Tối hôm qua rốt cuộc đi đâu?”

---

---

Editor: Mình thật sự đang xem xét thời cơ sau khi hai người Xuất-Du xác nhận quan hệ thì nên xưng hô thế nào? Chị-em hay vẫn giữ cô-tôi (nghe xa cách gì đâu)? Mọi người cho chút cảm nghĩ nha~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 61: Chương 61

61, Chương thứ sáu mươi mốt...

Nhìn thẳng tỷ tỷ, hơn nửa ngày Ngôn Du đều không nói gì.

Thấy Ngôn Du không nói lời nào, Ngôn Tĩnh càng thêm hoài nghi, há mồm đang muốn tiếp tục hỏi thì bỗng nhiên Ngôn Du thở dài, “Tỷ tỷ, em không muốn lừa dối chị.”

Nghe nàng nói vậy không khỏi giật mình, sắc mặt Ngôn Tĩnh chậm dần, “Tiểu Du...”

“Em thích Sở lão sư.” Nhìn thẳng Ngôn Tĩnh, tay Ngôn Du hơi hơi run lên, vô luận nàng có bao nhiêu đúng lý hợp tình thì vẫn luôn đè nặng tâm tư tỷ tỷ sẽ bởi vì vậy mà bức bách mình từ chức. Chính là suy nghĩ một chút lại cảm thấy tỷ tỷ có thể bức bách vậy bản thân mình không thể phản kháng sao?

Thế nhưng... Lại sẽ khiến tỷ tỷ thương tâm.

Không nghĩ tới Ngôn Du sẽ nói trắng ra như vậy, Ngôn Tĩnh lại càng ngây ngẩn cả người, trong lòng có một loại cảm giác “quá là thế”, thật lâu sau sắc mặt hơi hơi tái xanh, “Tiểu Du, em còn nhỏ...”

“Em không nhỏ.” Nghĩ đến vô luận là ai cũng không có biện pháp ngăn nàng, Ngôn Du bình tĩnh lại rất nhiều, “Tỷ tỷ, em 26 tuổi (?), em thích Sở lão sư, xác định khẳng định nhất định như vậy.”

(Ed: Mình nhớ là các chương trước bảo Du 24 tuổi, có lẽ tác giả nhớ nhầm)

Đây là lần thứ ba Ngôn Tĩnh chứng kiến Ngôn Du như vậy.

Lần đầu tiên là lúc Ngôn Du thi vào trường cao đẳng giấu trong nhà điện nguyện vọng, khi thư tuyển sinh thông tri tới cũng là làm tư thế như thế này đối mặt với trận lôi đình của phụ thân, “Con muốn học chuyên ngành của trường nọ, xác định khẳng định nhất định như vậy.”

Quả nhiên, phụ thân đem hết thủ đoạn ra cũng không có biện pháp ngăn cản Ngôn Du hành động, cứ như vậy tùy ý Ngôn Du đi đến thành phố kia học, liền học một trường sư phạm.

Lần thứ hai là lúc Ngôn Du tốt nghiệp đại học trực tiếp vào một sở nghiên cứu để công tác, cũng đồng dạng ngữ khí như vậy, “Con không muốn làm giáo viên, xác định khẳng định nhất định như vậy.”

Sau đó... Tuy rằng phụ thân dùng thủ đoạn khiến sở nghiên cứu kia sa thải Ngôn Du, mà Ngôn Du tựa hồ cũng chịu thua đi tới thành phố này làm lão sư trung học nhưng mà nàng biết, lúc thấy ánh mắt Ngôn Du nhìn mẹ và nàng đã mời nàng biết, Ngôn Du cũng không muốn phản kháng tới cùng. Nếu còn tiếp tục thực sự phản kháng, chỉ cần ra khỏi thành phố này hay thậm chí quốc gia này, Ngôn Du liền có thể như trước đi làm công việc mà nàng thích.

Như vậy đây là lần thứ ba sao?

“Còn có, em muốn cùng một chỗ với nàng.” Ngôn Du vẫn dùng ngữ khí như vậy nhưng ngược lại có chút suy sụp, “Trừ phi nàng.. Không muốn...”

Nếu Sở Nguyệt Xuất lo nghĩ xong rồi nhưng vẫn quyết định không chịu cùng một chỗ với nàng, như vậy nàng..

Tựa hồ cũng không có biện pháp miễn cưỡng, chẳng lẽ tiếp tục quán quýt lấy Sở Nguyệt Xuất sao?

Nếu để cho Sở Nguyệt Xuất bởi vì nàng mà từ chức, tựa hồ... Càng không tốt. Sở Nguyệt Xuất cùng nàng bất đồng, nàng tuy rằng ngu ngốc nhưng vẫn có thể thấy được Sở Nguyệt Xuất thực thích công việc giáo viên này, còn có đám nhóc kia...

Nếu thật muốn đi, còn không bằng... Để nàng đi Mi Quốc.

Nhưón mi, Ngôn Tĩnh nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, “Em cùng nàng.. Còn chưa cùng một chỗ?”

“Àn...” Ngôn Du gục đầu xuống, trong thanh âm lộ ra uể oải, “Nàng nói cần nghĩ thêm.”

Phải không?

Ngôn Tĩnh trong lòng mắt lóe lên tia khác thường.

Có lẽ... Nên tìm Sở Nguyệt Xuất nói chuyện?

“Tỷ tỷ, chị sẽ ủng hộ em có đúng hay không?” Ngôn Tĩnh đang nghĩ ngợi tới chuyện hẹn Sở Nguyệt Xuất ra nói chuyện thì Ngôn Du bỗng nhiên mở miệng, lại nói ra những lời tràn ngập chờ mong, “Em nói với nàng chị cùng mẹ sẽ ủng hộ em, chị biết mà phải không?”

Bởi vì ánh mắt Ngôn Du tràn ngập tín nhiệm khiến đáy lòng run lên, Ngôn Tĩnh đột nhiên có chút không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Ngôn Du, tim đập cũng mạnh hơn.

“Tỷ tỷ?” Không có được câu trả lời mình muốn, Ngôn Du hướng tới nàng xê dịch, “Chị cùng mẹ đều sẽ ủng hộ em phải không?”

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh biết mình cho tới bây giờ cũng không phải là người đơn thuần gì, chuyện nàng phải lo lắng vĩnh viễn so với Ngôn Du đều nhiều hơn rất nhiều, cho nên khi nàng nghĩ muốn đi tìm Sở Nguyệt Xuất nhưng Sở Nguyệt Xuất không nên đáp ứng cùng một chỗ với Ngôn Du thế nhưng khi chứng kiến ánh mắt này của Ngôn Du, tuy rõ ràng cảm giác mình làm đúng, chính là... Lại có cảm giác chột dạ.

“Chị cùng mẹ sẽ không giống như những người đó đúng không?” Chứng kiến một ít tư liệu trên mạng viết rằng, có rất nhiều người không thể hiểu được tình yêu của hai người cùng giới, Ngôn Du căn bản cũng không đem việc này vào trong mắt, bởi vì những người khác căn bản cùng nàng không có quan hệ. Nàng khi nói với Sở Nguyệt Xuất, cũng quá thật là như vậy. Chính là, nàng vẫn mong muốn mẹ cùng tỷ tỷ sẽ ủng hộ nàng, mà kỳ thật trong lòng cũng mơ hồ hy vọng ba ba sẽ ủng hộ nhưng nghĩ đến lão đầu cổ hủ kia... Ngôn Du cảm thấy ý nghĩ của chính mình vẫn là ý nghĩ rất kỳ lạ.

“Những người đó?” Ngôn Tĩnh không phải không có tra qua tư liệu, thì thảo đem lời Ngôn Du nói lại một lần, hạ xuống mi mắt, “Tại sao nói như vậy chứ, Tiểu Du...”

“Bởi vì chị cùng mẹ là người hiểu rõ em nhất a.” Ý thức được hiện tại người mình yêu là Sở Nguyệt Xuất, đôi mắt tỷ tỷ ngược lại so với trước cũng thoải mái hơn rất nhiều, đôi mắt Ngôn Du sáng ngời, “Tỷ tỷ cùng mẹ mới sẽ không bởi vì thành kiến mà liền phản đối em cùng Sở lão sư, đúng hay không?”

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh chính là cảm thấy mỗi một câu Ngôn Du hỏi mình tâm liền run rẩy không thôi, há mồm, kêu tên muội muội nhưng vẫn như cũ đều không nói nên lời.

“Tỷ tỷ...” Nghĩ đến lúc trước tỷ tỷ bắt gặp trên cổ Sở Nguyệt Xuất có dấu vết liền phản ứng lớn như vậy, Ngôn Du bỗng nhiên cong miệng, “Chị sẽ không cần phản đối đi...”

“Chị...” Cùng Sở Nguyệt Xuất đều xuất thân từ môn khoa học xã hội, bây giờ Ngôn Tĩnh đã không biết nói gì cũng không biết phải làm sao.

Bởi vì Ngôn Du tín nhiệm cùng những lời mà Ngôn Du nói này, mới chính mình không đành lòng thương tổn nàng.

“Kỳ thật em cũng không hiểu nhiều lắm đâu...” Thấy tỷ tỷ phản ứng như thế, Ngôn Du bỗng nhiên khó chịu cũng thực khó chấp nhận, “Vì sao lại cảm thấy không đúng đây? Không có tạo ra bất cứ thương tổn nào, chỉ là hai người yêu thích lẫn nhau muốn cả đời cùng một chỗ với nhau thôi mà, vì cái gì cứ

bị cho là sai lầm đây?”

Nghĩ đến rồi rắm của mình trước kia, Ngôn Du vốn đã muốn khai sáng lại vào thời khắc này bắt đầu nghĩ đến vì sao chuyện này từ lúc vừa mới bắt đầu lập tức sẽ bị coi là sai lầm.

“Trước kia em còn tưởng rằng chỉ có một mình em thích nữ nhân thôi.” Ngôn Du nghiêng đầu ngồi trên ghế salon, giống như làm bầm tự hỏi, ánh mắt chuyên chú hết như đang nghiên cứu đề mục, “Chính là vì sao em sẽ cho rằng chỉ có một mình em thích nữ nhân là không đúng đây? Chẳng lẽ nói ngay cả tiềm thức của em cũng cho rằng số ít liên sai lầm sao? Nhưng khi sơ thuyết địa tâm... Nicolaus Copernicus bọn hần... Còn có sau lại... Cùng với... A? Ngày đó đạo sư chia cho em cái đề mục kia...”

Ngôn Tĩnh quả thực đối với chuyện Ngôn Du toát ra lối suy nghĩ kia thật hết chỗ nói rồi.

Nhìn người kia vẫn còn đang ngồi ở trên salon, vốn từ lo nghĩ vì cái gì mọi người sẽ cho rằng cùng giới mến nhau là sai lầm thì giờ phút này đã cảm sách vở, cúi đầu bắt đầu lao vào tính toán mà không khỏi có chút bất đắc dĩ nâng trán, chính là nội tâm lại bởi vì lời Ngôn Du nói mà do dự.

Hoặc là... Trước khoan tìm Sở Nguyệt Xuất đã.

Nói không chừng không cần mình khuyên bảo, Sở Nguyệt Xuất liền cự tuyệt Ngôn Du thì sao?

Kỳ thật nàng biết cùng giới mến nhau cũng không có gì là sai trái, nàng chỉ cảm thấy, đi con đường này quá mức vất vả, hơn nữa, bất kỳ một người lý trí nào cũng hiểu rõ thành kiến thế tục là đáng sợ đến nhường nào.

Cũng chỉ có Ngôn Du đơn thuần như vậy, luôn dồn hết sức chuyên tâm cho học thuật mà lại không thêm để ý tới bất luận kẻ nào ở ngoại giới, mới có thể hoàn toàn không hiểu được thành kiến là đáng sợ ra sao.

Nàng tin tưởng Sở Nguyệt Xuất cũng giống mình, nhất định sẽ hiểu điều này mà cự tuyệt Ngôn Du.

Đến tận lúc này, Ngôn Tĩnh mới có cảm giác nhẹ nhõm.

Nói đến cùng, nàng vẫn không nguyện ý thương tổn Ngôn Du, bản thân Sở Nguyệt Xuất quyết định không cùng một chỗ với Ngôn Du so với nàng khuyên Sở Nguyệt Xuất đừng cùng một chỗ với Ngôn Du là không đồng dạng, bởi lực sát thương sau đó quá mạnh mẽ, nàng không dám mạo hiểm.

...

Giữa trưa, Sở Giản Hề về đến nhà thì Sở Nguyệt Xuất đã đem đồ ăn làm xong đặt lên bàn.

Cùng Sở Nguyệt Xuất ngồi trên salon ở phòng khách chờ Sở Lục Y về nhà sẽ cùng nhau ăn cơm, Sở Giản Hề sẽ thường quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất vốn đang cầm tạp chí mà đảo qua, tựa hồ muốn từ trên mặt nàng nhìn ra chút gì đó.

Sở Nguyệt Xuất mặc dù đang xem tạp chí nhưng dư quang còn có thể thấy động tác Sở Giản Hề sẽ thường thường xem mình, dứt khoát buông xuống tạp chí, “Tiểu Hề, có lời gì muốn nói với chị sao?”

“A...” Sở Giản Hề đại ra, tiếp theo thật cẩn thận nói, “Tỷ, chị hôm nay thoát nhìn... Tâm tình so với thời gian trước tốt hơn nhiều, là xảy ra chuyện gì sao?”

Vốn tưởng rằng Sở Giản Hề muốn hỏi mình đêm qua vì sao không về nhà, không nghĩ tới sẽ là vấn đề này, Sở Nguyệt Xuất hơi sững sờ, trong nhất thời lại khó đáp ra miệng.

Thấy tỷ tỷ không nói lời nào, Sở Giản Hề nghĩ nghĩ, tiếp tục nói, “Tỷ... Là bởi vì... Ngôn Du kia sao?”

Tạp chí còn bày trên đầu gối, thân mình Sở Nguyệt Xuất khẽ run lên mang theo một ít kinh nghi, “Tiểu Hề, em vì sao lại hỏi vậy?”

“Tỷ, em...” Đêm qua sau khi Sở Lục Y ngủ rồi, Sở Giản Hề lại bởi vì động tác của Sở Lục Y còn có suy nghĩ trong đầu mình cứ thường thường nổi lên, hình ảnh lần trước cùng Sở Lục Y hôn môi khiến một đêm khó ngủ lần nữa lặp lại. Buổi sáng hôm nay ở đồn cảnh sát nhàn hạ gục xuống bàn ngủ trong chốc lát vẫn cảm thấy chưa đủ, giờ phút này đầu óc Sở Giản Hề cũng có chút hỗn loạn, thờ ơ, “Em chỉ muốn biết câu trả lời của chị thôi.”

Đối mặt câu hỏi trực tiếp như vậy của muội muội, Sở Nguyệt Xuất trầm mặc.

Tuy rằng không biết Sở Giản Hề vì sao lại hỏi ra những lời này nhưng trong lòng vẫn thực lo lắng khi mình trả lời “Ân” một tiếng sẽ làm cho hai muội muội đối với nàng sinh ra thành kiến, thậm chí sẽ không để ý tới nàng nữa. Sở Nguyệt Xuất do dự một lúc lâu, ra về thoải mái mà cầm lấy tạp chí lật trang này qua trang kia, “Tiểu Hề, tâm tình của chị làm sao sẽ có quan hệ với Ngôn Du đâu, em...”

“Tỷ, chị nói dối.” Sở Giản Hề tuy rằng đầu gối nhưng ở phương diện khác vẫn thập phần mẫn cảm, tựa như trên mặt Sở Nguyệt Xuất chợt lóe lên tia mất tự nhiên cùng với lời nói đầy chột dạ, mà nàng có thể phản ứng được như vậy bởi vì đây vốn là bản năng của cảnh sát.

“Tiểu Hề...” Bị muội muội cứ như vậy trực tiếp vạch trần lời nói dối, vốn đã không yên giờ đây Sở Nguyệt Xuất lại càng luống cuống.

“Tỷ, chẳng lẽ chị không tin em cùng Tiểu Y sao?” Sở Giản Hề đứng lên, nhìn xuống tỷ tỷ mình, “Em cùng Tiểu Y chỉ để ý chị thôi a.”

“Em...” Điều khiến Sở Nguyệt Xuất cho đến bây giờ vẫn còn đang lo nghĩ có nên nhận Ngôn Du hay không tuyệt đối cũng bởi vì hai muội muội này của nàng. Hai muội muội chính là những người thân nhất còn sót lại trên thế giới này của mình cho nên nàng không thể mất đi các nàng được. Chính giờ phút này, khi đối mặt với lời nói trắng trợn của Sở Giản Hề, Sở Nguyệt Xuất có cảm giác đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Sở Lục Y vừa mở cửa vào liền chứng kiến Sở Giản Hề đang đứng nhìn xuống Sở Nguyệt Xuất, có vẻ như khí tràng rất mãnh liệt, không nhìn được nhú mị.

Sách, đầu gối vốn luôn sợ hãi tỷ tỷ lại có thể có lúc bức người tới vậy sao?

---

Editor: Cảm ơn các bạn gần xa đã cho mình ý kiến về cách xưng hô, mình tiếp thu hết á! Sẽ cố gắng để bản edit trôi chảy nhất có thể^^ Chờ nhen.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 62: Chương 62

62, Chương thứ sáu mươi hai...

“Chị...” Vẫn là lần đầu tiên bị muội muội hỏi cho á khẩu không trả lời được, Sở Nguyệt Xuất có chút thất thần nhìn Sở Giản Hề đang nhìn xuống mình, đôi mắt lóe ra. Sở Lục Y thấy thế dứt khoát rên sất khi còn nóng, “Tỷ, chúng ta là những người tối ủng hộ chị a, chỉ cần chị vui vẻ là đủ rồi.”

“Đúng vậy!” Nghe tiểu muội nói như vậy, Sở Giản Hề có chút cảm giận, “Chẳng lẽ tỷ nghĩ tui em sẽ bởi vì mấy thứ quan niệm chó má này liền bức chị không cho chị cùng người chị thích ở chung một chỗ sao?”

Sở Nguyệt Xuất tròn mắt há mồm (Editor cũng tròn mắt há mồm đây!!!)

Sao lại có thể... Như vậy?

Cùng mình trong tưởng tượng hoàn toàn bất đồng, lại có thể không chờ mình nói ra chuyện của mình cùng Ngôn Du cho hai muội muội biết thì trước hết các nàng đã chủ động nói ra rồi, còn là thái độ ủng hộ nữa chứ.

Cho tới nay, chuyện tình vốn khiến mình lo lắng nhất cứ nhiên cứ như vậy bị các nàng nhẹ nhàng băng quơ hai câu nói mà hóa giải, Sở Nguyệt Xuất trơ ở tại chỗ, hồi lâu đều không có hoàn hồn.

“Tỷ, vô luận chị thích ai, chỉ cần chị có thể vui vẻ, tui em liền ủng hộ chị.” Sở Lục Y buông túi sách đi đến bên cạnh Sở Giản Hề nói với Sở Nguyệt Xuất, thủ cũng kéo lại tay Sở Giản Hề, “Đầu gối, đứng không?”

“Đúng!” Sở Giản Hề thực nghiêm túc gật đầu.

Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn hai muội muội, thật lâu sau, Sở Nguyệt Xuất mới nhẹ cười, “Àn.”

“Vậy tỷ thích Ngôn lão sư sao?” Chứng kiến tỷ tỷ lộ ra tươi cười, Sở Lục Y vội vàng tiếp tục truy kích, Sở Nguyệt Xuất nghe lời của nàng mà nghĩ đến Ngôn Du buổi sáng bị mình đưa đến dưới lầu sau liền bày bộ dáng ngốc ngơ không muốn mình đi, ánh mắt càng thêm dịu dàng, “Àn.”

Tuy rằng đã biết tỷ tỷ đã ưa thích Ngôn Du không thể nghi ngờ nhưng chính tai nghe nàng chính mồm thừa nhận vẫn để cho Sở Lục Y có cảm giác hưng phấn rộng mở, mà một bên Sở Giản Hề hầy còn ngū vị tạp trần.

Hiện tại cũng không phải lo lắng vấn đề Ngôn Du nữa, mà là... Người ngu như vậy thật sự thích hợp với tỷ tỷ sao? Cuối cùng sẽ không làm ra chuyện gì thực có lỗi với tỷ tỷ đi?

“Hảo, em quyết định!” Sở Lục Y vẻ mặt nghiêm nghị, “Em sẽ hảo hảo giám sát Ngôn lão sư!”

“Àn?” Sở Nguyệt Xuất có chút nghi hoặc nhíu mày nhìn Sở Lục Y khó hiểu, Sở Lục Y lắc lắc tay Sở Giản Hề, “Đầu gối, nàng nếu dám làm chuyện thực có lỗi với tỷ hoặc là khi dễ tỷ, chúng ta liền liên hợp” đập “nàng ha.”

“Hảo!” Chuyện vốn khiến mình lo lắng bị Sở Lục Y thốt ra như vậy, Sở Giản Hề lập tức tinh thần phấn chấn, “Được rồi,” đập “nàng một chút!”

Sở Nguyệt Xuất ách nhiên thất tiểu, nghĩ đến hai muội muội nàng người nào cũng không phải ‘tích dầu thấp đèn’ \*, bỗng nhiên có chút bị ai giùm Ngôn Du.

\*không phải dạng vừa đâu =))))))

Bất quá... Tuy rằng cái tên ngày ngọc kia không giống kiểu sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng có người hỗ trợ giám sát cũng không tồi đi.

Có thể có chuyện gì khiến cho mình vui mừng hơn so với chuyện những người mà chính mình đề ý vĩnh viễn đều sẽ ủng hộ mình đây?

“Bụng thật đói, ăn cơm đã...” Chuyện luôn đề ý nhất đã định xuống, Sở Lục Y lúc này xem như hoàn toàn vui vẻ, lôi kéo tay Sở Giản Hề, kéo nàng hướng bàn ăn bên kia đi qua. Sở Giản Hề sùng nịch sờ sờ đầu của nàng, “Nhóc con này...”

“Sở Giản Hề chị không muốn sống hả...”

“Ai nha, Tiểu Y, đau...”

Ôm ngực nhìn hai muội muội đi ở phía trước làm trò, bên môi Sở Nguyệt Xuất nổi lên một nét âm áp ý cười.

Ngôn Du người nọ luôn ngốc ngơ lại vừa nát hề hề, chưa từng nghĩ lời nói ra khỏi miệng lại thực có đạo lý.

Quả nhiên người yêu mình nhất chắc chắn sẽ không bởi vì ngoại giới mà bức bách mình... A...

Buổi trưa này, là từ sau sự kiện “Say rượu loạn tính”, Sở gia ba tỷ muội mới có một cái buổi trưa vui sướng nhất.

Đến nỗi Ngôn Du..

“A, tỷ tỷ, chị cũng chưa trả lời em sao không ủng hộ em nha...” Giữa trưa ăn cơm xong Ngôn Du trở về phòng tính toán ngủ trưa, trước khi lái xe thì vẫn cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, nàng rút cục mới kịp phản ứng, xoay người gọi lại Ngôn Tĩnh đồng dạng muốn về phòng ngủ, một đôi con người đen bóng vẫn chờ mong như vậy.

Còn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy quên đi, đầu nghĩ lúc này Ngôn Du lại có thể lại nhắc lên, Ngôn Tĩnh hơi sững sờ cùng muội muội nhìn nhau vài giây, dòi tầm mắt, “Tiểu Du, tỷ tỷ làm cái gì... Cũng là vì muốn tốt cho em”

“Tỷ tỷ...” Nháy mắt mấy cái, Ngôn Du nhìn tỷ tỷ đáng đáp như vậy, làm sao không biết thái độ của tỷ tỷ, lập tức liền ừ ừ, “Thật sự không ủng hộ sao...”

“Tiểu Du...” Vì sao muội muội nhà nàng làm cái gì cũng đều là dùng thái độ đáng thương như vậy, làm cho chính mình luôn có cảm giác nhịn không được đi vào khuôn khổ.

“Vậy chị trước cũng đừng đi tìm lão nhân cổ chấp nói nha.” Ngôn Du thực nghiêm túc nhìn Ngôn Tĩnh, “Cũng không thể đáp ứng em được sao?”

“Ân, có thể.” Dùng sức gật đầu, kỳ thật không cần Ngôn Du nói, nàng cũng chắc chắn sẽ không cùng ba ba nói chuyện này. Nếu ba ba biết, nói không chừng sẽ đem Ngôn Du đánh chết, nàng làm sao có thể để muội muội gặp nguy hiểm kia chứ.

“Hảo.” Ngôn Du gật gật đầu, “Em trở về phòng ngủ đây.”

“Đi đi, buổi chiều chị sẽ gọi em rời giường.”

“Ân.” Mở cửa phòng vào trong, về mặt mà Ngôn Du vốn còn treo đó lập tức đã tràn ngập mất mát.

Còn tưởng rằng tỷ tỷ sẽ ủng hộ nàng đâu... Nếu tỷ tỷ đã không ủng hộ, vậy mẹ...

Chán nản ngồi vào trên giường, Ngôn Du kéo qua gối ôm thật bự trên giường lại ôm, về mặt ai oán.

Mặc kệ!

Cùng lắm thì rời nhà đi thuê phòng!!!

Muốn đến tận đây, Ngôn Du chán động tinh thần, ôm gối dựa đến trên giường, nhắm mắt lại ngủ.

Nàng... Quả nhiên vẫn rất bất hiếu a.

Nếu Sở lão sư không tiếp thụ nàng, nàng liền đi Mi Quốc. Nếu Sở lão sư nhận nàng, chính là ba mẹ còn có tỷ tỷ không tiếp thụ, nàng mới sẽ rời nhà đi thuê phòng...

Vô luận tình huống thế nào đều thực đã thương người a.

Buổi chiều, Ngôn Du như thường ngày đeo bao tới văn phòng trường, đầu tiên, tầm mắt sẽ nhìn về phía Sở Nguyệt Xuất. Sở Nguyệt Xuất đang chấm điểm bài thi ngữ văn, dư quang liếc đến thấy nàng tiến vào mà còn đang xem mình, khóe môi vì vạch, ngẩng đầu, vươn ra ngón tay ngoắc nàng một cái.

Vẫn đối với thời điểm trước đó Sở Nguyệt Xuất lạnh lùng khiến lòng còn sợ hãi, Ngôn Du vừa thấy động tác này của Sở Nguyệt Xuất, lập tức hai tròng mắt tỏa sáng, buông tay nài hướng Sở Nguyệt Xuất chạy đến hai bước, cười đến ngốc hề hề.

Đem xấp bài thi nghiêm chỉnh phóng tới trên tay nàng, Sở Nguyệt Xuất nhin cười, “Muốn hạ điểm”

Ồ... Còn tưởng rằng Sở lão sư muốn nàng...

Tuy nghĩ như vậy nhưng Ngôn Du vẫn ngoan ngoãn cầm lấy bài thi trong tay nàng từng trang ghi vào sổ, mà Sở Nguyệt Xuất cũng cầm bút ký lên.

Đợi cho xấp bài thi kia ký xong rồi, Ngôn Du đang há mồm muốn nói chuyện, chuông vào học chọt vang lên, Sở Nguyệt Xuất giương mắt xem nàng, ngữ khí thân nhiên, “Cô không phải có tiết thứ nhất sao?”

“A...” Bị một nhắc nhở như vậy lập tức nhớ tới buổi chiều lớp đầu tiên là của mình, Ngôn Du vội vàng chạy về chỗ mình bên kia cầm sách giáo khoa rồi vội vàng chạy qua phòng học.

Sở Nguyệt Xuất nhìn thân ảnh nàng chạy ra đi, phượng nhãn híp lại, khoe miệng hiện lên tươi cười mang theo tia sủng nịch cùng ngọt ngào, đứng dậy cầm lấy xấp bài thi của mình, cũng hướng phòng học đi đến.

Giống như thật lâu không có đi nhìn người kia dạy học nhỉ... Thật không biết lúc nàng xem đến mình xuất hiện sẽ như thế nào đây.

Lúc này, Ngôn Du đang cầm bài thi kỳ này bình luận, bởi vì nguyên nhân một đường đã chạy tới đây mà khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này vẫn còn lộ ra đỏ ửng, Sở Lục Y ngồi ở dưới, tầm mắt dừng trên người nữ sinh ngồi cách mình không xa, nhìn thấy ánh mắt của nàng luôn luôn chăm chú nhìn Ngôn Du không nhin được nhú mày.

Thiếu chút nữa đã quên tỷ nàng còn có tiểu tình địch như vậy, Ngôn Du thần mã quả nhiên là loại nhận người a.

“Đạo đề này...” Bài thi ngày hôm qua liền nói một phần nên hiện tại Ngôn Du đang giảng phần thứ nhất, ba chữ mới thốt ra liền gây ngẩn cả người.

Nữ nhân đang ôm chồng bài thi không coi ai ra gì tiến vào ngồi vào ghế cuối cùng mà vẫn luôn tại một vị trí, không phải Sở Nguyệt Xuất còn ai?

Hiển nhiên Ngôn Du đại ra cũng không phải trong chốc lát khiến mọi người theo tầm mắt của nàng mà quay đầu, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất, bọn trẻ ở dưới bắt đầu cười trộm.

Còn tưởng rằng Sở lão sư cùng Ngôn lão sư cãi nhau, bây giờ nhìn lại tựa hồ không còn nữa, thật tốt.

Hai lão sư này có thể nói là hai người mà bọn họ thích nhất.

Sở Nguyệt Xuất nhướn mi nhìn thẳng người hãy còn ngớ người nhìn mình, híp híp mắt, hắng giọng một cái, đem Ngôn Du theo đang thờ người tỉnh lại, môi son khẽ mở, không tiếng động phun ra hai chữ, “Dạy học.”

Mặt lập tức đỏ, Ngôn Du nhúc đầu, vội vàng tiếp tục giảng bài, “Này... Đạo đề này... Ân... Ngô...”

Sở lão sư tới nghe tiết của nàng, ý nghĩa có phải muốn nhận nàng hay không a?

Rõ ràng nên giảng bài, trong đầu lại nhin không được hiện lên ý nghĩ này, Ngôn Du trong miệng cứ luôn lặp lại mấy từ này, một lúc lâu cũng chưa nói ra điểm chính. Sở Lục Y trộm nhìn lại, tỷ tỷ mình đang chống cằm nhìn bộ dáng ngốc nghếch kia của Ngôn Du, trên mặt tuy rằng vẫn là mặt không chút thay đổi, chính là khoe miệng vì vạch vẫn có thể nhìn ra giờ phút này tâm tình nàng thật vui vẻ.

Uy...

Nơi này là lớp học, không phải là chỗ các vị tán tỉnh nhau a!

Sở Lục Y âm thầm ở trong lòng phun khí, chọt bắt đầu có chút ghen tỵ.

Đáng giận, cái tên đầu gối Sở Giản Hề kia tới khi nào mới có thể tỉnh tể lên mà không để cho nàng phải quan tâm như vậy nữa a!

“Ngôn lão sư?” Mắt thấy Ngôn Du còn phạm si, Sở Nguyệt Xuất vẫn luôn để ý nhất chuyện học hành nhất buông tha hưng trí xem nàng bộ dáng ngu ngơ, mở miệng nói, “Thời gian lên lớp không nên suy nghĩ bậy bạ.”

“Nha... Nha...” Người đang ngồi sau cùng đã nói lời uy hiếp thâm ý như thế, nhường Ngôn Du lập tức ai ya đáp lại, đem lực chú ý một lần nữa thả lại vào bài thi.

40" rất nhanh liền qua, chuông tan học vang lên, Ngôn Du lập tức từ cửa trước chạy đuổi theo người từ cửa sau đi ra, lộ ra ngây ngốc cười, “Sở lão sư Sở lão sư...”

“Cô vừa rồi dạy lại ngẩn người.” Sở Nguyệt Xuất chậm dần cước bộ, mắt nhìn phía trước, thanh âm hờ hững.

“Kia... Đó là bởi vì...” Ngôn Du nhìn thấy nàng quay mặt, có chút ủy khuất.

Nếu không bởi vì người tới là nàng thì mình làm sao có thể sẽ xuất thần đây.

“Bởi vì sao?” Đối với ý nghĩ của nàng kia đã biết rõ, Sở Nguyệt Xuất chưa có trở về văn phòng mà là thẳng hướng tới WC bên kia đi đến.

“Bởi vì... Bởi vì...” Đi đến địa phương lúc trước Sở Nguyệt Xuất hay thích dùng nhất để giáo huấn Ngôn Du, thấy nàng dừng bước lại, Ngôn Du cũng dừng lại theo, đưa tay đi nắm lấy tay nàng. Sở Nguyệt Xuất liếc nhìn nàng một cái, không có bỏ ra.

“Bởi vì em nhớ chị thôi...” Nắm được tay mỹ nhân nhường là gan Ngôn Du lập tức lớn lên, một chút cũng không chê buồn nôn mà thuyết.

“Buồn nôn...” Nâng tay điểm chóp mũi của nàng rồi hạ xuống, Sở Nguyệt Xuất cười yếu ớt vào WC, chỉ chừa lại một mình Ngôn Du đứng ở nơi đó mờ hồ, gãi gãi hai má. (Ed: Tưởng tượng cũng biết mặt Du lúc này ngu cỡ nào rồi ha =))))))

Ngô... Sẽ buồn nôn á? Vậy nếu không... Lần sau vẫn là nói Tiểu Lười số 2 nhớ Sở lão sư đi vậy.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 63: Chương 63

63, Chương thứ sáu mươi ba...

Đứng bên ngoài ngắm Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du đang ngăn người chột một sắc hồng hiện ra trong tầm mắt, tiếp theo là một thanh âm ảo ảo, “Ài mờ, Tiểu muội muội, cô ở đây a, vừa lúc.”

“A...” Người này tại sao lại ở chỗ này?

“Tại sao lại ngăn người...” Đồ Cổ Chánh hôm nay mặc vẫn là thực khéo âu phục, bất quá... Là màu hồng, “Tiểu muội muội a, cô cứ như vậy ngăn người thì không được, tôi đã nói với cô, Mĩ Quốc a, cuộc sống nơi đó tiết tấu thật là nhanh, cô cứ như vậy ngăn người...”

“Ngô, anh vì sao lại ở trong này?” Mắt thấy Sở Nguyệt Xuất cũng sắp ra đây, Ngôn Du cũng không muốn tiếp tục tại trên thân nam nhân quý dị này lãng phí thời gian, nhúc nhủ, nhanh chóng muốn cắt đứt hân giằng dằng đạo lý.

“Nga, tôi là tiện đường, rõ ràng tiến vào muốn nói cho cô một tiếng, ngày mai có rảnh không?” Cổ Chánh có chút bất mãn, nguyên nhân có lẽ là bởi vì chuyện đang nói một nửa bị ngắt ngang đi, “Tiểu muội muội, tôi đã nói với cô, cô cứ như vậy cắt đứt lời người ta nói thì quá là...”

“Sáng sớm ngày mai có tiết, buổi chiều không có.” Ngôn Du tiếp tục cắt đứt lời của hắn.

Giận!

Biểu tình của Cổ Chánh rõ ràng chính là rất bất mãn, đem một cái liếc mắt vút cho Ngôn Du, “Làm sao cô lại chán ghét như vậy nha, hừ, chiều mai lại đây đón cô...”

Nói hết lời, nam nhân mặc âu phục màu hồng xoay người đi mất, ngạo kiều.

Ngôn Du nhìn thân ảnh của hắn, há mồm, còn không kịp nói chuyện thì Cổ Chánh đã muốn đi xuống cầu thang.

Ồ... Là sinh khí sao?

Chóp chóp mắt, có chút luống cuống cũng có chút áy náy... Giống như cắt đứt người ta nói thực không lễ phép nha...

“Làm sao vậy?” Rửa xong tay đi tới, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy Ngôn Du nhìn chăm chăm thang lầu bên kia ngăn người, đưa tay sờ sờ đầu của nàng.

“Ngô, làm cho người ta tức giận...” Ngôn Du thành thật nói, tầm mắt quay lại trên thân Sở Nguyệt Xuất, lại nhếch môi cười ngây ngô.

“Àn?” Vừa thấy vẻ mặt của nàng liền nhìn không được buồn cười, Sở Nguyệt Xuất hướng tới văn phòng vừa đi vừa hỏi, “Sao mà làm cho người ta tức giận?”

“Cắt đứt hân nói chuyện...” Ngôn Du nhắm mắt theo đuôi mà theo sát, nhiều lần muốn đưa tay chụp tay Sở Nguyệt Xuất nhưng lại không dám.

“Ha ha, dễ tức giận như vậy a.” Quay đầu chứng kiến Ngôn Du nhìn chăm chăm tay mình, Sở Nguyệt Xuất ôn nhu cười, thủ như cũ vẫn không có thân qua đi giữ chặt tay Ngôn Du. Dù sao đây cũng là đang ở trường, bí mật khó nói không thể cho nhiều người biết, cần phải chú ý một chút mới tốt. Bất quá, Ngôn Du bộ dáng kia thật là vừa ngốc vừa dễ thương nha.

Đợi cho tới cửa phòng làm việc rồi Sở Nguyệt Xuất mới ngừng lại, thanh âm thật thấp, “Cô... Ngoan ngoan gục xuống bàn ngủ hoặc là làm việc, không được cứ luôn nhìn lên tôi, tan học tôi có lời nói với cô.”

Ngôn Du thật sự là ngây người, nếu không hảo hảo trông coi chỉ sợ sẽ làm cho các lão sư khác trong văn phòng nhìn ra manh mối.

“Nha...” Có chút không yên, bất quá vẫn là ngoan ngoãn gật đầu, Ngôn Du đi theo Sở Nguyệt Xuất vào văn phòng, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất ngồi trở lại bàn công tác, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình bên kia, nhàn rỗi không có việc gì, xuất ra gối nhỏ nằm úp sấp ngủ.

Cầm đại cương nghiên cứu thi cao đẳng, Sở Nguyệt Xuất dư quang liếc đến động tác Ngôn Du, khoe môi lại nổi lên tươi cười thần nhiên.

Hảo ngoan.

Lại nói tiếp... Hình như cũng chưa xem qua đại cương thi cao đẳng của Ngôn Du?

Tận lúc này đây, Sở Nguyệt Xuất hơi hơi nhướn mi, quay đầu, như có điều suy nghĩ mà nhìn Ngôn Du đang nằm úp sấp ngủ, nhắm lại mắt.

Tiết thứ ba, Sở Nguyệt đi ra ngoài dạy học, Ngôn Du tiếp tục gục xuống bàn ngủ. Có thể là bởi vì gần đây đều là buổi tối ngủ, đêm qua lại ở trong lòng Sở Nguyệt Xuất ngủ, hôm nay tự nhiên là tinh thần pháp phối, lớp thứ hai ngủ một tiết xong, Ngôn Du thật sự không ngủ được nữa. Thở dài, ngồi dậy, ở trong ngăn kéo phiên qua phiên lại tìm bài tập khoa chính quy, lại cầm lên bút đỏ mà Sở Nguyệt Xuất cho nàng lúc trước, thực nghiêm túc gục xuống bàn tính đề mục lúc trước đạo sư giao cho nàng.

Lại nói tiếp, gần đây chứng thật là hoang phế rất nhiều đầu.

Khi Sở Nguyệt Xuất dạy xong trở lại trong văn phòng thì Ngôn Du đang cau mày nhìn đạo công thức trên tờ giấy trắng mà chính mình liệt kê, một tay nắm lấy bút đỏ, một tay thì đặt ở bên miệng gặm móng tay. Một bộ dáng hết sức chăm chú, ngay cả tiếng bước chân của Sở Nguyệt Xuất đều không có nghe thấy.

Đúng rồi...

Hai mắt tỏa sáng, dường như mạnh mẽ nhớ tới cái gì, Ngôn Du hạ xuống bút đỏ trong tay linh hoạt lưu lại dấu vết trên giấy, tiếng ‘soạt soạt soạt’ không ngừng truyền đến, bộ dáng nhận chân kia không khỏi như lòng Sở Nguyệt Xuất nhìn có chút ngây người.

“Sở lão sư...” Một bên cùng Sở Nguyệt Xuất quan hệ cũng không tệ, một nữ lão sư nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của nàng, hạ giọng, “Cô có cảm thấy hôm nay Ngôn lão sư như vậy là rất kỳ quái hay không?”

Giờ phút này Ngôn Du hoàn toàn là tiến vào trạng thái si mê làm bài ngày thường, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chăm những con số cùng ký hiệu trên giấy, tay trái thường thường đẩy đẩy gọng kính, tay phải như từ trước Sở Nguyệt Xuất chứng kiến bắt đầu liền không có ngừng lại, vẫn luôn liều mạng viết lên giấy, hé ra một tờ giấy viết xong liền vứt qua một bên lại tiếp tục viết. Trên bàn nàng sớm một mảnh hỗn độn, mà giấy ném ra bảy tám trang che kín chữ đồ...

Cũng là bởi vì như vậy nên lúc trước mới có thể luôn nghiêm chỉnh cả một buổi tối không ngủ đi.

Nhìn thấy Ngôn Du như vậy, Sở Nguyệt Xuất hình như hiểu ra, đối với lão sư kia nhẹ nhàng gật gật đầu đáp lại, đi vài bước đến bên người Ngôn Du, cầm bên cạnh một trang giấy nhìn nhìn, mặt trên ký hiệu và công thức tất cả đều là dạng nàng xem không hiểu nổi.

Không muốn quấy rầy nàng, dứt khoát trở về chỗ mình bên kia, cầm bài tập học trò đưa trước tới chấm điểm, mà trong văn phòng các lão sư khác mắt thấy đã đến giờ tan học, cũng theo nhau lục tục đi hết. Không lâu sau, trong văn phòng chỉ còn hai người Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất, một người thì hãy còn chui đầu vào trên giấy cuồng viết, một người thì dựa vào lưng ghế, ánh mắt chuyên chú xem một tờ giấy, bút đỏ trong tay ngẫu nhiên trên bài thi viết chút gì đó.

Sau lại, toàn bộ bài thi đều đã chấm xong, Sở Nguyệt Xuất xoay người nhìn Ngôn Du vẫn là đang cúi đầu, dịu dàng cười, lắc đầu, không nhẫn đi quấy rầy nàng lại cảm thấy được có chút mệt nhọc, dứt khoát đứng dậy đi đến bên cạnh Ngôn Du, cầm gối nhỏ bị để ở một bên ghế, cười cười, ngồi ở bên cạnh Ngôn Du ghé vào gối nhỏ, an tâm nhắm nghiền hai mắt.

Đợi tới khi điện thoại Ngôn Du vang lên thì thời gian cách tan học sớm đã qua hai giờ. Bởi vì là cuối tuần cho nên không có tự học, trường học hoàn toàn yên tĩnh. Chuông điện thoại đi động đem người đã muốn sa vào trạng thái say mê đột nhiên tỉnh lại, cảm đi động, thanh âm có chút khàn khàn, “Uy...”

“Làm sao em muộn như vậy vẫn còn chưa trở lại?” Đầu bên kia điện thoại, Ngôn Tĩnh mày nhanh liếc, “Ăn một bữa cơm thôi cũng sẽ không trở lại ngủ đi?”

“A?” Ngôn Du chớp chớp mắt, nhìn nhìn bên ngoài phòng làm việc đã là một mảnh hắc ám, không khỏi có chút ngây dại, “Hiện tại... Là mấy giờ?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Ngôn Tĩnh nhíu mày, có chút nghi hoặc. Ngôn Du vốn trước kia sẽ nhắn tin nói với nàng buổi tối không trở về nhà dùng cơm a, sao lại hỏi loại vấn đề này, “Tám giờ, như thế nào?”

“A...” Một tiếng kêu sợ hãi, tiếp theo chứng kiến nữ nhân nằm úp sấp bên cạnh mình ở trên bàn làm việc ngủ say, Ngôn Du vội vàng hạ giọng, “Em... Ở trong phòng làm việc làm bài, không nghĩ sẽ quên mất thời gian...”



“Em...” Ngón Tinh nhất thời không nói được gì, bất quá nghĩ đến bộ dáng muội muội cứ hễ đụng đến mấy đề mục này liền cùng người điên không khác mấy, cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, “Vậy Sở lão sư đâu?”

Sở lão sư...

Nghe tỷ tỷ hỏi như vậy, Ngón Du yên lặng nhìn nữ nhân đang ghé vào trên gối nhỏ ngủ say, bất tri bất giác đáy lòng ôn nhu, cơ hồ có cảm giác sắp hóa thành nước.

“Tỷ tỷ, em về nhà sẽ tiếp tục nói với chị nga, trước treo.” Bỏ lại một câu, Ngón Du đem điện thoại cắt đứt, di động thu lại, chuyển đến bên người Sở Nguyệt Xuất, nhìn thấy một bên sườn mặt Sở Nguyệt Xuất nằm úp sấp, thật cẩn thận đưa tay đem sợi tóc che ở trên mặt Sở Nguyệt Xuất đẩy ra hai bên, nhẹ nhàng xoa xoa ngủ nhan ôn nhu, lộ ra ngáy ngốc lại dần tới sùng ái tươi cười.

Trên mặt hơi ngửa ngửa nhường Sở Nguyệt Xuất dần dần tỉnh lại, lông mi run rẩy, đang muốn mở mắt ra, thần bị một mảnh mềm mại che ngụ, quen thuộc hơi thở mời nàng đưa tay vòng lên cổ người nọ, mặc cho nàng hôn môi mình.

“Tại sao không gọi em?” Vừa hôn chấm dứt, Ngón Du có chút nhịn không được lại hôn hai má Sở Nguyệt Xuất một chút, tiếp theo không khỏi áy náy, “Lúc tan học chị nên gọi em nha...”

“Ha ha...” Sở Nguyệt Xuất chính là cười khê, lại không đáp lời mà là đứng lên liêu liêu tóc dài, mắt nhìn trên bàn Ngón Du so với trước khi nàng ngủ càng tràn ngập giấy nhiều hơn, “Làm xong rồi?”

“Còn không có đâu...” Ngón Du nguyên bản bán uốn éo thất lưng cũng thẳng lại, chỉ cảm thấy một loại cảm giác chưa từng có trôi qua đem cả trái tim mình chiếm đầy, ánh mắt chuyên chú vẫn nhìn Sở Nguyệt Xuất, ngay cả dòi đi nửa phần đều không bỏ được.

“Ha ha...” Cười nhẹ, đang muốn tiếp tục hỏi, tầm mắt chạm phải ánh mắt Ngón Du, Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên không nói gì nữa, chỉ là để Ngón Du vươn tay. Người chạm lúc này tuyệt không hề chậm chạp, lập tức ôm lấy Sở Nguyệt Xuất.

“Tôi đáp ứng em” Mềm nhẹ ở bên tai nàng phun ra bốn chữ, hai tay Sở Nguyệt Xuất vẫn trên eo nhỏ của Ngón Du, cảm thụ được hai bên xương cốt trên thân mình nàng, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải đem người này nuôi cho béo.

“Ân?” Còn đắm chìm trong nhu tình như nước, Ngón Du hiển nhiên không rõ Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên nói ra những lời này là có ý gì, mơ hồ nói, “Đáp ứng em cái gì?”

“Đáp ứng em... Mời em ăn cơm.” Cùng nàng rút ra khoảng cách, bị biểu tình ngáy ngốc của nàng chọc đắc vui vẻ, Sở Nguyệt Xuất khê cười nói.

“A?” Diễn cảm càng ngây người.

“Tôi nói... Em quá ngu ngốc, tôi sợ trừ tôi ra không người nào có thể nuôi em tốt hơn.” Sở Nguyệt Xuất xoa bóp gương mặt của nàng, tiếp theo hai tay có chút hăng hái cùng nhau chà đạp, miệng nói, “Cho nên sau này tôi tới nuôi em”

“Ngô?” Nháy mắt mấy cái, Ngón Du lúc này đã hoàn toàn ngây dại, khuôn mặt mặc cho Sở Nguyệt Xuất ác thú vị nắm bắt mà không ngừng xoa nắn, hơn nửa ngày đều chưa lấy lại tinh thần.

“Đồ ngốc...” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị chính mình vuốt ve nổi lên hồng, Sở Nguyệt Xuất lúc này mới thu hồi thủ, Ngón Du bày ra bộ dáng ngốc ngơ khiến nhân tâm không khỏi ngửa ngáy muốn khi dễ, liền khom qua ở bên mặt nàng hôn một hồi, “Nên ăn cơm rồi.”

“Nha...” Còn chưa hiểu ý vị câu nói kia của Sở Nguyệt Xuất là như thế nào, Ngón Du quay lại thu hồi giấy trên bàn, đem công thức mới nhất lấy được hết thảy phóng tới trong túi, lúc này mới xoay người, theo Sở Nguyệt Xuất cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Từ từ!

Đi đến giữa chừng thang lầu, Ngón Du bỗng nhiên tỉnh ngộ, mạnh mẽ dừng bước lại, xoay người, “Chị nói sau này sẽ nuôi em?”

“Cái gì?” Sở Nguyệt Xuất giả ngu, “Tôi nói đêm nay mời em ăn cơm a.”

“A?” Suy sụp hạ mặt, Ngón Du lại vừa mất mát vừa thất vọng.

“Tốt lắm, tôi nói sau này nuôi em.” Không đành lòng tiếp tục chọc nàng, Sở Nguyệt Xuất bên cười bên nói, ngay sau đó bị Ngón Du ôm đở lên góc tường, sau đó là một trận kích hôn như gió thổi mưa rền đánh úp lại, thẳng cho đến không thể thở được.

“Đồ đàn...” Mỹ nhân bị hôn đến thở không được hờn dỗi.

“Hắc hắc...”

...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 64: Chương 64

64, Chương thứ sáu mươi bốn...

“Sở lão sư...” Tùy tiện tìm một địa phương ăn xong, lúc sau, hai người tựa hồ cũng không có ý lập tức muốn ngồi xe về nhà ngay mà là tay nắm tay, ở trên đường tản bộ. Ngôn Du nghiêng đầu xem Sở Nguyệt Xuất, rõ ràng không có chuyện gì nhưng lại nhìn không được muốn kêu một tiếng.

“Ân?” Mắt vẫn nhìn phía trước, Sở Nguyệt Xuất cảm thụ thấy ngón tay trong lòng bàn tay mình thoáng lạnh, thanh âm thân nhiên, “Hôm nay mặc mấy lớp?”

“Ngô... Có thêm một kiện áo giữ ấm bên trong...” Ngôn Du thật biết điều đáp, “Vây ngày sau mỗi ngày đều sẽ mặc thêm.”

“Hảo ngoan.” Sở Nguyệt Xuất gọi lên khoe miệng nhẹ cười, nhưng Ngôn Du vốn đang nghiêng đầu xem nàng lại bắt đầu phạm ngây ngốc, “Sở lão sư Sở lão sư...”

Nhưn mi, bỗng nhiên dừng bước, Sở Nguyệt Xuất xoay người nhìn thẳng người vốn đang đi theo mình và giờ cũng đã dừng lại, vẻ mặt không hiểu sao, “Em...”

“Ân?” Ngôn Du mở to hai mắt, tò mò nhìn nàng.

“Ân...” Tầm mắt Sở Nguyệt Xuất dừng trên người nàng, bỗng nhiên cũng hiểu được không biết nên để nàng gọi mình là gì mới tốt.

Nguyệt Xuất sao? Nghe giống như... Có chút không quen.

“Không có việc gì.” Thấy ánh mắt Ngôn Du mở càng lớn, Sở Nguyệt Xuất chỉ đành lắc đầu, đang muốn quay người lại, Ngôn Du đã lắc lắc phe phẩy cánh tay của nàng, “Làm sao vậy, làm sao~...”

“Không có gì, chính là đột nhiên cảm giác... Em gọi tôi Sở lão sư, có điểm... Ân...” Không đem lời nói ra hết, chính là ý tứ trong lời nói dĩ nhiên đã quá rõ ràng, Sở Nguyệt Xuất xoa bóp gương mặt của nàng, “Không có gì.”

“Ngô, đúng nga.” Ngôn Du chớp chớp mắt, “Vây cũng đừng có kêu...”

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Chị cũng không thể cứ gọi em là Ngôn lão sư nha.”

“Ha ha, hảo.” Mím cười nhìn nàng, trong mắt Sở Nguyệt Xuất xẹt qua một tia giao hoạt, “Gọi em là Tiểu Lười số 3 thì hay hơn.”

“Ồ...” Ngôn Du hiển nhiên ngây dại, mơ hồ nhìn Sở Nguyệt Xuất, thật lâu sau mới chu môi, “Mới không muốn đâu, em cũng không phải Tiểu Lười số 2.”

Kỳ thật khi nàng nói ra những lời này ý cũng không phải đề cập tới gối ôm, chính là Sở Nguyệt Xuất cố tình lại rất thích chọc nàng, “Ân, cho nên em là Tiểu Lười số 3.”

“Em...” Lập tức nghẹn lời, khuôn mặt Ngôn Du tăng phát đỏ bừng, một lúc lâu, “Vây... Vây chị là Tiểu Lười số 4!”

“Tôi lại không lười nha.” Nhìn thẳng tên ngốc ngơ kia, Sở Nguyệt Xuất gọi lên khoe miệng nhẹ nhàng cười, “Tôi lười sao?”

“Ngô, không lười...”

“Thì phải rồi, tôi như thế nào lại là Tiểu lười số 4 đây.” Sở Nguyệt Xuất vỗ vỗ đầu của nàng, một tay kia thì nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước, càng yêu thích cảm giác khi để Ngôn Du hơn.

“Kia... Kia...” Bị khi phụ vẫn trướng đỏ mặt, lấp bắp một lúc lâu, bỗng nhiên từ ‘cái khó ló cái khôn’, “Chị là lão bà của em!”

Nháy mắt từ chỗ cổ đến mặt đều đỏ thắm một mảnh, Sở Nguyệt Xuất oán trách liếc nàng một cái, “Nói bậy!”

“Chị chính là!” Ngôn Du thẳng cổ biện giải, “Đêm hôm đó chúng ta...”

“Ai nha!” Lúc này đã biết chọc cho trẻ con nhu thuận xù lông là chuyện không tốt, Sở Nguyệt Xuất vội vàng nâng tay bịt kín miệng của nàng, “Không được tiếp tục nói bậy.”

“Làm sao là nói vậy!” Cho dù miệng bị bịt kín, Ngôn Du cũng kiên quyết muốn xác định sự thực Sở Nguyệt Xuất chính là lão bà của mình, rất quật cường nói, thủ cũng ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, “Chỉ chính là lão bà của em nha!”

“Em...” Đối với việc làm sao cái đề tài này lại bị xa xa tới vậy rất là bất đắc dĩ, hơn nữa tính khí Ngôn Du cố chấp chỉ sợ còn có thể ở tại vấn đề này rồi rầm thật lâu, Sở Nguyệt Xuất vội mở miệng, “Em muốn gọi tôi là gì?”

“Lão bà!” Ngôn Du lập tức đáp.

Liếc mắt, Sở Nguyệt Xuất giờ khắc này có xúc động muốn bóp chết Ngôn Du, “Ở bên ngoài em cũng muốn gọi tôi như vậy phải không?”

“Ngô...”

“Đổi cái khác.”

“Nha...” Lực chú ý cứ như vậy bị chuyển dời đi, Ngôn Du oai đầu, “Nguyệt Nguyệt?”

Lại là một cái liếc mắt, một câu lạnh lùng Sở Nguyệt Xuất nói mát, “Tôi lại không phải là mạng lưới tâm phúc.” (\*)

(\*) Ed: Bàn qt bảo cách Du gọi Nguyệt là “Hàng tháng?” Mà giờ bạn Sớ lão sư nói thâm ý như vậy chắc là đang muốn đề cập đến thời kì “đèn đỏ” mỗi tháng của chị em a~ Tâm phúc của mọi nhà =))))))))))

Ngôn Du loại này vốn là đứa nhỏ không để ý đến chuyện bên ngoài, tự nhiên cũng không hiểu những lời này chỉ cái gì, nhưng khi nhìn bộ dạng Sở Nguyệt Xuất giống như không thích, nghĩ nghĩ, “Xuất Xuất?”

“...” Đã muốn lười nói chuyện.

Thấy nàng không phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du lại rối rắm một chỗ với nhau, “Vậy nên gọi là gì nha?”

Kỳ thật nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là kêu Sớ lão sư vẫn tới có cảm giác hơn.

“Vẫn là kêu Sớ lão sư đi, em tiểu đồ đàn này, tin rằng em cũng nghĩ không ra được cái tên nào hay ho đâu.” Sở Nguyệt Xuất nâng tay nhẹ nhàng cạo cái mũi của nàng, tiếp theo bỗng nhiên cười, “Tiểu... Du?”

Đen bóng con người giờ phút này lại càng giống như bầu trời đầy sao, Ngôn Du tính trẻ con cầm lấy tay Sở Nguyệt Xuất tiếp tục lắc lắc, “Tiếp tục kêu một lần, tiếp tục kêu một lần...”

“Ha ha...” Chỉ cần Ngôn Du tại bên người, cái loại khoái hoạt đơn thuần này liền có thể cuốn hút chính mình, Sở Nguyệt Xuất cười nhẹ, chiều ý nàng, “Tiểu Du...”

Ngôn Du bỗng nhiên dừng bước, làm Sở Nguyệt Xuất cũng ngừng lại theo.

“Làm sao vậy?” Đêm nay xem như lần đầu hai người chính thức xác định quan hệ ở chung đi. Sở Nguyệt Xuất nghĩ đến bộ dáng Ngôn Du đêm nay thực hưng phấn, âm thầm buồn cười, giờ phút này nương theo ánh đèn đường mờ ảo thấy Ngôn Du đang tròn mắt xem mình, nhìn không được lại muốn chọc ghẹo nàng, đưa tay tháo mắt kính của nàng xuống, “Xem em còn nhìn được không?”

“Ngô...” Kính mắt bỗng nhiên bị tháo mất, người trước mắt bỗng chốc trở nên mơ hồ, Ngôn Du bất mãn chu môi, đưa tay, nhưng không phải muốn đoạt lại kính mắt mà là đem Sở Nguyệt Xuất hướng chính mình dựa lại gần hơn, thẳng tiếp đi lên.

Hơi sững sờ, theo bản năng nhìn bốn phía, xác định không ai chú ý các nàng xong, Sở Nguyệt Xuất mới nhắm mắt lại hôn đáp trả.

Hai người đoạn đường này là đang hướng nhà Ngôn Du đi đến, đã tới trong tiểu khu. Hiện tại cũng đã cận mười giờ, cư dân khu nội tự nhiên sẽ không có người nào đi lại bên ngoài... Chính là, một màn này lại đã rơi vào trong mắt Ngôn Tĩnh đang mang rác ra ném.

Đứng nguyên tại chỗ yên lặng nhìn hai người đang thâm tình ôm hôn, Ngôn Tĩnh biến sắc, nhưng vẫn tiếp tục đứng ở nơi đó nửa ngày không hề động đậy.

“Tốt lắm...” Mỗi lần cùng Ngôn Du hôn môi, Ngôn Du đều giống như muốn làm nàng chết ngạt trong đó vậy, Sở Nguyệt Xuất từ trong lòng nàng tránh ra, “Không được tiếp tục náo loạn.”

“Ô... Còn muốn...” Đang hưng trí bừng bừng, Ngôn Du làm sao chịu cơ chứ, lập tức tiến lên từng bước muốn tiếp tục, Sở Nguyệt Xuất hồn dấy liếc nàng một cái, hướng bên cạnh lóe lóe, Ngôn Du lập tức lại thượng. “Lại đến một lần...”

“Lòng tham là không đúng đâu nha.” Một bên cười Ngôn Du lập lại động tác một lần, miệng Sở Nguyệt Xuất vẫn dùng cái loại ngữ khí giáo dục răn dạy, nhắm trúng Ngôn Du càng muốn ôm lấy nàng. Chính là ngay sau đó có chút ngại dại, “Tỷ tỷ?”

Lơ đãng quay đầu có thể thấy Ngôn Tĩnh đứng cách đó không xa.

Nghe thấy lời của nàng mà thu hồi tươi cười, Sở Nguyệt Xuất xoay người nhìn lại, quả nhiên liền thấy vẻ mặt Ngôn Tĩnh đông lạnh nhìn mình cùng Ngôn

Du, thờ dài, không nói gì.

“Các người... Ở cùng một chỗ?” Gió đêm lớn dần, Ngón Tĩnh không có mặc áo khoác liền xuống dưới nhà bỏ rác, giờ phút này chính là cảm thấy thân mình một trận phát lạnh, lại so ra vẫn kém lãnh ý trong lòng.

“Tỷ tỷ...” Ngón Du biết Ngón Tĩnh không đồng ý, lập tức hướng Sở Nguyệt Xuất bước từng bước qua, thân tay nắm chặt tay Sở Nguyệt Xuất, lại nghe tỷ tỷ hỏi như vậy, không chần chờ chút nào đáp, “Ân.”

Thật đúng là thẳng thắn thành khẩn đầu.

Trong lòng mặc dù có chút khản trương trước phản ứng của Ngón Tĩnh, nhưng khi nghe Ngón Du lại có thể không hề e dè liền thừa nhận như vậy, trong lòng Sở Nguyệt Xuất vẫn nhìn không được có một trận cảm động.

Dù sao, người kia cũng là tỷ tỷ của Ngón Du, mà lần trước Ngón Tĩnh phản ứng cũng đã chứng minh nàng đối với chuyện như thế này cũng không khinh địch mà liền chấp nhận.

Kỳ thật... Mỗi một người làm tỷ tỷ đều hy vọng muội muội mình được tốt nhất a.

A, tựa như nàng, nếu chuyện này không phải phát sinh ở trên người nàng mà là ở trên người của muội muội nàng, nàng cũng sẽ không giống muội muội ủng hộ mà đi ủng hộ ngược lại muội muội.

Rất kỳ quái, chính là như vậy, có lẽ là do lớn tuổi nên bản khoản hơn, cho nên cũng không dễ dàng chấp nhận cảm tình như vậy đi.

Hơn nữa, làm tỷ tỷ luôn đã quen theo góc độ của bản thân mình mà suy nghĩ mình nên làm như thế nào mới tốt cho muội muội, thường thường sẽ rất ít bản khoản đến ý tưởng đích thực trong lòng muội muội là gì.

Nghĩ đến mình từng vì nghệ thuật phân ban mà cùng Sở Lục Y kinh động một phen, trong lòng Sở Nguyệt Xuất giờ phút này rất cảm khái.

“Sở lão sư...” Ngón Tĩnh dừng ở Sở Nguyệt Xuất, “Là vậy phải không?”

“Tỷ tỷ...” Ngón Du tuy rằng chậm chạp, chính là theo ngữ khí tỷ tỷ có thể nghe ra bất mãn của nàng đối với Sở Nguyệt Xuất, lập tức mở miệng vì Sở Nguyệt Xuất nói chuyện, chính là Ngón Tĩnh lại lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, “Sở lão sư?”

“Ân, là như vậy.” Đối mặt với người chỉ là tỷ tỷ Ngón Du thôi, nếu mình đã dễ dàng luống cuống như thế thì sau khi đối mặt với cha mẹ Ngón Du lại nên làm cái gì bây giờ? Sở Nguyệt Xuất vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm cũng thản nhiên, “Tôi cùng Ngón...”

Lời nói được một nửa, đột nhiên cảm giác tay Ngón Du trong tay mình bỗng dưng nắm chặt hơn một chút, Sở Nguyệt Xuất mềm nhẹ cười, sửa lại lời nói, “Tôi cùng Tiểu Du quả thật đang ở cùng một chỗ.”

Nếu ở cùng một chỗ, liền không thể tiếp tục bởi vì khó khăn này mà lựa chọn lùi bước được, đây mới là nàng, Sở Nguyệt Xuất.

“Sở lão sư, ân, đến nhà của tôi ngồi một chút đi.” Ngón Tĩnh không có đáp lời mà là rất tinh táo nói với Sở Nguyệt Xuất câu này, Ngón Du khản trương nhìn Ngón Tĩnh, lại quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, Sở Nguyệt Xuất chính là làm yên lòng nàng cười cười, “Hảo.”

Cứ như thế, ba người trong lúc đó tràn ngập quý dị không khí về tới Ngón Du trong nhà.

“Tiểu Du, em nhanh đi tắm rửa đi, chị cùng Sở lão sư trò chuyện.” Ngồi ở trong phòng khách, Ngón Tĩnh thấy muội muội vẫn ngồi ở bên cạnh Sở Nguyệt Xuất mà tay còn lôi kéo tay Sở Nguyệt Xuất, mày khẽ nhíu lại, lời nói bình tĩnh, vô hi vô bi vô khí\*.

\*không vui không buồn không giận.

“Em không...”

“Đi đi, tắm rửa một cái, em cũng mệt mỏi một ngày rồi.” Nghe ra Ngón Du tính cự tuyệt, Sở Nguyệt Xuất thường trước một bước cắt đứt lời của nàng, “Nhanh đi.”

Nếu là Ngón Du cứ như vậy cự tuyệt Ngón Tĩnh, Ngón Tĩnh nhất định sẽ thực thương tâm, nàng cũng là người làm tỷ tỷ, nàng có thể hiểu được tâm tư Ngón Tĩnh.

“Chính là...” Ngón Du cau mày lại muốn nói cái gì, Sở Nguyệt Xuất đối với nàng cười cười, “Ngoan.”

“Nha...” Ở trước mặt Sở Nguyệt Xuất luôn luôn thật biết điều, Ngón Du gật gật đầu, lại xem tỷ tỷ, đầy bụng lo lắng trở về phòng lấy quần áo đi tắm rửa.

“Em ấy nhưng thật ra rất nghe lời cô nói.” Nhìn thấy Ngón Du đóng cửa phòng, Ngón Tĩnh lúc này mới lộ ra cười khổ, “Em ấy cũng đã thật lâu không có ngoan ngoãn nghe tôi nói.”

Sở Nguyệt Xuất thản nhiên cười cười, “Trong lòng nàng thật ra lại thực đề ý cô.”

“Ha ha...” Không có bất kỳ ý cười nào, thanh âm Ngôn Tinh bỗng nhiên giảm độ âm cực nhanh, “Sở lão sư... Để cho tôi thực thất vọng.”

...

Editor: Người ta có Chiến tranh giữa các vì sao, còn tác giả thì cho nguyên Chiến tranh giữa các người chị =))))))

À mọi người có để ý giọng điệu của thím Du hông? Bả nhựt một cây luôn á ^3^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 65: Chương 65

65, Chương thứ sáu mươi năm..

“Đúng vậy sao?” Sở Nguyệt Xuất cúi đầu, cầm chén trà Ngôn Tinh vừa mới pha cho mình uống ngay một hơi.

“Tôi nghĩ cô so với Tiểu Du lớn hơn nên sẽ lý trí hơn.” Ngôn Tinh mặt lạnh, lông mày đen nhanh liềm, “Sở lão sư, chẳng lẽ cô không biết hai người như vậy...”

“Chúng tôi như vậy cũng không sai a.” Sở Nguyệt Xuất đặt chén trà xuống, nghĩ đến Ngôn Du đáng yêu như vậy, khóe môi nổi lên một tia cười yếu ớt, “Nếu nàng khoái hoạt, chẳng lẽ... Làm tỷ tỷ ngược lại không muốn sao?”

“Tôi...” Bị Sở Nguyệt Xuất nói thế nhất thời nghẹn lời, Ngôn Tinh trầm mặc một lát, mở miệng lần nữa, “Làm tỷ tỷ, muội muội làm sai hoặc nhất thời vờ ngớ ngẩn đều là nên giúp nàng uốn nắn.”

“Chính là nàng lại không có phạm sai lầm, cũng không có vờ ngớ ngẩn.” Sở Nguyệt Xuất chống cằm, “Nàng.. Mới là người chân chính có thể nhìn thấu triệt thật giả đúng sai.”

Là đôi mắt kia quá mức trong suốt như nước cho nên mới có thể dễ dàng nhìn thấu thế sự bị sương mù bị kín.

“Cô...” Ngôn Tinh lại nghẹn lời, thật lâu sau, “Coi như tôi đồng ý thì ba mẹ của tôi cũng sẽ không đồng ý. Tiểu Du nhất định là chưa cùng cô nói qua nhà tôi rốt cuộc là như thế nào.”

“Đúng vậy, nàng chỉ là nói cho tôi biết...” Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười, “Mụ mụ của nàng cùng tỷ tỷ thực yêu nàng, chỉ cần nàng hạnh phúc, mụ mụ cùng tỷ tỷ nhất định sẽ ủng hộ nàng.”

“Em ấy hiểu rất đơn giản.” Chuyện này Ngôn Tinh đương nhiên biết, giờ phút này vẫn làm vẻ mặt nghiêm túc, “Huống chi, coi như tôi cùng mẹ ủng hộ em ấy... Ba ba cũng sẽ đem em ấy đánh chết.”

Trong lòng nhảy dựng, Sở Nguyệt Xuất đã nghe nói qua ba ba của Ngôn Du, nhướn mi, “Ngôn tiên sinh... Sẽ đánh người?”

Nghe nói Ngôn gia là giáo dục thế gia, mỗi một đời đều cho ra một nhân vật theo ngành giới dục thực kiệt xuất, ba ba Ngôn Du chính là hiệu trưởng duy nhất của một trường đại học trọng điểm có gốc gác vô cùng lớn của bốn tỉnh. Nhưng vô luận là từ nơi nào nhìn thấy, trên báo cũng như TV hoặc trên máy tính, ba ba Ngôn Du thoát nhìn đều thật phong độ nhẹ nhàng, hoà nhã dễ gần, như thế nào sẽ...

“Ba ba là người có quyền uy nhất trong nhà.” Ngôn Tinh thần nhiên phun ra những lời này, “Không ai có thể phản kháng ông ấy.”

Tuy rằng, Ngôn Du lặp đi lặp lại nhiều lần phản kháng, chính là Ngôn Tinh cũng không muốn nói cho Sở Nguyệt Xuất biết chuyện này mà vẫn như trước mặt không chút thay đổi, “Tiểu Du không thích làm giáo viên cô cũng biết rồi, Tiểu Du có thể nói là thiên tài của ngành khoa học tự nhiên, cho nên khi nàng tốt nghiệp, thực tế phải đi công tác ở một sở nghiên cứu, chính là ba ba...”

“Như vậy cũng quá chuyên chế.” Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, nghĩ đến Ngôn Du rõ ràng không thích làm giáo viên còn muốn bị buộc đến trường, trong lòng có chút bất mãn, “Chẳng lẽ Ngôn tiên sinh cũng không thèm nghe chút ý tưởng của nữ nhi sao?”

Nghĩ đến việc qua một đoạn thời gian nữa cha mẹ Lạc Học Khâm liền đến gặp ba mẹ bên kia thương định ngày kết hôn, Ngôn Tinh cười lại càng chua xót, “Ba ba luôn cảm thấy điều mình làm đều là vì chúng tôi hảo.”

“Cắt...” Vội vàng tắm rửa tới nỗi tóc vẫn còn ướt sũng liền chạy đến, Ngôn Du vừa lúc nghe nói thế nhin không được “Cắt” một tiếng. Nghe tiếng cửa mở, hai nữ nhân đồng loạt quay đầu liền bắt gặp tóc nàng ướt đầm, áo ngủ cũng còn lộ ra nước đọng, không khỏi lắc đầu.

“Em là lo lắng chị ăn Sở lão sư sao?” Giọng nói của Ngôn Tinh rất bình tĩnh, chính là trái tim không khỏi băng giá vẫn có thể nghe ra từ trong lời nói của nàng. Nàng yêu thương cô muội muội này, thương yêu nhiều năm như vậy, kết quả ngược lại không bằng một ngoại nhân như Sở Nguyệt Xuất hay sao?

“Ngô, không phải...” Ngôn Du thật ra lại không nghe ra ngụ ý của lời này, đi đến bên cạnh hai người, đang muốn nói chuyện chợt đánh cái hắt xì thật to, “Ha... Ha thu~...”

Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Tĩnh tức khắc đứng lên, bước từng bước đến bên người Ngôn Du, “Bị cảm?”

Động tác, ngôn ngữ, thậm chí là thần thái cơ hồ đều giống nhau như đúc.

“Không có...” Lắc đầu, Ngôn Du xem hai người, lộ ra một nụ cười mơ hồ vui vẻ, “Hai người giống nhau lắm nha...”

Trắng mắt liếc nàng một cái, Ngôn Tĩnh đứng dậy trở về phòng cầm khăn tắm đi ra, nghĩ nghĩ lại đưa cho Sở Nguyệt Xuất, rồi xoay người trở về phòng lấy áo khoác. Sau khi Sở Nguyệt Xuất tiếp nhận khăn tắm liền tỉ mỉ giúp Ngôn Du lau khô cái đầu đang nhỏ nước, trong thanh âm mang theo tia quở trách, “Em a, tắm rửa xong cũng không biết lau khô tóc tai với thân mình, đại mùa đông...”

“Em sợ chị cùng tỷ tỷ...” Không đem lời nói cho hết, Ngôn Du mặc Sở Nguyệt Xuất lau tóc, tay theo bản năng đặt lên eo của nàng, nhìn động tác ôn nhu của nàng, con ngươi trong suốt không khỏi phát sáng, không nói thêm lời nào.

Ngôn Tĩnh từ trong phòng cầm áo khoác đi ra, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất giúp Ngôn Du lau tóc, mà bộ dáng hai người đối diện nhau ở đằng kia không ngừng tràn ra thâm tình, nhướn mi, trong lòng một trận thờ dài, chợt cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Một đoạn thời gian trước vậy mà nàng luôn luôn nhìn thấy gì đó quái dị ở trong mắt Ngôn Du, đoán chừng là đang một mực rồi rắm chuyện này đi.

Thật sự là kỳ quái, sao lúc trước nàng lại nghĩ đến là Ngôn Du thích mình chứ.

(Ed: Thiết là chị nghĩ đúng ời đó, chẳng qua nửa đường cong của Du bị bẻ cong thêm một khúc nên thành ra nó mới lệch sang chị Xuất)

Thở dài, đem áo khoác qua choàng lên vai Ngôn Du, Ngôn Tĩnh vốn định cầm lấy khăn tắm trong tay Sở Nguyệt Xuất giúp Ngôn Du lau tóc, do dự, vẫn là ngồi trở lại sô pha nhìn các nàng không nói một lời.

“Tốt lắm, nhưng không phải là cũng nên trở về phòng thôi khô tóc đi?” Đem đầu tóc lau một nửa, Sở Nguyệt Xuất vẫn có chút không yên lòng, Ngôn Du chính là lắc đầu, lôi kéo tay nàng ngồi xuống, phồng miệng lên xem Ngôn Tĩnh, “Tỷ tỷ, lão đầu tử ngoan cố kia...”

“Tiểu Du, không được nói ba ba như vậy.” Ngôn Tĩnh híp mi, “Em thật sự là càng ngày càng...”

“A, không nghĩ qua là...” Đem suy nghĩ trong lòng cũng muốn nói ra.

Sở Nguyệt Xuất vừa tức giận lại vừa buồn cười, tay nhẹ cấu cánh tay Ngôn Du, chính là ánh mắt của nàng lại có vẻ thập phần sùng nịch.

Ngôn Tĩnh nhìn hai người đang ngồi đối diện mình, ánh mắt lóe ra, hồi lâu cũng không nói được một câu.

Tiểu Du nhà nàng... Thật sự trưởng thành rồi, trừ bỏ biết theo đuổi sự nghiệp mình thích ra còn biết theo đuổi người mình thích nữa. Tuy rằng, là nữ nhân...

“Tỷ tỷ, chị không nên ngăn cản em cùng Sở lão sư nha...” Ngôn Du lại bắt đầu làm nũng, “Có được hay không vậy...”

Cũng không biết là làm nũng với Sở Nguyệt Xuất bao nhiêu lần, kèm theo bởi vì tâm kết đối với Ngôn Tĩnh đã lý giải gần hết nên hầu như đã khôi phục nguyên hình, bây giờ số lần Ngôn Du làm nũng với Ngôn Tĩnh càng ngày càng nhiều hơn. Đã muốn nhiều năm bị muội muội lúc lạnh lúc nóng đối đãi, Ngôn Tĩnh đối mặt với chuyện nàng làm nũng với mình là luôn không thể phản kháng mà còn có vui sướng, thật sự không biết phải làm sao với con bé này nữa đây.

Sở Nguyệt Xuất không nhịn được bật cười “Ha ha”, ý cười trong mắt nồng đậm hiển lộ ra giữa lông mày không che hết, “Em đòi chị kết giao liền làm nũng, giờ xin tỷ tỷ ra quỹ\* cũng làm nũng a?”

\*come out

Hệt như tiểu hài tử.

“Em...” Cứng họng, Ngôn Du bị nói như thế cũng hiểu được ngượng ngùng, cười ngây ngốc, “Hắc hắc...”

“Chị không thể ủng hộ hai người.” Lấy lại bình tĩnh, Ngôn Tĩnh không chút né tránh nhìn thẳng Ngôn Du, “Tiểu Du, làm nũng cũng vô dụng.”

Mím môi, Ngôn Du cầm lấy tay Sở Nguyệt Xuất không nói lời nào.

Sở Nguyệt Xuất vẫn cười ảm đạm, chờ Ngôn Tĩnh hạ một câu.

“Nhưng là... Chị cũng sẽ không phản đối.” Ngôn Tĩnh hạ xuống mi mắt, trong thanh âm lộ ra tia thỏa hiệp, “Chị... Sẽ không giống như ba ba...”

Bởi vì nàng cũng có thể cảm nhận được nỗi khổ sở khi bị phụ thân đối đãi như vậy, cho nên nàng không đành lòng nhường phương diện cảm tình của

Ngôn Du cũng như thế. Nếu không phải Ngôn Du luôn phản nghịch như vậy, chỉ sợ trong nhà không chỉ có mỗi Lạc Học Khâm “Thanh niên tài tử” đâu.

“Tỷ tỷ...” Ngôn Du ngây ngốc nhìn Ngôn Tĩnh, thật lâu sau mới nhếch miệng cười, “Đa tạ tỷ tỷ.”

“Chị về phòng trước.” Thở dài, đối với lời cảm ơn của Ngôn Du từ chối cho ý kiến, Ngôn Tĩnh hướng về gian phòng của mình đi. Cảm thấy như vậy không lễ phép, đành dừng bước lại, “Đã trễ thế này, nếu là Sở lão sư nguyên ý, cũng có thể ở lại.”

Nói xong, liền lại hướng phòng mình trong đi.

Vì cái gì muội muội như thế mà chính mình cũng không ngăn cản?

Là bởi vì trong lòng mình cũng mơ hồ muốn phản kháng sao?

Hay là biết cảm tình như vậy là có bao nhiêu không dễ dàng?

Nhớ tới đứa nhỏ vẫn như trước ý chí kiên cường, vẫn ‘trước sau như một’ mà đối tốt với mình, Ngôn Tĩnh mặt mày nhíu lại, đẩy cửa đi vào, đóng cửa phòng, dựa vào cửa thở dài một tiếng.

“Chị... Đêm nay...” Nghe tỷ tỷ nói vậy, Ngôn Du vốn không nghĩ chuyện này lập tức đôi mắt sáng hơn, nhìn chằm chằm Sở Nguyệt Xuất, rất là chờ mong. Sở Nguyệt Xuất sờ sờ mặt nàng, “Không được, tôi phải về nhà.”

“A... Vì cái gì a...” Ngôn Du lập tức suy sụp hạ mặt, vô cùng thất vọng bĩu môi.

“Ngaoan, tôi không thể làm gương xấu cho muội muội a.” Sở Nguyệt Xuất sùng sục nhìn hờn nàng một hơi, nghĩ đến vẻ mặt Ngôn Tĩnh vừa rồi liền thu liễm bộ dáng ôn nhu sùng sục, “Tiểu Du, tỷ tỷ em có phải là có chuyện gì hay không?”

“Ngô?” Ngôn Du chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Cái gì?”

“Tôi xem tỷ tỷ em... Giống như có điểm buồn rầu...” Cũng không phải cái người chậm chạp này sẽ không phát hiện ra tỷ tỷ không thích hợp đi, Sở Nguyệt Xuất lời kéo tay nàng, hạ giọng, “Ba ba của em... Có phải cũng bắt tỷ tỷ em làm cái gì hay không?”

Sở dĩ phát hiện điểm này là bởi vì lúc đang nói về phụ thân ở Ngôn gia, về mặt Ngôn Tĩnh liền có gì đó mất tự nhiên.

“Ngô...” Nghiêng đầu nghĩ, Ngôn Du chợt kịp phản ứng, thần tình trên mặt bị kiềm hãm mang theo điểm không dám tin, “Chẳng lẽ tỷ tỷ... Không muốn cùng cái tên họ Lạc kia kết hôn?”

“Kết hôn?”

“Àn, tỷ tỷ vừa tốt nghiệp đại học xong, ba ba liền giới thiệu cho chị ấy một nam nhân, nói là môn sinh đặc ý gì đó, sau đó tỷ tỷ... Ngô, sau cùng liền một chỗ với nam nhân kia...” Nói đến Lạc Học Khâm, Ngôn Du ngay cả tên cũng không muốn nói tới, có chút bất mãn kể, trong mắt còn nhiễm một ít ai oán, “Tỷ tỷ qua một thời gian ngắn nữa sẽ cùng nam nhân kia kết hôn...”

“Sao em không hỏi thử tỷ tỷ mình có phải thích người kia hay không?” Sở Nguyệt Xuất chính là không hiểu sao cảm thấy có chút không thoải mái, tiếp theo âm thầm ở trong lòng cười mình keo kiệt, ngay cả tỷ tỷ người ta cũng ăn dấm chua cho được.

“Không có...” Cúi đầu, Ngôn Du chơi đùa ngón tay, “Kỳ thật cũng có nghĩ qua muốn hỏi, nhưng tỷ tỷ giống như đối với người kia rất tốt... Ngô...”

“Em có thể hỏi nha.” Sở Nguyệt Xuất sờ sờ đầu của nàng, “Có lẽ, tỷ tỷ em cần ủng hộ của em đâu...”

“Ngô, thật vậy chẳng?” Ngôn Du ngẩng đầu lên nhìn Sở Nguyệt Xuất, không chớp.

“Àn, tìm thời gian, hỏi một chút...” Sở Nguyệt Xuất ôm nàng, “Kết hôn... Cũng không thể cùng người không thích được đâu.”

Lúc trước dùng chuyện xem mắt để trốn tránh vấn đề, bây giờ nghĩ lại ý tưởng đó, thật sự rất hoang đường.

Theo phương diện khác nhìn lại, Ngôn Tĩnh cùng nàng, tựa hồ cũng có thật nhiều điểm giống nhau a.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 66: Chương 66

66, Chương thứ sáu mươi sáu...

Tiểu Sở Nguyệt Xuất rời đi, Ngôn Du ngáp một cái, đang muốn quay về phòng của mình ngủ thì cửa phòng Ngôn Tĩnh bỗng nhiên mở ra, “Tiểu Du, đến phòng chị một chút.”

Nháy mắt mấy cái, động tác của Ngôn Du vốn đang muốn quay về phòng chợt dừng lại, xoay người hướng phòng Ngôn Tĩnh đi đến. Ngôn Tĩnh sờ sờ tóc của nàng, lôi kéo nàng ngồi vào ghế, cầm máy sấy cẩn thận giúp nàng hong khô mớ tóc còn ẩm ướt, nhẹ tay phù theo, từ đầu tới cuối không nói một lời.

“Tỷ tỷ...” Đã lâu chưa từng cùng Ngôn Tĩnh ở một chỗ an tĩnh ấm áp như vậy, trước kia, mỗi khi ở riêng với Ngôn Tĩnh sẽ đều cảm thấy chột dạ, hiện tại đây cõi lòng chỉ nhận thức mỗi một người làm cho mình yêu thích chính là Sở Nguyệt Xuất, ngược lại cũng không còn áp lực nữa.

“Ân?” Động tác trên tay Ngôn Tĩnh mềm nhẹ, sợ mình không cẩn thận liền làm đau muội muội.

“Ngô... Chị có phải không vui hay không?” Ngôn Du ngẩng đầu lên, khuôn mặt xem ra vẫn còn vẻ thực non nớt giờ phút này lại lộ ra lo lắng, “Tỷ tỷ rất giống lúc trước đây nga, không vui sẽ cùng em...”

Lời còn chưa dứt, Ngôn Tĩnh đã muốn ôm lấy nàng.

“Tỷ tỷ...” Ngay ngốc tùy ý để Ngôn Tĩnh ôm, tay Ngôn Du vẫn đặt trên eo của nàng, hồi lâu sau, “Chị quả nhiên không vui có đúng hay không? Chị vì sao không nói với em, em...”

“Tiểu Du, trước đừng nói chuyện.” Ngôn Tĩnh cắt đứt lời nàng, ôm nàng nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhấp nháy lên.

“Nha.” Ngoan ngoãn đáp, Ngôn Du ngồi trên ghế, được tỷ tỷ khom người ôm xuống, một lúc lâu vẫn là nhịn không được, “Tỷ tỷ cứ như vậy sẽ mệt...”

“Ân?” Buông nàng ra, Ngôn Tĩnh sờ sờ đầu nàng, “Nhuộm tỷ tỷ ôm như vậy mệt chết sao?”

“Không đúng không đúng, là tỷ tỷ khom người mệt chết đi.” Ngôn Du thực nghiêm túc nói, đứng lên ôm lấy Ngôn Tĩnh, “Như vậy sẽ tốt hơn.”

“Ha ha, Tiểu Du ngốc.” Bị nàng chọc cười khê, Ngôn Tĩnh lôi kéo tay nàng ngồi vào trên giường, ý cười trong mắt đã lui, lại có vẻ phức tạp, “Tiểu Du, thật xác định... Muốn Sở lão sư, phải không?”

“Ân!” Ngôn Du dùng sức gật đầu, nghiêm túc nhìn Ngôn Tĩnh, “Có thể tỷ tỷ vẫn cảm thấy hai nữ nhân cùng một chỗ là không tốt, nhưng là với em mà nói, cái đó không đáng kể chút nào nha, em thích Sở lão sư, cùng một chỗ với Sở lão sư thật vui về...”

“Ân...” Nghe Ngôn Du ngốc hê hê đếm bao nhiêu chuyện vui sướng mà nàng có thể nàng cảm giác được khi ở cùng một chỗ với Sở Nguyệt Xuất, tay Ngôn Tĩnh sẽ thường thường giúp nàng vuốt vuốt tóc, thẳng đến cuối cùng Ngôn Du thật sự mệt đến không chịu nổi nữa mới chậm rãi trượt vào trong lòng nàng ngủ mất, Ngôn Tĩnh mới cúi đầu yên lặng nhìn xem người đã muốn ngủ say, thờ dài một tiếng tắt đèn ôm muội muội, tuy thật buồn ngủ nhưng lại nhìn ánh trăng đang sáng tỏ ngoài cửa sổ mà phát ngốc.

...

“Bạn học, bạn tên là gì a... Bạn thật khá, cũng là mới vào trường hả?”

“A, bạn quen nhiều như vậy, chẳng lẽ là học tỷ?”

“Chị lại là giáo viên!!!”

“Em dù gọi bí mật cũng không thể không gọi cô Ngôn lão sư á?”

“Em thích cô, cô có thể không thích em nga nhưng cô không thể không cho em thích cô, thích cô là quyền lợi của em.”

“Cô nhất định muốn cùng người cô không thích kết hôn sao?”

...

Hạ Kiều Mộc...

Hài từ kia... Cũng giống Tiểu Du chấp nhất như vậy sao?

Thờ dài, kéo nền lên trên đắp kín cho Ngôn Du, Ngôn Tĩnh nhắm mắt lại, dần dần cũng rơi vào giấc ngủ.

Những ngày tiếp theo, Ngôn Tĩnh thật không hề tiếp tục ngăn cản hai người kết giao, hết thấy, hết thấy đều tựa hồ theo hướng tốt đẹp mà phát triển.



...

“Tiểu Y, em nói... Ngôn Du cứ như vậy, khi không chỉ đơn giản đến ở chỗ này vậy thôi a?”

Một ngày này, Ngôn Du ở Sở gia ăn cơm chiều rồi liền theo Sở Nguyệt Xuất trở về phòng, sau đó không hề bước ra khỏi phòng Sở Nguyệt Xuất mà muốn làm đề mục, còn Sở Nguyệt Xuất thì ngồi ở một bên đọc sách. Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y sớm đã đối với hình thức hai người ở chung như vậy thành thói quen, giờ phút này Sở Giản Hề đang ở trong phòng khách nhỏ giọng thảo luận với Sở Lục Y vấn đề làm nằng nghi hoặc thật lâu.

“Tôi làm sao biết!” Đang uống nước, Sở Lục Y nghe nằng hỏi vấn đề này, thiếu chút nữa đem nước trong miệng phun ra, vội vàng hít thở sâu thật lâu sau mới đem nước nuốt vào, ném cho Sở Giản Hề một cái liếc mắt.

“Ngô, em thông minh như vậy...” Liếc đến khóe miệng Sở Lục Y động một giọt trong suốt, Sở Giản Hề sùng nịch cười cười, rút ra khăn tay giúp nằng lau khóe miệng. Mặt ửng hồng lên, Sở Lục Y mặc dù có chút thẹn thùng, chính là vẫn dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Sở Giản Hề, thẳng cho đến khi Sở Giản Hề có loại ngưng ngưng kỳ quái cực độ tự biết thu tay về.

Sở Lục Y ngược lại giữ chặt tay Sở Giản Hề, một bộ thực đơn thuần mê man, “Sở Giản Hề, nói chuyện yêu đương... Hả là cái dạng gì đây?”

“Ặc...” Sở Giản Hề nói như có kinh nghiệm, bị muội muội vừa hỏi lập tức kẹt, hơn nữa ngày không nói về được một câu.

“Chẳng lẽ tựa như tỷ tỷ cùng Ngôn lão sư, cả ngày cứ nhàm chán như vậy, trừ ăn cơm ra chính là làm bài đọc sách?” Sở Lục Y oai cái đầu, bộ dáng nhũn mĩ có vẻ như không nghĩ ra, Sở Giản Hề nhúc nhích, “Có thể đi...”

“Đúng vậy sao?” Trong mắt hiện lên tia giao hoạt, Sở Lục Y bỗng nhiên bước tới gần Sở Giản Hề, hạ giọng, “Sở Giản Hề, nếu chị nói chuyện yêu đương, chị thích bộ dáng gì a?”

“A...” Sở Giản Hề cũng nhắm lại mi, thật lâu, thành thật lắc đầu, “Không nghĩ tới.”

“Như vậy a...” Kéo dài âm điệu, Sở Lục Y đang định tiếp tục dụ bắt nằng thì Sở Giản Hề bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, “Tiểu Y, em nên đọc sách.”

“Sở Giản Hề, chị theo giúp tôi được không...” Sở Lục Y suy sụp hạ mặt, học bộ dáng Ngôn Du đối với Sở Nguyệt Xuất làm nằng phụng phịu nắm lấy tay Sở Giản Hề, “Các nằng hai người hảo ngọt ngào, thoát nhìn rất thích a.”

“Ồ...” Tại sao lại có thể có loại cảm giác này ta?

Có chút nghi hoặc, chính là ngay sau đó chợt nhớ tới Sở Lục Y đã có người thích, Sở Giản Hề hầu như minh bạch rồi.

Là bởi vì tỷ tỷ có thể cùng Ngôn Du mỗi ngày sớm chiều ở chung, mỗi ngày ngọt ngào như thế nên mới gọi cho Tiểu Y nổi đau không thể ở cùng người em ấy thích đi...

Nghĩ như vậy, quả thật cũng làm cho người ta khó chịu gì đâu.

Đem cảm giác buồn rầu trong lòng Sở Lục Y nổi lên bỗng nhiên lý giải, Sở Giản Hề như có suy nghĩ gât đầu.

“Chị theo giúp tôi được không...” Sở Lục Y tiếp tục lắc quơ cánh tay Sở Giản Hề, “Sở Giản Hề...”

“Hảo...” Cho tới bây giờ chính là nghĩ biện pháp thỏa mãn mọi yêu cầu của muội muội, hơn nữa Sở Lục Y lại làm nằng, Sở Giản Hề tự nhiên liền đáp ứng thôi.

Sở Nguyệt Xuất ở trong phòng, không thể biết ở phòng khách tiểu muội mình lại đang dụ bắt tên đầu gối Sở Giản Hề, Sở Nguyệt Xuất thấy Ngôn Du mãi miết làm bài, nhìn không được nhẹ cười khẽ một tiếng.

Ngôn Du còn thật sự đang làm bài, cùng chuẩn bị cho cuộc chiến thi vào trường cao đẳng ở trường học thật đúng là rất giống nhau.

Trong con người phảng phất tia sùng nịch gần như muốn tràn ra ngoài, Sở Nguyệt Xuất nhẹ lắc đầu, tùy tay cầm lên bài tập của học trò mà Ngôn Du vừa mới sửa xong mở nhìn.

Ngôn Du viết chữ thật dễ xem, cùng tiểu bộ dáng đáng yêu của nằng không sai biệt lắm, nho nhỏ tròn tròn lộ ra cổ tính tình trẻ con, vốn lại làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái kỳ lạ.

Sở Nguyệt Xuất trở thành chủ nhiệm nhiều năm như vậy, tự nhiên là xem qua rất nhiều lão sư số học sửa bài tập cho học trò, chỉ là dấu chọn đánh gạch chéo thôi, mà Ngôn Du khi sửa bài tập sẽ thường thường đều toàn là chữ đỏ. Một đạo đề bị ghi lỗi cũng không ở kết quả gạch chéo, mà là vạch một bước sai, vì sao lại sai, sau đó sẽ ở bên cạnh lưu một đạo đề mục tương tự. Như vậy một lần sửa bài tập xuống, cả lớp hơn bốn mươi người, bốn mươi bài tập, mà không có một người nào có cái nào giống nhau.

Tuy rằng thoát nhìn thực lười chính là trên thực tế, Ngôn Du đối với học sinh là thập phần phụ trách. Cũng bởi vì như thế nên tội nhỏ mới có thể thích nằng đến vậy đi.

Sở Nguyệt Xuất một bên nhìn Ngôn Du phê chữa bài tập, một bên ở trong lòng cảm khái... Bài tập này làm sao bị cho rằng chỉ là dạng bài toán đơn giản

mà đối đãi, quả thực hết như lúc nàng sửa bài văn, còn để lại lời bình, ngay cả khoảng cách giữa các hàng của người ta cũng đều phải nhắc tới.

Thật là một người quá mức cố chấp mà.

“Yeah!” Ngồi ở trước bàn đọc sách cuồng tính, người nọ bỗng nhiên vui vẻ kêu lên, ghé dựa bởi vì động tác của nàng phát ra một tiếng “Chĩ” chói tai, Sở Nguyệt Xuất hoảng sợ ngẩng đầu, xấp bài tập trong tay cũng rơi xuống đất, còn không kịp phản ứng thì thân mình đã bị ôm lấy, “Minh tính ra rồi!!! Thật tốt quá!!!”

Đáy lòng một mảnh mềm mại, mặc cho người nọ ôm, Sở Nguyệt Xuất nghe giọng nàng đầy áp khoái hoạt, nhẹ cười, tâm tựa hồ cũng bay lên theo.

“Vấn đề này đạo sư nói trước mắt chỉ có mấy người giải thích được thôi a!!!” Ngôn Du vui vẻ ở bên tai Sở Nguyệt Xuất nói, nguyên bản tiểu ánh mắt liền cười vui đến híp cả mắt, “Đạo sư nhất định sẽ lại bị em hù đến!!!”

“Ân, Tiểu Du lợi hại nhất.” Sở Nguyệt Xuất khoe môi vi vạch, thanh âm ôn nhu thổi phồng Ngôn Du.

“Hắc hắc...” Buông Sở Nguyệt Xuất ra, lòng Ngôn Du tràn đầy phấn khởi, nhưng khi nhìn đến đôi con ngươi ôn nhu tựa hồ có thể nhỏ ra nước của Sở Nguyệt Xuất, một ít hưng phấn lập tức hóa thành nhu tình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, “Sở lão sư... Tốt nhất...”

Hai tay ôm lấy cổ nàng mặc cho nàng hôn môi, thẳng đến sau tách ra thì Sở Nguyệt Xuất thờ nhẹ vài cái, đưa tay捏o chóp mũi của nàng, “Sao mình làm ra đề mục mà lại nói tôi hào hã...”

“Không biết nha, dù sao chính là cảm thấy có chị ở đây thật tốt.” Tuy rằng một mực làm bài, chính là ngẫu nhiên nghĩ không ra đề mục sẽ tổng cảm giác được ánh mắt ôn nhu đến từ phía sau làm cho mình đang buồn rầu cũng bỗng nhiên hoàn toàn có động lực mới.

Nhìn thần tình nàng vui cười ngây ngô không ngớt, Sở Nguyệt Xuất lời kéo nàng ngồi vào bên giường, vấn đề luôn giấu ở trong lòng rốt cục đã mở miệng hỏi ra, “Tiểu Du, có nghĩ tới việc không cần lo công việc giáo viên mà đi làm chuyện mình thích hay không?”

“Nghĩ tới nha.” Ngôn Du gật gật đầu, tiếp đó lại nhếch miệng cười, “Bất quá hiện tại không muốn.”

“Ân?” Sở dĩ hay lời kéo Ngôn Du tới là để mỗi tối nàng đều tại nơi này làm xong đề mục của mình rồi hẩn về nhà, chính là hi vọng sau khi nàng trở về sẽ không cần cố gắng thức khuya. Mà Ngôn Du cũng luôn thực nghe lời nàng, về đến nhà liền cố gắng không đi đụng đề mục này, ngay cả mắt cũng không dám nhìn.

“Làm giáo viên mỗi ngày liền có thể gặp chị nha.”

“Đưa ngọc...” Oán trách lên tiếng, tầm mắt rơi vào xấp bài ở trên sàn nhà, Sở Nguyệt Xuất liền khom lưng đi nhặt, chưa từng nghĩ, một lần nhặt này liền nhìn đến chữ ở trên vở, tại trang thứ hai đếm ngược lên là dòng chữ của học trò.

“Ngôn lão sư, không biết cô chừng nào thì sẽ thấy cái này, em muốn nói là, em thích cô.”

Một đứa nhỏ thật to gan mà.

---

Editor: Có vẻ như tình địch đang mon men đến gần rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 67: Chương 67

67, Chương thứ sáu mươi bảy...

“Làm sao vậy?” Ngôn Du là không có thấy dòng chữ này nhưng mà chứng kiến bộ dáng Sở Nguyệt Xuất sau khi cảm quyền vỡ lên thì lòng mi cũng nhẹ giương lên theo, nên có chút nghi hoặc.

Lúc đầu còn có thể cảm giác cổ họng có chua xót, chính là khi hơi giương mắt lên thấy bộ dáng Ngôn Du ngốc hồ hồ liền lại thấy thực buồn cười, Sở Nguyệt Xuất đem vở đưa cho Ngôn Du, “Nè, em xem.”

Theo bản năng muốn ngay mặt mở ra lại lập tức bị bàn tay ngọc trắng nõn nà đè chặt, Ngôn Du lại càng mê hoặc, ngẩng đầu nhìn lên Sở Nguyệt Xuất, “Sao vậy?”

“Không, nhìn bên kia kia.” Sở Nguyệt Xuất dịu dàng cười, chẳng biết tại sao chứng kiến Ngôn Du một bộ đơn thuần lại có loại vui sướng khi người gặp

họa, lôi kéo tay Ngôn Du, cùng tay nàng đem vớ lật ngược ra sau, sau đó mở ra một tờ ở cuối, một hàng chữ xinh xắn cứ như vậy hiện ra trước mặt Ngôn Du.

“...” Trước một khắc vẫn còn rất là không hiểu chuyện gì thì giờ phút này, người nào đó đã trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm mấy chữ nọ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Ngôn lão sư, rất có mị lực nha~.” Chỉ biết người này chỉ có phản ứng loại này thôi, Sở Nguyệt Xuất cười thành tiếng, miệng người nọ đang cong lên nghe thể liền lập tức không khỏi bối rối nhìn nàng, “Àn, còn là nữ sinh nữa nha.”

“Em... Em...” Hiểu lầm Sở Nguyệt Xuất tươi cười là do giận quá hóa cười, Ngôn Du vội vàng vàng giải thích, “Em không biết a... Em...”

“Àn?” Nhẹ nhịu này, Sở Nguyệt Xuất thu cười, thần tình nghiêm túc, “Học trò của tôi, em không biết?”

“Em... Em...” Tại sao có thể thành ra như vậy, nàng rõ ràng không cùng người học sinh này nói mấy câu a...

Lại nói tiếp... Giống như quả thật học sinh kia có hỏi nàng đề mục, mà còn là hỏi tích cực nhất nữa chứ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Ngôn Du lập tức trắng bệch, trực tiếp bỏ qua quyển vở kia, giữ chặt tay Sở Nguyệt Xuất, “Em không biết em ấy thường xuyên hỏi em vấn đề là có ý tứ này a, em... Em...”

“Àn?” Vốn đang nghĩ học sinh kia chỉ là dạng thâm thích đơn thuần, thật chưa từng nghĩ học sinh đó còn cư nhiên thường xuyên tiếp xúc với Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất lúc này thật sự không nhận được nhủ mị, “Em nói, còn thường xuyên hỏi em vấn đề?”

“Àn...” Ngôn Du lộ ra vẻ mặt vô tội, “Học trò hỏi em vấn đề không phải thực bình thường sao, em không biết a...”

“Tốt lắm, sẽ không trách em.” Thấy nàng thật sự luống cuống, Sở Nguyệt Xuất đưa tay xoa bóp gương mặt của nàng, “Chọc em thôi.”

Àn?

Lúc này Ngôn Du không vui, chu miệng nhìn Sở Nguyệt Xuất, một lúc lâu, thanh âm rầu rĩ, “Chị không ăn dấm chua a?”

“Không a.” Sở Nguyệt Xuất thực tự nhiên nói, “Học trò mà thôi, có dấm chua nào ăn ngon đâu.”

Lời vừa mới dứt, Sở Nguyệt Xuất đột nhiên cảm giác thân mình chợt nặng, đợi kịp phản ứng thì Ngôn Du đã đem chính mình áp lên giường, về mặt tức giận nhìn mình, “Chị sao lại có thể không ăn dấm chó?”

“Tôi...” Nhưng thật ra là vẫn có cảm giác ê ẩm, chính là Sở Nguyệt Xuất làm sao lại có thể thừa nhận bản thân dễ giận như vậy, còn ăn dấm chua của học trò nữa, không nghĩ tới Ngôn Du lại có thể vì vậy mà tức giận, nhìn thấy khuôn mặt bánh bao phình ra rồi rầm cùng một chỗ, Sở Nguyệt Xuất ngu ngơ vài giây rồi cười khẽ một tiếng, nâng tay trạc trạc mặt của nàng, “Đồ đàn...”

“Hừ!” Người nào đó không ngại ngạo kiêu.

“Tốt lắm, tôi có ghen...” Hơi hơi ngẩng đầu lên tại bên tai Ngôn Du nói xong, Sở Nguyệt Xuất thấy người nọ bởi vậy mà cười đến nheo mắt nhỏ lại, hôn một chút bên mặt của nàng, “Không tức giận nữa, àn?”

“Àn... Em lo lắng.” Nghe thanh âm Sở Nguyệt Xuất mềm xuống hống mình, Ngôn Du vẫn duy trì tư thế mặt nghiêng, chính là khéo môi không giấu được độ cong liền làm cho Sở Nguyệt Xuất biết nàng đang cười trộm, cũng sùng nịch cười cười, lại hôn nàng một hơi, trong thanh âm lại mang theo một nét dễ thương, “Như vậy thì sao đây?”

“Không tức giận.” Khéo miệng độ cong càng lớn hơn, ánh mắt Ngôn Du hip lại thành một đường chỉ, cũng hôn hai má Sở Nguyệt Xuất một hơi, “Lão bà thật tốt.”

“Em...” Chợt nghe xung hô như vậy, mặt Sở Nguyệt Xuất lập tức đỏ bừng, thấy Ngôn Du kêu xong thần tình giống như rèn được sắt, đáy lòng một mảnh nhu hòa, “Đồ đàn...”

“Ngô, vậy... Vậy nên làm sao bây giờ nha?” Nằm chết dí bên cạnh ôm chặt Sở Nguyệt Xuất, tầm mắt chạm đến cuốn vở kia, Ngôn Du rồi rầm liếm mị, “Thật kỳ quái, sao lại thích em được ta?”

“Thích em là rất kỳ quái ư?” Nghe nàng nói như vậy, Sở Nguyệt Xuất vừa buồn cười vừa tức giận nói, “Em cảm thấy tôi rất kỳ quái sao?”

“Không có mà...” Lập tức vội vàng vàng giải thích, bắt gặp ý cười trong mắt Sở Nguyệt Xuất mới biết mình lại bị khi dễ, Ngôn Du mãi miết lao vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, không thuận theo cọ xát vài cái, “Chị lại chọc em...”

Ở trong phòng, vào đại mùa đông như thế này nhất định điều hòa phải ở chế sưởi ấm, trên người Sở Nguyệt Xuất chỉ mặc một kiện áo sơ mi hơi mỏng, ngực lại bị Ngôn Du không ngừng cọ như thế khiến người ta có cảm giác toàn thân bởi ma sát mà tê dại, ngay tức thì vội vờn tay đè lại Ngôn Du, “Không được làm!”

Chính là, bởi vì ma sát mà sinh ra cảm giác, làm sao chỉ có mỗi một mình nàng

Ngôn Du dùng động tác không hề cọ xát nữa, đầu nhưng vẫn chôn ở trong lòng Sở Nguyệt Xuất, một lúc lâu sau, “Em buổi tối cũng không thể không quay về ư...”

Giống như... Chuyện như vậy... Từ đêm hôm đó về sau liền...

Hiện tại nàng cùng Sở lão sư là quan hệ tình lữ, vậy... Vậy... Liền không tính là 419 đi...

Trên mặt nhiệt độ lập tức bay cao, Sở Nguyệt Xuất chỉ cảm thấy trên mặt mình phát ra nhiệt khí, hơn nửa ngày cũng không nói gì.

“Không thể ư?” Không có được câu trả lời, Ngôn Du có chút thất vọng, ngồi dậy, ủy khuất nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Thật sự không thể ư?”

“Có thể... Có thể a...” Tốc độ trái tim không ngừng nhảy lên nhanh hơn, Sở Nguyệt Xuất thấy người nọ vừa nhận được đáp án đồng ý liền trong tích tắc cảm lên di động gọi điện cho Ngôn Tĩnh, chỉ cảm thấy mình mắc cỡ muốn chết luôn.

“Tỷ tỷ tỷ tỷ, em buổi tối không về nha!” Ngôn Tĩnh vừa tiếp điện thoại thì Ngôn Du đã cực kỳ hưng phấn hô lên, nhưng Ngôn Tĩnh hơi hơi kinh ngạc lập tức liền hiểu sai, xấu hổ nhẹ ho khan vài tiếng, “À, hảo...”

Tuy rằng không biết muội muội nhà nàng cùng Sở Nguyệt Xuất đã xảy ra cái loại chuyện này hay chưa, chẳng qua hai người bây giờ là thân tình lữ, việc ở trên một cái giường qua đêm chẳng hạn, vẫn thực làm cho người ta mơ màng a.

“Ủ, tỷ tỷ đi ngủ sớm một chút nga, chúc ngủ ngon!” Nghe tỷ tỷ cũng đồng ý, Ngôn Du càng hưng phấn hơn, hai mắt tỏa sáng cúp điện thoại, quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, mà diễn cảm kia thấy thế nào cũng làm cho người cảm thấy có chút... Khụ... Mê đắm..

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Sở Nguyệt Xuất ra vẻ bình tĩnh ngồi dậy, “Em nhanh đi tắm rửa đi, tôi đi lấy áo ngủ của tôi cho em thay.”

“Em... Em...” Lúc này cũng không phải bởi vì khẩn trương mà là thật sự quá mức hưng phấn khiến cho ngay cả lời cũng đều nói không xong, Ngôn Du đưa tay đi nắm tay Sở Nguyệt Xuất, “Chúng ta... Có thể cùng nhau tắm mà...”

“Không thể!” Như đinh đóng cột không chút do dự cự tuyệt, Sở Nguyệt Xuất đứng dậy mở ra tủ quần áo của mình rồi lấy ra áo ngủ cùng nội y chưa bao giờ dùng qua ném cho Ngôn Du, “Nhanh đi tắm rửa đi!” (Ed: Chị Xuất là bà muốn Du tắm nhanh để còn màn mà Du cứ lẩn nhẩn miết làm bà bức =))))))

“Ồ...” Nằm lại lên giường, Ngôn Du ôm lấy gối đầu của Sở Nguyệt Xuất, “Không muốn...”

“Em...” Nào có người nào ngay cả cái loại sự tình này cũng đều làm nũng, hơn nữa... Nghĩ đến trên mình mình cư nhiên còn bị áp, Sở Nguyệt Xuất dù một hơi cơ hồ cũng hít thở không được, “Tự giác!”

“Ồ...”

“Em muốn cuối kỳ chấm bài thi cả năm môn phải không?” Lạnh mặt xuống, Sở Nguyệt Xuất híp mắt, thanh âm cũng lạnh xuống theo, mang theo tia nguy hiểm.

“Em... Em đi tắm.” Ngoan ngoãn đứng dậy cầm áo ngủ cùng nội y của Sở Nguyệt Xuất đưa cho mình, Ngôn Du xám xịt tiến vào phòng tắm tắm rửa trước, chỉ chừa lại Sở Nguyệt Xuất ôm ngực, mặt không chút thay đổi nhìn thân ảnh của nàng hốt hoảng đi vào phòng tắm, tiếp theo nhìn không được bật cười.

Đồ đàn..

Mình làm sao có thể để nàng mệt mỏi như vậy chứ.

Tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra đối Sở Nguyệt Xuất đi vào, Ngôn Du nằm ở trên giường lẩn lộn, tiếp theo cửa bị nhẹ xao. Ngôn Du vội vàng đứng dậy chạy đi mở cửa, Sở Lục Y cùng Sở Giản Hề đang cùng nhau đứng ở ngoài cửa, thấy là nàng, trên người còn mặc áo ngủ mà các nàng rất quen thuộc, một người thì lộ ra nụ cười xấu xa, một người thì có chút đại ra.

“A... Ồ...” Ngơ ngác vрон móng vuốt đối với hai người vậy vậy, Ngôn Du làm một bộ mèo chiêu tài\*, nhưng Sở Lục Y ghen cả cười, cũng làm cho Sở Giản Hề lại một trận buồn bực.

\*cái con mèo đặc trưng bên Nhật, còn gọi là Mèo thần tài, cũng dễ cưng lắm đó!

Vì cái gì tỷ tỷ sẽ trúng ý với... Một sinh vật thực thần kỳ như vậy a?

“Ngôn lão sư buổi tối không trở về nhà sao?” Quét Ngôn Du từ trên xuống dưới, trong mắt Sở Lục Y hiện lên tia giả hoạt, “Áo ngủ này thấy quen ghê.”

“Ngô, Sở lão sư...” Ngôn Du vẫn là trước sau như một, rất dễ dàng bị chụp lòi.

“Nha...” Sở Lục Y hiểu được gật gật đầu, tiếp theo ra vẻ không biết mà nhìn Ngôn Du, “Ngôn lão sư, cô cùng tỷ tỷ hiện tại liền muốn ngủ sao?”

“Cô...” Trong lòng chứng thật là có ý niệm không thuần khiết giấu trong đầu, chính là Ngôn Du cố tình lại là một bảo bảo thành thật, đối mặt với lời của

Sở Lục Y, mặt lại một lần không khỏi đỏ lên, nhường Sở Giản Hề thấy muốn nâng trán, hắng giọng, “Cái kia cái kia, cũng không có gì, tôi cùng Tiểu Y về phòng trước.”

Nói xong lập tức lôi kéo Sở Lục Y trở về trong phòng mình.

Ngô...

Chóp chóp mắt, Ngôn Du mê man đóng cửa phòng lại, nghĩ nghĩ, thật khó hiểu mà.

...

“Ngôn lão sư thực sắc...” Bị kéo về phòng Sở Giản Hề, Sở Lục Y liếc mắt phun một hơi, “Tỷ tỷ sẽ không phải lại bị áp nữa đi?”

“Tiểu Y...” Trước đó một khắc còn tại trước mặt Ngôn Du lộ ra vẻ mặt tò mò, thế nhưng lúc này đây, bộ dáng của Sở Giản Hề là không thể nhận được nói, “Em nhóc con, trong lòng cũng không cần vì chuyện đó của tỷ tỷ mà tức giận tới vậy đâu.”

“Chúng ta lắng lắng trộm xem đi.” Sở Lục Y đối với lời của Sở Giản Hề không để ý chút nào, trên mặt mang theo biểu tình quý dị, “Tôi muốn biết thời điểm Ngôn Du thanh tỉnh là áp tỷ tỷ hay là bị tỷ tỷ áp...”

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề hoàn toàn bất đắc dĩ, chính là trong lòng lại có vài phần rục rịch.

Nàng thật sự là không tin tỷ tỷ nhà nàng tuy rằng nhìn qua ôn nhu, chính là thời gian nên cường thế rõ ràng khí thế sẽ rất mạnh mẽ, làm sao có thể lại lập đi lập lại nhiều lần chuyện bị Ngôn Du - người ngây ngốc như vậy áp đây!

Cứ như vậy, trong tình huống Sở Nguyệt Xuất cái gì cũng không biết thì hai mươi mười của nàng, tựa hồ lại tính toán đi xem lên chuyện riêng tư của nàng cùng Ngôn Du một lần nữa.

---

Editor: Cho mọi người cá cược chương sau đó, có thật hay cho lớp mỡ hóp đỡ, hay đồ chay (dầu khả năng không cao lắm) ^3^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 68: Chương 68: [H]

68, Chương thứ sáu mươi tám..

“Làm sao vậy?” Ngay tại thời điểm Ngôn Du gãi đầu bày ra vẻ mặt không hiểu sao cả thì Sở Nguyệt Xuất vừa lúc mở ra phòng tắm, từ bên trong đi ra.

Mới vừa tắm rửa xong, áo ngủ được mặc trên người, ánh mắt có thể dễ dàng nhìn liếc qua vị trí mê người lộ ra hồng nhợt kia, còn có xương quai xanh cực kỳ tinh xảo... Vốn còn đang ngẩn người, Ngôn Du vừa nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất như vậy, lập tức ánh mắt liền đắm đắm hồi lâu cũng chưa hoàn hồn.

Trong mắt đẹp xẹt qua một chút tiểu ý, Sở Nguyệt Xuất giả bộ hỏi lại, cứ thế đi đến trước bàn trang điểm cầm lấy máy sấy tóc mà thổi khô.

Ngốc ngơ đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, Ngôn Du nuốt một ngụm nước miếng, hướng tới Sở Nguyệt Xuất chuyển vài bước, định ôm Sở Nguyệt Xuất, chẳng biết tại sao lại có cảm giác thẹn thùng.

Từ gương soi thấy Ngôn Du không ngừng lúng túng, Sở Nguyệt Xuất hé miệng nhẹ cười, tiếp tục thổi tóc, ánh mắt lại là nhìn chăm chăm Ngôn Du trong gương. Hay còn phạm si cũng không có chứng kiến nụ cười của Sở Nguyệt Xuất, mà là lại chuyển vài bước, hình như đang cổ vũ chính mình vậy, thờ sâu, từ phía sau vòng ôm eo nhỏ của Sở Nguyệt Xuất, mặt chôn ở cổ của nàng, tâm luôn luôn kinh hoàng lại có thể bởi vậy mà khôi phục tần suất bình thường nhảy lên.

Cảm giác hảo an tâm

Đem Sở Nguyệt Xuất ôm càng chặt hơn, cảm Ngôn Du ở trên vai nàng nhẹ nhàng cọ lên, Sở Nguyệt Xuất “Ha” một tiếng bật cười, “Làm sao em giống mèo quá vậy, cứ cọ qua cọ lại...”

“Ngô...” Từ cái gương bắt gặp trong mắt Sở Nguyệt Xuất cùng khóe môi đều nồng đậm ý cười, Ngôn Du mặt đỏ lên, lại cọ xát vài cái, chính là không nói lời nào.

Tóc làm không sai biệt lắm, Sở Nguyệt Xuất buông máy sấy xuống, gầy gầy sợi tóc rồi xoay người, nhìn người nọ bởi vì động tác của mình mà buông ra,

đưa tay xoa bóp gương mặt của nàng, muốn nói lời đùa giỡn tới miệng liền thay đổi, “Thằng thần khai báo, làn da vì sao lại tốt tới vậy?”

“A?” Ngôn Du chớp chớp mắt, vô cùng khó hiểu.

Đưa tay tháo xuống gọng kính màu đen trên mặt Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất dùng ở cặp mắt nhỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đó, khoe môi chứa đựng tiểu ý, đem gọng kính phóng tới trên bàn, lôi kéo tay nàng, “Ngốc mơ hồ.”

“Hắc hắc...” Ngẫm nghĩ, trong lòng phảng phất hình ảnh con thú nhỏ có đeo dây được người kéo đi, Ngôn Du mặc cho Sở Nguyệt Xuất lôi kéo mình ngồi vào bên giường, thờ cũng bởi vì quá khẩn trương mà có chút dồn dập, mặt cũng càng ngày càng hồng. Nguyên bản không hề có ý tưởng không thuần khiết kiểu này, nhưng khi nhìn đến bộ dáng Ngôn Du như vậy, Sở Nguyệt Xuất bất tri bất giác cũng đỏ mặt theo, hạ giọng, “Đêm nay... Không được hồ nháo.”

“Không phải hồ nháo.” Ngôn Du lập tức mở to hai mắt đứng đắn phản bác, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Cũng không phải 419.”

“Em...” Sở Nguyệt Xuất nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười.

“Không thể là 419 nha.” Nghĩ đến lúc trước thời điểm Sở Nguyệt Xuất cự tuyệt mình luôn luôn cường điệu chuyện đêm đó chính là 419, Ngôn Du có chút sốt ruột, “Tối nay là chính thức, không phải 419.”

Người này... Còn muốn lặp lại mấy lần nữa a.

Cái... Cái gì gọi là tối nay mới là chính thức?

Sở Nguyệt Xuất vừa buồn cười lại vừa tức giận, đưa tay dắt gương mặt của nàng, không cho nàng nói chuyện.

“Ô... Ô ô...” Bị dắt khuôn mặt còn muốn cố chấp lặp lại câu nói kia, ánh mắt Ngôn Du chớp chớp nhìn Sở Nguyệt Xuất, thẳng đến khi Sở Nguyệt Xuất bị nhìn tới không thể chịu nổi mới đành buông tay, nhin không được kéo nàng qua lập tức hôn lên.

Nàng đã bị hai cánh môi nọ hấp dẫn quá lâu rồi.

Người bị hôn làm sao không biết tối nay sẽ phát sinh những chuyện gì, mà có một vài sự tình, quả thật Ngôn Du cũng không phải chỉ là một cái hủ nút. Sở Nguyệt Xuất rất nhanh liền đáp lại nụ hôn này, bởi vì Ngôn Du ngồi vào trên đùi nàng nên thân mình có chút không được tự nhiên giật giật, bản năng đưa tay vòng trụ lên cổ Ngôn Du, hai mắt nhắm nghiền.

Ngôn Du rất nhanh liền thấy nụ hôn này còn chưa đủ, trong khoảng thời gian từ đó tới nay thường thường sẽ nghĩ về Sở Nguyệt Xuất bởi vì động tác của mình mà bày ra bộ dáng mê loạn câu nhân, giờ phút này liền chọn men theo trí nhớ đêm đó, sau khi hôn xong sẽ theo cảm Sở Nguyệt Xuất một đường hôn xuống, thẳng đến nơi cổ thì vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, lại lấy răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn ở xương quai xanh tinh xảo vốn đang nằm bên ngoài áo ngủ, khiến thân thể Sở Nguyệt Xuất không khỏi một trận run rẩy, hơi thở cũng dồn dập theo.

Cái người luôn ngốc hồ hồ, luôn luôn mềm nhũn kia, lần nữa lại ở trên người mình làm càn...

Ý nghĩ như vậy nương Sở Nguyệt Xuất càng phát ra khẩn trương, rồi lại hơi hơi chờ mong.

Cùng một cái phòng, cùng một cái giường, trên giường cùng là hai người đêm đó không khác nhau chút nào. Bất đồng duy nhất chính là, đêm hôm đó các nàng vẫn chưa báo tâm ý lẫn nhau biết, mà hôm nay các nàng đã tâm ý tương thông cho nhau yêu thích.

Áo ngủ có dây cột trong lúc Sở Nguyệt Xuất đang miên man suy nghĩ đã bị nói lỏng ra, hai cánh áo như vậy toan mở ra, Ngôn Du vẫn còn đang ở tại xương quai xanh tinh tế cắn cắn tầm mắt không khỏi dừng ở chỗ đầy đặn bởi vì áo ngủ tán ra mà không còn bị che lấp nữa, lại nuốt một ngụm nước miếng, hợp với Sở Nguyệt Xuất cùng nhau ngã xuống giường, ngay sau đó lập tức vội vã ngâm lấy đỉnh của một bên đầy đặn vốn đã nổi lên, dường như sợ người khác cướp đi không bằng.

“Ân...” Miệng khắc chế không được tràn ra tiếng kêu yêu kiều, bị động tác Ngôn Du vội vàng kích khởi cho thân mình một trận mẫn cảm run rẩy. Sở Nguyệt Xuất ôm lấy đầu của nàng, cảm thụ cái nơi mẫn cảm nhất trên thân thể của mình không ngừng bị mút vào, ngượng ngừng muốn đẩy ra Ngôn Du, rồi lại như là không muốn.

Thế nhưng, Ngôn Du lại chọn đúng lúc đó ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra tia khác thường, nương giờ phút này nàng thực không giống với lúc bình thường.

“Sao... Sao vậy?” Sở Nguyệt Xuất cố nén xấu hổ mở miệng hỏi.

“Vì sao... Lại ngọt?” Tầm mắt rơi xuống trên mặt nàng rồi lại lần nữa quay về hai luồng đầy đặn phía trên vốn không có gì che lấp, Ngôn Du vừa nói vừa liếm liếm môi của mình, “Ngọt quá...”

Hơi thở bị kiềm hãm, mặt Sở Nguyệt Xuất thẳng cái đỏ bừng, trong lòng nổi lên từng đợt ngượng ngừng, nhắm mắt lại không để ý tới Ngôn Du - khờ dại đến nỗi làm cho người ta không biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Cái gì mà... Ngọt quá... Làm sao có thể...

Đồ ngọc...

Không có được câu trả lời, Ngón Du nhắm mắt, một lần nữa cúi đầu ngậm chỗ đang nổi lên bên kia, cảm giác điểm phần nhún tại trong miệng của mình dần dần sưng lên, nứt vài cái lại buông ra, nghiêm túc nhìn, còn lấy đầu ngón tay tò mò nhẹ gây xích mích với nó. Sở Nguyệt Xuất run rẩy càng thêm lợi hại, gất gao chịu đựng tiếng yêu kiều gần như muốn theo trong miệng lao ra ngoài, chỉ cảm thấy tất cả đều là nhiệt khí cao thấp không có một chỗ đi vắng về.

Nhắm mắt nhớ lại động tác đem đó của mình, Ngón Du nhìn nhìn hai luồng dây dẫn bị chính mình đùa bỡn mà lộ ra màu đỏ hồng, trực tiếp đưa tay đem áo ngủ vẫn như có như không ở trên người Sở Nguyệt Xuất tháo ra, thân mình đi xuống nhìn chăm chăm vào chỗ tư mật bị một tầng vải hơi mỏng bao vây lấy, đôi mắt thâm trầm.

Đem hôn đó... Nơi này...

Đoạn thời gian sau này, lấy tính khí của Ngón Du vốn yêu thích nghiên cứu đã sớm lên mạng đem mấy chuyện cần làm với nữ nhân hoàn toàn tra xét qua một lần, lại nhiều lần nhớ tới đem đó chính mình đối với Sở Nguyệt Xuất hết thấy làm những gì, mỗi khi nhớ tới đều sẽ không khắc chế được muốn lại đến một lần, lúc này cứ như vậy nhìn thấy bị vài dệt màu trắng đang bao lấy địa phương nọ, ánh mắt càng phát nóng rực hơn, đưa tay, còn cách trước mặt tầng vải kia vuốt ve, đầu ngón tay rơi vào, cao thấp trượt vài cái...

“Tiểu... Du...” Sở Nguyệt Xuất khắc chế không được kêu ra tiếng, kêu người đang ở dưới người mình làm vài động tác, thân mình không khỏi kịch liệt rung lên.

“Àn...” Vốn nhu thuận cho dù ở một khắc này cũng không quên đáp lại một câu, chính là ngón tay lại luyến tiếc từ chỗ kia lấy ra, ở trước đó không ngừng hoạt động, thẳng đến tầng vải kia dần dần nhiễm ướt, đem phong cảnh bên trong mơ hồ lộ ra.

Đã không còn muốn tiếp tục cùng tầng cách biệt này chỉ đơn giản chạm vào, Ngón Du đưa tay lôi kéo chiếc quần lót nhỏ đang ngăn trở phong cảnh tốt đẹp bên trong nó. Sớm bởi vì động tác của nàng trước đó mà dần dần mê ly đi, Sở Nguyệt Xuất phối hợp nâng lên kiều đồn\* mặc cho nàng đem quần lót cởi ra, thẳng đến khi có một cổ cảm giác mát mẻ truyền đến, lúc này mới có hơi thanh tỉnh lại, thẹn thùng muốn khép chân. Ngón Du làm sao nguyện ý đây, ném cái mảnh vải nhỏ kia qua một bên, thấy Sở Nguyệt Xuất muốn khép lại chân liền tranh thủ chen thân mình vào, nhắm trúng khiến Sở Nguyệt Xuất một tiếng kêu lên sợ hãi, tiếp theo trực tiếp nằm sấp đến mặt trên chỗ ướt át nọ mà hôn lên.

\*mông; Mông; Mông

“Em... Àch...” Tay đang đặt ở hai bên thân mình mạnh mẽ ôm lấy đầu Ngón Du, Sở Nguyệt Xuất nhắm mắt, cảm thụ khoái cảm không ngừng truyền đến, từng đợt thoát phá từ thân theo miệng lao ra ngoài.

“Nơi này... Càng ngọt ời chao...” Thành thật kể rõ cảm thụ của mình, Ngón Du đem chất lỏng trong miệng nuốt vào, ngón tay đặt lên viên hạch khéo léo mà quay về hoạt động, lại thân ra đầu lưỡi ở trước mặt nó nhẹ chà, cảm thụ nơi kia không ngừng co rút lại, không chút do dự đem lưỡi dò xét, lần lượt ra vào đem chất lỏng đào được mà nuốt xuống.

“Àch... Àn... Làm sao em...” Hai tay đang ôm Ngón Du một lần nữa rơi xuống trên giường biến thành nắm chặt sàng đan, Sở Nguyệt Xuất nhắm mắt, trên trán đã phủ một tầng mỏng mồ hôi, biểu tình trên mặt giống như hết sức thống khổ, từng tiếng than ngâm đồ ra, “Ngừng... Àch... Lần trước không phải... Àch...”

Lần trước... Lần trước giống như không có... Không có như vậy...

Thở phì phò, Ngón Du một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn người nọ đang mê loạn liếc mắt một cái, bò lên đặt vài cái hôn vào cánh môi yêu kiều không ngừng tràn ra âm thanh, ngón giữa lại học tư liệu ở trên mạng đã từng nhìn qua để vào nơi mềm mại đang chảy ra chất lỏng, theo ướt át trượt vào.

Sở Nguyệt Xuất cả người cứng đờ, mở mắt ra nhìn người đang hôn mình, bởi vì động tác xâm nhập của nàng dần dần tỉnh táo lại, thẳng đến khi ngón tay đang ở trong cơ thể mình đình chỉ thăm dò liền thấy Ngón Du cũng đình chỉ khẽ hôn chính mình mà ngốc nghếch nhìn, mỗi một lần nữa nhắm nghiền hai mắt lại, thờ dài một tiếng, “Đồ đàn...”

Như vậy... Là đồng ý à?

Chóp chóp mắt, Ngón Du cảm giác nơi đang bao trùm lấy ngón tay mình, vốn định hỏi nhiều hơn nhưng ngón tay kia giống như không phải là của mình nữa, lại giống như rất lưu luyến chỗ sâu nhất tốt đẹp nhất đó, càng tròn càng muốn đi vào, chờ đợi gặp đến một tầng lá mỏng là lúc dùng lực dò xét mà vào.

“Àch...” Sở Nguyệt Xuất mạnh mẽ ôm lấy thân mình Ngón Du, đau đến nhắm mắt lại.

Tuy rằng trong đầu đã bị xúc động chiếm cứ, chính là nương theo động tác Sở Nguyệt Xuất cảm lấy lưng của mình vẫn còn lưu lại tia lý trí, Ngón Du đình chỉ động tác, môi không ngừng mà hôn Sở Nguyệt Xuất: Khuôn mặt, đôi mày, hôn mũi, còn có đôi môi...

Bởi vì hạ thủ không chút nào thương tiếc tiến vào làm mình đau đến toát ra mồ hôi lạnh, tiếp theo đó chính là được người nọ săn sóc còn mang theo đau lòng hôn môi, trong nháy mắt Sở Nguyệt Xuất vốn còn chứa ai oán lúc sau liền vì động tác Ngón Du làm một trận nhu tình như nước mà đau đớn đi khỏi nơi nào đó, cũng dần dần bởi vì ngón tay kia mà có cảm giác vô cùng kỳ quái, nhiều lần muốn Ngón Du động lên, thế nhưng người kia lại vào thời khắc này mà phạm si, chỉ biết hôn môi chính mình.

“Tốt lắm...” Cuối cùng không thể nhịn được nữa, Sở Nguyệt Xuất nhắm mắt lại chịu đựng xấu hổ nói ra, Ngôn Du ngu ngơ vài giây, sau khi tỉnh ngộ lại lập tức hưng phấn mà nhường ngón tay đi vào sâu bên trong.

Một tay còn lại rất có tự giác đặt lên đỉnh núi cao trước ngực Sở Nguyệt Xuất, môi không ngừng mà hôn lên gương mặt trơn bóng, ngón tay của tay phải Ngôn Du không ngừng ra vào nhanh hơn ở nơi nào đó, vừa mới bắt đầu còn có thể duy trì tiết tấu nhất định nhưng cuối cùng lại bắt đầu cuồng loạn cả lên, càng phát ra nhanh hơn nữa.

“Không... Chậm một chút...” Sở Nguyệt Xuất không chịu nổi quát to ra, làm gì mà cái tên Ngôn Du này cứ mê loạn làm nhanh như vậy a, đầu ngón tay mỗi một cái đều điểm trúng chỗ mẫn cảm nhất trong cơ thể nàng.

“Ách... A...”

“Tiểu Du... Tiểu Du...” Một lần khắp nơi đều kêu tên người nọ, mà lúc đang ở trong kích tình, cả người Sở Nguyệt Xuất chợt cứng đờ, sau đó là một trận run rẩy đạt tới đỉnh.

Ngôn Du tuy rằng trong lúc ngộ ra chân tâm của chính mình thì chỉ số thông minh thật thấp, thế nhưng ở phương diện này, một khi đã học tập qua rồi thì liền có thể học một biết mười, giờ phút này lấy ngón tay lui đi ra, chứng kiến bộ dáng mỗi một của Sở Nguyệt Xuất, thành thật ôm lấy nàng, chịu đựng ngượng ngùng thổ lộ, “Em... Em yêu chị.”

“Đồ ngốc...” Miễn cưỡng mở mắt ra nhìn nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất lao vào trong lòng nàng, trong thanh âm tràn đầy mỗi một, “Chị cũng vậy.”

Ngây ngốc cười, Ngôn Du kéo mền qua che đậy mình và Sở Nguyệt Xuất lại, đem người trong lòng ôm chặt hơn nữa, thanh âm khó được mang biết bao là ôn nhu, “Mau ngủ đi.”

Đã mỗi một tới cực điểm, người nọ không nói gì nữa, ghé vào trong ngực của nàng, nghe nhịp tim của nàng mà dần dần đi vào giấc ngủ.

Mà Ngôn Du, hãy còn yên lặng ở trong phòng nhìn một hướng khác, ánh mắt có vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Nguyên lai trên đời này vẫn còn có chuyện so với làm bài thích thú hơn, làm cho người ta vui sướng không thôi!

---

Editor: Hahahahaha, thịt, chính là thịt, và lại... Chi có 1 chương a~ =)))))) Du loli tiểu công x Xuất ngự tỷ vạn niên thụ ^o^

Hảo cho Ngôn Du, nghĩ sao so sánh đi làm Toán với làm (...)

P/s: Sorry vì chưa thông báo với các bạn, mình vừa có lịch thi cho nên phải ngưng edit lại tầm 2 tuần (Dạo này học phí tăng cao, mình không thể rớt môn được T\_\_\_T) Nhưng khi nào cảm thấy không muốn học thì mình sẽ cố gắng edit ha. Cảm tạ đã lắng nghe!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 69: Chương 69

69, Chương thứ sáu mươi chín...

Ở trong phòng Sở Lục Y, hai người mặt đỏ tai hồng nhất tề ngồi ở bên giường, thở dài một tiếng “Ai~...”

Cửa phòng Sở Nguyệt Xuất luôn luôn đóng cửa nhưng cũng không có khoá trái, dù sao trong nhà đều là nữ nhân, cũng không có cái gì cần phải khoá trái cả. Chính là...

Sở Nguyệt Xuất lại tựa hồ quên đi, khi làm chuyện gì mà nên khoá trái thì tốt nhất vẫn là nên khoá trái, thành ra...

Hai muội muội của nàng đã bắt gặp nàng bị đè. =))))))

“Tỷ chị ấy thật sự là...” Tiếng thở dài này là Sở Giản Hề phát ra, mà Sở Lục Y ở một bên cũng là vẻ mặt buồn bực, trong thanh âm mang theo nồng đậm bất mãn, “Làm sao lại sẽ bị một tên ngơ ngác như vậy áp chứ...”

Bộ dạng của Ngôn Du yếu như vậy, thấy thế nào cũng nên bị tỷ tỷ áp a, làm sao lại đè được tỷ tỷ mình đây.

Sở Giản Hề lại thở dài, “Hon nữa tỷ tỷ rõ ràng rất khí thế mà.”

Sở Nguyệt Xuất chính là “nhất gia chi chủ” hiện tại của Sở gia, cư nhiên bị một Ngôn Du thoạt nhìn ngốc ngơ cấp..., ngăn lại khiến cho hai muội muội



nàng không khỏi khó chịu a.

Hơn nữa, lần trước bị áp còn có thể giải thích là Ngôn Du uống rượu nên tỷ tỷ mới nhường cho, thế nhưng lúc này ngược lại hai người đều rất thanh tỉnh nha... Tuy rằng hai nàng không thấy được giai đoạn trước đó là như thế nào bắt đầu, chính là thời điểm lên lút mờ cửa rồi xuyên qua khe cửa hướng vào trong nhìn vài lần, liền vô hạn buồn bực cùng thẹn thùng mà đóng cửa lại trở về phòng. Đích thị là tỷ tỷ bị áp rồi, các nàng dĩ nhiên là nhìn thấy ‘nhất thanh nhị sở’ a.

Thật sự là... Thật sự là rất buồn bực!

“Không được, không thể dễ như vậy hoài được!” Sở Lục Y phình miệng chột đứng lên, vẻ mặt tức giận, “Tỷ không thể bị khi phụ được!”

“Đúng!” Đối với lần này cách nói cũng tràn đầy sự đồng cảm, Sở Giản Hề ứng một câu, rồi rất nhanh lại nhắm mắt, “Thế nhưng loại sự tình này là chuyện của hai người các nàng a, nói không chừng tỷ...”

Khụ, nói không chừng tỷ vốn thích bị áp thì sao...

“Vội lại...” Sở Lục Y một lần nữa ngồi trở về, sờ cằm, lông mi xinh đẹp hơi hơi súc lên, “Là có người thích ở mặt dưới...”

Vốn cũng bởi vì nhìn lên tình hình thực tế của tỷ tỷ mà ngượng ngùng, lại nghe Sở Lục Y nói như vậy, mặt Sở Giản Hề càng thêm đỏ, kéo kéo ống tay áo Sở Lục Y, “Cái kia... Tiểu Y...”

“Àn?” Sở Lục Y nghiêng đầu, chứng kiến trên mặt vốn trắng nõn của Sở Giản Hề giờ phút này xem ra đã đỏ rực, tro vài giây, phục hồi tinh thần lại, “Như thế nào?”

Thanh âm không hiểu ôn nhu hơn rất nhiều, ánh mắt tự nhiên cũng mang theo một ít nhu tình như nước.

Đối diện với Sở Lục Y, Sở Giản Hề thấy bộ dáng Sở Lục Y như vậy, hơi sững sờ, há mồm, hồi lâu đều không nói ra lời nào.

Tiểu Y dạng này, thoát nhìn... Không giống bình thường cho lắm..

Chính là cụ thể làm sao không giống, nàng lại nghĩ mãi không rõ.

Từ trong con ngươi Sở Giản Hề nhìn ra bất đồng, khóe môi Sở Lục Y khẽ nhếch, trong mắt xẹt qua một tia狡 hoạt, nhẹ chuyển thân mình thẳng đến cùng Sở Giản Hề chỉ còn không tới một cm, trong thanh âm lộ ra ám muội, “Tiểu Giản Hề...”

Trái tim mạnh mẽ đập nhanh, Sở Giản Hề chỉ cảm thấy yết hầu từng đợt khô cạn, hơn nửa ngày không thể nói nên lời.

Cười híp mắt nhìn Sở Giản Hề ngẩn người, Sở Lục Y chột đưa tay vòng qua cổ của nàng, sau đó trực tiếp ngồi vào trên đùi Sở Giản Hề.

Trên đùi xuất hiện sức nặng, Sở Giản Hề phục hồi tinh thần lại liền thấy mũi mũi đang gần trong gang tấc, trái tim khiêu cang nhanh hơn mà thanh âm cũng chập chờn theo, “Tiểu... Tiểu Y em...”

“Giữ chứ, cũng không phải chưa ôm qua!” Sở Lục Y nhin cười, vẻ mặt làm như đương nhiên, “Mới trước đây chị không phải nói khi trưởng thành cũng sẽ cho tôi ngồi trên đùi sao?”

Khi đó là thời gian cha mẹ của các nàng vẫn còn khỏe mạnh, Sở Lục Y mới năm tuổi, Sở Giản Hề đã muốn mười tuổi, thích ôm Sở Lục Y mời nàng ngồi trên bắp đùi mình nhất, cười hi hi cùng mũi mũi chơi đùa.

“A... Phải ha...” Cái này đã là chuyện mười mấy năm về trước, năm đó Sở Lục Y mới năm tuổi vậy mà cư nhiên còn nhớ rõ, điều này làm cho Sở Giản Hề không chỉ ngạc nhiên mà còn cảm thấy được một trận ấm áp.

Mới trước đây quả thật là nàng thích bởi Sở Lục Y chơi đùa nhất.

Nhưng giờ phút này, rõ ràng cùng mười mấy năm trước giống y hệt nhau, đều là ôm Sở Lục Y như vậy, vì cái gì lại thành một trận ‘mặt đỏ tim đập’, cảm thấy ngượng ngùng vô cùng đây, rồi lại có một loại cảm giác thật kỳ quái mà vốn dĩ từ trước vẫn luôn chưa từng có, nhưng lại không nói rõ được đó là cái cảm giác gì.

“Sở Giản Hề, nhĩ hảo đáng yêu.” Sở Lục Y bỗng nhiên nói ra những lời này, cười đến dị thường vui vẻ, “Người đáng yêu như vậy lại là Nhị tỷ nhà chúng ta a.”

“A?” Đã không biết bao nhiêu năm rồi không có nghe từ miệng Sở Lục Y gọi hai từ “Nhị tỷ”, Sở Giản Hề hiển nhiên là ngây dại, Sở Lục Y cười đến càng hoan, thậm chí tiến đến bên mặt nàng hôn một hơi.

“Tiểu... Tiểu Y...” Sườn mặt trơn bóng bỗng nhiên bị cánh môi mềm mại hôn một hơi, Sở Giản Hề trừng lớn mắt, nâng tay vuốt địa phương vẫn còn có chút ẩm ướt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Mới trước đây tôi thực thích hôn chị nha, chị không phải cũng rất thích sao!” Sở Lục Y nhún nhún chớp mũi, một bộ bất mãn, “Làm gì chứ, không muốn hôn!”

Nói xong, Sở Lục Y đứng lên, làm một bộ dạng tức giận xoay người, “Hừ, tôi cũng không thèm!”

Chính là giờ phút này, ý cười hiển lộ trong con ngươi, thấy thế nào cũng đều không có biện pháp làm cho người ta cảm thấy nàng đang thật tức giận.

Sở Giản Hề bị nàng đưa lưng về phía mình tự nhiên không có cách nào bắt gặp nụ cười trên khuôn mặt nàng, vội vàng đứng lên, “Tiểu Y, không phải không nguyện ý nha, chính là... Chính là...”

Cảm giác không quá quen thuộc thôi.

Dù sao nàng cùng Sở Lục Y đều đã lớn như vậy, đều không biết từ lúc nào mà Sở Lục Y bắt đầu không còn hôn nàng nữa. Mà nàng cũng không giống nhau với trước đây như vậy, thích cả ngày cùng Sở Lục Y chơi đùa, càng ưa thích ôm Sở Lục Y để nhìn thấy nhi đồng nho nhỏ kia bởi vì mình mà cười đến lộ ra một hàm không có răng nanh, lúc sau vui vẻ ở trên mặt mình hôn một hơi, vỗ tay kêu “Nhị tỷ thật tốt”.

Tiểu Y cũng là người lớn rồi nha, đều...

Đã có người thích.

Nghĩ đến muội muội từ nhỏ vẫn luôn được xem như bảo bối đã có người nàng thích, hơn nữa sau này sẽ gả cho người như vậy, tiếp sau đó cũng sẽ giống như giờ đi hôn người kia... Sở Giản Hề đột nhiên cảm giác một trận ăn vạ.

A, đây hẳn là nguyên nhân vì sao ba ba lại dễ dàng ăn đám chua của con rể mà từ trước vẫn hay nghe nói đi.

Cảm giác bảo bối bé bỏng bỗng nhiên đã có người yêu, thật sự là rất không thích đâu.

Đem nguyên nhân chính mình cảm thấy ghen tuông quy kết thành chuyện như vậy xong, Sở Giản Hề thở dài, thanh âm cũng mang theo ảm đạm, “Bất quá, em phải hôn như vậy, cũng hôn không dứt vài năm”

“Chỉ có ý gì!” Còn bởi vì vừa rồi mới đánh lén thành công âm thầm buồn cười, Sở Lục Y lập tức đình chỉ tươi cười, thực nhanh xoay người trừng Sở Giản Hề, thanh âm cũng giảm độ ảm theo.

“A, em không phải có người thích sao?” Rõ ràng có thể cảm giác được con tức của muội muội, về mặt Sở Giản Hề lại như không muốn giải thích, “Tháng sáu đã muốn thi tốt nghiệp trung học nha, lúc sau... Chị không phải đã nói đến sao, chờ em lên đại học, thích ai, muốn cùng ai cùng một chỗ đều có thể được.”

“Cho nên, chị là bởi vì sau này tôi có thể kết giao với người mình thích mà mất hứng?” Nguyên bản tâm tình kinh sợ bởi vì Sở Giản Hề một câu như vậy mà trở thành hư không, hai tròng Sở Lục Y trong suốt, ngữ khí cũng nhu xuống.

“Ngô, cũng không phải mất hứng...” Sở Giản Hề nhấn lại mi, cố gắng muốn cùng Sở Lục Y giải thích, nói cho em ấy biết nếu em ấy có thể cùng người em ấy thích một chỗ, thì nàng cũng thật cao hứng.

“Àn.” Đối với chuyện Sở Giản Hề là đầu gối vẫn luôn thực hiểu biết, Sở Lục Y cũng không trông cậy vào nàng vào lúc đó sẽ nói ra cái gì làm cho mình cao hứng lên được, dứt khoát tiếp tục dụ bắt, “Sở Giản Hề, chị nói tôi lên đại học yêu thích ai chị đều cũng sẽ giúp tôi?”

“Đương nhiên!” Biết rõ chính mình khó chịu, Sở Giản Hề vẫn rất nhanh đáp, không muốn Sở Lục Y bởi vậy mà lại tức giận, hoặc là đối với chính mình thất vọng.

“Vậy... Vạn nhất tôi cùng tỷ tỷ giống nhau thì sao đây?”

“Àn?” Sở Giản Hề có chút hiểu được, chính là vẫn muốn hỏi nhiều, “Giống nhau?”

“Àn, vạn nhất người tôi thích cũng là nữ nhân thì sao?” Sở Lục Y lôi kéo nàng ngồi vào bên giường, mình cũng ngồi vào trên đùi nàng theo. Trải qua một ít lần đối thoại, Sở Giản Hề tựa hồ cũng đã đem chuyện này cho rằng rất bình thường, nghe được nàng nói như vậy, gật gật đầu, “Ừng hộ nha.”

Trong khoảng thời gian tới nay, mỗi ngày trên mặt tỷ tỷ đều mang theo tươi cười, làm cho người ta liếc mắt một cái cũng liền nắm được nàng đang thực hạnh phúc, thực vui vẻ. Mặc dù đối với Ngôn Du bộ dáng ngốc ngơ vẫn thực không nói gì. Khi Sở Giản Hề ở một mình một người thì vẫn thường sẽ may mắn mình đã ủng hộ tỷ tỷ.

“Như vậy...” Sở Lục Y tươi cười càng tăng lên, đưa tay ôm lấy cổ của nàng, lại tiếp tục nói, “Vậy... Vạn nhất người tôi thích, cũng ngờ ngác giống Ngôn lão sư thì làm sao đây?”

Nàng chính là biết Sở Giản Hề đối với ngôn hành của Ngôn Du đều rất bất mãn, mỗi khi chứng kiến Sở Giản Hề thấy Ngôn Du làm ra vẻ mặt tích tụ, nàng sẽ âm thầm ở trong lòng phun ra một ngụm khinh thường, Sở Giản Hề so với Ngôn Du cũng chả khá hơn chút nào đâu!

“A?” Cái này, Sở Giản Hề lại ngây ngẩn cả người, nhìn thẳng Sở Lục Y, lông mi rồi rầm cùng một chỗ, ánh mắt cổ quái.

“Nhìn tôi như vậy làm chi?” Sở Lục Y giờ lên mi, khẩu khí có chút khó chịu.

“A, Tiểu Y...” Cù kết một lúc lâu, Sở Giản Hề thật cẩn thận mở miệng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Sở Lục Y, sợ bỏ qua một tia nào trên vẻ mặt nàng, “Em không biết...”

“Cái gì?”

Không thể lấy từ trên mặt Sở Lục Y được đáp án, Sở Giản Hề lại nghĩ nghĩ, lúc này mới nói, “Em không phải sẽ cũng yêu thích Ngôn Du đi?”

Sở Lục Y trầm mặc, trong con ngươi một mảnh gọn sóng không sợ hãi, nhìn thẳng Sở Giản Hề, hồi lâu đều chưa nói chuyện.

“Tiểu Y... Sẽ không thật sự...” Thấy nàng lâu như vậy đều không nói lời nào, còn tưởng rằng là nàng chấp nhận, Sở Giản Hề có chút kinh hoàng. Chính là lời còn chưa dứt, Sở Lục Y bỗng nhiên từ trên người nàng chuyển đi, đứng lên, tiếp theo hung hăng một cước dẫm nát lên chân Sở Giản Hề, “Chị cái tên đầu gỗ này!”

“A!” Một cước kia tuyệt đối là dùng hết toàn bộ khí lực đạp xuống, Sở Giản Hề đau đến cơ hồ rơi lệ đầy mặt, nhìn muội muội nổi giận đùng đùng từ trong tủ quần áo cầm lấy quần áo vào phòng tắm tắm rửa, thần tình thống khổ lại không làm gì được.

Tiểu Y làm chi bỗng nhiên lại phát hỏa đây... Đau quá nha... Ô...

...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 70: Chương 70

70, Chương thứ bảy mươi...

Buổi sáng ngày hôm sau... Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất bị tiếng đập cửa của Sở Lục Y đánh thức.

Đêm qua bị mệt nhọc hồi lâu, Sở Nguyệt Xuất chậm chậm mở mắt ra, vẫn cảm thấy thực quá mức mệt mỏi, quyết định một lần nữa nhắm mắt lại ôm Ngôn Du tiếp tục ngủ. Ngôn Du lại vốn là người thích ngủ nướng, ôm lại Sở Nguyệt Xuất, lại càng không muốn rời giường.

Liếc mắt, tự giác tiến vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, ở trong lòng Sở Lục Y không ngừng mắng Ngôn Du đại sắc lang, mệt đến tỷ tỷ bình thường vẫn luôn dậy sớm nhất giờ lại tỉnh không nổi.

Ghé vào trong lòng Ngôn Du hồi lâu sau, Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên mở mắt ra, cảm lên đồng hồ báo thức ở bên cạnh nhìn giờ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Chính là ở cảm giác được Ngôn Du ôm lấy mình, ở nơi bả vai của mình nhẹ cọ tới cọ lui, hít hít mát, tay vòng quanh eo nhỏ của Ngôn Du vận chặt thật mềm tại cái hông của nàng, không chút nào thương tiếc dạo qua một vòng.

“Ô...” Cùng những người khác bất đồng, người bình thường ở vào tình thế không chút nào phòng bị mà bị nhéo tự nhiên sẽ kêu ra tiếng, Ngôn Du lại cù kết khuôn mặt nhỏ nhắn, ô ô kêu lên rồi hướng trong lòng Sở Nguyệt Xuất chui vào.

“Đồ ngốc...” Từ đêm qua trở về sau liền đã quen gọi Ngôn Du cái xưng hô như vậy, Sở Nguyệt Xuất giờ phút này chợt buông tay ra, vừa tức giận lại vừa buồn cười đưa tay gạt nhẹ gương mặt của nàng, “Mau rời giường, buổi sáng tiết thứ hai là tiết Toán đó!”

Mở mắt nhỏ nhìn nhìn Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du theo bản năng nhếch miệng cười cười, lại ở trên vai nàng cọ xát, một lần nữa nhắm mắt lại, lần nữa muốn hướng trong lòng nàng chui.

Người này...

“Ngôn, Du!” Tăng thêm ngữ khí kêu thêm một tiếng, ngữ khí Sở Nguyệt Xuất nghe dĩ nhiên có chút nguy hiểm.

Chu môi, một lần nữa mở mắt ra, bắt gặp Sở Nguyệt Xuất hít hít mắt về mặt uy hiếp, cái miệng nhỏ nhắn đang chu dần buông lỏng xuống, chớp chớp mắt.

Mê hoặc suy nghĩ lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, tiến đến bên mặt Sở Nguyệt Xuất hôn sâu một hơi, cười hít hít nói, “Lão bà sớm.”

Nơi nào đó bởi vì đêm qua vận động vẫn còn mơ hồ đau nhức, lại bởi vì hôm nay dậy trễ mà chán nản, Sở Nguyệt Xuất hơi sững sờ, một chút khí trong lòng liền lập tức tiêu tan, nhìn thấy cái tên ngốc kia khuôn mặt nức ních, sùng nịch cười cười, thanh âm phóng như, “Rời giường...”

“Ngô...” Đem Sở Nguyệt Xuất ôm sát vào, Ngôn Du lại cọ xát, “Chị không phiền lụy sao?”

Nàng nhớ rõ tối hôm qua Sở lão sư mệt mỏi quá trời, sao không ngủ thêm một lát nhỉ?

“Còn không phải tại em!” Nói đến đây liền có bức, Sở Nguyệt Xuất xoa bóp má nàng, dường như lại nghĩ tới cái gì, thân nhiên cười, “Nếu không hôm nay tiết Ngủ vẫn để trước tiết Toán?”

“Hào.” Không chút do dự gạt đầu, Ngôn Du lộ ra nụ cười ngốc hê hê, “Vậy chị mau ngủ, em rời giường.”

Hoi có chút kinh ngạc, Sở Nguyệt Xuất dừng ở người nàng thật lâu sau, khoe môi nổi lên một nét ôn nhu cười yếu ớt, “Đồ ngốc...”

“Mau ngủ!” Ngôn Du bày ra vẻ mặt đứng đắn, giúp Sở Nguyệt Xuất lạp hảo miễn, còn chính mình thì ngồi dậy, “Em đi đánh răng rửa mặt nha.”

Nằm ở trên giường nhìn Ngôn Du rời giường vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, ánh mắt Sở Nguyệt Xuất càng phát ra ôn nhu, nhìn đồng hồ, cũng đứng dậy xuống giường, bởi vì nơi nào đó không thích hợp không khỏi nhăn mi, cố gắng vẫn duy trì tư thế bình thường hướng phòng tắm đi đến, vừa vào cửa chứng kiến Ngôn Du đang rửa mặt, cười cười, tiến lại sau lưng ôm nàng.

Kinh ngạc buông ra khăn mặt, Ngôn Du nhìn nữ nhân trong gương đang ôm mình, “Sao không ngủ nữa?”

“Đi tới trường nhìn không tới chị...” Thanh âm mang theo tia dễ thương, Sở Nguyệt Xuất vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa eo Ngôn Du, “Sẽ không cảm thấy khó chịu sao?”

“Ngô...” Xoay người ôm lấy nàng, Ngôn Du cầm dựa vào bả vai Sở Nguyệt Xuất, “Đứng nga...”

“Àn, cho nên hẳn là chị nên dạy rồi.” Xoa bóp gương mặt của nàng, Sở Nguyệt Xuất khẽ cười nói.

“Chính là... Chị mệt chết đi a...”

“Em là không muốn gặp chị phải không?” Cố ý lạnh mặt xuống, Sở Nguyệt Xuất buông nàng ra, hừ lạnh một tiếng.

“Em... Em... Không... Không phải a...” Ngôn Du vội vội vàng vàng giải thích, “Em... Em chỉ muốn... Chính là...”

Cái từ đó đó, là cái từ mà...

Cau mày, cố gắng nghĩ về từ ngữ chỉ cái mà chính mình cần biểu đạt, Ngôn Du ấp úng hồi lâu, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, “Cái kia... Cái kia đau...”

“Vèo...” Cố ý phụng phịu chọc nàng, Sở Nguyệt Xuất lạp tức cười ra tiếng, “Đồ ngốc, đau lòng thì nói đau lòng, còn cái kia đau...”

Nếu người không biết còn tưởng rằng làm sao nàng đau đâu.

(Editor: Tui lại nghĩ cái khác đau cơ~ (^3^))

“Đứng nga, đau lòng, hắc hắc...” Không nhớ rõ là ở nơi nào nhìn qua từ này, Ngôn Du ngây ngốc cười cười, lại đột ngột thu hồi cười, “Cho nên... Cho nên chị mau ngủ đi...”

Lại trầm mặc một hồi, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười, đem Ngôn Du đẩy dời ra khỏi cửa, “Mau đi ra đi.”

“Ngô...”

“Nghe lời.”

“Nha...” Ngoan ngoãn gạt đầu, Ngôn Du từ trong phòng tắm đi ra ngoài, đi chưa tới hai bước bỗng nhiên tỉnh ngộ, một lần nữa lê lét trở về, “Không đứng, chị...”

“Ngoan.”

“... Nha.”

Nhìn thấy Ngôn Du xoay người lại, Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, cầm bàn chải đánh răng.

Kỳ thật... Là nàng đột nhiên cảm giác không muốn buổi sáng không thể nhìn tới Ngôn Du... Cho nên...

Chính là lấy tính tình của nàng, làm sao có thể nói trắng ra là muốn theo sát Ngôn Du.

Thay đổi quần áo xong đứng ở cửa phòng tắm thò đầu nhìn vào, Ngôn Du thần tình đầy ngạp lo lắng.

Trên mạng nói, lần đầu tiên của nữ nhân đau lưng, tối hôm qua Sở lão sư...

Nhiều lại mi bữu môi quay đầu, mắt nhìn một ít vết máu trên ra giường, Ngôn Du không ngừng tự trách cúi đầu nín lấy góc áo.

Khăng định rất đau...

“Thế nào?” Sở Nguyệt Xuất mới bước ra phòng tắm liền bắt gặp bộ dáng đó của nàng, sờ sờ má nàng, ôn nhu hỏi.

“Rất đau đi?” Ngôn Du ngẩng đầu nghiêm túc nhìn nàng, tay cũng cầm lấy tay nàng, “Thực xin lỗi...”

Vốn là sừng sốt, tiếp theo liền hiểu được, Sở Nguyệt Xuất nhẹ cười, “Đồ ngốc...”

“Ngô... Ngô... Chị ngủ tiếp một lát đi...” Ngôn Du loạng choạng nắm tay nàng, trong con ngươi một mảnh trong suốt, “Tiết Ngừ vấn đề em thay, đợi... Đợi chị không đau nữa thì cho chị dạy vào tiết Toán nha.”

Sờ lão sư nhất định là bởi vì lo lắng chậm trễ lịch dạy học của học trò nên mới muốn đến trường đi.

“Em cứ như vậy không muốn gặp chị à?” Sở Nguyệt Xuất nhìn xuống mảnh lòng trần đầy nhu tình như nước, “Hôm nay đổi tiết không cần nhìn đến chị, ngày mai cũng không cần gặp chị có phải hay không?”

Đột nhiên trừng lớn mắt, thần tình Ngôn Du cực kỳ vô tội, vội vàng vàng giải thích, “Em... Em không có... Em... Em là... Muốn...”

Tính khí mỗi lần căng thẳng liền nói lắp này, cũng không biết khi nào mới có thể bỏ đây.

“Tốt lắm, ra trước bên ngoài chờ chị.” Lắc đầu, Sở Nguyệt Xuất xoa bóp gương mặt của nàng, “Tiểu Y phải làm cơm thật sớm, ngoan ngoãn ngồi xuống chờ chị ra ngoài có biết không?”

Lặng lặng nhìn nàng vài giây, ủy khuất chu môi, Ngôn Du nghe lời hướng ra phía ngoài đi.

Chờ nàng sau khi rời khỏi liền mở ra tủ quần áo thay đồ, nghĩ đến đáng đáp Ngôn Du vừa rồi, nhẹ cười, lúc Sở Nguyệt Xuất theo trong phòng đi ra ngoài Ngôn Du quả nhiên rất nghe lời ngồi ở cạnh bàn cơm chờ mình, mà Sở Lục Y lại quái dị nhìn Ngôn Du.

Nghe được tiếng bước chân lập tức quay đầu, vừa nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất đi ra, Ngôn Du đứng lên hướng tới chỗ nàng chạy vài bước, muốn đưa tay đỡ nàng, lại bị một tia mắt lạnh của nàng bắn lại khiến động tác đông cứng tại chỗ, càng phát ra ủy khuất, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở sau lưng nàng.

“Tỷ...” Liếc mắt một cái liền nhìn ra bước chân Sở Nguyệt Xuất có điểm gì là lạ, Sở Lục Y hung hăng trừng mắt nhìn Ngôn Du, đưa bữa sáng phóng tới chỗ ngồi bình thường của Sở Nguyệt Xuất.

Rõ ràng lần trước đều đã làm qua cái gì kia liền không phải là lần đầu tiên, tỷ như thế nào sẽ đi đứng khó khăn như vậy, nhất định là do Ngôn Du rất sắc, chỉ biết khi dễ tỷ mà thôi! (Editor: Oan uống Tiểu Du quá dễ

~)

Ánh mắt vừa tiếp xúc với ánh mắt hung tợn của Sở Lục Y, Ngôn Du lập tức chột dạ cúi đầu.

Dù sao cũng hoàn toàn đem tỷ tỷ người ta ăn xong lau sạch rồi, nhất định sẽ gặp người hận a.

Đem chén cháo trước mặt mình để ở trước mặt Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất sùng nịch sờ sờ đầu nàng, “Nhanh ăn đi.”

“Nha.” Cầm lấy muỗng thật nhu thuận ăn cháo, Ngôn Du từ đầu tới đuôi cũng không dám nhìn Sở Lục Y, còn có Sở Giản Hề mới rửa mặt xong đi ra ăn điểm tâm chẳng dám liếc mắt một cái.

“Tiểu Hề, tại sao lại là từ trong phòng Tiểu Y đi ra vậy?” Sở Lục Y thấy tỷ tỷ đem cháo cấp Ngôn Du, trong lòng âm thầm phun ra bức bối, một màn này chân tướng chính là uy con chó nhỏ, nhưng một giây sau, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy Sở Giản Hề từ trong phòng Sở Lục Y đi ra, liền nghi hoặc mở miệng.

“Nga, đã lâu không cùng Tiểu Y cùng nhau ngủ...” Sở Giản Hề chính là không hiểu sao cảm thấy một trận chột dạ, ngồi vào bên cạnh bàn, tiếp nhận cháo Sở Lục Y đưa tới, lại nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, nhớ tới đêm qua Sở Lục Y bởi vì mình nói một câu mà hung hăng đập mình một cước, lại cảm giác được chân mình thật sự là vô cùng đau đớn.

Không phải là chỉ hỏi Tiểu Y có phải yêu thích Ngôn Du hay không, làm gì đến nỗi đập nàng một cước như vậy, đau chết...

Hơn nữa vào lúc ngủ, Tiểu Y còn xoay lưng không thèm để ý tới nàng.

Sớm biết vậy sẽ không hỏi...

Sở Nguyệt Xuất nào biết rằng Sở Lục Y cùng Sở Giản Hề trong lúc đó đã xảy ra chuyện, chính là nhìn hai người, cười nhẹ lắc đầu, “Hai người các em thật đúng là mãi không lớn.”

Mãi không lớn... Là cái tên gia hỏa đang mãi miết húp cháo, uống đến khóe miệng tràn cháo đi.

Sở Giản Hề mãi miết húp cháo có vẻ như thực chột dạ bị liếc một cái, ho nhẹ một tiếng, không dám chế nhạo tỷ tỷ mình.

“Ngô, chị thật sự cần đến trường sao?” Người từ đầu tới đuôi đều thực thành thật húp cháo rất nhanh liền ăn no, ngồi thẳng người, cũng không quản khóe miệng của mình còn dính hạt cơm, nhìn về mặt Sở Nguyệt Xuất còn thật sự nói ra, “Trước tiên có thể dạy tiết Toán, ngày mai dạy hai tiết Ngữ văn, lại không có...”

Lời còn chưa dứt, Sở Nguyệt Xuất đã muốn rút ra tờ khăn giấy nhẹ nhàng giúp nàng lau khóe miệng, hai người tầm mắt nhất hoà vào nhau, Ngôn Du liền không phản bác được gì.

Trong con người kia đầy ngập ôn nhu mời nàng thật không nói thành lời a, thậm chí cứ như vậy mà chết chìm ở bên trong.

Lại bắt đầu rồi...

Sở Lục Y nâng trán, vội vàng lo liệu cơm nước xong, đứng lên đi đến bên cạnh Sở Giản Hề vừa ăn cơm vừa một bên ngắm hai người họ, đưa tay vò rối tóc của nàng “Sở Giản Hề...”

“Àn?” Đối với hành vi như vậy của muội muội đã thập phần quen thuộc, Sở Giản Hề để chén xuống, quay đầu xem Sở Lục Y.

Sở Lục Y đối với nàng bĩu môi, hạ giọng, “Làm bóng đèn rất vui vẻ sao?”

“Ồ...” Phục hồi tinh thần lại, mắt nhìn Ngôn Du đã gục xuống bàn gần người, còn có tỷ tỷ đã thu liễm thần sắc tiếp tục ăn cơm, Sở Giản Hề lắc đầu, đi theo Sở Lục Y cùng nhau trở về phòng.

“Tiết Ngôn lão sư dạy là ở tiết thứ hai, tiết của tỷ là tiết thứ ba, có thể không cần như vậy vội vã đến trường?” Sở Lục Y xem thời gian, đeo túi sách lên lưng, nhìn Sở Giản Hề, “Chị muốn ở đây làm bóng đèn?”

“Không muốn!” Mặc dù là tám giờ đi làm, Sở Giản Hề vẫn lập tức lắc đầu, nghĩ nghĩ, “Tiểu Y, chị đưa em đến trường đi.”

“Tại sao muốn vậy?” Nhu dục mắt hồng giảo đi ý cười trong mắt, thanh âm Sở Lục Y thật thản nhiên.

“Chị đưa em đi, bằng không chị không biết sớm như vậy đi cục cảnh sát để làm chi nha.” Sở Giản Hề từ trên người Sở Lục Y cầm lấy túi sách, mặt nhăn nhu mày, “Nặng như vậy?”

“Được rồi.” Sở Lục Y có vẻ như thực miễn cưỡng đáp.

---

Editor: Thi xong, vui vẻ, phấn khởi và mình đã trở lại đây

~P/s: Ăn chơi hậu thi nên bị cảm thê thăm T\_\_T

...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 71: Chương 71

71, Chương thứ bảy mươi mốt...

Cách cuối kỳ thi càng ngày càng gần mà lão sư của năm môn thoát nhìn so với bình thường vẫn không khác là mấy.

Khụ, một tháng thi một lần, chứng thật là không có gì có cần phải không-giống-với-bình-thường a.

Ngày hôm đó sau khi tan học cận giữa trưa, Ngôn Du dùng ánh mắt lén lút nhìn Sở Nguyệt Xuất ở một bên thu dọn đồ đạc còn có Sở Lục Y đang đứng ở cửa, trong lòng từng đợt gãi ngứa khó nhịn.

Giống như đã muốn hơn một buổi cuối tuần không có tới nhà Sở lão sư a...

Sở lão sư nói, không thể chỉ nói mỗi chuyện yêu đương mà không quản tỷ tỷ... Ngô, kỳ thật nàng cũng không có mặc kệ tỷ tỷ nha, kỳ thật nàng cũng rất để ý tới tỷ tỷ, chính là... Chính là suốt ngày vẫn luôn rất muốn cùng một chỗ với Sở lão sư, nàng cũng không biết vì sao nữa.

“Phát cái gì ngốc đó...” Thu thập xong đồ đạc rồi đi đến bên cạnh Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nâng tay bắn vào cái trán của nàng, “Về nhà.”

“Nha... Nha...” Ngôn Du vội vàng gạt đầu, đeo tay nải tà tà đứng lên, hai người cùng đi ra khỏi văn phòng.

Kết quả, tính cả Sở Lục Y ở đó, ba người đi chưa được mấy bước thì Ngôn Du đã bị một nữ sinh với hai mắt đỏ bừng ngăn cản, nữ sinh kia cho dù hai mắt đỏ bừng nhưng cũng như trước lộ ra vẻ mặt quật cường.

Chúng kiến người đến là ai, Sở Nguyệt Xuất hơi hơi sùng sốt, tiếp theo hình như hiểu ra gì đó mà liếc Ngôn Du bên cạnh một cái, không nói gì.

Chính là Ngôn Du lại một mực chờ Sở Nguyệt Xuất nói chuyện, nàng không biết nên xử lý chuyện nữ sinh này như thế nào hết.

“Ngôn lão sư, là có chuyện gì xảy ra cho nên mới chán ghét em?” Về mặt Sở Nguyệt Xuất rõ ràng không tính nói chuyện, Ngôn Du thì đang nghĩ ngợi nên làm cái gì bây giờ, bất thành lĩnh nữ sinh nọ mở miệng, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, âm rung không chỗ che giấu.

Hơi hơi nhủ mi, Sở Nguyệt Xuất mấp máy thần, còn chưa nói chuyện.

“Tôi...” Há mồm, Ngôn Du có chút luống cuống níu lấy góc áo, mắt lại nhìn Sở Nguyệt Xuất ở một bên, bối rối không biết nên trả lời như thế nào.

“Sở lão sư, em có thể một mình cùng Ngôn lão sư nói vài câu được không?” Nữ sinh đem tầm mắt dừng ở trên người Sở Nguyệt Xuất, hơi có chút địch ý nói.

“Ân, có thể.” Nhẹ nhàng gật đầu, Sở Nguyệt Xuất đối với Ngôn Du đang ở một bên âm thầm cười, “Ngôn lão sư, tôi cùng Tiểu Y đi trước.”

“A? Không...” Ngôn Du hướng chỗ Sở Nguyệt Xuất bước từng bước, mới vừa muốn nói thì Sở Lục Y đã mang khuôn mặt quý dị hướng nàng phát phát tay nói thành “Tái kiến”.

Tuy rằng có điểm chậm chạp, tuy rằng nhận thức trong chuyện tình cảm rất thấp, nhưng Ngôn Du vẫn biết ở trong trường học hẳn là nên tránh hiềm nghi, giờ phút này chỉ có thể tro mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y xuống lầu mà không khỏi bất lực.

“Ngôn lão sư... Cùng Sở lão sư quan hệ tốt lắm?” Nữ sinh một mực quan sát về mặt Ngôn Du, thấy nàng từ lúc Sở Nguyệt Xuất rời đi sau liền hơi hơi chu môi, ánh mắt càng phát ra thâm trầm.

“Ân... Em tìm cô có chuyện gì không?” Ngôn Du đối với vấn đề này chọn tránh mà không đáp, mà là ra về bình tĩnh hỏi lại nữ sinh, cảm thấy cũng đã rõ ràng.

Từ ngày ở chỗ Sở Nguyệt Xuất luyện tập mà phát hiện ra việc nữ sinh này thô lộ, nàng liền thấp phần cố gắng tránh đi nữ sinh này, cho dù bởi vì chức trách mà không có biện pháp tránh đi câu hỏi của nàng thì mình cũng sẽ tận lực lãnh đạm, để tránh khiến cho Sở Nguyệt Xuất không thoải mái. Chính là không nghĩ tới, nữ sinh này lại có thể cứ như vậy đem nàng cản lại, hơn nữa theo ý tứ của Sở lão sư, rõ ràng là mời nàng tự xử lý sao cho thích đáng.

Thế nhưng nàng căn bản không biết nên xử lý như thế nào nha...

Nàng lại không biết là, trong khoảng thời gian này, Sở Nguyệt Xuất ở tại cửa trường học đã gặp Ngôn Tĩnh lái xe tới đón nàng.

Từ sau khi Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất xác định quan hệ xong, Ngôn Tĩnh thật sâu cảm nhận được loại cảm giác “muội muội gả đi ra ngoài như bát nước đổ đi”, tuy rằng thái độ của Ngôn Du đối với mình so với trước kia lúc lạnh lúc nóng thì đã muốn tốt lên rất nhiều, chính là... Tựa hồ không có lúc nào là không nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, mời vị tỷ tỷ như nàng luôn luôn rất thương yêu muội muội không khỏi cảm thấy bị ăn dấm.

“Tiểu Du như thế nào...” Bất gặp Sở Nguyệt Xuất cùng Sở Lục Y xuất môn, nhưng lại không thấy bộ dáng luôn luôn nhu thuận của muội muội ở bên cạnh Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Tĩnh liền từ trên xe bước xuống, có chút nghi hoặc nhìn Sở Nguyệt Xuất.

Chẳng lẽ cãi nhau?

“Ân, có một học sinh đang cùng nàng thảo luận vấn đề.” Sở Nguyệt Xuất vẫn như cũ một vẻ mặt bình tĩnh, chính là Ngôn Tĩnh lại có thể dễ dàng từ trong mắt nàng thấy ra tia không hề bình tĩnh chút nào.

Hay là... Thật sự cãi nhau?

“Trong chốc lát hẳn là sẽ xuống ngay thôi...” Nhìn thấy Ngôn Tĩnh trung cầu ánh mắt, Sở Nguyệt Xuất mấp máy thần, mở miệng lần nữa, thanh âm đã giảm nhanh độ ấm.

Tuy rằng đã lặp đi lặp lại nhiều lần tự nói với chính mình rằng, đây chẳng qua chỉ là học trò thích thầy cô giáo thôi, nhưng vẫn không nhịn được chuyện mình không thoải mái.

Ngôn Du cái đồ ngốc kia, lại có thể nhận\* người tới như vậy.

\*hút gái

“Tôi đi lên xem một chút.” Trầm mặc vài giây, Ngôn Tĩnh đối với Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, liền hướng bên trong đi đến.

Sở Lục Y nhìn Ngôn Tĩnh nhanh hơn cước bộ, vội vàng hướng lầu đi đến, vẻ mặt có chút quý dị.

Tỷ tỷ Ngôn Du a...

Có lẽ là bởi vì chính mình đối với Sở Giản Hề có mục đích bất lương, cũng có lẽ là do Ngôn Du lần đầu tiên say rượu đã một phen nói ra lời thật mời nàng cho đến hiện tại cũng còn nhớ rõ rành mạch. Sở Lục Y mỗi khi thấy Ngôn Tĩnh đều không nhìn được lo lắng thay cho tỷ tỷ, chính là lại không dám nói cho tỷ tỷ biết chuyện Ngôn Du trước kia từng mang thứ cảm xúc không chỉ đơn giản là cảm tình với Ngôn Tĩnh.

Thờ dài, mày Sở Nguyệt Xuất hơi nhú lại, nhưng vẫn duy trì bộ dáng lãnh đạm đối Sở Lục Y nói, “Đi thôi.”

“Tỷ, thật sự không đợi Ngôn lão sư sao?” Cho dù người ngăn đón Ngôn Du là người Ngôn Du căn bản không có khả năng thích, cho dù biết rõ Ngôn Du sẽ không làm ra chuyện thực xin lỗi tỷ tỷ nhà nàng, nhưng Sở Lục Y vẫn có thể minh bạch cái loại tâm tình này của tỷ tỷ. Tựa như... Rõ ràng có đoạn thời gian Sở Giản Hề đã muốn xác định là không thể nào có tình cảm với vị sư huynh kia, chính là nàng vẫn sẽ thực lo lắng.

“...” Sở Nguyệt Xuất miễn cưỡng cười, “Chị tin tưởng nàng, tỷ tỷ của nàng cũng đã đến đây, chúng ta đi trước đi.”

“Được rồi.” Sở Lục Y không cần nhiều lời nữa, gật gật đầu, tính cả tỷ tỷ cùng nhau ly khai trường học.

...

Ngôn Tĩnh vội vàng đi đến tầng lầu văn phòng của Ngôn Du vừa lúc nghe được nữ sinh kia đối với Ngôn Du thổ lộ, “Ngôn lão sư nhất định đã thấy câu nói trong cuốn vở đó, được rồi, em thích cô, em cảm thấy vẫn là gặp mặt nói thì tương đối tốt hơn.”

Ngôn Tĩnh đại khái đã có thể lý giải đáng đáp Sở Nguyệt Xuất vừa rồi là do chuyện gì mà nên.

“Cô... Cái kia... A...” Bỗng nhiên bị gặp mặt thổ lộ, khuôn mặt Ngôn Du thẳng cái đỏ bừng, theo bản năng lui về sau từng bước, “Cái kia... Cái kia... Bạch đồng học...”

“Ngôn lão sư vì cái gì lại không trực tiếp kêu tên của em?” Nữ sinh thấy nàng lui về sau, cũng đi về trước từng bước tới gần Ngôn Du, dường như nhớ ra cái gì đó, ánh mắt có vẻ thập phần căm giận, “Lão sư đều trực tiếp kêu Sở Lục Y là Tiểu Y!”

“A... Đó là... Đó là bởi vì...” Ngôn Du chứng thật là có sửa lại kêu Sở Lục Y thành “Tiểu Y”, dù sao quan hệ của hai người hiện tại liên tương đương như tỷ phu cùng em vợ không phải sao, làm sao có thể mới lạ gọi là “Lục Y đồng học” chứ.

Ôm ngực đứng ở cửa thang nghe muội muội nói lời này, Ngôn Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu.

Muội muội của nàng quả nhiên vẫn là đáng đáp như vậy, cho dù có ở cùng Sở Nguyệt Xuất cũng vẫn ‘khẩu ngu lưỡi chuyết’, không biết cự tuyệt người, cũng không hiểu xử sự với người ngoài nên như thế nào mới đúng.

Cũng là bởi vì vậy mà qua nhiều năm như thế, người muốn tới gần Ngôn Du đều dần rời đi.

Nghĩ từ nhỏ đến lớn nhưng thật ra có rất nhiều người muốn tiếp cận Ngôn Du, tuy nhiên cũng bởi vì Ngôn Du chậm chạp cùng ngốc nghếch mà buông tha cho, Ngôn Tĩnh không khỏi cười bó tay.

“Chẳng lẽ là bởi vì Sở lão sư?” Nữ sinh nhăn mi, lại hướng Ngôn Du tới gần thêm từng bước, “Ngôn lão sư... Cùng Sở lão sư là quan hệ như thế nào?”

“A? Cô...” Ngôn Du càng luống cuống, đối mặt với việc nữ sinh này từng bước ép sát hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh đi tới, hướng Ngôn Du hô một câu.

“Tỷ tỷ!” Gặp Ngôn Tĩnh xuất hiện, Ngôn Du lập tức nhẹ thở ra, thực nhanh chóng nhìn nữ sinh nọ liếc mắt một cái, hướng Ngôn Tĩnh chạy tới.

Nữ sinh còn chưa kịp phản ứng liền thấy Ngôn Du đã chạy đến bên người Ngôn Tĩnh, thấy một màn Ngôn Tĩnh đưa tay mang theo tia sùng nịch cười khẽ vuốt đầu Ngôn Du, trong lúc nhất thời ghen ghét dữ dội, chính là ngoài mặt vẫn cố gắng giữ vững bình tĩnh.

“Ồ, vậy, Bạch đồng học, cô phải về nhà, em cũng nhanh về nhà đi.” Ngôn Du một tay lôi kéo tay Ngôn Tĩnh, một tay hướng nữ sinh quơ quơ, “Ba ba mẹ mẹ của em hẳn lo lắng.”

“Ngôn lão sư...”

“Ngô, đứng rồi!” Vội vội vàng vàng muốn chạy trốn, vào thời khắc này Ngôn Du bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì liền dừng bước lại, ho khan, “Cái kia, Bạch đồng học, tháng sáu muốn thi tốt nghiệp trung học rồi, vẫn là nên đem lực chú ý đặt vào học tập đi.”

Vừa nói hết lời, Ngôn Du liền kéo Ngôn Tĩnh xuống lầu tốc độ nhanh hơn, bên tai đỏ hồng không khác gì bị đốt qua.

Thẳng đến khi xuống lầu nữ sinh kia cũng còn chưa xuống cùng, Ngôn Tĩnh mới cười khẽ một tiếng, “Tiểu Du lại có thể biết nói lời kia một phen, là Sở lão sư dạy sao?”

“Ngô, không phải...” Ngôn Du có chút ngượng ngùng nói, “Ngày đó trong văn phòng có một lão sư đang cùng học trò nói chuyện, em không cẩn thận nghe được...”



“Ha ha, Tiểu Du quả nhiên vẫn rất giống với trước đây nha, thực hút người.” Ngôn Tinh lười kéo tay nàng hướng tới xe, vừa đi vừa nhẹ giọng cười, vừa nghĩ tới bộ dáng lúng túng của Ngôn Du vừa rồi, đã cảm thấy buồn cười.

“Ngô, mới trước đây?” Ngôn Du nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu xem tỷ tỷ, thần tình khó hiểu.

Nàng khi nào thì hút người... Ngô, là hút người chán ghét đi?

Đến tận đây, lông mi Ngôn Du lập tức củ kết, “Tỷ tỷ, nữ sinh kia... Nên làm cái gì bây giờ nha?”

Thật đáng sợ... Ô...

“Àn, cái này sao, chị cũng không rõ lắm...” Nghĩ đến chuyện học trò thích giáo viên, Ngôn Tinh liền theo bản năng nghĩ đến người nợ ở buổi sáng hôm nay còn chạy tới đưa thuốc cho mình, cảm thấy nhất quý, lo lắng muội muội sẽ xem ra mình dị thường, lại bổ sung, “Em có thể hỏi Sở lão sư.”

“Ngô...” Nói đến Sở Nguyệt Xuất, mày Ngôn Du nhíu lại càng chặt hơn.

“Như thế nào?” Cố gắng vượt xuống nỗi lòng bỗng nhiên gọn sóng rồi lại như cỏ mọc tràn lan, Ngôn Tinh nghi hoặc nhìn Ngôn Du.

“Tỷ tỷ... Sở lão sư... Ngô... Nàng giống như đều không hề ăn dấm...” Trong mắt Ngôn Du lộ ra nồng đậm không yên tĩnh, “Nàng... Có phải... Không thêm đề ý không? Hay là... Không sao cả?”

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72: Chương 72

72, Chương thứ bảy mươi hai...

“Tiểu Du...” Ngồi vào xe, Ngôn Tinh giúp Ngôn Du đang ngồi ở ghế phụ buộc dây an toàn, nhìn nàng thần tình nhíu chặt, có một tia đau lòng.

Này... Chính là suy tính thiệt hơn đi.

Muội muội chậm chạp của nàng lại có thể cũng sẽ vì tình yêu mà suy tính thiệt hơn ư...

“Tỷ tỷ... Sở lão sư là không cần em sao?” Khuỷu tay Ngôn Du bám lấy cửa kính xe nâng cảm lên, cặp con ngươi đen bóng giờ phút này đã tràn ngập mê man, “Cho nên... Mới có thể phóng tâm mà để cho em một mình một người với Bạch đồng học... Sau đó chính mình rời khỏi...”

Cho tới nay đối với đoạn tình cảm lưu luyến giữa Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất vẫn chưa hoàn toàn nhận, chính là giờ phút này chứng kiến bộ dáng muội muội khó chịu, Ngôn Tinh lại cảm thấy cực kỳ đau lòng. “Chị vừa mới ở cửa trường học đụng phải Sở lão sư.”

“Àn...” Ngôn Du như trước chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, nhưng Ngôn Tinh lại càng cảm thấy đau lòng, liền tiếp tục nói, “Chị nhìn ra được, nàng cũng thật khó chịu.”

“Tỷ tỷ đang an ủi em đi...” Ngôn Du dặt khéo miệng cười cười, “Tựa như trước đây tiểu bằng hữu không cho em chơi chung, tỷ tỷ cũng sẽ trăm phương ngàn kế tìm lý do để giải thích...”

Cũng là bởi vì tỷ tỷ luôn luôn yêu thương mình như vậy cho nên mới làm cho mình một lần nhận định tỷ tỷ mới là người trọng yếu nhất trên đời, là người mà mình cả đời cũng sẽ không bỏ xuống, kết quả... Lạc Học Khâm lại xuất hiện.

Lại nói tiếp... Tỷ tỷ còn không có giải thích cảm tình đối với Lạc Học Khâm rốt cuộc là như thế nào đâu.

Đến tận đây, Ngôn Du quay đầu, thấy Ngôn Tinh bởi vì lời của nàng muốn nói lại thôi, “Tỷ tỷ lần trước còn chưa nói với em có thích cái tên Lạc Học Khâm kia không đâu.”

Chợt nghe muội muội hỏi như vậy, trên xe còn bày thuốc buổi sáng Hạ Kiều Mộc đưa tới, Ngôn Tinh không hiểu sao một trận chợt dạ, miệng chu lên, vẫn là không đem lời nói ra miệng.

“Tỷ tỷ không thích?” Ngôn Du không rõ trên mặt tỷ tỷ một ít bối rối là có chuyện gì vậy, chính là cảm thấy có thể mình nhìn lầm rồi, như trước chấp nhất, “Tỷ tỷ nếu không thích, em giúp chị cùng ba ba nói.”

Miền cường xả ra tươi cười, Ngôn Tĩnh cố gắng duy trì bình tĩnh, “Àn... Chuyện của mình, em cũng còn chưa đủ dũng khí nhường ba ba biết đâu, em còn muốn quân tử tý a?”

“Ngô...” Xe vào lúc này đã muốn chạy nhanh vào tiểu khu mà các nàng ngu, Ngôn Du nhúc nhủ đầu, nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất lại có thể phóng tâm đem mình bỏ ở trường học, chu chu môi, bất quá vẫn là rất nhanh đáp, “Chuyện em cùng Sở lão sư nếu bị ba ba biết mà nói, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà... Sở lão sư có nói, không thể cùng người không thích kết hôn, bằng không sẽ là chuyện không vui cả đời nha... Tuy rằng có thể ly hôn, chính là... Chính là không giống với...”

Khi đình hạo, Ngôn Tĩnh không có lập tức mở xuống xe mà là quay đầu nhìn Ngôn Du, “Tiểu Du là đã làm xong chuẩn bị, quyết định bị ba ba đuổi ra khỏi nhà, thật không?”

“Àn!” Ngôn Du không do dự chút nào dùng sức gật đầu, “Ông ấy chắc chắn sẽ không đồng ý em cùng một chỗ với Sở lão sư.”

Nghे nói tình yêu cùng tình thân luôn khó có thể nhịp nhàng, luôn luôn sẽ có một bên phải bị thương tổn, nếu là như vậy... Nàng là ích kỷ a, dù sao chắc chắn sẽ không miễn cưỡng chính mình đi khuất tùng ba ba.

“Vây... Chị cùng mẹ thì sao đây?” Chứng kiến cổ áo somi của Ngôn Du không để ý tới, Ngôn Tĩnh đưa tay giúp nàng lap hạo, thanh âm thật thấp, “Em bị đuổi đi ra, chị cùng mẹ làm sao bây giờ?”

“Em...” Nháy mắt mấy cái, Ngôn Du vô tội nhìn Ngôn Tĩnh, hồi lâu sau, “Mẹ cùng một chỗ với ba ba, tý tý... Ngô, tý tý cũng sẽ có người thích... Tý tý còn chưa nói đâu, có thích Lạc Học Khâm hay không?”

Ngôn Du một phen nói, Ngôn Tĩnh tự nhiên là nghe, trong lòng không khỏi một trận rung động rồi lại cố ý muốn che giấu, cho nên mới bèn đưa lực chú ý đặt ở việc Ngôn Du sẽ bị ba ba đuổi ra khỏi nhà, nhưng mà Ngôn Du thật sự là một người rất cố chấp, muốn mình bạch một vấn đề liền phải gặng hỏi đến cùng, quyết không buông bỏ...

Mời nàng trả lời thế nào đây?

Kỳ thật nói thẳng ra là không thích sao...

Cẩn môi, Ngôn Tĩnh lắc đầu, cười đến có chút chua xót, “Tốt lắm, Tiểu Du, không nói trước chuyện này được không, chúng ta xuống xe ăn com”

“Không được, không muốn, tý tý lại nói sang chuyện khác...” Ngôn Du giữ chặt tay Ngôn Tĩnh, vẻ mặt còn thật sự chăm chú, “Tý tý biết em ngu ngốc, cho nên chị một khi nói sang chuyện khác, em sẽ cũng đi theo...”

Có chút kinh ngạc nhìn Ngôn Du, hồi lâu sau, Ngôn Tĩnh thở dài, “Em nhất định là muốn cho ba mẹ thương tâm, chẳng lẽ chị cũng muốn làm vậy sao?”

Lông mi rối rắm cùng một chỗ, Ngôn Du rất khó hiểu nhìn tý tý, hồi lâu đều chưa có lấy lại tinh thần.

“Tốt lắm, ăn com đi...” Mở cửa xuống xe, Ngôn Tĩnh nhìn người vẫn còn sững sờ tại chỗ, liêu liêu tóc dài, “Tiểu Du...”

“Nha...” Phục hồi tinh thần lại cũng đi theo mở cửa xe đi xuống, Ngôn Du vừa đi vừa nghĩ có thích Lạc Học Khâm hay không cùng có thể nhường ba ba mẹ thương tâm thì có quan hệ gì, lại không biết, Ngôn Tĩnh chính là theo bản năng liền nói như vậy, chẳng qua là, cũng không phải bởi vì nguyên nhân là Lạc Học Khâm

Hợp với vài ngày đều rối rắm vấn đề này, Ngôn Du giờ phút này là đang gục xuống bàn, thần tình nghi hoặc.

Chẳng lẽ là bởi vì lão đầu tử cố chấp kia, hứa tý tý không lấy chồng liền cấp Lạc Học Khâm?

Bật ngồi dậy, thần tình nghiêm túc, tựu thời điểm tức giận đều là bộ dáng đáng yêu tức giận, bộ dáng Ngôn Du lần này nhường Sở Nguyệt Xuất ở một bên thường thường sẽ liếc nhìn nàng buồn cười lắc đầu, lại tiếp tục cúi đầu làm chuyện của mình.

Mấy ngày nay Ngôn Du giống như là lạ, liền xem bộ dáng nàng, chỉ sợ là bởi vì chính mình ngày đó để nàng một mình đối mặt với học trò tên Bạch Hiểu An kia, cho nên mới phát cáu với mình.

Ngôn Du bộ dáng như vậy ngược lại khiến nổi bất an trong nàng hơi an ổn xuống.

Mặc dù biết Ngôn Du thân thể, biết Ngôn Du một lòng một dạ đều ở trên người mình, nhưng vẫn lo lắng Ngôn Du sẽ không nghĩ nhiều mà cùng với Bạch Hiểu An lau ra lửa, hiện giờ xem ra, đoán chừng là sẽ không.

Chính là...

Nghĩ đến một bên là người yêu của mình, một bên là học sinh của mình, Sở Nguyệt Xuất thật không khỏi nhăn mi.

Tình cảm lưu luyến của nàng cùng Ngôn Du tại trường học là thành sự không thể bại lộ, nàng đương nhiên không có khả năng ở trước mặt học sinh kia bại lộ bí mật. Huống chi...

Động tác sửa bài tập chợt ngừng lại, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy trên bài làm là tên Bạch Hiểu An, thờ dài.

Nàng thật sự thực lo lắng Bạch Hiểu An bởi vì cảm tình đối với Ngôn Du mà ảnh hưởng tới học tập a.

Trong văn phòng thật sự im lặng, chợt nghe tiếng Sở Nguyệt Xuất thở dài, Ngôn Du quay đầu, liếc mắt một cái liền chứng kiến Sở Nguyệt Xuất quay mặt.

Ngô...

Chẳng lẽ là bởi vì gần đây nàng phát cáu với Sở lão sư, cho nên Sở lão sư không vui sao?

Gãi gãi hai má, Ngôn Du nhìn nhìn chung quanh, văn phòng chỉ có mình và Sở Nguyệt Xuất, còn có vị lão sư đang cúi đầu tựa hồ sửa bài tập thôi. Thật cẩn thận chuyển đến bên người Sở Nguyệt Xuất, ngồi xổm xuống, nung cái bàn che giấu, xác định lão sư kia sẽ không thấy mình, lúc này mới kéo kéo tay Sở Nguyệt Xuất để nàng nghe được động tĩnh quay đầu xem mình, thần tình nhu thuận, “Thực xin lỗi...”

“Ân?” Hạ giọng, đối với động tác của Ngôn Du giờ phút này rất là khó hiểu, Sở Nguyệt Xuất sờ sờ đầu nàng, “Làm sao vậy?”

“Em không phải có ý phát cáu với chị...” Ngôn Du lắc lắc tay nàng, chu môi, “Em nghĩ đến chị không sao cả...”

“Ân?” Nay xem ra lại càng khó hiểu, Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn không rõ Ngôn Du đang nói cái gì.

“Chính là... Chị để cho em cùng Bạch đồng học kia ở lại một mình...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du rồi rầm cùng một chỗ, “Chính là... Hả là nên ghen nha...”

Thần sắc nghi hoặc cời ra, thay bằng nụ cười ôn nhu yếu ớt, Sở Nguyệt Xuất mắt nhìn lão sư còn đang sửa bài tập, cũng giảm thấp âm lượng, “Em đang khó chịu chuyện này a?”

Cùng nàng muốn không giống với... Nguyên lai là lo lắng mình không ăn giám sao?

Nàng còn tưởng rằng... Chẳng qua là bởi vì Ngôn Du không biết ứng phó trường hợp kia, cho nên mới tự trách mình không ở lại giúp nàng.

Ngôn Du chậm chạp như vậy, lại có thể cũng sẽ có lúc biến thành thế này a.

“Ân...” Ngôn Du ngửa đầu, thần tình không vui, “Bất quá tỷ tỷ nói, không thể cứ dạng này cái gì cũng không nói liền giận dữ, hẳn là muốn hỏi rõ ràng...”

Trong lòng một mảnh mềm mại, Sở Nguyệt Xuất một tay nhu khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du, “Vậy em hỏi đi.”

“Ngô... Chị... Chị ghen sao?” Ngôn Du mặc cho nàng vuốt ve khuôn mặt của mình, mảy như trước nhú lại, “Luu em cùng Bạch đồng học một mình tại nơi đó, chị không lo lắng em cùng nàng làm chuyện thực xin lỗi chị sao?”

Cái đồ ngốc này...

Sở Nguyệt Xuất ách nhiên thất tiểu, nhìn vào ánh mắt ủy khuất, khóe môi ngoéo lên một cái, không nói gì.

Cũng không biết người này làm sao mà biết nhiều mặt cảm tình như vậy, cư nhiên còn biết hỏi mình vấn đề như vậy, còn tưởng rằng người này cả ngày chỉ biết đùa nghịch mấy khoản đề mục, sẽ không đi hiểu những chuyện này chứ.

“Chị... Chị còn cười...” Vốn là bởi vì Sở Nguyệt Xuất thở dài mà quyết định mở miệng trước đi hỏi, lúc này không chỉ có không có được đáp án mà còn bị cười, Ngôn Du càng ủy khuất, chu chu môi, từ ngồi cạnh liền hướng về sau nhảy lên, “Không đề cho chị nhéo...”

“Hi hi...” Sở Nguyệt Xuất nở nụ cười, ánh mắt lại càng thêm ôn nhu, đối với nàng ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

“Hừ!” Hừ một tiếng, nhưng vẫn thật biết điều chuyển qua, thời điểm ngón tay Sở Nguyệt Xuất hiện lên hai má cũng là thoáng giật giật đầu xong lập tức liền bất động, Ngôn Du này tám bộ dáng khả ái, nhường Sở Nguyệt Xuất lại càng tâm động, mắt nhìn bốn phía, xác định vị trí này sẽ không bị chú ý tới, khom người, rất nhanh hạ xuống hôn Ngôn Du, “Đồ ngốc...”

Mắt nhỏ trừng lớn, Ngôn Du sờ sờ hai má, nhìn Sở Nguyệt Xuất không nói gì.

Sở lão sư nói nha, lúc ban ngày, không được ở văn phòng động tác thân mật... Ngô, Sở lão sư sao lại có thể làm...

“Chị có ghen.” Sở Nguyệt Xuất nhẹ nói lên, “Chính là, em nhìn đoán không ra mà thôi.”

“Thật vậy chẳng?” Vẫn là ngửa đầu, Ngôn Du làm một bộ cục cưng thực tò mò.

“Thật sự.” Kỳ thật về mặt Sở Nguyệt Xuất thấy thế nào cũng đều có thể coi như bình tĩnh, dù sao cũng là đang ở văn phòng, nàng ở trong nháy mắt thất thố liền hỏi thần ngay, cho nên hầu như cố gắng bảo trì bình tĩnh trên mặt không muốn làm cho người nhận thấy không đúng.

Chính là, coi như về mặt Sở Nguyệt Xuất bình tĩnh như thế, lại nói ra lời cũng tựa hồ thực bình tĩnh nhưng Ngôn Du quả thật bởi vì vậy mà vui vẻ không thôi.

Đối với nàng mà nói, lời Sở lão sư nói, liền nhất định là đúng.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 73: Chương 73

73, Chương thứ bảy mươi ba...

Nghiêm chỉnh một buổi sáng đều bởi vì lời nói Sở Nguyệt Xuất mà cười ngây mãi, tự khi đi dạy thanh âm cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Tâm tình Ngôn Du thật tốt, đối với ai cũng là vẻ mặt ngu ngốc cười hề hề.

Sở Lục Y ngồi ở dưới, một tay chống cằm, một tay nắm bút chép lại đề mục mà Ngôn Du cho ở trên bảng đen, liếc mắt một cái, chứng kiến Ngôn Du đứng ở bên cạnh cười ngây ngô, nhìn không được thâm ở trong lòng muốn phun khinh bỉ.

Nàng hiện tại thật có chút hối hận chính mình đã cố gắng thúc đẩy chuyện giữa Ngôn Du với Sở Nguyệt Xuất. Liền như bộ dáng ngu si này của Ngôn Du, ném cho tỷ tỷ nàng, đây không phải là cấp tỷ tỷ tìm một đứa cháu gái cho mình chơi sao...

Phốc...

Bị ý nghĩ này của mình biến thành tự nhiên bật cười, rước lấy ánh mắt nghi hoặc của bạn ngồi cùng bàn, Sở Lục Y nhanh chóng ngồi thẳng thân mình, thu hồi cười, một bộ còn thật sự như đang giải đề.

Bất quá lúc tan học lại là bị kịch của Ngôn Du, nàng bị Bạch Hiểu An cản lại.

“Bạch... Bạch đồng học...” Trên hành lang học trò lui tới, Ngôn Du mạnh mẽ bị người ngăn lại, tập trung nhìn vào thì vẫn là nữ sinh ngày đó cùng mình thò lỏ, làm thành một trận bối rối.

“Ngôn lão sư, cái này cho cô.” Bạch Hiểu An đưa cho Ngôn Du một cuốn sổ vốn thoát nhìn thập phần tinh mỹ, sau đó xấu hổ chạy đi, chỉ để lại Ngôn Du vẻ mặt không hiểu nổi.

Mới từ lớp bên cạnh dạy xong tiết Ngữ văn đi tới, Sở Nguyệt Xuất vừa khéo thấy một màn như vậy, tầm mắt dừng ở cuốn sổ trong tay Ngôn Du, tạm dừng vài giây, vẻ mặt hồ hững xoay người hướng văn phòng đi.

Ngôn Du căn bản không có thấy Sở Nguyệt Xuất, cúi đầu, mắt nhìn cuốn sổ, bất đắc dĩ ngẩng lên đầu, bắt gặp Sở Nguyệt Xuất đi ở phía trước, lập tức chạy vài bước đuổi kịp, “Sở lão sư Sở lão sư...”

“Ân.” Sở Nguyệt Xuất tiếng nói thản nhiên đáp lại.

“Ngô, làm sao chị đi nhanh như vậy...” Ngôn Du ‘nhắm mắt theo đuôi’ theo sát Sở Nguyệt Xuất, hứa là bởi vì trong ngày thường luôn đi đường chậm rì rì, lại lung lay thành ra có loại cảm giác theo không kịp nên chỉ có thể chạy chậm theo.

Chợt dừng bước lại, Sở Nguyệt Xuất nhìn nhìn chung quanh, không có nhiều lời, tiếp tục hướng văn phòng đi.

Ngô...

Thật kỳ quái...

Chính là, làm sao kỳ quái đây?

Ngôn Du vẫn thật biết điều theo sát Sở Nguyệt Xuất, thẳng sau khi vào văn phòng, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất chút không để ý tới mình mà đi đến vị trí của nàng, lúc này mới cong lên cái miệng nhỏ nhắn, có chút ủy khuất cũng ngồi vào vị trí của mình.

Nàng đương nhiên là muốn đi qua nói chuyện với Sở lão sư, chính là Sở lão sư nói ở văn phòng không thể biểu hiện thực thân thiết... Ngô, tuy rằng trước đó Sở lão sư ở văn phòng trộm hôn nàng... Chính là... Chính là, ngô, chỉ cần là Sở lão sư, làm chuyện gì hay nói cái gì, khẳng định đều là đúng...

Nhức đầu ngồi xuống, chứng kiến trong tay mình vẫn luôn cầm cuốn sổ, Ngôn Du nháy mắt mấy cái, mở ra, đọc nhanh như gió mà đảo qua tờ thứ nhất, lập tức giống như bị hâm nóng đến, đem cuốn sổ bỏ qua. Cuốn sổ bị ném đến trên bàn phát ra tiếng thật lớn, các lão sư khác trong văn phòng nhất thời đều xoay đầu lại xem nàng.

Sở Nguyệt Xuất quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn nàng một cái, mắt lại nhìn cuốn sổ bị ném trên bàn, nhếch miệng, một lần nữa quay đầu lại tiếp tục làm chuyện của mình.

“Ngôn lão sư làm sao vậy?” Nữ lão sư ngồi cách vách bàn với Ngôn Du lại càng hoảng sợ, thấy Ngôn Du thần tình kinh hoảng, có chút nghi hoặc hỏi han.

“A...” Ngôn Du còn bởi vì nhìn qua một ít đoạn văn mà cảm thấy bối rối không thôi, bỗng nhiên bị hỏi đến, theo bản năng quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, thấy Sở Nguyệt Xuất cầm quyển sách nghiêm túc đọc, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn quay đầu lại, đối với nữ lão sư lắc đầu.

Thấy Ngôn Du không muốn nói, nữ lão sư cũng không miễn cưỡng, đối với nàng cười cười cũng quay lại đi làm chuyện của mình.

Ngôn Du ngồi trên ghế, ánh mắt rất là cảnh giác nhìn chằm chằm cuốn sổ nọ, hết như chính mình mà không cẩn thận cũng sẽ bị cuốn sổ kia cắn như chơi. Mà Sở Nguyệt Xuất ngẫu nhiên vài lần làm ra vẻ lơ đãng quay đầu, bắt gặp nàng đáng đáp như vậy cũng không khỏi cảm thấy một trận buồn cười.

Nghĩ đến Ngôn Du nhất định sẽ bởi vì thái độ của mình mà cảm thấy ủy khuất đi.

Rõ ràng một lần lại một lần ở trong lòng tự nói với mình rằng nữ sinh Bạch Hiểu An kia đối với Ngôn Du chính là học trò nhất thời mê luyến, nhưng khi nhìn đến Ngôn Du ngốc hồ hồ nhận thư tình người ta chuyên tận tay, vẫn cảm thấy một trận cảm xúc, tiện đà sẽ đem khí phát đến trên người Ngôn Du vô tội...

Kỳ thật, ở trong mắt Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y giống như chính mình vẫn luôn sùng ái Ngôn Du, nhường cho Ngôn Du, chiều cổ Ngôn Du, nhưng mà trên thực tế, chỉ có nàng tự mình biết, tính tình của mình cũng không phải như mọi người thấy tốt như vậy, chẳng qua là bởi vì nàng là một Sở lão sư đoan trang mà mọi người vẫn biết rõ, là tỷ tỷ của Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y, mới luôn luôn đè nén cảm xúc phản nghịch này.

Thẳng đến khi Ngôn Du xuất hiện, cảm xúc phản nghịch này của mình mới có thể được phóng thích, mà Ngôn Du... Tựa hồ cũng không thêm để ý, hơn nữa còn luôn ngốc hồ hồ mặc cho nàng khi dễ...

Đứng dậy, muốn đi đến bên người Ngôn Du, lại lo lắng thầy cô trong văn phòng lúc này còn nhiều, Sở Nguyệt Xuất rõ ràng lạnh giọng, “Ngôn lão sư, theo tôi đi ra đây.”

“Nha...” Căn bản không có lo lắng hơn mà trả lời lại, đợi lúc đứng lên chứng kiến ánh mắt thương hại của lão sư cách vách thì Ngôn Du mới mạnh lấy lại tinh thần.

A? Sở lão sư giống như thật lâu rồi không có nói lời như vậy với nàng...

Ngô, là có chuyện gì sao? Chẳng lẽ là mình khiến nàng tức giận? Kia... Vậy làm sao bây giờ?

“Cầm lên cuốn sổ kia.” Thời điểm lướt qua bên người Ngôn Du bèn hạ giọng phân phó, Sở Nguyệt Xuất mắt nhìn phía trước đi lại tao nhã, theo trong văn phòng đi ra ngoài, ôm ngực nhìn Ngôn Du đang hốt ha hốt hoảng cầm cuốn sổ bước nhỏ chạy đến, lúc này mới gật gật đầu hướng tới chỗ vẫn thường xuyên dùng để “giáo huấn” Ngôn Du đi đến.

“Ngô... Ngô... Em làm chị không vui sao?” Tới đích, Ngôn Du nhìn Sở Nguyệt Xuất đang ôm ngực trầm mặt không nói gì, thật cẩn thận mở miệng hỏi, nghĩ nghĩ lại nói, “Thực xin lỗi...”

Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, chăm chú nhìn Ngôn Du hồi lâu, thanh âm mềm nhẹ, “Vừa rồi, sao lại bị hù sợ?”

“A... Đúng rồi...” Còn tại rối rắm mình tại sao lại khiến Sở Nguyệt Xuất không vui, Ngôn Du lập tức bị chuyển khai lực chú ý, đem cuốn sổ đưa cho Sở Nguyệt Xuất, “Cầm!”

“Ân?” Nghi hoặc tiếp nhận, Sở Nguyệt Xuất mở ra bìa, nhìn lời văn trang đầu, trầm mặc.

Cuốn sổ này có thể nói là nhật ký cá nhân của Bạch Hiểu An, tờ thứ nhất còn là tương tự như lời mở đầu gì đó, như là đối với Ngôn Du tỏ lộ linh tinh, còn có muốn nhường Ngôn Du hiểu biết tâm tư của mình.

Khó trách người này bị dọa thành như vậy.

Ngôn Du không ngừng dùng mắt nhìn mình, lo sợ bất an trộm quan sát về mặt chính mình, rõ ràng là nên ghen nhưng Sở Nguyệt Xuất lại cảm thấy lúc này thật sự tuyệt không ghen tị chút nào, ngược lại là từng đợt vui vẻ.

Có người thích Ngôn Du, chứng minh Ngôn Du có mị lực, chứng minh nàng thật tinh mắt. Hơn nữa liền bộ dáng đáng yêu ngọt ngào này của Ngôn Du, tựa hồ hoàn toàn không có khả năng làm ra chuyện thực xin lỗi mình a, lại có thể không hề có kỵ sẽ đem sổ cho mình nhìn, nếu là đối lại người khác...

Sở Nguyệt Xuất tại trường học công tác coi như là có một đoạn thời gian, quan hệ với nhiều vị lão sư cũng không tệ, còn có bạn tốt thời đại học, ngẫu nhiên cũng sẽ ra ngoài uống trà ăn cơm tâm sự một chút chuyện, cũng có thể từ miệng các nàng nghe được một ít chuyện yêu đương phiền não.

Nhiều khi, tựa hồ phiền não của các nàng tổng chính là một nửa của mình cùng nữ nhân khác có liên quan...

Không có lừa làm sao có khối, nếu là thật sự không liên quan, lại ở chỗ nào có cơ hội nhường người yêu mình hoài nghi đây.

Nếu như một nửa khác của bằng hữu mình cũng có thể giống như Ngôn Du như vậy, hận không thể né tránh toàn bộ người thích hấn thì, a, những bằng hữu kia của nàng nhất định sẽ không tìm nàng tổ khổ nữa.

Bạch Hiểu An ở năm môn có thể được xem là cầm cờ đi trước, thầy cô trong văn phòng cũng là bát quái, thường thường sẽ thảo luận vấn đề học sinh ai thích ai, Bạch Hiểu An được thăng lên số lần cũng không tính ít, bất quá tựa hồ vĩnh viễn đều là người người giống như thích Bạch Hiểu An như vậy, mà lại không phải là Bạch Hiểu An thích người.

Kết quả, lại là yêu thích Ngôn Du.

“Em tính toán làm như thế nào?” Chính là nhìn tờ thứ nhất, Sở Nguyệt Xuất khép lại cuốn sổ, thanh âm vẫn như trước ôn nhu, nhường ở trong lòng Ngôn Du run sợ rất nhiều, lại có chút bất mãn.

Như thế nào nghe... Giống như không có ghen... Chính là Sở lão sư lúc trước nói nàng có ghen mà...

“Không biết.” Thành thật lắc đầu, Ngôn Du hơi hơi ngửa đầu xem Sở Nguyệt Xuất, vốn mang giày cao gót nên cao hơn bản thân rất nhiều, tuy rằng trong lòng có chút bất mãn nhưng là ngoài miệng thật biết điều nói, “Người em thích là chị nha.”

Ánh mắt càng thêm dịu dàng, Sở Nguyệt Xuất nâng tay sờ sờ mặt nàng, “Chị biết.”

“Kia... Làm sao bây giờ?” Mỗi lần bị Sở Nguyệt Xuất nhìn như vậy, trong lòng hết thấy bất mãn lập tức chạy hết, Ngôn Du cười híp mắt nhìn lại Sở Nguyệt Xuất, “Chị xử lý tốt hay không tốt?”

“Không tốt.” Sở Nguyệt Xuất vừa bực mình vừa buồn cười gõ đầu nàng, “Chị phải xử lý như thế nào đây, đi theo Bạch Hiểu An nói, chị là bạn gái của em sao?”

“Không... Không phải...” Ngôn Du lắp bắp, rồi lại thấp phần đứng đắn, “Đúng vậy a lão bà...”

“Lá gan của em thật là càng lúc càng lớn...” Liếc nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất cúi đầu, lại lật cuốn sổ, trực tiếp lật đến một tờ cuối cùng có chữ viết, xem trong chốc lát, gọi lên khoe môi, “Ngôn lão sư?”

“Ngô...” Như thế nào bỗng nhiên gọi nàng như vậy?

Mê hoặc nhìn Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du thật biết điều hướng nàng đến gần từng bước.

“Buổi tối đi tới nhà của chị.” Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng nói một câu, thủ dùng sức xoa nhẹ khuôn mặt của Ngôn Du.

“Hào!” Tinh thần rung lên, Ngôn Du vui vẻ nhìn thân ảnh Sở Nguyệt Xuất nói xong câu này liền hướng văn phòng đi, lộ ra ngốc tươi cười.

Kể tiếp cả ngày, Ngôn Du đều là một bộ dáng vừa hưng phấn vừa chờ mong.

Chính là, hưng phấn cùng chờ mong như vậy thế nhưng vào buổi tối lại bị đánh vỡ.

Trong phòng Sở Nguyệt Xuất, đèn đuốc sáng trưng, Ngôn Du ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách, nắm bút lông màu đen, vẽ mặt ủy khuất nhìn Sở Nguyệt Xuất, “Em không muốn viết như vậy...”

“Ngoan, mau viết.” Sở Nguyệt Xuất an vị ở bên cạnh nàng, ngữ khí ôn hòa, “Nghe lời.”

“Không cần đâu...” Ngôn Du buông bút, xoay người ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, “Người em thích là chị...”

“Chị biết a.” Sở Nguyệt Xuất tránh ra khỏi ngực của nàng, đem bút lông nhét vào trong tay nàng, “Nghe lời nga, mau viết.”

“Em...” Bẹt miệng, Ngôn Du vừa khó hiểu lại vừa bất mãn.

“Ngoan.”

“Ô...”

---

Editor: Ngại quá, hôm rày cũng có edit lai rai mà điểm hàng, nay up bổ sung 3 chương ^\_^ Truyện có chút chậm nhiệt, muốn ngược ráng chờ tới

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 74: Chương 74

74, Chương thứ bảy mươi bốn...

Tiết Ngừ văn, Bạch Hiểu An nhìn Sở Nguyệt Xuất trên bục giảng vẫn duy trì bộ dáng lãnh đạm mà giảng bài, tay nhẹ run rẩy lên.

Tiết trước đó là tiết Toán, tan học Ngôn Du đem sổ trả lại cho nàng. Từ trên mặt Ngôn Du nhận ra một bộ thần sắc kỳ quái, nàng khẩn cấp muốn trở lại chỗ ngồi nhìn xem nhật kí của mình vốn là có nội dung mới hay không. Nhưng bỗng nhiên bằng hữu tốt nhất lại lôi kéo nàng đi vệ sinh chung, nàng chỉ có thể trước tiên đem nhật kí vốn chôn giấu tâm sự mà bỏ vào trong túi xách, đợi cho khi trở về phòng học thì chuồng vào học đã vang, Sở Nguyệt Xuất cầm điệp bài kiểm tra đi đến.

Theo khoảnh khắc chuồng vào học vang lên, Bạch Hiểu An bắt đầu rối rắm có nên mở ra sổ nhìn xem hay không, chính là Sở Nguyệt Xuất nghiêm khắc nàng vẫn luôn biết đến, nếu để cho Sở Nguyệt Xuất bắt được nàng đi học làm việc riêng, cuốn sổ nói không chừng cũng sẽ bị mất, như vậy nội dung bên trong...

Lúc này đây, tay luôn luôn thấp phần khẩn trương nhẹ vỗ về nhật kí ngừng lại, Bạch Hiểu An kiềm chế tâm tư, nghiêm túc nghe giảng.

Tiết Ngừ văn của Sở Nguyệt Xuất tại lớp, thậm chí cả trường học, là nổi danh thật tốt, học sinh có thể tập trung tinh thần mà qua xong một tiết này còn cảm thấy được giờ học sao lại có thể ngắn như vậy. Bạch Hiểu An tuy rằng tâm tư bất tại trên sổ nhưng còn là thật sự nghe giảng bài, cũng không hề nghĩ nhiều.

Chứng kiến Bạch Hiểu An như thế, Sở Nguyệt Xuất vẫn luôn quan sát đến nàng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Phía trước liếc thấy bộ dáng Hiểu An không ngừng rục rịch, thật sự mời nàng lo lắng nữ sinh này có thể bởi vì đối với Ngôn Du mê luyến mà ảnh hưởng học tập hay không, hiện giờ xem ra, Bạch Hiểu An tự chủ coi như không sai.

Bởi vì Ngôn Du cùng tỷ tỷ có quan hệ như vậy cho nên Sở Lục Y bất tri bất giác so với trước kia càng thêm chú ý Ngôn Du, thành ra thời điểm tiết Toán kết thúc, động tác Ngôn Du đem sổ đưa cho Bạch Hiểu An nàng luôn luôn nhìn trong mắt, lòng hiếu kỳ còn có lo lắng cho tỷ tỷ mời nàng từ lúc vừa mới bắt đầu liền không ngừng nhìn về phía Bạch Hiểu An, tự nhiên cũng đem một phen động tác của Bạch Hiểu An nhìn ở trong mắt.

Bên trong cuốn sổ kia rốt cuộc là viết cái gì?

Trong văn phòng, Ngôn Du còn đang nằm úp sấp trên gối nhỏ của mình, về mặt ai oán.

Chán ghét, Sở lão sư đã không cùng nàng thân thiết coi như xong, còn mời nàng viết nhiều lời trái lương tâm như vậy.

Mặc dù đại khái có thể hiểu được Sở lão sư là vì học sinh kia hảo, chính là... Chính là...

Chẳng lẽ Sở lão sư nhìn thấy nàng đối với học trò nói thích, sẽ không ăn dấm chua sao?

Cư nhiên còn có thể như vậy hồ hững, còn thân hơn miệng niệm ra câu này...

Tỷ tỷ rõ ràng nói nữ nhân ‘lòng dạ hẹp hòi’ nhất, Sở lão sư nhất định là có ghen, tuy rằng Sở lão sư cũng nói là nàng có ghen tị nhưng mà cảm giác... Cảm giác không thấy được thôi!

Chẳng lẽ nói Sở lão sư còn chưa đủ thích nàng, chẳng qua là bởi vì quá mức thiện lương cho nên không muốn thương tổn nàng, cho nên mới miễn cưỡng đáp ứng nàng?

Miên man suy nghĩ qua một tiết, đêm qua bởi vì dạng miên man suy nghĩ này mà một đêm chưa ngủ, Ngôn Du cứ như vậy nằm úp sấp trên gối nhỏ của mình chậm chậm ngủ mất, thẳng đến một tiết sau tan học, Sở Nguyệt Xuất trở về văn phòng lướt qua cạnh nàng, nàng cũng như trước nặng trĩu ngủ không hề hay biết.

Bạch Hiểu An chờ Sở Nguyệt Xuất bước ra phòng học liền lập tức hưng phấn mở ra cuốn sổ nọ, đương nhiên cũng vẫn sẽ chú ý động tĩnh chung quanh, tránh đồng học ngồi cùng bàn bên thấy nên chỉ hé mở xem nội dung, chính là sau khi nhìn đến chữ viết Ngôn Du lưu lại rồi, cái loại cảm giác mừng như điên này mời tay nàng đang cầm sổ không khỏi vị run lên, khỏe mới không giấu nổi ý cười.

Ngôn Du rốt cục cũng không gọi “Bạch đồng học” nữa mà còn nói là cũng thích mình...

Thật tốt quá.

Nhìn thấy ngôn ngữ trên mặt giấy tựa hồ thực thiết tình, hơn nữa hoàn toàn là muốn tốt cho mình, tâm Bạch Hiểu An tràn đầy ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Sở Lục Y chống tay trái, tay phải nắm lấy bút tựa hồ đang giải đề mục, đầu cũng khuynh sang một bên vừa lúc đối mặt với Bạch Hiểu An, không hề bỏ qua khúc miệng kéo lên nụ cười ngọt ngào của tình địch tỷ tỷ mình, tay phải tùy ý viết một chút, trong ánh mắt lộ hơn tia hoài nghi.

...

Sở Giản Hề ngồi sau bàn công tác của mình, giờ phút này tư thế giống hệt Sở Lục Y, đều là một tay chống cằm một tay nắm bút, chính là ánh mắt lại có vẻ thấp phần mê mẩn.

Nàng không biết mình gần đây làm sao vậy.

Không biết có phải là bởi vì chuyện tỷ tỷ cùng Ngôn Du nên bị kích thích hay không, bỗng nhiên hiểu được nữ nhân cùng nữ nhân vẫn có thể cùng một chỗ, thậm chí còn tận mắt thấy một màn tình cảm mãnh liệt khiến người ta cảm thấy cực kỳ rung động kia để cho lòng nàng tựa hồ bị nhắc lên ngọn sóng, không có biện pháp yên tĩnh trở lại.

Hiện tại đi dọc trên đường, nếu chứng kiến hai nữ nhân tay nắm tay, nàng nhất định sẽ đi quan sát hai nữ nhân kia có phải cũng như tỷ tỷ mình cùng Ngôn Du là quan hệ tình lữ hay không.

Đó cũng không phải thực buồn bực, buồn bực chính là...

Nàng khi thấy Sở Lục Y lại cũng sẽ có loại cảm giác rất kỳ quái.

Đặc biệt đêm đó, Sở Lục Y có nói, nếu nàng cùng tỷ tỷ cũng đều giống nhau yêu thích một nữ nhân, mình có thể giúp nàng hay không... Cũng bởi vì những lời này, trong đầu mình sẽ luôn nghĩ tới tương lai, Sở Lục Y sẽ hôn môi nữ nhân mà tiếp theo đó liền liên tưởng đến chuyện lần trước Sở Lục Y say rượu rồi mình và nàng hôn môi.

Nàng một lần nữa ở khắp nơi may mắn đêm đó Tiểu Y là say rượu không biết chuyện này, lại một lần ở khắp nơi trầm mê, đối với đêm đó không ngừng nhớ lại.

Hai mươi mấy năm qua nàng tựa hồ chỉ thân cận với tỷ tỷ cùng Tiểu Y mà thôi, tỷ tỷ luôn luôn vì công tác bận rộn chiếu cố các nàng, cho nên kỳ thật nàng cùng Sở Lục Y mới là thân mật nhất, trừ bỏ đi thời gian đi học ở trường cảnh sát mà trọ ở trường, từ trước nàng cùng Sở Lục Y cơ hồ là cùng nhau rời giường, cùng nhau đi tới lớp, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tan học về nhà, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ...

Vừa mới tiến vào trường cảnh sát, tối tra tấn nàng không phải là mỗi ngày cường độ huấn luyện đặc biệt cao, cũng không phải bị người la mắng, mà là... Cái loại cảm giác không có Sở Lục Y bên người không biết theo ai.

Mà nay... Vì cái gì khi mới biết nữ nhân cùng nữ nhân có thể ở cùng nhau, sẽ luôn suy nghĩ đến thân muội muội của mình đây.

Như vậy thật sự... Thực đáng sợ, thực dọa người a.

Sở Giản Hề chán nản úp sấp trên bàn đem đầu chôn ở cánh tay lý, gần như thống khổ muốn hét ra tiếng, chính là lý trí nói cho nàng biết nơi này là cục cảnh sát, không thể nổi điên vậy được.

“Giản Hề, lại đây hỗ trợ thẩm tra người bị tình nghi này.” Đội trưởng đội cảnh sát hình sự vào lúc này mở miệng đem người đang tích tụ kia gọi tình lại, Sở Giản Hề đứng lên, thói quen đem sợi tóc vén đến sau tai, bước đi vững vàng hướng tới chỗ đội trưởng, tầm mắt dừng ở trên người kẻ bị tình nghi, chán ghét nhíu mi.

Người bị tình nghi đang mê đắm đánh giá thân thể của nàng, ánh mắt dừng ở trên bộ ngực cao ngất của nàng còn dừng thêm vài giây, nhưng Sở Giản Hề lại càng không thoải mái, trong con ngươi thoáng hiện một tia hàn mang xẹt qua.

Đội trưởng vốn quen thuộc Sở Giản Hề lập tức ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cho kẻ bị tình nghi vài tiếng, đối với một cảnh sát khác gần đó giờ lên cầm, “Anh cùng Giản Hề.”

“Dạ.” Gật gật đầu, chủ động lại đây, về mặt vị cảnh sát đồng dạng lạnh lẽo.

Động tác của tên bị tình nghi vừa rồi thật ra hẳn đều nhìn ở trong mắt. Sở Giản Hề tuy rằng ngẫu nhiên có chút bạo lực cũng có chút dũng mãnh, bất quá trong nhóm cảnh đội tuyệt đối cũng có thể xem như một đóa chi hoa, làm sao có thể để cho tên bị tình nghi đáng khinh kia dùng cái loại ánh mắt đó nhìn chằm chằm chứ.

Cùng đồng sự mang theo kẻ bị tình nghi vào phòng tra hỏi, Sở Giản Hề ôm ngực ngồi đối diện tên bị tình nghi, mấp máy thân, thanh âm lạnh như băng, “Tính danh, tuổi, gia đình địa chỉ, phạm tội gì.”

“Cảnh quan a, mấy thứ này trên tư liệu của các vị không phải đã có sẵn rồi sao? Hỏi cái gì hỏi a...” Tựa hồ bởi vì Sở Giản Hề là nữ nhân đẹp mắt, và lại kẻ bị tình nghi là gan coi như lớn, giờ phút này cợt nhả nhìn Sở Giản Hề, “Tôi có thể hỏi cảnh quan một chuyện không?”

Bởi vì ánh mắt của tên bị tình nghi lúc trước khiến cho bất mãn, hơn nữa hợp với mấy ngày nay bản thân vì phản ứng kỳ quái của mình mà ủ ê buồn bực, giờ phút này thấy tên bị tình nghi cổ tình như thế, môi Sở Giản Hề mằn cằn chặt hơn, ánh mắt như một thanh kiếm như muốn đem kẻ bị tình nghi xuyên thấu qua, “Hỏi.”

“Cảnh quan, cô có C...” Tên bị tình nghi thẳng thẳng thân mình, tầm mắt lại rơi xuống bộ ngực cao ngất của Sở Giản Hề, há mồm phun ra vài chữ, chưa kịp nói xong thì Sở Giản Hề đã trực tiếp cầm trên bàn dính cùng một xấp tài liệu ném lên mặt tên bị tình nghi, chỉ nghe “Ba” một tiếng, vị đồng sự ngồi ở một bên chưa lấy lại tinh thần đã thấy xấp tài liệu rớt xuống, trên mặt kẻ bị tình nghi liền hơn hai vết máu, máu mũi không ngừng mà tích tụ xuống dưới.



Ho khan một tiếng, đồng sự Sở Giản Hề đứng lên làm vận động khuếch trương ngực, “Giản Hề, gần đây nóng quá cô có cảm thấy hay không... Cũng không biết có phải trước đó thức đêm làm ra hay không, a, cả ngày cái mũi táo táo, ả, thật lo lắng ngày nào đó liền chảy máu mũi... A? Người bị tình nghi như thế nào lại chảy máu mũi nhi...”

Nguyên bản Sở Giản Hề còn giận sôi gan lập tức tan hòa, từ một bên cầm lên khăn giấy ném cho kẻ bị tình nghi, “Chà.”

“Cô...” Nhìn hai người liếc mắt một cái, tên bị tình nghi đáng khinh cũng không dám nhiều lời nữa, xám xịt rút ra khăn giấy lau máu mũi không ngừng chảy xuôi xuống, cũng nhìn ra Sở Giản Hề không dễ chọc, mà đồng sự của nàng cũng là tuyệt đối sẽ bao che cho nàng đi.

Sở Giản Hề bị kìm nén nên khí lực khi ra tựa hồ dùng hơi quá, tên bị tình nghi lau hồi lâu mà máu mũi vẫn cứ không ngừng phun đầy ra, cuối cùng chỉ có thể xoa nhẹ hai cục giấy nhỏ nhét luôn trong lỗ mũi.

Sở Giản Hề nhìn tên nam nhân chật vật như thế, sờ sờ cái mũi chuyển khai đầu, trong con ngươi nồng đậm ý cười.

Nếu để cho Tiểu Y biết mình ở đồn cảnh sát hung mãnh như vậy, không biết sẽ dùng cái ánh mắt gì xem mình đây.

Bất quá...

Nghĩ đến kẻ bị tình nghi hỏi vấn đề mình, không hiểu sao lại nghĩ tới đoạn thời gian trước Sở Lục Y cũng đồng dạng hỏi qua như vậy, nhưng lại thực bất lão trực tiếp tập kích ngực còn là lúc nàng đang không có mặc áo trong, không chút nào phòng bị nữa...

Ý cười trên mặt thu lại, trong mắt Sở Giản Hề lại bắt đầu bị mê man che giấu.

...

Ở trong trường học, Sở Lục Y tự nhiên không biết trong khoảng thời gian này hành động khiêu khích của mình đã làm cho Sở Giản Hề mất một tác vuông, giờ phút này nàng là đang gục xuống bàn, nghĩ đến đêm hôm qua Sở Giản Hề lại có thể đem mình đẩy ra, sau đó cảm búp bê A Ly nhường mình ôm lấy, không khỏi có chút cảm giận.

Đáng giận, lại có thể dám đem mình đẩy ra, tên đầu gối Sở Giản Hề này, vì cái gì một chút phản ứng cứ mãi không có chứ!

Khụ, thật sự là một chút phản ứng cũng đều không có sao?

---

Editor: Thành thật mà nói thì cái bệnh lười là một căn bệnh rất khó đỡ cho nên nhịp độ edit của mình gần đây khá thảm hại. Ôi chao~ Ngoài ra không thể hứa hẹn gì vì năm nay mình lên kha khá kế hoạch cần làm rồi! (Gánh nặng học hành cũng là một trong các lý do bự luôn...) Tóm lại mọi người cũng có thể chờ đến lúc hoàn rồi coi luôn một thể cũng được =)))))) Tại truyện mình cũng hay đọc vậy lắm, đọc mà bị cắt ngang mất hứng lắm lắm luôn ^^

P/s: Chặn đường đã đi hơn một nửa tất nhiên không bỏ đâu (vì tiếc mà!). Tết cũng tầm nửa tháng nữa thôi hà, chúc mọi người ăn Tết vui nhá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 75: Chương 75

75, Chương thứ bảy mươi năm...

Ngôn Du lại đổi.

Nhưng không tỏ ra rõ ràng mà do Sở Nguyệt Xuất có thể cảm giác được, kể từ đêm đó liền bắt đầu đối với mình bất mãn, mãi cho đến hôm nay vẫn còn không vui.

Chuông tan học vang lên liền chứng kiến Bạch Hiểu An vươn tay vào trong ngăn bàn, thật tình khi đó khó nói rõ đây là loại cảm giác gì, nàng mới vội vàng trở lại văn phòng, nhìn qua thấy Ngôn Du đang gục xuống bàn ngủ say, lòng trong một khắc này hầu như sắp hóa thành nước vậy.

Lúc đi ngang qua bên người Ngôn Du, chịu đựng xúc động muốn đưa tay lên chạm nhẹ trên đầu nàng, Sở Nguyệt Xuất ngồi lên cái ghế của mình, làm bộ như đang cùng thầy giáo cách vách bàn nói chuyện, ánh mắt thế nhưng vẫn nhìn không được nhắm thẳng Ngôn Du bên kia mà liếc tới bởi vì phương hướng Ngôn Du nằm úp sấp đúng là hướng mặt sang nàng bên này.

Sở Nguyệt Xuất ở trong lòng âm thầm nghĩ, phương hướng Ngôn Du nằm úp sấp như vậy có phải ý là ngay cả khi ngủ cũng đều nghĩ đến mình hay không, tiện đà vì mình như vậy mà có điểm tương ai cũng mê mình, âm thầm buồn cười, trong lòng có một ít cổ ‘biết rõ không nên nhưng vẫn sẽ ghen tuông’ lui đi rất nhiều.

Có lẽ ở trong mắt Ngôn Du nàng thoát nhìn đối với chuyện này thập phần hồ hững, chính là trên thực tế tối hôm qua nàng nhớ kỹ lúc bức bách Ngôn Du viết, cho dù biết Ngôn Du khi viết những dòng đó căn bản không có gì ý tưởng nhưng vẫn cảm thấy thực không thoải mái.

Thực là một loại cảm giác kỳ quái, rõ ràng thực đề ý, lại phải làm bộ rất lãnh đạm, mà còn muốn bức bách người yêu của mình phải đối với người khác không phải là mình nói “Tôi cũng thích em”.

Thờ dài, thu hồi suy nghĩ hỗn độn lại, Sở Nguyệt Xuất uống một hớp nước, cố gắng làm cho mình không cần lại bởi vì cuốn sổ kia mà khiến chính mình sinh oí bức, rồi lại không cho Ngôn Du biết được.

Cảm giác như thế thật sự rất tra tấn người a~.

Tuy rằng nàng là lão sư Ngưu Văn, chính là khi đối mặt với ánh mắt đơn thuần sạch sẽ như thế của Ngôn Du, nàng cũng không biết nên làm như thế nào để biểu đạt ý nghĩ của chính mình, chỉ có thể yên lặng thể hiện mong muốn của mình.

Vừa cảm giác tình ngu đã tới tan học, Ngôn Du xoa mắt ngồi dậy đeo lên kính mắt, tiếp đó lập tức quay đầu xem vị trí của Sở Nguyệt Xuất.

Tan học đã được một lát, Sở Nguyệt Xuất cũng không có cùng Sở Lục Y về nhà, mà là lẳng lặng ngồi trước bàn làm việc nắm bút đỏ phê bài tập, chờ Ngôn Du tỉnh lại.

Tỷ tỷ thật là... Càng ngày càng ‘trọng sắc khinh muội’ mà.

Sở Lục Y một đường nghĩ rất là buồn bức, chuyện này cũng không biết đã là lần thứ mấy Sở Nguyệt Xuất vì Ngôn Du để cho mình về nhà trước.

Bất quá cũng tốt, coi như chính là cùng Ngôn Du đến cửa trường học liền tách ra, Sở Lục Y cũng hiểu được, cùng một chỗ với hai người kia thật sự không có biện pháp xem nhẹ cái loại cảm giác mãnh liệt đó. Hai người hảo đính nhau làm cho người ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tị hận mà.

Càng bị như vậy kích thích, Sở Lục Y càng cảm thấy căm giận.

Nếu Sở Giản Hề sớm một chút thông suốt...

Đang nghĩ tới Sở Giản Hề bỗng nhiên liền thấy được thân ảnh của nàng hiện ra trong tầm mắt. Chính là, cũng không có nửa điểm nhảy nhót tung bưng, bởi vì bên người Sở Giản Hề còn đi theo một người.

---

“Sư huynh, thật sự không cần đưa.” Càng gần đến tiểu khu, lại càng không hiểu sao không thể yên tĩnh được, thậm chí còn là chột dạ, Sở Giản Hề ở cách tiểu khu bất quá trăm mét liền ngừng lại, nhìn về mặt chấp nhất cùng tuấn tú của nam nhân thờ dài, “Trong tiểu khu nhiều người nhiều miệng, sư huynh vẫn là...”

Nam nhân khuôn mặt dễ nhìn khắc đầy vẻ lo lắng, “Tiểu Hề, em gần đây giống như...”

“Sư huynh, em nghĩ... Có mấy lời không cần phải nói minh bạch.” Sở Giản Hề chợt cảm thấy có chút quái dị, quét mắt đến phía cuối, chứng kiến Sở Lục Y mặt không chút thay đổi thì trong lòng lập tức cả kinh, cố tự trấn định, tiếp tục đối với nam nhân nói, “Em đem anh trở thành làm hảo huynh đệ, cho nên cũng không muốn nói ra trực tiếp...”

“Tiểu Hề...” Nam nhân vào lúc này cũng thấy được Sở Lục Y càng chạy lại gần, nhìn nhìn nữ nhân, xem ra bây giờ đã đem toàn bộ lực chú ý phóng tới trên người Sở Lục Y, trùng điệp thờ dài, “Em về nhà ăn cơm đi.”

Sở Giản Hề mặc dù nói không quá rõ, thế nhưng nói như thế cũng tương đương với nói lời minh bạch rồi.

“Ân, sư huynh đi thông thả.” Bỏ lại một câu này, Sở Giản Hề hướng bên Sở Lục Y đi đến, mới vừa tới gần liền hạ giọng giải thích, “Do sư huynh cứ khẳng khẳng muốn đưa chị về, chị...”

“Ân.” Vẻ mặt Sở Lục Y vẫn bình tĩnh như trước, hình như người vừa mới đứng cách đó không xa sôi ruột sôi gan không phải nàng.

“Tiểu Y, em sinh khí sao?” Sở Giản Hề từ Sở Lục Y bên kia cầm qua túi sách, có chút lo sợ bất an nói, “Chị cùng sư huynh nói rất rõ ràng...”

“Chị theo tôi giải thích cái này làm gì?” Mắt nhìn phía trước mà đi, thanh âm Sở Lục Y vẫn bình thản như cũ, “Đâu có chuyện liên quan tới tôi.”

Rõ ràng là nói như vậy, chính là Sở Giản Hề vẫn biết Sở Lục Y sinh khí.

Tiểu Y nhà nàng, chỉ có lúc đang giận dữ mới có thể dùng dáng vẻ lạnh nhạt quay mặt về phía nàng, mà con búp bê nàng tặng em ấy, nhất định là lại muốn bị đánh.

Ngượng ngùng cười cười, Sở Giản Hề không nói chuyện này nữa, nhanh chóng thay đổi đề tài, “Tiểu Y, tỷ đâu?”

“Vô nghĩa.” Sở Lục Y lạnh lùng phun ra hai chữ, trong lòng chậm rãi bị ê ẩm đồ kị nhồi một trận.

Đặc biệt nghĩ đến đêm qua nàng ôm Sở Giản Hề ngủ say, dĩ nhiên Sở Giản Hề lại có thể đem nàng đẩy ra, còn để nàng ôm con búp bê kia...

Áp chế một lòng lửa giận, Sở Lục Y lo nghĩ lên cần như thế nào “Trả thù” trở về.

Nhất tỉnh lại liền ngơ ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du một tay tựa lưng vào ghế ngồi, cằm thì đặt trên cánh tay, đôi mắt yên lặng nhìn thân ảnh Sở Nguyệt Xuất, thẳng đến khi Sở Nguyệt Xuất quay đầu cùng nàng nhìn nhau hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đối với phản ứng như thế của nàng tất nhiên là cảm thấy thực buồn cười, Sở Nguyệt Xuất đối với nàng vờn tay, ngoéo một cái. Lấy lại thần lập tức muốn giận dữ, Ngôn Du chính là bỏ đi phen chân chờ, liền ngoan ngoãn đi qua, ngồi xuống, tay lại nâng lên che hai má của mình, ánh mắt ủy khuất nhìn Sở Nguyệt Xuất không nói lời nào.

“Chị biết em ủy khuất...” Làm như thờ dài nói ra, Sở Nguyệt Xuất đưa tay sờ sờ đầu của nàng, “Chị...”

“Chị là không muốn ảnh hưởng tới việc học tập của Bạch Hiểu An, thật không?” Ngôn Du bĩu môi hỏi.

Nàng tuy rằng chậm chạp nhưng không có nghĩa ngu ngốc, có nhiều thứ còn có thể mình bạch được.

Nàng đề ý chính là, Sở Nguyệt Xuất vì cái gì thật sự có thể không có bất kỳ phản ứng nào mà một người yêu nên có... Những tư liệu đã nhìn qua kia... Không nên như vậy a, rõ ràng.. Rõ ràng nên là: Không được cho nàng tới gần Bạch Hiểu An kia, chỉ cần tới gần một chút thì lập tức, không khóc thì là nháo, không quậy thì cũng rên a...

Coi như Sở Nguyệt Xuất là một lão sư có trách nhiệm, như vậy, thời điểm lúc bắt nàng viết xuống lời kia, vì cái gì có thể trấn định như vậy, giống như chính là để nàng viết một bài văn thông thường vậy.

“Ân.” Thủ đi xuống rút ra ta Ngôn Du, quả nhiên cái tay đang che chở hai má thực nói lỏng ra, Sở Nguyệt Xuất cũng không có nắm khuôn mặt nhỏ nhắn luôn hấp dẫn mình kia, mà là cúi đầu nhẹ vỗ về, thanh âm cũng đè thấp, “Tiểu Du, chị thật sự có ghen.”

Lặng lặng nhìn nàng hồi lâu, Ngôn Du bĩu môi, úp sấp trên đùi nàng, không nói thêm nữa.

Mặc cho nàng vòng quanh eo mình, đem mặt chôn ở bụng, tay Sở Nguyệt Xuất ở trên ót Ngôn Du hoạt động, thẳng đến cái chỗ thịt mềm trên tai của nàng thì nhẹ xoa nắn, cũng không nói gì thêm. Như vậy không khí, lại có vẻ thật phần ấm áp.

“Thực xin lỗi...” Hơn nửa ngày, người vốn đang chôn ở chỗ bụng của nàng không nhịn được nói chuyện, thanh âm rầu rĩ, “Có thể là em quá ngu ngốc.”

Trên sách nói, hết tín thư, không bằng vô thư\*.

(\*Điều sách nói cũng chưa chắc đáng tin)

Sở lão sư so với mình thông minh, so với mình còn thành thực hơn, ngộ, việc nàng làm nhất định là có đạo lý của nàng, nàng nói có ghen kia hẳn là có ghen đấy, có lẽ là bởi vì chính mình cứ lao thẳng vào sách nhìn qua rồi cho rằng nhất định nó sẽ xuất hiện, cho nên mình mới sẽ không chấp nhận được đi.

“A...” Giống như mỗi lần chỉ cần mình hống một chút thì Ngôn Du giận dữ đến đâu cũng liền lập tức không hề nào loạn nữa. Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười, đối Ngôn Du lại càng sùng ái, phủ ôm lấy nàng, “Em đừng cứ đáng yêu như thế a...”

Ở trong lòng nàng cọ xát, Ngôn Du ngẩng đầu lên, thủ hoàn trên cổ Sở Nguyệt Xuất, muốn thân lên.

“Khụ...”

Ở dưới đội đã lâu cũng không thấy Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du đi ra, Ngôn Tĩnh do dự, vẫn là quyết định lên nhìn xem, không nghĩ tới lúc này mới đi đến văn phòng liền chứng kiến hai người kia đang tán tỉnh nhau. Tuy rằng một người là ngồi chồm hóm trên mặt đất chỉ lộ ra đầu mà người kia thì đang ngồi ở trên ghế khom lưng, chính là theo cửa bên kia còn là có thể chứng kiến tới động tác của hai người, có chút xấu hổ ho khan một tiếng muốn thối lui, lại kinh động hai người kia.

Trên mặt như bị phóng, Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du tách ra, giúp đỡ nàng đứng lên, tựa hồ như không có việc gì đem sợi tóc rơi bên sườn mặt nhét vào sau tai, “Ngôn tiểu thư...”

“Tôi chỉ muốn.. Xem hai người lâu như vậy không có đi ra, có điểm lo lắng...” Ý thức được đã quấy rầy đến đôi tình lữ, Ngôn Tĩnh lui về sau, có chút xấu hổ nói.

Từ sau khi Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất cùng bị bắt cóc, nàng sẽ luôn lo lắng hai người kia có thể xảy ra sự tình gì, cho nên vừa rồi mới quỳnh lên liền đã quên là nên gọi điện trước hỏi một chút...

Không nghĩ tới lại có thể bắt gặp hai người này hôn môi.

“Ân... Tiểu Du đang ngủ.” Sở Nguyệt Xuất buông ra Ngôn Du, xoay người thu thập mặt bàn, thanh âm đã khôi phục bình tĩnh như trước, lại dẫn đến làm

cho người ta mơ màng thẹn thùng, “Tôi... Thấy còn sớm, để cho em ấy ngủ nhiều một chút.”

Ngôn Du đứng ở bên cạnh Sở Nguyệt Xuất, xem Sở Nguyệt Xuất lại nhìn xem tỷ tỷ đang đứng ở cạnh cửa, lộ ra ngây ngốc tươi cười.

Tỷ tỷ mặc dù nói không ủng hộ cũng không phản đối nhưng trong khoảng thời gian tới nay, giống như chính là ủng hộ nha.

Nàng nói, người nếu như là thật sự yêu nàng, đau nàng, nhất định sẽ cho nàng cùng một chỗ với Sở lão sư.

Ngôn Tinh rất nhanh cũng đã khôi phục hồ hững, nhìn thấy muội muội đối với mình ngây ngô cười, bắt đầu dĩ lắc đầu, đang muốn nói chuyện di động lại vào thời khắc này vang lên.

Lúc này... Tại sao lại có người gọi điện thoại cho nàng nhỉ?

Ngôn Tinh hơi chút nghi hoặc, bắt quá vẫn là rất nhanh liền bắt máy, chính là mới nghe người ở đầu bên kia nói vài câu liền thay đổi sắc mặt, trong thanh âm lộ ra tia kích động, “Tôi hiện tại qua đó.”

Cúp điện thoại, Ngôn Tinh có chút vội vàng xoay người muốn đi lại dừng bước, đối với Ngôn Du đang mê hoặc nhìn mình bài ra một nụ cười miễn cưỡng, rồi hướng Sở Nguyệt Xuất nói, “Sở lão sư, tôi bỗng nhiên có chút việc, Tiểu Du em ấy...”

“Em ấy đi nhà của tôi ăn cơm sẽ tốt hơn.” Sở Nguyệt Xuất gật đầu.

“Tốt, đã làm phiền cô.” Ngôn Tinh cũng gật gù đầu, mắt lại nhìn Ngôn Du một cái liền vội vàng rời đi.

“Tỷ tỷ!” Ngôn Du bỗng nhiên mở miệng kêu trụ lại thân ảnh đang vội vàng muốn đi, Ngôn Tinh dừng bước, đang muốn quay đầu, lại nghe muội muội nói, “Ngô, chị phải ăn cơm nga, tỷ tỷ tái kiến.”

“Àn.”

-----

Ed: Hí hí, quà tết

~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Chương 76

76, Chương thứ bảy mươi sáu...

Ngày đó Ngôn Tinh đi làm cái gì, Ngôn Du không hỏi.

Tựa hồ từ nhỏ đến lớn đều như vậy, Ngôn Du làm cái gì, Ngôn Tinh sẽ hỏi nhiều hơn, sau đó phân tích tốt xấu bảo đảm cho Ngôn Du, mà Ngôn Du cho tới bây giờ đều không hiểu được muốn hỏi hỏi tỷ tỷ ra sao.

Ngôn Tinh nếu muốn nói với nàng, không cần nàng hỏi cũng sẽ nói, Ngôn Tinh đã không muốn nói với nàng, vô luận nàng hỏi như thế nào thì Ngôn Tinh cũng đều sẽ không nói. Thật giống như nàng luôn luôn muốn biết, Ngôn Tinh rốt cuộc có thích Lạc Học Khâm hay không vậy.

“Tết âm lịch đã tới rồi.” Sở Nguyệt Xuất ôm ngực nhìn theo hành lang lướt qua một đám người trên mặt đều tươi cười đủ loại, có chút cảm khái nói.

Tết âm lịch đã tới rồi, ngày kia chính là trừ tịch, hôm nay trường học tới khổ một đám học trò, rốt cục cũng nghỉ rồi.

“Đừng vậy a, năm nay nghỉ còn không tính muộn, năm trước học sinh cấp ba hình như là trước trừ tịch một ngày mới được nghỉ.” Nữ lão sư ngồi ở bên người Sở Nguyệt Xuất lắc đầu cười nói, “Nghe nói mỗi lần thầy cô lên lớp đều nghe một đám kêu khổ thấu trời.”

“A...” Nhẹ nhàng cười lấy lệ trả lời, Sở Nguyệt Xuất quay đầu nhìn về phía Ngôn Du bên kia, cái người luôn buồn ngủ giờ phút này một chút muốn ngủ đều không có, ghé vào trên gối nhỏ, tựa hồ cảm giác được ánh mắt của mình lập tức quay đầu ai oán trông ngóng mình.

Nghỉ, đối với Ngôn Du mà nói cũng không tính là chuyện tốt gì.

Nhà của nàng cũng không ở trong này, là ở nội thành mất hai giờ đường xe, vô luận Ngôn Du có bao nhiêu hứng thú thì tết âm lịch cũng không thể ở trong này trải qua, nhất định phải đi về nhà ăn Tết.

Ngôn Tĩnh ở hơn nửa tháng trước đã được nghỉ, đại học mà, so với bọn họ khẳng định là sớm hơn, tuy rằng trong nhà bên kia thúc giục về ngay nhưng Ngôn Tĩnh vẫn cố chấp lưu tại nơi này, lý do sao, tự nhiên là Ngôn Du còn chưa có nghỉ mà chính mình lo lắng lưu nàg một người.

Chính là Ngôn Du lại phát hiện, tỷ tỷ của mình từ trước đi dạy xong đều ở nhà chờ thì tối gần như là thường xuyên không ở nhà.

Mặc dù rất hiểu kỳ tỷ tỷ đi nơi nào, chính là Ngôn Du luôn luôn đã dính Sở Nguyệt Xuất liền dính được ngay, Ngôn Tĩnh lại không nói, nàg cũng sẽ không hỏi nhiều. Nhưng theo kỳ nghỉ càng ngày càng gần, Ngôn Du càng phát ra buồn bực.

Kỳ nghỉ a... Tuy rằng cấp ba bên này rảnh lắm nhưng kỳ nghỉ của học trò chính là từ trước trừ tịch hai ngày bắt đầu nghỉ luôn cho tới mùng 7, bắt quá là xấp xỉ mười ngày không thấy được Sở Nguyệt Xuất, nàg không vui nổi a.

Từ khi biết Sở Nguyệt Xuất thì có thể nói đây là khoảng thời gian dài nhất mà mình không thấy được nàg.

Chống lại đôi con ngươi đen bóng tràn ngập ủy khuất của Ngôn Du, lông mi Sở Nguyệt Xuất khẽ run rẩy, quay đầu trở lại, không hề xem nàg.

Nàg đương nhiên cũng không muốn lâu như vậy không nhìn tới Ngôn Du, thế nhưng lỗi ở năm mới, cũng không thể mặc cho người nọ tùy hứng mà không cùng qua năm mới với cha mẹ được, cái này cũng hơi quá đáng đi.

Học sinh tan học về nhà, sau khi chờ đợi đoạn quá hội này xong, các sư phụ rốt cục cũng thu dọn đồ đạc, cáo hứng phấn chấn muốn về nhà.

Ngôn Du chuyển lên bước đến bên cạnh Sở Nguyệt Xuất, cong lên miệng, còn chưa mở miệng thì một tiếng nói dễ nghe dĩ nhiên vang lên, “Ngôn lão sư...”

Ánh mắt hai người men theo thanh âm nhìn lại, Bạch Hiểu An đeo ba lô đứng ở cửa.

Nhiu mày, trong mắt một tia bất mãn hiện lên, Ngôn Du có chút tùy hứng cắn cắn môi, không muốn đi ra ngoài.

Sở Nguyệt Xuất tay nhẹ đụng đụng Ngôn Du, Ngôn Du vẫn là đứng ở đó, cúi đầu, thẳng đến khi Sở Nguyệt Xuất hơi chút giận mà nhẹ cầu, véo nàg hạ xuống xong, lúc này mới có chút dỗi hờn đi ra ngoài, đi đến trước mặt Bạch Hiểu An, mím môi không nói lời nào.

“Ngôn lão sư, cô tết âm lịch còn ở lại chỗ này sao?” Bạch Hiểu An giống như không có nhận ra con tức của Ngôn Du, cúi đầu, thanh âm ôn nhu.

Quyệt quyệt miệng, mắt Ngôn Du nhìn văn phòng, thanh âm mát lạnh, “Àn, tôi muốn quay về chỗ của ba mẹ.”

Sở lão sư... Rõ ràng nàg ngày mai muốn cùng tỷ tỷ về nhà, đã nghĩ có thể cùng Sở lão sư đợi thêm trong chốc lát, lại có thể...

“A... Kia, muốn tới khi đi học lại mới có thể trở lại sao?” Bạch Hiểu An ngẩng đầu, nhìn thấy Ngôn Du nhú lại mi, có chút bận tâm nói, “Cô không thoải mái sao?”

“Không có gì...” Tuy rằng trong lòng bởi vì hành vi Sở Nguyệt Xuất mà bất mãn, chính là cái loại tâm tình buồn bực vừa nhìn thấy Bạch Hiểu An liền bùng phát lại bị nàg mạnh mẽ khắc chế, gần bởi vì Sở Nguyệt Xuất một lần lại một lần công đạo.

Hết thấy tạm thời lấy thi vào trường cao đẳng làm trọng, ngàn vạn lần không thể để cho đứa bé này bởi vì đoạn cảm tình này mà bị hủy tiền đồ.

Chính là... Như vậy lừa nàg, thật sự tốt không?

Ngôn Du không hiểu, chính là nàg nhận định chuyện Sở Nguyệt Xuất làm là sẽ đúng.

“Sắc mặt của cô thoải nhìn không thật tốt lắm” Bạch Hiểu An nhiều lần muốn xoa hai má Ngôn Du, cuối cùng vẫn là không có làm như vậy, này nói hết lời, Ngôn Du cũng không có nhận mà chỉ nói, “Phải về nhà... Ngô, ba mẹ không có khả năng để cho tôi sớm lên lại.”

Nàg cũng muốn sớm một chút, có thể sớm một chút nhìn thấy Sở lão sư cũng tốt. Chính là cái người ba ba bảo thủ kia, sẽ đồng ý sao? Hơn nửa trường học tỷ tỷ hình như là nông lịch mười lăm mới khai giảng, so với nàg chậm một tuần đầu.

“Như vậy a...” Bạch Hiểu An lại cúi đầu, thanh âm có chút mất mát, nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu, “Vậy... Em có thể gọi điện thoại cho cô được không?”

Nhiu mày, Ngôn Du thật sự không rõ nữ sinh trước mặt này vì sao phải bám riết như vậy không tha, đành chịu đựng cái loại áp lực bất mãn này, “Ngô, em nếu là có thời gian vẫn là nên xem nhiều sách làm nhiều bài tập đi, tháng sáu đã muốn thi rồi.”

Hạ xuống mi mắt, Bạch Hiểu An sắc mặt hơi hơi đỏ hồng, “Chính là... Nhìn không tới cô...”

Vẫn là lần đầu tiên nghe người ta nói với chính mình lời như vậy, Ngôn Du có chút kinh hách lui từng bước, đem bàn tay run nhè nhẹ giấu đến phía sau, “Àn... À... Em... Vẫn là đọc sách nhiều hơn đi... Liên... Liên vài ngày mà thôi, đến đây còn có tháng thi đâu.”

Bạch Hiểu An trầm mặc một hồi, cắn cắn môi, “Được rồi, vậy cô... Cô... Kỳ nghỉ khoái trá.”

“A... Àn, cảm ơn.” Đôi mắt Bạch Hiểu An luôn có cảm giác không biết phải làm sao, tựa hồ nhất định phải có Sở Nguyệt Xuất tại bên người mình mới có

thể biết được cách ứng phó năng, giờ phút này nghe được Bạch Hiểu An tựa hồ rất cực muốn đi, Ngôn Du nhẹ nhàng thở ra, “Em nhanh về nhà đi, đã muộn.”

“Ân, tốt, tái kiến.” Dừng ở Ngôn Du, Bạch Hiểu An tuy miệng nói xong nhưng cước bộ không có di động. Ngôn Du bị nàng xem cho một trận mắt tự nhiên, nhúc nhủ, “Cái kia... Cô còn có chút việc, về văn phòng trước.”

Kỳ thật từ trước nàng là không biết tìm lý do tránh đi chuyện như vậy, chính là trong khoảng thời gian này, đôi mắt Bạch Hiểu An từng bước ép sát, nàng rất cực cũng bắt đầu học xong mấy chiêu lời đời.

“Hào.” Bạch Hiểu An gật gật đầu, Ngôn Du vội vàng xoay người hướng tới văn phòng đi, cái loại cảm giác bị nhìn chăm chăm mồi lưng nàng nổi lên từng đợt nóng rực.

Trở về văn phòng, Ngôn Du gia tăng cước bộ đi đến ghế dựa của mình, thả lỏng thân mình ngồi xuống leo đến gối nhỏ, cái loại cảm giác mềm nhũn mồi nàng có xúc động muốn tại đây nhắm mắt ngủ một giấc, quả thật cứ như vậy mà làm.

Từ sau khi chiếu theo thuyết pháp của Sở Nguyệt Xuất hồi âm Bạch Hiểu An, Bạch Hiểu An thường cách một đoạn thời gian sẽ đem cuốn sổ đưa lại đây, mỗi lần nhận được cuốn sổ, Ngôn Du vào lúc ban đêm sẽ thấy Sở Nguyệt Xuất ra khỏi phòng, rồi chiếu Sở Nguyệt Xuất chỉ thị hồi âm. Mặc dù biết dạng này xem như kẻ hoãn binh nhường Bạch Hiểu An có thể tạm thời an tâm xuống mà học hành, nhưng mà đối mặt Bạch Hiểu An, Ngôn Du luôn có một trận hết hồn không yên tĩnh, lại không rõ tại sao lại bất an.

Hơn nữa tuy rằng Sở Nguyệt Xuất lặp đi lặp lại nhiều lần nói cho nàng biết nàng là để ý mình, làm như vậy cũng là không thể làm khác đi, chính là mỗi lần chứng kiến Sở Nguyệt Xuất dùng thanh âm bình tĩnh muốn mình viết những câu không phải tâm ý của mình, nàng càng cảm thấy khó chịu, thậm chí bất mãn, sau đó bất mãn như vậy lại tại Sở Nguyệt Xuất làm yên lòng mà hạ tán đi, một lần lại một lần lặp lại, cứ thế tuần hoàn.

Như vậy... Một mồi quá.

Ngôn Du từ từ nhắm hai mắt, có chút mệt mồi bại nghĩ.

Đây quả thực so với tính toán một đạo đề còn khó khăn hơn, còn làm cho người ta mỗi một không thôi, chuyện tình cảm quả nhiên là khó giải thích nhất.

“Ha ha, Ngôn lão sư lại có thể vào lúc này ghé vào ngủ a.” Trong văn phòng lão sư cũng một đám đi rồi, không đầy một lát này văn phòng chỉ còn lại Sở Nguyệt Xuất đang thu xếp đồ đạc, còn có lão sư Sinh vật ngồi đối diện Sở Nguyệt Xuất, cùng có Ngôn Du đang gục xuống bàn tựa hồ đã ngủ say. Lão sư Sinh vật thu thập xong đồ đạc cũng công bố muốn đi, chứng kiến Ngôn Du, có chút buồn cười nói.

Sớm thấy Ngôn Du một phen hành động, Sở Nguyệt Xuất hé miệng cũng là cười, vẫn chưa trả lời.

“Sở lão sư, kia tôi đi trước, sang năm gặp lại, ha ha.” Lão sư Sinh vật là một nữ nhân rất hào sảng, đối với Sở Nguyệt Xuất cười phát phát tay, cao hứng phấn chấn đi mất.

Kỳ thật sớm đã hảo hảo thu về đồ đạc chỉ là còn đang giả bộ, Sở Nguyệt Xuất lúc này mới đi đến bên người Ngôn Du, đưa tay捏捏 hai má mềm mại hơi nóng người nọ, “Tiểu đồ ngọc...”

Nhu mắt, ngồi dậy, gặp Sở Nguyệt Xuất, cái loại đè nén bất mãn lại dâng lên, Ngôn Du nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý tới nàng.

“Lại khó chịu sao?” Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ đầu nàng, “Chị như thế nào cảm thấy được chị đang yêu một bé nhi đồng hay cái kính a?”

“Hừ!” Ngôn Du hừ một tiếng, chẳng qua là bởi vì những lời Sở Nguyệt Xuất có chút chột dạ.

Tỷ tỷ cũng nói qua nàng giống đứa bé, chẳng lẽ thật sự giống sao? Vậy có phải hay không... Nàng rất không hiểu chuyện?

“Tốt lắm, không nào loạn nha.” Sở Nguyệt Xuất lại xoa bóp gương mặt của nàng, “Biết em luyến tiếc đi, nếu em tới không được, chị... Ân, đầu tháng ba có thể qua đi tìm em, được không?”

“Thật sự?” Ánh mắt lập tức phát sáng lên, động tác Ngôn Du rất nhanh quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, thần tình chờ mong, “Chị thật sự sẽ đi qua xem em?”

“Thật sự.” Giật nhẹ hai má mềm mại, Sở Nguyệt Xuất sùng nịnh cười, “Chị khi nào thì lừa gạt em?”

“Hào!” Ngôn Du lúc này vui vẻ, đứng lên kéo xách bao, một tay dắt tay Sở Nguyệt Xuất, lại tưởng tượng, chợt suy sụp hạ mặt, “Ngày mai, ngày mốt, trừ tịch, mừng Một, mừng Hai, ngô, năm ngày đầu...”

“Không được tham.”

“Ngô, được rồi.”

Cứ như vậy, thật tốt hổng Ngôn Du ngoan ngoãn nghe lời theo Ngôn Tĩnh trở về cha mẹ bên kia, lại phát hiện, tỷ tỷ tựa hồ cũng không phải thực muốn trở về.

Là bởi vì Lạc Học Khâm sao?

Bước vào cửa chính liền thấy cái tên nam nhân làm cho mình chán ghét đang ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, lúc này Ngôn Du học giáo hoạt, không có trực tiếp nhìn mà không thấy trở về phòng, mà là lên lút quan sát Ngôn Tĩnh.

Đây là trước khi đi Sở Nguyệt Xuất dạy nàng đó.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 77: Chương 77

77, Chương thứ bảy mươi bảy...

Tuy rằng ghét nhất bị Lạc Học Khâm an vị tại bên sườn mình trên ghế sa lon, chính là Ngôn Du cùng cha mẹ bắt chuyện qua cũng không có lập tức trở về phòng, mà là lôi kéo tay Ngôn Tĩnh ngồi vào trên ghế sa lon, chỉ một cử động kia nhường Ngôn ba ba có chút kinh ngạc, giây lát sau lại có chút vui mừng.

Thật sự trưởng thành đi...

“Tiểu Du...” Kinh ngạc tự nhiên không dứt không phải chỉ có Ngôn ba ba một người, Ngôn Tĩnh bị Ngôn Du lôi kéo ngồi xuống, tay bị Ngôn Du nắm ở trong tay, cảm giác ấm áp mời tay nàng trong ngày mùa đông luôn lạnh lẽo có hơi chút độ ấm. Ngôn Du nghiêng đầu chống lại đôi mắt nghi hoặc của tỷ tỷ, lộ ra tươi cười hồ hồ.

Ngôn mẹ từ trong phòng bếp đi ra, vừa lúc thấy một màn như vậy, sợ run vài giây, lắc đầu, “Tiểu Du, lớn như vậy còn luôn quấn quýt lấy tỷ tỷ.”

Ngô?

Ngôn Du chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn về phía mẹ, thủ hay là không chịu buông ra tay Ngôn Tĩnh, về mặt vô tội. Ngôn Tĩnh thì có chút tức giận liếc mắt, âm thầm ở trong lòng oán thầm.

Quần quýt lấy tỷ tỷ? Đó là bởi vì Sở Nguyệt Xuất không ở trong này đi...

Nghĩ đến đây, Ngôn Tĩnh không khỏi nổi lên ghen tuông.

Cái người từ trước luôn tối nghe lời nàng tối nhu thuận - Ngôn Du, hiện tại lại có thể không nghe lời nàng, như vậy còn chưa tính, cổ tình còn nghe lời Sở Nguyệt Xuất như vậy, còn tốt như vậy hổng...

“Tiểu Du thích cùng tỷ tỷ một chỗ.” Ngôn Du cười híp mắt đối với mẫu thân đáp.

“Ha ha...” Ngôn ba ba bỗng nhiên bật cười, uống ngụm trà, có chút vừa lòng nói, “Bà cũng đừng quản Tiểu Du quá, con bé cũng chỉ có thể quấn một đoạn thời gian nữa thôi, chờ Tiểu Tĩnh kết hôn liền có thể...”

Tươi cười lập tức tiêu thất, Ngôn Du ngẩng nhìn Lạc Học Khâm nghe vậy liền sờ sờ cái mũi cười khế, bỗng nhiên cảm giác được tay đang nắm tay tỷ tỷ căng thẳng, vừa quay đầu, liền chứng kiến tỷ tỷ mặt không chút thay đổi.

Dạng này là nói... Hẳn là không thích đi?

Trước khi đi Sở Nguyệt Xuất công đạo nhiều lần, ngàn vạn lần không thể bởi vì tùy hứng cùng xúc động mà không có chú ý nhìn về mặt Ngôn Tĩnh, cho nên nàng mới có thể luôn luôn khó khăn chế xúc động cùng phụ thân tranh cãi, cũng tận lực không đứng với Lạc Học Khâm mặt tròn trĩnh. Chính là nghe ba ba nói như vậy, vẫn còn có chút khó chịu. Ngôn Du hạ xuống mi mắt, cũng nắm chặt tay tỷ tỷ.

Bởi vì trong lời cha nói khó chịu hơn một người Ngôn Du, Ngôn Tĩnh mấp máy thần, cùng Ngôn Du mười ngón tương giao, miễn cưỡng cười hổng Ngôn Du, “Đứa ngốc, em còn có thể cả ngày quấn quýt lấy tỷ tỷ, vô luận chị kết hôn hay không, cả đời cũng có thể.”

Nắm chặt tay Ngôn Tĩnh, Ngôn Du quay đầu lại nhìn tỷ tỷ liếc mắt một cái, cũng không biết có phải tâm lý tác dụng hay không mà cảm giác sắc mặt tỷ tỷ có phần tái nhợt không thoải mái lắm, Ngôn Du yên lặng nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng hồi lâu, thẳng đến khi nàng có chút không được tự nhiên tránh đi tầm mắt của mình, lúc này mới quay đầu trở lại, nghĩ nghĩ, đưa tay từ trong tay Ngôn Tĩnh rút ra, “Em trở về phòng thu thập đồ đạc nha.”

Ngôn ba ba nhìn Ngôn Du nói xong câu đó liền đứng dậy bước tới phòng nghỉ, nhú nhú mày, nhưng không có mang nàng.

Hắn là nghe được lời của hắn lại bất mãn, bất quá hôm nay Ngôn Du lại có thể không giống trước kia quang minh chính đại cùng hắn tranh cãi, mà là biết kiểm soát...

Kỳ thật Ngôn Du thật không muốn cùng phụ thân đối lập, nàng hiện tại lòng tràn đầy suy nghĩ về Sở Nguyệt Xuất còn có tỷ tỷ, mới không muốn cùng lão đầu tử cố chấp kia lãng phí thời gian đâu, hơn nữa Sở lão sư nói, không thể luôn khi lão đầu tử... Khụ...

Trở về phòng lấy điện thoại đi động gọi cho Sở Nguyệt Xuất, nằm chết dí trên giường, nghe trong điện thoại truyền đến đờ đờ thanh âm, ngơ ngẩn ngẩn xuất thần.

“Uy...” Khi tiếng nói ôn nhu vang lên Ngôn Du lập tức phục hồi tinh thần lại, cười đến nheo cả mắt, “Sở lão sư...”

“A, đồ ngốc...” Đang nấu cơm, Sở Nguyệt Xuất một bên chiên đồ ăn một bên nói, “Làm sao vậy?”

“Ngô, vừa rồi em có quan sát tỷ tỷ, ôi chào...” Ngôn Du chuyển người lại, nghe được bên kia thanh âm xào rau, giữa mũi tựa hồ có thể ngửi được mùi bay đến, mạnh mẽ hít hà, suy sụp hạ mặt, “Em nghĩ ăn đồ ăn chị làm...”

Còn tại bởi vì một câu trước hơi hơi sừng sốt, Sở Nguyệt Xuất sau khi nghe được một câu sau không khỏi cười khẽ một tiếng, “Hảo, chờ em trở về lại làm cho em ăn.”

“Hắc hắc, hảo.” Tưởng niệm theo buổi sáng xuất phát liền bắt đầu ở trong lòng lan tràn, Ngôn Du lại chuyển người qua, đối tư thế nằm lý ở trên giường, chỉ cảm thấy nghe tiếng Sở Nguyệt Xuất xào rau cũng đủ làm nàng thỏa mãn.

“Ân, tỷ tỷ em... Sao rồi?” Đưa điện thoại đi động kẹp giữa lỗ tai cùng bả vai, Sở Nguyệt Xuất đem đồ ăn bày ra đĩa, rửa tay, lúc này mới lần nữa nắm lấy đi động, một tay đem đồ ăn mang sang kia bày lên bàn, vẫn là ôn nhu hỏi han.

“Ngô, em cảm thấy tỷ tỷ hắn là không thích người kia...” Ngôn Du một lần nữa trở mình nằm ngửa, cắn ngón tay cái, “Tỷ tỷ từ sau khi trở về đều không có xem qua người kia đâu... Ân, còn có nga, cái kia cố chấp...”

“Khụ...” Sở Nguyệt Xuất thế nhưng biết Ngôn Du muốn nói gì, khụ một tiếng cắt đứt lời Ngôn Du, Ngôn Du kịp phản ứng, ai ya sửa miệng, “Ba ba nói chờ sau khi tỷ tỷ kết hôn, em không thể quán quyết lấy chị ấy... Ngô, tỷ tỷ giống như không quá cao hứng a.”

“Đồ ngốc, nếu đòi lại chị bị nói như vậy, chị cũng không cao hứng nổi.” Sở Nguyệt Xuất lắc đầu nói, “Nhà ai có tỷ tỷ muốn cùng muối muối tách ra đâu a?”

Nếu đòi lại nàng, có người nói Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y như vậy, nàng nhất định sẽ cảm thấy thực không thoải mái.

“Nha... Vậy tỷ tỷ chị ấy...” Có chút không rõ nhưng là vẫn là thật biết điều gạt đầu, Ngôn Du vẫn cắn ngón cái, thanh âm nghe ra rầu rĩ, “Vậy là ưa thích hay là không thích nha?”

“Ân... Em nhìn xem nhiều hơn đi, bất quá chị cảm thấy phần thích khả năng rất nhỏ.” Lời này đương nhiên không bởi vì lời Ngôn Du ngày hôm nay nói, Sở Nguyệt Xuất thở dài, “Nếu nàng thích, nàng cũng không cần phải luôn luôn tránh né vấn đề với em.”

“Nha... Nha...” Ngôn Du sờ hờ hờ gạt đầu, “Em đây cùng cái kia... Cùng ba ba nói? Để cho ông ấy đừng bắt tỷ tỷ gả cho tên họ Lạc?”

“Cùng mụ mụ em nói đi, miễn cho thái độ em lại không tốt.” Sở Nguyệt Xuất tự hỏi vài giây sau đó nói.

“Hảo!” Ngôn Du ngồi dậy, lấy ra móng tay đang cắn, “Em đây đi...”

Đang muốn nói xong, thần kinh thông thả bỗng nhiên kịp phản ứng, “A? Chị bị nói như vậy chị cũng không vui... Ngô, vậy chị gả cho em, ngô... Tiểu Y các nàng...”

Mặt Sở Nguyệt Xuất chà một chút đỏ rực, lúc này Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y vừa lúc đi tới muốn ăn cơm, chứng kiến bộ dáng tỷ tỷ như vậy, cùng liếc nhìn nhau một cái, tự giác không nói lời nào ngồi vào trên ghế.

“Em... Không thèm nghe em nói nữa, cả ngày nói hươu nói vượn!” Sở Nguyệt Xuất nhin xấu hổ, “Chị đi ăn cơm, em cũng chạy nhanh đi.”

“Em mới không có nói hươu nói vượn đâu, chính là gả cho em mị...” Ngôn Du làm sao chịu mời nàng cứ như vậy cúp điện thoại, quệt mồ hôi nói xong, “Chính là gả cho em chính là gả cho em...”

“Hảo hảo hảo, em chạy nhanh đi ăn cho chị.” Sở Nguyệt Xuất cũng biết Ngôn Du một khi cố chấp sẽ không nhanh như vậy hòa hảo, vội vàng mềm ngữ khí xuống giọng, “Em nói cái gì chính là cái đó, mau đi ăn cơm, ngoan.”

Được đến thỏa mãn đáp án, Ngôn Du này mới lộ ra ngây ngô cười, “Hảo, vậy người cũng mau đi ăn đi.”

“Ân.”

Cúp điện thoại, Ngôn Du từ trong phòng mình đi ra ngoài, Ngôn Tĩnh đang giúp mẹ đem đồ ăn bung lên bàn ăn, Ngôn Du xoa đầu, đi qua muốn giúp đỡ, Ngôn Tĩnh nhẹ nhàng đem nàng đẩy, “Đi ra bên ngoài chờ ăn cơm.”



Tựa hồ từ nhỏ đến lớn đều luyện tiếc cô muội muội này làm việc này đâu.

“Ngô, bụng thức ăn mà thôi, em có thể.” Ngôn Du căn bản không biết làm gia chánh, chính là ở nhà Sở Nguyệt Xuất ăn cơm ném qua thiết nhiều thứ, vẫn là có vài lần bụng qua đồ ăn. Ngôn mẹ nghe vậy quay đầu nhìn nhìn đôi tỷ muội, lắc đầu cười khẽ, “Tiểu Tinh con cũng quá cưng chiều muội muội của con rồi.”

Lão đầu nhà mình luôn nói mình cưng chiều Tiểu Du, kỳ thật muốn thực tính ra, chân chính cưng chiều Tiểu Du chính là Tiểu Tinh mới đúng.

“Con không cưng chiều em ấy thì cưng chiều ai nha.” Ngôn Tinh cười nhẹ nói xong, tìm bàn rau trộn đồ ăn đưa cho Ngôn Du, trong lòng không hiểu có chút chột dạ, “Bụng đi.”

Tựa hồ... Gần đây đối với người nọ... Cũng có chút sùng nịch quá mức độ.

Nghĩ đến sau khi về nhà đều không có liên hệ Hạ Kiều Mộc, Ngôn Tinh thở dài, hơi chút lo lắng.

Hạ Kiều Mộc luôn hiểu tìm kiếm các loại cơ hội tới triển năng, trước về nhà nàng thấy Hạ Kiều Mộc một mặt, rõ ràng là thực luyện tiếc nha, sao hôm nay lại có thể không đánh đến nửa cuộc điện thoại hay phát tới một cái tin nhắn, thật sự là kỳ quái.

Hay là... Đã thế nào?

Ý nghĩ như vậy nhường Ngôn Tinh vốn đã bất an tâm liền có chút hoảng lên, đem đồ ăn buông ra xong liền bước nhanh đến phòng khách cầm điện thoại di động của mình rồi trở về gian phòng của mình.

“Ngô?” Ngôn Du thấy động tác của tỷ tỷ, có chút mê hoặc.

“Tỷ tỷ con để làm chi đi mất rồi?” Đồ ăn đã muốn toàn bộ bụng lên bàn, Ngôn mẹ một bên thử canh hàm đạm một bên hỏi Ngôn Du.

“Không biết nha...” Ngôn Du nhìn nhìn phía ngoài phòng bếp, nghĩ nghĩ, đi đến bên người của mẹ, “Mẹ...”

“Ân?” Ngôn mẹ lại bỏ thêm muối vào trong nồi súp, quay đầu thấy khuôn mặt Ngôn Du xem ra sạch sẽ trắng nõn đã hoàn toàn giấu không được tâm sự, “Có chuyện gì sao?”

“Ân...” Ngôn Du ai ya gật gật đầu, cong cái đầu, “Con là muốn hỏi mẹ... Ngô...”

“Nói đi, thật sự là khó được a.” Ngôn mẹ cười nói lên, đem canh múc vào trong bát lớn, “Con có việc đều có thể tìm tỷ tỷ con a, mẹ đây là một bà mẹ luôn vô dụng vũ chi địa a.”

“Ngô, con là muốn hỏi, nếu tỷ tỷ không thích cái tên họ Lạc kia... Vẫn là sẽ cùng hấn kết hôn sao?” Ngôn Du không để ý đến bị trêu chọc, mở miệng trực tiếp hỏi, “Hai người có thể bức chị ấy hay không?”

Động tác trên tay bị kiềm hãm, Ngôn mẹ buông ra cái bát lớn kia, xoay người nhìn thẳng Ngôn Du, “Tỷ tỷ con nói cho con?”

“Không có.” Ngôn Du thành thật lắc đầu, vẻ mặt còn thực thành thật, “Chính là con cảm giác được, tỷ tỷ mỗi lần gặp cái tên họ Lạc kia, đều không vui...”

“Như vậy...” Khẽ gật đầu, Ngôn mẹ hơi hơi nhíu mi, nghĩ nghĩ, “Con để đích thân chị con đến nói với mẹ, nếu quả thật không thích, mẹ sẽ không gả, tỷ tỷ con cũng không phải không ai muốn.”

“Hào!” Ngôn Du nhất thời nở nụ cười, hai tiểu ánh mắt híp lại, “Mẹ thật tốt.”

“A, đứa con này, biết quan tâm tỷ tỷ a.” Ngôn mẹ sờ sờ đầu của nàng, “Tốt lắm, ra ngoài ăn cơm.”

“Hào!” Ngôn Du dùng sức gật đầu, hướng bên ngoài đi.

Ngôn mẹ nhìn thân ảnh của nàng, thật lâu sau, thở dài.

---

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 78: Chương 78

78, Chương thứ bảy mươi tám..

Ném qua com chiều, Ngôn Du còn không có trở về phòng, vẫn luôn ngồi ở bên người Ngôn Tĩnh.

Nàng có chút áy náy.

Phía trước bởi vì biết mình yêu thích tỷ tỷ, lại luôn tùy hứng mà đối đãi tỷ tỷ, lúc lạnh lúc nóng, đến nỗi tỷ tỷ có thích Lạc Học Khâm hay không cũng đều không biết phải để ý làm sao.

Tuy rằng... Bây giờ đối với tỷ tỷ vẫn là có cảm giác kỳ quái... Bất quá, người nàng thích là Sở lão sư, nàng là thực xác định. Tỷ tỷ nói nàng giống tiểu hài tử, Sở lão sư cũng nói nàng giống tiểu hài tử, nàng hẳn nên học làm người lớn, không thể luôn nương tỷ tỷ cùng Sở lão sư thương tâm mãi được.

Đến tận lúc này, tay Ngôn Du chụp lên một bên tay Ngôn Tĩnh, gắt gao nắm.

Tỷ tỷ nếu không thích cái tên họ Lạc kia, nàng nhất định sẽ không để cho tỷ tỷ gả cho người kia, lúc trước nàng quả thực là hồ đồ đến mê muội mà.

Bởi vì động tác của Ngôn Du mà kinh ngạc vài giây, Ngôn Tĩnh quay đầu, chứng kiến Ngôn Du bày ra một bộ nghiêm trang, hạ giọng, “Tiểu Du, em đây là...”

“Tay tỷ tỷ quá lạnh.” Ngôn Du nhìn nàng, lộ ra tươi cười, “Tay của em lại nóng.”

“Ha ha...” Ngôn Tĩnh nhẹ nhàng nở nụ cười nhợt nhạt.

Gần đây Tiểu Du thật sự thay đổi, so với trước kia biết quan tâm thể diện, là bởi vì Sở Nguyệt Xuất sao?

Ngồi ở bên cạnh hai người, Ngôn ba ba nghe hai người nói chuyện, vừa lòng sờ cằm.

Tiểu nữ phản nghịch nhà hắn giống như thật sự trưởng thành a.

“Tiểu Tĩnh, ở trong trường học vẫn khỏe chứ?” Ngôn gia phụ mẫu tính cả Ngôn Tĩnh lực chú ý tựa hồ toàn bộ đặt vào trên người Ngôn Du, Lạc Học Khâm cả đêm đều muốn cùng Ngôn Tĩnh đáp lời rốt cục nhìn không được mở miệng, “Đã quen chưa?”

Cũng đã một học kỳ trôi qua mà lại có thể hỏi loại vấn đề này.

Ngôn Du ở trong lòng thầm nói, vốn định tranh luận, do dự vẫn còn không nói.

Ngô, Sở lão sư nói không thể bóc đồng thất thường...

“Hoàn hảo.” Ngôn Tĩnh thần nhiên đáp, gặp Ngôn Du bữu môi, nâng tay sờ sờ lỗ tai của nàng, thần sắc lãnh đạm bởi vì Ngôn Du đã khôi phục ôn nhu.

Ngôn Du chậm chạp tựa hồ chính là từ cha nàng di truyền đến, mà Ngôn ba ba căn bản không thấy thái độ Ngôn Tĩnh là chuyện gì xảy ra, ngược lại Ngôn mẹ vẫn luôn ngồi ở một bên, âm thầm xác định chuyện mình phỏng đoán mà hôm nay lại bị Ngôn Du nhắc tới, trong lòng ám thầm thở dài hai tiếng, mở miệng, “Tiểu Tĩnh, còn có Tiểu Du, đến phòng mẹ đi.”

Ngôn ba ba tuy rằng luôn làm một bộ ‘nhất gia chi chủ’, chính là mỗi khi Ngôn mẹ nghiêm túc ra lệnh, hắn đều không dám phản đối. Lúc này tuy cảm thấy Lạc Học Khâm còn tại đây mà Ngôn Tĩnh cứ như vậy bị kêu đi thì có chút không tốt, nhưng vẫn cúi đầu uống trà không có ngăn trở.

Lạc Học Khâm trong khoảng thời gian ngắn có chút xấu hổ, không muốn nhìn Ngôn Tĩnh, làm gì Ngôn Tĩnh từ đầu tới đuôi ngay cả liếc cũng không cho hắn cái nào.

“Khụ...” Đem phản ứng đê tử của mình nhìn trong mắt, Ngôn ba ba đặt chén trà xuống, thần sắc hờ hững, “Sự nương của con lâu lắm không có gặp các nàng.”

“Minh bạch.” Lạc Học Khâm vội vàng gật đầu đáp.

---

“Tiểu Tĩnh, Tiểu Du nói con không thích Học Khâm, thật vậy chăng?” Mới hồi phòng ngồi vào trên giường, Ngôn mẹ liền đi thẳng vào vấn đề, “Con ăn ngay nói thật.”

“Con...” Kinh ngạc nhìn Ngôn Du một bên liếc mắt, Ngôn Tĩnh trong lúc nhất thời có chút bối rối, hồi lâu đều không có hoàn hồn.

“Tỷ tỷ, chị nói mau nha, mẹ nói nếu chị không thích sẽ không...” Ngôn Du thấy tỷ tỷ sững sờ, vội vã mở miệng lay tỉnh tỷ tỷ, Ngôn mẹ nhú nhú mày, “Tiểu Du, nương tỷ tỷ con tự mình nói.”

“Nha...”

Ngôn Tĩnh trầm mặc ngồi ở bên giường, cúi đầu, trong đầu ngàn vạn tự lại không biết làm như thế nào cùng mẫu thân nói.

“Tỷ tỷ...” Ngón Du lôi kéo tay nàng quơ quơ, trong ánh mắt lộ ra chấp nhất, “Sở lão sư nói, không thể bởi vì để mặc một nguyên nhân nào đó mà bỏ qua hạnh phúc của chính mình.”

Mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn vào cặp con ngươi đen láy phía sau gọng kính màu đen đỏ, Ngón Tĩnh cứ như vậy thẳng tắp nhìn, lại như đang nhớ tới một người khác.

...

“Cô rõ ràng liền không thích người kia, vì sao phải ngu như vậy? Ba mẹ cô khẳng định cũng hy vọng cô hạnh phúc.”

...

“Tỷ tỷ?” Chớp chớp mắt, Ngón Du không rõ Ngón Tĩnh vì sao lại xem mình như vậy, lại lắc lắc, phe phẩy tay Ngón Tĩnh.

Tỷ tỷ cũng thường xuyên xem nàng, chính là cảm thấy bây giờ ánh nhìn ấy, diễn cảm ấy có phần là lạ đâu.

Hoãn lại thần, Ngón Tĩnh thờ dài, nhìn phía Ngón mẹ, “Mẹ, thực xin lỗi...”

Từ miệng Ngón Tĩnh xác nhận chuyện này, Ngón mẹ kéo qua tay nàng, “Như thế nào không nói sớm đây? Ba ba của con đều đang cùng Học Khâm thảo luận ngày kết hôn.”

Hạ xuống mi mắt, thanh âm Ngón Tĩnh có chút khàn và nhỏ, “Không muốn hai người khó xử.”

“Cái con bé này, chuyện này có cái gì khó đâu.” Đau lòng ôm chăm đại nữ nhi, Ngón mẹ nhìn Ngón Du ở một bên, vẻ mặt nhu thuận bèn buông tay ra, “Con chính là luôn luôn độc lập, gặp chuyện liền giấu ở trong lòng, loại chuyện này hẳn là chuyện đôi bên tự nguyện...”

Dừng một chút, cảm nhận được Ngón Tĩnh trong lòng nhẹ run rẩy, Ngón mẹ thờ dài nói, “Yên tâm đi, buổi tối mẹ sẽ cùng ba ba của con nói, không thích Học Khâm mẹ sẽ không gả.”

Cấn môi dưới không để cho mình khóc lên, Ngón Tĩnh thân mình không ngừng run rẩy lên.

Nàng phải nói như thế nào cho mẫu thân của mình biết, muối muối của nàng thích một nữ nhân, mà nàng cũng vậy...

Ngón Du ở bên cạnh lộ ra tươi cười ngốc ngếch, “Tỷ tỷ, em đã nói mà, nói không thích thì Ngón mẹ mới sẽ không bức chị a.”

Cặp con ngươi luôn lóe ánh sáng lúc này cười đến híp lại thành một đường nhỏ, “Người thiết tình yêu chị mới sẽ không để cho chị khó xử đâu.”

“Vèo...” Ngón mẹ cười ra tiếng, “Liền con chưa lớn còn dám giáo dục tỷ tỷ.”

“Hắc hắc...” Ngượng ngùng gãi đầu, Ngón Du nhìn tỷ tỷ của mình ngồi thẳng oán trách trông lại đây, cười đến càng phát ra choáng váng.

“Không có đáng đáp người lớn gì hết...” Ngón mẹ lắc đầu, “Tỷ tỷ con mẹ mới không quan tâm đâu, người theo đuổi nàng cũng có thể xếp từ nơi này đến trường học của mấy đứa, nhưng thật ra con...”

Đánh giá Ngón Du một phen, Ngón mẹ trừng điệp thờ dài, “Thật không biết ai sẽ thích một đứa bé a.”

Ngón Du lập tức phòng lên mặt bánh bao, “Ai dám chê, Sở...”

“Tiểu Du!” Ngón Tĩnh ngay cả vội mở miệng cắt đứt lời của muối muối.

“Ngô?” Nhìn phía tỷ tỷ, Ngón Du vẻ mặt mê hoặc.

“Em.. Chị khát nước, giúp chị bưng chén nước được không?” Muối muối mình quả nhiên vẫn không thể làm cho người ta bớt lo được, lại có thể nghĩ như vậy mà với mẹ nói ra chuyện Sở Nguyệt Xuất, nàng thật đúng là nghĩ mẹ có thể cái gì cũng đều nhận sao?

“Hào.” Ngón Du cười híp mắt đáp ứng, vui vẻ chạy ra ngoài cửa cấp Ngón Tĩnh rót nước.

“Tiểu Tĩnh, các con có phải là có chuyện gạt mẹ hay không?” Cũng như Ngón Du chậm chạp là từ phụ thân của các nàng, Ngón Tĩnh tuệ chất lan tâm còn là di truyền từ mẹ, giờ phút này ánh mắt sắc bén của Ngón mẹ nhìn chăm chăm nàng, phảng phất như muốn xem tâm sự Ngón Tĩnh không chừng.

“Không có a.” Ngón Tĩnh cố gắng duy trì trấn định, nhìn thẳng mẫu thân của mình, mỉm cười, “Chỉ là có người theo đuổi Tiểu Du thôi.”

“Nga?” Kỳ thật chính mình vừa mới nói câu kia bắt quá là nói gờn với Ngón Du chơi thôi, giờ phút này nghe Ngón Tĩnh nói như vậy, Ngón mẹ lập tức hứng thú, “Hạng người gì?”

“A, mẹ làm gì bày ra một bộ rất hiếm có a, từ nhỏ đến lớn người truy Tiểu Du còn thiếu sao?” Ngón Tĩnh nhẹ giọng cười, nghĩ qua nhiều năm như vậy mà người theo đuổi Ngón Du dần dần liền bị một Ngón Du chậm chạp biến thành không biết phải làm sao lại không có cách nào khác, ánh mắt càng phát ra

nhu hòa.

“Người theo đuổi con bé là không khó được, khó được chính là Tiểu Du lại có thể hiểu được người ta là đang theo đuổi con bé.” Ngôn mẹ lập tức liền minh bạch ý của Ngôn Tĩnh cười lắc đầu, “Cũng không biết Tiểu Du rốt cuộc tính ngu ngốc vẫn là thông minh...”

Ngôn Du vào lúc đó đẩy cửa phòng ra, bụng nước thật cẩn thận đi đến bên cạnh hai người rồi đưa cho Ngôn Tĩnh, “Cấp.”

“Cám ơn Tiểu Du.” Ngôn Tĩnh lộ ra nụ cười ôn nhu, tiếp nhận nước liền uống ngay một hơi, phóng tới bên cạnh, về mặt Ngôn Du ngây ngô cười cũng ngồi xuống, khoe môi giờ lên độ cong như vòng hai người trong phòng tâm tình cũng đi theo giờ lên.

“Tiểu Du lần này trở về so với lần trước còn nhỏ.” Ngôn mẹ mắt nhìn tiểu nữ nhi, có chút cảm khái nói, “Rốt cục đã lớn rồi.”

“Thật vậy chăng?” Hai trông mắt Ngôn Du lập tức phát sáng, về mặt chờ mong nhìn mẹ, “Thật sự trưởng thành sao?”

“Ha ha...” Ngôn mẹ cùng Ngôn Tĩnh liếc nhau, nhát tẻ cười ra tiếng.

Hỏi ra như vậy a, xem ra còn chưa tính lớn.

Ban đêm, Lạc Học Khâm đi rồi, Ngôn Du cùng Ngôn Tĩnh cũng đều tự mình trở về phòng ngủ, Ngôn mẹ ngồi ở đầu giường đeo cặp kính lão xem sách trong tay, thẳng đến Ngôn ba ba mặt mày nghiêm túc cũng lên giường, thanh âm thản nhiên, “Ông thực thích Học Khâm?”

Ngôn ba ba có chút kì quái, khó hiểu lão bà mình vì cái gì đột nhiên hỏi mình loại vấn đề này, bất quá vẫn là đáp, “Học Khâm là không sai, học trò một tay tôi luyện ra, tuy rằng so với hần người có tiền đồ còn nhiều hơn rất nhiều, nhưng là nếu bản về trình độ đối Tiểu Tĩnh tốt thì Học Khâm tính không sai.”

“Nếu Tiểu Tĩnh không thích thì sao đây?” Ngôn mẹ vẫn là cầm sách trong tay, lại một chữ cũng không có nhìn vào.

Mày nhíu lại, thanh âm Ngôn ba ba trầm xuống, “Sao tự nhiên hỏi như vậy?”

Buông sách, Ngôn mẹ tháo xuống kính lão nhìn thẳng Ngôn ba ba, “Con gái của ông không thích Học Khâm”

“Làm sao có thể...” Ngôn ba ba lắc đầu, khó được lộ ra tươi cười, “Bà là luyện tiếc nữ nhân gả đi đi.”

“Ai với ông tôi luyện tiếc.” Ngôn mẹ tùy tay cầm quyển sách vốn hơi mỏng vỗ xuống đùi chồng, “Ông nhanh chóng nói rõ ràng lại chuyện lấy chồng a, chuyện này chính là ông trước tiên làm ra tới.”

“Ôi chào bà...” Đối mặt lão bà mang ngữ khí như thế, Ngôn ba ba cũng có chút bán tín bán nghi, “Tiểu Tĩnh thực không thích?”

“Ân, bất quá không dám theo chúng ta nói, là Tiểu Du đến nói với tôi, tôi đi hỏi Tiểu Tĩnh mới biết được.” Nghĩ đến Ngôn Du khó được một bộ không mơ hồ, còn nói lên chuyện tỷ tỷ hạnh phúc là quan trọng nhất, Ngôn mẹ nhẹ giọng cười, “Ông không biết tiểu nữ nhi phản nghịch của ông lúc ấy có bao nhiêu thật sự nghiêm túc.”

Không dám nói?

Ngôn ba ba cũng không có theo Ngôn mẹ cười, mà là muốn ba chữ kia, tâm chìm xuống.

Nguyên lai ở trong mắt nữ nhi, bất tri bất giác, hần lại có thể thành người như vậy.

---

Ed: Có thể nói đã xử lí xong cái tên họ Lạc đu bám kia =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 79: Chương 79

79, Chương thứ bảy mươi chín...

Hợp với hai ngày nay không có gặp Ngôn Du, trên mặt Sở Nguyệt Xuất tuy rằng vẫn thập phần bình tĩnh nhưng trong lòng cũng đã có loại thực không có thói quen.

Nàng là ‘nhất gia chi chủ’, việc ăn tết này tuy rằng luôn là ba tỷ muội các nàng cùng nhau qua, chính là nên mua hàng tết vẫn là mua, nên tổng vệ sinh vẫn là phải tổng vệ sinh, tới gần trừ tịch, Sở Nguyệt Xuất tính cả Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y đều bề bộn nhiều việc, nhưng đầu bận rộn rất nhiều, tựa hồ

tưởng niệm đối với Ngôn Du cũng không ngừng lan tràn lên.

Lúc ban ngày, mỗi lần Ngôn Du gọi điện thoại qua, Sở Nguyệt Xuất đều đang vội, vì thế Ngôn Du buồn bực, vài lần đầu còn có thể quệt mồm cúp điện thoại, qua mấy giờ tiếp tục đánh qua, có thể là như thế vài lần xuống dưới, em bé dính như keo này liền hoàn toàn bất mẫn, đem điện thoại đi động quăng ra, ngồi vào trước bàn tính đề mục.

Đem hành vi của nàng nhìn ở trong mắt, Ngôn Tĩnh lại vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, khi bước vào phòng Ngôn Du tổng sẽ gặp nàng đang mài miết làm bài, đứng ở phía sau nhìn thấy đạo thân ảnh kia, nhiều lần đều xẹt qua cùng một ý niệm trong đầu.

Trên đời này, trừ bỏ nàng, cũng chỉ có Sở Nguyệt Xuất có thể sùng ái Ngôn Du cả đời đi. Đối lại nam nhân khác mà nói, thật sự có thể kiên nhẫn, sẵn sốc ôn nhu đối đãi Ngôn Du như vậy sao?

Hoặc là... Không có ngăn cản hai người các nàng cùng một chỗ, là chính xác?

Cứ như vậy qua vài ngày, trừ tịch rồi mừng Một mừng Hai, Sở Nguyệt Xuất cũng bẽ bộn đến không còn thời gian cùng Ngôn Du gọi điện thoại tán tỉnh, tuy rằng phụ mẫu nàng đã muốn mất, chính là những thân thích vẫn phải có, nên xuyên môn nên bãi phòng vẫn là phải làm đến, ngẫu nhiên còn sẽ có người giám hộ mang nhi đồng đến chỗ nàng ngồi một chút.

Đợi cho đến đầu tháng ba, Sở Nguyệt Xuất rốt cục nhàn rồi.

Nghĩ vậy mấy ngày trước ngữ khí ủy khuất của Ngôn Du trong điện thoại, Sở Nguyệt Xuất có hơi chút đau lòng.

Nàng là biết Ngôn Du có bao nhiêu dính mình, mấy ngày nay, thấy cũng thấy không đến, gọi điện thoại lại không có thời gian, thường thường nói hai câu liền cắt đứt, đến buổi tối có thời gian thì Ngôn Du lại rất khó được lại nghe ra nàng mệt mỏi, tự mình cúp điện thoại..

Sáng sớm tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất ngồi ở trên giường suy tư một chút, vẫn là thay quần áo quyết định đi một chuyến sang Ngôn Du bên kia nhằm làm yên lòng đứa bé mau muốn điên lên kia.

“Tiểu Du, đổi hảo quần áo đi.” Đây một đầu, Ngôn Tĩnh mở ra cửa phòng Ngôn Du, chứng kiến muội muội còn nằm ở trên giường, lác đầu, đi qua nắm lấy cái mũi của nàng, “Tại sao lại nằm trở về, mau đứng lên.”

“Ồ... Không muốn đâu...” Ngôn Du đầu loạn choạng cổ găng gầy khỏi tỷ tỷ khổng chề, tay kéo lên mền hướng trên đầu đắp, “Em mới không cần đi ra ngoài...”

“Mau rời giường, bằng không ba ba lại muốn sinh khí.” Ngôn Du lúc này thật là đã ngoan hơn rất nhiều, quay về nhiều ngày như vậy, cùng ba của các nàng luôn luôn chung sống hoà bình, như thế nào tới hôm nay lại bắt đầu trái ý rồi.

“Em mới không cần đi, nhằm chán chết.” Ngôn Tĩnh chính là nhẹ véo cái mũi của Ngôn Du, sợ không nghĩ qua là làm đau nàng, Ngôn Du tránh vài cái liền tránh ra, thân thủ nhanh nhẹn lao vào trong chăn, trùm thành một đoàn, thanh âm từ trong mền truyền tới, rầu rĩ, “Bọn hần tán gẫu gì đó đều thật nhằm chán, cũng không bằng em ngủ cho xong.”

Ngôn Tĩnh đương nhiên biết bên đó có bao nhiêu nhằm chán, chỉ là phụ thân cùng mấy hảo bằng hữu nhiều năm ở trong biệt thự của một người hợp gặp, mỗi khi vài vị trưởng bối ở nơi này đàm luận thời sự chính trị thì Ngôn Du đều là một bộ sắp ngủ gật tới nơi, có thể là bởi vì bên ngoài nhất định phải biểu hiện ra gia giáo tốt đẹp, cho nên nàng cùng Ngôn Du đều bị yêu cầu chỉ có thể tư thế hữu lễ ngồi ở chỗ kia lắng lắng nghe trưởng bối nói chuyện.

“Tiểu Du nghe lời, liền hôm nay một ngày nữa thôi, mau đứng lên...” Ngôn Tĩnh lay lay Ngôn Du, nghĩ nghĩ, “Em đã quên Sở lão sư nói cái gì sao, không thể khiến ba mẹ tức giận.”

Lời này vẫn là lúc nói chuyện phiếm với Ngôn Du từ miệng Ngôn Du nghe được, lúc ấy còn cảm thấy có chút buồn cười, chính là lúc này, vốn đang khóa trong mền giầy giữa, Ngôn Du bỗng nhiên bất động, tiếp theo mở ra mền bừa môi ngồi dậy, Ngôn Tĩnh nhất thời cảm thấy ngực một trận ghen tuông lan tràn.

Lời Sở Nguyệt Xuất nói muốn tốt như vậy dùng a?

“Chính là... Chính là...” Ngôn Du bỗng nhiên cúi đầu, trong thanh âm tràn đầy rồi rầm, “Sở lão sư bảo hôm nay sẽ đến xem em...”

Ngôn Tĩnh hơi sùng sờ, nhìn về mặt ủy khuất của muội muội, trầm ngâm hồi lâu, “Em xác định?”

“Nàng sẽ không gạt em.” Ngôn Du ngửa đầu xem Ngôn Tĩnh đang đứng đó, trong con ngươi tràn đầy kiên định cùng tín nhiệm.

“Em a...” Lác đầu, Ngôn Tĩnh thở dài, “Vậy em nằm trở về đi, chị cùng ba mẹ nói em thân thể không thoải mái.”

Bất quá bốn năm ngày không thấy Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du liền làm thành một bộ khó chịu, quả thật là tương tự khó nhìn mà. Hiện giờ thật vất vả Sở Nguyệt Xuất muốn lại đây, nàng làm sao có thể không giúp cô muội muội mình thương yêu nhất này chứ.

Huống chi... Tương tự khó nhìn...

A, nàng tựa hồ... Cũng có đồng cảm đâu.

“Đa tạ tỷ tỷ!” Ngôn Du lập tức vui vẻ, giữ chặt tay Ngôn Tĩnh quỳ gối dậy hôn má nàng một hơi, một lần nữa nằm lại trên giường. “Tỷ tỷ thật tốt!”

“Em già bộ đấy có hình tượng một chút nga, nếu như bị phát hiện, chị cũng không giúp được em đâu.” Ngôn Tĩnh cạo cạo cái mũi của nàng, rất là sùng nịnh nói xong, xoay người ra khỏi phòng. Ngôn ba ba Ngôn mẹ lúc này cũng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, gấp nàng một mình đi ra, Ngôn ba ba nhú nhú mày, “Tiểu Du đâu?”

“Ân, bụng em ấy không thoải mái.” Ngôn Tĩnh vẻ mặt lo lắng nói, “Vừa mới để em ấy uống thuốc, hiện tại đã muốn ngủ.”

Đối với đại nữ nhi luôn luôn thập phần tín nhiệm, mày Ngôn ba ba liếc càng chặt hơn, “Như thế nào bỗng nhiên đau bụng, nghiêm trọng lắm sao?”

“Ân, hoàn hảo.” Trên căn bản là cũng chưa từng lừa bịp cha mẹ, hôm nay giúp Ngôn Du nói dối như vậy, Ngôn Tĩnh có chút chột dạ, ánh mắt lóe ra tia không dám nhìn mẹ vốn ánh mắt đang tràn ngập hồ nghi.

“Được rồi, vậy để con bé ở nhà ngủ đi.” Từ sau cái đêm biết mình ở trong lòng nữ nhi là cái loại hình tượng gì, Ngôn ba ba thật là có chút muốn thay đổi, lúc này hơi tự hỏi trong chốc lát, “Chúng ta đi thôi.”

“Ân.” Ngôn Tĩnh gật gật đầu, “Con vào xem Tiểu Du có đá mền hay không.”

“Đi thôi.”

Nhanh chóng xoay người đi vào trong phòng ngủ, mở xong lại lần nữa đóng cửa lại, Ngôn Tĩnh đi đến bên giường, Ngôn Du vốn đã nhắm hai mắt giả ngủ nghe được tiếng bước chân lập tức mở mắt ra, hai tròng mắt sáng trong suốt nhìn Ngôn Tĩnh, tràn ngập chờ mong.

“Ba ba đáp ứng rồi, cho em ở nhà nghỉ ngơi.” Ngôn Tĩnh khom lưng, tay nhẹ vỗ về khuôn mặt bóng loáng của Ngôn Du, “Em... Ngoan ngoan chờ Sở lão sư đến biết không, nếu đã đói bụng thì trong tủ lạnh có đồ ăn dư, hoặc là đi ra ngoài ăn cũng được... Đừng chạy xa quá, bằng không lại lạc đường chị cũng không về kịp cứu em... Còn có, đi đường nhớ xem đường.”

“Ân!” Đang đắp mền nhìn tỷ tỷ, Ngôn Du dùng sức gật đầu, cười đến ánh mắt híp lại, thanh âm ngọt ngào, “Tỷ tỷ...”

“Ân?” Vừa muốn nâng đứng người dậy Ngôn Tĩnh có chút nghi hoặc xem nàng.

“Lại gần đây đi...” Ngôn Du bĩu môi làm nũng, Ngôn Tĩnh tự nhiên thực nghe lời đến gần, sau đó má lại bị hôn một cái.

Oán trách nhìn nàng một cái, Ngôn Tĩnh xoa bóp cái mũi của nàng. “Đi mà hôn Sở lão sư của em đi, tốt lắm, chị đi đây.”

“Hảo, tỷ tỷ chào nha.” Đối với tỷ tỷ phát phát tay, nhìn nàng bước đi tao nhã ra khỏi cửa, Ngôn Du vui vẻ ở trên giường lăn qua lăn lại.

Thật tốt quá, có thể nhìn thấy Sở lão sư rồi.

Ra nhà ga, Sở Nguyệt Xuất thấy tiếng động lớn ở ngã tư đường, thâm hút một hơi, lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Ngôn Du.

“Sở lão sư!” Thấy điện báo hiện tên, ở trên giường lăn hồi lâu sau lại nằm một giờ, Ngôn Du vui vẻ ngồi dậy, rất là hưng phấn mà ồn ào lên, ở một khác này, toàn bộ bất mãn bởi vì Sở Nguyệt Xuất bận rộn mà sinh ra cùng tích tụ bấy lâu tự nhiên vì vậy trở thành hư không.

“Ân... Em ở đâu?” Không có nói cho nàng biết mình đã ở nhà ga, Sở Nguyệt Xuất một tay nắm lấy di động, một tay ôm lấy cái cánh tay này, trong lòng đã tràn ngập chờ mong cùng ngọt ngào.

“Ở nhà nha.” Ngôn Du chớp chớp mắt, ánh mắt mở thật to, “Ngô... Trước chị nói... Nói... Đầu tháng ba...”

Đứt quãng nói chuyện, Ngôn Du biết Sở Nguyệt Xuất luôn luôn bề bộn nhiều việc, giờ phút này bỗng nhiên có chút bận tâm Sở Nguyệt Xuất không rảnh được, bất quá đối với Sở Nguyệt Xuất tín nhiệm lại rất nhanh đầy ngã lo lắng, “Hôm nay đầu tháng ba...”

“Ân, cho nên chị hỏi em ở đâu nha.” Nghe đầu bên kia truyền đến thanh âm đầy tính trẻ con, Sở Nguyệt Xuất cười đến thập phần ôn nhu, “Chị đi tìm em, ăn... Đi nhà em mà nói, có phương tiện sao?”

“Phương tiện!” Cho dù là cha mẹ ở đây cũng đều sẽ nói hai chữ này, Ngôn Du như đinh đóng cột nói, Sở Nguyệt Xuất có chút mỉm cười, “Chị là hỏi em, ba ba mụ mụ của em có ở đó không?”

Nàng đã muốn thực hiểu biết Ngôn Du, tính khí Ngôn Du như vậy, lại có thể có lá gan lớn lập tức đối với Ngôn Tĩnh ra quỹ, khẳng định cũng có thể không chút do dự liện đối với cha mẹ ra quỹ, nếu phụ mẫu nàng ở nhà, nàng thật lo lắng Ngôn Du trực tiếp sẽ giới thiệu mình là bạn gái của nàng... Sai lầm rồi, là lão bà.

“Đi vắng...” Ngôn Du trong miệng đáp lời, phản ứng quá lâu vào lúc đó rốt cục cũng kịp phản ứng lại, “A? Chẳng lẽ chị ở đây sao?”

“Ân, ở nhà ga, nói cho chị biết địa chỉ nhà em đi.”

“Hảo, hắc hắc...”

Bắt taxi thẳng đến nhà Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nhưng không có phát hiện trong đám người có người vẫn luôn nhìn nàng, về mặt mê hoặc.

Cúp điện thoại xong lập tức rời giường thay quần áo đánh răng rửa mặt, đợi cho tiếng chuông cửa vang lên, Ngôn Du lập tức chạy tới mở cửa ra, quả nhiên người đứng ngoài cửa chính là người vốn luôn khiến nàng tưởng niệm, trên mặt vẫn là nụ cười nàng quen thuộc nhất, ôn nhu cùng yếu ớt.

“Sở lão sư!” Lập tức đánh qua, đi ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du đem nàng ôm vô cùng chặt chẽ, “Em rất nhớ chị.”

“Đồ ngốc...” Sở Nguyệt Xuất ôm nàng, thanh âm ôn nhu, “Chị cũng nhớ em.”

Tương tư chẳng hạn, tra tấn, vĩnh viễn đều là chuyện hai người, nếu không, lại làm sao có thể nói là tương tư đây?

Luôn là lẫn nhau, không phải sao?

Đã nhiều ngày luôn luôn bởi vì tưởng niệm đối phương mà khiến hai người đều khó chịu, giờ phút này gát gao ôm lẫn nhau, trên mặt trong lòng, chậm rãi đều là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 80: Chương 80

80, Chương thứ tám mươi..

Bạch Hiểu An thật sự không thể kìm nén cái loại tưởng niệm đối với Ngôn Du này được.

Theo ngày nghỉ bắt đầu, mỗi ngày cũng đều cấp Ngôn Du phát tin ngắn, chính là Ngôn Du cũng không phải mỗi lần sẽ trả lời, mà khi trả lời cũng sẽ rất ít, cảm giác như thế mỗi nàng lại càng bất an. Rốt cục chịu đến đầu tháng ba, chuyện trong nhà ít đi, còn lại là theo cha mẹ đến nhà bằng hữu thân thích chúc tết, Bạch Hiểu An tùy tiện tìm cái cơ lưu ở trong nhà, sau đó ngồi hai giờ xe buýt lại đây muốn tìm Ngôn Du, coi như không thể ước hội, cũng có thể gặp mặt một lần cũng là rất tốt rồi, hơn nữa, Ngôn Du mấy ngày nay thái độ thật sự rất kì quái.

Không thể không nói Ngôn Du thật sự là một lão nhi đồng thực thích ‘giận chó đánh mèo’ người khác. Bạch Hiểu An lần đầu tiên cho nàng phát tin ngắn, nàng hỏi Sở Nguyệt Xuất nên làm cái gì bây giờ, Sở Nguyệt Xuất nhượng lại nàng hảo hảo làm yên lòng, vì thế nàng liền trả lời, chính là sau lại Sở Nguyệt Xuất quá mức bận rộn, cũng không có hỏi nàng về chuyện Bạch Hiểu An, nàng liền rõ ràng không trả lời tin ngắn của Bạch Hiểu An.

Sở lão sư chưa nói, nàng đương nhiên sẽ không làm..

Khụ, theo phương diện nào đó mà nói, kỳ thật Ngôn Du cũng không phải nghe lời như vậy.

Cho nên thời điểm Bạch Hiểu An từ xe bus xuống nhà ga chứng kiến Sở Nguyệt Xuất, nháy mắt liền ngây ngẩn cả người, tiếp đó lại là kinh ngạc lại là bất an.

Nàng luôn cảm thấy thái độ Ngôn Du đối với Sở Nguyệt Xuất cùng đối với những người khác không giống nhau, tuy rằng Ngôn Du hồi âm nói với nàng rằng nàng là một nhi đồng đáng yêu, nàng thực thích, chính là nàng tổng cảm giác ‘thích’ trong lời này cùng ‘thích’ mà nàng đối với Ngôn Du là không đồng dạng, mà thái độ Ngôn Du khi đối mặt với nàng cũng không giống đối mặt với một người mình thích, ngược lại đối với Sở Nguyệt Xuất..

Nàng đã từng gặp Sở Nguyệt Xuất sủng nịch nắm hai má Ngôn Du, cũng xem qua Ngôn Du đối với Sở Nguyệt Xuất lộ ra tươi cười hồ hồ lại mang theo ấm áp, chính là khi đối với mình, Ngôn Du tựa hồ chưa bao giờ cười qua.

Nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất ở ven đường ngăn đón taxi, Bạch Hiểu An cắn môi dưới, hồi lâu sau vẫn là quyết định không đi theo Sở Nguyệt Xuất.

Có lẽ Sở lão sư ở trong này cũng có bằng hữu hoặc là thân nhân, chính là lại đây chúc tết mà thôi.

Hút mạnh một hơi nhường mình có thể an tâm, Bạch Hiểu An nhìn Sở Nguyệt Xuất rời khỏi, vẫn đứng tại chỗ suy tư, là muốn hỏi một chút nhà Ngôn Du ở đâu để chính mình qua, hay là muốn như thế nào.

Vì thế Sở Nguyệt Xuất theo Ngôn Du trong lòng tránh xong, sủng nịch nắm gương mặt của nàng mời nàng mang chính mình đi vào Ngôn gia là lúc điện thoại Ngôn Du phóng trong phòng ngủ vang lên.

Bầu môi, quét mắt qua phòng ngủ, lôi kéo Sở Nguyệt Xuất chạy tới phòng khách, Ngôn Du căn bản sẽ không tính toán đi nghe điện thoại, mà là giữ chặt Sở Nguyệt Xuất vây quanh, ở cổ nàng nhẹ nhàng cọ lên, không nói được một lời.

“Ha ha, thế nào?” Tay Sở Nguyệt Xuất nhẹ vuốt về sợi tóc của nàng, cảm giác lấy nàng đối với người yêu quý mến cùng ý lại, mang theo tia sủng ái mà xoa

bóp thịt mềm ở tai của nàng, “Điện thoại di động của em vang kia.”

“Không cần xen vào.” Hít sâu một hơi hương khí thân nhiên mà chính mình nhiều ngày qua vẫn luôn tưởng niệm như vậy, Ngôn Du lại cọ xát cổ Sở Nguyệt Xuất, khiến nàng bởi vì hơi ngửa ngửa mà rụt cổ lại, có chút tùy hứng nói, “Lại không trọng yếu.”

Nhẹ nhàng cười, Sở Nguyệt Xuất lúc này không có hổng Ngôn Du đi nghe điện thoại.

Nàng đồng dạng thập phần tưởng niệm cái ôm ấp này, thậm chí là tưởng niệm cảm giác cổ bị nhẹ nhàng cọ lên, tưởng niệm cảm giác cặp tay kia ôm lấy eo mình.

Huống chi, nàng biết Ngôn Du, bởi vì thật sự quá lười, đặc biệt là lúc ngủ, cho nên cấp cha mẹ còn có Ngôn Tinh cùng với nàng cài đặt tiếng chuông đặc thù, trừ phi là đặc thù tiếng chuông vang lên, điện thoại của nàng đều là tùy nàng tâm tình mà tiếp hay không tiếp.

=)))))) bá đạo thật!

~Hiện trong phòng ngủ vang lên cũng không phải là tiếng chuông đặc thù, đây cũng là trong lúc nghỉ, hẳn là không phải chuyện trọng yếu gì.

Bạch Hiểu An đứng ở cửa nhà ga, nhú lại mi, nghe điện thoại đầu bên kia truyền đến thanh âm đồ đồ, cùng với lúc sau có một giọng nữ nói không người đón nghe, chán nản hạ tay xuống.

Chẳng lẽ nói Ngôn lão sư đang bận? Hay là đang ngủ?

Thờ dài, một lần nữa cảm lấy di động lại bắt đầu gọi điện thoại.

Tại xa lạ thành thị này, không thấy đến Ngôn Du, lòng nàng tràn đầy sợ hãi.

Điện thoại trong phòng ngủ chính là an phận trong chốc lát liền lại bắt đầu tuần hoàn nổi lên tiếng chuông, Ngôn Du vẫn là ôm Sở Nguyệt Xuất không chịu buông tay, Sở Nguyệt Xuất nhú nhú mày, từ Ngôn Du trong lòng tránh ra, “Ngoan, đi nghe điện thoại.”

“Không cần, lại không trọng yếu.” Ngôn Du quệt mồ hôi, lại muốn đi ôm Sở Nguyệt Xuất, “Em muốn ôm một cái.”

“Trước tiếp điện thoại rồi sẽ tiếp tục cho em ôm.” Sở Nguyệt Xuất tổng cảm giác mình cùng Ngôn Du cùng một chỗ, không chỉ là cùng người yêu cùng một chỗ, mà còn là cùng con của mình cùng một chỗ. Tựa hồ chỉ có lúc ở trên giường, Ngôn Du mới càng giống người yêu của nàng thôi a.

(Ed: Hahahahahaha Có ý tứ!)

Ý nghĩ này nhường hai má Sở Nguyệt Xuất nóng hăm hấp lên, Ngôn Du nhưng chưa kịp gấp qua nàng thẹn thùng trôi lướt qua, mà là chu môi dễ thương ngoan ngoan xoay người trở về phòng ngủ, chứng kiến điện báo hiện lên sau, lập tức chạy ra, “Sở lão sư Sở lão sư, này...”

“Ân?” Áp chế cái loại cảm giác tu nhân này, Sở Nguyệt Xuất nghi hoặc từ trong tay nàng tiếp nhận di động, quét mắt qua cái tên đang hiện, lòng mày nhú lại, chuyển nhận, đưa cho Ngôn Du, Ngôn Du mếu máo chu miệng càng lợi hại hơn, chính là vẫn thành thật mở miệng, “Uy...”

“Ngôn lão sư, cô rốt cục nghe điện thoại.” Lúc tiếng đồ đồ biến mất, lòng Bạch Hiểu An mới có một trận nhảy nhót, lời buột miệng nói ra mang đầy hưng phấn.

“A, ân, Bạch đồng học.” Ngôn Du miệng đáp, rất bất mãn xem Sở Nguyệt Xuất, Sở Nguyệt Xuất nâng tay xoa bóp hai má nàng có chút tức giận, tiếp theo khom qua đi hôn một cái, Ngôn Du khi đây mình lập tức tan thành mây khói.

“Ngôn lão sư, em... Em mới từ xe bước ra... Em... Có thể vào thăm cô không?” Chính là ngay sau đó Ngôn Du lập tức trừng lớn mắt, cũng bởi vì những lời này của Bạch Hiểu An.

Sở Nguyệt Xuất dùng ánh mắt hỏi Ngôn Du, Ngôn Du nuốt khẩu nước miếng, “A, Bạch đồng học, em chờ một chút ha.”

Sau đó lập tức che microphone, hạ giọng, “Em ấy nói em ấy mới từ xe bước xuống..”

Này xem đến Sở Nguyệt Xuất cũng ngại ngùng cả người, hơn nửa ngày đều không nói gì.

“Làm sao bây giờ?” Về mặt Ngôn Du luống cuống, “Em ấy hỏi em có thể đến xem em hay không.”

“Em...” Trong lòng bối rối cùng ghen tuông rất nhanh liền tiêu thất, Sở Nguyệt Xuất trầm ngâm trong chốc lát, cũng hạ giọng, “Em đi nhà ga tìm em ấy đi.”

“Không muốn!” Thực nhanh chóng phản đối, Ngôn Du rất buồn bực nhìn nàng, “Em muốn cùng chị cùng một chỗ!”

Nào có người như vậy, các nàng nhiều ngày không gặp như vậy, hôm nay thật vất vả mới gặp mặt được, lại muốn đi nhân nhượng học sinh kia, thật sự là... Thật sự là...

Sở lão sư chẳng lẽ cũng không cảm thấy không thoải mái sao!!!!



“Nghe lời.” Sờ sờ đầu nàng, Sờ Nguyệt Xuất ôn nhu hổng, “Trước đi vào trong đó đem em ấy khuyên trở về được không, em ấy là một nữ hài tử, ở nhà ga không an toàn. Liên nói em còn có việc, chỉ có thể gặp em ấy một chút, ngoan...”

Yên lặng nhìn Sờ Nguyệt Xuất một lúc lâu, cũng hiểu được nàng nói lời là có đạo lý, Ngôn Du thở dài, cảm lấy di động, “Ân, em đang ở nhà ga? Nhà của cô có chút việc... Nếu không cô đi nhà ga tìm em đi, bất quá không thể chờ đợi lâu lắm...”

“Hào!” Cho dù chỉ là như vậy, Bạch Hiểu An đã muốn cảm thấy thoải mái, “Em đây ở cửa nhà ga chờ cô.”

“Hào.” Cúp điện thoại, Ngôn Du đang muốn há mồm, Sờ Nguyệt Xuất dĩ nhiên trước một bước nói, “Nhanh đi thay quần áo đi.”

Không có bất kỳ động tác nào, Ngôn Du đứng nguyên tại chỗ nhìn Sờ Nguyệt Xuất hồi lâu, bỗng nhiên đem nàng đỡ lên bên tường để lại, cúi đầu dùng sức hôn sâu. Sờ Nguyệt Xuất còn không có lấy lại tinh thần đã bị hôn lên, há mồm muốn nói lời gì đó, đầu lưỡi Ngôn Du lập tức tham tiền vào ôm lấy lưỡi của nàng, cánh tay đỡ lấy bả vai Ngôn Du rồi liền dần dần vòng qua trên cổ Ngôn Du. Ngôn Du hôn theo cánh môi một đường đi xuống, lướt qua cằm, mãi cho đến cổ liếm láp mút vào, thân thể Sờ Nguyệt Xuất mềm nhũn, vô lực dựa vào tường, ngửa đầu, thân mình mẫn cảm bởi vì động tác của Ngôn Du mà bị luồng điện tê tê không chế lấy. Thẳng đến lúc tay Ngôn Du không thành thật bước vào áo ngoài của nàng rồi xốc lên áo lông của nàng còn có áo giữ ấm bên trong, nguyên bản thân thể ấm áp liền bị tay lạnh lẽo khế đụng vào, Sờ Nguyệt Xuất thật mạnh lấy lại tinh thần, đem Ngôn Du đẩy ra, thờ phỉ phò, “Em... Hồ nháo...”

“Hừ! Ai bảo chị vội vã như vậy muốn đuổi em đi gặp cái người Bạch đồng học kia!” Ngôn Du quệt mồm, “Chị đều không thèm để ý em!”

“Em...” Sờ Nguyệt Xuất nhất thời nghẹn lời, cùng nàng đối diện trong chốc lát, trong lòng mềm nhũn, “Chị cũng chỉ lo lắng cho học trò thôi nha, Tiểu Du, nghe lời được không, chờ gặp qua Bạch Hiểu An, em muốn thế nào cũng đều có thể.”

Tức giận nhìn Sờ Nguyệt Xuất, một lát, Ngôn Du níu lấy một góc áo ngủ, “Hào thôi...”

“Ng Sloan.” Thân nhiên cười, hôn hôn sườn mặt của nàng, Sờ Nguyệt Xuất rất là ôn nhu, “Nhanh đi thay quần áo đi.”

“Ân.”

Đổi qua quần áo xong, Ngôn Du nhúc nhích, “Chị đi cùng em được không?”

“Ân...” Tự hỏi một chút, mắt Sờ Nguyệt Xuất nhìn vào ánh mắt đang phát sáng của Ngôn Du, không thể làm gì hơn là lắc đầu, “Chị đi cùng em, sớm một chút xuống xe, tự em đi gặp Bạch Hiểu An, được không?”

Nếu nói không đi, chỉ sợ Ngôn Du thật sự sẽ tức giận trực tiếp không để ý tới Bạch Hiểu An a.

Nếu bởi vậy ảnh hưởng tới Bạch Hiểu An, đây là điều mà nàng - chủ nhiệm Bạch Hiểu An thật không muốn gặp đến.

“Được rồi...” Tuy rằng không vui, bất quá Ngôn Du vẫn là đáp ứng, theo Sờ Nguyệt Xuất xuất môn ngồi xe tới phụ cận nhà ga, nhìn thấy Sờ Nguyệt Xuất xuống xe vào tiệm KFC phụ cận nhà ga, lúc này mới buồn bực phân phó lái xe đem xe chạy đến cửa nhà ga, sau khi xuống xe, vừa đập vào mắt đó là bộ dáng Bạch Hiểu An ôm cánh tay ở cửa bồi hồi, nhất thời cũng thấy mềm lòng.

Kỳ thật đơn phương yêu mến, thật sự thực đã thương người.

Nhớ tới chính mình lúc trước khi đối mặt tỷ tỷ cũng là cái loại tâm lý mâu thuẫn này, Ngôn Du cũng hiểu được Bạch Hiểu An rất đáng thương, chạy chậm qua đó, Bạch Hiểu An vừa nhìn thấy nàng, cặp con ngươi xinh đẹp lập tức trở nên trong suốt, nhìn thấy Ngôn Du hồi lâu, lời vừa ra khỏi miệng liền để cho Ngôn Du một trận luồng cuồng. “Ngôn lão sư, em rất nhớ cô.”

“A...” Ngôn Du nhất thời ngập ngừng cả người.

Nàng không biết nên như thế nào đón nhận những lời này a, nếu là Sờ lão sư nói như vậy, nàng nhất định sẽ đáp, “Em cũng rất nhớ chị.”

Chính là, đối mặt với Bạch Hiểu An, nàng ngay cả nói dối ra những lời này, cũng nói không nên lời.

---

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cầu huyết tình tiết vẫn là không tới a buồn bực... Lại để cho hạ chương, ta là có rất yêu thích vô nghĩa a?

Chuyện kể rằng này Bạch đồng học thật đáng thương nói, đặc biệt chương sau... A, ta cảm thấy được này vật hi sinh là ta viết trôi qua tới bi kịch a...

...

Editor: Cũng như tác giả nói, phân đoạn vài chương sau sẽ xuất hiện tình tiết cầu huyết nên mọi người ráng kiên nhẫn nha~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 81

Chứng kiến Ngôn Du lộ ra vẻ mặt ngu ngơ, Bạch Hiểu An cũng không có miễn cưỡng, "Có thể nhìn thấy cô là em đã thật cao hứng rồi."

Ngôn Du nhìn nàng, trong lòng một trận áy náy, "Em.."

"Ngôn lão sư không phải bề bộn nhiều việc sao, em sẽ không chậm trễ thời gian của cô nữa đâu." Không thể không nói Bạch Hiểu An là một nữ đồng có suy nghĩ, rất có thái độ làm người, giờ phút này tuy không muốn nhưng nhớ tới trước đó lời Ngôn Du nói trong điện thoại, mới lên tiếng.

"Ân..." Ngôn Du nhẹ gật đầu, "Vây em mau trở về đi thôi, đừng làm cho ba mẹ lo lắng."

"Ân, cô mau đi nhanh đi." Bạch Hiểu An lộ ra tươi cười vẻ như đã lý giải, nhưng Ngôn Du càng phát ra áy náy, sau khi dùng sức gật đầu vội vàng xoay người, không đành lòng nhìn về mặt Bạch Hiểu An nữa, vừa mới xoay người, lại nghe phía sau một tiếng khẽ gọi, "Ngôn lão sư..."

"A, ân?" Ngôn Du mạnh mẽ thu lại cước bộ, xoay người nhìn Bạch Hiểu An, hai tay có chút chặt vật cầm lấy góc áo, "Sao... Như thế nào?"

"Ân..." Kỳ thật chẳng qua là bởi vì không nỡ mới nhẹ nhàng hô một câu như thế, Bạch Hiểu An đứng trước nàng, thật lâu sau mới ôn nhu cười, "Không có gì, mừng Tầm là có thể gặp lại cô, ha ha..."

"Ân... Ân." Ngôn Du cắn môi dưới, hạ xuống mi mắt, thờ dãi, "Hay để cô đưa em vào đi thôi."

Hai tròng mắt Bạch Hiểu An lập tức phát sáng lên, nhìn Ngôn Du vài giây, tươi cười càng phát ra ầm ập, "Không có quan hệ, em đã mười chín tuổi, Ngôn lão sư không cần lo lắng, nhanh đi mau đi."

"Chính là..." Bởi vì lời Bạch Hiểu An nói nhất thời có chút do dự, dù sao Sở Nguyệt Xuất còn tại KFC không xa chờ mình, trong lúc nhất thời Ngôn Du cũng không biết nên nói cái gì cho phải, Bạch Hiểu An nhìn thấy vẻ mặt người kia đang gần trong gang tấc có chút do dự, rốt cục khắc chế không được, kiễng đầu ngón chân hôn lên hai má Ngôn Du, nhưng Ngôn Du mạnh mẽ trừng lớn mắt lui về sau từng bước, "Em.. em.."

Hai má của Ngôn Du quả nhiên như trong tưởng tượng của mình rất là mềm mại, Bạch Hiểu An lộ ra nụ cười cực kỳ thỏa mãn, nhìn thấy người kia không ngừng bối rối, chịu đựng ngưng ngưng, "Luôn luôn muốn làm như vậy đâu..."

Rũ tay xuống đang nhẹ run rẩy lên ở hai bên người, Ngôn Du phục hồi tinh thần lại, mảy khẽ nhăn, "Cô đi trước, em chú ý an toàn."

Nói xong, Ngôn Du xoay người bước nhanh rồi đi, Bạch Hiểu An đứng nguyên tại chỗ nhìn đạo thân ảnh kia càng lúc càng xa, có chút hối hận.

Ngôn lão sư sẽ không sinh khí đi?

Tay dứt vào túi quần bỗng nhiên đụng đến vật trong túi, Bạch Hiểu An bỗng nhiên hoảng quá thần, vội vàng chạy muốn đuổi kịp Ngôn Du.

Lúc gặp Ngôn Du quá mức hưng phấn, lại có thể quên đưa lễ vật mình mua cho nàng.

---

Bởi vì bỗng nhiên bị hôn một hồi, giờ phút này lòng Ngôn Du tràn đầy tức giận, mặt thối nghiêm bước nhanh đi, muốn khẩn cấp tiến vào KFC, thứ nhất có thể nhìn thấy người trong lòng của mình, thứ hai có thể chạy nhanh đi rửa mặt.

Đợi cho khi bước vào KFC, thấy Sở Nguyệt Xuất đang ngồi ở phía sau lớp thủy tinh trong suốt, một tay nâng lên chống cằm ngẩn người, cảm xúc phần nộ cũng chậm rãi tiêu tán hết. Ngôn Du bước nhanh qua đó, trực tiếp ngồi vào chỗ đối diện Sở Nguyệt Xuất, khiến Sở Nguyệt Xuất bị một phen hoảng sợ, chờ khi thấy rõ là nàng sau mới oán trách nhìn nàng một cái.

Cong lên miệng, Ngôn Du về mặt ủy khuất.

"Làm sao vậy?" Đưa tay nhẹ nhàng cầm tay Ngôn Du, ánh mắt Sở Nguyệt Xuất phản chiếu dịu dàng, "Bạch Hiểu An đi trở về?"

Miệng quyết được lợi hại hơn, Ngôn Du úp sấp trên bàn không trả lời, tay nhưng vẫn như cũ nắm chặt tay Sở Nguyệt Xuất không chịu buông ra, thậm chí cái lại thành mười ngón giao khấu.

"Đồ ngốc..." Sùng nịch nói, một tay kia đưa lên muốn đi nắm khuôn mặt Ngôn Du, lại ở thời điểm sắp chạm được thì dừng lại, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy trên gương mặt Ngôn Du một dấu môi son bất mất, nhất thời có chút giật mình.

(Editor: Đây thì phiên bản lỗi của son môi trên áo anh =)))

"Hừ!" Ngôn Du bất mãn hừ một tiếng.

"Trên mặt của em..." Phục hồi tinh thần lại, trong lòng Sở Nguyệt Xuất một trận chua xót, nhìn chăm chăm vào dấu môi son nọ, ngửi khí nhưng vẫn thản nhiên như cũ.

Chóp chóp mắt, Ngôn Du ngồi thẳng người, sờ sờ hai má, tiếp theo lập tức trừng lớn mắt, nắm khăn tay trên bàn trong bàn ăn dùng sức lau lên mặt, bộ dáng đó y như là muốn đem mặt mình phá nát mới vừa lòng bỏ qua. Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy nàng bộ dáng như vậy, âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, cầm tay Ngôn Du mà lấy ra khăn tay, ánh mắt chuyên chú giúp nàng lau dấu môi son trên mặt, động tác nhẹ nhàng, sợ làm đau Ngôn Du.

Nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất động tác vô hạn ôn nhu, Ngôn Du nắm lên tay kia của Sở Nguyệt Xuất, cúi đầu hôn một chút, một lần nữa ngốc hê hê cười. Dem dấu môi son lau sạch sẽ, Sở Nguyệt Xuất bắt gặp trên mặt nàng là nụ cười rạng rỡ, lắc đầu, nhẹ tay véo gương mặt của nàng, "Đồ ngốc..."

Tuy rằng ghen... Chính là, Ngôn Du cũng là bị nàng buộc đi gặp Bạch Hiểu An...

Tận giây phút này, sự ghen tuông cũng liền dần dần lui đi, ánh mắt chống lại đôi con ngươi đen bóng của Ngôn Du, cứ thế lâm vào si mê.

Ai cũng đều không phát hiện, ở bên kia lớp thủy tinh KFC, Bạch Hiểu An đã thấy cảnh tượng hai người ngồi ở bên trong đang thâm tình đối diện nhau, sắc mặt trắng bệch, nguyên bản cái hộp nhỏ nằm ở trong tay đã sớm rơi xuống đất.

Trực tiếp ở KFC ném qua com trưa, Ngôn Du lôi kéo tay Sở Nguyệt Xuất một đường tản bộ về nhà, tiến vào phòng ngủ liền trực tiếp đem Sở Nguyệt Xuất đánh ngã xuống giường, chui đầu vào trên người nàng mà tàn sát bùra bãi.

Nhưng mà điện thoại được đặt ở đầu giường chợt vang lên, lúc này là tiếng chuông đặc thù mà Ngôn Du thiết đặt.

Đang xóc lên áo len của Sở Nguyệt Xuất, động tác Ngôn Du bèn dừng lại, phình miệng, không có nghe điện thoại, lại tiếp tục động tác đang dở. Chính là tiếng chuông kia lại đem Sở Nguyệt Xuất vốn đang lâm vào mê loạn tỉnh lại, một tay nắm chặt tay Ngôn Du, bán ngồi dậy cảm qua di động, mắt nhìn điện báo hiển thị, đưa cho Ngôn Du, "Tỷ tỷ em."

Tức giận nhìn nàng, Ngôn Du một lần nữa đẩy ngã nàng xuống, "Không tiếp!"

"Ngaoan, đốn đi." Đã khôi phục thanh tỉnh, Sở Nguyệt Xuất làm sao chịu để nàng như thế, sờ sờ đầu của nàng, "Nghe lời."

Cùng nàng đối diện vài giây, Ngôn Du bại trận, ngồi dậy tiếp điện thoại, trong giọng nói lộ ra nồng đậm bất mãn, "Uy..."

Còn không biết mình đã quấy rầy "Chuyện tốt" của muội muội, Ngôn Tĩnh hạ giọng, "Tiểu Du, em ở đâu?"

Nàng bây giờ đang ở trong WC nhà bằng hữu của ba ba, nếu không nàng thật sự không biết nên như thế nào để gọi điện cho Ngôn Du.

"Ở nhà a..." Ngôn Du rất là buồn bực đáp.

"Ân, Sở lão sư đâu?" Thực dễ dàng nghe ra buồn bực từ trong giọng nói của muội muội, Ngôn Tĩnh có chút khó hiểu, tuy rằng muốn hỏi chính là vẫn cảm thấy chính sự quan trọng hơn, "Có đi tìm em sao?"

"Có..." Ngôn Du kéo dài âm.

"Vương bá bá thân thể không thoải mái, lần này ba mẹ nói muốn ném qua com trưa rồi trở về nhà, hiện tại đã muốn ăn xong rồi, chị là trốn ở trong nhà vệ sinh nói cho em biết, chờ đi ra ngoài liền phải về, em..." Còn chưa nói xong, Ngôn Tĩnh bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hắn là điện thoại của nàng quấy rầy "Chuyện tốt" của Ngôn Du rồi, cho nên Ngôn Du mới có thể buồn bực như vậy. Đến tận lúc này, Ngôn Tĩnh mới mở miệng lần nữa, "Em chạy nhanh tiếp tục giả bệnh cho chị."

"A?" Ngôn Du nhất thời ngây dại, hồi lâu sau, thanh âm rầu rĩ, "Nhanh như vậy..."

Ồ, nàng còn không có cùng Sở lão sư làm chuyện thú vị kia mà, chính là ba mẹ phải trở về...

"Ân, tự giác a, chị treo trước."

"Nha..." Cúp điện thoại, thân mình Ngôn Du lập tức mềm nhũn ngã xuống giường, xoay người ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, đem đầu vùi vào trong lòng nàng, "Buồn bực..."

"Làm sao vậy?" Theo Ngôn Du vừa mới nói mấy lời kia đại khái phỏng đoán ra chuyện gì, bất quá còn không phải thực xác định, Sở Nguyệt Xuất nhẹ vỗ về cái ót của nàng, "Như thế nào rầu rĩ không vui?"

"Bọn họ muốn trở về, tỷ tỷ gọi em chạy nhanh giả bộ bệnh... Ồ..." Vừa nói vừa ở trong lòng Sở Nguyệt Xuất nhẹ cọ lên, rõ ràng rất muốn làm chuyện gì đó lại phải sống chết khắc chế, Ngôn Du buồn bực cực kỳ.

"Ha ha..." Tuy rằng cũng có chút buồn bực, bất quá Sở Nguyệt Xuất vẫn là khẽ cười, cạo cạo cái mũi của nàng, "Cho em không thành thật, xứng đáng..."

"Hừ!"

Cứ như thế, liền khó được một lần ước hội mà cứ như vậy đã xong rồi.

Bất quá, sau khi về nhà nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất, Ngôn ba ba cùng Ngôn mẹ cũng hết sức hài lòng.

Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hai người có thể tính như cha mẹ chồng của mình cho nên Sở Nguyệt Xuất mặc dù có chút khấn trương nhưng trên mặt vẫn là thực bình tĩnh nói chuyện mình tới đây là để thăm thân thích, thuận tiện ghé qua xem Ngôn Du luôn, mà Ngôn Tĩnh cũng phụ họa theo đuôi Sở Nguyệt Xuất, nói Ngôn Du và nàng xác thực là đồng sự kiêm bạn tốt.

Vốn có chút bận tâm Ngôn Du sẽ khó thích ứng với cuộc sống dạy học ở trung học, nhưng khi thấy Sở Nguyệt Xuất vừa đoan trang lại vừa ôn nhu, Ngôn mẹ rõ ràng có một trận cao hứng. Như lời Ngôn Tĩnh nói thì Sở Nguyệt Xuất tựa hồ thực chiều cô Ngôn Du, vậy thì tốt rồi. Đến nỗi Ngôn ba ba bởi vì đang cùng Sở Nguyệt Xuất tùy ý nói chuyện phiếm, nghe ra nàng đích thực quan tâm học sinh lại còn phương diện đạo học mà có thể giải thích tường tận, thành ra rất thưởng thức nàng.

Chỉ sợ là, người duy nhất buồn bực chính là người đang chờ đợi ở trong phòng giả bộ bệnh - Ngôn Du. Khó được một lần hẹn hò bỗng nhiên bị biến đổi đã đành, mà cư nhiên Sở Nguyệt Xuất còn ở trong phòng khách cùng ba mẹ nàng nói chuyện phiếm, thật sự là buồn bực chết nàng. Còn có tỷ tỷ nữa, cái diễn cảm kia, rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa mà.

Hừ! Không cần để ý đến bọn họ !!!

Bọc mền, Ngôn Du bữu mỗi tức giận kèm theo bất bình, dần dần, liền ngủ mất.

---

---

Mùng 8, học sinh cấp ba mang theo thần tình ai oán đi tới trường còn về mặt Ngôn Du thì hưng phấn dăng trào.

Rốt cục lại có thể mỗi ngày đều nhìn thấy Sở lão sư rồi.

Tuy rằng đêm qua vừa về đến liền lập tức chạy đi gặp Sở Nguyệt Xuất, chính là Sở Nguyệt Xuất lại không cho phép nàng làm.

Dù sao ngày hôm sau là ngày khai giảng, nàng làm chủ nhiệm vẫn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.

Đêm nay tổng không có lý do tiếp tục cự tuyệt nàng đi.

Ngôn Du nằm úp sấp trong phòng làm việc nghỉ, đôi mắt bởi vì ý tưởng này mà cười đến híp lại thành một đường.

Chính là buổi trưa, khi Ngôn Du đang muốn cùng Sở Nguyệt Xuất rời khỏi trường học, Ngôn Du lại một lần nữa bị Bạch Hiểu An ngăn cản.

Mấy ngày không gặp Bạch Hiểu An, Bạch Hiểu An tựa hồ tiêu tụy đi rất nhiều.

Thời điểm Bạch Hiểu An xuất hiện, cảm xúc tăng vọt trong nháy mắt thấp xuống, chưa từng nghĩ qua, Bạch Hiểu An mới mở miệng đã là, "Người Ngôn lão sư thích chính là Sở lão sư đi."

Mạnh mẽ trừng lớn mắt, Ngôn Du nhìn Bạch Hiểu An, vẻ mặt kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 82

"Em nhìn thấy." Bạch Hiểu An cố gắng làm cho mình yên tĩnh trở lại, chính là rõ ràng cách đầu tháng ba đã muốn qua vài ngày vậy mà một màn ở ngày đó nếu hồi tưởng lại, vẫn có thể cảm thấy được đau lòng đến khó nhịn, giống như có cái dùi không ngừng đâm vào trái tim, mỗi một không chịu nổi.

Động tác Ngôn Du cầm khăn tay lau mặt... Là cảm thấy nụ hôn kia của mình khiến nàng rất khó chịu đi, còn có Sở Nguyệt Xuất... chăm chú nhìn sâu như vậy... Minh như thế nào sẽ thật sự nghĩ đến Ngôn Du thích mình đây...

Là lo lắng chậm trễ chuyện học tập của mình đi, cho nên mới làm vậy an ủi mình.

Hơn nữa, cũng là chủ ý của Sở lão sư...

Ở nhà suy nghĩ kỹ vài ngày, Bạch Hiểu An càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Bằng sự thông minh của nàng, nàng hoàn toàn có thể hiểu được Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Du làm vậy là vì muốn nàng đừng phân tâm mà hãy hăng hái học tập... Chính là trên tình cảm... Thật sự mời nàng rất khó nhận. Loại cảm giác này, giống như vui sướng từ trước tới nay chẳng qua là được người ta bỏ thí mà thôi.

"Thực xin lỗi..." Bất kể như thế nào, chuyện này cũng đều là lỗi của mình, Ngôn Du cúi đầu, tay níu lấy góc áo, có chút yếu ớt nói.

"Ngôn lão sư..." Cổ họng giống bị cái gì nghẹn lại, Bạch Hiểu An nhìn Ngôn Du, thanh âm run rẩy lên, chỉ gọi ra ba chữ kia rồi dừng lại, thật lâu sau đó nước mắt dần chảy xuống, thanh âm nghẹn ngào, "Ngôn lão sư..."

"Tôi... Tôi..." Vừa nhìn thấy Bạch Hiểu An khóc, Ngôn Du lại càng không biết phải làm sao, hướng tới nàng đi vài bước rồi lại dừng lại, "Tôi... Thực xin lỗi..."

Nàng không nghĩ tới có một ngày sẽ làm cho Bạch Hiểu An khóc thành như vậy, chính là... Chính là loại chuyện này thật sự không có biện pháp miễn cưỡng a...

"Thật sự... Thật sự không được sao?" Bạch Hiểu An hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Ngôn Du, bước về phía Ngôn Du vài bước, chứng kiến Ngôn Du theo bản năng lui về phía sau, tâm càng thêm đau, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

"Thực xin lỗi..." Trừ bỏ giải thích, Ngôn Du không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Ngôn lão sư..." Che miệng không muốn mình nước nở ra tiếng, Bạch Hiểu An lau lau nước mắt, lại tạm dừng hồi lâu, chua xót cười, "Em hiểu được."

Ngơ ngác nhìn Bạch Hiểu An, Ngôn Du mờ mịt, Bạch Hiểu An lại xoa xoa nước mắt đang dừng mãnh tiến ra, "Ngôn lão sư, em không chậm trễ cô, cô nhanh về nhà ăn cơm đi."

"Tôi..." Ngôn Du vẫn ngơ ngác như trước, Bạch Hiểu An miễn cưỡng tươi cười, "Mau trở về đi thôi, đừng làm cho Sở lão sư hiểu lầm..."

"Bạch đồng học..." Về mặt Ngôn Du kinh ngạc, thanh âm yếu ớt, "Em... Em..."

"Em không có gì." Rõ ràng nước mắt không ngừng ào ạt tiến ra, Bạch Hiểu An vẫn liều mạng muốn bày ra tươi cười, "Không có thất tình nhân sinh... Không phải đầy đủ nhân sinh..."

"Bạch..." Ngôn Du há miệng thở dốc, nhìn ánh mắt Bạch Hiểu An, lại gục đầu xuống, "Kia... Vậy em..."

"Không có gì..." Bạch Hiểu An vẫn là cười, tươi cười như vậy lại như lòng Ngôn Du khó chịu, thậm chí cảm thấy ngột thở, còn có cái loại cảm giác không hiểu sao xấu hổ vô cùng.

"Tôi... Tôi... Tôi đây... Trước..." Ngôn Du cúi đầu, "Tôi trước..."

"Cô mau trở về đi thôi..." Bạch Hiểu An lại xoa xoa nước mắt, tới gần Ngôn Du khẽ đẩy đẩy nàng, "Cô yên tâm đi, thật sự..."

"Chính là..." Bởi vì thái độ của Bạch Hiểu An như vậy, Ngôn Du ngược lại càng phát ra áy náy, về mặt do dự.

"Ngôn lão sư nếu không đi, em sẽ hôn cô..." Bạch Hiểu An lại đến gần một ít, cao giọng nói.

"Tôi..." Ngôn Du ngẩng đầu nhìn nàng, sau một lúc lâu, gật gật đầu, "Vậy em..."

"Em đợi một chút nữa sẽ trở về nhà." Bạch Hiểu An lại lộ ra tươi cười nói.

"Àn!"

Gật đầu, Ngôn Du lại nhìn nhìn Bạch Hiểu An, hướng tới cầu thang đi vài bước, lại quay đầu lại, Bạch Hiểu An đối với nàng phát phát tay, Ngôn Du cảm môi, bước nhanh hơn.

Có lẽ... Lúc này như lòng Bạch đồng học tự mình chờ đợi trong chốc lát, sẽ tương đối khá đi.

Về đến nhà, Ngôn Du vừa nhìn thấy Ngôn Tĩnh đã lập tức chạy qua ôm lấy nàng, đem đầu chôn ở trong lòng Ngôn Tĩnh, hồi lâu không nói một câu.

"Làm sao vậy?" Nhẹ tay vỗ về đầu của Ngôn Du, Ngôn Tĩnh ôn nhu cười, "Không phải là cùng Sở lão sư cãi nhau đi?"

"Mới không có..." Không thể nói rõ giờ phút này trong lòng là loại cảm giác gì, Ngôn Du ghé vào lòng tỷ tỷ, hít hít cái mũi, buồn bực nói, "Mới sẽ không đâu..."

"Thế thì làm sao vậy?" Ngôn Tĩnh bán ôm Ngôn Du ngồi lên ghế salon, vẫn duy trì tư thế mời nàng nằm úp sấp trong ngực, "Lúc đến trường không phải còn thật cao hứng sao, như thế nào bỗng nhiên không vui rồi?"

Trừ bỏ Sở Nguyệt Xuất, nàng còn thật nghĩ không ra còn có ai có thể làm cho muội muội nàng như vậy.

"Ngô..." Ở trong lòng tỷ tỷ cọ xát, thanh âm Ngôn Du vẫn rầu rĩ, "Hôm nay để một nữ sinh thương tâm."

"Àn?" Giờ lên mi, đối thoại ít ỏi hoàn toàn không biết gì cả khiến Ngôn Tĩnh có chút nghi hoặc, "Em phê bình người ta?"

Không thể nào đâu, Tiểu Du nhà nàng đánh chết cũng khó có khả năng phê bình học trò.

"Không phải..." Ngôn Du dừng một chút, nghĩ đến Bạch Hiểu An rõ ràng khóc đến thần tình đều là nước mắt, còn cười an ủi mình, đột nhiên cảm giác chính mình thật là vô dụng, cái gì cũng đều không hiểu.

"Vậy là cái gì?" Tay thân mật xoa thịt mềm bên tai Ngôn Du, thanh âm Ngôn Tĩnh vẫn dịu dàng như trước.

"Nữ sinh kia nói yêu thích em." Ngôn Du ngồi dậy, bĩu môi nói, "Sau đó, em ấy biết em không thích em ấy, cho nên khóc đến thật đau lòng.. Em cảm thấy hảo thực có lỗi với nàng..."

"Tiểu Du ngốc..." Vừa nghe Ngôn Du nói vậy, lập tức cũng nhớ tới vẻ mặt chấp nhứt của Hạ Kiều Mộc, Ngôn Tĩnh thở dài nói xong, cũng chia không rõ trong lòng là cái cảm giác gì, có chút mệt mỏi lại bất đắc dĩ, "Không thích chính là không thích, như thế nào có thể miễn cưỡng đây? Em cũng không có làm sai."

Không thích chính là không thích... Chính là, nếu thích thì sao?

Trên đời này có thật nhiều sự tình, thiên cũng không phải bởi vì chữ "Thích" liền có thể giải quyết.

Nguyên bản Ngôn Tĩnh vẫn còn rất bình tĩnh, trong nháy mắt, tâm loạn như ma.

Nàng đã muốn không thể xác định hiện tại mình và Hạ Kiều Mộc tính là quan hệ gì.

"Chính là... Chính là cảm thấy không đúng... Huống chi..." Ngôn Du cũng không nói ra việc Sở Nguyệt Xuất cho tới nay để nàng làm, bởi vì trong tiềm thức cảm thấy việc Sở Nguyệt Xuất làm đều không thể nào không đúng, lại theo bản năng muốn che chở cho Sở Nguyệt Xuất, liền không muốn phải nhiều lời nữa, trầm mặc một hồi lâu, "Tỷ tỷ, chúng ta ăn cơm đi."

"Ân?" Còn đang chờ nàng "Huống chi" nói tiếp, kết quả lại nghe nàng nói như vậy, Ngôn Tĩnh hơi hơi nhú mi, cũng không nói nhiều, sờ sờ đầu của nàng, "Hảo, vậy tâm tình của em ổn rồi sao?"

"Ân." Kỳ thật trong lòng vẫn cảm thấy thực không thoải mái, giống như bị cái gì làm cho buồn bực, chính là Ngôn Du không muốn để tỷ tỷ lo lắng, nhẹ nhàng gật gật đầu, lôi kéo tay Ngôn Tĩnh, "Tỷ tỷ chắc là chờ em về ăn cơm thật lâu đi."

Vốn Ngôn Tĩnh là muốn đi đón Ngôn Du về nhà dùng cơm, chính là bỗng nhiên có chút việc cho nên liền nhường Ngôn Du một mình về nhà, không nghĩ tới về đến nhà lại phát hiện Ngôn Du còn chưa có trở lại, đang đang lo lắng thì Ngôn Du với vẻ mặt chán nản đã trở lại.

Ăn cơm xong, Ngôn Du nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, lần đầu tiên nhớ nhưng không phải là Sở Nguyệt Xuất, mà là Bạch Hiểu An.

Ôm đầu lao vào trong chăn, cho dù tỷ tỷ đã nói như vậy nhưng Ngôn Du vẫn cảm thấy thập phần áy náy.

Hơn nữa...

Nếu Sở lão sư biết được, nhất định sẽ lo lắng chuyện học tập của Bạch đồng học đi..

"Ồ..." Đem chính mình khóa thành một đoàn, Ngôn Du ở trên giường quay vài cái, dừng lại động tác, mạnh mẽ ngồi dậy.

Sở lão sư có tức giận hay không đây?

Nàng biết Sở lão sư để ý học trò nhất, cho nên mới phải luôn luôn bắt nàng hống Bạch Hiểu An, sợ ảnh hưởng tới Bạch Hiểu An học tập, chính là hiện tại đã muốn làm thành như vậy, chỉ xem Bạch Hiểu An phó bộ dáng tiêu tụy kia, cũng đều có thể cảm thấy nhất định sẽ ảnh hưởng đến học tập ...

Nghĩ vậy, cảm xúc Ngôn Du lại càng hạ thấp.

Cảm giác, ở trong lòng Sở lão sư, công tác cùng học trò mới là trọng yếu nhất, mà chính mình... Là nhất định phải nhân nhượng công tác cùng học trò...

Hai tay vẫn xoay chuyển, Ngôn Du ngồi trên giường ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nghĩ, chợt không biết nên đối mặt như thế nào với Sở Nguyệt Xuất mới tốt.

Cứ như vậy, từ lúc cùng một chỗ với Sở Nguyệt Xuất, lần đầu tiên, Ngôn Du ngủ không được, cảm đặt trên đầu gối, yên lặng nhìn một hướng khác, hai mắt vô thần.

"Em.. Dừng ép tôi có được không?" Lúc này, trong phòng Ngôn Tĩnh, người tổng có thể duy trì không gọn sóng không sợ hãi, trừ bỏ đối mặt với mọi người cũng như khi đối với bất luận kẻ nào cũng đều có thể vẫn duy trì vẻ mặt thản nhiên, Ngôn Tĩnh cau mày, ngữ khí bất đắc dĩ, "Em nói tôi đều biết, chính là..."

Nàng không biết nếu ba mẹ biết Ngôn Du thích nữ nhân sẽ như thế nào, lại càng không biết nếu ba mẹ biết ngay cả mình cũng thích nữ nhân, lại càng sẽ thế nào.

Ngôn Du có thể kiên quyết cùng một chỗ với Sở Nguyệt Xuất như vậy, nàng sẽ cố gắng bảo vệ tốt Ngôn Du, nghĩ biện pháp nhường ba mẹ chấp nhận

thực tế Ngôn Du và Sở Nguyệt Xuất cùng một chỗ. Chính là nàng lại như thế nào đây?

Ba mẹ có thể đón nhận chuyện Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất, vậy sẽ thực sự đón nhận chuyện hai nữ nhi của bọn họ cũng đều thích nữ nhân sao?

Huống chi, người nàng thích lại là học trò của nàng. Nếu ba ba biết, nhất định sẽ tức giận đi.

Cúp điện thoại, Ngôn Tĩnh ôm cánh tay dựa vào tường, mày nhíu lại chặt chẽ, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy mệt mỏi.

Chuông cửa chợt vang lên, đem Ngôn Tĩnh đang lâm vào trầm tư tỉnh lại, Ngôn Tĩnh nhìn đồng hồ, có chút buồn bực đi tới cửa, xuyên thấu qua mắt mèo nhìn lại phát hiện đứng trước cửa là hai người cảnh sát, trong đó có một người từng tại nhà Sở Nguyệt Xuất đã từng gặp qua - Sở Giản Hề, nhất thời liền ngăn cản cả người.

Chuông cửa lại vang một lúc, Ngôn Tĩnh mạnh mẽ lấy lại tinh thần, mở cửa, vẻ mặt mờ mịt, "Hai vị cảnh quan đây là..."

Nhìn nữ nhân vẻ mặt mờ mịt, lại nghĩ tới đôi vợ chồng trong cảnh cực khóc thành sông, tay Sở Giản Hề đang rũ xuống hai bên người hơi hơi run rẩy, thanh âm có chút âm u, "Xin hỏi, Ngôn Du Ngôn tiểu thư ở nhà sao?"

"Có..." Trong lòng có một trận bất an, Ngôn Tĩnh nhìn Sở Giản Hề, "Không biết các vị..."

"Giữa trưa xảy ra án kiện, cùng Ngôn tiểu thư có quan hệ, hiện tại chúng tôi dẫn nhò nàng trở về hiệp tác điều tra." Sở Giản Hề lúc này không nói gì, nam nhân mặc đồ cảnh sát ở bên cạnh nàng có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, mở miệng đối với Ngôn Tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 83

Áp chế bất an trong lòng, Ngôn Tĩnh gật gật đầu, xoay người tới cửa phòng kêu Ngôn Du, Ngôn Du đang nằm lý ở trên giường ngăn người lập tức đứng dậy bước xuống giường mang giày, mở hoặc mở cửa, "Tỷ tỷ, làm sao vậy?"

"Em..." Ngôn Tĩnh nhìn vẻ mặt vô tội của Ngôn Du, khẽ cắn môi dưới, lắc đầu, đưa tay giúp nàng sửa lại một chút cổ áo somi kẻ ô, thanh âm dịu dàng, "Mặc thêm một kiện áo khoác."

Tuy rằng khó hiểu, bất quá Ngôn Du vẫn thật biết điều gật gật đầu, xoay người trở về phòng cầm áo khoác mặc vào, theo tỷ tỷ đi ra ngoài, thấy Sở Giản Hề, chớp chớp mắt, đang muốn nói chuyện thì Sở Giản Hề đã trực tiếp xoay người, thanh âm lạnh như băng, "Đi thôi."

"Cảnh quan, ít ra cũng cần phải nói cho chúng tôi biết vì sao muốn đưa Tiểu Du đi cục cảnh sát chứ." Thấy thái độ Sở Giản Hề như thế, Ngôn Tĩnh không khỏi nhướn mi, ngữ khí thân nhiên lại lộ ra bất mãn.

Nam nhân ở bên cạnh cũng đã nhận ra Sở Giản Hề không đúng, bắt đầu nhìn nàng một cái, quay đầu nói với Ngôn Tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, "Buổi trưa hôm nay Nhất Trung đã xảy ra sự kiện nhảy lầu, học sinh nhảy lầu có liên quan đến Ngôn Du."

Thân mình run lên, Ngôn Du không thể tưởng tượng nổi nhìn người kia, "Anh... Anh nói cái gì?"

Trong lòng cũng đồng dạng cả kinh, Ngôn Tĩnh nghĩ đến lúc giữa trưa, lời Ngôn Du nói khi trở về, không thể tưởng tượng nổi nhìn người cảnh sát kia.

"Tốt lắm, về cục cảnh sát trước." Sở Giản Hề cũng không thèm nhìn tới Ngôn Du một cái, thẳng từ đại môn Ngôn gia đi ra ngoài, cảnh sát còn lại nhíu mày, "Đi thôi."

"Nữ sinh kia, gọi là gì?" Trong lòng bỗng nhiên một trận sợ hãi, Ngôn Du tay nắm chặt tay, thanh âm run rẩy, "Em ấy... Hiện tại..."

Ngôn Tĩnh vươn tay nắm chặt lấy tay của nàng, nắm thật chặt, cố gắng làm yên tâm tình của nàng, nhưng mà, thân mình run rẩy của Ngôn Du tựa hồ không thể khống chế được.

"Tôi nói về cục cảnh sát trước! ! !" Sở Giản Hề bỗng nhiên thực tức giận mở miệng, xoay người, tức giận nói, "Hiện tại hỏi nhiều như vậy làm cái gì!"

Đáng giận, Ngôn Du cái người này, rõ ràng thoát nhìn ngơ ngác, vì sao lại phạm phải loại sai lầm này chứ? Chẳng lẽ không biết chuyện như vậy một khi phát sinh, ngay cả tỷ tỷ của nàng cũng bị liên lụy theo?

Trong tay Ngôn Du đã muốn lạnh lẽo vô cùng, Ngôn Tĩnh có chút kinh ngạc nhìn Sở Giản Hề, chống lại nàng là cặp con ngươi đen đông lạnh, bỗng nhiên mình bạch nàng như vậy là vì sao, trong lòng thờ dài, không nói gì.

Không nói trước chuyện Sở Nguyệt Xuất với Ngôn Du có thể thành hay không, nhưng người tự sát này quả thật chính là học sinh trong lớp của Sở

Nguyệt Xuất, vậy cũng tuyệt đối sẽ liên lụy đến Sở Nguyệt Xuất.

Một hàng bốn người trầm mặc lên tới cực cảnh sát, Ngôn Du một bước đi vào, còn không kịp phản ứng đột nhiên liền cảm giác có cái gì hướng nàng đánh tới, tiếp theo đó hai má đau xót, đúng là bị hung hăng đánh cho một tát, trong lúc nhất thời có chút choáng váng, tiếp theo má bên kia lại bị đánh một cái, bên tai chỉ nghe đến tiếng khóc sắc nhọn, "Mày trả con gái cho tao! Trả cho tao! Trả cho tao!"

Ngôn Tĩnh ở một bên cũng vì nữ nhân bất thành linh hồn bỏ nhào qua mà ngây ngẩn cả người, đợi cho nghe được tiếng vang thanh thúy kia mới phục hồi tinh thần lại, tâm tê rần, vội vàng bước từng bước qua, không hề nghĩ nữ nhân kia lại có thể cho một tát lên trên mặt của muội muội mà mình thương yêu nhất, hút một hơi lạnh, vội vàng đi qua tách ra Ngôn Du vẫn như trước không hề động đậy, che ở trước người Ngôn Du, tay bắt lấy tay đang loạn múa của nữ nhân kia, tiếng nói lộ ra băng hàn, "Bà làm cái gì!"

"Mày trả con gái lại cho tao!" Cơ hồ giương nanh múa vuốt đẩy ra Ngôn Tĩnh, nữ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi lại hướng Ngôn Du bên kia đánh tới, móng tay bôi vôi cử động mạnh mẽ vạch đến trên mặt Ngôn Du để lại một đạo dấu vết, nhưng Ngôn Du đau đến nhũn mảy, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nữ nhân này... Nàng đã gặp qua, đến kỳ họp phụ huynh giữa kỳ, nữ nhân này còn tìm riêng nàng, hỏi nàng cần phải trợ giúp Bạch Hiểu An nâng cao thành tích Toán ra sao... Nói như vậy... nữ sinh nhảy lầu kia...

Thật sự là...

Ngực mạnh mẽ cứng lại, Ngôn Du thẳng tắp đứng, tùy ý để mẫu thân Bạch Hiểu An điên cuồng đánh thậm chí là cắn xé chính mình, đầu óc trống rỗng, nhìn không thấy Ngôn Tĩnh lo lắng đi qua giúp nàng chặn lại sự công kích điên cuồng, cũng nhìn không thấy Sở Giản Hề nhú chặt mí cũng theo sau qua đây tách ra nữ nhân, thẳng đến lại trùng thêm một cái tát, mới từ trong hoảng hốt có chút phản ứng lại, nhìn thấy nam tử trung niên đã đỏ lên hai mắt, vẻ mặt phẫn nộ nhìn mình lom lom, buột miệng nói ra, "Thực xin lỗi..."

Nàng thật sự không biết có thể xảy ra chuyện như vậy... Rõ ràng lúc ấy, rõ ràng lúc ấy Bạch Hiểu An đã muốn nói vậy với nàng, không phải còn nói không có thất tình nhân sinh thì không phải đầy đủ nhân sinh sao? Vì cái gì... Vì sao phải như vậy...

Nước mắt chảy xuống, Ngôn Du nhìn thấy nam nhân tức giận đến cả người run rẩy chỉ vào nàng, từng tiếng nói khiếm, "Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Tôi thật sự..."

Không biết có thể xảy ra chuyện như vậy.

Chính là, thực xin lỗi sẽ hữu dụng sao?

"Tiểu Du..." Nữ nhân bởi vì đã mất đi con gái mà điên cuồng đánh đấm mới bị mấy cảnh sát hợp lực giữ chặt, thì hiện tại lại xuất hiện thêm một phụ thân điên cuồng đánh Ngôn Du, tâm Ngôn Tĩnh vô cùng đau đớn, cho dù giờ phút này có thể lý giải loại cảm giác đau đớn phải chịu tang nữ nhi, cũng vô pháp để cho mình ở một bên thờ ơ nhìn muội muội bị người ta tát, từ lúc vào cục cảnh sát đã muốn ba lượt ... Lại một lần nữa che ở trước mặt Ngôn Du, Ngôn Tĩnh cố gắng che chở Ngôn Du, "Vị tiên sinh này, tôi rất rõ các người hiện tại là thống khổ, có thể chuyện này Tiểu Du nàng cũng không có..."

Lời còn chưa dứt, Ngôn Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt giống như có cái gì bay tới, chưa kịp phản ứng, Ngôn Du bỗng nhiên có động tác đem nàng bảo vệ, mũi cũng bị đồ vật bay tới vừa vọt lên.

"Tiểu Du!" Được hộ vào trong ngực, Ngôn Tĩnh hoàn quá thần liền chứng kiến một giọt rồi lại một giọt máu tươi nhỏ xuống cánh tay đang vòng quanh mình của Ngôn Du, cả kinh, vội vã ngẩng đầu nhìn lại, xem khuôn mặt cho tới bây giờ đều mang theo tươi cười hồ hồ hoặc là đáng yêu vô tội giờ phút này đã rồi rầm cùng một chỗ, mảy cũng liếm chặt chẽ, lưỡng đạo vết máu dưới mũi như vậy không khỏi làm cho lòng người kinh sợ.

"Đu rồi!" Sở Giản Hề vào lúc đó mạnh mẽ vỗ xuống cái bàn, trong thanh âm lộ ra lửa giận, "Nơi này là cục cảnh sát, chứ không phải cái chợ! ! !"

"Tí tách..." Máu mũi Ngôn Du từng giọt rơi trên mặt đất, Sở Giản Hề nhìn lướt qua, áp chế tức giận, "Tiểu Vương, đem nàng mang đến phòng bên cạnh cầm máu, Tiểu Trương, mang Bạch tiên sinh cùng Bạch phụ nhân đến phòng hội nghị, đứng ở chỗ này làm tròn."

Bị điểm đến tên, hai gã mặc cảnh phục lập tức lên tiếng, liền tự làm theo chỉ thị, mẫu thân Bạch Hiểu An căn bản không chịu, tay đã nắm cái chén trên bàn lại muốn hướng Ngôn Du bên kia mà ném, Sở Giản Hề túm lấy cái chén trong tay bà ta, dùng sức ném xuống đất, thanh âm vang lên nhùng nhụt tất cả mọi người đem ánh mắt dời về phía nàng, Sở Giản Hề không có xem bất luận kẻ nào, thanh âm lạnh lùng nói, "Bạch tiên sinh, nơi này là cục cảnh sát, tôi lý giải tâm tình của các người, nhưng hy vọng các người có thể lý trí một chút, cũng hy vọng ông có thể để mắt đến vợ của mình."

Nam tử trung niên phẫn hận nhìn Ngôn Du liếc mắt một cái, khắc chế xúc động, đi đến bên cạnh thê tử của mình chịu đựng mà làm yên lòng bà ta, chính là nước mắt vẫn nhìn không được nhand liệt rơi xuống.

Ngôn Du được đưa đến phòng y tế làm sơ cứu, hai bên lỗ mũi được dứt đoàn giấy, vốn là khuôn mặt trắng nõn giờ phút này thoát nhìn càng thêm trắng bệch, môi cũng có vẻ không có huyết sắc, trên gương mặt còn có một vết trảo, cả người có vẻ cực kỳ chật vật.

"Tiểu Du..." Ngôn Tĩnh nhú mí, thật cẩn thận đắp thuốc lên vết thương bị cào trên mặt Ngôn Du, thanh âm lộ ra đau lòng, "Đứa ngọc, sao em lại không né đi?"

Không nói gì, ánh mắt Ngôn Du có vẻ dị thường trống rỗng, cái mũi Ngôn Tĩnh đau xót, ôm lấy nàng, nước mắt nhiễm ướt áo khoác Ngôn Du.



Ở một bên luôn luôn không nói chuyện, Sở Giản Hề nhặt lên cuốn sổ tinh xảo bị mẫu thân Bạch Hiểu An hung hăng quăng tới, đi đến trước mặt Ngôn Du, ánh mắt phảng phất hận không thể giết Ngôn Du ngay lập tức, ngón tay xinh đẹp lật qua lật lại cuốn sổ, chỉ vào chữ viết đáng yêu phía trên, "Đây là cô viết?"

Vô thần đem tầm mắt chuyển đến mặt trên đó, cuốn sổ này rõ ràng chính là nhật kí của Bạch Hiểu An, Ngôn Du không nói một lời gật gật đầu.

Mạnh mẽ bỏ lại cuốn sổ rồi nắm lấy áo Ngôn Du, Sở Giản Hề đẩy ra Ngôn Tĩnh đang cố ngăn trở, lôi Ngôn Du đến gian phòng bên cạnh đóng cửa lại, trong văn phòng không có một bóng người, Ngôn Du bị đè đến bên tường, không có bất kỳ phản kháng nào, mặc cho Sở Giản Hề nín lấy áo, thanh âm lạnh lẽo, "Cô lại có thể dám làm ra loại chuyện này!"

Hơi hơi hoàn hồn, ánh mắt Ngôn Du không có tiêu cự nhìn Sở Giản Hề, miệng há ra rồi khép lại, không nói cái gì ra miệng.

"Đội trưởng, phụ thân Bạch Hiểu An yêu cầu Ngôn Du qua đối thoại." Cửa ban công bị gõ lên, ngoài cửa truyền tới thanh âm của một nam nhân, Sở Giản Hề cắn chặt răng, một quyền hung hăng đánh vào phần tường bên cạnh đầu Ngôn Du, phát ra một tiếng vang thật lớn, tiếp theo lại nín lấy áo Ngôn Du, mở cửa đem nạng đẩy đi ra, "Mang đến phòng họp!"

Sao lại có thể... Nàng lúc trước vất vả lắm mới thừa nhận chuyện Ngôn Du cùng tỷ tỷ... Kết quả... Ngôn Du cư nhiên lại... Lại có thể làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ... Còn... để xảy ra chuyện như vậy...

Nếu tỷ tỷ biết được, nhất định sẽ thương tâm chết.

Sở Giản Hề giờ phút này hận không thể lấy súng lục đập chết Ngôn Du, chính là lý trí nói cho nàng biết như vậy là không đúng, liền một đường lôi kéo Ngôn Du tới gian phòng họp kia, môi Ngôn Tĩnh mím chặt, trong lòng bởi vì động tác Sở Giản Hề mà từng đợt tức giận.

Được dẫn tiến vào phòng hội nghị, Ngôn Du nhìn thấy Bạch gia vợ chồng khi nghe thanh âm liền lập tức quay đầu qua tường mình mà gãy giữa đứng lên, cúi đầu, rất nhanh nín lấy góc áo, dường như muốn đem quần áo trao phá đi.

"Tôi hỏi cô, bản nhật ký này cô nhận thức sao?" Sở Giản Hề nhắm lại mắt, cố gắng nhường mình có thể tỉnh táo lại, xong trợn mắt lên tiếng hỏi Ngôn Du.

"Nhận thức." Ngôn Du bị cảnh sát bên cạnh đề nghị vào bàn bên cạnh, nghe Sở Giản Hề hỏi liền đáp, Ngôn Tĩnh vội vàng qua đó cũng ngồi ở bên cạnh.

"Vậy bên trong bản nhật ký vốn chỉ có hai chữ viết, một cái là của cô, một cái là của Bạch Hiểu An phải không?" Sở Giản Hề tay nắm thành nắm đấm, tiếp tục hỏi.

"Án."

Thâm hút một hơi, Sở Giản Hề tay nắm thành nắm đấm quá dùng sức mà run rẩy lên, "Cô cùng Bạch Hiểu An kết giao, phải không?"

"Không phải!" Nghe được vấn đề này, Ngôn Du vội vàng phủ nhận, luôn luôn cúi đầu cũng vì vậy mà ngẩng lên, "Tôi không có!"

"Vậy cô vì sao phải trả lời Bạch Hiểu An như vậy?" Đôi mắt Sở Giản Hề vẫn như trước lộ ra hàn quang, gắt gao nhìn chăm chăm Ngôn Du, không hề buông tha bất kỳ diễn cảm nào trên mặt Ngôn Du. Ngôn Du lông mi hơi hơi run rẩy, hạ xuống mi mắt, nửa ngày cũng đều không nói.

Nói Sở lão sư bắt nàng viết sao?

Nếu là như vậy, như vậy quan hệ của nàng cùng Sở lão sư có phải sẽ đưa ra ánh sáng hay không, có phải sẽ hại Sở lão sư không thể tiếp tục dạy học hay không, có phải cũng sẽ liên lụy Sở lão sư nhường ba mẹ Bạch Hiểu An hận thù hay không?

Cho tới bây giờ đều thực chậm chạp, Ngôn Du lại có thể vào thời khắc này muốn nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhắm mắt lại xong tiếp tục mở ra, lời nói có chút vô lực, "Tôi... Không biết..."

Nàng muốn phải bảo vệ Sở lão sư, không cần Sở lão sư bởi vì chuyện này mà có cái gì ngoài ý muốn.

Toàn bộ đắc tội, cứ để cho nàng, tự mình một người gánh chịu là tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 84

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Sở Nguyệt Xuất đang từ trong phòng đi ra rót nước mà Sở Lục Y thì lại có chút chật vật ngồi ở trong phòng khách, sắc mặt thoát nhìn tái nhợt.

"Tiểu Y, sao còn không trở về phòng ngủ." Buồng chén nước ra, có chút nghi hoặc nhìn về phía Sở Lục Y, Sở Nguyệt Xuất nhướn mi, "Buổi chiều còn phải đi học."

"Tỷ..." Tay níu lấy sô pha, Sở Lục Y có chút rối rắm nhìn nàng, đang muốn mở miệng thì chuông cửa vang lên.

Kỳ quái nhìn nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất hướng tới cửa lớn đi đến, Sở Lục Y cũng vội vàng đứng lên, chạy tới đứng sau lưng nàng. Mở cửa, người đang ở ngoài cửa rõ ràng là chủ nhiệm trường học, về mặt Sở Nguyệt Xuất kính ngạc, "Chủ nhiệm..."

"Đã xảy ra chuyện!" Thầy chủ nhiệm cường chế bối rối, "Lớp cô có người tự sát."

Đầu từng đợt mê muội, Sở Nguyệt Xuất có chút đứng không vững, vội vươn tay đỡ lấy cửa, "Cái gì?"

"Bạch Hiểu An lớp cô tự sát." Thầy chủ nhiệm miệng nói xong, "Cô nhanh chóng theo tôi đi."

Điện thoại Sở Nguyệt Xuất làm sao cũng đều đánh không thông, hần mới vội vàng đến tìm, hiệu trưởng bên kia thì đang ở cố gắng phong tỏa tin tức.

Bạch Hiểu An?

Nàng giữa trưa không phải mới...

Sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, vội vàng trở về phòng lấy điện thoại di động, lại phát hiện di động không biết khi nào đã tắt liên ném nó về, vội vàng đi ra, Sở Nguyệt Xuất nhìn thoáng qua Sở Lục Y đã ở phía sau mình, "Tiểu Y, em mau trở về phòng đi."

Há mồm dường như muốn nói gì rồi lại do dự, vẫn là chưa nói ra, Sở Lục Y nhẹ nhàng gật đầu, trở về phòng.

Giữa trưa trường học không một bóng người, Bạch Hiểu An là bị nhân viên vệ sinh phát hiện, mới vừa phát hiện lập tức báo cảnh sát. Cảnh sát trước tiên liền phong tỏa hiện trường xong mới thông tri lãnh đạo, giữa trưa, mẫu thân Bạch gia đợi không thấy nữ nhi về rất lo lắng mới đến trường học tìm, vừa tiến đến liền chứng kiến tình huống này, lại gặp được thi thể huyết nhục mơ hồ, nhất thời liền ngất đi.

Tần niên mới qua, buổi sáng Sở Giản Hề mới được nhậm chức đội phó đội cảnh sát hình sự, giữa trưa vẫn còn đang trong cảnh cực, bị một đám người lôi lôi kéo kéo đùa giỡn nói nàng phải mời khách thì đột nhiên nhận được báo nguy mới đuổi tới trường học, vừa nghe đến học sinh chết đi lại là ở lớp của tỷ tỷ, nhất thời liền ngất đại.

Càng không nghĩ tới là, Bạch gia mẫu thân vừa tỉnh dậy đã từ trong bao lấy ra một quyển sổ, miệng từng câu đều là muốn Ngôn Du đền mạng, nhưng Sở Giản Hề ngoài cảm thấy rất kinh ngạc lại càng lo lắng hơn, gọi điện cho tỷ tỷ mới phát hiện di động tắt máy, vội vàng gọi cho Sở Lục Y.

Chờ Sở Lục Y nghe điện thoại thì Sở Giản Hề đã thoáng mở ra cuốn sổ, chứng kiến nội dung trong sổ, vừa kinh ngạc lại vừa giận, khi Sở Lục Y đón thông điện thoại thì Sở Giản Hề có tâm tư định kêu Sở Nguyệt Xuất tới cũng không còn.

Nàng nhưng thật ra muốn nhìn một chút, Ngôn Du gạt tỷ tỷ của nàng rốt cuộc là làm gì.

Trường học bên kia, lãnh đạo cũng vội vàng vàng muốn liên lạc với Sở Nguyệt Xuất, chết tiệt là điện thoại Sở Nguyệt Xuất không điện được, lúc này mới phải thầy chủ nhiệm vội vàng tới nhà Sở Nguyệt Xuất tìm nàng, mà Sở Giản Hề thì tự mình cùng một người cảnh sát khác đi qua lĩnh Ngôn Du, mới có một màn Bạch gia cha mẹ đối với Ngôn Du nổi điên.

Lúc Sở Nguyệt Xuất đuổi tới cục cảnh sát thì trên mặt Ngôn Du đã muốn sưng đỏ, Sở Giản Hề chính là bởi vì nàng nói câu "Không biết" kia đã tức giận đến muốn tẩu nàng một chút, nắm tay hung hăng đập xuống mặt bàn, "Tôi hỏi cô, em ấy vì sao lại tự sát?"

"Tôi..." Ngôn Du giờ phút này lòng tràn đầy bối rối, nàng chưa từng đối mặt qua trường hợp như vậy, căn bản không biết nên xử lý như thế nào, lại không muốn nói ra lời thật mà phiền hà đến Sở lão sư, cù kết một lúc lâu, có chút mờ mịt, "Em ấy... Giữa trưa rõ ràng..."

Giữa trưa?

Sở Giản Hề lập tức bắt được hai chữ này, neho mắt lại, khom người neho áo Ngôn Du, "Giữa trưa cô có gặp mặt Bạch Hiểu An?"

"Đúng vậy..." Ngôn Du miệng đáp, còn ở một bên Ngôn Tĩnh hít một hơi thật sâu đứng lên, "Sở cảnh quan, tôi hy vọng cô không can thiệp thủ mà chỉ hướng vào Tiểu Du nhà tôi, tôi sẽ lập tức thỉnh luật sư lại đây bảo hộ quyền lợi của Tiểu Du."

Coi như... Coi như nữ sinh kia thật sự là bởi vì bị Tiểu Du cự tuyệt mà tự sát, vậy cũng không có bất kỳ quan hệ trực tiếp nào tới Tiểu Du. Tiểu Du nhà nàng cũng không phải là phạm nhân mang hiểm nghi gì, vừa rồi bị đánh tốt như vậy vài cái đã quá mức lắm rồi, cảnh sát này còn muốn lập đi lập lại nhiều lần vô lễ với Tiểu Du nữa sao...

Ngôn Tĩnh lạnh lùng nghĩ vậy, dứt lời, lập tức lấy di động ra tính gọi điện tới cho luật sư quen, Ngôn Du liền vội vàng kéo tay nàng, "Tỷ tỷ! Không cần!"

"Tiểu Du!" Ngôn Tĩnh nhướn mi, nhìn thấy đôi mắt lộ ra cố chấp, một lát đành thu hồi điện thoại.

"Người có tiền giỏi lắm sao!" Bên kia Bạch gia cha mẹ sớm đã tặc mao\*, khóc hô cần lấy lại công đạo, lại thấy thái độ Ngôn Tĩnh như thế, lại càng bắt

mãn, "Các người gọi đi a!"

\*xù lông

"Đủ rồi!" Sở Giả Hề lại vỗ xuống bàn, "Cảnh sát đang hỏi chuyện, sáo cái gì sáo!"

"Giản Hề..." Đồng sự Sở Giả Hề ở một bên cũng biết thái độ Sở Giả Hề ngày hôm nay là lạ, vội vàng lôi kéo Sở Giả Hề đến một bên, "Tôi nói thái độ của cô hôm nay sao cứ như vậy..."

Tuy rằng trong ngày thường thái độ Sở Giả Hề khi đối mặt với tội phạm vẫn không được tốt nhưng là hôm nay, Ngôn Du căn bản không thể nói rõ là tội phạm, thái độ Sở Giả Hề như vậy thật sự là quá mức.

Thở sâu, Sở Giả Hề đẩy ra đồng sự, tiếp theo cho người trước tiên để Bạch gia cha mẹ cho qua một bên bình tĩnh lại, chính mình thì một lần nữa đi đến trước mặt Ngôn Du, "Trong buổi trưa hai người đã nói gì?"

"Ta..." Không chịu để cho tỷ tỷ gọi điện kêu luật sư bởi vì người trước mặt này là Sở Giả Hề, cũng bởi vì Ngôn Du cảm thấy chuyện này thực chính là lỗi của mình, giờ phút này nàng cúi đầu, tay còn lôi kéo tay Ngôn Tĩnh, trầm mặc một lát, "Em ấy biết người tôi thích không phải là em ấy..."

Sở Nguyệt Xuất tính cả thầy chủ nhiệm vừa lúc đó cũng được một cảnh sát khác mang tiến vào, chứng kiến Ngôn Du vốn là kinh ngạc, nghe được lời của nàng lại càng ngây dại.

Bạch Hiểu An như thế nào sẽ biết?

Nghe được tiếng đẩy cửa, người ở bên trong đồng thời quay đầu, thấy Sở Nguyệt Xuất, một đám tâm tình đều lung tung.

Sở Giả Hề mặc dù là một cảnh sát, nhưng Sở Nguyệt Xuất đối với nàng mà nói, chính là người tối trọng yếu, nàng không muốn Sở Nguyệt Xuất bởi vì chuyện này mà thương tâm khó sống. Mà Ngôn Du còn là một trận kinh hoàng, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất, tay đang nắm Ngôn Tĩnh bỗng nắm thật chặt, lực đạo đó dường như Ngôn Tĩnh phải nhăn lại mi.

Sở lão sư... Như thế nào sẽ đến?

Không chút nào đi nghỉ trường hợp Sở Nguyệt Xuất vốn thân là cô chủ nhiệm của Bạch Hiểu An nhất định phải xuất hiện ở trong này, Ngôn Du bối rối, ánh mắt nhìn Sở Nguyệt Xuất cũng có vẻ thập phần lấp lóe.

Sở Nguyệt Xuất đi thẳng đến trước mặt Ngôn Du, mặt tái nhợt còn hai mắt thì lộ ra ửng đỏ, thanh âm thật thấp, có chút khàn khàn "Cô... Cô nói cho em ấy biết cô không thích em ấy?"

"Em..." Không nghĩ tới câu đầu tiên Sở Nguyệt Xuất nói sẽ là hỏi cái này, Ngôn Du trơ ra hồi lâu, nửa ngày chưa có hồi thần.

Xem như nàng nói sao?

Chính là... Nếu cứ như vậy mà nói Bạch Hiểu An là bởi vì đã gặp nàng cùng Sở lão sư ở chung một chỗ mới đến hỏi nàng, thì có phải người ở đây đều sẽ biết chuyện nàng cùng Sở lão sư cùng một chỗ hay không?

Sau đó lại đem chuyện này cũng lại đi trách trên người Sở lão sư?

Sở lão sư... Cũng sẽ giống như nàng mang lòng áy náy, cảm thấy Bạch Hiểu An là bị các nàng hại chết à?

Muốn đến tận đây rồi, Ngôn Du cúi đầu, lại không có biện pháp ở trước mặt Sở Nguyệt Xuất nói dối, chỉ có thể dùng sức... gật gật đầu.

"Ba!" Lại là một tiếng vang giòn, Sở Nguyệt Xuất một cái tát phiến trên mặt Ngôn Du.

Học sinh cấp 3 vốn bởi vì thời gian dài áp lực mà tâm lý có vẻ yếu ớt, Bạch Hiểu An đương nhiên là nàng biết đến, cha mẹ vẫn đối với Bạch Hiểu An thập phần nghiêm khắc... Nàng cũng là do dự thật lâu mới quyết định nhường Ngôn Du hỏi phục Bạch Hiểu An như vậy, dù sao khoảng cách thi vào trường cao đẳng bắt đầu chỉ còn lại trăm ngày, nếu bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng tới cảm xúc của Bạch Hiểu An thì chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến kết quả Bạch Hiểu An thi vào trường cao đẳng, cho nên mới luôn luôn muốn ổn định tâm trạng Bạch Hiểu An trước, để Bạch Hiểu An có thể vẫn duy trì tâm lý bình tĩnh mà tham gia thi cao đẳng, chờ đợi thi vào cao đẳng xong rồi mới đem sự tình nói rõ ràng.

Ngôn Du sao lại dễ kích động như vậy, sao lại có thể cứ như vậy nói ra.

Hai má vốn là đau đến nóng bừng bừng, hiện tại lại trúng một cái tát, nước mắt Ngôn Du liền nhanh muốn rơi xuống, mà trọng yếu hơn là, một tát này là bị Sở lão sư cấp cho...

Ngôn Tĩnh quả thực muốn điên rồi, nàng hôm nay tới đây đã chứng kiến từng người một đều muốn động thủ với muội muội của nàng, giờ phút này tức giận đến cả người phát run, đem Ngôn Du kéo đến phía sau mình, không để ý Ngôn Du ngăn trở liền trực tiếp lấy di động gọi cho luật sư.

Một cái tát sau khi giáng xuống rồi, Sở Nguyệt Xuất mới phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy bộ dáng Ngôn Du cực kỳ chật vật, tâm cũng tê rần, đi tới phía trước vài bước muốn nói xin lỗi thì Ngôn Tĩnh đã đem Ngôn Du kéo về phía sau.

Trường hợp càng ngày càng phát ra hỗn loạn, Sở Giản Hề định nhường Sở Nguyệt Xuất xem bản nhật ký của Bạch Hiểu An, vừa nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất tiến vào đã lập tức đem bản nhật ký kia giấu đi, sợ Sở Nguyệt Xuất nhìn lại càng thương tâm hơn.

Người yêu của mình cùng học trò cầu kết, cư nhiên còn đối với học trò viết ra những lời này, tỷ tỷ nếu biết nhất định sẽ khó chịu chết.

Lại không biết rằng, bởi vì dạng tư tâm này, ngược lại đã làm cho Sở Nguyệt Xuất đối với Ngôn Du sản sinh hiểu lầm.

---

---

Lúc chiều, toàn bộ giáo viên cùng học sinh đều biết lớp chuyên năm 3 có một học sinh nhảy lầu tự sát. Cho dù trường học liều mạng phong tỏa tin tức nhưng vẫn để cho tin tức lộ ra, bất quá, đại đa số mọi người đều nghĩ học sinh kia là chịu không nổi việc học áp lực mới tự sát.

Sở Nguyệt Xuất chưa tới, Ngôn Du cũng không xuất hiện, lớp chuyên có chút lòng người bàng hoàng, đến quá trưa không khí trong lớp vẫn có vẻ thập phần áp lực.

Vốn lớp thứ hai là tiết Ngữ văn, sau đó có người đến thông tri đổi thành giờ tự học, trong lớp một mảnh nghị luận sôi nổi, Sở Lục Y chịu không nổi loại không khí này nên từ trong phòng học đi ra ngoài, trực tiếp lên sân thượng muốn hít thở không khí.

Chính là đợi cho lên tới sân thượng, nàng mới đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ.

Nơi này... Giữa trưa bạn học của nàng vừa mới nhảy xuống a.

Mang cảm tình khác thường hướng tới bên cạnh sân thượng mà bước, Sở Lục Y đứng ở bên cạnh lan can giữ chặt, thở dài.

Sao Bạch Hiểu An lại yếu ớt như vậy đây, lại còn có thể nhảy lầu nữa chứ, hơn nữa dựa theo ý tứ trong lời của Sở Giản Hề thì, cư nhiên còn là bởi vì Ngôn Du bội tình bạc nghĩa?

Ngôn Du căn bản không phải là người như vậy a... Hơn nữa... Đối với Bạch Hiểu An, nàng coi như là hiểu biết, tuy rằng trong ngày thường hai người rất ít khi trao đổi.

Đây là lầu 7 đi?

Sở Lục Y đứng ở bên vòng bảo hộ nhìn xuống, mày liễu chặt.

Cần phải bay qua vòng bảo hộ này trước mới có thể nhảy xuống... động tác nguy hiểm như vậy, trong lúc đó, chẳng lẽ Bạch Hiểu An không sợ sao?

Chính là liền một cái nhìn này, ánh mắt thẳng tắp của Sở Lục Y đã bị định tại một nơi.

.....

Editor: Có vẻ như Du cục cung tới năm hạn nên bị hành hạ liên miên luôn, eo oi

~~ Bối ta nói, hiện tại ráng ngược cho cô xác vào, một tới xin lỗi bị ngược lại ráng chịu nha

~ Oan nổi oan Thị Kính mờ!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 85

“Sở Giản Hề!” Phục hồi tinh thần lại, Sở Lục Y lập tức lấy điện thoại ra bấm số Sở Giản Hề.

Thật vất vả mới đem cha mẹ Bạch gia khuyên trở về, Ngôn Du cũng bị Ngôn Tĩnh lĩnh đi mất, mà Sở Nguyệt Xuất thì bị mình cho vào xe đưa về nhà. Sở Giản Hề đang muốn quay về cục cảnh sát chợt nghe di động vang lên, nhất thời tiếp thông, nghe tiếng Sở Lục Y, cái loại cảm giác uể oải ban nãy mới chậm đi một ít, “Tiểu Y, mệt mỏi quá a...”

“Sở Giản Hề, tôi ở sân thượng bên này thấy máu!” Sở Lục Y vội vàng nói, “Chị mau đuổi tới đây!”

Máu?

Sở Giản Hề nhất thời liên nghĩ ngay ngả cả người, thẳng đến trong điện thoại Sở Lục Y lại hô tên nàng thêm lần nữa, lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng

hướng trường học Sở Lục Y mà đến.

Tới trường học dừng hào xe, Sở Giản Hề liền ba chân bốn cẳng xông lên sân thượng. Sở Lục Y vừa nhìn thấy nàng lập tức chạy qua giữ chặt cánh tay của nàng.

“Tiểu Y, em không sao chứ.” Từ sau khi nghe lời Sở Lục Y nói liền luôn thực lo lắng, Sở Giản Hề lúc này đánh giá Sở Lục Y một lượt, sợ Sở Lục Y có vấn đề gì.

“Tôi không sao.” Sở Lục Y lắc đầu, lời kéo Sở Giản Hề tới bên vòng bảo hộ, “Tôi thấy có máu, nhưng là không biết từ lúc nào.”

“Àn? Chị xem xem” Theo tầm nhìn Sở Lục Y chỉ, Sở Giản Hề ngồi xuống, cố gắng nhìn nơi đó, hồi lâu sau đứng lên, sắc mặt ngưng trọng, “Vẫn còn rất mới.”

“Chị nói... Không phải là của Bạch Hiểu An đi.” Sở Lục Y có chút khản trương bắt lấy tay Sở Giản Hề, trên tay một mảnh lạnh lẽo, trên người một trận lông tóc dựng đứng.

Lắc đầu, Sở Giản Hề mày liễu chặt, “Vẫn không thể xác định, nhưng mà, không loại trừ khả năng này.”

Người tự sát... Như thế nào lại có thể tại vị trí thế này lưu lại vết máu chứ?

“Sở... Sở Giản Hề...” Trước khi Sở Giản Hề đến, Sở Lục Y tự mình chờ ở sân thượng, lại thấy bên ngoài vòng bảo hộ dính một ít vết máu, trong lòng rất là sợ hãi, giờ phút này Sở Giản Hề đến đây, Sở Lục Y gắt gao cầm lấy tay nàng, “Chị nói... Tôi ở trong này... Buổi tối có thể hay không... Bạch Hiểu An nàng...”

Nuốt một ngụm nước miếng, Sở Lục Y lại dán lên trên người Sở Giản Hề, vẻ mặt tái nhợt.

Nàng là gan dù có tiếp tục to hơn, đầu óc có thông minh hơn, cũng chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi, cũng vẫn sẽ sợ vài sự tình.

Sở Giản Hề có chút kinh ngạc quay đầu xem nàng, nhận thấy trên mặt nàng lộ vẻ khản trương, sững sốt vài giây, từ lúc xuất hiện án kiện này về sau thì đây là lần đầu tiên nở nụ cười.

“Cười... Cười cái gì cười!” Sở Lục Y bắt nắn nhún nhún mũi, lại đem tay ôm chặt cánh tay Sở Giản Hề hơn nữa.

“Ha ha...” Sở sờ đầu Sở Lục Y, Sở Giản Hề thân mật nhìn nàng, “Gần đây không phải đều là cùng chị ngủ chung sao, còn sợ gì a?” “Hừ!” Một khi đã nói đến đây liền cảm thấy bất mãn, Sở Lục Y trừng mắt nàng, “Chị mỗi lần đến nửa đêm liền đem A Ly nhét vô lòng tôi!”

“A...” Không nghĩ tới Sở Lục Y lại biết được chuyện này, Sở Giản Hề không khỏi có chút xấu hổ, nhìn nàng nửa ngày không biết nên nói cái gì cho phải.

Chẳng lẽ mình lại nói với Tiểu Y là mỗi lần ôm mình ngủ, mình thường xuyên sẽ ngủ không được, sau đó thân thể sẽ có loại cảm giác kỳ quái sao? Hơn nữa tim đập còn luôn gia tốc, mặt cũng sẽ thường nóng lên.

“Chán ghét chị!” Sở Lục Y buông tay nàng ra, hung hăng xoay đầu qua một bên.

“Tiểu Y...” Vừa nhìn thấy Sở Lục Y như thế, Sở Giản Hề không khỏi bị một trận khó chịu, đưa tay đi nắm lấy tay nàng, “Sinh khí?”

Sở Lục Y không nhìn nàng, tức giận liếc mắt.

Tên ngốc chết tiệt, như thế nào câu dẫn cũng đều không chịu mắc bẫy.

“Được rồi, chị biết sai rồi.” Cho tới bây giờ đều có thói quen hống muội muội của mình, giờ phút này vẻ mặt Sở Giản Hề nồng đậm ôn nhu, “Chị sau này không như vậy nữa.”

“Thật sự?” Quay đầu, neho mắt lại nhìn Sở Giản Hề, Sở Lục Y có chút không tin hỏi lần nữa.

“Thật sự.” Sở Giản Hề dùng sức gật đầu.

“Coi như chị thức thòi!”

“Ha ha...” Sở Giản Hề nhẹ nhàng cười, đôi ngươi đen láy nhìn Sở Lục Y lộ ra sùng nịch. Tiếp theo chợt như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên mở miệng, “Đúng rồi, lúc này không phải hẳn là em đang đi học sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

“Vốn là tiết của tỷ, chính là tỷ không có tới...” Sở Lục Y thờ dãi, “Đổi thành tự học, trong phòng học lại rất áp lực...”

Nàng ghét nhất cái loại không khí áp lực như thế, đặc biệt giữa trưa lại phát sinh chuyện kia cùng với tỷ tỷ thế nhưng lại có quan hệ.

“Tỷ nàng...” Nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, Sở Giản Hề tâm tình hạ xuống, thờ dãi, “Lúc này nhất định thương tâm muốn chết.”

Sở Lục Y không nói gì, tay vẫn ôm cánh tay Sở Giản Hề, chỉ sợ buông ra trong chốc lát sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nguyên lai mạng người là dễ dàng trôi đi như vậy, buổi sáng rõ ràng còn chứng kiến Bạch Hiểu An ở trong phòng học nghe giảng bài, viết bài này nọ, vậy mà buổi chiều đã...

“Tốt lắm, chị nhường người bên khoa xét nghiệm tới mới có thể biết rõ ràng đây là vết máu gì, em mau trở về phòng học đi.” Thu lại mớ suy nghĩ hỗn loạn, Sở Giản Hề ôn nhu nói với Sở Lục Y, “Tháng sáu liền phải thi tốt nghiệp rồi nên em đừng nghĩ lung tung, còn phải học hành nghiêm túc biết không?”

“Biết rồi!” Sở Lục Y liếc nàng một cái, “Tôi đi xuống đây.” “Àn, đi đi.”

Sở Lục Y hướng tới cửa sân thượng bước đi vài bước, bỗng dừng ngừng lại, xoay người nhìn nhìn Sở Giản Hề, lại cất bước trở về, thẳng đến bên cạnh Sở Giản Hề mới dừng lại, tại tầm mắt của nữ nhân đang kỳ quái nhìn mình, tiến đến giữ lấy mặt nàng, hôn một hơi, “Sở Giản Hề, chị phải chú ý an toàn.” Bạch Hiểu An chỉ là học sinh mà sớm như vậy liền... Sở Giản Hề thể nhưng còn là một cảnh sát...

Hơi hơi run sợ vài giây, Sở Giản Hề đối diện với Sở Lục Y, tim đập xoay mình mau thêm vài phần, đáy lòng giống như dây đàn bị người gảy mà bùng bùng lay động, hồi lâu sau mới gật gật đầu, “Hào.”

“Àn, tôi đi xuống.” Sở Lục Y lúc này mới thực sự xoay người hướng cửa bên kia đi, sau đó không chút do dự xuống lầu, chỉ còn chừa lại Sở Giản Hề đứng ở đằng sau ngơ ngác nhìn theo thân ảnh kia, mặt có chút nóng lên, cũng bắt đầu đỏ lên.

---

“Tiểu Du...” Lúc này Ngôn Du đang ở trong nhà. Ngôn Du ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, hai má cùng hai mắt đều đỏ bừng mà hai mắt chính là vô thần. Còn Ngôn Tĩnh ở một bên đang nhủ chặt mi, vẻ mặt đau lòng, trong tay cầm thuốc mỡ thật cẩn thận xoa lên gương mặt của nàng. “Có phải rất đau không?”

Không trả lời cũng không có động tác gì khác, Ngôn Du yên lặng nhìn mặt đất phía trước, tựa như rơi gỗ.

“Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh biết nàng rất khó chịu, bôi thuốc mỡ đem nàng kéo vào trong lòng, đau lòng tới đỉnh.

Chuyện như vậy, như thế nào lại có thể phát sinh trên người muội muội đơn thuần nhà nàng chứ.

Còn có Sở Nguyệt Xuất, sao có thể không hỏi nguyên do liên danh muội muội của nàng.

Chỉ sợ bàn tay của mấy người cộng lại, cũng đều không đau bằng một cái tát tay của Sở Nguyệt Xuất a.

“Tỷ tỷ...” Ngôn Du ghé vào trong lòng Ngôn Tĩnh, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Em... Quả nhiên là làm cho người ta cực kì chán ghét có phải hay không...”

“Không phải... Tiểu Du, không phải...” Ngôn Tĩnh cái mũi không khỏi đau xót, ôm chặt nàng, nước mắt nhỏ đến trên lưng của nàng.

“Tỷ tỷ, em thật là khó chịu.” Ngôn Du song tay vẫn đặt trên eo Ngôn Tĩnh, nước mắt rất nhanh liền thấm ướt áo lông cừu của Ngôn Tĩnh, “Thật là khó chịu, thật là khó chịu...”

“Chị biết, chị biết.” Ngôn Tĩnh không biết phải an ủi Ngôn Du như thế nào, nàng biết muội muội đơn thuần của nàng hiện tại nhất định là đang tự trách bản thân, cũng biết em ấy nhất định thực cần Sở Nguyệt Xuất, thế nhưng thời điểm này... Sở Nguyệt Xuất là không thể nào hiện ra ở trong này a... Coi như xuất hiện, cũng chỉ sợ...

“Em không biết Bạch đồng học sẽ như vậy...” Đầu Ngôn Du chôn ở trong lòng Ngôn Tĩnh nước nớc, bả vai run lên một cái, “Nếu em biết, em nhất định... Nhất định không...”

Sở lão sư lúc trước nói không sai, học sinh cấp ba áp lực rất lớn, nhất định không thể để xuất hiện ra bất cứ vấn đề gì, nàng còn không có để tâm lắm...

Kỳ thật lúc nàng đi học thời cấp ba, năm đó có một bạn học thật sự cũng bởi vì áp lực quá lớn mà ở nhà cắt mạch tự sát a... Chính là, khi đó nàng căn bản không thể hiểu được loại áp lực này, cho nên thẳng đến hiện tại cũng luôn cho rằng cấp ba cũng không có gì đáng sợ, cũng không có gì phải thật cần thận.

“Chuyện này không phải là lỗi của em...” Ngôn Tĩnh đem nàng ngồi thẳng dậy, tay nhẹ lau sạch nước mắt trên mặt nàng, “Tiểu Du, đừng loạn nghĩ có được không? Chuyện này em...”

“Liên là lỗi của em, là em hại chết em ấy.” Nước mắt lau sao cũng đều lau không xong, Ngôn Du hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Ngôn Tĩnh, “Lúc ấy... Nếu em lưu lại cùng em ấy, không cần rời khỏi... thì có thể em ấy cũng đã không...”

Là mình không biết cảm nhận cảm xúc của người khác, là mình không biết vấn đề thực tế cùng học thuật là khác biệt to lớn đến cỡ nào cho nên mới cứ như vậy rời đi, đối thoại với Hiểu Bạch An mới không hề lo lắng chút nào, hoàn toàn không có suy nghĩ sẽ phát sinh chuyện như vậy.

“Tiểu Du... Tiểu Du...” Ngôn Tĩnh một lần nữa ôm lấy nàng, dĩ nhiên khóc không thành tiếng.

Chuyện này, sẽ trở thành bóng ma cả đời của Tiểu Du...

Cửa vào lúc này bị bên ngoài mở ra, đi vào hai người. Nam nhân vẻ mặt phẫn nộ vô cùng, trong mắt lộ ra thất vọng, mà nữ nhân thì hai mắt đỏ bừng.

Nghe được thanh âm, Ngôn Tĩnh xem qua có chút kinh ngạc, “Cha... Mẹ...”

“Nghiep chương, đứng lên cho ta!” Sau khi phong tỏa tin tức, hiệu trưởng cũng chạy tới trường học, đại khái hiểu qua sự tình gì liền gọi điện cho Ngôn ba ba, Ngôn ba ba vừa tức vừa vội, vội kéo Ngôn mẹ lập tức ngồi hai giờ xe lại đây.

Biết chuyện lần này là mình làm sai, Ngôn Du không có ngộ ngược phụ thân, mà là nghe lời đứng lên, đi đến đứng trước mặt Ngôn ba ba.

“Quý xuống!” Ngôn ba ba lớn tiếng quát.

Ngôn Tĩnh cũng đi theo đến bên người Ngôn Du, lo lắng nhìn phụ thân, mở miệng muốn khuyên ông, “Cha...”

“Con câm miệng!” Ngôn ba ba tức giận nói, “Nếu con không cùng mẹ con luôn sùng ái nó, nó biết làm ra loại chuyện khốn nạn này sao!”

Ở trong trường học cùng nữ sinh yêu đương, còn bội tình bạc nghĩa để nữ sinh tự sát?

Hắn như thế nào sẽ sinh ra đứa con như vậy, lớn như vậy nghịch còn không ngờ...

Ngôn Du không có phát ra bất kỳ thanh âm nào, nghe lời quý xuống.

Lần này ba ba không có sai, người sai chính là nàng.

---

Editor: Xin lỗi, thực sự cáo lỗi với mọi người. Thời gian qua là do mình bù đầu với thi cử kèm theo việc đi theo giáo viên học hỏi cốt là để học kì sau này làm khóa luận tốt nghiệp, thế nên mới bỏ dở gần mấy tháng trời. Đã vào hè nên đỡ áp lực bài vở hơn tí tẹo. Mình sẽ cố gắng edit tiếp nếu có thời gian. Cảm ơn những bạn đã ghé thăm!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 86

Mắt thấy phụ thân tức giận tựa hồ muốn đánh Ngôn Du, Ngôn Tĩnh vội vàng cũng đi theo quý xuống, “Cha, là con không quản tốt Tiểu Du, cha đánh con đi.”

“Tỷ tỷ...” Luôn luôn âm thầm không hề có tinh thần, giờ phút này Ngôn Du chợt ngẩng mạnh đầu lên nhìn Ngôn Tĩnh, quý lên trước một chút che ở trước người Ngôn Tĩnh, “Không liên quan đến tỷ tỷ, là con không nghe lời.”

“Lão đầu từ...” Nhìn thấy hai nữ nhi quý trên mặt đất, vẻ mặt Ngôn mẹ không nhịn được đau lòng, “Chuyện này...”

“Giỏi lắm!” Bàn tay vỗ mạnh xuống bàn, Ngôn ba ba nhìn ba người các nàng, cắn răng, thoát nhìn có chút dữ tợn. Ngôn Du khụy tay đụng đụng Ngôn Tĩnh, thanh âm thật thấp lại mang theo tiếng khóc nức nở, “Tỷ tỷ đứng lên, không cần lo cho em...”

“Không được!” Ngôn Tĩnh cố chấp đáp, kiên quyết nói, “Muốn phạt thì cùng nhau phạt.”

Chuyện Ngôn Du công tác nàng đã không thể dừng cảm khuyên bảo ba ba, thì hôm nay, Ngôn Du đã muốn khó qua như vậy thì nàng tuyệt đối sẽ không để cho muội muội của nàng tiếp tục xảy ra bất cứ vấn đề gì nữa.

Mặt lạnh nhìn chăm chăm hai người, Ngôn ba ba hồi lâu đều không nói gì, trong phòng khách không khí lập tức có vẻ dị thường áp lực.

Ngồi vào ghế sa lon, Ngôn ba ba không có động thủ, vẫn là duy trì nhìn hai người. Lại qua một lúc lâu, chợt thở dài, “Tất cả đứng lên đi.”

Ngôn Tĩnh có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phụ thân, liền thấy hai tròng mắt luôn luôn sáng ngời hữu thần của phụ thân giờ đây đã hoàn toàn lộ ra mệt, “Tiểu Du, con lại đây.”

Đứng lên ngoan ngoãn đi qua, Ngôn Du cúi đầu nín lấy góc áo, “Con biết là lỗi của con, cho nên vô luận trừng phạt như thế nào cũng có thể.”

Ngôn ba ba không nói gì, Ngôn mẹ ngồi ở trên sa lon, há miệng muốn nói gì đó, cuối cùng một chữ lại cũng đều không nói ra, đồng dạng thở dài.

Trong phòng khách lại một lần nữa rơi vào im lặng, thẳng đến lại một tiếng thở dài truyền đến, Ngôn ba ba rốt cục mở miệng, “Con đi Mỹ Quốc đi.”

Nhìn phụ thân, Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du, đều là một bộ kinh ngạc không hiểu ra làm sao.

“Như thế nào, thị thực không phải đều đã lo liệu xong rồi ư?” Từ trong lòng ngực lấy ra điều thuốc châm, Ngôn ba ba hút một hơi, thanh âm nghe thực thân nhiên, tựa hồ không giống lúc trước vẫn thường phẫn nộ, “Đi Mi Quốc, ta sẽ không bức con làm giáo viên.”

Có lẽ, từ lúc mới bắt đầu hấn liền sai lầm rồi, nữ nhi này của hấn quả thật không thích hợp làm giáo viên.

“Làm sao cha biết?” Ngôn Du mê hoặc nhìn phụ thân, ngữ khí cũng không giống văn bối thông thường nên hỏi.

“Đồ hồn trưởng, ngữ khí này của ngươi là sao!” Ngôn ba ba lập tức giận dữ, trừng mắt, “Ngươi là nữ nhi của lão tử, muốn làm gì lão tử còn có thể không biết sao?”

“Mi Quốc?” Một bên vốn sa vào trong kinh ngạc giờ thời khắc này Ngôn Tĩnh rốt cục cũng hoàn hồn, quay đầu nhìn Ngôn Du, “Thị thực?” “Em...” Chuyện thị thực trước Tết âm lịch liền hoàn thành xong thủ tục, Ngôn Du vẫn luôn không để cho Ngôn Tĩnh biết, bởi vì tuy rằng làm thị thực nhưng nàng quả thật không có ý nguyện đi Mi Quốc. Phụ thân của nàng lại làm sao biết được?

“Đại sứ quán ta có người quen biết.” Ngôn ba ba thân nhiên nói xong lại hít một ngụm khói, “Vốn đang muốn xem con khi nào thì nói, không nghĩ tới lại có thể xảy ra loại chuyện này.”

“Cha...” Ngôn Tĩnh nhất thời sốt ruột, tiến lên từng bước, “Đề Tiểu Du đi Mi Quốc, chính là...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Ngôn ba ba dập tắt thuốc, đem tàn thuốc ném vào thùng rác, “Xong tới họa lớn như vậy, coi như trường học giúp đỡ giấu giếm cũng giấu không bao nhiêu, đi Mi Quốc vài năm, chờ êm xuôi rồi trở về.”

Ngôn Du một lần nữa cúi thấp đầu xuống, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn mặt đất không nói gì.

Nếu... đi Mi Quốc, Sở lão sư làm sao bây giờ?

Tuy rằng thân là giáo viên đại học nhưng cùng cha mẹ giống nhau đều hướng tới hành chính phát triển, Ngôn Tĩnh tự nhiên hiểu được dụng ý của cha mình, trầm mặc hồi lâu, nhưng vẫn là không bỏ được Ngôn Du đi Mi Quốc, quay đầu nhìn muội muội đang cúi đầu không nói, thờ sầu, “Cha, con nghĩ cùng Tiểu Du cùng đi Mi Quốc.”

“Không được!” Ngôn ba ba trừng mắt nghiêm mặt, “Cũng là bởi vì con cùng mẹ con luôn cứ như vậy cưng chiều con bé mà giờ mới ra có sự này!”

“Có thể đến nơi đó sẽ không ai chiều cô Tiểu Du!” Ngôn Tĩnh nóng nảy, tay kéo ngực tay Ngôn Du, “Cha, con...”

“Nói không được chính là không được!” Ngôn ba ba hừ lạnh một tiếng đứng lên, trực tiếp hướng tới phòng mà Ngôn Tĩnh dành sẵn cho hấn cùng Ngôn mẹ, vừa đi vừa nói, “Đề nó đi tới chỗ đó, hào hào học một ít cuộc sống một người!”

“Cha...”

Ngôn mẹ thờ dài, đuổi kịp Ngôn ba ba cước bộ, lúc này không có khuyên nhiều bởi vì bà cũng hiểu được Ngôn Du cũng nên trưởng thành rồi. Chỉ có Ngôn Tĩnh một mình đứng ở nơi đó, nhủu mi hô phụ thân, lại không chiếm được đáp lại.

.....

Sở Nguyệt Xuất một mình nằm ở trong phòng, có chút mệt mỏi nhìn trần nhà, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Buổi chiều có tiết của nàng, nàng vốn muốn có chấp chống đỡ lên dự khóa nhưng phát hiện trạng thái của mình tựa hồ thật không có biện pháp miễn cưỡng, mới để Sở Giản Hề đưa nàng về nhà.

Chính là trở về nhà rồi lại nghĩ tới lúc gần đi, bộ dáng Ngôn Du vô thần bước đi đó khiến tâm lại liền trù đầu.

Ngay từ đầu, lúc vào phòng họp chất vấn Ngôn Du, nàng thật không có chú ý tới vết sưng đỏ trên mặt của Ngôn Du, có lẽ là bởi vì lúc ấy bị tin tức Bạch Hiểu An tự sát thân vong mà choáng váng đầu óc, cũng có lẽ bởi vì quá mức lo lắng tâm ảnh hưởng của chuyện này, và còn có mơ hồ đã có một tia quả trách đối với Ngôn Du.

Chính là đợi một cái tát kia giáng xuống xong, nàng lập tức liền hối hận.

Bộ dáng Ngôn Du chật vật như vậy rõ ràng đã bị ai đánh qua, lại nhìn thái độ cha mẹ Bạch gia nàng liền minh bạch. Người nên hộ ở trước người Ngôn Du không nên là Ngôn Tĩnh, mà hấn nên là nàng a.

Chính là...

Lại cảm thấy Ngôn Du trực tiếp đối thoại với Hiểu An mà nói ra như vậy, thật sự...

Có lẽ vừa mới bắt đầu nàng chính là đã sai lầm, không nên nương Ngôn Du hỏi đáp Bạch Hiểu An như vậy.



Ảnh hưởng của chuyện này, chỉ sợ sẽ làm Ngôn Du cả đời lưu lại bóng ma đi.

Nghĩ đến điểm này, Sở Nguyệt Xuất mạnh mẽ ngồi dậy cầm lấy điện thoại một bên đã muốn hết pin, nhìn màn hình tối đen vài giây, lại buông xuống.

Vừa nghĩ tới cần gọi điện cho Ngôn Du, gương mặt Bạch Hiểu An liền chạy vào trong đầu, mọi nàng cảm thấy gọi điện cho Ngôn Du là một việc đầy tội ác.

Tại sao có thể như vậy...

Cấn môi, Sở Nguyệt Xuất sắc mặt tái nhợt, cánh tay vòng quanh đầu gối, chân gấp khúc vẫn không nhúc nhích, mà giờ phút này động tác như thế cũng hệt như Ngôn Du đang ngồi trên ghế sa lon ở trong nhà, hai tròng mắt trống rỗng.

.....

“Tiểu Du, em thật sự muốn đi Mĩ Quốc sao?” Thấy cha mẹ trở về phòng, Ngôn Tĩnh lôi kéo tay Ngôn Du ngồi vào ghế sa lon, vẻ mặt lo lắng, “Nếu em không muốn đi, chị sẽ không để cho em đi.”

Như thế nào có thể để cho muội muội nhà nàng vốn đơn thuần chỉ trừ bỏ học bài làm bài thì cái gì cũng không biết, một mình đi nước khác tha hương? Huống chi, cũng không cho nàng đi theo, nàng không đi theo thì ai sẽ chiếu cố muội muội của nàng đây?

“Em... em không biết...” Bởi vì chuyện của Bạch Hiểu An, người luôn luôn thích trốn tránh như Ngôn Du giờ phút này thật sự rất có xúc động chạy trốn tới Mĩ Quốc, chính là vừa nghĩ tới đi Mĩ Quốc liền không thể nhìn đến Sở Nguyệt Xuất, có lẽ đoạn cảm tình này liền như vậy mà chặt đứt, nàng lại cảm thấy hảo khó chịu, hảo không muốn đi.

Kỳ thật... Không cần đi Mĩ Quốc thì đoạn cảm tình này cũng đã chặt đứt đi.

Đối với Sở lão sư mà nói, học trò là tối trọng yếu a, lúc này bởi vì sai lầm của nàng mà hại chết một học sinh...

Coi như, coi như Sở lão sư còn miễn cưỡng cùng nàng ở chung một chỗ thì nàng cũng như Sở lão sư, đều sẽ cảm thấy có tội a, thật giống như các nàng bức tử Bạch Hiểu An vậy.

Sở lão sư... Sẽ nói lời chia tay với nàng sao?

Sắc mặt càng phát ra tái nhợt, Ngôn Du gắt gao cầm lấy tay Ngôn Tĩnh, thân mình nhẹ run lên, Ngôn Tĩnh lại có một trận đau lòng khó tả, đem nàng kéo đến trong lòng mà ôm chặt, thờ dãi không nói gì nữa.

.....

“Sở đội trưởng, kết quả xét nghiệm đã ra rồi.” Tới gần lúc tan việc, Sở Giản Hề vẫn ngồi ở trước bàn của mình lật xem hồ sơ về Bạch Hiểu An, người bên khoa xét nghiệm cầm báo cáo xét nghiệm vào phòng làm việc của nàng, “Căn cứ DNA xem xét, vết máu này chứng thật là của Bạch Hiểu An.”

Sở Giản Hề ngẩng đầu nhìn nhân viên xét nghiệm đang mặc chiếc áo khoác dài trắng, từ trong tay nàng lấy báo cáo kết quả xét nghiệm lại đây, đôi mi thanh tú nhìn lên, “Nếu là máu của Bạch Hiểu An, hơn nữa là ở vòng ngoài bảo hộ ở sân thượng, vậy có thể chứng minh cô bé không phải tự sát phải không?”

Tự sát mà nói, hẳn sẽ không ở vị trí kia lưu lại vết máu a. Nếu như là tự sát, nhất định sẽ đứng ở trên sân thượng, sau đó thả người nhảy xuống, thân thể là không thể nào đụng tới vị trí kia để mà lưu lại vết máu được.

Hơn nữa, nàng vừa mới nhìn qua ảnh chụp ở hiện trường, vị trí Bạch Hiểu An chết lấy cự ly này so với lầu học gần đó. Nàng cho người đo lường tính toán đại khái khoảng cách cùng với độ cao tầng lầu, cho ra kết luận là vẫn chưa vượt qua độ cao một phần bảy khi rơi xuống.

Căn cứ xác suất học, người trượt chân cùng chân lầu khoảng cách thông thường không cao hơn độ cao một phần bảy khi rơi xuống, mà người tự sát thì sẽ vượt qua một phần bảy.

(\*) Đoạn này mình cũng không hiểu lắm+\_+ À, mình nghĩ có thể hình dung như sau: nếu là nhảy lầu tự sát thì khi tiếp đất sẽ cách xa khu lầu hơn → chắc phải nhún 1 cái rồi mới nhảy xuống, mà bị người xô hay trượt ngã thì vị trí tiếp đất sẽ gần hơn.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là thông qua xác suất học nói thôi, cũng không thể làm chứng cứ lớn nhất được.

Hơn nữa, trên sân thượng là có vòng bảo hộ, nàng đã kiểm tra qua vòng bảo hộ này rồi, hoàn toàn đáng tin cậy, bởi vì khả năng ngoài ý muốn ngã xuống cũng không lớn, như vậy... chỉ còn lại khả năng là bị giết...

Chính là, kẻ giết người có động cơ gì đây?

Nhân viên xét nghiệm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở Giản Hề, cũng nhấn lại mi, “Hai việc trong lúc đó nhưng thật ra cũng không phải tất có liên hệ, cũng có thể là trên người người chết nguyên bản bởi vì lý do ngoài ý muốn nào đó mà để lại tổn thương...”

“Như vậy...” Sở Giả Hề gật gù đầu, đem báo cáo xét nghiệm khép lại phóng tới trên bàn, “Tốt, tôi hiểu được.”

Nhân viên xét nghiệm gật đầu liền rời đi văn phòng Sở Giả Hề, chỉ chừa Sở Giả Hề một người đứng ở cạnh bàn suy nghĩ sâu xa.

Trước mắt phát hiện ra hai vấn đề có thể xem như trạng huống dị thường, nhưng mà đều vẫn không đủ lực chứng minh Bạch Hiểu An không phải tự sát...

Lại nghĩ tới lời Ngôn Du từng nói qua, ngón tay thon dài của Sở Giả Hề gõ lên mặt bàn, về mặt đông lạnh.

Nếu quả thật muốn tự sát, vậy có cần phải làm yên lòng Ngôn Du rồi nhường Ngôn Du về nhà trước ư? Một người bởi vì thất tình mà muốn tự sát thì không nên thừa nhận năng lực kém cỏi của mình đi? Dựa theo lẽ thường thì hẳn là, lấy tự sát đến uy hiếp Ngôn Du mới đúng chứ...

Bất quá không thể loại trừ Bạch Hiểu An tính cách cổ quái...

Thật sự là đau đầu a...

---

Editor: Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên edit thêm 1 chap nữa, phòng ngừa mấy ngày sau lại không lên được ^^

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 87: Chương 87

Ngày hôm sau, Ngôn Du một đêm không ngủ, do dự hồi lâu vẫn là quyết định đến trường.

Tuy rằng... Tuy rằng đã xảy ra chuyện như vậy, chính là vẫn không nên chậm trễ lịch dạy học mới đúng.

Đổi hảo quần áo, ở trong ánh mắt lo lắng của Ngôn Tĩnh ăn hết bữa sáng, Ngôn Du đứng lên, nhìn nhìn tỷ tỷ, há mồm lại một chữ cũng nói không ra, chung quy chính là gục đầu xuống, hướng tới cửa chính bên kia mà đi.

"Đứng lại." Ngôn ba ba buông báo chí, thanh âm bình thản, "Con đi đâu?"

"Con..." Dừng bước lại, Ngôn Du không có xoay người, "Con đến trường..."

"Không được đi." Thanh âm vẫn bình thản như cũ, "Hôm nay đến trường sẽ xảy ra chuyện, ta đã giúp con cùng hiệu trưởng nói qua, trực tiếp từ chức."

Mãnh liệt xoay người, Ngôn Du nhìn phụ thân, hơi hơi nhướn mi, "Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết." Ngôn ba ba mặt lạnh xuống, "Chuyện này ta không cho con xằng bậy nữa."

Cúi đầu nhìn sàn nhà, hồi lâu sau Ngôn Du ngoan ngoãn xoay người trở lại bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, gục xuống bàn không nói một lời.

Ngôn mẹ cùng Ngôn Tĩnh ngồi ở một bên liếc nhau, đồng thời thở dài.

Thẳng đến lúc bữa sáng ăn xong, Ngôn Tĩnh thu thập xong bàn ăn mà Ngôn Du vẫn gục xuống bàn không nói lời nào.

Cha mẹ đã muốn ở trong phòng khách đọc sách uống trà, Ngôn Tĩnh sờ sờ cái đầu vẫn còn gục xuống bàn của Ngôn Du, thanh âm mềm nhẹ, "Tiểu Du, một thì trở về phòng ngủ đi."

Vốn buổi sáng nằng có tiết dạy nhưng vì thật sự lo lắng Ngôn Du cho nên xin phép ở nhà.

"Tỷ tỷ..." Ngôn Du về mặt mê mang, vẫn duy trì động tác nằm sấp, trong thanh âm lộ ra nghi hoặc, "Em không đến trường... Thật sự có ổn không?"

Ngôn Tĩnh không nói gì mà là ngồi vào ghế bên cạnh nằng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt còn lộ ra mỗi một, cùng với con ngươi trong ngày thường luôn đen bóng sáng ngời thể nhưng lúc này lại có vẻ dị thường trống rỗng, hồi lâu sau, lại thở dài một tiếng, "Tiểu Du muốn làm như thế nào, tỷ tỷ đều ủng hộ em."

"Vậy em... đến trường đây?" Ngồi dậy nhìn tỷ tỷ, Ngôn Du cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ, hơn nữa, vết thương ngày hôm qua lưu lại khiến lòng người càng thêm đau. Ngôn Tĩnh tâm mất dửng ở đạo vết thương tinh tế thật dài trên mặt người nọ, nhử lại lông mày đen, khẽ vuốt một chút, thanh âm vẫn ôn nhu như trước, "Chỉ cần em muốn, chị sẽ ủng hộ."

Từ ngày hôm qua, đôi mắt luôn có vẻ thập phần vô thần giờ phút này rốt cục cũng có chút ánh sáng lóe lên, Ngôn Du ngây ngốc nhìn tỷ tỷ, sau một lát,

bỏ nhào vào trong lòng tỷ tỷ, cánh tay vòng quanh eo của nàng, ôm thật chặt.

Lại một lát sau, Ngôn Du ngồi xuống, vẻ mặt vẫn có chút do dự, "Vậy em... đến trường nha."

Nàng nghĩ tới , nếu trường học thật sự có sự tình gì mà nàng lại đi vắng, thì phải chăng Sở lão sư sẽ một thân một mình thừa nhận? Còn có đám học trò kia... phải chăng bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng lịch học?

"Đi thôi." Sở sờ đầu của nàng, sớm dự đoán sẽ như thế, Ngôn Tĩnh nhìn nàng, "Có sự tình gì phải lập tức gọi điện thoại cho chị, được chứ?"

"Hào." Ngôn Du thành thật gật đầu, đứng lên, đi đến phòng khách, nhìn nhìn ba mẹ, thanh âm thật thấp, "Con nghĩ đến trường..."

Đề sách trong tay xuống, Ngôn ba ba neho lại mắt, nhìn nàng trong chốc lát, thanh âm không gọn sóng, "Đi đi."

Chỉ biết nữ nhi này của hắn sẽ không khinh địch mà dễ thỏa hiệp như vậy... Không hổ là hài tử giống hắn nhất nhà... Ai~...

Không nghĩ tới phụ thân nhanh như vậy liền đồng ý, Ngôn Du mê hoặc nhìn ông, nhấc chân, xoay người vội vàng đi ra ngoài.

.....

Sở Nguyệt Xuất mới vừa tới trường liền nhận được thông tri nói Ngôn Du từ chức .

Đầu óc khi nghe được tin này ngay tức thì trống rỗng, Sở Nguyệt Xuất ngồi ở trên ghế, hồi lâu đều chưa lấy lại tinh thần.

Ngôn Du... Từ chức sao?

"Hôm nay giờ Toán trước hết tự học đi, trường sẽ mau chóng an bài giáo viên mới." Nhìn thấy sắc mặt lập tức trắng bệch của Sở Nguyệt Xuất, nghĩ đến nàng đang lo lắng cho học trò, hiệu trưởng liền an ủi nàng, nói, "Yên tâm đi Sở lão sư, sẽ không ảnh hưởng đến các học sinh khác đâu."

Năm lão sư số học này, trừ bỏ Ngôn Du thì từng thầy cô đều phụ trách mang hai lớp, Ngôn Du vừa đi, thời khoá biểu theo kế hoạch đã đầy nên các lão sư khác căn bản không thu xếp ra thời gian đi dạy thay cho lớp chuyên, đành phải tạm thời tự học.

Sở Nguyệt Xuất cũng chưa cùng hiệu trưởng nói câu gì, như trước nhìn mặt bàn, cổ họng một trận chua xót.

Và lại, đã xảy ra chuyện như vậy, Ngôn Du làm sao có thể còn quay về trường được nữa.

Vừa mới vào văn phòng liền nghe các đồng nghiệp đang nói cái gì mà Ngôn Du đối với Hiểu An bội tình bạc nghĩa, hại Bạch Hiểu An chuyện tự sát, nàng vừa định mở miệng phản bác thì hiệu trưởng liền vào thông tri chuyện này.

"Ai, không nghĩ tới Ngôn lão sư chính là cái loại người này..." Hiệu trưởng đi ra ngoài rồi, văn phòng lại lần nữa bắt đầu nghị luận.

"Đúng vậy a, tuổi còn trẻ, như thế nào sẽ phạm loại sai lầm này, mà lại là cùng nữ sinh..."

"Tôi cũng không nghĩ tới a, Ngôn lão sư thoát nhìn rất đơn thuần, cư nhiên là bụi hoa tay già đời..."

"..."

"Đù rồi!" Sở Nguyệt Xuất thật sự nhin không nổi nữa, mạnh mẽ đứng dậy vỗ xuống bàn, thanh âm lạnh như băng, "Chuyện này chính là đồn đãi thôi, Ngôn Du nàng... vốn không phải như thế!"

Trong văn phòng lập tức yên tĩnh trở lại, lại một lát sau, 'thất chủ bất thiết' lại bắt đầu.

"Sở lão sư, cô bình thường cùng Ngôn lão sư quan hệ hảo chúng ta đều biết, mà chuyện này cha mẹ Bạch Hiểu An có thể đã làm đến cảnh cực rồi đi..."

"Chính là Sở lão sư a, tri nhân tri diện bất tri tâm a..."

"Sở lão sư cô..."

"Ba!" Lại một tiếng vang thật lớn, vẫn luôn ở trước mặt người khác ôn nhu thủy mị, giờ phút này Sở Nguyệt không trút giận được khiến thân mình run rẩy lên, hận không thể ngay tức khắc công bố mình và Ngôn Du đang yêu nhau, miễn cưỡng dùng lý trí khắc chế chính mình. Sau khi vỗ bàn xong, trực tiếp ly khai văn phòng.

Trong văn phòng mọi người kinh ngạc nhìn thân ảnh Sở Nguyệt Xuất rời đi, sau một trận yên lặng, lại bắt đầu một phen nghị luận mới.

Một thân một người ôm ngực đứng ở nơi mà ngày thường vẫn luôn dùng để giáo huấn Ngôn Du, ánh mắt mơ hồ của Sở Nguyệt Xuất nhìn ra xa, trong đầu không ngừng nhớ lại trong khoảng thời gian cho tới nay đã cùng Ngôn Du xảy ra những chuyện gì.

Vì sao lại biến thành như vậy ?

Chính là, nhiều hơn nhớ lại cuối cùng cũng chỉ là Bạch Hiểu An một cỗ thi thể bị vải trắng che kín, cùng cha mẹ Bạch gia nước mắt giàn giụa.

Chuyện này... Nàng cũng cần phụ trách a, là nàng không xử lý tốt, cũng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người Ngôn Du được.

Từ trong túi lấy điện thoại cầm tay ra, Sở Nguyệt Xuất nhấn một chuỗi con số, yên lặng nhìn màn hình hồi lâu, lại xóa sạch dãy số này, một lần nữa thu hồi điện thoại.

Nàng vẫn là... Không biết nên đối mặt với Ngôn Du như thế nào, tâm tình như vậy, thật phức tạp.

Nhìn đồng hồ, tiết sau đó là tiết Toán.

Sở Nguyệt Xuất trầm tư một chút, hướng tới phòng học bên kia đi đến.

Trong phòng học, học sinh từ sớm tới trường cũng là nghị luận sôi nổi, cũng không biết là ai ở đây gieo rắc lời đồn, nói Ngôn Du là đầu sỏ gây nên cái chết cho Bạch Hiểu An, không chỉ mấy vị sư phụ nghị luận, mà chúng học trò cũng đều đang nghị luận, hơn nữa không chỉ là ở khối 12.

Chính là, không giống với dạng nghị luận trong văn phòng, bọn nhỏ đối với Ngôn lão sư trong ngày thường vẫn luôn yêu thích nhất, là tin nhiệm.

Chuông tan học vang lên, Sở Nguyệt Xuất mới đi tới cửa liền nghe được một loạt lời nói hoàn toàn bất đồng trong văn phòng.

"Ngôn lão sư làm sao có thể hại chết Bạch Hiểu An chứ, thật sự là nói lung tung..."

"Đúng rồi, đều nói lời đồn dừng ở trí giả, những người đó thật sự là bọn thiếu não."

"Bất quá nghe nói Ngôn lão sư từ chức, ôi chao~..."

"A..."

"Không phải đâu..."

Đứng ở cửa lắng nghe những lời đơn thuần này, Sở Nguyệt Xuất trên mặt mang theo tươi cười thân nhiên, rồi lại có chút bi ai. Về mặt như vậy dừng ở trong mắt mấy học sinh đang từ trong phòng học đi ra định đi vệ sinh, liền cảm thấy rất là vắng vẻ.

Sở lão sư cùng Ngôn lão sư quan hệ tốt lắm, đây là mọi người đều biết, hơn nữa hai lão sư còn là hai giáo viên được hoan nghênh nhất. Hiện giờ Ngôn lão sư xảy ra chuyện như vậy, Sở lão sư nghe nói cũng bị liên lụy mới có thể bị xóa khỏi chức chủ nhiệm lớp chuyên...

Chuyện này tựa hồ nhiệt náo rất lớn, mà lại liên quan đến hai lão sư mà bọn họ thích nhất, trong lúc nhất thời, tâm tình bọn học trò cũng đi theo hạ thấp, những học sinh đi vệ sinh về cũng không như bình thường làm ầm ĩ, trở về phòng học liền cảm sách nhìn, mà thanh âm thảo luận cũng dần dần tiêu thất.

Lúc chuông vào học vang lên, Sở Nguyệt Xuất giật mình, không biết đang nghĩ gì lúc này mới hồi phục lại tinh thần, đi vào trong phòng học, đứng ở trên giảng đài nhìn đám học sinh của mình ở phía dưới đang ngửa đầu lên xem, thiên ngôn vạn ngữ, lại một câu cũng nói không nên lời.

"Sở lão sư, Ngôn lão sư thật sự từ chức sao?" Ngay tại nàng nghĩ cần phải làm gì để giải thích chuyện này với học trò thì ở dưới có người kìm nén không được thốt lên.

Há mồm, Sở Nguyệt Xuất lần đầu tiên cảm thấy đối mặt với học sinh thật sự là một chuyện thực luống cuống, so với tin đồn trong phòng làm việc của các đồng nghiệp còn muốn vô lực hơn.

Kỳ thật bọn học sinh còn rất nhiều nghi vấn, bọn họ cũng muốn hỏi Sở Nguyệt Xuất Bạch Hiểu An chết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, rồi lại không dám hỏi.

Hút sâu một hơi, Sở Nguyệt Xuất rốt cục cũng mở miệng, "Ngày hôm qua, chuyện kia... nguyên nhân cụ thể, cũng không phải giống như lời đồn nói..."

Tuy rằng... Bạch Hiểu An chết cùng Ngôn Du có liên hệ, chính là... Bội tình bạc nghĩa, mắc phải tội danh như vậy căn bản không phải là sự thật.

Tội danh đó không nên bị áp đặt lên trên một người đơn thuần như thế.

Sở Lục Y ngồi phía dưới nhìn thấy tỷ tỷ ở đằng trước cố gắng giải thích, một trận đau lòng.

Tỷ tỷ tối hôm qua cũng là một đêm không ngủ, nàng biết.

"Các em không cần bởi vì sự kiện lần này mà ảnh hưởng tới học tập..." Hút một hơi thật sâu, Sở Nguyệt Xuất vẫn duy trì lý trí nhìn học trò bên dưới, "Vô luận... Vô luận chuyện này như thế nào, đều cùng các em không có liên quan. Tháng sáu cần thi tốt nghiệp, cô hy vọng các em đem lực chú ý đặt vào học tập... Tốt lắm, tiết này trước hết..."

"Thật có lỗi, tôi đến muộn!"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 88: Chương 88

Ngôn Du từ trong nhà đi ra liền liều mạng chạy đến trường. Một đường chạy như điên lên các bậc thang thì tiếng chuông đã muốn vang lên, chưa kịp quay về văn phòng liền trực tiếp vọt tới cửa phòng học. Lúc tới nơi thì con thân mình liều mạng thở phì phò, bản thân cũng không thấy Sở Nguyệt Xuất đang đứng trên bục giảng, cắt đứt lời của nàng.

Sở Nguyệt Xuất có chút kinh ngạc nhìn cái người ở ngoài cửa, đang cong thắt lưng liều mạng thở, đôi mắt tức thì ôn nhu, nhìn nàng không nói gì.

Thở đủ rồi, Ngôn Du lúc này mới đứng thẳng dậy, liếc mắt một cái chứng kiến Sở Nguyệt Xuất, lập tức ngu ngơ tại chỗ.

"Lên dạy đi." Rất muốn đi qua sờ sờ hai má của nàng, chính là khi hướng đến gần nàng rồi, khuôn mặt Bạch Hiểu An bỗng nhiên nổi lên trong đầu, Sở Nguyệt Xuất ngừng lại, thanh âm lạnh đậm nói.

"..." Rõ ràng nghe ra ngữ khí Sở Nguyệt Xuất bất đồng, Ngôn Du một lần nữa gục đầu xuống, thanh âm thật thấp, "Àn..."

Nghe tiếng giày cao gót đánh xuống từ phía trước đến bên cạnh mình, rồi lại ra phía sau rồi đi, Ngôn Du vẫn duy trì động tác cúi đầu, thẳng đến thanh âm kia càng ngày càng xa, mới lần nữa ngẩng đầu, hốc mắt đã đỏ lên.

Khắc chế xúc động muốn khóc lên, hút hút cái mũi đi lên bục giảng, Ngôn Du không dám nhìn học trò phía dưới, trực tiếp cầm phấn viết xoay người, lên giọng bắt đầu vào học, thật giống như không có chuyện gì phát sinh.

Thẳng đến chỉ còn cách tan học có năm phút, Ngôn Du mới buông phấn viết, cúi đầu nhìn bục giảng, trong thanh âm mang theo một tia nước nỡ, "Cô... Đây là tiết học cuối cùng... Mọi người hãy cố gắng thi vào trường cao đẳng..."

Nghiêm chỉnh một tiết này rõ ràng có thể cảm giác được Ngôn Du không thích hợp, lúc nghe câu này xong lại ngay lập tức ngậm ngùi cả người. Nhìn thấy Ngôn Du muốn hướng cửa bên kia đi ra ngoài, mọi người nhất thời mới kịp phản ứng lại, học sinh ngồi ở hàng đầu vội vàng đóng cửa không cho nàng ra ngoài. Nước mắt đã muốn trượt khỏi hốc mắt, nàng ngơ ngác nhìn cửa bị đóng lại, lại quay sang nhìn học trò, về mặt lưng cuồng.

"Ngôn lão sư, cô thật muốn đi sao?" Trong phòng học một mảnh im lặng, thẳng đến có người nhin không được đánh vỡ không khí thế này, mở miệng hỏi. Ngôn Du lau lau nước mắt, thanh âm thật gật đầu.

"Vì cái gì nha?" Gặp nàng gật đầu, lập tức lại có người mở miệng hỏi, "Chúng em biết chắc chuyện không phải như những người đó nói..."

"Cô..." Miễn cưỡng nở ra một nụ cười, Ngôn Du lại không biết làm thế nào để nói cho học trò hiểu, sau hồi lâu mới hít sâu một hơi, "Các em vẫn là nên cố gắng học hành đi... Àn... Thi vào trường cao đẳng cần cố gắng..."

"Ngôn lão sư!" Lúc này là cơ hồ cả lớp đều hô lên, chỉ có Sở Lục Y chống cảm nhìn đáng đáp Ngôn Du hiện tại, ánh mắt phức tạp.

"Àn... Cô... Cô..." Ngôn Du nắm chặt bàn tay, bước nhanh tới trước cửa, thấy hai đứa học trò chắn trước cửa, thanh âm run nhẹ, "Để cho cô ra ngoài đi..."

Nàng không biết nguyên lai nàng được tin nhiệm như vậy, chính là... Chính là nàng làm sai, còn có thể diện gì ở trong phòng này dạy học sinh.

Bạch Hiểu An vốn là bị nàng hại chết a.

Nàng cư nhiên còn tham vọng Sở lão sư sẽ tha thứ cho nàng... Sở lão sư hẳn là đang rất hận nàng mới đúng.

Bị giọng nói mềm nhũn gần như cho cầu xin của Ngôn Du lay động, hai học sinh liếc nhau, cũng không đành lòng, đành tránh ra thân mình nhường Ngôn Du mở cửa. Ngôn Du lúc này mới cảm kích gật đầu, kéo cửa vội vàng rồi đi.

Từ trong phòng đi ra, Ngôn Du giống như muốn trốn tránh cái gì đó, một đường hướng cầu thang đi nhanh. Trong văn phòng củ kết hết một tiết, Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy thời gian gần tới tan học, liền đứng dậy bước ra văn phòng, hướng phòng học bên kia đi đến, lại không phát hiện Ngôn Du đã lướt qua văn phòng vội xuống lầu.

"Ngôn lão sư đâu?" Vào phòng học không gặp được người vốn nên đứng trên bục giảng, Sở Nguyệt Xuất hơi sững sờ, liền vội vàng hỏi.

"Ngôn lão sư đi rồi..."

"Đi rồi?" Dại ra vài giây, tiếp theo xoay người xuất môn muốn truy theo, mà sau khi đi được mấy bước liền dừng lại.

Hẳn là... Không muốn đợi ở chỗ này đi... Tiết học này có thể đến dạy xong, đã muốn xem như miễn cưỡng ...

Bạch Hiểu An chết nhất định khiến nàng thực tự trách, huống chi... còn có một cái tát kia của mình.

Đứng nguyên tại chỗ, Sở Nguyệt Xuất thoáng hiện ra cười khổ, vốn muốn lấy điện thoại gọi cho Ngôn Du, nhưng cũng liền dừng.

Chung quy vẫn còn con nít, thôi thì quên đi vậy.

Hơn nữa, những lời đồn đãi nhảm nhí kia nàng nghe xong còn cảm thấy khó chịu, nói chi là Ngôn Du.

Ngôn Du sau khi xuống lầu liền đổi đi thành chạy, một đường chạy đến cổng trường mới chịu ngừng lại, nhìn dòng xe tới lui, vẻ mặt mờ mịt.

Đối với nơi này, bỗng nhiên liền tràn ngập cảm giác sợ hãi.

Bởi vì Bạch Hiểu An là vì mình mà tự sát, cũng bởi vì thái độ lạnh như băng của Sở Nguyệt Xuất.

Nếu như đi muộn vài bước, nói không chừng Sở lão sư sẽ nói lời chia tay với nàng đi.

Nếu đã như vậy, chẳng thà chạy nhanh đi khỏi nơi này, chạy để không phải nghe thấy hai chữ vốn mình không thích nghe kia.

Ba ba nói rất đúng, hay là đi Mĩ Quốc đi, nàng quả nhiên chính là đứa trẻ bị làm hư.

"Tiểu Du..." Ngôn Tĩnh từ trên xe bước xuống, đi đến trước mặt nàng, "Sao lại ở đây?"

"Tỷ tỷ..." Ngôn Du ngẩng đầu bắt gặp Ngôn Tĩnh, có chút ủy khuất có chút kinh ngạc, "Chị tại sao lại ở chỗ này nha?"

"Lo lắng nên qua đây thăm em một chút." Lôi kéo tay nàng đi đến xe của mình, giọng nói Ngôn Tĩnh lộ ra tia ôn nhu, "Không có việc gì là tốt rồi."

"Àn." Ngôn Du gật gật đầu, theo tỷ tỷ ngồi vào bên ghế phụ, vẫn không quên nịt chặt dây an toàn, đợi cho Ngôn Tĩnh ngồi đến ghế lái khởi động xe rồi, lúc này mới dám dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài ngẩn ngơ.

"Không xảy ra chuyện gì đi?" Hai người về đến nhà, Ngôn mẹ liền đi đánh giá Ngôn Du một phen, sau xác định không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật nương Ngôn Du tự mình đi trường học, đừng nói là Ngôn Tĩnh, cả phụ mẫu nàng đều có chút lo lắng, sợ cha mẹ Bạch gia tới trường học náo loạn.

Ngôn Du thành thật lắc đầu, đi đến ngồi trước mặt phụ thân đang ở trong phòng khách ra vẻ hồ hững đọc báo, "Cha, con đi Mĩ Quốc."

Động tác đang muốn lật sang một trang báo khác, tiếp đó lại thông thuận trở mình qua, giọng nói Ngôn ba ba vẫn như trước bình thản, "Àn, chính con liên hệ đi."

"Àn!" Dùng sức gật đầu, Ngôn Du quay đầu nhìn Ngôn Tĩnh, chu môi, "Tỷ tỷ yên tâm đi."

Nói xong lời này, không đợi Ngôn Tĩnh trả lời, Ngôn Du liền đi trở lại trong phòng của mình lấy ra điện thoại liên hệ với đạo sư ở Mĩ Quốc lên lịch đi. Người nọ một mực vẫn luôn chờ Ngôn Du sang đó tự nhiên vui sướng vạn phần, vừa nghe nàng nói muốn qua, lập tức nói phải giúp nàng đặt vé máy bay. Có chút không tình nguyện nhờ đạo sư đặt vé máy bay nhanh nhất vào ngày hôm sau, Ngôn Du ngồi ở trên giường, cúp điện thoại xong liền bĩu môi, úp sấp trên giường lộ ra vẻ mặt ủy khuất.

Mặc dù biết đều là lỗi của mình nhưng vẫn cảm thấy hao ủy khuất.

(Ed: Thiết sự Du bị oan mà, ủy khuất mới hợp lẽ thường chứ!)

Rõ ràng còn đang suy nghĩ sẽ cùng Sở lão sư chung một chỗ cả đời, còn có... trước kia xem ba mẹ thực thích Sở lão sư, còn muốn nói với ba mẹ nàng thực thích Sở lão sư đây...

Ghé lên gối đầu, trong lòng mắt Ngôn Du tràn ngập sương mù. Tuy rằng đi Mĩ Quốc lúc trước là một mực mình mong muốn, nhưng hiện giờ lại là chật vật gần như muốn chạy trốn, để cho nàng cảm thấy thật khó chấp nhận.

Gối đầu dần dần bị nước mắt thấm ướt, Ngôn Du lấy mặt cọ xát gối đầu đem nước mắt trên mặt lau, chính là nước mắt lại cứ trong mắt trượt ra, nương Ngôn Du tức giận ngồi dậy, cảm giận giờ tay đi lau.

Sở lão sư từng nói qua nàng giống như đứa trẻ, tỷ tỷ cũng nói qua nàng như vậy, còn có ba mẹ... Nếu là người lớn mới không thích khóc như vậy đâu...

Ngôn Tĩnh đẩy cửa vào, bắt gặp bộ dạng nàng thế này lòng liền mềm nhũn, đi qua ngồi vào bên giường, nâng tay ngăn động tác của nàng, "Làm chi mà dùng sức lau mặt như vậy a?"

Vẫn còn tại tức giận chính mình tính tình trẻ con, Ngôn Du vừa nhìn thấy tỷ tỷ liền tức bỏ nhào vào trong lòng tỷ tỷ ôm lấy nàng, còn mềm nhũn ở trên người nàng cọ xát, bĩu môi không nói lời nào. (Ed: Y như đứa con nít =))))))

"Em thật sự muốn đi Mĩ Quốc hả?" Ngón Tĩnh mặc cho nàng ôm, tay nhẹ vỗ về đầu của nàng, "Đã đi Mĩ Quốc liền nhìn không tới ba mẹ, tỷ tỷ nha..."

Dừng một chút, Ngón Tĩnh hơi hơi chần chờ, lại nói tiếp, "Còn có... Sở lão sư, em..."

"Sở lão sư không quan tâm em..." Ngón Du mang theo nước nở cắt đứt lời Ngón Tĩnh, hút hút cái mũi, đem mặt chôn càng sâu.

Sừng sốt vài giây, nghĩ đến về mặt Sở Nguyệt Xuất trong cảnh cục, tâm lý Ngón Tĩnh cũng có chút phát lạnh, rồi lại đối với muội muội của mình nhiều hơn vài phần thương tiếc, "Sao có thể như vậy đây..."

Lời này, lại có chút vô lực.

"Sở lão sư khẳng định thực tức giận..." Ngón Du ghé vào trong lòng Ngón Tĩnh, luôn luôn áp ở trong lòng vài chuyện, trí nhớ toàn bộ phát tiết ra ngoài, nghẹn ngào, "Nàng nói không thể ảnh hưởng đến việc học tập của Bạch đồng học, kết quả em không nghe lời... Nếu lúc ấy nói với Bạch đồng học thì tốt rồi..."

Ân?

Ngón Tĩnh rất dễ dàng liền bắt được mấu chốt, "Nàng biết Bạch Hiểu An kia thích em?"

"Ân... Sở lão sư nói cần thi tốt nghiệp, sợ Bạch đồng học bởi vì chuyện này mà thi kém..." Ngón Du lại hút hút cái mũi, "Em không biết Bạch đồng học thật sự sẽ yếu ớt như vậy..."

"Vậy... vậy cuốn sổ thi sao?" Sở Giản Hề giấu đi cuốn sổ kia Ngón Tĩnh có giấu vài lần, mặc dù có chút kinh ngạc, chính là vẫn lựa chọn tín nhiệm muội muội.

"Sở lão sư để cho em trả lời như vậy nha..." Ngón Du thanh âm rầu rĩ, có lẽ vì khóc một mà rốt cục cũng không còn rơi lệ nữa, nhưng nói chuyện cũng không còn khí lực, thanh âm nghe dị thường mơ hồ, "Dù sao... Đều là do em hại chết Bạch đồng học..."

Về mặt luôn luôn dịu dàng sớm đã lạnh xuống, Ngón Tĩnh yên lặng nhìn muội muội đang nằm úp sấp ở trong lòng mình chậm rãi ngủ, đôi mi đẹp để chặt chẽ siết lại cùng nhau.

Nói cách khác, cái gọi là 'bội tình bạc nghĩa' căn bản chính là không có ?

Như vậy... Lúc ấy Ngón Du vì sao lại nói không biết ?

Nghi vấn vừa mới nổi lên trong đầu, đáp án cũng liền hiện rõ theo, Ngón Tĩnh cắn chặt răng, một giọt nước mắt rơi trên lưng Ngón Du.

Sở Nguyệt Xuất, làm sao cô không nghĩ rằng Tiểu Du làm như vậy là muốn bảo vệ cô?

Hãy để cho Tiểu Du đi Mĩ Quốc đi.

Vốn đã cảm thấy giữa hai nữ tử là không nên mến nhau, hiện giờ xem ra, quả là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 89: Chương 89

Ngón Du người này thật giống như từ sinh mệnh của Sở Nguyệt Xuất tiêu thất đi.

Từ ngày đó, sau khi vội vàng rời khỏi trường học, Ngón Du cũng không còn xuất hiện nữa, điện thoại cũng không gọi đến, thậm chí, khi Sở Nguyệt Xuất rốt cục nhìn không được tưởng niệm mà run rẩy bấm số Ngón Du thì chỉ nghe được một giọng nữ dịu dàng mà xa cách, một lần lại một lần nói "Số điện thoại đã không còn hoạt động".

Vài lần trong đêm mộng tỉnh, nếu không phải mình lúc trước đặc biệt mua riêng gối nằm Lười Dương Dương đặt ở đây, nàng thậm chí sẽ nghĩ hết thảy cùng Ngón Du bất quá chỉ là một giấc mộng rất dài mà thôi, tỉnh mộng, người luôn mềm mại, luôn đối với mình ngây ngô cười cũng liền tiêu thất.

Vụ án Bạch Hiểu An bị cục cảnh sát cho rằng tự sát đã xong, cho dù mỗi lần Sở Giản Hề đều bày tỏ vụ án này còn có điểm đáng ngờ, nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều đã nhận định đây là vụ án tự sát, ngay cả cục trưởng cũng đem Sở Giản Hề kêu đi giáo huấn, cuối cùng, tuy rằng Sở Giản Hề tâm không cam, lòng không nguyện, chính là vẫn không thể không đem vụ này giải quyết thành như vậy.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Sở Nguyệt Xuất có trách nhiệm với lớp lại để xảy ra chuyện như vậy, thân là chủ nhiệm, Sở Nguyệt Xuất hẳn là phải phụ trách thậm chí là không được làm chủ nhiệm nữa, chẳng qua không biết vì sao hiệu trưởng cũng không hề làm vậy.

Gần qua hơn một tháng, mọi người ở trường học cơ hồ không còn nghị luận chuyện này nữa, hết thầy tựa hồ đã trở về khởi điểm ban đầu.

Lão sư Toán của lớp chuyên do một giáo viên lớp 11 kiêm nhiệm, vị trí của Ngôn Du cũng bị chiếm, thời điểm Sở Nguyệt Xuất ngồi ở trong phòng làm việc luôn sẽ theo bản năng chuyển đầu qua xem một cái, nhưng khi nhìn đến người ngồi trên vị trí kia đã không phải là đứa nhỏ sẽ lên lút ngắm nhìn mình, liền có cảm giác trong lòng từng đợt đau.

Như vậy... Một chút cũng không có tung tích sao?

Chính là người, cũng chính là chuyện đó?

Ngôn Du, em.. như thế nào bỏ được, như thế nào dễ dàng như vậy liền... liền quên đi.

.....

"Lần thi thử này mọi người làm bài rất khá." Sở Nguyệt Xuất đứng trên bục giảng, mặt 'trước sau như một' mang theo ý cười dịu dàng, "Tuy ở trong này khen ngợi các em bất quá vẫn cần tiếp tục cố gắng nga, ngàn vạn lần không được bởi vì vậy mà buông lỏng."

"Biết —— rồi —— ạ ——" Bên dưới, bọn nhỏ trên mặt đồng dạng tràn đầy vui mừng, tươi cười đáp lại.

Sở Lục Y vẫn như thường, một tay chống cằm, một tay xoay bút, nhìn thấy tý tý trên bục giảng tựa hồ rất vui mừng nhưng trên mặt bản thân lại một chút ý cười cũng không hề có.

Cho dù kết quả bài thi lần này của nàng khiến nàng lập tức từ top 10 lọt vào top 5, thế nhưng nàng vẫn thấy mất hứng.

Tỷ tỷ của nàng tựa hồ vẫn như trước, làm một thánh mẫu tỷ tỷ đoan trang ôn hòa, đối với ai cũng đều tốt, chính là, lại có gì đó bất đồng.

Ít nhất, tỷ tỷ từng tiếp tục khổ, từng tiếp tục mệt cũng sẽ không ở trong đêm hôm khuya khoắt ôm gối thêu Lười Dương Dương ngây thơ trộm khóc.

Mà cái gối đầu kia, vẫn là do Sở Nguyệt Xuất lúc trước lôi kéo mình đi mua, cũng bởi vì Ngôn Du sẽ thường xuyên qua nhà các nàng ở.

Cái tên Ngôn Du đáng giận...

Sở Giác Hề là thế mà Sở Lục Y cũng vậy, trong lòng đều đối với Ngôn Du tràn ngập bất mãn cùng quở trách.

Chính là, các nàng lại không biết, Ngôn Tĩnh - tỷ tỷ Ngôn Du, cũng lâm vào cảnh đồng dạng với Sở Nguyệt Xuất.

.....

"Tiểu Du, sao lại không nghe điện thoại? ... Ở trong phòng thí nghiệm? ... Vậy có phải em lại chưa ăn cơm hay không? ..."

Tay phải nắm lấy di động, tay trái ôm lấy tay phải, Ngôn Tĩnh mày nhíu thật chặt, "Em đã hai ngày không có đón điện thoại của chị, em đừng nói với chị là em hai ngày nay đều không có trong phòng thí nghiệm đi ra... Ngôn Du!"

Mới từ trong phòng thí nghiệm ra tới, Ngôn Du cời trên người áo ba-đờ-xuy trắng, từ trong tủ treo quần áo lấy điện thoại ra, mở lên liền chứng kiến có hai mươi mấy cuộc gọi nhớ, tất cả đều là của Ngôn Tĩnh, vội vàng gọi lại cho tỷ tỷ.

Giờ phút này nghe ra tỷ tỷ sinh khí, đang cùng đạo sư đồng sự rời đi phòng thí nghiệm, Ngôn Du bèn vội nói, "Tỷ tỷ tỷ tỷ, Tiểu Du đói bụng, đi ăn cơm nha."

Ngôn Tĩnh tự nhiên biết muội muội là không muốn nghe mình lời nhai, bắt đắc dĩ liếc mắt lại không bỏ được để nàng bị đói, "Vậy em nhanh đi ăn đi, đừng chỉ ăn chóng đói, sẽ đau."

"Đã biết." Ngôn Du vẫn ngoan ngoãn đáp lại. Sau khi cúp điện thoại liền quăng điện thoại vào trong túi, nữ nhân đi ở bên cạnh nàng vỗ vỗ bả vai của nàng, "Ngôn, cùng nhau ăn cơm đi."

"Ngô?" Chóp chóp mắt, Ngôn Du quay đầu nhìn nhìn đồng nghiệp của mình, lộ ra tươi cười đáng yêu, "Không cần, tôi trở về ăn."

"Cùng nhau ăn đi, cô trở về ăn cái gì nha..." Nữ nhân liêu liêu tóc dài, tay đập lên bả vai Ngôn Du, "Kỳ thực, cô trở về cũng là ăn mì tôm thôi mà."

"Ngô, không cần đâu." Vẫn là lác đàu, Ngôn Du vẻ mặt còn rất thành thật, "Cùng cô ăn cơm cần tìm địa phương, ít nhất là mất 20 phút, cần dừng xe, ít nhất là 3 phút, muốn chọn đồ ăn ít nhất 10 phút, muốn ăn cơm nói chuyện phiếm, ít nhất 1 giờ, sau đó còn phải về nhà, ít nhất nửa giờ, cộng lại là 2 giờ 3 phút. Nếu tôi hiện tại trực tiếp trở về mất 10 phút, sau đó ăn mì tôm xong, 15 phút, tắm rửa, 10 phút, như vậy chỉ cần không đến nửa giờ tôi liền có thể ngủ. Ngô, không thèm nghe cô nói nữa, lại qua 2 phút, tôi về nhà nga, cúi chào..."

Nói vừa xong, còn chưa chờ nữ nhân kia theo kịp tính toán của nàng phục hồi tinh thần thì Ngôn Du đã phát phát tay bỏ chạy.

Phòng thí nghiệm trên lầu cách chỗ ở Ngôn Du rất gần. Lúc trước đạo sư của nàng giúp nàng đi tìm địa phương như vậy thì ra là vì lý do này, hẳn giải



thích với Ngôn Du, tự nhiên biết Ngôn Du cũng giống như mình, thích khoảng cách như vậy.

Từ phòng thí nghiệm chạy về trong nhà, Ngôn Du vừa mở cửa ra liền bỏ bao qua một bên, lập tức tìm hộp mì tôm chạy tới máy nước uống mở vòi nước nóng, sau đó thoáng chốc trong chốc lát để cho nguội bớt liền "Hồng học" ăn sạch, lại chạy đi tắm rửa, ngay lập tức nằm chết dí trên giường muốn ngủ.

Tính ra, kể từ lần ngủ trước tới hiện tại đã qua 40 mấy giờ rồi...

Hào một mối...

Nằm ở trên giường nghĩ như thế, Ngôn Du nhắm mắt lại, đắp chăn liền ngủ.

Chính là rất nhanh nhẹn lại mở mắt ra, ngồi dậy, tìm tìm ở chung quanh, rốt cuộc tìm được "Tiểu lười số 2" lúc trước mỗi ngày đều bị nàng đặt ở trong bao, lúc này mới lần nữa nằm xuống, ôm chặt, sau đó nhắm mắt lại.

Như vậy... Thật giống như ôm Sở lão sư.

.....

"Chị ăn xong rồi, các em ăn nhiều một chút, chén ăn xong cứ để trên bàn, chút nữa chị sẽ dọn." Sở Nguyệt Xuất buông chén, thanh âm bình thản phân phó hai muội muội, tiếp sau đứng dậy trở về gian phòng của mình.

Nhìn tỷ tỷ đi lại vững vàng trở về phòng, Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y liếc nhau, nhìn Sở Nguyệt Xuất mới ăn nửa bát cơm, đồng thời thờ dài.

Rõ ràng lúc tỷ tỷ bới cơm chỉ bới nhiều hơn nửa bát một ít, bữa cơm này, cơ bản coi như không ăn gì a.

"Tiểu Y, tỷ tỷ chị ấy..." Sở Giản Hề có chút buồn bực cau mày, tầm mắt dừng trên nửa bát cơm, thanh âm rầu rĩ, "Làm sao bây giờ?"

Sở Lục Y không nói gì, đồng dạng nhìn nửa bát cơm kia, lại cảm thấy nửa bát cơm này thật giống như hòn đá to áp ở trong lòng.

Mất thấy Sở Nguyệt Xuất ngày càng gầy yếu, các nàng lại không thể không quan tâm.

Một chuyện thôi, quả nhiên hại người rất nặng.

Trong lòng lại bắt đầu áy náy, Sở Lục Y cũng buông đũa xuống, thanh âm thật thấp, "Sở Giản Hề, tôi cũng ăn không vô."

Cho dù Sở Nguyệt Xuất mỗi ngày vẫn quan tâm các nàng, đối với các nàng càng chiều cố nhiều thêm, nhưng nụ cười trên mặt lại luôn có một vẻ miễn cưỡng.

"Chị tra được Ngôn Du đi đâu chưa?" Không nghe thấy tiếng Sở Giản Hề, Sở Lục Y trầm mặc một hồi, lại mở miệng nói.

"Tra rồi." Sở Giản Hề gật gật đầu, tay nắm lấy đũa trạc bên trong bát cơm, "Ngôn Du không có ở chỗ chúng ta nơi này, có thể đã quay về chỗ cha mẹ của nàng cũng nên, chị sẽ nhờ đồng sự bên kia hỗ trợ, có gì chú ý một chút."

"Àn." Nhẹ nhàng gật đầu, Sở Lục Y bỗng dừng một chút, thờ dài, có chút sâu kín nói, "Thật hy vọng Bạch Hiểu An không phải tự sát."

Nếu Bạch Hiểu An không phải tự sát, tỷ tỷ của nàng cùng Ngôn Du nhất định còn có thể cùng một chỗ.

"Tiểu Y, em đang nói gì đấy..." Sở Giản Hề ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo phần nộ, "Coi như Bạch Hiểu An không có chết, Ngôn Du cũng làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ."

"Không có khả năng." Sở Lục Y lắc đầu, ánh mắt còn lộ vẻ chắc chắn, "Ngôn Du không có khả năng làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ."

"Chính là trong cuốn sổ kia có nói, em cũng thấy đấy." Sở Giản Hề lập tức đứng lên, tay chống bàn ăn, thanh âm rất cao, "Chẳng lẽ còn không thể chứng minh sao!"

Sở Lục Y nhất thời im lặng không nói gì.

Lúc trước Ngôn Du lấy cuốn sổ đưa cho Bạch Hiểu An, nàng cũng có chút hoài nghi, lại không nghĩ rằng bên trong lại là nội dung như vậy.

Càng không nghĩ tới Bạch Hiểu An cư nhiên sẽ nhảy lầu tự sát.

Lại nói tiếp...

Mạnh mẽ nghĩ tới một sự kiện, Sở Lục Y một lần nữa ngửa đầu nhìn về mặt đồng lạnh của Sở Giản Hề, "Uy, Sở Giản Hề, chị không phải nói Bạch Hiểu An không nhất định là tự sát sao?"

"A..." Vừa nhắc tới chuyện này liền nhìn không được buồn bực, Sở Giản Hề một lần nữa ngồi vào trên ghế, "Chị là cảm thấy như vậy a, theo lý thuyết tự sát không nên ở địa phương như thế lưu lại vết máu... nhưng lại không có chứng cứ khác chứng minh không phải tự sát..."

"Cho nên liền định tự sát rồi?" Sở Lục Y giờ lên mi, "Không phải cũng không có chứng cứ tự sát sao?"

"Chính là..." Sở Giản Hề nhất thời nghẹn lời, một lúc lâu mới ừ ừ nói, "Cục trưởng nhận định..."

Thật là không có trách nhiệm.

Liếc mắt, Sở Lục Y ở trong lòng phun cái rãnh\*, lại không nói ra miệng, sợ đã kích Sở Giản Hề. (\*kính bị)

Nàng biết Sở Giản Hề thực thích phản công tác cảnh sát này.

"Sở Giản Hề, tôi trở về phòng học bài nha." Không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, và lại không biết nên làm thế nào để coi bỏ khúc mắc cho tỳ tỳ, Sở Lục Y đứng lên nói với Sở Giản Hề một câu rồi trở về phòng, muốn 'tĩnh hạ tâm lai' hảo hảo suy ngẫm nên làm thế nào cho phải.

Căn bản không biết hai muội muội ở bên ngoài nói gì, Sở Nguyệt Xuất ngồi một mình trên giường, trên đùi bày ra gối đầu mà lúc trước mua riêng cho Ngôn Du, bởi vì tới mà căn có cái để dùng, tay nhẹ nhàng vỗ về, ánh mắt ảm đạm.

Ngôn Du một lần trốn này, lại có thể thoát ly hoàn toàn. Cứ như vậy, liền từ sinh mệnh của nàng chạy đi mất, bật vô âm tín.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 90

Ngôn Du một lần ngủ liền ngủ ba mươi mấy giờ.

Hỗn loạn xoa mắt ngồi dậy, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, phân không rõ đây là sáng sớm hay là chiều tối. Lắc lắc đầu nhỏ cố gắng nhường đầu óc thanh tỉnh một ít, Ngôn Du cầm lên điện thoại bên cạnh lật xem cuộc gọi nhỡ, ba cuộc của tỳ tỳ, một cuộc của đạo sư, còn có một cuộc là của vị đồng sự ngày đó.

Có chút mất mát, bởi vì bên trên không có số điện thoại của Sở Nguyệt Xuất.

Bất quá cũng đúng thôi. Sau khi đến Mĩ Quốc số điện thoại trước kia cũng không hề dùng nữa, rõ ràng muốn nói cho Sở Nguyệt Xuất biết số điện thoại mới của mình ở Mĩ Quốc, rồi lại không dám.

Cái gì cũng không nói liền chạy đến Mĩ Quốc, dù sao các nàng cũng chưa nói qua lời chia tay, coi như là tình lữ cũng tuyệt đối không có trách nhiệm. Chính là... Đối với Sở lão sư mà nói, nói không chừng nàng sẽ cảm thấy thật may mắn đây...

Nàng mới không cần nghe ngừ khi Sở lão sư nói không cần hoặc may mắn, hay là như trút được gánh nặng, điều đó thật đáng sợ.

Đến nơi này cũng đã hơn một tháng, trừ bỏ ăn ngủ còn lại là nghiên cứu, tựa hồ tất cả đều là chuyện mình yêu thích nhất, rồi lại cảm thấy dường như thiếu đi điều gì đó rất trọng yếu.

Không có Sở lão sư, quả nhiên ngủ không thoải mái, ăn cơm cũng không thể ăn, làm nghiên cứu cũng không có thú vị như trước.

Cho nên mới muốn liều mạng nghiên cứu, thẳng đến khi thân mình mệt mỏi, đầu óc rã rồi không chịu nổi cần nghỉ ngơi mới chịu đi ngủ, ăn cơm cũng không thèm để ý ăn cái gì, cứ tùy tiện ăn vài thứ linh tinh cho xong.

"Ồ..." Một lần nữa nằm xuống giường, Ngôn Du nắm một bên gối nhỏ, nhìn chăm chăm mặt Lười Dương Dương hồi lâu, sâu kín thờ dài, "Tiểu Lười số 2, người nói xem... Sở lão sư sẽ nhớ người sao?"

"Người là nàng mua mà, ôi chao, nàng hẳn là sẽ nghĩ tới người đi..."

"Nghĩ đến người thì có phải cũng liền nghĩ tới ta?"

"Nột... Như vậy... Không tồi nhĩ..."

...

Ngôn Tĩnh một mình ngồi ở phòng làm việc của mình, cầm quyển sách trong tay tùy tiện lật, ánh mắt lại thường thường quét một vòng tới điện thoại đặt trên bàn.

Dựa theo quy luật lúc trước đến xem, muội muội nàng đã đi Mi Quốc, nghĩ không ai nhìn thấy liền làm xằng làm bậy, 40 mấy giờ không được ngủ thì nhất định sẽ ngủ 2-30 giờ đi, như vậy tính toán xuống hẳn hôm nay sẽ gọi tới được.

Buông sách, Ngôn Tĩnh nhủ lại mi, cầm lấy xấp hồ sơ trên bàn, lòng mi nhẹ chớp vài cái, lẳng lặng tự hỏi.

Cửa bỗng nhiên bật mở, một nữ sinh mặc áo thun màu đen cùng quần bò xồng tổi, đóng sầm cửa, trực tiếp đi đến trước bàn Ngôn Tĩnh.

Bị động tĩnh lớn như vậy làm cho hoảng sợ, Ngôn Tĩnh ngẩng đầu, chứng kiến người đến, tâm đang treo lơ lửng lúc này mới để xuống, trên mặt vẫn như trước 'vô ba vô lạn', tiếp tục cúi đầu nhìn xuống hồ sơ đang kí.

Thấy Ngôn Tĩnh không để ý tới mình, nữ sinh vòng qua bàn công tác, trực tiếp từ trong tay nàng túm lấy bảng hồ sơ, thấy rãnh mạch chữ trên bảng không khỏi cắn chặt răng, một lần nữa nhìn Ngôn Tĩnh, "Cô thật sự muốn xin đi Mi Quốc trao đổi kinh nghiệm?"

Giương mắt nhìn nàng rồi lại hạ xuống, Ngôn Tĩnh từ trong tay nàng cầm lấy hồ sơ, mở ra ngăn kéo thả vào, thanh âm thanh nhiên, "Còn đang suy nghĩ."

"Vì cái gì?" Nhìn động tác của nàng, nữ sinh hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, "Bởi vì Ngôn Du?"

Trầm mặc vài giây, Ngôn Tĩnh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp cầm lấy sách trên bàn lật ra một trang, "Cùng em không có quan hệ."

"Cô..." Cắn môi nhường mình có thể bình tĩnh lại, khuôn mặt xinh đẹp nhũn nhặn, "Ngôn Tĩnh, em hiện tại cảm thấy, cô không tiếp thụ em không phải bởi vì em là nữ sinh, mà là bởi vì người cô yêu chính là Ngôn Du!"

"Em đang ở đây nói bậy bạ gì đó!" Trên sách ký thật một chữ cũng đều không nhìn vào, Ngôn Tĩnh buông sách, vẻ mặt lạnh như băng, "Em hôm nay không lẽ phép tiến vào chính là vì muốn nhắc tới lời không lẽ phép lại 'loạn thất bát tao' này sao?"

"Loạn thất bát tao?" Trào phúng gọi lên khoe miệng, nữ sinh xinh đẹp trong con ngươi tức thì lộ ra tức giận, "Theo như em nhận thức cô đến nay, người cô quan tâm nhất chỉ có nàng, mỗi ngày cũng chỉ lo lắng nên làm đồ gì cho nàng ăn, lo lắng nàng thế này thế nọ... Hiện tại nàng đã đi Mi, cô lại muốn đi theo... Hừ, em chưa từng gặp qua tỷ muội như vậy..."

"Đủ rồi!" Ngôn Tĩnh cắt đứt lời của nàng, khí tức trên thân càng phát ra băng lãnh, "Nếu em tới đây không phải muốn hỏi chuyện bài vở hoặc giả có chuyện gì ở lớp, như vậy, mời em rời đi."

"Em —— không —— muốn!" Biết Ngôn Tĩnh sinh khí, diễn cảm nữ sinh hơi hơi dịu đi một ít, đi đến bên cạnh bèn kéo ra một cái ghế ngồi xuống, bày ra một bộ cô có thể làm khó dễ được em sao.

"Em..." Mặc dù biết người này vẫn luôn vô lại như thế, chính là trong nháy mắt Ngôn Tĩnh vẫn có cảm giác hận không thể đem sách trên bàn nện vào ót người nọ, liếc mắt xoay người, một lần nữa cầm lấy sách không thèm nhìn nàng, bình phục cảm xúc, "Tùy em."

Trong văn phòng lập tức liền lâm vào một loại không khí thực quỷ dị, Ngôn Tĩnh tuy rằng xoay người đưa lưng về phía người nọ nhưng luôn cảm thấy kỳ quái, sách cũng nhìn không được, vấn đề vừa mới tự hỏi cũng không có biện pháp tiếp tục tự hỏi nữa. Một lần nữa xoay người, quả nhiên liền chống lại ánh mắt sáng ngời của người nọ. Ngôn Tĩnh mặt lạnh, "Hạ Kiều Mộc, em chuyển mất chỗ khác cho tôi!"

"Không muốn!" Cười hi hi nhìn vị nữ nhân đang có chút tức giận, Hạ Kiều Mộc đem ghế dựa hướng nàng bên kia kéo một chút, "Có bản lĩnh cô đuổi em ra ngoài nha..."

Bướng bỉnh như vậy, làm sao còn giống bộ dáng nổi giận đùng đùng khi nãy.

"Em..." Cắn môi nhìn người nọ lại đang chơi xấu, Ngôn Tĩnh nhất thời không phản bác được, di động vào thời khắc này lại vang lên, đem nàng từ trong thực cảnh luống cuống mà cứu ra, vội vàng bắt máy, nghe được thanh âm đầu bên kia liền lập tức chậm lại ngữ điệu, vẻ mặt sùng nịch cười, "Tĩnh?"

Vốn còn đang chờ Ngôn Tĩnh lộ ra vẻ mặt 'thẹn quá hoá giận' đáng yêu mà khó chịu, trong lòng Hạ Kiều Mộc một trận hưng phấn, trên mặt còn mang theo nụ cười quỷ dị nhìn Ngôn Tĩnh cực độ khát vọng muốn hành hạ nàng, nhưng không hề nghĩ tới một cuộc điện thoại liền khiến tâm tình nàng rơi xuống.

Cái vẻ mặt ôn nhu sùng ái, hận không thể ôm lấy người ở đầu bên kia mà hung hăng hôn lấy vài ngụm, liếc mắt một cái liền có thể để người ta biết người ở đầu dây bên kia tuyệt đối là Ngôn Du.

Đáng giận, đây không phải là cô em vợ, đây là tình địch!

Hạ Kiều Mộc bất mãn trừng mắt với di động của Ngôn Tĩnh, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi thật giống như hận không thể lấy điện thoại cắn nuốt vào bụng vậy.

"Chị đang tính thời gian, em xem em, một lần ngủ liền ngủ lâu như vậy, đối với thân thể là không tốt..." Thanh âm ôn nhu còn xen lẫn ngữ khí lo lắng, toàn bộ cũng không phải thuộc về Hạ Kiều Mộc nàng.

"Em nếu lại bị đưa vào bệnh viện thì làm sao bây giờ, tỷ tỷ lại không có bên cạnh em.. Đến lúc đó cẩn thận chị đánh mông của em.."

Ô... Đánh đòn không tồi nha...

Hạ Kiều Mộc giờ phút này bày ra vẻ mặt khổ bức nhìn Ngôn Tĩnh, chỉ kém cắn nát khăn tay rung rung nhường Ngôn Tĩnh đến đánh cái mông của mình. (Ed có lời muốn nói: Quá M=)))))))))

"Em tạm thời đến đó, hoặc là 3-40 giờ không ngủ, hoặc chính là một lần ngủ 2-30 giờ... Em để cho chị như thế nào yên tâm..."

Sắp nghe không nổi nữa rồi, cảm giác như thế này thật quá kén!

Mạnh mẽ đứng lên, Hạ Kiều Mộc mím môi đi đến bên cạnh Ngôn Tĩnh. Đang ở trong điện thoại một phần là giáo huấn, phần còn lại là đau lòng Ngôn Du, Ngôn Tĩnh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại lần nữa vùi đầu vào điện thoại, "Tiểu Du, tỷ tỷ qua chiều cố em nha..."

Vốn bị đè nặng tức giận, mạnh mẽ nghe tới câu kia, Hạ Kiều Mộc khắc chế không được trực tiếp che phủ điện thoại Ngôn Tĩnh mà hôn lên môi nàng. Trùng lớn mắt, không nghĩ tới sẽ bỗng nhiên bị cường hôn, Ngôn Tĩnh lúc nhất thời không kịp phản ứng, há mồm muốn nói thì Hạ Kiều Mộc đã nhanh chóng đem lưỡi thăm dò vào, khơi gợi lên lưỡi của nàng.

Hai tay liều mạng chống đẩy lên cái người đang ở thế công mãnh liệt kia nhưng rất nhanh thân mình đã rơi vào vô lực. Hai tay Ngôn Tĩnh chống đẩy lên trên vai Hạ Kiều Mộc, thẳng đến lúc Hạ Kiều Mộc hôn đủ rồi mới chịu buông nàng ra, lúc này mới thở phì phò xụi lơ trên ghế, "Em..."

Thực hiện được mục đích rồi, cái loại tâm tình khó chịu mới khá lên được một chút, Hạ Kiều Mộc đưa điện thoại phóng tới bên cạnh lỗ tai Ngôn Tĩnh, Ngôn Du ở đầu kia đã muốn nghi hoặc hô mấy tiếng tỷ tỷ.

"Tiểu Du... Không có việc gì... Nga, vừa mới... Bút rơi xuống đất, chị tìm một chút..." Miệng tìm được lý do để nói với muội muội, Ngôn Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Kiều Mộc một cái, lại nhìn không ra có chút tức giận nào. Hạ Kiều Mộc đắc ý lộ ra một nụ cười thật tươi, tiến đến bên mặt Ngôn Tĩnh giữ lấy, lại muốn hôn lên, Ngôn Tĩnh nhanh tay lẹ mắt che lại môi của nàng, ánh mắt càng phát ra băng lãnh.

Sờ sờ cái mũi, biết tiếp tục lợi dụng đi xuống Ngôn Tĩnh sẽ thật sự tức giận, Hạ Kiều Mộc ngồi thẳng lên, ở một bên nhìn Ngôn Tĩnh lại cùng Ngôn Du nói vài câu thì cúp điện thoại, lúc này mới mở miệng, "Không nên đi Mĩ Quốc..."

Đề điện thoại di động xuống, Ngôn Tĩnh hí hí mắt, đưa tay vịn chặt thịt mềm bên hông Hạ Kiều Mộc, "Em vừa rồi làm cái gì?"

"Hôn cô a." Hạ Kiều Mộc thực tự nhiên đáp.

"Em..." Ngôn Tĩnh lại một lần nữa không nói gì, nhìn thẳng nàng hồi lâu đành quay đầu chuyển khai, "Sau này không được như vậy nữa."

"Em nói thật, Tĩnh, không nên đi Mĩ Quốc." Tay nắm thịt mềm bên hông cũng không có dùng sức liền muốn hạ xuống, Hạ Kiều Mộc liền vội vàng kéo lại nắm chặt, vẻ mặt thành thật, "Ngôn Du có cuộc sống của nàng..."

"Tôi là một phần trong đó." Ngôn Tĩnh đã khôi phục vẻ mặt thần nhiên, đưa tay từ trong tay Hạ Kiều Mộc rút đi, ngữ khí nghe không ra cảm xúc gì, "Không có chuyện gì khác nữa thì em có thể ra ngoài."

"Tĩnh..."

"Tôi không muốn phải nhắc lại đâu."

"..." Hạ Kiều Mộc nhìn thấy Ngôn Tĩnh lại cảm sách lên, hạ mi mắt, "Được rồi, em ra ngoài đây."

Ngôn Tĩnh là một phần cuộc sống của Ngôn Du, vậy... Nàng có được tính là một phần cuộc sống của Ngôn Tĩnh không?

"Ân."

Nhìn thấy nàng xoay người ra khỏi văn phòng, Ngôn Tĩnh lúc này mới buông sách xuống, nhìn cửa được nhẹ nhàng khép lại, vẻ mặt thật đau lòng người.

Điện thoại đặt trên bàn lại một lần nữa vang lên, Ngôn Tĩnh cầm lấy di động, thấy một chuỗi con số xa lạ không khỏi nhú mày, chuyển nhận, "Nhĩ hảo."

"Là Ngôn Tĩnh Ngôn tiểu thư đi? Chỗ này của tôi có chút đồ, tôi nghĩ cô sẽ thực hứng thú đấy." Một giọng nam trầm thấp vang lên, nói thêm lời nữa lập tức làm cho mày Ngôn Tĩnh liềm lên.

"Còn nhớ rõ Bạch Hiểu An chứ?" Không có trả lời, giọng nam như trước vẫn bảo trì trầm thấp lại dần thêm tia lạnh lùng, vốn lại có ý dùng cái loại ngữ khí hấp dẫn nói, "Nàng không phải tự sát nha..."

---

Editor: Chờ mai lại tiếp chương nữa nhé.

Có biến rồi mọi người ạ!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 91

Chỉ nghe “Chi nha” vang lên một tiếng, Ngôn Tĩnh mạnh mẽ đứng thẳng dậy, ghé dựa bởi vì động tác của nàng mà bị đẩy về sau, phát ra âm thanh chói tai. Ngôn Tĩnh nhưng cũng chưa bị thanh âm ảnh hưởng mà là nắm chặt lấy điện thoại, trên mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Ông nói cái gì?!”

“Ha ha, gặp mặt đi, cô thấy liền minh bạch thôi.” Nam nhân thấp giọng, “Tôi nghĩ Ngôn tiểu thư đối với chuyện này nhất định thực cảm thấy hứng thú, đến lúc đó chúng ta có thể đàm chuyện với nhau mà.”

Sau khi khiếp sợ qua đi, Ngôn Tĩnh rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, ánh mắt lóe lên nhưng không biết suy nghĩ cái gì, hồi lâu sau mới gật gật đầu, “Khi nào? Ở đâu?”

“Thứ sáu tuần này đi, buổi tối bảy giờ ở khách sạn XX...” Thanh âm dừng một chút, lại mang theo một tia 'ý vị thâm trường', “Tôi nghĩ, Ngôn tiểu thư hẳn không phải cái gì cũng không biết mà đem sự tình nói cho cảnh sát đi.”

Nghe ra lời uy hiếp, Ngôn Tĩnh biến sắc, cúi đầu nhìn mặt bàn, hồi lâu sau đáp, “Ông yên tâm.”

Tuy rằng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bắt quá... Đến lúc đó hẳn nên cẩn thận một chút.

“Như vậy, thật chờ mong thứ sáu ước hội.” Nam nhân làm như cười nói tiếp theo liền cúp điện thoại. Ngôn Tĩnh không có ngồi xuống mà vẫn đứng tại chỗ, yên lặng nhìn điện thoại trong tay vài giây, thở ra một hơi, giống như có chút thoát lực ngồi lên ghế.

Bạch Hiểu An không phải tự sát... Tuy rằng nghe tới thực khiến không người nào có thể tin, chính là... Nàng vẫn lựa chọn tin tưởng. Nếu Bạch Hiểu An thật không phải tự sát, như vậy Ngôn Du không cần chịu tội nữa đi.

.....

Cùng lúc đó, trong cảnh cục đang bị một mảnh nghị luận ồn ào huyền ảo.

“Tôi đi, trung học trọng điểm lại có thể xuất hiện loại chuyện này...”

“Đúng vậy a, mới qua hơn một tháng lại xảy ra chuyện, xem ra học sinh cấp ba áp lực quả thật quá lớn.”

“Cũng may lúc này không có xảy ra án mạng...”

“Vậy hiệu trưởng bắt tới trong cục làm cái gì, không phải nên tìm hài tử kia bắt lại sao?”

“Anh biết cái gì, áp lực lớn rất dễ khiến sinh ra vấn đề tâm lý. Lúc này có thể cố ý phá hư của công, tiếp theo ai biết được sẽ cầm dao đâm người.”

“Chính là...”

Mới vừa xử lý xong án giết người bước vào cục cảnh sát, Sở Giải Hề nghe vậy không khỏi nhăn mi lại, tùy tiện kéo qua nam nhân bên cạnh, “Sao lại thế này?”

“Nga, trường trung học bên kia lại báo tới đây, nói là cả dãy cửa phòng học khối 12 bằng thủy tinh đều bị người đập nát.” Vị cảnh sát tay bị tùy tiện giữ chặt miệng vừa nói xong lại lắc đầu, “Ài, bọn trẻ hiện tại thật đáng thương.”

= = Cả dãy phòng học khối 12 cửa thủy tinh đều bị đập nát?

Sở Giải Hề nhất thời quỳnh quáng, buông tay ra, gật gật đầu, “Đã biết.” Tỷ tỷ hẳn cũng rất bất đắc dĩ đi, cũng may thời tiết đã bắt đầu ấm trở lại, không có cửa thủy tinh phòng học cũng sẽ không quá lạnh, hơn nữa trường học hẳn là sẽ mau chóng trang bị hảo thủy tinh a.

“Tiểu Sở, cô tiến vào đây.” Ngay tại lúc Sở Giải Hề đang muốn quay về phòng làm việc của mình để viết báo cáo cho án giết người thì đội trưởng đội cảnh sát hình sự mang theo vẻ mặt nghiêm túc chọt tiến đến nói.

“Nga, hảo.” Bước đi vững vàng qua đó, Sở Giải Hề bước vào văn phòng của đội trưởng.

“Cô lại đây nhìn cái này.” Đội trưởng Cục cảnh sát là một nam nhân hơn 40 tuổi, luôn vô cùng xem trọng thuộc hạ đặc lực Sở Giải Hề, từ lúc Sở Giải Hề trở thành đội phó tới nay lại càng thêm coi trọng nàng. Giờ phút này, nam nhân luôn mang vẻ mặt nghiêm túc đang ngồi ở trước máy tính, ngón tay chỉ lên màn hình.

Biết chắc là chuyện trọng yếu, Sở Giải Hề đi qua, trên màn hình đang truyền một đoạn băng ghi hình, bên trong là một loạt phòng học, hình ảnh tựa hồ đang bị vây trong thái yên lặng bất động, nếu không phải tiến độ đang không ngừng đi tới, đại khái làm người ta cảm thấy đã muốn tạm dừng. Ngay

tại thời điểm Sở Giản Hề cảm thấy nghi hoặc, vừa muốn mở miệng hỏi thì phía trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, nhìn kỹ lại có thể là phần chân của một người.

Bóng đen xuất hiện thật sự đột nhiên nhường Sở Giản Hề thoáng tim đập rộn lên, sau khi nhìn kỹ qua, bỗng dung nhắm mi lại.

Vì cái gì... trên màn hình bỗng nhiên sẽ xuất hiện một đôi chân? Càng khiến cho người ta kinh sợ chính là, cặp chân kia cứ nhiên còn đang không ngừng giãy giụa.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự mắt nhìn về mặt Sở Giản Hề, nắm chuột đem âm lượng chỉnh đến mức lớn nhất, tiếp theo liền truyền tới một giọng nữ rất nhỏ, “Cứu em... Cứu em... Lão sư...”

Chính là, giọng nữ kia rất nhanh liền biến mất, tiếp theo là một mảnh bóng đen rất nhanh từ trên cao rơi xuống, trong màn hình lại khôi phục mấy chục giây yên tĩnh trước đó.

Hít vào một hơi khí lạnh, Sở Giản Hề từ trong tay đội trưởng túm lấy con chuột, lại đem tiến độ điều chỉnh về mấy chục giây trước, một lần nữa đem một màn này nhìn thêm một lần, biểu tình trên mặt có vẻ dị thường ác liệt, môi mím chặt chẽ. Đợi cho nhìn lại xong, Sở Giản Hề lúc này mới ngồi thẳng lên, thanh âm bình tĩnh, “Đội trưởng, đây là án giết người.”

“Đúng.” Đội trưởng cảnh sát hình sự gật gật đầu, nâng ngón tay chỉ xuống góc phải màn hình, chỗ hiển thị thời gian, “Cô thử nhìn lại cái này đi.”

Theo ngón tay chỉ đi xuống góc phải màn hình, Sở Giản Hề nhìn nhìn thời gian, có chút khó hiểu trừng mắt nhìn, vài giây đi qua lập tức mạnh mẽ quay đầu nhìn đội trưởng, “Đây là... thời gian Bạch Hiểu An tự sát?”

Một ít sắp xếp của phòng học nàng tự nhiên hết sức quen thuộc, thời gian trung học nàng chính là tại chỗ này đi học, mà nơi này cũng là chỗ dạy học hiện tại của tỷ tỷ nàng.

Nơi đó là Nhất Trung a, trường trung học trọng điểm mà cảnh sát vừa mới ở bên ngoài nghị luận sôi nổi.

“Được rồi, lúc trước cô nói không sai, Bạch Hiểu An quả thật không phải tự sát.” Đội trưởng nhìn nàng, thanh âm trầm thấp, “Đúng vậy, là án mưu sát.” Vốn khối năm nhất trung học lên sớm có báo cho hiệu trưởng nhưng cũng không coi vào đâu. Ngày hôm qua chuyện xảy ra lúc nửa đêm nên người phụ trách theo dõi camera ở phòng máy tính chỉ cần đem ghi hình nửa đêm hôm qua lấy ra liền có thể biết người đập phá cửa thủy tinh là ai. Chính là giáo viên phụ trách kia tìm kiếm đoạn ghi hình lại nhất thời bấm nhầm thời gian tra cứu, bị cặp chân bất thành linh hiện ra làm cho hoảng sợ, sau khi kịp phản ứng lập tức báo cho cảnh sát.

Vì thế, vụ án vốn bị cho là tự sát lại lần nữa được triển khai.

“Đáng tiếc camera sân thượng lại bị hư mất.” Sở Giản Hề thờ dài nói.

Lúc trước, thời điểm nàng cảm thấy vụ án của Bạch Hiểu An có điểm đáng ngờ liền đặc biệt chạy tới Nhất Trung bên đó yêu cầu xem xét camera ở sân thượng nhưng lúc ấy giáo viên quản lý phụ trách camera lại nói với nàng, camera trên đó đã bị hư lâu rồi, vẫn luôn không thêm đem đi sửa, nàng mới đành từ bỏ.

“Bất quá, hung thủ nhất định là giáo viên trong trường không thể nghi ngờ.” Sở lên cầm hồ tra, vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự nhìn chăm chăm màn hình máy tính, “Thật không nghĩ tới lại có thể là mưu sát thật, tiểu Sở, trực giác của cô rất đúng.”

Lão... Lão sư?

Sở Giản Hề cũng không bởi vì đội trưởng nói lời khen mà cảm thấy cao hứng, mà đã đem toàn lực chú ý phóng tới hai chữ này, tay nhẹ run rẩy.

Nói đến lão sư, người có hiềm nghi nhất hẳn là Ngôn Du mới đúng. Trừ bỏ Ngôn Du, chẳng lẽ còn có người có động cơ sát hại một học sinh sao?

“Cô là đang nghĩ Ngôn Du có hiềm nghi đi.” Thấy Sở Giản Hề cúi đầu liếc mi tự hỏi, đội trưởng thờ dài, “Không phải nàng.”

“A?” Ngẩng đầu nhìn nam nhân đang lấy thuốc lá ra châm hút một hơi, Sở Giản Hề mày vẫn như trước nhíu lại một chỗ, không bởi vì thế mà chịu giãn ra, “Có chứng cứ?”

“Àn.” Gật gật đầu, nam nhân nhìn Sở Giản Hề, giống như đang nghĩ đến cái gì, một lúc lâu, “Tiểu Sở a...”

Dừng một chút, vẫn luôn xem Sở Giản Hề làm đệ tử đặc ý nhất, nam nhân không nhịn được thờ dài, từ trong ngăn kéo xuất ra một tập tài liệu\*, “Đây là lời Bạch Hiểu An trước khi chết cùng Ngôn Du nói, cô có thể cầm đi văn phòng xem qua.”

Từ trong tay nam nhân tiếp nhận tài liệu\*, Sở Giản Hề đầu luôn đối với vị đội trưởng này thực sùng kính giờ phút này lại có thể lộ ra vẻ mặt nghi hoặc không thôi, gật gật đầu, “Đội trưởng, vậy tôi ra ngoài trước.”

“Đi đi.” Đem thuốc dụi vào cái gạt tàn bên cạnh, trên vẻ mặt nam nhân làm cho người ta nhìn không ra chút cảm xúc nào, “Tiểu Sở, mấy thứ này, trước mắt cục cảnh sát chỉ có tôi và cô có thể thấy, còn có...”

Đem tàn thuốc đã tắt trực tiếp ném vào trong cái gạt tàn, nam nhân trung niên thổi ra một hơi, “Bằng chứng trong băng ghi hình, hiện tại chỉ có một phần

này.”

Hơi sùng sốt vài giây, Sở Giản Hề lại gạt đầu, đẩy ra cửa trở về phòng làm việc của mình.

Đội khi đem vài băng ghi hình bên trong xem xong hết, trong lòng Sở Giản Hề khiếp sợ đã không thể dùng một giờ rưỡi để hình dung.

Toàn bộ nhận định trước nay, lại có thể không phải chân tướng.

Trừ bỏ Bạch Hiểu An không phải tự sát ra, tất cả mọi người đều cho rằng Ngôn Du bội tình bạc nghĩa, đùa bốn cảm tình nữ sinh lại cũng không phải là thật.

Vậy thì... khi đó Ngôn Du vì sao phải viết ra khẩu cung như thế đây?

Yên lặng nhìn đoạn ngắn hình ảnh trong băng không ngừng lặp lại tại một tần số, Sở Giản Hề dường như hiểu rõ ra một điều, tâm tại một khắc này có cảm giác rất khác thường.

Cái người thoát nhìn ngây ngốc kia luôn bị nàng cùng Sở Lục Y nhận định không biết phân biệt tốt xấu cứ đi thương tổn tỷ tỷ, nguyên lai vẫn một mực bảo hộ tỷ tỷ của các nàng. Cho dù, phương thức như thế lại...

Rất ngu.

Như vậy, quyển sổ kia...

Bản nhật ký của Bạch Hiểu An từ sau khi giải quyết vụ án liền không có tác dụng nữa nên đương nhiên cha mẹ Bạch gia sẽ không lưu trữ một vật như vậy. Cũng không biết nghĩ như thế nào mà Sở Giản Hề liền đem quyển sổ kia giữ lại, vẫn luôn đặt trong ngăn kéo.

Mà nay, vụ án này lại một lần nữa bị nhắc tới, toàn bộ nhận định đều bị phá vỡ. Tay Sở Giản Hề run rẩy mở ra ngăn kéo, lại lật tung cuốn sổ, tại một khắc này bỗng nhiên mới ý thức được một sự thực luôn luôn bị xem nhẹ.

Ngữ khí trả lời cho Bạch Hiểu An không giống như từ một người thuộc kiểu Ngôn Du sẽ có.

Ở đoạn ghi hình vừa rồi, chỉ xem phản ứng của Ngôn Du bên trong đó liền có thể biết được ngay. Như vậy, một người khi đối mặt với Bạch Hiểu An sẽ luống cuống, lại đứng ở lập trường người nói xin lỗi, thì làm sao có thể dùng cái loại ngữ khí này để trả lời cho Bạch Hiểu An, hơn nữa còn nói ra lời thăm thía như vậy, từng câu từng chữ đều mang theo quan tâm rồi lại cố nói đến chuyện tập trung thi vào cao đẳng.

Ngữ khí như vậy, rõ ràng... Là của tỷ tỷ nàng mới có a.

Rất nhanh đã hết quyển sổ, Sở Giản Hề lại nhìn thấy trong băng hình, bởi vì Bạch Hiểu An một câu “Nếu cô không đi em sẽ hôn cô” lập tức Ngôn Du chật vật né ra, bỗng nhiên có chút đau lòng cho Ngôn Du.

Nếu sự tình thật sự như nàng nghĩ như vậy, vậy thì, việc Ngôn Du dùng phương thức của riêng mình để đi bảo hộ tỷ tỷ của các nàng, là có bao nhiêu ỷ khuất.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 92

Sở Giản Hề bỗng nhiên hiểu được thần thái vừa rồi của đội trưởng vì sao lại kì quái như vậy, hơn nữa còn luôn muốn nói lại thôi.

Nghĩ đến, hẳn là minh bạch quan hệ giữa Ngôn Du và tỷ tỷ của nàng rồi đi, cho nên mới có thể nói một câu, chứng cứ này chỉ có hai người bọn họ mới có thể xem, chỉ có một phần này thôi.

Những lời này trên thực tế... là đang bao che, đem chuyện như vậy áp đi xuống sẽ không khiến người khác biết ẩn tình trong đó...

Nguyên lai đội trưởng cũng có lúc làm việc tư.

Sở Giản Hề đem tài liệu cầm trên tay, yên lặng nhìn vài giây, cười chua xót.

Nàng cảm giác không phải như thế, chỉ cần sự tình liên quan đến người mình để ý, làm việc tư cũng không sao cả.

Nhìn đồng hồ, cũng không sai biệt lắm nên tan tầm, lòng bàn tay Sở Giản Hề khép lại nắm chặt tài liệu, thuận tiện cầm lấy cuốn sổ nọ, đứng dậy về nhà.

Việc này, nên nhường tý tý biết.

.....

Sở Nguyệt Xuất gần đây sắc mặt càng ngày càng phát ra tái nhợt, thân mình cũng dần gầy yếu đi.

Không biết Ngôn Du ra sao, càng không biết Ngôn Du có phải thật tâm tính toán cùng nàng chặt đứt quan hệ hay không, hay còn nguyên do bị bắt đắc dĩ—— có lẽ, bị bắt đắc dĩ chỉ là nàng tự mình an ủi mình thôi..

Vừa nghĩ tới Ngôn Du có thể sẽ cứ vậy mà quên mất mình, Sở Nguyệt Xuất liền thấy ngực giống như bị cái gì hung hăng đâm vào, cổ họng chua sót khiến cho nàng không thể nuốt xuống bất kỳ thứ gì, thậm chí cả thở đều sẽ cảm thấy khó khăn.

Khi Sở Giản Hề bước vào cửa chính thì Sở Nguyệt Xuất đang ở trong bếp xào đồ ăn, động tác thập phần thành thạo, cổ tình lại có vẻ vô thần, không có chút khí lực.

"Tỷ..." Sở Giản Hề dựa vào cửa bếp, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất rõ ràng đã muốn thất thần, thanh âm sấp sấp, "Cháy\* ..."

Nghe muội muội nhắc nhở thế này mới phục hồi tinh thần, Sở Nguyệt Xuất liền tranh thủ đảo đồ ăn trong chảo lên, cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng nhai, lại cau mày phun ra, trực tiếp đồ hết đi, "Còn có đồ ăn khác... Không sao..."

Buông chảo xoay người đi đến tủ lạnh, lôi kéo tay cầm, nhưng cửa tủ lạnh không bởi vì động tác của nàng mà mở ra, Sở Giản Hề đành đề tay lên cửa tủ, nhìn cử chỉ của tỷ tỷ tuy cùng trước kia có vẻ giống nhau nhưng trên thực tế, đã có rất nhiều thứ không thể trở về như lúc trước được nữa, thấp giọng nói, "Tỷ, không cần miễn cưỡng ..."

Hơi sừng sốt vài giây, Sở Nguyệt Xuất dặt khéo miệng lộ ra tươi cười rõ ràng vô cùng mất tự nhiên, "Tiểu Hề, không có a..."

"Tỷ..." Sở Giản Hề nhìn nàng, tạm dừng chốc lát mới thở dài, "Hôm nay gọi điện thoại đặt người ta đem cơm tới đi, em... Có việc muốn nói với chị."

Có chút nghi hoặc nhìn nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất do dự, "Cơm nước xong hẳn tiếp tục..."

"Em nghĩ hiện tại liền nói cho chị biết." Sở Giản Hề hạ xuống mi mắt, ngữ khí như vậy nhường Sở Nguyệt Xuất không hiểu sao có một loại khăn trương khó tả, "Tiểu Hề..."

"Tỷ, em cùng Tiểu Y... cũng không muốn thấy chị miễn cưỡng chính mình như vậy." Sở Giản Hề giữ chặt tay Sở Nguyệt Xuất, thấy tỷ tỷ bởi vì mình nói những lời này mà có vẻ luống cuống, cắn chặt răng, nhìn thẳng nàng, "Em sẽ giúp chị tìm ra Ngôn Du."

Tuy rằng mỗi ngày vẫn đều tưởng niệm người kia nhưng mỗi lần nghĩ đến, đồng thời trong đầu lại sẽ nổi lên cái chết của Bạch Hiểu An. Mà trong trường học những người khác cũng dần dần không còn nhắc lại tên người nọ nữa, đến nỗi Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y khi ở nhà tựa hồ sẽ luôn thật cẩn thận tránh đi, sợ nói ra tên Ngôn Du lại khiến nàng càng thương tâm.

Kỳ thật, vô luận nàng có che giấu đến đâu thì hai muội muội của nàng vẫn có thể cảm giác được a. Huống chi, thời gian ở nhà nàng cũng không có biện pháp che giấu.

Cái nhà này... Tựa hồ cũng đã quen hơi thở của Ngôn Du.

Chính là, nàng chưa từng nghĩ tới hôm nay Sở Giản Hề sẽ dám nói như thế với nàng.

Kính ngạc chòng kính ngạc, Sở Nguyệt Xuất vẫn rất nhanh kịp phản ứng lại, lắc đầu, há miệng thở dốc lại nói không thành lời.

"Tỷ... Chị đi theo em..." Nhìn thấy tỷ tỷ lộ ra vẻ mặt như vậy, Sở Giản Hề lại thở dài, lôi kéo Sở Nguyệt Xuất từ nhà bếp đi ra ngoài, thẳng đến phòng khách mới giúp nàng ngồi xuống, sau đó từ trong bao lấy ra cuốn sổ kia.

Tầm mắt vừa chạm vào cuốn sổ, Sở Nguyệt Xuất lập tức giống như bị đóng trụ tại chỗ, thẳng đến Sở Giản Hề nhẹ giọng kêu nàng một tiếng, lúc này mới hoàn thần, "Quyển sổ này... Như thế nào sẽ... Tiểu Hề em... Như thế nào sẽ..."

Cơ hồ nói năng lộn xộn xong rồi, Sở Nguyệt Xuất yên lặng nhìn cuốn sổ, sắc mặt so với trước kia lại càng thêm trắng bệch.

"Tỷ, chị quả nhiên gặp qua cuốn sổ này." Sở Giản Hề ở một khắc này bỗng nhiên sinh ra một tia áy náy, bởi vì trước đó nàng thật sự là có ý tốt nhưng tựa hồ bị phản tác dụng, đã hại tỷ tỷ nàng cùng Ngôn Du sinh ra hiểu lầm.

"Này vốn là..." Sở Nguyệt Xuất cắn môi, "Này vốn không phải..."

Bạch Hiểu An, cái tên bị giữ lại trong cổ họng, nói không nên lời.

"Đúng là nhật kí của Bạch Hiểu An." Sở Giản Hề mở ra cuốn sổ, vốn là thứ đối với Ngôn Du cũng như đối với Sở Nguyệt Xuất có thể nói là tràn ngập sự 'khó nói lên lời', lật đến một mặt có chữ viết của Ngôn Du, thanh âm có chút phát run, lại mang theo khẳng định, "Tỷ, cái này... là lời chị dạy Ngôn Du



viết a."

"Ân." Sờ Nguyệt Xuất nhìn sổ, nét chữ của Ngôn Du tròn tròn nhu nhu lộ ra đáng yêu, đôi mắt hơi ướt át, nâng tay nhẹ nhàng xoa lên quyền sổ, giữa mũi có một trăn chua xót, "Đúng vậy a, là chị dạy nàng viết, hổng nàng, nhìn thấy nàng viết từng chữ một..."

Quả nhiên...

Cho dù tâm đã khẳng định, vào thời khắc này Sờ Giản Hề vẫn còn có thêm một tảng đá lớn áp ở trong lòng, "Tỷ, nguyên lai... Nàng không có phản bội chị..."

Nước mắt một giọt lại một giọt dừng trên cuốn sổ tựa hồ muốn đem giấy thấm ướt, Sờ Nguyệt Xuất cũng không nghe rõ lời Giản Hề nói, trong đầu một trận lung ta lung tung, những lúc cùng trải qua với Ngôn Du hết thấy ở thời khắc này lại có vẻ đặc biệt rõ ràng, rồi lại làm cho người ta không thể không thống khổ đến cực điểm.

Đứa trẻ luôn thích ôm mình, kề cận bên người mình, cái người rõ ràng là không muốn rời lại bởi vì một cái nhũ mảy của mình liền lập tức ngoan ngoãn nghe theo, cái người rõ ràng chính mình thực yêu thực yêu, hiện tại rốt cuộc lại nhìn không tới...

Che miệng không cho tiếng khóc phát ra ngoài, Sờ Nguyệt Xuất đem mặt chôn sâu trong cánh tay, không muốn để muối muối chứng kiến một mặt vô cùng yếu đuối của bản thân.

"Tỷ..." Sờ Giản Hề nhìn thấy Sờ Nguyệt Xuất như vậy, trong lòng đau đến hốt hoảng, vội vàng ngồi qua ôm lấy nàng, "Tỷ, thật sự, em thật sự sẽ giúp chị đem Ngôn Du tìm trở về."

Tìm trở về, liền không bao giờ nữa cấp Ngôn Du có cơ hội chạy đi mất.

Đầu nhẹ nhàng phe phẩy, nước mắt như tuyến trần châu bị chặt đứt không ngừng rơi xuống, Sờ Nguyệt Xuất ngạnh lên thanh âm, "Không có khả năng..."

Chuyện Bạch Hiểu An đã biến thành giới hạn giữa nàng cùng Ngôn Du, đã mở ra một đường rất sâu rồi.

Nàng biết trong lòng mình còn tại trách móc Ngôn Du cự tuyệt Bạch Hiểu An khiến Bạch Hiểu An qua đời, càng quở trách chính mình lại có thể để học sinh của mình bởi vì chuyện như vậy mà chết đi, nàng không có biện pháp tha thứ cho Ngôn Du, càng không có biện pháp tha thứ cho chính mình.

"Tỷ..." Sờ Giản Hề tuy rằng không phải rất rõ ràng lòng của chị mình, bất quá vẫn biết chuyện của Bạch Hiểu An mới là nhân tố chính yếu. Lúc này nhìn thấy Sờ Nguyệt Xuất coi như ở ban ngày cũng khắc chế không được mà khóc ra, hai tay nắm lấy hai vai thon gầy của chị, "Tỷ, chị hãy nghe em nói, Bạch Hiểu An không phải tự sát."

Vai vẫn còn hơi run rẩy, bởi vì những lời này, Sờ Nguyệt Xuất rất nhanh lộ ra một nụ cười khổ, "Tiểu Hề, chị không sao, em không cần phải..."

"Em nói thật." Sờ Giản Hề nghiêm túc nhìn nàng, hai tay dùng sức khiến cho nàng nhìn thẳng chính mình, "Tỷ, em sẽ đem hung thủ thật sự bắt lấy."

Trên mặt còn mang theo nước mắt, Sờ Nguyệt Xuất ngơ ngẩn ngẩn nhìn về mặt nghiêm túc còn mang theo tia kiên quyết của Sờ Giản Hề, không biết qua bao lâu, ách lên thanh âm, "Bạch Hiểu An... Không phải tự sát?"

"Đúng vậy, không phải tự sát." Sờ Giản Hề dùng sức gạt đầu, giống như liền có thể cấp tỷ tỷ nhiều thêm chút tinh lực, "Là bị giết."

Sờ Nguyệt Xuất giờ phút này một chút kinh hi đều không có, trong lòng lại xuất hiện một mảnh lạnh lẽo.

Bị giết?

.....

"Tiểu Du, lại muốn làm thí nghiệm sao?" Từ sau khi nhận được cú điện thoại kia, Ngôn Tĩnh vẫn cảm thấy tâm thần không yên, thẳng đến hiện tại rốt cục vẫn không nhận được gọi điện cho Ngôn Du, nghe đầu kia cũng không tính quá mơ hồ mới ôn nhu nói.

"Không..." Bên này, Ngôn Du đang ở trên giường của mình, bĩu môi, thanh âm rầu rĩ, "Đạo sư nói tạm thời không có việc gì cho em làm."

Sao có thể không có việc gì làm được? Nhiều luận đề như vậy làm sao có thể sẽ không có việc gì làm. Rõ ràng là có ý không cho nàng làm mà.

Vừa nghe ngữ khí của nàng liền đoán được nàng đang nghĩ gì, Ngôn Tĩnh lắc đầu, "Cần nghỉ ngơi thật nhiều biết không, đừng cố tra tấn chính mình."

Mỗi khi biết Ngôn Du ở bên kia Mĩ Quốc có cuộc sống 'loạn thất bát tao' như thế, làm cho người ta không khỏi phải lo lắng, Ngôn Tĩnh sẽ luôn đau lòng mà hỏi nàng rất nhiều lần, "Thật sự như vậy có ổn không?"

Nàng nhớ lúc trước, khi còn chưa phát sinh chuyện kia, mỗi ngày trên mặt Ngôn Du đều sẽ lộ ra khoái hoạt cùng ngây ngô cười, cũng không còn trải qua tiếp cuộc sống ngày đêm điên đảo nữa, thái độ đối với mình rốt cục cũng khôi phục thân mật như trước.

Những ngày ngắn ngủi, là những ngày vui sướng biết dường nào. Mà có thể nhanh vui vẻ như vậy, là bởi vì có được tình cảm lưu luyến giữa Ngôn Du và

Sở Nguyệt Xuất.

Thế nhưng bây giờ, muối muối của nàng bởi vì chuyện kia mà bỏ chạy đi Mĩ, mỗi ngày phải trải qua cuộc sống tuy rằng phóng túng hơn nhưng lại càng không ngừng tra tấn thân thể chính mình, tiếc rằng Sở Nguyệt Xuất đối với điều này hoàn toàn không biết gì cả...

Nếu Sở Nguyệt Xuất biết, chỉ cần ra lệnh một tiếng, Ngôn Du nhất định sẽ không như thế nữa.

Thật là làm cho lòng người mâu thuẫn.

Ôm cánh tay đứng ở cạnh cửa sổ, Ngôn Tĩnh nhìn ngày xuân ấm áp rực rỡ ở bên ngoài, ánh mắt hơi hơi híp lại.

Chờ lấy được món đồ mà người kia đã nói, nếu có thể chứng minh Bạch Hiểu An không phải tự sát, như vậy, muối muối của nàng hẳn cũng sẽ không thống khổ như vậy nữa. Mà Sở Nguyệt Xuất... cũng sẽ không còn tiếp tục quở trách Ngôn Du đi?

Có lẽ... nên nhường hai người cùng một chỗ?

Thở dài, Ngôn Tĩnh lắc đầu, vì giờ phút này chính mình đã chọn mềm lòng.

Chợt nhớ tới lời Hạ Kiều Mộc từng nói vào sáng sớm nay trong phòng làm việc, ánh mắt Ngôn Tĩnh có vẻ càng phát ra mê ly.

Tên ngu ngốc kia a... Nếu nàng thật sự đối với Tiểu Du có cái loại cảm tình này, làm sao có thể 'ba lần bảy lượt' bởi vì dạng chuyện thế này mà dung túng Tiểu Du hướng về phía Sở Nguyệt Xuất, nghiêng ngả lão đảo, rồi lại cố chấp đi đến.

---

Editor: Nói thật là mình cũng chưa edit quá xa nên chưa biết hung thủ là ai ^^! Nhưng theo suy đoán, cái thằng cha hãm hại Bạch Hiểu An mà được cho là giáo viên trong trường Sở Nguyệt Xuất, và lại còn quen biết Ngôn Tĩnh (vì có số điện thoại) thì đã từng xuất hiện qua rồi á!!! Có ai nhớ ông hông ?  
\*      \*

P/s: Sở lão sư biết rồi thì canh mẹ đi xin lỗi người ta đi nà!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 93

Mình thành thật xin lỗi vì thời gian qua cứ ngắt quãng đăng tải truyện mãi, thành thật xin lỗi!

Hiện tại tuy nghỉ hè nhưng mình lại đăng kí học thêm, làm thêm vì thế thời gian bít bùng luôn, về chỉ muốn ngủ 1 giấc mà thôi! Truyện sẽ không drop, nhưng nếu thích các bạn có thể tìm đọc bản qt trên các nơi khác để không bị cắt ngang giữa chừng. Mình không có lịch hẹn cụ thể vì tương lai khó dự tính xa lắm, nhiều khi có việc đột xuất đập tới ai biết được. Mong mọi người thông cảm cho đứa sinh viên năm cuối ham hố đi làm part-time như mình...  
Hmmmmmm

Cảm ơn các chi/em/bạn/di gần xa đã theo dõi bộ truyện *Hữu Ương Lương Song* mà mình edit cho tới ngày hôm nay, hi vọng thời gian tới sẽ gặp lại mọi người sớm (biết đâu được!) ^^

Cúi chào!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 94

Sở Giản Hề cùng Ngôn Tĩnh hẹn nhau ăn một bữa cơm tối nhằm đem sự tình nói rõ ràng. Còn Sở Nguyệt Xuất buổi chiều tình ngủ xong bởi vì muốn đi tới bộ giáo dục một chuyến mà không có tới trường học.

"Tỷ, vậy chị đi tới bộ xong còn định đến trường không?" Nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đem đĩa ghi hình giao cho tỷ tỷ, Sở Giản Hề trước khi đi dừng lại hỏi Sở Nguyệt Xuất.

"Ân?" Hây còn đang ở trong phòng khách thu thập, Sở Nguyệt Xuất nghe vậy nhìn nàng một cái, "Không đi, sao vậy?"

"Ân..." Từ trong túi lấy ra đĩa ghi, Sở Giản Hề đưa tới trước mặt Sở Nguyệt Xuất, "Này, cho chị xem."

Tuy rằng không biết cái đĩa này là cái gì, Sở Nguyệt Xuất vẫn nhận lấy, nhẹ nhàng gạt đầu, "Hào..."

"Ân." Sở Giản Hề nghĩ nghĩ, lại nói, "Chờ chị đi từ bộ giáo dục về rồi hẳn nhìn nha..."

"Được rồi, em mau đi làm đi." Thấy Sở Lục Y từ ngoài cửa thò người vào, Sở Nguyệt Xuất nhẹ cười, "Đi đi, trong khoảng thời gian này phiên hai em lo lắng rồi."

"Ân..." Vẫn là có chút không yên lòng, Sở Giản Hề hơi hối hận vì sao vừa rồi không dứt khoát bắt tỷ tỷ xem qua đoạn băng luôn, thế nhưng hiện giờ cũng không có biện pháp sửa chữa hối hận, chỉ có thể gạt gạt đầu, sau đó ra ngoài đóng cửa lại.

"Đó là cái gì?" Sở Lục Y đứng ở cửa đã sớm đem động tác của hai người thấy "nhất thanh nhị sở", lúc này bắt gặp Sở Giản Hề đóng cửa lại mới liền mở miệng, lòng đầy nghi hoặc hỏi tới.

"Ân, là một đĩa ghi hình." Sở Giản Hề căn bản không nghĩ muốn giấu giếm Sở Lục Y cái gì, theo thói quen, nàng bắt hai dây ba lô kéo đến trên lưng, "Đúng vậy, liên quan tới cái chết của Bạch Hiểu An ở trên sân thượng và Ngôn Du."

"Cái gì?" Sở Lục Y lập tức bị hù sợ, xoay người trừng Sở Giản Hề, "Chỉ cứ như vậy đưa cho tỷ tỷ a, không sợ xảy ra sự cố gì sao, chị cái tên đầu gỗ này!"

"Chị..." Sở Giản Hề thần sắc bị kiểm hãm, có chút chột dạ, "Tỷ chị ấy... Không thể nào..."

"Nói gì đó?" Sở Lục Y trắng mắt nhìn nàng, chậm dần cước bộ, "Đi nhanh như vậy để làm chi a, cũng sẽ không muộn!"

"A, kỳ thật, câu từ trên cuốn sổ mà Ngôn Du đáp trả cho Bạch Hiểu An, tất cả đều là tỷ tỷ bắt nàng viết..." Sở Giản Hề chăm chú ngôn ngữ, cố gắng tận lực tóm tắt sự tình hòng giải thích một cách rõ ràng nhất, mà Sở Lục Y khi nghe đến những lời này thì lập tức không khỏi trừng lớn mắt.

"Giật mình đi..." Sở Giản Hề thoáng hiện một nét cười khổ, "Chị cũng giật mình, chính là... Quả thật rất phù hợp với tính cách tỷ tỷ a, đối với nàng mà nói học trò thi vào trường cao đẳng mới là trọng yếu..."

Hiểu được Sở Giản Hề nói lời này rất đúng, Sở Lục Y chỉ có thể thở dài, "Nói như vậy, chúng ta đã oan uổng Ngôn Du sao?"

"Ân, không chỉ như vậy..." Sở Giản Hề hạ xuống mi mắt nhìn nền đất, nhắc chân đá bay một cục đá, "Chị lúc ấy ở đồn cảnh sát có hỏi Ngôn Du, vì sao phải trả lời Bạch Hiểu An như vậy, nàng nói với chị, không biết... A, không biết a... Rõ ràng là tỷ tỷ để nàng làm vậy..."

"Cho nên, cô ấy là..." Tâm tình Sở Lục Y cũng theo ngữ khí cực thấp của Sở Giản Hề mà hạ xuống, mới nói từ liền không nói thêm gì nữa.

Ngôn Du thật ngốc.

Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y sau khi rời đi, Sở Nguyệt Xuất liền một mình ngồi ở trong phòng khách, trong lòng bàn tay còn nắm tập hồ sơ mà Sở Giản Hề giao cho mình, bởi vì liên hệ với thái độ của Sở Giản Hề, trong lòng có một tia sáng tỏ.

Có lẽ... có quan hệ với Ngôn Du?

Chỉ cần vừa hiện lên ý nghĩ như vậy, Sở Nguyệt Xuất liền bắt đầu nghĩ muốn mở máy tính nhìn xem trong đĩa có cái gì, nhưng tiếp tục nhớ lại lời Sở Giản Hề nói, lại chọn nhìn xuống, trở lại trong phòng đem đĩa phóng tới bên cạnh máy tính, chính mình đi thay quần áo xuất môn tới bộ giáo dục.

Nếu Tiểu Hề nói như vậy, nhất định là có đạo lý của em ấy.

.....

Hạ Kiều Mộc một mình ở trong trường học đi lang thang, vô cùng buồn chán, lại có thể chứng kiến Ngôn Tĩnh bước đi tao nhã mà vào Giáo Học Lâu.

Ba bước cũng chỉ cần hai bước là chạy qua tới, trước lúc cửa thang máy đóng lại thì liền linh vờn tay vào. Ngôn Tĩnh đứng ở bên trong hoảng sợ, chờ đợi cửa thang máy một lần nữa mở ra lúc này mới thức tỉnh, thấy người, thực không hình tượng liếc mắt, "Không biết như vậy rất nguy hiểm sao?"

"Không có..." Hạ Kiều Mộc cười hi hi, "Bất quá vì Tĩnh, gặp nguy hiểm cũng không sao mà."

Ngôn Tĩnh liếc nàng một cái, ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên con số đang không ngừng thay đổi tầng lầu, rõ ràng không muốn để ý tới nàng.

"Tĩnh, thứ bảy cùng nhau đi ăn đi." Thời điểm cửa thang máy mở ra, Hạ Kiều Mộc đi theo Ngôn Tĩnh ra ngoài, ở sau lưng nàng nói lời nịnh hót, "Em mời cô ăn cơm."

Nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, thanh âm Ngôn Tĩnh lạnh lùng, cùng bộ dáng ôn nhu ở trước mặt Ngôn Du như hai người khác nhau, "Em rảnh

rồi làm sao?"

« Buổi chiều không có lớp nha. » Hạ Kiều Mộc đối với Ngôn Tĩnh như vậy sớm đã thành thói quen, tuy rằng nhiều thời điểm lúc trước Ngôn Tĩnh rất ôn nhu nhưng trong khoảng thời gian này không hiểu sao lại đột nhiên chuyển biến khiến nàng có chút khó chịu, thế nhưng vẫn chọn mặt dày theo đuôi, "Tĩnh, thứ bảy cùng nhau ăn cơm đi, sinh nhật của em..."

Nghe nói thế, động tác mở cửa phòng làm việc của Ngôn Tĩnh hơi dừng một chút, "Vậy sao?"

"Đúng vậy..." Cửa phòng làm việc mở, Ngôn Tĩnh bước vào, Hạ Kiều Mộc cũng đi theo vào, "Cùng nhau ăn cơm đi, em sẽ muốn cùng cô ăn cơm... Chỉ nguyện vọng này..." Ngôn Tĩnh lúc này không nói gì, mà là đi đến sau bàn công tác của mình ngồi xuống, nhìn thấy Hạ Kiều Mộc thực tự nhiên kéo cái ghế ngồi vào đối diện mình, thanh âm bất đắc dĩ, "Hạ Kiều Mộc, em không cần chấp nhất như vậy..."

"Nha, cô trước kia không phải đều kêu em là Tiểu Mộc sao?" Hạ Kiều Mộc bỗng nhiên đứng lên, hướng qua thân mình tới gần Ngôn Tĩnh, lộ ra tươi cười, "Không cần kêu cái gì mà Hạ Kiều Mộc..."

Ngôn Tĩnh nhất thời bất đắc dĩ, "Chú ý của em thường để ở đâu vậy?"

"Ồ trên người cô." Hạ Kiều Mộc trả lời cực kỳ tự nhiên.

"Em..." Ngôn Tĩnh hoàn toàn thất sập, ngẩng đầu nhìn nàng một cái thì đã thấy ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn mình chăm chăm, liền lại thờ dãi, "Thứ bảy tôi có việc."

"A?" Thấy nàng không phải nói giỡn, tựa hồ cũng không phải kiếm cớ cự tuyệt chính mình, Hạ Kiều Mộc giờ phút này như bong bóng xi hơi úp sập trên bàn, "Thật sự không được sao?"

"Thật sự, là chuyện rất trọng yếu." Ngôn Tĩnh nhìn thẳng nàng, thấy nàng bày ra bộ dáng như thế lại có gì đó không đành lòng, "Nếu không... Ngày đó tôi cùng em ăn cơm trưa?"

Mắt sáng rực lên, đang gục đầu xuống bàn vội vã ngẩng đầu, Hạ Kiều Mộc trong thanh âm lộ ra tia hưng phấn, "Cũng không thể thêm một chút ăn khuya ư?"

Mây hơi hơi nhú nhú, Ngôn Tĩnh thanh âm thản nhiên, "Tôi ghét nhất người có lòng tham không đáy."

"Tĩnh..." Hạ Kiều Mộc một lần nữa nằm trở về, "Một năm mới có một lần mà..."

Lại quét nàng liếc mắt một cái, Ngôn Tĩnh tùy tay cầm quyển sách trên bàn lật mở vài trang, thanh âm như trước « vô ba vô lan », "Đến lúc đó tôi sẽ xem nhìn thời gian."

Cũng không biết đến lúc đó sẽ có chuyện gì phát sinh, nam nhân kia... Không biết có mục đích gì.

Huống chi, mơ hồ còn có một loại cảm giác bất an, cho nên mới lo lắng một lát sau liền gọi điện cho Sở Giải Hề.

"Tĩnh, chị làm sao vậy?" Tuy rằng thoát nhìn luôn biểu hiện một bộ vô lại, chính là vào thời khắc này Hạ Kiều Mộc vẫn có thể theo động tác Ngôn Tĩnh tùy ý lật sách mà nhìn ra bất đồng, do dự thật lâu bèn đưa tay nhẹ nhàng cầm tay Ngôn Tĩnh, "Có chuyện gì, có thể nói với em mà."

Trước chính là biết Ngôn Du giống như đã xảy ra chuyện gì đó mà xuất ngoại, lúc sau Ngôn Tĩnh liền một bộ dạng rầu rĩ mãi không vui, thái độ đối với nàng cũng đã xảy ra 180 độ đại chuyển biến.

Mặc dù có loại cảm giác mình là vô tội bị vạ lây nhưng Hạ Kiều Mộc khi chứng kiến Ngôn Tĩnh luôn mặt lạnh với mình vẫn cảm thấy khá đau lòng.

Dù sao từ trước tuy rằng Tĩnh cũng thường xuyên làm mặt lạnh nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ lộ ra tươi cười, hơn nữa, có đôi khi mình cố ý chọc nàng thì Tĩnh còn chịu buông ra mấy lời oán trách, xong phát ra từ nội tâm mỉm cười ảm áp.

Có lẽ... Đối với Tĩnh mà nói, Ngôn Du mới là trọng yếu nhất đi.

Từng có một lần ở trên đường gặp Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du cùng nhau đi mua quần áo, khi đó, trên mặt Ngôn Tĩnh một chút lạnh như băng cũng không có, khoe miệng luôn lộ ra tươi cười sùng nịnh ảm áp, tay thường thường sẽ phủ lên đầu hoặc là hai má của Ngôn Du.

Nàng... Chứng thật là ghen tị Ngôn Du rất nhiều.

Chính là, nếu nàng có thể thay đổi sự thật, nàng nhất định sẽ không để cho Ngôn Du đi Mĩ Quốc, như vậy, Ngôn Tĩnh liền không cần một nụ cười cũng không có.

Bởi vì động tác cùng ngôn ngữ Hạ Kiều Mộc có hơi trầm trầm, Ngôn Tĩnh ngẩng đầu, lại bắt gặp nàng đang nhìn mình khi ánh mắt có vẻ có chút ưu thương bất đắc dĩ rồi lại chấp nhất, đáy lòng nhất quý, động tác vốn muốn lấy tay ra khỏi tay nàng cũng không tiếp tục.

Ngoài cửa sổ, lá cây theo gió xuân mát mẻ không ngừng sạt rung động, Hạ Kiều Mộc nhìn Ngôn Tĩnh một lần nữa lật sách, tầm mắt dừng ở bàn tay bị chính mình nắm nhưng không có làm động tác gì khác, trộm lộ ra ngáy ngốc tươi cười.

.....

Sở Nguyệt Xuất ở bộ giáo dục làm xong sự tình liền về nhà, vừa về tới nhà, ngay cả quần áo cũng chưa đổi liền trực tiếp trở về phòng mở ra máy tính nhét đĩa vào, chứng kiến hình ảnh trong đĩa thì trong lòng một trận run rẩy.

Thở sâu vài giây, điểm mở tản số nhìn, lúc nhìn đến Ngôn Du thì đôi mắt liền dần dần ướt đẫm.

Trường học cameras là lúc nào cũng đều mở, nhưng là cũng không phải sẽ luôn có người mỗi ngày đều nhìn vào đó... Ai sẽ rảnh rỗi như vậy chứ, tự nhiên là chờ đã xảy ra chuyện mới đem ra xem xét.

Mà Ngôn Du chỗ đứng vừa lúc trong phạm vi một cái cameras, mà Bạch Hiểu An thì chỉ bị quay đến một chút.

Ngay từ đầu Sở Nguyệt Xuất cũng không có đem âm lượng mở ra, chính là về sau Bạch Hiểu An hướng tới, bước từng bước lại gần Ngôn Du bên kia nàng mới hồi phục lại tinh thần, đem thanh âm mở ra, từ đầu nhìn một lần, nước mắt vẫn cố nén rốt cục cũng chảy xuống.

Một tay che miệng không để mình phát ra tiếng khóc, tay kia lại đem tản số nhìn hết lần này đến lần khác, thẳng đến cuối cùng dừng lại thì Sở Nguyệt Xuất nhanh chóng cầm di động lên, điên rồ gọi vào dãy số của Ngôn Du, nghe được nhưng lại là giọng nữ xa lạ lặp lại vô số lần "Số điện thoại này hiện không tồn tại".

Suy sụp buông di động ra, yên lặng nhìn trên màn ảnh máy tính đình chỉ ghi hình thân ảnh Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất rốt cục òa khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 95

"Ngôn tiểu thư nhận thức người kia sao?" Buổi tối, Sở Giản Hề cùng Ngôn Tĩnh ở trong một gian phòng ăn, hai người ngồi bên cạnh bàn ăn, từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, Sở Giản Hề bất quá nhìn không được bền mở miệng hỏi.

Tuy rằng trong lòng hiểu được chuyện này rất không đơn giản, mà tựa hồ chỉ có vị nữ quan trẻ tuổi trước mắt này mới có thể giúp mình, chính là Ngôn Du lần trước ở đồn cảnh sát thăm cảnh cùng với thái độ của Sở Giản Hề làm cho Ngôn Tĩnh tâm như trước lưu lại khúc mắc, giờ phút này nàng cảm trong tay chén rượu đỏ, động tác tạo nhã uống ngay một hơi, nghe Sở Giản Hề đặt ra câu hỏi cũng không trả lời ngay, mà chỉ nói, "Sở cảnh quan khinh địch như vậy liền tin Bạch Hiểu An không phải tự sát?"

"Đương nhiên không phải." Sở Giản Hề lập tức đáp, "Tôi vốn đã cảm thấy vụ án này không đơn giản, hôm nay mới vừa tìm được chứng cứ chứng minh Bạch Hiểu An không phải tự sát."

"Đã đã tìm được chứng cứ sao?" Ngôn Tĩnh lúc này không thể bình tĩnh, buông ly rượu, nhìn Sở Giản Hề, đôi mi thanh tú nhướng lên, "Như vậy... Tỷ tỷ cô biết không?"

Chuyện này tuy rằng muội muội nàng có sai, chính là Sở Nguyệt Xuất cũng không phải không phạm sai, huống chi Ngôn Du dưới lưng đắc phải tội danh lớn như vậy, vốn chính là vì bảo hộ Sở Nguyệt Xuất.

"Biết." Sở Giản Hề nhìn thẳng nàng, "Oan uổng Ngôn Du, thật có lỗi."

Tối nay tới nơi này, trừ bỏ muốn biết rõ ràng chân tướng án kiện, nàng còn muốn biết Ngôn Du đã đi nơi nào.

Trầm xuống đôi mắt, Ngôn Tĩnh có chút trào phúng nhếch khóe môi, "Một câu thật có lỗi sẽ tốt hơn ư?"

Nhà nàng Tiểu Du chật vật như vậy bỏ chạy tới Mi Quốc, trải qua cái loại cuộc sống không ai chiếu cố, chỉ cần một câu thật có lỗi là có thể vẫn hồi sao?

Mập mảy mòi, Sở Giản Hề thâm hút một hơi, "Tôi sẽ hướng nàng giải thích, vô luận nàng đối với tôi làm gì cũng có thể... Chuyện này, tỷ tỷ cũng không biết, là vấn đề của tôi."

Ngôn Tĩnh nhẹ nhún mày, từ chối cho ý kiến.

"Đúng vậy, tôi nghĩ mình đã làm hỏng hết, tình huống ngay lúc đó là tôi phán đoán sai lầm, nghĩ đến Ngôn Du làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ, cho nên không dám để tỷ tỷ biết... Tôi không nghĩ tới những lời này là tỷ tỷ vì muốn làm yên lòng học trò mà nhường Ngôn Du viết... Càng không nghĩ tới Ngôn Du nàng... Cho nên, từ đầu tới cuối, tỷ tỷ căn bản không biết Ngôn Du bị mọi người hiểu lầm đùa bỡn cảm tình Bạch Hiểu An..." Sở Giản Hề miệng nói xong, ánh mắt thành khẩn, "Cho nên, xin đừng trách cứ tỷ tỷ."

Nhìn thẳng Sở Giản Hề vài giây, theo nàng trong mắt nhìn không tới nửa điểm tạp chất, Ngôn Tĩnh ngoảnh mặt đi chỗ khác, bụng chén rượu lên nhấp một

hộp rượu đỏ, thanh âm thanh nhiên, "Thanh âm người kia thực xa lạ, tôi cảm thấy hẳn là không biết hẳn."

Đề tài lập tức bị chuyển khai, Sở Giản Hề không biết nữ nhân trước mặt này có phải còn bắt mắt Sở Nguyệt Xuất hay không, chính là cũng không tiện mở miệng nói tiếp, liền cũng không nhiều lời nữa mà là nhủu nhủu mồm, "Nếu hẳn công đạo riêng với cô không thể nói cho cảnh sát, như vậy nhất định có điểm đáng ngờ."

Dừng một chút, Sở Giản Hề lại tự hỏi trong chốc lát, thanh âm lạnh xuống, "Hơn nữa, cũng có thể là hung thủ."

"Ân..." Ngôn Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu, "Tôi cũng cho rằng như vậy, cho nên mới nghĩ đến tìm cô..."

"Ân." Sở Giản Hề cười cười, "Như vậy rất đúng."

"Vậy... Ngày đó làm phiền cô." Ngôn Tĩnh cũng không có cười, trong đôi mắt đẹp là một mảnh gọn sóng không sợ hãi, "Hy vọng người kia chính là hung thủ."

Chân tướng vụ án rõ ràng, nàng có thể để Ngôn Du trở về, tiếp tục nhường Ngôn Du xằng bậy đi xuống, nàng sợ hãi một ngày nào đó sẽ nhận cuộc gọi từ Mĩ Quốc bên kia thông tri nàng biết Ngôn Du bị đưa vào bệnh viện.

Gật gật đầu, Sở Giản Hề chần chờ một chút rồi mở miệng lần nữa, "Có thể hỏi hạ xuống, ân... cô, hoặc là Ngôn Du, hay hoặc là nhà các người, có ai đặc tội người khác không?"

Hơi hơi giật mình, ngón tay đẹp của Ngôn Tĩnh vuốt ve ly rượu, thanh âm vào thời khắc này mới bắt đầu ngừng điệu, "Tôi cũng không phải rất rõ ràng, Tiểu Du em ấy... Từ nhỏ đến lớn đều là chuyên tâm vào học tập, rất ít cùng người kết giao, tôi nghĩ hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng mà tôi... Hoặc là phụ mẫu tôi, tuy rằng nhà của chúng tôi được xưng giáo dục thể gia, nhưng là... Ngẫu nhiên cũng sẽ cùng chính trị..."

Cũng không có đem nói cho hết lời, Ngôn Tĩnh lại nhấp một hộp rượu đỏ, "Có một số việc, thực phức tạp."

"Được rồi..." Sở Giản Hề hiểu biết gật đầu, trong lòng âm thầm kỳ quái Ngôn Tĩnh cùng Ngôn Du hai tỷ muội lại có thể khác biệt to lớn như thế.

Nếu là Ngôn Du có một nửa tâm cơ như Ngôn Tĩnh, chỉ sợ sự tình sẽ không phát triển thành như vậy. Chính là nếu quả thật như thế, Sở Nguyệt Xuất sẽ yêu Ngôn Du, mà Ngôn Du sẽ lại yêu Sở Nguyệt Xuất sao?

Ngôn Tĩnh cũng hơi hơi vuốt cằm không nói gì, trong nhất thời hai người lại trầm mặc, không khí có chút xấu hổ.

"Cái kia..." Lấy tính cách Sở Giản Hề đương nhiên là chịu không nổi không khí như vậy, nhện không được mở miệng lần nữa, "Ngôn Du nàng... Đi đâu?"

"Ân?" Giờ lên mi, Ngôn Tĩnh cũng không có trả lời ngay, mà là ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Sở Giản Hề.

"Tỷ của tôi sau lại có điện thoại cho nàng, chính là... không gọi được." Bởi vì Ngôn Tĩnh ánh mắt có khí áp rất lớn, Sở Giản Hề cúi đầu bắt đầu cắt thịt bò, "Tôi vẫn một mực tìm nàng."

"Đúng vậy sao?" Ngôn Tĩnh thanh âm bình thản, "Chính là tạm thời đã đi một chỗ khác mà thôi."

Không gọi được là do nàng làm, mục đích quả thật chính là không cho Sở Nguyệt Xuất có thể tìm thấy Ngôn Du. Nếu không, làm sao có thể mới hơn một tháng mà số cũ của Ngôn Du liền biến thành không tồn tại. Mà Ngôn Du cũng không biết điều đó, sau khi tới Mĩ Quốc giữ lại cái kia, phát hiện biến thành không gọi được thì còn tưởng rằng do chính mình xuất ngoại mà công ty viễn thông liên tục động cho dừng hoạt động.

Ngôn Du bất quá cùng một chỗ với Sở Nguyệt Xuất không bao lâu liền xuất hiện chuyện như vậy, lúc Ngôn Tĩnh lo liệu để dây số định chỉ sử dụng chứng thật là nghĩ không bao giờ để Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất có bất kỳ liên hệ nào nữa. Chính là, sau lại phát hiện Ngôn Du có vẻ như chuyên tâm cho nghiên cứu trên thực tế cũng đang tự ngược chính mình, liền hối hận.

Nàng đã quên, ở phương diện này, có thể quản được Ngôn Du chỉ có Sở Nguyệt Xuất.

"Nàng kia..." Sở Giản Hề do dự, "Ở đâu?"

Biết rõ Ngôn Tĩnh thái độ là không muốn nói cho nàng biết Ngôn Du ở đâu, chính là nàng vẫn còn có chút dấy dưng tiếp tục hỏi.

Đặt chén rượu xuống cũng bắt đầu cắt thịt bò, Ngôn Tĩnh trầm mặc một hồi, thở dài, "Ở Mĩ Quốc."

"Leng keng" một tiếng, dao nữa trong tay Sở Giản Hề rơi đến trong đĩa, phát ra thanh âm khiến tầm mắt mọi người chung quanh đều bị thu hút đến, Sở Giản Hề lại không thêm để ý chút nào, nhìn thấy Ngôn Tĩnh vẻ mặt lo lắng, "Nàng đi Mĩ Quốc sao?"

"Ân." Ngôn Tĩnh vẻ mặt hồ hững, "Mĩ Quốc bên kia một mực mời em ấy đi tham dự nghiên cứu, dù gì cũng xảy ra chuyện kia, em ấy ở giới giáo dục quốc nội cũng không có biện pháp tiếp tục nữa, cho nên dứt khoát để em ấy đi làm công tác mà em ấy thích."

Chuyện công tác này mà nói, Ngôn Du xem như « nhân họa đắc phúc » đi, phụ thân của các nàng rốt cục không còn bức bách nàng làm giáo viên nữa. Chính là Ngôn Du ở Mĩ Quốc làm công tác nàng thích, thật sự có thể khôi phục lại khoái hoạt trước kia sao?

Sở Giản Hề mày nín chặt chẽ, một lần nữa nắm lên dao nĩa, trong lòng một mảnh trầm trọng.

Đã đi Mĩ Quốc? Như vậy... Tỷ tỷ làm sao bây giờ?

Bữa cơm này, hai người đều không nói thêm lời nào, đều tự đang lo lắng có tâm sự riêng, nhưng không có phát hiện, không xa bàn của các nàng có một nữ sinh về mặt cực kì tức giận trừng mắt các nàng.

Ăn cơm xong, Sở Giản Hề cùng Ngôn Tĩnh đi ra nhà ăn, Ngôn Tĩnh dừng bước lại, "Tôi đưa cô trở về?"

"A... à... Không cần..." Sở Giản Hề ngăn người, vội mở miệng, "Tôi còn có chút việc..."

"Tốt lắm" Ngôn Tĩnh vẫn là vẻ mặt lãnh đạm, "Thứ bảy gặp."

"Hào, thứ bảy gặp." Sở Giản Hề cười cười, "Kia tôi đi trước."

"Àn."

Đi ngược hướng với bãi đỗ xe, Sở Giản Hề âm thầm nói Ngôn Tĩnh này thái độ hai lần khác biệt ghê gớm thật. Hẳn là bởi vì nguyên nhân lần trước cùng Ngôn Du cùng một chỗ đi, cho nên thoát nhìn so với hôm nay nhu hòa rất nhiều.

Sau khi hai người rời khỏi từ cửa lớn nhà hàng đi ra, Hạ Kiều Mộc nhìn thấy thân ảnh Ngôn Tĩnh càng lúc càng xa, trong ánh mắt lộ ra một ít ủy khuất.

Thứ bảy có việc... Chính là cùng nữ nhân này gặp mặt đi?

Sở Giản Hề chính là không muốn ở cùng với Ngôn Tĩnh lạnh như băng cho nên mới tùy tiện tìm cái cớ về nhà, mới mở cửa liền chứng kiến Sở Nguyệt Xuất bên trong so với buổi trưa tiền tuy đi rất nhiều, vội vàng đi qua, "Tỷ..."

Sở Nguyệt Xuất tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, hai mắt thoát nhìn vô thần, sắc mặt trắng bệch, tóc vốn luôn dùng dây thun cột gọn lên giờ đây tán loạn trên vai.

"Tỷ..." Sở Giản Hề ngồi xuống, đau lòng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tiểu Hề..." Không quay đầu xem nàng, Sở Nguyệt Xuất ôm hai đầu gối, nghẹn ngào, "Chị oan uổng nàng..."

"..." Sở Giản Hề trầm mặc, tay nắm thành quyền.

"Đều là lỗi của chị..." Nước mắt nhiễm ướt vải dệt trên đầu gối, vẻ mặt Sở Nguyệt Xuất đầy hối hận, "Chị còn đánh nàng..."

Cho nên, Ngôn Du tiêu thất, sau đó cũng sẽ không trở về.

"Tỷ..."

"Chị... chị còn nói lời lạnh lùng với nàng... Chị còn trách nàng..."

"Tỷ..."

"Tiểu Hề, chị tìm không thấy nàng... Nàng không quan tâm chị nữa..." Sở Nguyệt Xuất tựa đầu chôn vào hai đầu gối, ngực đau đến mức khiến nàng một trận ngạt thở.

"Tỷ, sẽ không." Sở Giản Hề ôm lấy chị, trong thanh âm lộ ra sự kiên quyết, "Em sẽ giúp chị đem nàng tìm trở về."

Sở Lục Y đem cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, một mình ngồi dưới đất dựa vào cửa, vẻ mặt suy sụp.

.....

Thứ bảy, Ngôn Tĩnh đứng hạn chạy tới khách sạn đã cùng ước định với nam nhân thân bí trong điện thoại. Di động vào lúc này chợt vang lên, lại là giọng nam âm trầm kia, "Đi lên phía trước vài bước đi."

Chiều hán nói đi lên vài bước, liền chứng kiến trong một góc sáng sủa, nam nhân đứng trước cái bàn đang nắm điện thoại đối với mình mỉm cười. Ngôn Tĩnh về mặt bình tĩnh đi qua, ngồi xuống, "Nhĩ hảo."

"Ngôn tiểu thư, đã lâu không gặp." Nam tử trên mặt như trước lộ vẻ tươi cười, "Quá mức tưởng niệm."

Sừng sốt vài giây, trong mắt một nét kinh ngạc thoáng hiện lướt qua, Ngôn Tĩnh miễn cưỡng cười cười, không nói gì.

Nàng... Cũng không nhớ rõ chính mình có nhận thức nam tử này.

"Ngôn tiểu thư thật sự là quý nhân hay quên, ta cùng Ngôn lão sư có thể coi như đồng sự a." Nam tử tươi cười không thay đổi, trong mắt cũng đã không

có ý cười, "Là khinh thường tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 96

Nhưn mi, Ngôn Tĩnh nhìn nam tử vài giây, tỉnh ngộ, "Là anh..."

Đây không phải lúc trước nàng đi đón Ngôn Du tan tằm, nam giáo viên thường xuyên lại đây bắt chuyện với mình sao?

"A, Ngôn tiểu thư quả nhiên thực khinh thường tôi." Nam tử vẫn đang cười, ôm lấy khoe miệng xem Ngôn Tĩnh, "Khinh thường một giáo viên trung học phải không?"

Ngôn Tĩnh nhìn lên đôi lông mày kẻ đen, "Anh nghĩ nhiều rồi."

"Hừ..." Nam tử hừ lạnh một tiếng, giờ phút này rốt cục cũng thu hồi nụ cười giả tạo ghé tòm trên mặt, "Các người những nữ nhân này, một đám giả bộ thanh cao như vậy, cuối cùng còn không phải cố tìm nam nhân có tiền..."

Hắn trộm theo sát Ngôn Tĩnh vài lần, nhìn thấy Ngôn Tĩnh cùng một người nam nhân ở cùng nhau, nam nhân kia còn đi cỗ xe đắt tiền.

"Tôi không rõ anh đang nói cái gì." Ngôn Tĩnh mím môi, trên người tản ra hơi thở lạnh như băng. Nàng khi nào thì bị người nói qua lời khó nghe như vậy, hôm nay nếu không phải vì Ngôn Du, nàng nhất định sẽ quay đầu bước đi.

"Sách, chẳng lẽ tên nam nhân mở ra BMWs không phải là « toàn thạch vương lão ngũ » của cô sao?" Nam tử gọi lên khoe miệng, một lần nữa lộ ra tươi cười, bộ mặt diễn cảm có vẻ thập phần vận vẹo làm cho người ta ghé tòm muốn phun, "Ngôn tiểu thư, nếu đến đây liền ngồi xuống đi, vẫn là nói, sợ « toàn thạch vương lão ngũ » của cô phát hiện ra rồi vứt bỏ cô?"

Áp chế lửa giận trong lòng, Ngôn Tĩnh ngồi xuống, thanh âm lạnh lùng, "Tôi hôm nay đến không phải để nghe anh nói mấy lời loạn thất bát tao không hiểu ra sao này... Vì cái gì nói Bạch Hiểu An là tự sát?"

Nam tử tầm mắt dừng ở trên ngực Ngôn Tĩnh, đưa tay liếm liếm môi, "Ngôn tiểu thư không cần gấp gáp như vậy, chúng ta có thời gian cả đêm mà."

Ngôn Tĩnh giờ phút này chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, nam nhân trước mặt này thoát nhìn tựa hồ đầu óc có chút không bình thường, khiến nàng cảm thấy ghé tòm tới cực điểm, sắc mặt càng lúc càng phát ra khó coi, động tác tính toán đứng lên, "Nếu anh chỉ là vì nói những lời nhảm nhí này, tôi đi đây."

"Ồi chào..." Nam tử vội vươn tay đè lại tay Ngôn Tĩnh, Ngôn Tĩnh giống như bị rấn cản đến nơi mà rút tay về, nổi giận nói, "Người phóng chút tôn trọng đi!"

Nam tử diễn cảm càng lộ ra bóp méo, "Cô lại khinh thường tôi!"

Do thô sấu mà ngực của nàng phập phồng vài cái, nam tử tầm mắt một lần nữa lại rơi xuống trên đó, lại liếm liếm môi. Động tác như vậy nhượng Ngôn Tĩnh lại có một trận buồn nôn, cũng làm cho Sở Giản Hề cách đó không xa một mực chú ý đến hận không thể bạt thương đập chết cái kia nam nhân xấu xa kia.

"Hừ! Nếu không tra xét tư liệu của cô, tôi vẫn thật không nghĩ tới..." Nam tử tầm mắt nhìn chăm chăm vào Ngôn Tĩnh cao ngất đầy đặn, trong thanh âm lộ ra âm tàn, "Nguyên lai cái nữ tiện nhân kia là mụ mụ của cô..."

Hơi sùng sờ, Ngôn Tĩnh áp chế loại cảm giác muốn phun này, "Có ý gì?"

"Có ý gì?" Nam tử đứng lên, hai tay chống lên mặt bàn tới gần Ngôn Tĩnh, "Nếu không phải nữ tiện nhân kia, tôi làm sao sẽ luân lạc tới tình trạng này đây?"

Đối với trạng huống trước mắt hoàn toàn mơ hồ, Ngôn Tĩnh mím môi, ánh mắt rét lạnh nhìn chăm chăm nam nhân không nói lời nào.

"Nói cho cô biết, nếu không phải năm đó mẹ cô gắng cho tôi cấp giáo xử phạt, hại tôi lấy không được bằng cấp, tôi sẽ không luân lạc tới loại tình trạng này!" Nam nhân đưa tay nắm cầm Ngôn Tĩnh, ánh mắt Ngôn Tĩnh càng thêm rét lạnh, đưa tay hung hăng văng bỏ tay nam nhân, đứng lên, không hề yếu ky, "Mẹ của tôi làm như vậy, nhất định có đạo lý của bà."

"Đúng vậy sao?" Nhưn mi, nam nhân lại đưa tay muốn đi nắm người của nàng, Ngôn Tĩnh liền lui về sau từng bước, "Cho nên anh sẽ giết Bạch Hiểu An?"

"Tám tấc, con gái của chuyên gia giáo dục nổi tiếng là đồng tính luyến a..." Nam nhân tới gần Ngôn Tĩnh, "Ha ha ha, tiện nhân kia như thế nào, thực tức



giận đi, giáo dục thế gia? Tôi xem Ngôn gia các người sau này như thế nào ra làm giáo viên!"

Trong tửu điểm, mọi người sớm bởi vì hai người khác khẩu mà chuyển ánh mắt đến đây, nam nhân âm thầm quét mắt một vòng, "Nhìn cái gì!"

"Anh giết Bạch Huyết An, chính là vì để Tiểu Du em ấy có bóng ma không có biện pháp tiếp tục làm giáo viên?" Tuy rằng nam nhân nói cũng không rõ ràng lắm, chính là Ngôn Tĩnh vẫn rất nhanh liền từ trong lời hắn nói đây dò đi biến thái ý tưởng của hắn, thân mình run nhẹ lên, "Anh điên rồi... Đó là một cái mạng..."

"Không sao cả..." Nam nhân gọi lên khoe miệng, bỗng nhiên từ bên cạnh xuất ra một lọ chất lỏng, lộ ra nụ cười âm hiểm, "Đây là tôi từ trong phòng thí nghiệm của trường học lấy ra."

Ngôn Tĩnh sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm bình chất lỏng, "Anh muốn muốn làm cái gì?"

"Vốn là muốn cùng cô một đêm xuân..." Nam nhân quơ quơ bình chất lỏng, "Bất quá tôi hiện tại cảm thấy, hay là không cần phiền toái như vậy, hồng nhan cuối cùng giống nhau cũng là xương khô..."

Một bên Sở Giản Hề từ lúc chứng kiến bình chất lỏng kia thì sắc mặt cũng đại biến, lặng lẽ đứng lên, thật cẩn thận hướng nam tử tới gần, sợ hắn phát hiện mình liền làm xảy ra sự tình gì.

"Anh... anh bình tĩnh một chút..." Ngôn Tĩnh sắc mặt tái nhợt nhìn nam nhân, trong lúc nhất thời có chút hoảng loạn.

Dung mạo đối với nữ nhân mà nói vốn là rất trọng yếu, huống chi Ngôn Tĩnh lại là mỹ nhân, tự nhiên lại càng coi trọng.

"Hum hum..." Nam nhân chậm rãi mở nắp bình, nụ cười trên mặt càng phát ra quỷ dị, "Dù sao nếu hủy khuôn mặt của cô, Ngôn gia giáo dục thế gia hàng đầu hẳn là liền hủy ở đời các người đi..."

Cẩn chặt rằng, Sở Giản Hề lặng lẽ nắm súng lục, nhưng vào lúc này, tựa hồ có người chú ý tới tình huống Ngôn Tĩnh bên này, lại chứng kiến trong tay nam nhân nắm bình trong suốt chất lỏng, có một nữ nhân bỗng nhiên kêu ra tiếng, nhất thời trong tửu điểm một mảnh xôn xao, Sở Giản Hề hơi sững sờ, quay đầu nhìn thoáng qua, nam tử vào lúc này đưa trong tay bình chất lỏng bất hướng Ngôn Tĩnh, Ngôn Tĩnh đang muốn lui về sau, dưới chân hoảng hốt vấp một chút, chưa kịp phản ứng thì liền bị một đạo thân ảnh đánh ngã trên mặt đất, thân mình cũng bị ôm thật chặt, ngay cả đầu đều được hộ ở trong lòng thân ảnh kia. Ý thức được tình huống không đúng liền lập tức đi qua chế phục nam tử, Sở Giản Hề lấy ra còng tay khảo ngục hắn, vội vàng đi qua xem tình huống Ngôn Tĩnh, lại phát hiện một cô gái đang đem nàng ôm vào trong ngực, trên áo khoác phía sau lưng ướt một mảnh.

Hoàn quá thần lai Ngôn Tĩnh ngẩng đầu, lại phát hiện Hạ Kiều Mộc đang nhắm hai mắt ôm nàng thật chặt, liền tranh thủ đẩy nàng ra, "Em có sao không?"

"Em..." Hạ Kiều Mộc ngồi dậy, vốn cho rằng lưng mình sẽ bỏng, lại phát hiện một chút cảm giác cũng đều không có.

"... Chính là a-xít sun-phu-rit lỏng, bất quá vẫn là cần nhanh đi xử lý." Bên ngoài khách sạn đã muốn vang lên còi cảnh sát, khi cảnh sát xông tới thì Sở Giản Hề đang ngồi cạnh xem xét thương thế trên người Hạ Kiều Mộc.

"Sở đội trưởng!" Người vừa nhìn thấy Sở Giản Hề hiển nhiên ngu ngơ, tầm mắt quét đến nam nhân bên cạnh đã bị còng, lập tức mặt lạnh xuống, đối người đứng phía sau nói, "Mang về!"

Sở Giản Hề đối người nọ gật gật đầu, cùng Ngôn Tĩnh hợp lực nâng Hạ Kiều Mộc dậy, giúp Hạ Kiều Mộc cởi áo khoác, lôi kéo Hạ Kiều Mộc vào phòng bếp tìm người xin na-tri cac-bo-nat thoa lên lưng, xác định không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra.

"Em tại sao lại ở chỗ này?" Ngôn Tĩnh thấy Hạ Kiều Mộc không có việc gì, tâm luôn luôn treo lên cổ lúc này mới để xuống, trong thanh âm còn lộ ra tia sợ hãi.

"Em..." Hạ Kiều Mộc có chút không biết nên giải thích với Ngôn Tĩnh thế nào, cũng không thể nói mình là bởi vì muốn biết có phải Ngôn Tĩnh cùng nữ nhân bên cạnh có quan hệ gì cho nên mới theo dõi Ngôn Tĩnh đi.

"Làm sao em ngu như vậy..." Thấy nàng không trả lời, Ngôn Tĩnh cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là có chút đau lòng xoa bả vai của nàng, "Nếu kia là bình a-xít sun-phu-rit đặc thì làm sao bây giờ?"

"Ha ha..." Hạ Kiều Mộc khó được một lần lộ ra nụ cười ngốc hề hề, "Em nói rồi nha, lúc nguy hiểm, vì chị cũng không sao nha."

Ngôn Tĩnh nhất thời trầm mặc, thật lâu sau sau mới đem người đang ngồi kéo vào trong lòng, "Đồ đàn..."

Bị kéo vào trong lòng, Hạ Kiều Mộc không khỏi trừng mắt nhìn, nâng tay, thật cẩn thận vòng lên eo nhỏ nhắn Ngôn Tĩnh, phát hiện Ngôn Tĩnh không có bất kỳ động tác nào, lúc này mới dùng sức ôm lấy, lộ ra thỏa mãn tươi cười.

Sở Giản Hề đứng ở bên cạnh, trong chốc lát nhìn Hạ Kiều Mộc, trong chốc lát lại nhìn Ngôn Tĩnh, trong lòng ý vị nói thầm, kỳ quái, chẳng lẽ thế giới này thay đổi, sao mà nữ nhân đều cùng nữ nhân ở cùng một chỗ?

"Cái kia..." Thật lâu vẫn thấy hai người còn ôm nhưng không có động tác gì khác, Sở Giản Hề nhịn không được ho khan một tiếng, "Quấy rầy..."

Mặt hơi đỏ hồng buông ra Hạ Kiều Mộc, Ngôn Tĩnh xoay người nhìn Sở Giản Hề, cổ già bộ bình tĩnh, "Cho cô chê cười."

"A... Tôi thật xin lỗi, không có bảo vệ tốt cô." Sở Giản Hề nhúc nhủ, có chút ngượng ngùng, "May mắn cô không có việc gì, bằng không tôi thật là không biết nên làm sao bây giờ."

Thân là cảnh sát nhưng không có bảo vệ tốt Ngôn Tĩnh, nàng thật sự quá kém cỏi.

"Ha ha, không phải lỗi của cô." Ngôn Tĩnh mỉm cười, tay chợt bị Hạ Kiều Mộc cầm, chân chò nhưng không có tránh ra.

"Là như vậy, có thể phiền toái cô theo tôi về cục cảnh sát một chuyến." Sở Giản Hề cười khỏ, "Vụ án rất cục cũng đã rõ."

"Tốt." Ngôn Tĩnh gật gù đầu, quay đầu nhìn Hạ Kiều Mộc, muốn nói lại thôi.

"Em muốn đi theo chị." Ngồi Hạ Kiều Mộc ngẩng đầu lên xem Ngôn Tĩnh, "Chị nói phải bởi em ăn khuya."

Thở dài, Ngôn Tĩnh sờ sờ đầu của nàng, "Hảo."

Hai người theo Sở Giản Hề cùng đi cục cảnh sát, ghi chép khẩu cung xong, Sở Giản Hề lại đem nam nhân mang vào phòng thẩm vấn một chút, lúc này mới đem chân tướng làm rõ ràng.

Nguyên lai thời đại học nam nhân này có lần tham gia cuộc thi lớn làm cán bộ bắt được, lúc ấy thân là hệ đảng uỷ bí thư, Ngôn mẹ rất là chánh nghĩa đem chuyện này báo lên trường học, dùng việc này làm điển lệ cảnh cáo, mà nam nhân cũng bởi vậy mà không lấy được bằng.

Phần công tác này vẫn là do trong nhà hỗ trợ, thông qua quan hệ mới tìm được.

Chỉ là trong lòng nam nhân vẫn ghi hận Ngôn mẹ, cho rằng mình cả đời này chính là bị hủy ở trong tay Ngôn mẹ. Mà ngày đó, lúc Ngôn Du cùng Bạch Hiểu An nói chuyện, nam nhân này cũng vừa lúc từ phòng vệ sinh đi ra, nghe hai người nói, sớm đã biết mẫu thân Ngôn Du chính là cừu nhân hại hắn, liền phát rồ đem Bạch Hiểu An sát hại.

Sở Giản Hề báo cho Ngôn Tĩnh biết toàn bộ chân tướng đồng thời thở dài, "Người này chỉ sợ đã muốn bệnh tâm thần, trong cục phải tiến một bước xem xét mới được."

Cùng Hạ Kiều Mộc từ cục cảnh sát đi ra, Ngôn Tĩnh nhìn bầu trời đêm thoảng đảng, trong lúc nhất thời có chút cảm khái.

Chuyện này cứ như vậy giải quyết xong, chính là, trong lòng lại có một loại tích tụ một chút cũng không tán đi, bởi vì đứa nhỏ vô tội bị hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 97

Đem sự tình làm rõ ràng, ở trong lòng Sở Giản Hề cũng nói lòng một hơi, đáng tiếc cho Bạch Hiểu An đồng thời cũng là may mắn cho tỷ tỷ.

Tuy rằng... Tuy rằng hiện tại như vậy thực quá phận, chính là nàng cảm thấy Ngôn Du cứ thế này có thể tiếp tục ở cùng một chỗ với tỷ tỷ của nàng.

"Chết rồi, quên hỏi nàng làm sao liên hệ với Ngôn Du!" Đi được nửa đường Sở Giản Hề bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho Ngôn Tĩnh. Ngôn Tĩnh đang cùng Hạ Kiều Mộc ăn khuya với nhau nhìn thấy điện báo hiện lên tên, do dự một chút rồi chuyển thông, "Nhĩ hảo."

"Ừm, cái kia... Ngôn tiểu thư..." Sở Giản Hề chạy tới trước cửa nhà, giờ phút này không ngừng gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói, "Có thể hỏi cô số điện thoại của Ngôn Du ở Mỹ Quốc được không?"

Ngôn Tĩnh trầm mặc vài giây, đôi mắt một mảnh thâm thúy, hồi lâu sau thở dài, "Tôi nghĩ... Tôi tạm thời không thể nói cho cô biết được."

"Vì cái gì?" Sở Giản Hề nheo mắt, động tác vốn định mở cửa chợt ngừng lại, "Chuyện này, là lỗi của tôi, tỷ của tôi chị ấy..."

"Tôi biết cô muốn nói cái gì." Ngôn Tĩnh liêu liêu sợi tóc, thanh âm vẫn hờ hững như trước, "Nhưng mà... Tôi nghĩ, Sở lão sư chắc còn chưa nghĩ rõ ràng, đối với nàng mà nói, rốt cuộc là học trò trọng yếu hay là Tiểu Du trọng yếu, là công tác đặt ở trung tâm hay Tiểu Du đặt ở trung tâm... Tôi thừa nhận bản thân ích kỷ, tôi hy vọng người chiếu cố Tiểu Du có thể toàn tâm toàn ý đối đãi với Tiểu Du mà không phải... Bởi vì chuyện khác mà có thể thương tổn đến Tiểu Du..."

"Tôi hiểu được." Sở Giản Hề thở sâu, "Như vậy... Tiếp tục liên hệ."

"Tốt." Ngôn Tĩnh cắt đứt điện thoại rồi mới đưa điện thoại buông xuống, lập tức chứng kiến Hạ Kiều Mộc đang nhìn mình chằm chằm.

"Sao vậy?" Có chút nghi hoặc nhìn nàng, Ngôn Tĩnh sờ sờ mặt mình, "Bị dính vết bẩn sao?"

Lắc đầu, Hạ Kiều Mộc cười cười, không nói gì.

Kỳ thật, nàng là muốn hỏi Ngôn Tĩnh, trong lòng của nàng ấy, có phải Ngôn Du vĩnh viễn đều là đặt ở tối cao hay không. Chính là nàng không dám, bởi vì nàng cảm thấy đáp án nhất định là tất nhiên. Ở tâm lý của Ngôn Tĩnh, Ngôn Du vĩnh viễn là tối trọng yếu.

Sở Giản Hề đẩy cửa vào nhà, Sở Nguyệt Xuất cũng không có ở trong phòng khách mà là ở trong phòng của mình, lại đang nhìn gỏi đầu ngăn người.

Ngồi trong phòng khách hồi lâu, nghĩ nửa ngày vẫn là quyết định đem chuyện đã xảy ra cùng với Ngôn Tĩnh nói cho Sở Nguyệt Xuất biết, Sở Giản Hề đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Sở Nguyệt Xuất, nhẹ mở cửa đi vào.

"Tiểu Hề, đã trở lại." Thu thập xong cảm xúc, Sở Nguyệt Xuất xả ra một nụ cười miễn cưỡng với Sở Giản Hề, "Buổi tối ăn gì chưa? Có muốn chị tiếp tục nấu một đĩa thức ăn cho em..."

"Tỷ, em... Đêm nay đã xảy ra một việc." Sở Giản Hề sắp xếp lại ngôn ngữ, ngồi vào bên giường nhìn thẳng Sở Nguyệt Xuất, "Ân... hung thủ sát hại Bạch Hiểu An đã bắt được..."

"Cái... Cái gì?" Sở Nguyệt Xuất rõ ràng ngây ngẩn cả người, bởi vì nàng lúc trước căn bản không thể nào không tin Bạch Hiểu An tự sát. Giờ phút này nghe được hung thủ bị bắt, phải mất hồi lâu mới lấy lại tinh thần, "Em... Xác định sao?"

"Xác định." Sở Giản Hề có thể lý giải ý nghĩ của tỷ tỷ mình, thân tay nắm chặt tay nàng, "Tỷ, Bạch Hiểu An quả thật không phải tự sát... Hơn nữa... Hung thủ phải..."

Cần cần môi, Sở Giản Hề nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của tỷ tỷ, thanh âm có chút bất đắc dĩ, "Ân... giáo viên ban chính trị của bên chị... Chính là người họ Vương đó..."

"..." Sở Nguyệt Xuất tựa hồ ngây dại.

"Ân, sự tình... Là như vậy..." Dem toàn bộ câu chuyện nói qua một lần với Sở Nguyệt Xuất, thẳng đến cuối cùng khi mà Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn đại ra, Sở Giản Hề mới tổng kết lại một thể, "Cho nên... Ngôn Du là vô tội..."

Sở Nguyệt Xuất vẫn như trước duy trì bộ dáng thất thần, sự tình xảy ra bất thành linh lại thập phần có vẻ như không thể tưởng tượng nổi.

"Tỷ?" Sở Giản Hề thấy nàng không có động tĩnh, thử hô nàng một tiếng, thấy Sở Nguyệt Xuất có chút ngờ ngạc xem chính mình, liền gian nan nói tiếp, "Còn có... Ngôn Du nàng... luôn luôn bị hiểu lầm đã đưa bốn cảm tình của Bạch Hiểu An... là bởi vì lời đáp của nàng trong nhật ký Bạch Hiểu An..."

"Cái... Có ý tứ gì?" Sở Nguyệt Xuất cũng không biết ban đầu, trước khi mình đến cảnh cục đã xảy ra chuyện gì, giờ phút này nghe Sở Giản Hề nói như vậy, không khỏi nhú mi, "Những thứ kia là chị mời nàng viết."

"Được rồi... chị hiện tại đã biết..." Sở Giản Hề có chút chặt vật bầu tay vào sàng đan bên cạnh, cúi đầu không dám nhìn Sở Nguyệt Xuất, "Chính là... Lúc ấy ở đồn cảnh sát, cha mẹ Bạch Hiểu An lấy bản nhật ký tranh chấp với Ngôn Du, em có chất vấn Ngôn Du vì sao phải trả lời như vậy, Ngôn Du nói... Không biết..."

Đầu thấp càng lợi hại hơn, Sở Giản Hề không dám nhìn biểu tình của Sở Nguyệt Xuất, "Em nghĩ, nàng sau lưng làm chuyện có lỗi chị, cùng Bạch Hiểu An kia quen nhau, lại bỏ rơi Bạch Hiểu An... Ân, lúc ấy người ở chỗ này ai cũng đều cho rằng nàng đã đưa bốn cảm tình của Bạch Hiểu An, cho nên..."

Sở Nguyệt Xuất giờ phút này có cảm giác bị rơi vào mộng, hơn nửa ngày mới thu liễm lại cảm xúc, tận lực duy trì trấn định nói với Sở Giản Hề, "Cho nên... Em ấy... Em ấy..."

Một câu, như thế nào cũng hỏi không ra khẩu, bởi vì đáp án đã muốn bày ra trước mắt, viên tâm này của Sở Nguyệt Xuất đã muốn chịu đủ mọi tàn phá, hiện tại lại càng đau đớn hơn.

Khó trách nàng đi mất rồi.

"Tỷ... Tỷ chị hãy nghe em nói..." Không có nghe đến thanh âm của Sở Nguyệt Xuất, Sở Giản Hề ngẩng đầu đã chứng kiến thần tình của tỷ tỷ tràn đầy tuyệt vọng, vội vàng lo lắng nói, "Nàng ở Mi Quốc, vẫn có thể tìm đến nàng, nàng ngay tại Mi Quốc mà thôi... Không có biến mất, có thể tìm trở về..." "Mi Quốc..." Sở Nguyệt Xuất quay đầu, yên lặng nhìn Sở Giản Hề, ánh mắt lại càng tuyệt vọng, "Em ấy lại có thể chạy ra nước ngoài... Em ấy hoàn toàn không muốn gặp lại chị... Phải không?"

"Tỷ... Không phải..." Sở Giản Hề cũng không thể chạm đến thái độ của Ngôn Du đối với tỷ tỷ là như thế nào, dù sao lúc ấy tình huống trong cảnh cục quả thật rất đã thương người... Chính là sau đó, nàng trừ bỏ nghĩ biện pháp an ủi tỷ tỷ của mình cũng không còn phương pháp nào khác, "Ngôn Tĩnh ý muốn nói cho chúng ta biết nàng ở đâu liên chứng minh nàng vẫn muốn gặp lại chị... Nàng chỉ phải... Nàng chỉ phải... Đúng rồi, Ngôn Tĩnh nói nàng ở giới giáo dục trong nước chờ không nổi nữa, cho nên mới ra nước ngoài làm công tác mà bản thân thích."

Lời Ngôn Tĩnh từ trong đầu chợt lóe lên, Sở Giản Hề vội vàng nói xong, thấy sắc mặt Sở Nguyệt Xuất tựa hồ chuyển khá hơn một chút, lúc này mới nhẹ

thở ra.

"Ra nước ngoài công tác sao?" Sở Nguyệt Xuất nhìn sàn nhà, hồi lâu sau bỗng nhiên thở dài một tiếng. "Tên ngu ngốc kia... Đã đi nước ngoài cũng không biết có thể lại xằng bậy không biết chiều cổ chính mình hay không đây."

Không nói gì, Sở Giản Hề nhìn tỷ tỷ hãy còn xuất thần, ngồi ở một bên, đột nhiên cảm giác được có điều, vừa quay đầu quả nhiên thấy một đạo thân ảnh ở chỗ khe cửa không có đóng kỹ, nhin không được khẽ cười cười, lấy điện thoại di động ra vùi đầu nhấn một tin nhắn.

Vẫn luôn tránh ở cửa nghe lén, Sở Lục Y chợt nghe thanh âm trong phòng nổi lên tiếng chuông điện thoại, vội vàng rón ra rón rén đi trở về, gấp tin nhắn nhất thời liền nổi giận.

Trên điện thoại di động hiển thị tên người rõ ràng ghi hai chữ "Đầu gối", nội dung thì sao, tự nhiên là nói "nghe lén không tốt", mời nàng mau chóng chạy nhanh học tập lĩnh ta lĩnh tính gì đó.

Ngón tay sẽ cực kỳ nhanh động trên bàn phím, Sở Lục Y hồi phục tin nhắn xong liền ngồi vào trước bàn bắt đầu làm bài tập.

Ở trong phòng Sở Nguyệt Xuất, Sở Giản Hề thấy có tin nhắn lại đây liền mở ra coi, đọc lời nhắn ở mặt trên, khuôn mặt vốn trắng nõn lập tức ửng đỏ.

"Hừ! Tôi còn không phải sợ chị cái tên ngu ngốc này lại khiến tỷ tỷ thương tâm hả, hảo tâm không hảo báo, C liền giỏi lắm sao?"

Cái gì gọi là... C liền giỏi lắm a? \*Editor: Thắc mắc gì hơn? Là cup C, cup C thôi mà =))))))

Vừa nhìn thấy lời này liền nhớ tới Sở Lục Y lúc ngủ, bàn tay luôn không thành thật cứ hay nắm lấy ngực của mình, Sở Giản Hề hai má đỏ hơn. Mà ngồi ở một bên tự hồi hồi lâu rốt cục cũng bằng phẳng lại cảm xúc, Sở Nguyệt Xuất vừa quay đầu đã gặp nàng bày ra bộ dáng này, có chút kỳ quái nói, "Tiểu Hề, làm sao vậy?"

"Hơ... Không có việc gì..." Sở Giản Hề có chút khàn trương nói, "Không có gì..."

Gật gật đầu, Sở Nguyệt Xuất không nghi ngờ gì nữa, chần chờ một chút mới mở miệng hỏi, "Àn... tỷ tỷ của Ngôn Du, có nói em ấy ở Mĩ Quốc làm sao không? Còn có... số điện thoại của em ấy ở Mĩ Quốc..."

"Không có..." Thấy tỷ tỷ không có hỏi nhiều, Sở Giản Hề lúc này mới yên lòng lại, lại không biết cảm giác chột dạ trong lòng là từ đâu mà đến, liền ấp úng nói, "Nàng... Nàng nói... Tạm thời không cho chúng ta."

"Vì cái gì?" Sở Nguyệt Xuất nhìn lại mi, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lộ ra nụ cười chua xót, "Đúng rồi, Ngôn Tĩnh rất đau Ngôn Du, nhất định không muốn nhường muội muội của nàng bị chị thương tổn..."

Không nghĩ tới mình không cùng tỷ tỷ nói tỷ tỷ liền đoán được nguyên nhân, Sở Giản Hề hơi hơi ngẩn người, một lúc lâu, thấy tỷ tỷ cúi đầu không nói gì liền tiếp tục nói, "Àn... Nàng nói, không biết tỷ tỷ cảm thấy học trò cùng công tác trọng yếu, hay vẫn là Ngôn Du trọng yếu hơn... Còn nói, không muốn tỷ tỷ bởi vì chuyện khác mà thương tổn Ngôn Du..."

"..." Sở Nguyệt Xuất trầm mặc, hồi lâu sau, thanh âm không nghe ra cảm xúc gì, "Tiểu Hề, em trước tiên quay về phòng nghỉ ngơi đi, chị... để chị tự mình một người ngẫm lại."

"Tỷ..." Sở Giản Hề nhìn nhìn Sở Nguyệt Xuất, có chút không yên lòng.

"Yên tâm đi Tiểu Hề, chị chỉ là muốn một người yên lặng một chút." Sở Nguyệt Xuất lại lộ ra tươi cười, tựa hồ muốn chứng minh chính mình không có việc gì.

Nàng chứng thật là muốn một mình một người hảo hảo ngẫm lại, dù sao nay có trời mới biết nàng cảm thấy bản thân đã vượt qua năng lực thừa nhận rồi.

"Kia... Tỷ tỷ có việc cứ gọi em." Thấy tỷ tỷ khẳng khẳng như thế, Sở Giản Hề cũng không miễn cưỡng, đứng lên nói một tiếng, gặp Sở Nguyệt Xuất gật đầu rồi mới lui ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Nghe được tiếng cửa bị đóng lại, Sở Nguyệt Xuất ôm gối đầu ngồi ở trên giường nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Vâng, nàng đều không có phát hiện, nguyên lai khi nàng gặp phải chuyện phải lựa chọn một trong hai, phản ứng đầu tiên lại có thể chọn chính là học trò mà không phải Ngôn Du.

Ngôn Tĩnh dù không cùng nàng có nhiều tiếp xúc cũng liền minh bạch điều này, không biết... Ngôn Du có phải cũng có thể cảm giác được không đây.

Nên cảm thấy đi.

Cho nên, mới có thể ở lúc mình bắt nàng trả lời Bạch Hiểu An, mà như vậy bài xích.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 98

"Ngôn, cô lại không ăn cơm phải không?" Trong phòng thí nghiệm, Ngôn Du vẫn là mặc trắng áo ba-dờ-xuy đeo bao tay trắng, chuyên tâm làm việc, ngẫu nhiên sẽ tháo xuống bao tay rồi đi đến bên cạnh bàn nắm bút viết vài thứ lên giấy, sau liền đeo lại bao tay đến phía trước dụng cụ tiếp tục thao tác. Emma mặc trắng áo ba-dờ-xuy tiến vào, bắt gặp nàng bộ dáng này, hơi hơi nhủ mày, "Giống như mỗi lần cô bắt đầu công tác cũng không ăn cái gì."

Điểm ấy thật là cùng Professor Trần giống nhau như đúc.

Đang tự hỏi sao Ngôn Du ngay cả trả lời cũng không đáp, đương nhiên, không phải bởi vì không có thời gian đáp, mà là ngay cả nghe cũng đều không có nghe lọt.

Emma chưa từng bị người coi thường như thế, đi đến bên cạnh Ngôn Du, lấy khuỷu tay đụng đụng Ngôn Du, "Ngôn?"

"Ngô, này... Nếu dùng như công thức kia nói không chừng..." Ngôn Du vẫn là không phát giác ra gì, nhìn chăm chăm dụng cụ màn hình, vẻ mặt trầm tư, vẻ mặt cùng bình thường ngốc ngơ rất bất đồng. Emma hoàn toàn bất đắc dĩ, lắc đầu, cũng đi đến một bên bắt đầu công tác của mình.

Mặc dù mới hơn hai tháng, chính là nàng đối với người công việc cuồng như Ngôn Du vẫn có một chút hiểu biết, nói là công việc cuồng bởi lẽ khê đụng đến phương diện công tác sẽ liền phát điên.

Nàng thường xuyên sẽ nghĩ, ngày đó Ngôn Du nói có người thích là có thật không, nếu như là thật có thích người, người kia có phải cũng thích Ngôn Du không đây? Nếu người kia cũng thích Ngôn Du, thì tại sao lại yên tâm nhường Ngôn Du một thân một mình tới nước ngoài tha hương?

Mà Ngôn Du để ý công tác như vậy, lúc đối mặt với người mình thích, phải chăng vẫn như trước lấy công tác làm trọng đây?

Thờ dài, thu liễm suy nghĩ, Emma cũng đem lực chú ý vùi đầu vào công tác, không hề nghĩ thêm

.....

"Sách, cư nhiên còn không đến một tháng liền thi tốt nghiệp trung học a." Đêm khuya, Sở Lục Y ôm Sở Giản Hề, đầu tựa vào trong lòng nàng, "Sở Giản Hề, hồi đó chị thi vào trường cao đẳng cũng rất khắt khe nha."

"Chắc... Ân..." Sở Lục Y ôm như vậy, Sở Giản Hề lại bắt đầu cảm thấy toàn thân một trận không được bình thường, trái tim từng đợt nhảy loạn, bỗng nghe đến lời Sở Lục Y nói, có chút chậm chạp đáp.

"Ân, Sở Giản Hề, buổi tối theo giúp tôi nói chuyện phiếm đi." Phảng như không có nghe được bên tai thanh âm trái tim kia cấp tốc nhảy lên, Sở Lục Y cọ xát ngực Sở Giản Hề, trong giọng nói mang theo một tia làm nũng, "Nhĩ hảo lâu không có theo tôi nói chuyện phiếm."

"..." Trên mặt nóng hầm hập, Sở Giản Hề khắc chế hít thở, không nhường hô hấp của mình quá mức dồn dập, nói chuyện cũng có chút gian nan, "Chính là... Em sáng mai..."

"Ngày mai là chủ nhật nha." Tay vẫn trên eo Sở Giản Hề, trong bóng tối, Sở Lục Y trên mặt lộ ra tươi cười giáo hoạt, đáng tiếc Sở Giản Hề căn bản là nhìn không tới, mà thanh âm kia cùng trên vẻ mặt lại càng không chút nào tương xứng, mang theo điểm đáng thương cùng mệt mỏi, "Sở Giản Hề, tôi sáng mai muốn ngủ muộn một chút, cả ngày luyện tập mệt mỏi quá... Để cho tôi nghỉ ngơi một buổi sáng bình yên không được sao?"

Nghe muội muội nói như vậy, Sở Giản Hề lập tức liền đau lòng.

Gần đây luôn luôn bởi vì chuyện tình tỷ tỷ cùng Ngôn Du mà lo lắng, tựa hồ ngược lại không để mắt đến muội muội sắp thi vào cao đẳng. Áp lực thi vào cao đẳng nhất định khiến Tiểu Y mệt chết đi. Nghĩ tới đó, Sở Giản Hề sắp bị từ kéo lên hạ xuống, ôm chặt Sở Lục Y, "Hảo, buổi tối cùng em nói chuyện phiếm."

"Hi hi, Sở Giản Hề chị thật tốt." Sở Lục Y tựa hồ rất là thiên chân khả ái cười rộ lên, ngẩng đầu hôn vào mặt Sở Giản Hề, Sở Giản Hề mặt chà một chút đỏ thắm, nhiệt khí từ cổ xông đi lên, áp ứng nói, "Tiểu... Tiểu Y, em cần... Tán gẫu cái gì..."

"Ân..." Sớm đoán được Sở Giản Hề sẽ phản ứng ra sao, Sở Lục Y lại ra vẻ không biết, mạo như đang ngẫm nghĩ, một lúc lâu mới nói, "Sở Giản Hề, ân... Tôi ngày đó xem ở trường học... Có hai nữ sinh đang hôn nhau."

"Hả?" Sững sốt vài giây, ngay sau đó, Sở Giản Hề có xúc động muốn vỗ đầu, "Ân, hiện tại giống như có hơi nhiều trường hợp như vậy thì phải."

Trước kia hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này nên thật không có cảm giác gì, hiện tại đi dọc đường, chứng kiến hai nữ nhân thân mật một chút liền gặp không nhận được bắt đầu đoán quan hệ của hai người.

"Tôi đột nhiên cảm giác được, ân, nữ nhân cùng nữ nhân ở cùng nhau tương đối khá..." Sở Lục Y rất muốn nhìn thấy vẻ mặt Sở Giản Hề, dứt khoát đưa tay mở ra đèn ở đầu giường, "Cô Bảo Ngọc nói, nữ nhi gia là thủy tổ cốt nhục, nam nhi là nê lam cốt nhục... Như vậy tương tượng, vẫn là thủy cùng thủy"

hoà vào nhau tương đối khá hơn..."

"Ha ha..." Đầu giường đèn bỗng nhiên mở ra, ngọn đèn tuy hôn ám, nhưng như cũ có thể chiếu ra đốm hồng trên mặt Sở Giản Hề. Giờ phút này người nọ còn đang suy tư lời Sở Lục Y, cười cười, "Đúng vậy a, giống như thực có đạo lý..."

Dừng một chút, chợt nhớ tới Ngôn Tĩnh cùng Hạ Kiều Mộc, Sở Giản Hề lệch oai đầu, "Lại nói tiếp... Tiểu Y, em nói thích nữ nhân loại chuyện này, có thể có di truyền ghen hay không?"

"Ân? Nói như thế nào?" Trong lòng vốn có quý, nghe Sở Giản Hề chợt nói như vậy, Sở Lục Y biểu hiện trên mặt cứng đờ, lại rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh hỏi.

"Chính là, Ngôn Du không phải là ưa thích nữ nhân sao? Chị vậy mà cũng phát hiện, Ngôn Tĩnh giống như cũng ưa thích nữ nhân." Nhớ lại ngày đó, cái kia tên là Hạ Kiều Mộc nữ sinh có gan không để ý nguy hiểm đi qua bảo hộ Ngôn Tĩnh, mà Ngôn Tĩnh kịp phản ứng, ánh mắt như vậy... Rất là đau lòng đầu, hơn nữa bên trong còn có một ít tình yêu...

"Hả... Không phải là thích Ngôn Du đi?" Mạnh mẽ ngồi dậy, Sở Lục Y vẻ mặt không yên tĩnh.

"Giống như không phải... Tiểu Y, các nàng là tỷ muội a, làm sao em sẽ nghĩ như vậy đây..." Khi nói lời này, Sở Giản Hề cũng chẳng biết tại sao, cảm thấy tim của mình đập nhanh hơn, tiếng nói tựa hồ cũng có chút run rẩy.

"Vậy thì có sao, vậy thì sao a..." Sở Lục Y ngồi bên cạnh, kéo A Ly bên cạnh ôm lấy, có vẻ như đang đùa A Ly móng vuốt, còn vẻ mặt lại quá mức thành thật, trên thực tế cũng là đang che giấu chợt dạ, "Ngôn Du ngay từ đầu thích chính là tỷ tỷ của mình a..."

"Cái gì!" Sở Giản Hề cái này ngồi không yên, cũng đi theo lật lên, "Ngôn Du thích tỷ tỷ của nàng?"

"Ân, ngay từ đầu thì phải. Chính là lúc tôi cùng nàng uống rượu với nhau... Nàng không để ý nói ra..." Sở Lục Y cũng không dám cùng Sở Giản Hề nói đó là do mình cố ý gài ra tới, vẫn như trước duy trì bình tĩnh chơi cùng A Ly, "Sau đó thì thích tỷ tỷ."

"Em xác định Ngôn Du hiện tại không thích tỷ tỷ của nàng sao?" Sở Giản Hề nghiêng đầu nhìn Sở Lục Y, "Vạn nhất nàng còn ưa thích tỷ tỷ của nàng..."

"Ai nha, người ta chịu vì tỷ tỷ làm thành như vậy, chị còn lo lắng cái gì a..." Lúc này một chút cũng không muốn tiếp tục cùng Sở Giản Hề rối rắm chuyện tình của Ngôn Du, Sở Lục Y đẩy một cái xem thường qua cho nàng, "Nếu nàng thích tỷ tỷ của nàng, nàng chạy tới Mĩ Quốc làm cái gì..."

"Vậy cũng đúng..." Sở Giản Hề sờ lên cằm, tâm treo lên lúc này mới trở đi xuống, "Như vậy là tốt rồi."

Trong khoảng thời gian này tỷ tỷ tựa hồ so với đoạn thời gian trước thay đổi nhiều, giống như đã làm tốt quyết định của chính mình, chẳng qua cũng không biết là cái gì.

"Ân." Sở Lục Y rất bất mãn Sở Giản Hề lúc này còn bỏ lực chú ý vào Sở Nguyệt Xuất, nhin không được nhãn mĩ, quay người lại nâng tay nắm hai má Sở Giản Hề, "Chị không phải là thích tỷ tỷ đi?"

"Làm sao có thể!" Sở Giản Hề thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhìn thấy ngọn đèn vàng rọi lên đôi mắt có thần sáng lấp lánh của Sở Lục Y, sắc mặt đỏ lên, "Làm sao có thể..."

"Tỷ muội là có thể cùng một chỗ a..." Sở Lục Y liếc mắt, buông nàng ra, lại một lần nữa che giấu của mình bất an, ôm chặt A Ly, "Trước kia tôi xem qua bên trong tiểu thuyết, người ta tỷ muội cũng là cùng một chỗ... Còn tưởng rằng chị đối với tỷ tỷ có ý xấu đâu..."

"Không có..." Nghe được Sở Lục Y nói như vậy, Sở Giản Hề gạt mình, quay đầu nhìn nhìn người có vẻ như đang chơi đùa A Ly, không hiểu trơ ra vài giây, cũng đối qua mặt, "Ân... Ân..."

"Sở Giản Hề, tôi mệt nhọc." Không khí lập tức sa vào đến một loại cảm giác kỳ quái, Sở Lục Y có chút mất tự nhiên đem A Ly đổ lên một bên, nằm lại trên giường nói xong.

"Ngà, hảo..." Lời nói Sở Lục Y nhường Sở Giản Hề lập tức từ trong cảm giác kỳ quái bứt ra, có chút xấu hổ cũng nằm xuống, "Em mau ngủ đi..."

"Ân." Thanh âm bình thản đáp lại, Sở Lục Y ôm lấy Sở Giản Hề, hai mắt nhắm nghiền.

Nhẹ nhàng thờ ra, Sở Giản Hề mặc cho Sở Lục Y ôm, tuy rằng tim đập tần suất vẫn là cùng bình thường thực không nhau, chính là rõ ràng đã không có khả năng như vừa rồi.

Chính là, một lúc lâu, nàng vốn đã nghĩ Sở Lục Y đã muốn ngủ say thì người nọ lại bỗng nhiên mở miệng.

"Sở Giản Hề, chị thật không phải là thích tỷ tỷ sao? Là cái loại này tình yêu thích."

Trong bóng tối, Sở Giản Hề cố gắng muốn thấy rõ ràng biểu tình trên mặt Sở Lục Y, nhưng không nhìn thấy được.

Nàng không rõ Sở Lục Y vì sao cứ phải dây dưa vấn đề này, nhưng trong lòng mơ hồ có một tia khác thường ý tưởng, càng không dám đi nghĩ nhiều, chỉ có thể lại đem Sở Lục Y ôm chặt, "Đừng loạn suy nghĩ, mau ngủ đi."

"... Sở Giả Hề, chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon, Tiểu Y."

.....

Ngày vụ án Bạch Hiểu An chấm dứt, Ngôn Tinh liền gọi điện nói cho Ngôn Du chân tướng sự việc, điện thoại bên kia im bất bởi vì người có vẻ vô cùng buồn bực nghe xong chân tướng liền trầm mặc hồi lâu, thờ dài một tiếng, "Tóm lại vẫn là vấn đề của em, nếu không phải em, em ấy sẽ không chết."

Coi như không phải vì em ấy tự sát đi, nhưng mà mục đích tên tội phạm giết Bạch Hiểu An chính là vì để cho mình cảm giác thống khổ... Bạch Hiểu An vẫn là vô tội, là người không đáng chết nhất.

Những ngày sau, Ngôn Du bỗng nhiên không hề luống cuống như vậy nữa, chính là... thời gian nhàn rỗi lại càng thêm bức bách chính mình đi làm những chuyện khác, tỷ như đặc biệt lên mạng tìm vấn đề khó khăn nghiên cứu, tới lúc mệt đến mức tận cùng mới đi ngủ, đói đến mức tận cùng mới chịu ăn.

Nàng nhớ Sở Nguyệt Xuất, điên cuồng mà tưởng niệm Sở Nguyệt Xuất.

Chính là... Không biết nên làm cái gì mới đúng.

Trở về, giống như sai lầm rồi, không quay về, thật là khó chịu.

Rất nhanh, lại là hai mươi mấy ngày trôi qua, ngày để cho toàn bộ học sinh cấp ba cùng người giám hộ khẩn trương thi vào trường cao đẳng rồi cuộc đua tới.

Hai ngày ác chiến chấm dứt, mọi người đều đi ra, trên mỗi gương mặt đều có biểu cảm khác nhau.

Mà Sở Nguyệt Xuất lại vào lúc đó đi tới trước phòng làm việc của hiệu trưởng, xao hưởng cánh cửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 99

"Tiến vào." Bên trong cánh cửa, một giọng nam hùng hậu vang lên, Sở Nguyệt Xuất đẩy cửa vào, nặng nề đem cửa khép lại, "Hiệu trưởng."

"Ngà? Sở lão sư à." Hiệu trưởng ngồi ở sau bàn công tác, chứng kiến người đến là Sở Nguyệt Xuất, buông bút máy trong tay, "Có chuyện gì không?"

"Tôi là... Có một vấn đề." Sở Nguyệt Xuất nhìn hiệu trưởng, thấy hiệu trưởng gật đầu, thâm hút một hơi, "Lúc trước đồng học Bạch Hiểu An lớp chúng tôi xảy ra sự cố, dựa theo phương pháp trước giờ xử lý, cho dù tôi không cần từ chức, cũng là không thể tiếp tục làm chủ nhiệm. Tôi muốn biết, vì cái gì cuối cùng tôi..."

"Vấn đề này sao?" Hiệu trưởng nhìn thẳng nàng, Sở Nguyệt Xuất đứng mức gật đầu.

"Nói cho cô biết cũng không có gì, là Ngôn gia bảo đảm cho cô, Ngôn lão sư cùng phụ thân của nàng nói đều là vấn đề của riêng nàng. Ngôn gia nói, không thể liên lụy cô." Hiệu trưởng cười cười, nói, "Không phát hiện ra các cô đào tạo ra nhiều học sinh ưu tú sao?"

Sở Nguyệt Xuất trầm mặc, một lúc lâu, lộ ra một nét thoáng cười yếu ớt, "Tôi hiểu được."

Nhìn nụ cười yếu ớt không khỏi kinh ngạc, hiệu trưởng há miệng thờ dốc, đang muốn nói chuyện, Sở Nguyệt Xuất dĩ nhiên thu lại tươi cười, "Nếu bọn nhỏ đã muốn thi xong, như vậy nhiệm vụ của tôi cũng coi như hoàn thành xong, hiệu trưởng, tôi hôm nay tới nơi này, là tới để từ chức."

"Sở lão sư, cô đây là..." Hiệu trưởng ngập ngừng cả người, sau một lúc lâu, "Cô đang ở đây là vì tự trách sao? Cục cảnh sát bên kia cũng nói, không phải do tự sát, cô..."

"Hiệu trưởng, đây là tôi thật lâu trước kia liền làm tốt quyết định." Sở Nguyệt Xuất lắc đầu cắt đứt lời của hắn, "Tôi chỉ hy vọng tôi có thể hỗ trợ đám nhỏ thi vào cao đẳng cho xong, vì thế mới kéo dài đến hiện tại, tôi... Tôi có chuyện mà tôi phải làm."

Nên đi đem hài tử bỗng vô thanh vô tức biến mất nọ trao đã trở về thôi.

Thấy Sở Nguyệt Xuất thái độ kiên quyết, hiệu trưởng trầm tư một chút, thờ dài, "Sở lão sư à, cô là một giáo viên thực vĩ đại, tôi vẫn không hy vọng cô rời đi... Như vậy, tiếp đến có tận ba tháng mới khai giảng, tôi tiếp tục cho cô thêm một học kỳ nghỉ ngơi..."

"Cám ơn ngài, hiệu trưởng." Sở Nguyệt Xuất cười cười, "Chính là... tôi có thể, sẽ không tiếp tục làm giáo viên trung học nữa."

Làm giáo viên trung học, nàng sợ nàng sẽ luôn đem lực chú ý đặt lên người học trò, xem nhẹ Ngôn Du. Như vậy, coi như đem Ngôn Du đuổi trở về, cũng sẽ có thể phát sinh những chuyện giống như vậy lần nữa.

"Như vậy..." Rốt cục hiểu được Sở Nguyệt Xuất quyết tâm, hiệu trưởng trầm ngâm trong chốc lát, gật gật đầu, "Tốt lắm, tôi thông qua, cô theo trình tự làm đi."

"Tốt."

Mấy ngày sau, Sở Nguyệt Xuất rốt cục đem toàn bộ thủ tục làm tốt, mà chính mình trước đó lo liệu thị thực cũng đã hoàn tất.

"Ngôn tiểu thư sao? Là tôi..." Bấm số Ngôn Tĩnh, người ở đầu bên kia hiển nhiên không nghĩ tới là nàng, trong lúc nhất thời tựa hồ có chút giật mình. Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, "Có thể gặp mặt sao?"

Từ ngày đó cùng Sở Giản Hề tách ra, Ngôn Tĩnh liền không có tiếp tục nhận được cuộc gọi nào từ Sở gia, vốn tưởng rằng Sở Nguyệt Xuất rốt cục đối với Ngôn Du hết hi vọng, không khỏi cho rằng sẽ có thể được nói lòng một hơi, nhưng lại càng thêm đau lòng Ngôn Du.

Không nghĩ tới, hôm nay Sở Nguyệt Xuất lại có thể gọi tới.

"Có thể." Không biết nàng muốn làm cái gì, Ngôn Tĩnh mặc dù tự hỏi vẫn đồng ý, cùng Sở Nguyệt Xuất ước định thời gian cùng địa điểm sau, cúp điện thoại ngồi ở bên giường suy tư.

Không biết Sở Nguyệt Xuất đây là muốn làm cái gì.

"Làm sao vậy?" Vốn ngồi ở bên cạnh, Hạ Kiều Mộc đi tới ngồi xổm trước người của nàng, ngửa đầu nhìn nàng, trong con ngươi lộ ra đau lòng.

"Không có việc gì." Tay Ngôn Tĩnh sờ sờ lên đầu Hạ Kiều Mộc, "Như thế nào ngồi đó, ngồi lại đây đi."

"Hào." Hạ Kiều Mộc đứng lên, ngồi vào bên người Ngôn Tĩnh, nhe răng cười, "Tĩnh, như em xem ra là lấy được ngày "mây mờ trăng tỏ", phán được "nhập người ấy khuê" sao?"

"Nói hươu nói vượn cái gì đâu!" Ngôn Tĩnh nâng tay vỗ xuống tay nàng, ngữ khí lại không hề có ý tức giận, "Loạn sửa thi từ."

"Ha ha, Tĩnh..." Hạ Kiều Mộc giữ chặt tay nàng, "Cùng một chỗ đi."

Quay đầu cùng nàng nhìn nhau vài giây, Ngôn Tĩnh chuyển khai đầu, không hề nhìn tới đôi mắt tràn ngập nhu tình nữa, "Tôi không muốn lừa dối em, tôi là đối với em có cảm giác."

Vẫn là lần đầu tiên nghe được Ngôn Tĩnh như thế thẳng thắn, Hạ Kiều Mộc mừng rỡ như điên, chính là, Ngôn Tĩnh lại đem tay bị nàng nắm trong tay rút về, "Tôi không có biện pháp khắc chế chính mình, ép mình không nhìn em, không có biện pháp bỏ qua bất kỳ vẻ mặt mắt mắt hoặc là thương tâm nào của em... Chính là, em phải biết rằng, ba mẹ chỉ có tôi cùng Tiểu Du hai nữ nhi, Tiểu Du em ấy... Tâm tư của em ấy một mực chỉ có Sở Nguyệt Xuất, có lẽ, các nàng sẽ tiếp tục tại cùng nhau... Coi như không cùng một chỗ, tôi cũng sẽ không khiến Tiểu Du tùy tiện gả cho một nam nhân nào, tôi hy vọng em ấy có thể cùng người em ấy thích cùng một chỗ, vô luận là nam hay nữ."

"Tĩnh..." Không phải rất rõ ràng ý tứ mà Ngôn Tĩnh giờ phút này nói ra những lời này, Hạ Kiều Mộc diễn cảm có chút rối rắm, "Chỉ đối với Ngôn Du đại độ như vậy, vậy chị vì cái gì luôn luôn không tiếp thu em đâu... Em nghĩ đến chị là bởi vì em là nữ nhân..."

"Ân." Ngôn Tĩnh nhìn thẳng nàng, "Chính là nguyên nhân này. Tôi nhưng lấy khoan dung mọi người của mình cùng người em ấy thích cùng một chỗ, vô luận nam nữ, nhưng, tôi không thể dung nhẫn chính mình... Tôi không muốn ba mẹ thương tâm."

Lần trước chuyện kia nhường phụ mẫu biết Ngôn Du thích nữ nhân, tuy rằng ngoài miệng chưa nói, chính là ánh mắt mỗi một lại không có nhẫn nại để cho nàng biết, nếu không phải bởi vì chuyện kia nhiệt náo lớn như vậy, mà Ngôn Du đã muốn bị nhiều đá kích như vậy, phụ mẫu nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng không truy cứu vấn đề này đâu.

"Ý của chị là, chị thà rằng hy sinh chính mình nhường cha mẹ chị vui vẻ?" Hạ Kiều Mộc nhìn Ngôn Tĩnh, trên mặt có vẻ không thể tưởng tượng nổi, "Chị vì cái gì... Lại nhớ tới lúc ban đầu sao?"

Ý nghĩ như vậy, thật giống như lúc trước Ngôn Tĩnh rõ ràng không thích Lạc Học Khâm nhưng vẫn có thể vì để cha mẹ cao hứng mà quyết định không hề phản kháng gả cho Lạc Học Khâm.

"Tôi có bản khoán của tôi, coi như em nói tôi ngu hiểu, cũng không có biện pháp nào." Ngôn Tĩnh quay đầu đi, "Tôi khuyên em đừng ở trên người tôi lãng phí thời gian nữa."

Nên nói rõ ràng cũng đã nói rõ ràng, nàng không muốn Hạ Kiều Mộc thật sự liên si tình như vậy mà luôn chờ đợi nàng, cho dù trong lòng của nàng quả thật cũng có Hạ Kiều Mộc.

Nhìn thấy Ngôn Tĩnh miệng nói xong lời đoạn tuyệt rồi lại không dám nhìn mình, Hạ Kiều Mộc hồi lâu đều không nói tiếng nào, ngồi ở cạnh nàng, ánh



mắt lóe ra trong chốc lát, "Vừa rồi, ai gọi điện thoại tới?"

Đề tài lập tức bị rẽ hướng, Ngôn Tĩnh có chút phản ứng không kịp, sững sốt hồi lâu mới nói, "Sở Nguyệt Xuất, nàng hẹn gặp mặt tôi."

"Nha..." Hạ Kiều Mộc gật gù đầu, sau đó im lặng ngồi ở bên cạnh Ngôn Tĩnh, cũng không nói gì nữa, vẫn còn tự hỏi.

Buổi tối, Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Tĩnh ở ước định địa điểm gặp mặt.

"Ngôn tiểu thư, đã lâu không gặp." Trong lòng nóng lòng muốn biết tin tức Ngôn Du, chính là trên mặt vẫn duy trì bình thản sắc, Sở Nguyệt Xuất trên mặt lộ vẻ thản nhiên tươi cười nói.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp, Sở lão sư." Ngôn Tĩnh miệng nói xong, cao thấp đánh giá một phen Sở Nguyệt Xuất, lại phát hiện nữ nhân trước mặt này có vẻ như thập phần bình tĩnh, rõ ràng tiêu tụy rất nhiều, cũng gầy yếu đi rất nhiều.

"A..." Sở Nguyệt Xuất không chút nào né tránh ánh mắt của nàng, như trước âm thầm cười, "Sau này vẫn cứ gọi tôi là Nguyệt Xuất đi... Hơn nữa, tôi hiện tại cũng không phải giáo viên."

Ngôn Tĩnh hiển nhiên liền cứng lại, thật lâu sau, "Ý của cô là..."

"Tôi từ chức." Sở Nguyệt Xuất vẫn cười như trước, nụ cười kia nhìn không thấy nửa điểm chua xót, "Cho nên... Tôi hiện tại, có tư cách biết tin tức của em ấy đi?"

Nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, Ngôn Tĩnh thở dài.

Sở Nguyệt Xuất ẩn hiện có chút gập, mặt mỉm cười chờ Ngôn Tĩnh trả lời.

"Em ấy ở New York." Thời gian từng phút từng giây qua đi, Ngôn Tĩnh trầm tư một lát, lại thở dài một tiếng, sau rốt cục nói tiếp, "Cụ thể địa chỉ tôi trong chốc lát viết cho cô... Sau này em ấy liền làm phiên cô."

"Tốt." Sớm đã biết Ngôn Tĩnh sẽ làm ra lựa chọn như vậy, Sở Nguyệt Xuất giờ phút này lại lộ ra tươi cười, "Thị thực của tôi đã muốn làm tốt, đặt vé máy bay là có thể đi."

"Ân." Ngôn Tĩnh bưng lên tách trà trước mặt uống hết một hơi, tiếp theo làm như nhớ tới cái gì, đặt chén trà xuống, "Đúng rồi, em ấy tại nơi thường xuyên 40 mấy giờ không ngủ cũng không ăn cái gì."

Giờ phút này vốn trong lòng một mảnh thoải mái, Sở Nguyệt Xuất đang muốn nâng chung trà lên uống liền bị kiểm hãm giữa không trung, híp híp mắt, "Tốt."

"Ân, sau đó sẽ ngủ liền 30 mấy giờ, tỉnh lại tiếp tục không ngủ không nghỉ 40 mấy giờ..." Ngôn Tĩnh thanh âm hờ hững, phảng phất đang trần thuật một chuyện rất bình thường, trong mắt đẹp lại lóe ra tia khác thường.

Sở Nguyệt Xuất không nói gì, động tác thông thuận uống chén trà, "Tôi lập tức gọi điện thoại đến công ty hàng không đặt vé máy bay."

"Ân." Ngôn Tĩnh gật gù đầu, từ trong bao lấy ra giấy bút viết địa chỉ đưa cho Sở Nguyệt Xuất, "Giao cho cô."

"Cám ơn."

Ngày hôm sau, Sở Nguyệt Xuất thu thập xong đồ đạc, đối với Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y, vốn hôm qua đã biết nàng muốn đi Mĩ Quốc, công đạo một phen, liền độc thân lao tới đầu đại dương bên kia mà đi.

Tới chỗ Ngôn Du ở đã tầm mười mấy giờ rồi, Sở Nguyệt Xuất từ phi cơ đi xuống sau liền thẳng đến địa chỉ trên giấy Ngôn Tĩnh viết, lúc tới nơi đã là buổi tối cận 12 giờ, gõ cửa hồi lâu nhưng không có ai ra mở.

Nhưén mi, Sở Nguyệt Xuất ôm ngực nhìn cánh cửa đang đóng chặt, cầm lấy tờ giấy nghi hoặc hồi lâu, nhưng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Ngôn Du mặc đồ ngủ xoa mắt, căn bản sẽ không liếc nàng một cái mà trực tiếp xoay người đi trở về phòng ngã xuống giường ôm lấy gối nhỏ, rất nhanh liền ngủ.

Sở Nguyệt Xuất dờ khóc dờ cười, sau khi đi vào phòng liền đem cửa đóng lại, hành lý đặt ở trong phòng khách, chính mình đi đến trong phòng Ngôn Du, nhìn thấy nàng đang nằm ở trên giường mặc áo ngủ mình mua, ôm gối nhỏ mình mua mà ngủ say, ánh mắt một trận dịu dàng.

Cuối cùng đã... nhìn thấy tên ngu ngốc này.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 100

Sở Nguyệt Xuất ngồi ở bên giường nhìn Ngôn Du đang ngủ say, tay nhẹ vỗ về đôi má trước kia rõ ràng thực hồng nhuận giờ lại biến thành tái nhợt, trong lòng có một loại cảm giác rung động mới mẻ mà nàng nhìn không được mà nghiêng người xuống, môi chạm lên môi Ngôn Du.

Nhiều mây, cho dù trong lúc ngủ mơ vẫn đối với động tác có thể cảm giác, thân mình Ngôn Du giật giật, bởi vì trên người Sở Nguyệt Xuất mang theo hơi thở quá mức quen thuộc nên nàng không thêm tránh né, còn rất ngoan đem miệng mở ra mặc cho Sở Nguyệt Xuất xâm lược.

Cửa lại bị gõ, Sở Nguyệt Xuất ngồi thẳng lên, liêu liêu tóc dài, mắt lại nhìn Ngôn Du tay ôm thật chặt gối nhỏ, lúc này mới luyến tiếc rời khỏi phòng ngủ ra mở cửa.

Emma vốn tưởng rằng người ra mở cửa sẽ là Ngôn Du, bộ dáng đương nhiên là xoa mắt mặc đồ ngủ, lại không nghĩ tới lúc cửa mở ra liền nhìn thấy một nữ tử Trung Quốc xa lạ, không khỏi có chút ngại ngùng cả người.

"Nhĩ hảo, xin hỏi cô tìm ai?" Theo bề ngoài Emma có thể đoán ra nàng là con lai, Sở Nguyệt Xuất chần chờ một chút vẫn là dùng tiếng Anh dò hỏi.

"Ân, nhĩ hảo, Ngôn có ở đây không?" Emma dùng tiếng Trung đáp, ánh mắt dùng sức đánh giá Sở Nguyệt Xuất, "Tôi là bằng hữu của nàng."

"Nàng đang ngủ." Sở Nguyệt Xuất cười cười, nhường nàng vào phòng, "Cô tiến vào ngồi một chút đi, bất quá tôi cũng không xác định khi nào nàng mới tỉnh."

"Chắc, tôi sẽ không vào đâu." Emma đồng dạng cười đáp, "Nàng hai giờ trước mới rời khỏi phòng thí nghiệm, đã muốn 40 mấy giờ không ngủ rồi."

Tuy rằng từ miệng Ngôn Tĩnh đã biết được chuyện này, thế nhưng giờ phút này Sở Nguyệt Xuất vẫn không nhận được tâm đau cùng buồn bực, chính là trên mặt vẫn thập phần bình tĩnh, "Như vậy, cô..."

Nếu biết Ngôn Du hai giờ trước mới rời khỏi phòng thí nghiệm, vậy hiện tại qua đây làm gì?

"Tôi chỉ là muốn đến xem nàng, bình thường nàng sẽ ra ngoài mở cửa cho tôi..." Tuy rằng vẫn chưa lần nào để ý tới nàng.

Lời này vừa ra Sở Nguyệt Xuất liền biết lúc này vì sao Ngôn Du lại mơ hồ đi ra mở cửa, mà ngay cả liếc mắt cũng không thêm nhìn nàng một cái đã quay về ngủ.

Cười cười, Sở Nguyệt Xuất không muốn nhiều lời nữa, "Như vậy, đợi nàng tỉnh tôi sẽ nói cho nàng biết cô tới tìm nàng... Ân, tên của cô..."

"Nàng sẽ biết." Emma có chút không hiểu rõ nụ cười nhẹ của nữ nhân trước mặt này, nàng cùng với Ngôn Du rốt cuộc là có liên hệ như thế nào, tiếp theo dường như chợt nhớ tới Ngôn Du mỗi lần làm xong thực nghiệm sẽ đều gọi điện thoại cho một người, "Cô là... tỷ tỷ của Ngôn sao?"

"Không phải." Sở Nguyệt Xuất không chút do dự đáp, lại không giải thích được thân phận của mình, mà Emma tự nhiên cũng biết hỏi nhiều không tốt, miễn cưỡng cười cười, "Vậy tôi đi trước."

"Tốt." Sở Nguyệt Xuất mỉm cười cùng nàng tạm biệt, thấy nàng xoay người ly khai lúc này mới đóng cửa lại, trở lại trong phòng ngủ, nhìn người đang ngủ say mà có một trận cảm khái.

Đến đây thế nhưng lại không ngoan, cư nhiên còn dám trêu chọc người khác.

Lúc ngủ say như vậy mà có thể phóng tâm nhường người kia tiến vào, là cảm thấy rất yên tâm sao?

Mặc dù ở trên phi cơ đã muốn ngủ một chút, chính là vẫn rất mệt mỏi, Sở Nguyệt Xuất từ trong rương hành lý lấy ra quần áo vào phòng tắm rửa, sau đó thay đổi áo ngủ liền đi thẳng đến bên giường, mắt nhìn "Tiểu lười số 2" bị Ngôn Du ôm vào trong ngực, đưa thay sờ sờ, đang muốn đem tiểu bảo chăm lấy ra, lại phát hiện Ngôn Du ôm quá chặt chẽ, tựa hồ còn như có thể cảm giác được có người muốn lấy nó ra mà cau mày, hai mắt nhắm nghiền lại càng dùng sức.

"Tiểu Du... Buông tay nga, ngoan..." Nghiêng người ở bên tai Ngôn Du ôn nhu hồng, Ngôn Du mày dần dần buông ra, hai tay ôm tiểu bảo chăm cũng đi theo nói lỏng, Sở Nguyệt Xuất lập tức đem tiểu bảo chăm rút ra để qua một bên, nắm xuống ôm lấy Ngôn Du.

Có lẽ cảm giác được ôm ấp quen thuộc, Ngôn Du không chút nào gãy giữa mặc cho nàng ôm, tay thậm chí vòng qua chiếm lấy eo của nàng, đem đầu vùi vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất cọ xát, thỏa mãn chẹp chẹp miệng, ngủ được càng thom.

Sở Nguyệt Xuất buồn cười cúi đầu hôn lên trán của nàng, đem nàng ôm càng chặt hơn nữa, lúc này cũng nhắm mắt lại dần dần chìm vào giấc ngủ.

.....

"Sở Giản Hề, chị nói tỷ tỷ hiện tại đang làm gì?" Thiếu "nhất gia chi chủ" Sở Nguyệt Xuất, Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y thật không có thói quen, kể từ khi nàng rời đi rồi sẽ luôn cảm thấy lạ.

"Có thể đang ngủ đi..." Trung Quốc bên này dĩ nhiên là buổi chiều, Sở Giản Hề nhìn thời gian, thở dài, "Mĩ Quốc bên kia hiện tại chắc đã nửa đêm rồi..."

Tiểu Y, chốc lát nữa chị phải đi làm, em định lo liệu thế nào?"

Thi vào trường cao đẳng xong là kỳ nghỉ dài đến ba tháng, Sở Nguyệt Xuất lại chạy tới Mĩ Quốc tìm Ngôn Du, mà chính mình lại phải đi làm, trong nhà liền chỉ còn lại một mình Sở Lục Y, để nàng có chút không yên lòng.

"Cất, tôi lại không tiểu hài tử." Sở Lục Y quệt mồm, "Bất quá, chị tan tầm xong phải nhanh chóng trở lại giúp tôi đó nha."

"Hảo." Sở Giản Hề sùng nịch cười, "Chị đi làm đây, thời gian tan tầm vừa đến lập tức trở về."

"Không tặng ca?"

"Àn, không tặng ca." Sở Giản Hề dùng sức gật đầu.

"Hi hi, thật tốt." Sở Lục Y nhẹ giọng cười, kiễng đầu ngón chân hôn lên một bên mặt của Sở Giản Hề, nâng tay điều chỉnh trên dưới cảnh phục của Sở Giản Hề, "Đi đi."

"Ấn..." Đã quen với hành động thân mật của Sở Lục Y, Sở Giản Hề tuy rằng cảm giác tim mình lại đập nhanh hơn một tí, tâm tình cũng tốt hơn một tí, sờ đầu Sở Lục Y, "Nếu không muốn làm cơm thì chờ chị trở lại chúng ta cùng đi ra ngoài ăn."

"Hảo."

Nhìn thấy Sở Giản Hề xuất môn, Sở Lục Y ngồi trên ghế sa lon, con mắt xoay xoay, vẻ mặt giảo hoạt.

Tỷ tỷ đi vắng tựa hồ cũng không tồi, dù bất cái tên đầu gối kia giống như dễ dàng hơn.

.....

Khi tỉnh lại sắc trời đã sáng rõ, Sở Nguyệt Xuất mắt nhìn người vẫn còn ngủ say, cũng không bỏ được đem nàng đánh thức, liền bám lấy khuỷu tay, nghiêng thân mình nhìn Ngôn Du, bất tri bất giác, vừa nhìn chính là mấy giờ trôi qua.

Đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt rồi thay quần áo, theo Ngôn Du trong túi rút ra chìa khóa xuất môn, Sở Nguyệt Xuất một đường hỏi thăm người khác dò tới siêu thị mua vật dụng hàng ngày cùng với một ít gạo cùng rau dưa mới lần nữa trở về, giúp Ngôn Du thu thập xong phòng ốc, nhìn thấy trong phòng khách hộp mì rồng bị chống chát trong góc sắp biến thành núi, mày lại nhủ chặt.

Nói cách khác, không chỉ 40 mấy giờ kiêng không ngủ, hơn nữa sau khi công tác kết thúc còn tùy tiện ăn mì tôm rồi đi ngủ?

Mang theo một loại tâm tình khó nói lên lời, đem hộp mì tôm bỏ ra ngoài, thu thập xong phòng khách lúc sau lại thu thập phòng bếp, Sở Nguyệt Xuất mắt thấy thời gian không sai biệt lắm, liền dẫn theo đồ vật này nọ vào phòng bếp nấu cơm. Tự nhiên, đợi làm xong sau liền không do dự chút nào đi vào đem Ngôn Du lay tỉnh.

"Ồ..." Lần này ngủ bất quá mới mười mấy giờ bỗng nhiên bị lay tỉnh, Ngôn Du tự nhiên không muốn, liều mạng hướng trong chăn chui. Sở Nguyệt Xuất chống nạnh đứng ở một bên nhìn lúc lâu, trực tiếp đem chăn trên người Ngôn Du xốc mở ra.

Chu môi nhũm mày, Ngôn Du đưa tay hướng chung quanh hư không vuốt, chợt ý thức đến cái gì, mạnh mẽ ngồi xuống, nhìn nhìn trong ngực của mình, xoay người quỳ ở trên giường bắt đầu tìm kiếm gối nhỏ thân yêu, đợi cho tìm ra tiểu bảo chằm đặt ở bên giường thì lập tức đánh tới nằm trong tay rồi ôm lấy, thân mình mềm nhũn lại trở về trên giường.

Sở Nguyệt Xuất ở một bên thấy hết thấy không khỏi dờ khóc dờ cười, mở miệng nói, "Em liền thích "Tiểu lười số 2" tới vậy sao?"

Chuyển người, lại cong lên thân mình ôm chặt gối nhỏ, Ngôn Du ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, nhắm mắt, thanh âm mơ mơ màng màng, "Bởi vì là Sở lão sư mua..."

"Ấn... Cho nên?" Biết nàng đang ở trạng thái mơ hồ, Sở Nguyệt Xuất theo lời của nàng hỏi, trong con ngươi hiện lên ý cười dạt dào.

"Cho nên... Ngộ... Ôm Sở lão sư..." Trong đầu mông lung, căn bản không biết Sở Nguyệt Xuất đang tại bên giường của mình, mặt Ngôn Du cọ lên gối nhỏ, thanh âm vẫn như cũ mơ mơ hồ hồ.

"A..." Mềm nhẹ cười, nghiêng người xuống, thanh âm dịu dàng, "Muốn ôm nó, không thêm ôm chị?"

Ngôn Du không có một điểm động tĩnh, cứ ôm gối nhỏ, một lúc lâu sau bỗng nhiên mở mắt ra, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất đang khom người phía trên mình, chớp chớp mắt, bỏ qua gối nhỏ, ôm lấy cổ Sở Nguyệt Xuất.

Không chút nào phòng bị bỗng nhiên bị người ôm lấy, Sở Nguyệt Xuất hoảng sợ, còn chưa lấy lại tinh thần liền bị Ngôn Du kéo ngã xuống giường, sau đó cái người ngơ ngác kia rất nhanh nghiêng người lật đến trên người mình.

"Em làm cái gì vậy?" Sở Nguyệt Xuất cảnh giác nhìn nàng, một tay đặt trên bả vai của nàng, tay kia để lên đầu nàng, Ngôn Du sốt ruột muốn cúi đầu xuống, nhưng làm gì tay Sở Nguyệt Xuất cũng không hề buông lỏng, không khỏi gấp đến độ ô ô kêu lên vài tiếng, "Lần trước... Lần trước còn chưa làm xong..."

Đối với lời của nàng tự nhiên không hiểu đầu ra đầu, Sở Nguyệt Xuất nhủ mày, "Cái gì chưa làm xong?"

"Chính là... Chính là lần trước... Lần trước mộng..." Ngôn Du bĩu môi, cố gắng giỡn đùa muốn cúi đầu đi hôn Sở Nguyệt Xuất. Sở Nguyệt Xuất thấy nàng không có biện pháp, thờ dài buông lỏng tay, Ngôn Du lập tức ôm lấy nàng mà hôn môi, sau một trận kích hôn mới thờ gấp nói, "Lần này... Lần này cần làm xong mới được tình nha..."

"..." Cái này... rốt cuộc Sở Nguyệt Xuất cũng minh bạch rồi, liếc mắt, đưa tay vặn chặt lỗ tai Ngôn Du, "Không được làm ầu!"

"Ồ... Thật vất vả mới có thể mơ thấy..." Cái lỗ tai bị vặn chặt, Ngôn Du vẫn không chịu thành thật, môi tiến đến cổ Sở Nguyệt Xuất nhẹ cắn rồi liên tục liếm láp, Sở Nguyệt Xuất bị nàng liếm cả người rơi vào vô lực, hai tay chống đỡ Ngôn Du lại đẩy không thoát, thẳng đến tay Ngôn Du bắt đầu không thành thật hướng trong quần áo nàng chui vào, lúc này Sở Nguyệt Xuất mới hồi phục lại tinh thần, trên tay dùng lực đem nàng đẩy ra, áp đến trên người nàng, "Đồ đần, ai nói em đang nằm mơ!"

Cho dù đã đè người ở phía dưới, Ngôn Du vẫn tiếp tục không thành thật, ôm lấy Sở Nguyệt Xuất lại muốn hôn, Sở Nguyệt Xuất hoàn toàn bất đắc dĩ, nắm cái mũi Ngôn Du, "Đồ ngốc, mờ mắt ra!"

Đang nhắm mắt nghe thấy thế thì rất ngoan ngoãn mở ra, nhìn người phía dưới hồi lâu, "Không phải nằm mộng?"

"Không phải nằm mộng." Cùng người cố chấp lại đơn thuần cố gắng thảo luận vấn đề như vậy, Sở Nguyệt Xuất bỗng nhiên có chút nói không rõ bản tâm

"Không nằm mộng làm sao chị sẽ ở trên giường của em?" Ngôn Du lộ ra vẻ mặt thành thật nghiêm trang, "Không phải mộng xuân đi?"

Nhìn thẳng Ngôn Du hồi lâu, vốn cũng bởi vì cuộc sống Ngôn Du "loạn thất bát tao" mà buồn bực, người nào đó giờ phút này triệt để "thẹn quá hoá giận", từ trên người nàng xoay người bước xuống, ôm ngực, thanh âm lạnh lùng, "Em có dậy hay không?"

"Ngô?" Ngôn Du không rõ vì sao Sở lão sư trong mộng của mình lại dữ như vậy, xoa mắt ngồi dậy, bĩu môi, "Chẳng lẽ mộng này không phải mộng xuân sao?"

"..." Mập máy môi, Sở Nguyệt Xuất áp chế tức giận, một lúc lâu mới nói, "Rời giường, đánh răng rửa mặt, ăn xong, chị có lời muốn nói với em."

Lặng lặng nhìn Sở Nguyệt Xuất bỏ lại câu kia xong trực tiếp rời đi phòng ngủ, Ngôn Du gãi đầu, vẻ mặt buồn bực.

Mộng ngày hôm nay thật kỳ quái nha... Trước kia Sở lão sư trong mộng đều thật ôn nhu...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 101

Cho dù ở trong mộng, Ngôn Du vẫn thực nghe lời Sở Nguyệt Xuất, ngoan ngoãn đứng lên vào phòng tắm rửa mặt, rồi vào phòng khách liền phát hiện phòng khách trở nên không giống như lúc trước, lại nói từ trước bàn cơm đều là cái bàn không thi hiện tại đã xuất hiện vài đĩa đồ ăn.

Chóp chóp mắt, lại dụi dụi mắt, Ngôn Du nhìn Sở Nguyệt Xuất từ phòng bếp lý bụng hai chén cơm ra tới, đột nhiên cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ.

Coi như không phải mộng xuân, chỉ cần có thể chứng kiến Sở lão sư, cũng tốt.

"Ngốc đứng đó làm cái gì, qua đây dùng cơm." Đem canh cũng bụng sau khi đi ra, Sở Nguyệt Xuất ngẩng đầu bắt gặp Ngôn Du đứng ở đó ngơ ngác nhìn chính mình, tức giận nói, "Nhanh lên, luôn ăn mì tôm không tốt."

"Nha..." Nhức đầu, Ngôn Du nghe lời đi qua, chiếu theo ý tứ của Sở Nguyệt Xuất ngồi xuống, ngira đầu xem người còn đang đứng, con người đen bóng lấp lánh.

Bị nàng xem vừa tức giận lại vừa buồn cười, Sở Nguyệt Xuất đem đĩa phóng tới trước mặt nàng, "Nhanh ăn đi đồ ngốc."

Gật gật đầu, một tay bụng lên bát cơm một tay cầm đôi đũa, Ngôn Du hướng miệng lừa một hơi cơm, một bên Sở Nguyệt Xuất đã muốn ngồi xuống không khỏi lắc đầu, gấp thức ăn phóng tới trong bát, Ngôn Du lập tức đem kia đồ ăn cũng bái đến trong miệng, tiêu ánh mắt híp lại.

Trong mộng đồ ăn cũng ăn thật ngon đâu... Cùng hương vị trước kia Sở lão sư làm y như một.

Sở Nguyệt Xuất tự nhiên là không biết tên ngốc bên cạnh còn lầm nghĩ mình đang nằm mơ, nhìn thấy khuôn mặt xem ra trắng nõn lại có vẻ thập phần gầy gộc, có chút đau lòng không ngừng gấp thức ăn phóng tới trong bát Ngôn Du.

Từ đầu tới đuôi luôn luôn ăn cơm, vô luận Sờ Nguyệt Xuất gấp bao nhiêu đồ ăn đến trong bát đều sẽ thành thật xử lý trước tiên, thẳng đến cuối cùng thật sự chống đỡ không nổi, lúc này mới ngẩng đầu, chứng kiến bát cơm trước mặt Sờ Nguyệt Xuất vẫn như cũ chưa động qua, cong lên miệng.

"No rồi?" Thấy thần sắc đó của nàng, Sờ Nguyệt Xuất lòng dạ biết rõ rút khăn tay giúp nàng lau miệng, ánh mắt dịu dàng, "Ngồi trong chốc lát, còn mệt thì tiếp tục đi vào ngủ."

Lắc đầu, Ngôn Du cầm lấy đĩa gấp khối thịt đưa đến Sờ Nguyệt Xuất bên miệng, vẻ mặt thành thật, "A ——"

Mềm nhẹ cười, theo ý Ngôn Du há mồm ăn khối thịt kia, Ngôn Du nhếch nhếch miệng, lại gấp đồ ăn hướng Sờ Nguyệt Xuất nơi đó đưa tới, thẳng đến cuối cùng Sờ Nguyệt Xuất nhướn mi ngăn cấm động tác của nàng mới thôi, "Như thế nào đều gấp thịt?"

"Bởi vì chị gầy." Ngôn Du trả lời chuyện đương nhiên, tiếp theo nhắm lại mi, vẻ mặt mê hoặc, "Trong mộng Sờ lão sư so với trước kia nhìn qua thật gầy quá nha..."

"..." Sờ Nguyệt Xuất vì lảng vài giây, sau khi hiểu được đành lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cần như thế nào nhường tên ngọc trước mặt này biết đây quả thật không phải là mộng cảnh?

Đề đĩa xuống, đưa tay xoa lên mi hơi nhú lại của Sờ Nguyệt Xuất, Ngôn Du có chút đau lòng, "Không cần nhú mày..."

"Ấn." Sờ Nguyệt Xuất nhẹ nhàng lên tiếng, lại không biết của mình lông mi như trước súc cùng một chỗ.

"Ngô, em biết chị thực tức giận..." Ngôn Du gục đầu xuống, tay cũng đi theo rũ xuống, "Nếu không phải em, Bạch đồng học sẽ không chết..."

Cái mũi ề ảm nhường Ngôn Du nâng tay xoa nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm thành một đoàn, "Chính là em còn rất nhớ chị a... Chính là lại không thể nhìn thấy chị... Em biết chị thực tức giận..."

Thở dài một tiếng, Sờ Nguyệt Xuất đứng lên, đem người ngồi trên ghế vẫn còn cúi đầu hối hận kéo vào trong lòng, "Em đang ở đây nói bậy bạ gì đó hả..."

Ngôn Tinh không có khả năng không nói cho Ngôn Du biết nguyên do thực sự Bạch Hiểu An chết là gì, thế nhưng người này như trước vẫn tự trách chính mình... Là bởi vì rất thiện lương, hơn nữa... mình thái độ khi đó đối đãi với em ấy, khiến em ấy bất an đến hiện tại đi.

"Em không dám gặp chị... Em sợ chị nói lời chia tay..." Bị nhẹ nhàng ôm, Ngôn Du đưa tay trụ trên eo Sờ Nguyệt Xuất, "Sau đó chị liền từ chức rồi biến mất..."

Đem mặt vùi vào trong lòng Sờ Nguyệt Xuất, Ngôn Du thanh âm có chút nghẹn ngào, "Cho nên... Năm mơ có thể nhìn thấy chị cũng tốt lắm rồi..."

"Chị từ chức biến mất, với em từ chức biến mất, không phải giống nhau sao?" Sờ Nguyệt Xuất thối lui từng bước ngồi xuống, "Hoặc là nói, điều em muốn chính là em không cần cùng chị ở chung một chỗ?"

"Mới không phải!" Lập tức ra tiếng phản bác, Ngôn Du hút hút cái mũi, "Mới không phải đâu..."

"Đó là tại vì sao chứ? Vì sao cái gì cũng không nói liền đi? Vì sao bỗng nhiên liền tiêu thất? Vì cái gì... em..." Cảm giác chính mình kích động, Sờ Nguyệt Xuất cắn môi dưới cố gắng làm cho mình tĩnh táo lại, lại phát hiện không có biện pháp nào.

"Em... em sợ chị nói chị không quan tâm em..." Ngôn Du thần tình bối rối, "Em vẫn luôn rất nhớ chị... Em... em..."

Lấp bắp giải thích, lại phát hiện không thể đem ý tưởng của chính mình ngay lúc đó giải thích rõ ràng, Ngôn Du lo lắng mở rộng miệng, hơn nửa ngày, bỗng nhiên một lần nữa gục đầu xuống, lại không có ý định giải thích, "Kỳ quái mộng... Mình hẳn là nên về phòng ngủ đi thôi..."

Nguyên bản cái loại bi thương - đau lòng - ủy khuất đủ thể loại đang bùng lên bởi vì câu nói này mà trở thành hư không, Sờ Nguyệt Xuất hít một hơi thật sâu, lại cố gắng nhường mình có thể bình tĩnh một ít, hừ, vẫn là vô dụng. Ngay sau đó, đưa tay trực tiếp vịn chặt lỗ tai nhỏ của Ngôn Du, trong thanh âm lộ ra lạnh như băng, "Em nói cái gì?"

Kỳ quái mộng?

Hừ, chẳng lẽ mộng xuân liền không kỳ quái sao?

"Ti~..." Từ từ sau khi biết Sờ Nguyệt Xuất, trừ bỏ một cái tát kia, Ngôn Du vẫn là lần đầu tiên bị Sờ Nguyệt Xuất không lưu tình đối đãi như thế, đau đến miệng hút một hơi lạnh, ô ô kêu ra tiếng, "Ồ... Đau quá..."

"Biết đau?" Vừa nghe nàng kêu liền không đành lòng, Sờ Nguyệt Xuất nói lỏng tay, "Còn cảm thấy được đây là mộng sao?"

"Ngô..." Nghiêm túc nhìn nàng, lại qua hồi lâu, Ngôn Du đứng lý hợp tình nói, "Ấn!"

"Em..." Sờ Nguyệt Xuất hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Sở lão sư mới sẽ không nhéo tai người ta!" Biết mệnh, Ngôn Du xoa lỗ tai đã đỏ bừng lên, "Hơn nữa còn đau tới vậy!"

"Đồ đàn!" Sở Nguyệt Xuất quả thực cũng bị giận ngất, quả nhiên cùng người cổ chấp lại thiếu cân não nói chuyện thực mất sức, trực tiếp một cái tát vỗ trên đầu Ngôn Du, đứng lên, "Vậy em tiếp tục chuyện ngủ của em đi, tôi về nước."

"Không cần!" Lập tức đứng lên từ phía sau ôm lấy Sở Nguyệt Xuất làm bộ muốn đi, Ngôn Du tay ôm chặt chẽ, "Không cần... Giấc mơ nói... Không thể đi..."

"Đúng vậy sao?" Bực bội tới cực điểm, Sở Nguyệt Xuất chợt nở nụ cười, đưa tay giữ chặt vòng tay tại bên hông của mình, một đường mang theo Ngôn Du vào phòng ngủ, không đợi Ngôn Du kịp phản ứng liền đem nàng đặt ở trên giường, "Nếu là mộng, vậy làm chuyện cùng bình thường không đồng dạng làm đi."

Bị áp đến trên giường, Ngôn Du khó tin nhìn Sở Nguyệt Xuất, không hiểu sao cảm thấy một trận bất an.

Đem sợi tóc rũ xuống trên vai đẩy ra phía sau, Sở Nguyệt Xuất giờ lên một nét cười thoáng hiện dụ dỗ, thấp người, môi ở trên môi Ngôn Du như có như không vuốt ve, trong thanh âm lộ ra dễ thương, "Tiểu Du..."

"Ân... Ân?" Bởi vì động tác của Sở Nguyệt Xuất mà sắc mặt một mảnh ửng đỏ, Ngôn Du ngơ ngác nhìn Sở Nguyệt Xuất, rất chậm chạp đáp lại.

"Em rất thường xuyên làm mộng xuân sao? Ân?" Một lần nữa ngồi thẳng lên, tay phải nhẹ vỗ về hai má Ngôn Du, ngón trỏ xoa lên cánh môi, ở trước mặt người nọ nhẹ nhàng ma sát, Sở Nguyệt Xuất vốn chỉ là muốn dọa Ngôn Du, thế nhưng lúc này cảm thấy toàn thân một trận lửa nóng.

Về mặt mờ mịt nhìn Sở Nguyệt Xuất, cánh môi bởi vì động tác của nàng một trận tê ngứa, Ngôn Du giật giật môi, lại giật giật thân mình, có chút gian nan nói, "Không..."

"Vậy em vừa rồi nói lần trước như thế nào làm một nửa..." Vừa nghĩ tới Ngôn Du lại có thể "mặt không đỏ tim không nhảy" nói ra cái loại lời này, Sở Nguyệt Xuất tích tụ một trận tức giận, giờ phút này lại tưởng tượng, nếu Ngôn Du thật sự làm mộng xuân, mà cái kia Emma lại có thể tùy ý xuất nhập phòng Ngôn Du...

Trong khoảng thời gian ngắn chợt cảm thấy một mảnh tâm lý chiến giận dữ, Sở Nguyệt Xuất ánh mắt lại lạnh đi một ít.

"Liên... Liên lần trước..." Ngôn Du có chút bận tâm khi mình nói chuyện sẽ cắn lên ngón tay Sở Nguyệt Xuất, đầu hướng bên cạnh lệch qua, Sở Nguyệt Xuất nhưng vẫn không buông tha nàng, cũng đi theo động tác của nàng tiếp tục nhẹ vỗ. Mà giờ khắc này, Ngôn Du đã cảm thấy được miệng đắng lưỡi khô, nhìn không được thân ra lưỡi liếm liếm môi, lại liếm tới ngón tay Sở Nguyệt Xuất, nhường người nọ vẫn còn tức giận có chút ngáy ngán cả người.

Bất quá người chủ động liếm lấy ngón tay lại một chút tự giác đều không có, mặt đỏ lên giải thích, "Liên một lần... Chính là liên một nửa..."

Đang nói chuyện, còn quyết quyết miệng, "Mới cởi áo sơ mi của chị... Đã bị đánh thức..."

Cho nên, Emma là kẻ đáng ghét nhất!

A, sẽ không phải lần này làm mộng lại chỉ làm một nửa, liên lại sẽ bị Emma đánh thức đi?

Nghĩ tới đây, Ngôn Du bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, Sở Nguyệt Xuất bởi vì động tác của nàng cũng ngồi qua một bên, có chút nghi hoặc nhìn thấy nàng trần trụi chân nhảy xuống giường chạy ra, lại rất nhanh một lần nữa chạy về đóng cửa phòng ngủ, còn theo lệ khóa cửa lại.

"Em làm cái gì?" Một lần nữa bò lại lên giường, người nọ cứ nhiên còn theo bên cạnh bàn tìm tai nghe đeo lên, Sở Nguyệt Xuất lại càng không hiểu.

"Như vậy tự cũng không bị đánh thức!" Ngôn Du về mặt đắc ý, ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, đầu mang theo tai nghe khiến nàng giờ phút này càng lộ ra vẻ ngu dốt. (*Editor : Cạn lời =))))*)

Sở Nguyệt Xuất ngây dại, sau một lúc lâu, giận dữ biến mất cũng bèn ôm lấy Ngôn Du, "Chị làm sao lại... yêu em, cái tên ngu ngốc này đây..."

Ngôn Du cười đến ánh mắt đều híp lại, miệng tiến đến trên mặt Sở Nguyệt Xuất loạn hôn, tay cũng bắt đầu bứt ra y phục trên người nàng, "Lần này, không muốn tỉnh được không?"

"Hào." Mặc cho nàng ở trên người mình càn rỡ, còn phối hợp với nàng cởi ra y phục trên người mình, Sở Nguyệt Xuất ôm Ngôn Du vẫn đang đeo tai nghe, muốn đem lực chú ý vùi đầu vào chuyện đã lâu không có làm này, lại nhìn không được cười thành tiếng.

Rõ ràng phải làm chuyện của người trưởng thành... Chính là, làm sao cũng thấy cảnh Ngôn Du đeo tai nghe điện thoại như vậy, đều chỉ có thể nghĩ đến cục cứng anten, làm sao mời nàng nghiêm túc làm yêu được chứ.

Thật sự là chịu không nổi đồ ngốc này.

Nâng tay tháo đi tai nghe trên đầu Ngôn Du, người nọ nghiêm túc cởi đi quần của mình tựa hồ cũng không hề quan tâm, Sở Nguyệt Xuất sùng nịch cười cười, tay hoàn lên lưng Ngôn Du.

## Chương 102

“Sở Giản Hề, hôm nay là thứ bảy a, chị sẽ không phải lại trực ban đi?” Sáng sớm rời giường, đầu tiên cảm giác người bên cạnh muốn đứng dậy, Sở Lục Y lập tức ôm lấy nàng, rất là không tình nguyện nói, “Chị không phải đội trưởng sao...”

Sở Giản Hề sợ run vài giây, một lần nữa nằm xuống, “Àn, chị không đi, kỳ thật cũng không phải phiên chị trực ban.”

Chẳng qua là bởi vì nàng là đội phó, hơn nữa thứ bảy lại không có việc gì, cho nên luôn thói quen đi xem sao.

“Hừ, vậy chị còn đi!” Sở Lục Y xoay người úp sấp trên người nàng, tức giận đưa tay bóp chặt mặt của nàng, “Phá hư đầu gối!”

“Tiểu... Tiểu Y...” Sở Giản Hề sắc mặt hơi hơi nóng lên, thân mình từ chối, có chút không dám nhìn thẳng nàng.

Trong con người một tia gió hoạt thoáng lướt qua, Sở Lục Y phủ xuống, ra vẻ khó hiểu, “Sở Giản Hề, mặt chị thật nóng, phát sốt sao?”

Đang nói chuyện, còn cúi đầu dùng cái trán chạm cái trán Sở Giản Hề.

“Không... Không có...” Sở Lục Y đặt ở trên người nàng, một bàn tay tựa hồ còn có vẻ như vô tình lại hữu ý đặt lên một bên đầy đặn của nàng vốn còn chưa mặc áo trong, Sở Giản Hề càng phát ra cảm giác tim đập rộn lên, lắp bắp nói, “Tiểu... Tiểu Y, em trước tiên... Xuống dưới...”

“Àn?” Trên tay mềm mại xúc cảm như sờ Sở Lục Y nhìn không được néo hai cái, trên mặt nhưng vẫn duy trì bộ dáng mê hoặc, “Chị thật sự không có chuyện gì sao?”

“Không...” Tê dại cảm từ cao ngất truyền tới toàn thân, Sở Giản Hề có chút gian nan nói, “Em trước tiên xuống dưới...”

“Được rồi.” Sở Lục Y nhìn thấy Sở Giản Hề cả khuôn mặt đỏ bừng, lộ ra tươi cười đáng yêu, “Sở Giản Hề, chị thật đáng yêu a.”

“Tiểu Y...” Rõ ràng đáp ứng mình lại không có bất kỳ động tĩnh gì, Sở Giản Hề không thể tin được rồi lại xấu hổ, giận dữ rồi khó nhịn, cắn môi nhìn mọi người, chống lại ánh mắt sáng quắc, sừng sốt, chuyển đầu không dám suy nghĩ sâu xa.

“Hào.” Lúc này thật sự từ trên người Sở Giản Hề đi xuống, Sở Lục Y nằm ở bên cạnh Sở Giản Hề, tay vẫn đặt trên eo của nàng, đem đầu chôn ở hõm vai nàng, “Sở Giản Hề, hôm nay đi chơi với tôi đi.”

“Àn... Àn.”

“Hi hi, chỉ biết chị đối với tôi tốt nhất mà.” Sở Lục Y ngẩng đầu hôn một hơi lên người đã muốn mặt đỏ bừng, tại khuôn mặt trở nên càng ngày càng đỏ hơn mới đứng dậy xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt, chỉ chừa lại Sở Giản Hề một mình ngơ ngác nằm ở trên giường, để tay bên ngực trái nơi chứa trái tim, về mặt mê man luống cuống.

.....

Bờ biển đối diện tại thời khắc này là đêm dài yên tĩnh, phòng Ngôn Du dựa theo ngày thường vốn nên là một mảnh hắc ám, hôm nay quả thật bị một mảnh đèn mờ nhạt lại tối bao phủ, từ bên ngoài xem vào có vẻ phá lệ ảm áp. “Tiểu Du, ngừng... Dừng một chút...” Sở Nguyệt Xuất cũng không biết Ngôn Du từ lúc nào bắt đầu lại có thể lực tốt như vậy, rõ ràng đã muốn đến hai lần, lại có thể không có bất kỳ tạm dừng nào, tiếp tục lần thứ ba.

Đem đầu chôn giữa hai chân trắng nõn thon dài, Ngôn Du mềm mại đầu lưỡi không ngừng mà liếm lấy nơi nào đó vốn không ngừng lộ ra hương thơm ngọt ngào hơi thở, thanh âm hàm hàm hồ hồ, bởi vì miệng tràn đầy ngọt nị chất lỏng, “Không cần... Em muốn làm đến khi tỉnh lại...”

Vừa nghe lời này, Sở Nguyệt Xuất liền có loại cảm giác sắp ngất đi, chính là theo tu nhân địa phương không ngừng truyền đến cảm giác mau tới, lại làm cho nàng có thể rõ ràng nhận thấy mỗi một động tác của Ngôn Du không ngừng làm ra. Tự như khi mềm mại đầu lưỡi không thành thật thăm dò vào thông đạo hạn hẹp, rồi nhịp điệu ra vào thế nào đều có thể hình dung hết thấy, giờ phút này kết nhanh cảm lấy sàng đan, xấu hổ cùng giận dữ muốn chết.

Làm đến lúc tỉnh lại... Kia... Kia là lúc nào?

Rõ ràng cũng không phải là mộng a, nàng làm sao lại chọn yêu kẻ ngốc như vậy chứ.

Đem sênh sếch chất lỏng này nuốt vào, Ngôn Du từ chỗ thần bí hoa viên hướng lên trên liếm thẳng đến trên bụng, người đã muốn bởi vì động tác liếm láp của nàng trước đó mà mau đạt tới đỉnh có chút bất an xoay vận thân mình, “Tiểu Du... em...”

Lời còn chưa dứt, một ngón tay xinh đẹp còn lộ ra khớp xương liền dò xét đi vào, tốc độ rất nhanh ra vào, cắt đứt Sở Nguyệt Xuất lời nói, làm nàng

ngâm khê thành tiếng

“Ách... Ân... Nha... Chậm... Chậm một chút...” Trong ngày thường luôn cảm thấy tu nhân lời nói cùng với thanh âm không ngừng mà theo miệng tràn ra, Sở Nguyệt Xuất hai mắt dần dần mê man, ngửa đầu từ từ nhắm lại hai mắt, thanh âm có vẻ dị thường mê người, “Tiểu... Tiểu Du... Chậm một chút...”

“Không cần...” Hô lên sung phấn lập mót hút vài hơi, Ngôn Du tại nơi tuyết trắng đầy đặn lưu hạ lần lượt dấu vết, trên tay động tác không chỉ không có đôi chậm, ngược lại càng lúc càng nhanh, thậm chí tiếng nước phát ra khi vươn ngón tay cùng thân mình chạm vào nhau làm cho lý trí Sở Nguyệt Xuất đi nhiên sắp mất đi một lần nữa đã trở lại trong đầu, “Không cần... Không cần phát ra cái loại thanh âm này...”

Phía trước... Phía trước chưa từng có nhanh như vậy... Cũng không có cái loại này tu nhân thanh âm..

Lại thêm ngón tay đi vào, tiếng nước bởi vì dồn dập động tác càng lúc càng lớn, Sở Nguyệt Xuất nhất thời thất thanh kêu lên, “Tiểu Du...”

Trước kia... Trước kia cũng không có nhiều như vậy...

“Thật lãng phí...” Đang ở chỗ chiếc cổ trắng nõn của Sở Nguyệt Xuất lưu lại hồng ngân, Ngôn Du bỗng nhiên nhắm lại mi, nâng lên đầu, nghiêng qua một bên nghĩ chốc lát, nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất đã muốn nhắm mắt lại, nhìn không được lại nhích qua đi hôn lên môi của nàng, động tác trên tay lại một lần nữa nhanh hơn, thẳng đến cảm giác được « đường lát gạch » không ngừng co rút lại, lúc này mới rất nhanh di động xuống dưới thân mình người nọ một lần nữa liếm láp.”Em.. Ách...” Bởi vì động tác của nàng lại một lần nữa đem thân người mình đẩy tới một đỉnh cao khác, Sở Nguyệt Xuất thở phì phò giữa thân mình, không muốn làm cho bản thân tiếp tục bị tra tấn như vậy nữa. Tay Ngôn Du cuống quýt ôm chặt chân của nàng, đem đầu chôn được càng sâu, động tác liếm láp cũng càng ngày càng phát ra dùng sức, thẳng đến tay Sở Nguyệt Xuất chợt đề lấy đầu của nàng, mà chất lỏng không ngừng theo chỗ kia tràn ra, Ngôn Du lúc này mới buông lỏng tay, vẻ mặt vui vẻ tiếp lấy chất lỏng nuốt xuống, lại lần nữa leo đi lên ôm lấy Sở Nguyệt Xuất.

Vô lực nằm ở trên giường, Sở Nguyệt đảm nhiệm Ngôn Du ôm lấy chính mình, miễn cưỡng tron mắt nhìn nàng một cái, thanh âm mềm yếu, “Em.. Đồ ngốc...”

Chóp chóp mắt, nhìn thấy nữ nhân bị chính mình làm cho mệt mỏi đến nỗi ngay cả tron mắt đều có vẻ thập phần gian nan, Ngôn Du vội vàng đem nàng ôm chặt, đầu còn tại bà vai người ta cọ xát, thanh âm áy náy, “Thực xin lỗi...”

Nàng chỉ là sợ hãi, nếu không chạy nhanh đi làm, lại bị đánh thức thì làm sao bây giờ?

Trong hiện thực không thể tái kiến Sở lão sư, đừng nói chi đến đối với nàng làm ra chuyện như vậy, cho nên, mình chỉ có thể nắm bắt cơ hội ở trong mộng mà thôi.

“Em còn cảm thấy đây là mộng sao?” Bị ôm vào ngực, Sở Nguyệt Xuất đã muốn sắp ngủ rồi, ngay tại lúc kiệt sức nửa ngủ nửa tỉnh, trong đầu bỗng nhiên một cái ý niệm hiện lên, liền dùng thanh âm suy yếu hỏi.

“Em...” Ngôn Du cúi đầu xem nàng, ánh mắt có vẻ dị thường mê hoặc.

Chẳng lẽ... Không phải là mộng?

Có thể... Chính là... Không phải là mộng... Sở lão sư tại sao lại ở chỗ này?

Há miệng thờ dốc, đang muốn nói chuyện, mới phát hiện Sở Nguyệt Xuất nói xong câu nói kia đã muốn lao vào trong lòng ngực của mình ngủ mất, Ngôn Du như trước thần tình đầy nghi hoặc, chỉ là vừa mới làm một ít lần gây sức ép, cũng hiểu được mệt nhọc, liền cũng đi ngủ theo.

.....

“Thật kỳ quái, tỷ cũng không hề gọi điện thoại về...” Cùng tay trong tay với Sở Lục Y ở khu vui chơi, Sở Giản Hề cầm ly kem vừa mới xếp hàng mua được đưa cho Sở Lục Y, khó hiểu tự hỏi.

Liếc mắt, người này cho dù cùng mình đi chơi vẫn như trước không quên nhắc tỷ tỷ, Sở Lục Y có chút bất mãn, dứt khoát cứ thế đi thẳng tới trước.

“Ồi chào, Tiểu Y...” Hai ba bước đuổi kịp, Sở Giản Hề có chút vô tội hỏi, “Sao tự nhiên đi nhanh quá vậy...”

“Chị thích tỷ phải không?” Sở Lục Y bỗng nhiên thu hồi cước bộ, cầm ly kem trong tay do dưới ánh mặt trời mà hơi chút bị tan chảy, thật giống như ly kem đang rơi lệ vậy.

“A?” Như thế nào bỗng nhiên nói đến cái này? Sở Giản Hề khó hiểu nhìn Sở Lục Y, bắt gấp ly kem trong tay nàng có chút chảy xuống, vội vàng nói, “Tiểu Y, chảy...”

Sở Lục Y trừng mắt liếc nàng một cái, mấp máy môi, kéo qua tay Sở Giản Hề, trực tiếp nhét ly kem vào tay nàng lạnh nhạt nói, “Chính chị ăn luôn đi.”

Lập tức vốn đại hảo tâm tình bỗng nhiên bị phá hư hết.

Sở Giản Hề tên ngu ngốc này, tên đầu gỗ này, tỷ tỷ vì cái gì không có liên hệ, đương nhiên là bởi vì cùng Ngôn Du chung một chỗ rồi.

Hơn nữa lại có lịch múi giờ, có thể liên hệ chỉ có buổi sáng tám giờ đến tầm mười giờ, cùng với buổi tối tám giờ đến mười giờ mà thôi, vô luận là thời gian



nào, người ta tình lữ ' cừu biệt gặp lại' đương nhiên sẽ không có tâm tư đi lo người khác đi.

Lại đuổi kịp cước bộ Sở Lục Y, Sở Giản Hề vẫn không hiểu được vì sao nàng sẽ bỗng nhiên tức giận, chính là trong đầu hiện lên câu mà Sở Lục Y vừa mới hỏi, cước bộ liền chậm lại.

“Chị thích tỷ phải không?”

Chẳng lẽ... Tiểu Y ghen tị?

Sở Giản Hề lẳng lẳng nhìn thân ảnh Sở Lục Y tức giận hướng phía trước tới, trong lúc nhất thời sa vào bối rối.

.....

Khi Ngôn Du tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất vẫn như trước ghé vào trong ngực nàng ngủ say, tay còn đặt lên eo của nàng.

Ôm ấp ấm áp nhường Ngôn Du lúc này rốt cục cũng giật mình.

Nguyên lai... Thật không phải là mộng?

Chính là, Sở lão sư vì sao lại ở trong này? Hơn nữa, lại còn cùng mình...

Là tha thứ cho mình sao?

Ngây ngốc nhìn Sở Nguyệt Xuất ngủ say, tay Ngôn Du run rẩy xoa lên dung nhan bởi vì ngủ say mà có vẻ điềm tĩnh dị thường, nước mắt bất giác chảy xuống.

Còn tưởng rằng, đời này chỉ có thể ở trong mộng nhìn thấy Sở lão sư mà thôi.

Bởi vì động tác của Ngôn Du, cùng với nước mắt nhỏ đến trên mặt của mình mà dần dần tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất lông mi nhẹ nhàng động vài cái, mở mắt ra, chứng kiến thân tình người nọ tràn đầy nước mắt lại vẫn duy trì vẻ mặt khiếp sợ, thờ dãi một tiếng, nâng tay giúp nàng xoa xoa lệ, “Đồ ngốc, sao vừa tỉnh dậy lại khóc...”

“Em... em...” Thanh âm run rẩy cực kỳ, lời nói toàn bộ ngạnh ở trong cổ họng nói không nên lời. Ngôn Du hút hút cái mũi, “Em tưởng mộng...”

“Chị rõ ràng đã nói cho em không phải là mộng mà...” Sùng nịch cười cười, khóe môi cong lên thập phần ôn nhu, Sở Nguyệt Xuất đem nàng kéo đến trong lòng, một nụ hôn dừng ở khóe mắt, “Em ngốc chết đi được...”

Sau này, nhất định sẽ không tiếp tục để tên ngu ngốc này bất an như vậy nữa.

=====

Ed: Đây là cái chương trong đêm Noel giống bão ed đã ngồi edit. Mọi người đã hiểu vì sao tui khổ tâm tới giờ mới post truyện hơn???????????

P/s: Thật ra mới đi chơi đàn đúm về xong =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 103

Ed: Mình vừa nhận được hồi âm của bạn tqdang06, cảm ơn bạn đã nhắn gửi cho mình nha~ Edit mà hơn có ai bàn luận xôm tụ thì cũng hơi buồn á ^^

Thật ra thì mình cũng thuộc dạng đọc nhiều qt và các truyện rồi edit thôi, cũng không phải chuyên nghiệp gì cho cam nên gần đây hầu như mình giám bớt phần giải nghĩa các từ (trung đối có thể hình dung trong văn cảnh) để tiến độ edit được nhanh nhất có thể. Và lại cũng gần đây luôn, mình thấy nhu cầu đọc của mọi người đối với truyện ĐÃ HOÀN, với lời văn tương đối trôi chảy dễ hiểu đều được đánh giá cao và khiến người xem dễ thỏa mãn vì khỏi mất công chờ mòn mỏi cái kết thúc từng ngày => nên mình đang định đi theo hướng đó đây!

Bởi vì thuộc thể loại hiện đại nên nhiều nhất mình chỉ chuyển sang xưng hô Việt hóa và vài mẫu đối thoại cho gần gũi hơn bạn ơi! (Mặt khác bởi vài từ ở bản qt mình cũng không hiểu rõ, xóa thì sợ bỏ lỡ mà tự gán nghĩa thì sợ đi quá xa nên mình giữ nguyên luôn). Có lẽ do đó mà sẽ hơi vấp vấp và trở nên khó khăn đối với một số bạn đã quen văn phong thuần Việt hoặc mới bắt đầu đọc Bách hợp tiểu thuyết, thế cho nên chỉ có thể xin lỗi các bạn trước thôi nè.

Hmmm... Nay up sớm, chúc mọi người buổi tối vui vẻ ^^

\*\*\*

103, Chương thứ một trăm lẻ ba...

“Chị... Vì sao lại ở trong này?” Sau khi khóc cảm xúc cũng dần ổn định lại, Ngôn Du thực đáng yêu vò đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất, chu môi, “Em hảo ngu ngốc.”

Bị nàng chọc cười ra tiếng, Sở Nguyệt Xuất lại đem nàng kéo vào lòng, ôm chặt, “Đồ ngốc... chị là tới đem em mang về nhà nha.”

“Ngô...” Ngôn Du được nàng ôm trong lòng, có chút thỏa mãn cọ xát, từ từ nhắm hai mắt không nói gì.

“Ha ha, còn buồn ngủ thì tiếp tục ngủ đi.” Kéo mền che lại mình và Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất sùng nịch hôn nàng một hơi, bản thân cũng cảm thấy còn có chút mệt, liền ôm nàng một lần nữa nhắm mắt lại.

Ngôn Du kỳ thật cũng không quá buồn ngủ, chính là thấy hai mắt Sở Nguyệt Xuất nhắm nghiền liền không sao không quấy mặc cho nàng ôm mình, ánh mắt mở thật to nhìn Sở Nguyệt Xuất, chuyển cũng không thèm chuyển, thẳng đến chính mình dần dần cũng thấy mệt nhọc, lúc này mới đi ngủ.

.....

“Tĩnh...” Trong đại học đang là giai đoạn ôn tập cuối kỳ, Hạ Kiều Mộc nương đặt câu hỏi bài học mà lấy cớ, cả ngày chạy tới văn phòng Ngôn Tĩnh gây rối nàng.

Kỳ thật Ngôn Tĩnh vốn là không thích đợi trong phòng làm việc, đối với nàng mà nói, đi tới thành phố này chẳng qua chỉ là vì muốn chiếu cố tốt Ngôn Du mà thôi. Chính là từ lúc Ngôn Du đi Mĩ Quốc, nàng nhận thấy cứ chờ đợi ở nhà thật sự sẽ sinh ra một loại cảm giác không biết đang làm vì ai, lạc lõng vô cùng.

Có đôi khi một mình ‘tĩnh hạ tâm lai’ ngẫm nghĩ, nếu nàng cũng là đồng tính, nàng phải chăng cũng sẽ đối với Ngôn Du sản sinh ra cái loại cảm tình này, bằng không làm sao tham muốn giữ lấy Ngôn Du sẽ mạnh mẽ tới vậy, không đem nàng mang theo bên người liền thấy lo lắng. Chính là lại tưởng tượng tiếp, nếu quả thật đúng như có cảm tình như thế với Ngôn Du, vì cái gì nàng có thể không hề khúc mắc nói ra Ngôn Du đang ở Mĩ Quốc đây?

Cho nên nói, xét đến cùng nàng đối với Ngôn Du cảm tình vẫn chỉ là tình tỷ muội đi, chẳng qua là... bởi vì các nàng từ nhỏ đến lớn đều ở chung với nhau mới có thể để Hạ Kiều Mộc cảm thấy quý dị tới vậy.

Ngồi ở trong phòng làm việc xem sách sẽ ngăn người, tính toán thời gian nghỉ tới hẳn Sở Nguyệt đã đi tới Mĩ được hai ngày, Ngôn Du lại một cuộc gọi cũng không đánh tới, Ngôn Du thật hết chỗ nói rồi.

Muội muội của nàng quả thật là có Sở Nguyệt Xuất liền dễ dàng quên mất nàng mà.

Nhưng mà lại có thể thế nào đây? Nàng chính là cam tâm tình nguyện muốn sùng ái cô muội muội duy nhất này, không muốn có bất cứ chuyện gì xúc phạm tới nàng.

“Tĩnh...” Hạ Kiều Mộc đóng cửa lại, lại hô Ngôn Tĩnh một tiếng, lúc này mới khiến Ngôn Tĩnh đang nghĩ tới Ngôn Du lấy lại tinh thần, gấp nàng không khỏi thở dài, “Em lại có vấn đề gì muốn hỏi tôi?”

“Hắc hắc, chính là chỗ này nè.” Hỏi vấn đề này nọ đương nhiên vẫn là lấy cớ, chẳng qua luôn cần phải chuẩn bị trước mới được. Hạ Kiều Mộc cười híp mắt đem sách bài tập phóng tới Ngôn Tĩnh, ngón tay xinh đẹp chỉ vào một đề mục trong một trang, “Cái này...”

Lại thở dài một tiếng, Ngôn Tĩnh cầm qua sách bài tập quét vài lần đề mục, liền thực nghiêm túc giảng giải. Hạ Kiều Mộc kéo qua ghế dựa ngồi bên cạnh nàng, bày một bộ hình như nghe không được rõ ràng lắm, không ngừng đem đầu hướng Ngôn Tĩnh bên kia chuyển lại gần, thẳng đến cuối cùng, khi khoảng cách hai người đã muốn gần như thiếp hợp thì Hạ Kiều Mộc mới thỏa mãn, sau đó còn thật sự nghe giảng.

Đem vài đạo đề mục nói xong, Ngôn Tĩnh quay đầu, lời vừa muốn thốt ra bởi vì quay đầu mà lập tức ngừng lại, bởi vì môi của nàng đã trực tiếp lau qua bên má của Hạ Kiều Mộc.

Cách xa khỏi Hạ Kiều Mộc, Ngôn Tĩnh nhưn mị, “Còn có vấn đề gì sao?”

“Àn...” Nghiêng đầu nhìn nữ nhân rõ ràng trên mặt lộ ra ửng đỏ lại còn ra vẻ lạnh lùng, Hạ Kiều Mộc lộ ra một nụ cười xấu xa, “Hôn lại một chút nha?”

“Em...” Ngôn Tĩnh nhất thời nghẹn lời, trừng mắt liếc nàng, cầm lấy sách trên bàn, “Không có vấn đề gì nữa liền đi ra ngoài đi...”

Dừng một chút, mắt nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Hạ Kiều Mộc vẫn còn đang nhìn mình chăm chăm, lông mày đen chột tất, “Còn có, cuối kỳ không phải chỉ thi một môn, các môn khác hẳn là em cũng nên đi để ý nhiều hơn đi?”

Trong môn chuyên ngành mà nàng giảng dạy, nàng thực xác định Hạ Kiều Mộc có thể bắt được thành tích không sai, chính là các môn khác...

Đến lúc này, Ngôn Tĩnh mày nhíu lại càng chặt hơn, “Em nếu để các môn khác thi rớt, sau này cũng đừng đến phòng làm việc của tôi.”

“A?” Hạ Kiều Mộc lập tức ngây dại, tiếp theo lập tức đứng lên, tính toán muốn đi học các môn khác, chính là lại cảm thấy không cam lòng, nhân cầu xoay xoay, suy sụp hạ mặt, “Tình, nóng quá đi à, dự báo thời tiết nói 40 độ.””Ân.” Long mày nhử lại, Ngôn Tinh thanh âm thân nhiên, chờ Hạ Kiều Mộc nói tiếp.

“Bên ngoài nóng quá...” Hạ Kiều Mộc cúi đầu, một bộ ủy khuất, “Phòng học có điều hòa đều để làm phòng thi... Tự học chỉ có thể ở những phòng học bình thường...”

“Ân.” Mặt không chút thay đổi nhìn Hạ Kiều Mộc, Ngôn Tinh hơi hơi vuốt cằm, ý bảo nàng nói tiếp nữa xem

“Em cũng không được đến văn phòng của cô tự học...” Một đàn câu nói trước đó trên thực tế chẳng qua là để làm chần chệm cho câu này, Hạ Kiều Mộc sau khi nói xong liền tỏ ra đáng thương nhìn Ngôn Tinh, chờ câu trả lời của nàng.

Ngôn Tinh một tay cầm sách, một tay nâng cằm lên, đánh giá nàng trong chốc lát, “Em tới nơi này sẽ thật sự học bài chứ?”

“Sẽ!” Từ trong lời nói nghe ra có thể được thông qua, Hạ Kiều Mộc thực nhanh đáp. “Nếu em không thành thực, tụt ra ngoài.” Ngôn Tinh mở sách ra đọc, thanh âm mang theo trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Biết không?”

“Biết!” Lập tức dùng sức gật đầu, Hạ Kiều Mộc giống như bay ra khỏi văn phòng Ngôn Tinh, chạy tới phòng tự học thu thập xong sách của mình rồi chạy vội tới văn phòng Ngôn Tinh, tâm tình không ngừng bay lên.

Ngôn Tinh nhìn thấy thân ảnh kia vội vội vàng vàng giống như lo lắng mình sẽ đổi ý, nhất thời vắng lặng.

.....

“Tiểu Y, vì sao bỗng nhiên sinh khí đây?” Ở khu vui chơi trong chốc lát vốn nhờ vào Sở Lục Y đột như tức giận mà đã xong lộ trình buổi chiều. Trong tiệm nước giải khát, Sở Giản Hề nhìn thấy muội muội hầy còn nắm thìa, không ngừng đâm tới tập đá bào, xem nhẹ trong lòng rục rịch suy đoán, rất là khó hiểu hỏi.

“Hừ!” Sở Lục Y trừng mắt liếc nàng một cái, cúi đầu đào một khối lớn đá bào phóng tới trong miệng, lại nhướn mi, hiển nhiên là chịu không nổi khối đá lạnh trong miệng.

Sở Giản Hề lập tức đau lòng, “Tiểu Y, không muốn ăn liền không cần ăn.”

“Ai không ăn chứ!” Dem cả một miệng đầy đá nuốt xuống, Sở Lục Y quệt mồm, “Tôi không để ý chị, chị cũng đừng quản tôi!”

“Tiểu Y...” Sở Giản Hề thở dài, rút ra khăn tay xoa xoa khóe miệng Sở Lục Y, “Nhất định là chị lại chọc giận em sinh khí, em nói cho chị biết, chị sau này không chọc giận em nữa.”

Bởi vì động tác của nàng làm cho có chút sững sờ, Sở Lục Y thẳng tắp nhìn Sở Giản Hề, chột đứng lên, hướng bên ngoài tiệm chạy ra. Sở Giản Hề vội vàng từ trong túi móc tiền ra để trên bàn, cũng vội vội vàng vàng theo sát ra ngoài, sợ chạm một nhịp Sở Lục Y liền gặp nguy hiểm.

Giờ phút này đã là hơn năm giờ, khu trò chơi như trước vẫn thập phần náo nhiệt, Sở Lục Y đi vài bước, nhìn thấy bánh xe thật lớn cao chọc trời liền ngừng lại.

“Tiểu Y?” Đuổi tới bên người nàng, Sở Giản Hề dừng bước, có chút lo lắng, “Em mấy ngày nay cứ là lạ.”

Sở Lục Y xoay người nhìn thẳng nàng, mi cau chặt, trên mặt lộ đầy vẻ rồi rầm.

Nếu không nói rõ ra, tên đầu gối này có phải cả đời cũng sẽ còn không biết tình cảm của mình hay không. Chính là nếu như nói mình bạch ra rồi...

Hạ xuống mi mắt, Sở Lục Y lắc đầu, “Về nhà đi.”

“Tiểu Y?” Sở Giản Hề như trước không rõ, đang muốn tiếp tục hỏi, chợt thấy một nam sinh mặc áo somi quần bò, vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời xán lạn hướng các nàng chỗ này đi tới.

“Lục Y, bạn cũng tới nơi này chơi nữa hả?” Nam sinh tầm mắt dừng ở trên người Sở Giản Hề vài giây, trong mắt giống như hiện lên kinh diễm, rất nhanh lại đối với Sở Lục Y nói.

“Ân.” Tâm tình đang không tốt, Sở Lục Y chính là bình thân trả lời.

“Ha ha, mình cùng mấy đứa trong lớp từ buổi trưa đã đến đây chơi rồi, vừa định đi ăn cơm nè, cùng nhau đi nhé.” Nam sinh nhìn Sở Lục Y ánh mắt biểu hiện rất rõ ràng, ngay cả chậm chạp như Sở Giản Hề cũng có thể nhận ra mục đích thực sự, trong lòng không khỏi căng thẳng, chờ Sở Lục Y trả lời.

Liếc Sở Giản Hề một cái, Sở Lục Y trực tiếp cự tuyệt, “Không được, mình cùng tỷ tỷ của mình phải về nhà ăn cơm.”

“Nha, tỷ tỷ bạn a... Không có quan hệ, cùng nhau ăn cơm đi mà...” Nam sinh còn tại thịnh tình mời mọc, trong lòng Sở Giản Hề không hiểu sao lại nóng nảy, có xúc động muốn vỗ bàn.

“Tỷ của tôi đã làm tốt cơm rồi.” Sở Lục Y nhìn nam sinh, gần từng tiếng, “Tỷ của tôi cậu cũng biết đi?”

“Ặc...” Tuy rằng đã muốn tốt nghiệp trung học, chính là nghe Sở Lục Y nói như vậy, vẫn là theo bản năng nghĩ đến Sở lão sư ôn nhu lại nghiêm khắc, nam sinh xấu hổ gật đầu, “VẬY... mình không quấy rầy bạn... Lần sau cùng nhau ăn cơm nha?”

“Để xem sao đã.” Sở Lục Y kéo qua tay Sở Giản Hề, đối với nam sinh gật đầu lập tức rời đi, thẳng đến khi rời khu trò chơi lại đi thêm một đoạn, mới bỏ tay Sở Giản Hề ra, dừng lại, quay đầu nhìn Sở Giản Hề, ánh mắt bi thương làm cho Sở Giản Hề vừa khó chịu lại đau lòng.

“Sao... Làm sao vậy?” Bởi vì thái độ Sở Lục Y lúc này khiến trong lòng dễ chịu một chút, chưa từng nghĩ muội muội của mình sẽ bỗng nhiên như thế, Sở Giản Hề không khỏi ngây dại.

“Sở Giản Hề, chị nói chờ tôi thi lên đại học, vô luận tôi thích ai chị cũng đều giúp tôi theo đuổi tới cùng, có phải hay không?” Thái độ Sở Giản Hề vừa rồi có vẻ khá thờ ơ làm cho Sở Lục Y trái tim không khỏi băng giá mấy phần, giờ phút này bỗng nhiên có cảm giác như ‘vò đã mẻ lại sứt’.

Đứng ở ngã tư đường, bên cạnh là dòng người cùng xe cộ lui tới, Sở Giản Hề nhìn thấy Sở Lục Y gần trong gang tấc, diễn cảm lại dị thường đoạn tuyệt, lẳng lẳng gật đầu.

“Tốt lắm, tôi thích chị.” Sở Lục Y ở vào lúc nàng gật đầu liền không chút do dự nói.

.....

“Nguy rồi, từ lúc chị xuống phi cơ vẫn chưa gọi về nhà một cú điện thoại nào.” Mới lại ngủ thêm mấy giờ, hai người liền tỉnh lại, Sở Nguyệt Xuất có chút hỗn độn nhìn thời gian, nhất thời có chút chán nản.

Không biết trong nhà hai muội muội có thể lo lắng hay không đây.

Ngôn Du ôm nàng, đầu tính cùng hơn phân nửa thân mình như bạch tuyết dính vào trên người Sở Nguyệt Xuất, trong con ngươi đen bóng lộ ra đáng yêu, “Chị muốn rời giường sao? Tiếp tục một lát nữa thôi nha~~ “

Sở Nguyệt Xuất đang muốn gọi điện thoại nghe vậy không khỏi sững sờ, tiếp theo cười nhẹ chà xát cái mũi Ngôn Du, “Đồ lười, tiếp tục không gọi điện thoại trở về các nàng sẽ lo lắng cho chị.”

Chính là nàng không biết, lúc này muội muội của nàng cũng không lo lắng cho nàng, mà ngược lại là, nàng nên lo lắng cho hai muội muội mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 104

"A..." Sở Giản Hề rõ ràng bởi vì lời của Sở Lục Y nói mà ngây dại, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng, một lúc lâu, nhúc nhích đầu, lấp bắp, "Em... Chị... Chúng ta là tỷ muội..."

"Chị có thể thích tỷ tỷ vì cái gì tôi không thể thích chị!" Sở Lục Y vẻ mặt giận dữ, "Tôi quản chị, chị đuổi mau giúp tôi đuổi tới tay đi!"

"Tiểu Y..." Kinh hoàng tâm vào lúc này cũng đã khôi phục tốc độ bình thường, bởi vì những lời này của Sở Lục Y, Sở Giản Hề ngược lại không thèm nghĩ những chuyện khác nữa, đi đến bên người Sở Lục Y, buồn cười sờ sờ đầu của nàng, "Làm sao em lại ăn tỷ tỷ dấm chua được chứ, mới trước đây em liền cứ như vậy..."

"Ai với chị thảo luận vấn đề này!" Sở Lục Y vẫn một bộ tức giận bất bình như trước, hình như hận không thể cắn Sở Giản Hề một hơi vậy, "Tôi sẽ nói với chị một nửa vấn đề khác của tôi!"

"Được rồi, chị giúp em truy còn không được sao?" Ngột tự cho là lời Sở Lục Y nói chỉ là ngao kiêu tùy tiện nói mà thôi, tâm treo lên cũng bèn để xuống, xem nhẹ mắt mắt chôn dưới đáy lòng, Sở Giản Hề sùng nịch cười, "Đừng nóng giận."

"Chị thật sự giúp tôi?" Sở Lục Y quệt mồ, "Giúp tôi truy Sở Giản Hề tên ngu ngốc kia?"

"Giúp!"

"Nói làm bầm, này còn không sai biệt lắm." Sở Lục Y ngấm nằng liếc mắt một cái, vừa lòng gật đầu, lúc này mới lôi kéo tay Sở Giản Hề hướng về nhà đi.

Khi vừa mới thốt ra câu kia thì nằng liền hối hận, bây giờ còn không phải lúc nói cho Sở Giản Hề biết, tối không được chính là "đã thảo kinh xà", cho nên nằng mới cố ý nhường Sở Giản Hề hiểu lầm ý của mình.

Này đầu gối, như vậy cũng có thể mắc mưu, ngu ngốc!

Lợi dụng chính mình đối Sở Giản Hề hiểu biết mà đi từng bước một, móc lấy nằng vào cạm bẫy, Sở Lục Y một chút cũng không biết hổ thẹn.

.....

Tự nhiên Sở Nguyệt Xuất cũng sẽ không biết tình huống của hai cô muội muội ở nhà thế nào, cùng Ngôn Du ở trên giường qua lại trong chốc lát liền rời giường, gọi điện thoại về, đối với Sở Giản Hề cùng Sở Lục Y công đạo mấy câu sau sẽ thực phóng tâm mà cúp điện thoại.

Nằng đối với hai muội muội nằng chính là rất yên tâm, từ nhỏ liền đã hiểu chuyện.

"Ngô..." Ngôn Du từ phía sau ôm lấy Sở Nguyệt Xuất mới vừa đặt điện thoại xuống, tay không thành thực chụp lên hai khóa cao ngất đầy đặn, trong thanh âm lộ ra mặt mặt dính nị, "Chúng ta lại tiếp tục được không..."

Thân mình mềm nhũn, Sở Nguyệt Xuất còn chưa kịp nói gì liền bị Ngôn Du kéo về trên giường, áo ngủ mới mặc vào liền rất nhanh bị cởi đi một nửa.

"Tiểu Du, em không đói bụng sao?" Sở Nguyệt Xuất đề lại móng vuốt đã muốn đưa đến khóa quần, có chút kinh hoảng.

Ngôn Du sao tự nhiên lại đói khát như vậy chứ?

"Ngô..." Động tác ngừng lại, Ngôn Du oai cái đầu nghĩ nghĩ, lại tiếp tục động tác, "Cái này tương đối trọng yếu hơn!"

"Đừng!" Đề lại nằng lại bắt đầu lộn xộn móng vuốt, Sở Nguyệt Xuất xấu hổ đỏ mặt, "Không được náo loạn, mau đứng lên!"

Mất nhìn ngoài cửa sổ, Ngôn Du chu môi, "Còn chưa có hừng đông mà."

Sáng sớm hơn năm giờ, sắc trời quả thật còn chưa đủ sáng.

"Em... Mau đứng lên, chị đói bụng." Còn có thể chứng kiến trong con người Ngôn Du rục rịch không thôi, Sở Nguyệt Xuất cắn cắn môi, "Cũng không phải sau này sẽ không cho em..."

Nghe Sở Nguyệt Xuất nói đã đói bụng, Ngôn Du do dự, ngoan ngoãn ngồi dậy. Sở Nguyệt Xuất lúc này mới lạp hảo áo ngủ trắng, nằng liếc mắt một cái, "Chúng ta còn không có đem lời nói cho rõ ràng."

"A?" Sòa hồ hồ nhìn nằng, Ngôn Du có chút không rõ.

"Hôm nay nhất định phải nói rõ ràng." Sở Nguyệt Xuất vươn ra ngón tay đẩy cái trán của nằng, "Không nói được rõ ràng em không được... không được chạm chị!"

"Ồ..."

Tắm rửa xong thay quần áo ở nhà rộng thùng thình, sau đó đem cái tên đang nằm trên giường ôm mềm ngọc ngấn người đẩy vào tắm rửa, Sở Nguyệt Xuất thu thập xong cũng xuống giường, từ bên giường cầm lấy "Tiểu lười số 2" nhìn vài giây, cười một tiếng.

Cũng không biết cái đồ ngọc kia bao lâu không giặt cái gối này, cả ngày cứ ôm nó biến thành bẩn như vậy, một nằng còn ôm tiếp được.

Lắc đầu kéo đi bao gối đầu nhỏ, tính cả trên giường Ngôn Du nào là drap cùng mấy cái bao gối khác cùng ném vào trong máy giặt, giặt sạch hết. Sở Nguyệt Xuất đem phòng thu thập sạch sẽ mà cũng không thêm đợi Ngôn Du đi ra, liền đi phòng bếp làm đồ ăn.

Nằng thật sự đói bụng a.

Trước đó bị Ngôn Du giằng co lâu như vậy, sau đó chính là luôn nằm ngủ, nước chưa uống, đồ cũng chưa ăn, bụng đã sớm oán hận.

Cái đồ ngọc kia cư nhiên còn muốn tiếp tục gây sức ép nằng, chẳng lẽ một chút cũng không đói bụng sao?

Sở Nguyệt Xuất có chút ngưng ngừng lại có chút buồn cười làm bữa sáng, Ngôn Du vừa lúc thay đổi quần áo đi ra, vừa nhìn thấy trên bàn là sữa cùng bánh bao, lập tức vui vẻ nheo cả mắt lại.

Thật không phải là mộng, còn có thể ăn đến đồ Sở lão sư làm, thật tốt.

Hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, nhìn thấy nàng lập tức lại đây, Sở Nguyệt Xuất ôn nhu chà xát cái mũi của nàng, "Nhanh ăn đi."

"Ăn!"

Ăn xong rồi, lúc này Sở Nguyệt Xuất mới lôi kéo Ngôn Du ngồi vào phòng khách, nghiêm trang, "Chị nghĩ qua sự tình lần này, nguyên nhân có chị sai, cũng có em sai."

Gật gật đầu, Ngôn Du về mặt nhu thuận.

Sở lão sư nói cái gì thì là cái đấy. (Ed: Thế... chính thế này mới sống trường thọ được chứ!)

"Em sai, chính là thái độ này của em." Sở Nguyệt Xuất lại chọt cái trán của nàng.

Ngôn Du lại gật gật đầu, mắt nhỏ quay tròn nhìn Sở Nguyệt Xuất. (Ed: Vãi cả mắt cún con các chế a ~~~~~ Xin lỗi vì đã tục tĩu \*cúi đầu\*)

"Đồ ngốc..." Tức giận trợn mắt một cái, Sở Nguyệt Xuất ngữ khí mang theo oán trách, "Em có phải đều không nghe chị nói chuyện hay không?"

Lại gật đầu, rất nhanh lắc đầu, Ngôn Du vô tội nhìn nàng, chớp chớp mắt, "Em thật biết điều mà..."

"Biết em biết điều rồi..." Thở dài, nhẹ tay phủ lên khuôn mặt Ngôn Du, "Em có phải luôn cảm thấy chị sẽ không hề nhớ em hay không?"

"Em..." Có chút khẩn trương mở miệng muốn giải thích, làm gì a, căng thẳng lên liền tặc tử nói lắp đều không sửa được, Ngôn Du hót ha hót hải cầm lấy tay Sở Nguyệt Xuất, thần tình luống cuống.

"Cho nên vô luận chị làm cái gì em đều cảm thấy đúng, vô luận chị nhường em làm gì em đều ngoan ngoãn làm theo..." Sở Nguyệt Xuất thở dài nói xong, nắm tay Ngôn Du cải thành mười ngón giao khẩu, "Coi như em không muốn cũng sẽ vì chị miễn cưỡng làm có phải hay không?"

"Em..."

Mấp máy môi, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du rồi rầm muốn cùng mình giải thích, Sở Nguyệt Xuất đột nhiên cảm giác cái mũi đau xót, nắm tay Ngôn Du chặt hơn, khắc chế không để cho cảm xúc của mình ngoài tầm kiểm soát, "Nếu... Nếu không phải chân tướng vụ án được làm rõ, nếu không phải chị nhìn thấy đoạn ghi hình kia... Em đồ ngốc này... Em đồ ngốc này..."

Có phải cả đời cứ như vậy đều tiếp tục tặc tử xuống, mà các nàng, cũng cứ theo đó mỗi người một ngã hay không đây?

"Em... Sở... Sở lão sư..." Rõ ràng có thể thấy hốc mắt Sở Nguyệt Xuất đỏ lên, Ngôn Du vội vàng ôm lấy nàng, "Em sai lầm rồi, đều là lỗi của em, chị đừng khóc... em... em..."

"Sau này, vô luận em muốn cái gì, đều nói cho chị biết, được không?" Bị ôm vào trong ngực, Sở Nguyệt Xuất hít hít cái mũi, "Lời nói của chị, nếu em cảm thấy không đúng liền nói với chị, chuyện chị cho em làm, em không muốn cũng phải nói với chị..."

"Hảo!" Ngôn Du không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

"Không phải đáp ứng nhanh như vậy!" Ngồi thẳng lên, Sở Nguyệt Xuất nắm cái mũi của nàng, "Em có phải không muốn ở cùng với chị hay không, dám nói lại cho chị!"

"Em... em không có..." Đôi mắt nữ nhân bách biến như thế vốn là rất luống cuống, mà người này lại là Sở Nguyệt Xuất, ngờ ngác như Ngôn Du làm sao là đối thủ, mặt đỏ lên vội vàng muốn nói gì đó, Sở Nguyệt Xuất nâng tay bịt kín miệng của nàng, cái trán để lên trán của nàng, con ngươi dịu dàng như nước, "Em hãy nghe chị nói."

Ngơ ngác nhìn nữ nhân gần trong gang tấc, trong lòng Ngôn Du một trận rung động, "Hảo..."

"Chị không nên để em trả lời Bạch Hiểu An như vậy." Cùng nàng rút ra khoảng cách, Sở Nguyệt Xuất tiếng nói vô cùng ôn nhu, lôi kéo Ngôn Du, mời nàng nằm xuống gối đầu trên đùi của mình, ngón tay vòng quanh một luồng tóc của nàng, "Chị lúc ấy chỉ là muốn dồn hết sức, trước tiên làm yên lòng em ấy, lại không lo lắng đến cảm thụ của em, thực xin lỗi."

Thấy Ngôn Du lại muốn nói chuyện, tay kia Sở Nguyệt Xuất lại che lấy miệng của nàng, "Không cho nói chị làm vậy là đúng, chị cũng không phải thánh nhân, nhất định sẽ có lúc làm sai."

Chu môi, môi đụng tới lòng bàn tay Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du nháy mắt, thân lưỡi liếm một chút.

"Nha..." Mạnh mẽ rút tay về, Sở Nguyệt Xuất sắc mặt ửng đỏ, "Không được hồ nháo!"

"Nha..." Một lần nữa kéo về tay Sở Nguyệt Xuất cầm lấy, Ngôn Du con người sáng long lanh.

"Tính cách của chị... Ân, thời gian trước Tiểu Y có cãi nhau với chị, nói chị thánh mẫu..." Nghĩ đến bộ dáng tức giận của muội muội mình, Sở Nguyệt Xuất thở dài, "Tiểu Y nói không sai, chị cuối cùng chỉ biết đi lo lắng người khác đầu tiên... Thế cho nên xem nhẹ thân nhân... Ân, lúc này đã xem nhẹ em..."

Bán ngồi dậy, Ngôn Du lắc đầu, định nói chuyện lại bị Sở Nguyệt Xuất xoa bóp kéo trở về, dùng âm lượng không quá cao cùng ngữ khí nhường Ngôn Du tâm động vạn phần nói tiếp, "Em không cần lắc đầu, cứ như vậy cưng chiều chị mãi, đồ đàn..."

Có lẽ trong mắt Sở Giản Hề và Sở Lục Y, thậm chí ngay cả Ngôn Tĩnh xem ra, bản thân mình so với Ngôn Du lớn hơn nên đa số thời điểm đều là mình sủng ái Ngôn Du. Chính là trên thực tế, tính khí Ngôn Du như vậy làm nàng cảm giác không phải là sủng ái nàng.

Làm người yêu, chớ nói chi đến tưởng niệm, chi nói đến sủng nịch thì đều cả hai là sủng nịch lẫn nhau.

"Lần này thật ủy khuất em." Một phen chấm dứt, Sở Nguyệt Xuất liêu liêu sợi tóc nhét vào sau tai, sau đó nhìn người nọ thần tình si mê đang chăm chú nhìn mình, chớp mũi cùng chớp mũi nàng vuốt ve, "Tiểu Du, sau này chúng ta không xa rời nhau, được không?"

"Hảo..." Tay Ngôn Du ôm lấy cổ Sở Nguyệt Xuất, thanh âm có chút run rẩy, "Em..."

"Ân?" Cùng nàng đối diện, ánh mắt Sở Nguyệt Xuất để cho hô hấp Ngôn Du càng phát ra dồn dập hơn, đặc biệt một ít sợi tóc lại rơi xuống, đuôi tóc quét nhẹ lên gương mặt nàng khiến Ngôn Du không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, "Em..."

Đối phản ứng của nàng đã rõ trong tâm, Sở Nguyệt Xuất đầu thấp hơn, đem dấu son môi in trên môi của nàng, ni non gọi, "Đồ ngọc..."

Nhắm mắt lại, tận tâm tận lực đáp lại nụ hôn của Sở Nguyệt Xuất, tay lại bắt đầu không thành thật hướng trong quần áo Sở Nguyệt Xuất chui vào, thân mình Ngôn Du dùng sức một cái, trái lại đem Sở Nguyệt Xuất áp dưới người, vội vàng ở trên người nàng hôn lên.

Theo mới vừa bắt đầu đã tưởng muốn đối Sở lão sư làm chuyện như vậy rồi. Vừa nãy Sở lão sư mỗi một câu nói đều khiến nàng tim đập nhanh không thôi, dần dần liền đã bị lạc vào một mảnh "nhu tình như nước" của Sở Nguyệt Xuất.

Chuông cửa ngay vào lúc hai người đang phát ra mê loạn tình ái vang lên, động tác Ngôn Du đang hướng bên trong quần áo Sở Nguyệt Xuất chui vào cũng tạm dừng, tiếp theo không chút do dự lại tiếp tục làm, ngậm một bên đầu gối khẽ liếm.

"Ân... Đứng..." Đề lại đầu của nàng, Sở Nguyệt Xuất thờ phỉ phò, "Ngoan, trước mở cửa."

"Không cần!" Mặc cho chuông cửa không ngừng nghi vang dội, Ngôn Du vẫn trực tiếp xốc lên quần áo Sở Nguyệt Xuất, tiếp tục động tác đầy lửa nóng, "Chị vừa mới nói, nếu chị để cho em làm chuyện em không muốn, liền có thể không cần miễn cưỡng mình mà nói cho chị mới tốt."

"Em..." Bởi vì Ngôn Du càng làm càng thêm quá phận để mình không khỏi ngậm khế ra tiếng, tay Sở Nguyệt Xuất bắt lấy sơ pha, "Ách... Cần... Trở về phòng... Ân..."

"Không cần!" Ngôn Du tiếp tục động tác, về mặt cổ chấp.

Mới không cần bị tiếng chuông cửa cắt đứt đâu, ghét nhất bị dính mấy chuyện này!

"Ách... Ân... Chậm... Chậm một chút..." Sở Nguyệt Xuất không nhịn được cắn môi yếu đuối, cuối cùng nhắm mắt lại lâm vào trong mê loạn.

Lời nàng vừa mới nói... Nàng nên thu hồi lại.

Cái gì... Cái gì mà "có cái gì không muốn cứ việc nói với nàng", đồ ngọc này... Loại chuyện này... Thật sự là chịu không nổi...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 105

Sở Giản Hề ngồi ở trên giường Sở Lục Y, nhìn muội muội lôi kéo cái ghế ngồi ở trước mặt mình, về mặt bất đắc dĩ.

"Chị bày ra diễn cảm gì vậy a, là chị đáp ứng tôi muốn giúp tôi mà!" Sở Lục Y quệt mồ hôi, tròng mắt liếc nàng một cái, lại xoay đầu, "Đừng có mà quên đi!"

"Không có quên..." Sở Giản Hề vội vàng lấy lòng nói, "Em tiếp tục."

"Thật sự?" Sở Lục Y giờ lên mi, thấy Sở Giản Hề liễu mạng gật đầu lúc này mới lộ ra tươi cười, "Vậy chị giúp tôi hỏi tên ngu ngốc kia, nàng có thích người nào chưa."

Bị muội muội mình buộc chơi trò "tinh phân tâm mã", Sở Giản Hề thật là có điểm phát điên.

Tuy rằng cảm thấy không có gì đáng nói, chính là vẫn phối hợp Sở Lục Y, sợ Sở Lục Y tức giận, vì thế bĩu môi, "Không có."

"Thật không có sao?" Sở Lục Y ngồi ở trên ghế, một bộ thực nhẹ nhàng tự đắc, "Trung học sơ cấp, trung học đại học còn công tác sau đó đều không có?"

"Không có..." Sở Giản Hề thở dài, "Tiểu Y..."

"Vậy người thích tên ngu ngốc kia thì sao?" Sở Lục Y không đợi nàng nói chuyện liền tiếp tục nói, "Trừ bỏ lần trước vị sư huynh kia còn có ai nữa không?"

"Ồi chào..." Sở Giản Hề giật mình, gãi gãi cằm, "Hắn là... Không có đi..."

"Được rồi." Sở Lục Y từ trên ghế nhảy xuống, đi đến trước mặt Sở Giản Hề, cười đến dị thường xán lạn, "Nhị tỷ..."

"Tì~..." Sở Giản Hề miệng hút một hơi lạnh, thân mình rùng mạnh một cái, "Tiểu... Tiểu Y..."

Nàng đã nhiều năm không có nghe Sở Lục Y gọi nàng như vậy.

Sở Lục Y cười híp mắt nhìn nàng, nâng tay sờ sờ bên má nàng, "Chị giúp em nói cho tên ngu ngốc kia biết, em thích nàng."

"Hơ... Hào." Không biết vì cái gì, thời điểm Sở Lục Y đụng tới trên mặt mình, tim Sở Giản Hề lại bắt đầu đập rộn lên, lảng lảng nhìn muội muội mình hồi lâu, lại có loại cảm giác muốn dúi mũi.

Tuy rằng Sở Giản Hề thực chậm chạp, thế nhưng giống như cùng một dạng với Ngôn Du, về mặt ngu ngơ tương tự đó vốn là Sở Lục Y chưa bao giờ thấy qua, không khỏi mời nàng càng thêm vui sướng, ngữ khí mang theo hấp dẫn, "Nột, Nhị tỷ, nàng nói như thế nào?"

"Nàng..." Sở Giản Hề hãy còn tại sững sờ, miệng mở rộng nhìn Sở Lục Y mang theo tia chờ mong nhìn mình, lại sợ run vài giây, "Nói cái gì?"

"Này kêu là thổ lộ a." Sở Lục Y về mặt tươi cười, hai tay cũng xoa bóp hai má Sở Giản Hề, "Lời thổ lộ đã ra nàng tổng cũng nên có một câu đáp lại đi, là đáp ứng vẫn là cự tuyệt?"

"A..." Hoảng loạn, Sở Giản Hề có chút khó xử nhìn Sở Lục Y, không biết nên trả lời thế nào mới đúng.

"Nhị tỷ, chị đáp ứng em giúp em đuổi tới mà!" Thấy nàng không hồi ứng, Sở Lục Y cong lên miệng, làm nũng loạn choạng tay bắt cánh tay Sở Giản Hề, "Chị không thể lúc này nuốt lời được..."

"Chị..." Sở Giản Hề cả người vẫn luôn bị vây trong trạng thái đại ra, giờ phút này chợt có chút hối hận đã đáp ứng yêu cầu của Sở Lục Y, làm ra cái chuyện "đóng vai" này, chính là lại không thể đổi ý, thật lâu sau, nhúc nhích nói, "Hắn là đáp ứng rồi đi."

"Thật sự?" Đen bóng hai tròng mắt anh ánh tia sáng, Sở Lục Y nhìn Sở Giản Hề, "Không phải hổng tôi?"

"Không phải..." Vừa nhìn thấy vẻ mặt Sở Lục Y như vậy, Sở Giản Hề liền có loại xúc động vô luận yêu cầu như thế nào đều phải thỏa mãn nàng cho bằng được, gật gật đầu, "Đáp ứng rồi."

"Thật tốt." Sở Lục Y trực tiếp hôn hai má Sở Giản Hề một hơi, nâng tay vỗ vỗ đầu của nàng, "Vậy chị sau này sẽ là bạn gái của tôi nga, Sở Giản Hề."

"A?" Sở Giản Hề lại ngây ngẩn cả người.

"Làm chi mà a a, không phải vừa mới đáp ứng làm bạn gái của tôi rồi sao?" Sở Lục Y thu tươi cười, rất là nghiêm túc trừng nàng, "Chẳng lẽ chị muốn đổi ý?"

"Chị..."

"Nhị tỷ của tôi là cảnh sát, sẽ tẩu chết chị." Sở Lục Y nhướn mi vênh vào cùng đắc ý nói.

Sở Giản Hề hoàn toàn bị mê đi.

"Chỉ cần chị ngoan ngoãn, tôi sẽ rất thương chị." Sở Lục Y một lần nữa lộ ra tươi cười đắc ý, lại hôn hai má Sở Giản Hề một hơi.

"Nha..."

So với việc Sở gia bên này, tức là Sở Lục Y lại lừa gạt người khác, bất chấp dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào mà trên thực tế gọi là thủ đoạn "đóng vai", Hạ Kiều Mộc lại thành thật hơn nhiều.



.....

"Tĩnh, cùng nhau ăn com đi." Tôi gần sáu giờ, Hạ Kiều Mộc liền buông sách ngồi vào bên cạnh Ngôn Tĩnh, một bộ đáng thương nhìn Ngôn Tĩnh, "Chúng ta đã lâu không có cùng nhau ăn com."

"Lại lòng tham không đáy." Ngôn Tĩnh liếc mắt nàng một cái, âm thanh lạnh lùng nói.

"Chỉ là một bữa com a." Hạ Kiều Mộc tiếp tục giả vờ đáng thương, lộ ra cánh tay vừa trắng vừa mịn, "Chị không theo em ăn com em đều ăn không vô, ngày đó mẹ em đến xem em đều nói em gầy..."

"Ý của em là em gây liên muốn tôi phụ trách?" Ngôn Tĩnh nhủ mảy, ánh mắt vô ba vô lan nhìn chăm chăm Hạ Kiều Mộc.

Lấy khí chất bên ngoài của Ngôn Tĩnh, người bên trong theo đuổi nàng chỉ có hơn chứ không kém, từ giáo viên cho tới học trò, chính là có thể đỉnh đến ngụ ở trong mắt Ngôn Tĩnh như thế này tựa hồ chỉ có một mình Hạ Kiều Mộc.

Cho nên nói, da mặt dày quả nhiên là có lợi. Hạ Kiều Mộc giờ phút này không những không tránh né mà còn lộ ra tươi cười tà ác, "Em bị vậy đương nhiên muốn chị phụ trách rồi."

Tự nhiên, Ngôn Tĩnh chắc chắn sẽ không hiểu được ý tứ đáng kinh trong lời nói của nàng, hơi hơi nhăn mi lại. Không nghĩ tới Hạ Kiều Mộc lại có thể sẽ trả lời mình như vậy, trong nhất thời không phản bác được.

"Cùng nhau ăn com đi." Hạ Kiều Mộc rất là cố chấp nói, Ngôn Tĩnh đối diện nàng vài giây cũng đành thờ dài, "Được rồi."

Thật kỳ quái, rõ ràng cảm thấy nên cự tuyệt nhưng khi nhìn đến ánh mắt Hạ Kiều Mộc, liền không nhịn được...

Lúc trước Sở Nguyệt Xuất đối mặt với Tiểu Du cũng là cảm giác này đi.

Cùng Hạ Kiều Mộc ở trong phòng ăn ăn com, điện thoại đặt trên bàn chợt chấn động, Ngôn Tĩnh cầm lên nhìn nhìn, lộ ra ôn nhu tươi cười, chuyển thông.

Chỉ một cái tươi cười này, Hạ Kiều Mộc liền biết người gọi tới là ai.

Nhất định là Ngôn Du, trừ bỏ Ngôn Du, không ai có thể làm cho Ngôn Tĩnh lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Còn rảnh gọi điện thoại cho tỷ tỷ sao?" Tuy rằng bị muội muội xem nhẹ, chính là Ngôn Tĩnh căn bản vẫn lơ đãng, vẫn cười như trước đến thập phần sùng nịch, "Còn tưởng rằng em có Sở lão sư liền không thèm tỷ tỷ nữa."

Đầu bên kia mới vừa lại trên ghế sa lon giăng co với Sở Nguyệt Xuất hết một lần, liền bị nhắc nhở lấy điện thoại "gọi cho người thân", Ngôn Du nghe tỷ tỷ nói như vậy có chút ngượng ngùng, ngoan ngoãn nhận sai, "Tỷ tỷ thực xin lỗi..."

"Ha ha..." Ngôn Tĩnh cong cong khóe môi, ở trong phòng ăn lại bên dưới ánh đèn, âm áp tươi cười ngụ ở trên mặt như thể nhường đáy lòng Hạ Kiều Mộc nhất quý, trong lúc nhất thời toàn bộ ghen tị đối với Ngôn Du trở thành hư không, chỉ có si ngốc nhìn Ngôn Tĩnh, cũng gọi lên khóe môi theo.

Kỳ thật, chứng kiến người mình thích tươi cười, tâm tình cũng sẽ tốt theo nha.

"Đa tạ tỷ tỷ." Ngôn Du vẫn duy trì ngoan ngoãn ngữ khí nói, "Tỷ tỷ đối với Tiểu Du là tốt nhất luôn."

Từ sau chuyện Bạch Hiểu An phát sinh, tình huống phía Ngôn Du luôn luôn nhường Ngôn Tĩnh thực lo lắng, mà hôm nay có thể ở trong điện thoại nghe Ngôn Du nói như vậy, Ngôn Tĩnh vẫn luôn treo cao tâm lúc này mới có thể dễ xuống, ánh mắt càng phát ra nhu hòa, "Đứa nhỏ này..."

Mình là tỷ tỷ của nàng a, có cái gì hảo tạ.

"Trong khoảng thời gian này nhường tỷ tỷ lo lắng." Ngôn Du giờ phút này đang ngồi ở bên người Sở Nguyệt Xuất, một tay nắm lấy di động, một tay nắm lấy tay Sở Nguyệt Xuất, vẻ mặt thành thật nhường Sở Nguyệt Xuất nhìn không được cười khẽ một tiếng.

Chợt nghe đến Ngôn Du nói như vậy, Ngôn Tĩnh thoáng sùng sốt, tiếp đó lại rất nhanh hiểu được, "Là Sở lão sư dạy em nói như vậy đi."

Muội muội nhà nàng ngờ ngạc như thế, làm sao có thể sẽ nói ra mấy lời như vậy được.

"Ngô... Hắc hắc..." Bị tỷ tỷ bắt bài, Ngôn Du sòa hồ hồ cười, "Tiểu Du cũng là nghĩ như vậy mà."

"Được rồi, thương tình em ngoan như vậy, tạm tha cho đó." Ngôn Tĩnh tâm tình thật tốt, ngay tiếp theo ánh mắt xem Hạ Kiều Mộc cũng so với bình thường âm áp hơn nhiều, thanh âm vẫn như cũ "nhu tình như nước" nhường Hạ Kiều Mộc oán niệm không thôi, "Nếu Sở lão sư qua giúp em rồi, em cũng không thể tiếp tục xằng bậy biết không?"

"Biết..." Ngôn Du lại gật gật đầu.

Chuyện này Sở lão sư cũng vừa mới nói, còn nói nếu tái phạm sẽ không hứa cho mình ôm nàng ngủ... Ngô, ngay cả ôm "Tiểu lười số 2" cũng đều không được.

"Ngaoan." Lại cùng Ngôn Du nói vài câu sau, Ngôn Tĩnh vừa lòng cúp máy, chống lại ánh mắt ai oán của Hạ Kiều Mộc, vẻ mặt bị kiềm hãm một chút, thu hồi tươi cười, bưng lên chén rượu uống một hớp, im lặng không nói gì.

"Tĩnh, em thật ghen tỵ với Ngôn Du." Hạ Kiều Mộc lộ ra một nụ cười chua xót, "Nàng có thể cả đời đều chứng kiến được nụ cười của chị, cảm thụ ôn nhu của chị."

Ngôn Tĩnh hạ mi mắt nhìn mặt bàn, "Tôi nói rồi, em nên sớm buông tha đi."

"Không có khả năng." Hạ Kiều Mộc lắc đầu, "Em sẽ không buông bỏ."

"Cần gì chứ?" Ngôn Tĩnh thở dài một tiếng, đặt chén rượu xuống, "Ăn xong rồi liền đi thôi."

Hiện tại Ngôn Du rốt cục cũng được hạnh phúc, chuyện nàng luôn giấu trong lòng cũng coi như giải quyết xong.

Không đúng, có lẽ không tính giải quyết, nàng nên trở về giúp Ngôn Du xử lý tốt vấn đề của ba mẹ bên kia.

Không lại tiếp tục nói nữa, Hạ Kiều Mộc biết Ngôn Tĩnh thật ra là một người rất cố chấp, sau khi tính tiền liền theo cước bộ Ngôn Tĩnh rời đi nhà ăn.

Nàng lo lắng nghĩ, là muốn ở bên cạnh chờ Ngôn Du trở về rồi tìm Ngôn Du nói chuyện, hay là muốn chờ kỳ thi chấm dứt rồi bay đi Mỹ Quốc.

Hạnh phúc cuộc đời của nàng a, có thể thuyết phục Ngôn Tĩnh tựa hồ chỉ có mình Ngôn Du, địch thủ bị nàng xem trọng cũng vốn lại là cô em vợ khiến nàng không thể làm ngơ.

Emma rất tức giận, nàng rõ ràng tính tốt thời gian đi tìm Ngôn Du vì vô cùng muốn xem xem nữ nhân kia rốt cuộc là ai, không nghĩ tới đứng ở cửa nhấn chuông lâu như vậy đều không có người đến mở.

Là đi ra ngoài sao? Hay vẫn còn đang ngủ? Nếu như là còn đang ngủ, vậy là... Cùng nhau ngủ sao? Nữ nhân kia rốt cuộc là ai?

Lòng tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu nhường Emma sau khi rời đi bất quá hai-ba giờ liền trở lại, vì thế mà chuông cửa lại vang lên.

Cũng may, lúc này rốt cục cũng có người mở ra cửa, cửa mở, vẫn là nữ nhân Trung Quốc xa lạ ngày đó.

Sở Nguyệt Xuất gặp Emma thì trên mặt cũng không biểu hiện gì, mang phong phạm chủ nhà rất lễ phép nhường nàng tiến vào, tiếp tục đóng cửa lại.

Ngôn Du đang ngồi trên ghế sa lon, cho dù Sở Nguyệt Xuất đi mở cửa nàng cũng không bỏ được đem tầm mắt ở trên người Sở Nguyệt Xuất chuyển dời theo.

Chính là, sau khi nhìn đến Emma, lập tức cong miệng.

Đóng cửa phòng rồi trở lại đến bên người nàng, Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng liền không nhịn được cười nhẹ, tiếp theo oán trách vỗ xuống đầu nàng, "Đây là cái diễn cảm gì vậy hả, không lễ phép."

"Ngô..." Ngôn Du lệch đầu, thu hồi vẻ mặt chu môi, đối với Sở Nguyệt Xuất làm nũng, "Em thật biết điều mà..."

"Biết em biết điều rồi..." Chợt thêm mấy cái lên trán nàng, Sở Nguyệt Xuất thu tay về đối với Emma nói, "Không biết... Ân, cô muốn uống chút gì không?"

"Không cần." Emma nhìn Sở Nguyệt Xuất liếc mắt một cái, nói thẳng với Ngôn Du, "Ngôn, hôm nay sao không tới sở nghiên cứu?"

"Ồi..." Ngôn Du nhúc nhích đầu, nhìn Sở Nguyệt Xuất xong lại nhìn Emma, nhất thời luống cuống.

Nàng còn nhớ rõ Emma nói muốn theo đuổi nàng, nàng rất muốn nói cho Emma biết, người nàng thích đang ở chỗ này, chính là...

Lại sợ Sở lão sư không muốn để cho người khác biết các nàng là quan hệ tình lữ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 106

Sở Nguyệt Xuất nhìn thấy Emma một tay chống nạnh một tay mang theo giỏ xách, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngôn Du, lại quay đầu, mắt nhìn Ngôn Du có chút do dự lén lút xem mình, âm thầm cười, ngồi vào bên người Ngôn Du không nói gì.

Chớp chớp mắt, Ngôn Du còn không có nói ra quan hệ giữa bản thân cùng Sở Nguyệt Xuất, chính là nhìn Emma, "Ngô, tôi hôm nay không muốn đi..."

Kỳ thật công tác ở sở nghiên cứu cũng không quá bận rộn, không cần phải hai-ba ngày đều vui đầu ở đó làm việc "chết đi sống lại", chính là do trước kia nàng thật sự chịu không nổi nỗi khổ tương tư mới cố ý làm điên cuồng tới vậy.

Nghe Ngôn Du nói lời này, Emma nhú mày, tầm mắt rơi xuống người Sở Nguyệt Xuất, đánh giá vài giây, lộ ra tươi cười, "Ngôn, vị này chính là tỷ tỷ của cô sao?"

Quay đầu nhìn Sở Nguyệt Xuất vẫn duy trì vẻ mặt không hề gợn sóng, Ngôn Du có chút không biết trả lời như thế nào, tay không nhịn được muốn đi néo góc áo, cũng rất nhanh bị một bàn tay ấm áp khác che phủ, liền ngoảnh hướng chủ nhân bàn tay nhìn lại.

Sở Nguyệt Xuất đem tay Ngôn Du nắm trong tay, khẽ môi gọi lên một nụ cười nhẹ, "Néo góc áo rất giống con nít."

Tay đầu tiên phản ứng là cầm ngược lại tay Sở Nguyệt Xuất, nghe nói thế, Ngôn Du nháy mắt mấy lần, ngốc ngơ nói, "Kiểu con nít như thế... chị không thích hả?"

Mắt nhìn Emma bởi vì bị Ngôn Du không nhìn thẳng mà nhăn mày, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng lắc đầu, dùng âm lượng bình thường thân nhiên nói, "Tôi là bằng hữu của Tiểu Du."

Nghe nói như thế, Ngôn Du cong lên miệng.

Sở lão sư vẫn là không nguyện ý để cho người khác biết đầu.

Bắt quá, phải bảo vệ hảo chính mình.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận một hồi, miệng cũng không tiếp tục cuống quýt nữa, Ngôn Du ngẩng đầu nhìn Emma đang muốn nói chuyện, "Ngô, Emma, tôi hôm nay không đi phòng nghiên cứu nga, tôi sẽ gọi điện nói lại với đạo sư."

Lời vừa muốn thốt ra liền bị lời Ngôn Du nói mà nuốt trở vào, Emma nhìn tay hai người giao cùng một chỗ, làm như đang lo lắng cái gì, sau một lúc lâu đành gạt đầu, "Vậy tôi đi trước."

"Àn, cúi chào." Ngôn Du rất trực tiếp phát phát tay, dáng dấp như vậy quả thực như hận không thể để cho mọi người biết nàng muốn Emma đi nhanh lên cỡ nào.

Oán trách liếc nhìn nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất đứng lên, "Thật có lỗi, Tiểu Du luôn giống nhi đồng vậy đó, để tôi tiễn cô."

Emma sắc mặt lạnh xuống, "Không cần làm phiền."

Nữ nhân này cũng không biết là ai, không lẽ thật tự đem mình làm chủ nhà sao? (Ed : Chứ gì nữa, vợ chủ nhà thì đương nhiên là bà chủ rồi!?)

Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, đối với ngữ khí lạnh như băng của người này không thêm để ý chút nào, còn giúp người ta mở cửa đưa người ra ngoài, lúc này mới lễ phép nói "tạm biệt" rồi đóng cửa lại, chứng kiến đứa nhỏ đang cong lên miệng mới sùng nịch đi qua ôm nàng, "Em là có bao nhiêu chán ghét đồng sự của mình nha?"

"Vô cùng chán ghét!" Ngôn Du tức giận nói.

"Làm sao vậy?" Không nghĩ tới Ngôn Du lại có thể bùng nổ tới vậy, Sở Nguyệt Xuất nhất thời có chút nghi hoặc, "Em rất hiếm khi chán ghét một người... Nàng làm cái gì sao?"

Hướng Sở Nguyệt Xuất trong lòng chui, cảm giác được ôm ấp ấm áp lúc này Ngôn Du mới nói lỏng khóe miệng, thỏa mãn thở ra một hơi, "Chính là chán ghét nha..."

"Kia... Vì cái gì chán ghét đây?" Sở Nguyệt Xuất cười yếu ớt đưa tay néo néo hai má Ngôn Du, cảm nhận xúc cảm mềm mại lại co dãn, ý cười càng sâu.

Đã lâu không có néo, cảm giác thật tốt làm sao.

"Ngô, bởi vì..." Lại ở trong lòng nàng cọ xát, Ngôn Du nghĩ nghĩ, lén lút nhìn Sở Nguyệt Xuất liếc mắt một cái, "Bởi vì..."

"Àn?" Chỉ liếc mắt một cái liền từ nhận ra trong mắt người này bất đồng, Sở Nguyệt Xuất cố ý néo mắt lại. Âm điệu rất cao, Ngôn Du lập tức ngoan ngoãn khai ra, "Bởi vì lần trước làm mộng xuân, áo sơ mi của chị mới cởi có một nửa thì em liền bị tiếng chuông cửa đánh thức."

Soát soát hai cái, hai má Sở Nguyệt Xuất thẳng cấp đỏ bừng, ngón tay nắm khuôn mặt Ngôn Du nhịn không được dùng sức hơn một chút, có chút giận, "Em sao dám nói mấy thứ này hả!"

Cũng không nhìn xem trường hợp gì, lúc trước trong phòng ngủ nói ra lời này đã muốn... đã muốn làm cho người ta xấu hổ cùng giận dữ muốn chết, hiện tại cư nhiên còn ở trong phòng khách nói ra...

"Ngô, em là nói thật nha..." Ngôn Du ủy khuất, bĩu môi hướng trong lòng Sở Nguyệt Xuất chui, không cho Sở Nguyệt Xuất nắm khuôn mặt của mình, "Em nói thật mà chị còn sinh khí..."

"Ai bảo em nói lời này..." Vừa thấy nàng ủy khuất liền luyến tiếc, vốn lại cảm thấy buồn cười, Sở Nguyệt Xuất không khỏi kéo qua mặt của nàng, lại đi nắm thịt mềm, "Không cho chị nắm?"

"Hừ!" Ngôn Du hừ một tiếng, nhưng không có lui trốn, mà là ngoan ngoãn tùy ý Sở Nguyệt Xuất nắm mặt mình, thấy nàng ôn nhu cười yếu ớt nhìn mình nhin không được lại muốn làm nũng, liền đưa tay ra mời gọi.

Đối với động tác nàng như vậy trong lòng đã biết rõ, Sở Nguyệt Xuất cúi thấp đầu, nhường tay nàng có thể vòng qua cổ của mình, tay lại nheo nheo, "Đồ ngốc..."

"Em chỉ là nói thật thôi..." Ngôn Du bĩu môi, "Emma cứ bám vào chuông cửa, sau đó em sẽ tỉnh, áo somi cũng chưa cởi xong."

Mặt đã muốn nguội xuống lập tức lại ấm lên, Sở Nguyệt Xuất nhìn Ngôn Du, vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ, "Em a..."

Cũng bởi vì loại sự tình này mà liền chán ghét một người, cũng chỉ có đồ ngốc này mới có khả năng làm ra được.

Ngôn Du ngốc hề hề cười, Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn thấy nụ cười của nàng, vẫn luôn tức giận cũng không bỏ được lại tức giận nàng, càng khỏi nói hiện tại trong lòng đều tràn đầy sùng nịch, chỉ có thể lại xoa bóp gương mặt của nàng, "Không thể không lễ phép như vậy nữa nha."

"Nha..." Ngôn Du thành thật đáp, nhìn về mặt Sở Nguyệt Xuất, một chút chần chờ, vẫn là quyết định mở miệng, "Ngô, Sở lão sư..."

Tuy rằng đã không còn là giáo viên nhưng khi nghe Ngôn Du gọi mình như vậy, Sở Nguyệt Xuất vẫn cảm thấy ngọt ngào tại trong lòng nổi lên. Hẳn là bởi vì đoạn thời gian kia ở trường học, cái loại cảm giác vừa lên lút lại dần không ít ngọt ngào này đã làm cho hai người thực hạnh phúc đi. Sở Nguyệt Xuất không nắm khuôn mặt Ngôn Du nữa, đầu ngón tay ở trước mặt nhẹ nhàng vuốt phẳng, "Làm sao vậy?"

"Cái kia Emma..." Ngôn Du có chút thật cẩn thận nói, "Nàng nói nàng muốn theo đuổi em."

"Àn..." Sớm theo ánh nhìn đầy tính xâm lược của Emma đối với Ngôn Du liền đoán được điểm ấy, Sở Nguyệt Xuất chính là thản nhiên lên tiếng, nàng nhìn vào mặt Ngôn Du, nhìn không ra bất mãn hoặc ghen tuông gì, "Sau đó thì sao?" "Em nói em có người thích rồi, thực thích thực thích." Tay Ngôn Du vẫn luôn ôm cô Sở Nguyệt Xuất nói lòng rồi rồi ra, bởi vì nàng có chút bận tâm động tác của mình sẽ làm Sở Nguyệt Xuất khó chịu.

"Àn..." Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng gạt đầu, nâng tay đem sợi tóc liêu đến sau tai, "Chuyện này cho em quyết định được không?"

"Ngô..." Con người đen bóng của Ngôn Du quay tròn nhìn Sở Nguyệt Xuất, trong thanh âm lộ ra nóng lòng muốn thử, "Có thể chứ?"

"Có thể, em muốn như thế nào đều được." Sở Nguyệt Xuất hôn nàng một hơi, "Vậy em định làm gì bây giờ?"

"Em..." Ngồi dậy, Ngôn Du oai cái đầu tự hỏi, tiếp theo nghiêm túc nhìn Sở Nguyệt Xuất, "Em nhưng nói cho nàng biết em thích chị được không?"

"Có thể a." Sở Nguyệt Xuất cười loan đôi mắt, trong lòng một trận ngọt ngào.

Vừa rồi tại trước mặt Emma, nàng thật ra rất muốn tuyên cáo quyền sở hữu của mình đối với Ngôn Du, nhưng mà Ngôn Du ở Mi Quốc còn có công việc, nàng lo lắng mình nhất thời xúc động sẽ ảnh hưởng tới Ngôn Du, lúc đó mới mạnh mẽ áp chế loại xúc động này lại, tiếp tục duy trì một bộ bình tĩnh, nhưng rốt cuộc trong nội tâm vẫn không nhịn được muốn tuyên cáo thân phận nữ chủ nhân của mình trong căn phòng này.

A... Nữ chủ nhân?

Vậy Ngôn Du tính là cái gì nhỉ, nam chủ nhân sao?

Nghĩ tới đây, trong con người Sở Nguyệt Xuất lại hiện lên một chút tiểu ý, nhìn thấy Ngôn Du một người tại chỗ cười ngây ngô, tiếng nói mềm nhẹ, "Em không sợ làm cho người ta biết em thích nữ nhân sẽ ảnh hưởng tới công tác sao?"

"Mới không sợ đâu." Nói xong chuyện đứng đắn lập tức lại muốn hướng trong lòng Sở Nguyệt Xuất chui, Ngôn Du do dự một chút, lại nói, "Kia... Nếu em nói với cô ấy chị cũng yêu thích em thì sao?" (Ed : Bà làm như dễ nhũ, hờ cái là chui chui chui!!!!)

"Chị nói rồi, em muốn thế nào đều được."

"Chính là... Như vậy thì chị..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Du cù kết lên, một bộ rất là lo lắng, "Đối với chị như vậy có ổn không?"

"Ha ha, chị là người yêu của em a, nói thật có cái gì không tốt." Đầu ngón tay của Sở Nguyệt Xuất ở trên khuôn mặt Ngôn Du hoạt động lên, "Tiểu Du, sau này em phải nuôi chị nha."

"Ngô, hảo." Căn bản không đi hỏi Sở Nguyệt Xuất vì sao lại nói như vậy, Ngôn Du lập tức đáp ứng.

"Ha ha, vậy sau này em đi làm việc, chị ở nhà làm việc nhà, chờ em trở về?"

"Hào!" Ngôn Du vẫn rất nhanh đáp ứng.

"Đồ ngốc..." Vốn là muốn cùng Ngôn Du nói chuyện mình đã từ chức, chưa từng nghĩ nàng lại sẽ có bộ dáng như thế, Sở Nguyệt Xuất cũng chỉ có thể không cần cố gắng thêm mà lắc đầu, không cần phải nhiều lời nữa.

Quên đi, chờ sau này đồ ngốc liền sẽ biết.

Sở Nguyệt Xuất ở Mĩ Quốc đợi mấy ngày, Ngôn Du liền cũng theo mấy ngày không có đi làm, mà đạo sư đối với nàng vốn vẫn luôn chờ mong lần này lại không có chút bất mãn nào, trực tiếp cho nàng một kỳ nghỉ cực dài.

.....

"Tiểu Y, em nói xem, Ngôn Du công tác ở Mĩ Quốc bên kia, tỷ tỷ phải làm sao bây giờ?" Kể từ khi bị Sở Lục Y "buộc tình tách thùy\*", Sở Giản Hề chứng kiến Sở Lục Y trong lòng luôn có cảm giác run sợ.

*\*chơi đóng vai, phân chia thân phận*

Nàng chưa từng nghĩ tới muội muội của mình lại có thể có loại thiên phú tra tấn người thế này. Trong chốc lát kêu mình Nhị tỷ, trong chốc lát lại nói mình là bạn gái của nàng. Vài lần tiếp sau đó, cái đầu toàn chính ngắt ngắt nức ních, hoàn toàn không biết đang ở trạng huống gì.

Ngồi ở bên cạnh nàng dựa vào nàng xem tv cùng ăn mấy món vặt, Sở Lục Y nghe vậy liền buông túi ăn vặt ra, rất lãnh đạm nói, "Tại trước mặt bạn gái của mình còn đi lo lắng cho nữ nhân khác..."

Sở Giản Hề nhất thời xấu hổ, diễn cảm có vẻ thập phần rối rắm, "Tiểu Y..."

Cho dù là bạn gái... nhưng quan tâm tỷ tỷ cũng rất bình thường mà.

"Tôi ghen tị." Về mặt Sở Lục Y bình tĩnh nói, làm cho người ta phân không rõ đâu là lời nói thực, đâu là lời nói giả.

Chính là, chỉ có nàng tự mình biết, đây là lời thật. Từ cái ngày đầu tiên nàng biết mình yêu thích Sở Giản Hề, nàng liền thường xuyên ăn Sở Nguyệt Xuất dấm chua.

"Tiểu Y, đừng làm rộn..." Về mặt Sở Giản Hề bất đắc dĩ, "Coi như chị là bạn gái của em, quan tâm tỷ tỷ cũng rất bình thường a."

Nhươn mày, Sở Lục Y quay đầu, đôi mắt một mảnh thâm thúy, "Sở Giản Hề..."

"Ân?" Sở Giản Hề nhìn thẳng nàng, lại phát hiện mình có chút phân không rõ trong con ngươi muội muội cái vẻ "nhu tình như nước" này là từ đâu mà đến, trái tim điên cuồng nhảy dựng lên.

"Chị là bạn gái của tôi?"

"Ân..." Có chút không dám nhìn thẳng đôi mắt Sở Lục Y, Sở Giản Hề có chút mắt tự nhiên nghiêng đầu, gật đầu.

"Vậy... chị cũng là Nhị tỷ của tôi?" Sở Lục Y thanh âm sâu kín.

"Hơ... Ân." Không rõ vì sao Sở Lục Y lại hỏi như vậy, Sở Giản Hề lẩn nử gật gật đầu.

"Vậy, chị đã vừa là Nhị tỷ lại vừa là bạn gái của tôi, dựa vào cái gì chị không thể thích tỷ tỷ?"

Sở Giản Hề lại nghẹn lời.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 107

"Tiểu Y, chị buổi tối không thể trở về ăn cơm được nha." Tối gần lúc tan việc bỗng nhiên nhận được đơn tố giác, là dạng án có ý giết người, Sở Giản Hề đành phải gọi điện về báo cho Sở Lục Y biết.

"Ân, chú ý an toàn." Sở Lục Y không có phát cáu, thật giống như một vị hiền thê lương mẫu dặn dò Sở Giản Hề, "Hay là muốn ăn chút gì đó đi, đừng cứ

một mực tra án lại không chịu ăn."

"Hào..." Mặc dù biết Sở Lục Y không thấy động tác của mình, Sở Giản Hề vẫn là gật đầu, "Tiểu Y, em cũng phải ăn cơm đó, một mình ở nhà... Ân... nếu không thích vọc mấy vi tính thì chuyển qua xem TV đi, chuyện của chị làm xong sẽ mau chóng trở về."

"Hào." Cúp điện thoại, Sở Lục Y lắc đầu, phóng điện thoại lên bàn, ôm gối ngồi ở trên ghế sa lon ngẩn người.

Sở Giản Hề gần đây càng ngày càng tự giác dung nhập vào thân phận bạn gái của nàng nhi?

Nàng không biết hành vi của mình rốt cuộc là đúng hay là sai, Sở Giản Hề tên đầu gỗ đó, đến hiện tại cũng còn chưa phát hiện ra dụng ý thực sự của mình... Chính là, vẫn không dám nói rõ ràng với nàng.

Thở dài, cầm lấy điều khiển từ xa ở trên bàn tùy tiện bấm mấy cái, kết quả bấm một vòng cũng không có tiết mục mình thích xem, dứt khoát tiếp tục tựa vào ghế salon ngẩn người, chờ Sở Giản Hề trở về.

Dẫn theo vài người đuổi tới hiện trường, mới bước vào cửa liền chứng kiến có vết máu ở ngoài phòng khách.

.....

Cảnh sát coi chừng giữ hiện trường vừa nhìn thấy Sở Giản Hề lại đây liền lập tức nghênh đón, "Sở đội trưởng."

Gật gật đầu, Sở Giản Hề quét mắt khắp phòng, "Tình huống hiện tại thế nào?"

Cảnh sát kính cẩn nói, "Hai người bị hại trước mắt vẫn còn đang ở trong bệnh viện cấp cứu, tội phạm tình nghi bị thương nhẹ cũng được đưa vào bệnh viện rồi."

"Như vậy à..." Hơi hơi vuốt cằm, Sở Giản Hề ý bảo những cảnh sát khác thu thập chứng cứ cùng chụp ảnh hiện trường, bấy giờ ngoài cửa đã sớm bị vây đầy người.

"Người bị hại cùng tội phạm tình nghi có quan hệ gì?" Một bên nhìn động tác đồng sự, Sở Giản Hề một bên hỏi.

"Người bị hại là nữ chủ nhân nhà này tên gọi Trần Như Nam còn có muội muội của nàng là Trần Văn Hân, phạm tội tình nghi là trượng phu của nàng Vương Tiểu Bạc." Cảnh sát thân mình thẳng tắp, "Hung khí là một thanh thái đao."

Lại gật gật đầu, quét mắt qua những người vây xem, Sở Giản Hề đi ra cửa hỏi, "Xin hỏi, có ai nhận thức gia đình này không?"

Trong đám người có mấy người lập tức đem tầm mắt quảng đến trước mặt một lão nhân tóc trắng xoá, Sở Giản Hề đi qua, thực lễ phép nói, "Vị bà bà này, có thể hỏi ngài một chút tình huống ở đây được không?"

"Có thể a... Khụ khụ..." Lão nhân ho khan vài tiếng, gật đầu, "Cảnh quan muốn ở chỗ này hỏi sao? Nhà của lão ngay tại cách vách."

"Vậy sang nhà của bà bà đi." Sở Giản Hề vừa nói lại vừa quét mắt qua đoàn người vây xem, "Còn có vị nào biết tình huống trong nhà này không, phiền toái cùng tôi tiến vào một chút được chứ?"

Lại là một trận im lặng diễn ra, tiếp theo có một nữ nhân trung niên, cả người có chút buồn bã lên tiếng, "Cảnh quan, tôi cũng nhận thức bọn họ."

"Tốt." Sở Giản Hề gật gật đầu, mang theo nữ nhân cùng bà lão tiến vào căn nhà cách vách, một cô gái trẻ tuổi gặp các nàng tiến vào liền vội vàng châm trà cho các nàng.

"Cám ơn." Sở Giản Hề tiếp nhận trà, nói cảm tạ xong đem chén trà phóng bên cạnh, thanh âm kiên nhẫn, "Bà bà, bà ở nơi này đã bao lâu rồi?"

"Lão a... Ở nơi này cũng đã năm sáu chục năm rồi..." Lão nhân thở dài một tiếng, "Hai đứa trẻ cách vách là lão từ nhỏ xem đến lớn."

"Hai đứa trẻ cách vách?" Sở Giản Hề hơi kinh ngạc, "Là hai tỷ muội Trần gia sao?"

"Đúng vậy a..." Lão nhân lại thở dài một tiếng, "Hai đứa bé kia thật đáng thương a, ba ba đi theo nữ nhân khác, mẹ lại bệnh chết... Ai~... Lúc đại a đầu gả cho Vương gia tiểu tử chúng ta đều thay nàng cao hứng, không nghĩ tới... Khụ khụ..."

Lắc đầu, lão nhân ho khan vài tiếng, cô gái trẻ tuổi vẫn luôn ngồi ở bên cạnh vội vàng bưng trà đưa cho bà lão, "Nãi nãi, ngài đừng kích động."

Uống ngụm trà, lão nhân hốc mắt hơi đỏ lên, "Hai nha đầu kia đều ngoan cả, đại a đầu vẫn luôn rất chiều cố tiểu nha đầu, tiểu nha đầu cũng rất nghe lời nàng, hiện tại, cũng không biết tình huống thế nào..."

Sở Giản Hề giờ phút này hơi chút sững sờ, phụ mẫu nàng cũng là sớm qua đời, là Sở Nguyệt Xuất đem nàng cùng Sở Lục Y nuôi lớn, tình huống như vậy cùng Trần gia hai tỷ muội gần như tương tự.

"Nãi nãi, ngài yên tâm đi, Như Nam tỷ tỷ các nàng nhất định sẽ không có chuyện gì." Hốc mắt cô gái cũng có chút đỏ lên, dùng thanh âm run rẩy an ủi nãi nãi của mình, "Ngài đừng quá lo lắng, bác sĩ nói ngài không thể kích động..."

Lão nhân lắc đầu, "Cảnh quan a, ngài nhất định phải phán Vương gia tiểu tử kia tội thật nặng vào, nhà cũng là của Như Nam, tiền mua gia dụng cũng là đều do Như Nam cùng Vân Hân hai nha đầu bỏ ra, kết quả, hần còn..."

"Bà bà yên tâm đi, chờ sự tình được điều tra rõ ràng sẽ trả lại công đạo cho các nàng." Cẩn cân trong lòng sớm đã khuynh theo bên hai tỷ muội Trần gia, Sở Giản Hề lộ ra diễn cảm kiên quyết mà gật đầu, nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Bà bà, Vương Tiểu Bạc bình thường cùng tỷ muội Trần gia quan hệ như thế nào?"

"Này..." Bà lão há to mồm đang muốn nói chuyện thì một bên nữ nhân trung niên vốn vẫn luôn không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, "Này thì tôi biết, Như Nam cùng Vương Tiểu Bạc quan hệ thoát nhìn cũng bình thường thôi, nhưng Vân Hân lại rất chán ghét Vương Tiểu Bạc."

"Như vậy a..." Sở Giản Hề vừa nghe vừa trên sổ ghi chép kỹ, nói tiếp, "Vậy bác có biết vì sao Trần Vân Hân lại chán ghét Vương Tiểu Bạc đến vậy không?"

"Này thì tôi không biết." Nữ nhân lắc đầu, "Bất quá nghe nói Như Nam cùng Vương Tiểu Bạc là bạn đại học."

"Ân, tốt lắm." Sở Giản Hề gật đầu, ghi chép xong sau đó lại hỏi thêm một vài vấn đề nữa, lúc này mới đứng lên nói lời tạm biệt với mấy người họ, "Cám ơn các vị đã phối hợp, nếu có gì khác cần hỏi có thể tôi sẽ còn tới quấy rầy."

"Tốt." Mấy người cũng đứng lên, lão nhân lại mở miệng nói, "Cảnh quan, lão có thể nhìn xem Như Nam các nàng không?"

"Có thể." Sở Giản Hề gật gật đầu, "Cháu hiện tại cũng cần đi qua bệnh viện, nếu nguyện ý có thể đưa các vị đi một đoạn đường."

"Đa tạ cảnh quan..." Lão nhân run rẩy nói xong, cô gái vội vàng đỡ lấy bà lão, "Nãi nãi, để con đi xem Như Nam tỷ tỷ cho, ngài ở nhà nghỉ ngơi đi..."

"Không được, bà lo lắng." Chuyện như vậy Sở Giản Hề cũng không biết nên xử lý như thế nào, đối với mấy người này gật gật đầu đi ra cửa nhìn xem tình huống hiện trường bên kia, thấy các đồng nghiệp đã đem việc làm xong lúc này mới trở lại, "Chúng ta hiện tại cần đi bệnh viện, không biết các vị thương lượng như thế nào."

Cô gái trẻ vội vàng nói, "Tôi đi."

"Ân."

Nhường đồng sự khoa xét nghiệm về cục cảnh sát trước, Sở Giản Hề ngồi trên xe cảnh sát, tính cả cô gái trẻ, còn có thêm hai đồng sự nữa chạy tới bệnh viện.

Trong bệnh viện có hai cảnh sát coi chừng giữ, Sở Giản Hề vừa đến ngay lập tức hỏi tình huống hiện tại, một nữ cảnh sát trong đó liền nói, "Trần Như Nam tổn thương so ra nặng nhất, bây giờ còn đang cấp cứu, Trần Vân Hân đã muốn thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, bắt quá còn chưa tỉnh."

"Kia Vương Tiểu Bạc thì sao?" Diễn cảm thật nghiêm túc, Sở Giản Hề hỏi.

"Cái ót bị bình hoa đập tổn thương, vẫn còn đang hôn mê." Nam cảnh sát tiếp lời.

"Đều bị hôn mê a..." Sở Giản Hề nhắm lại mi, nghĩ một chút lại nói, "Có thân thuộc tới không?"

"Có, mẹ Vương Tiểu Bạc." Nữ cảnh nhân mày, sắc mặt có chút nhục nhã, nữ nhân kia hiện tại ở trong phòng bệnh Vương Tiểu Bạc.

"Ân, tôi biết rồi." Hướng tới phòng bệnh Vương Tiểu Bạc, Sở Giản Hề mới vừa bước vào liền chứng kiến một nữ nhân ước chừng hơn năm mươi tuổi đang ngồi ở bên giường lau nước mắt, tựa hồ nghe được thanh âm mà xoay đầu lại, nhìn thấy cảnh sát, lập tức bỏ nhào qua, "Cảnh quan a, Tiểu Bạc nhà tôi không có khả năng giết người, các vị cần tra rõ ràng a..."

Sở Giản Hề lúc này mới biết vì sao vừa rồi sắc mặt của đồng nghiệp mình khó coi như vậy, thở dài, nâng nữ nhân dậy, "Chuyện này chúng tôi sẽ tra rõ ràng."

Lại đi qua hỏi thăm bác sĩ tình huống của Vương Tiểu Bạc, bây giờ Sở Giản Hề mới mang người rời khỏi phòng bệnh, cùng mấy đồng sự thương lượng xong, xoay người đối với cô gái trẻ cùng mình đến đây nói, "Trước mắt vụ án này chỉ có thể như vậy, hiện tại chúng tôi phải về cục cảnh sát, cô muốn ở lại bệnh viện hay là..."

Cô gái do dự nói, "Cảnh quan, tôi có thể ở lại chờ xem tình trạng của Như Nam tỷ tỷ được không?"

"Có thể." Sở Giản Hề gật gật đầu, nghĩ ngợi một chút, "Đồng sự của tôi cũng sẽ ở lại chờ xem kết quả, đến lúc đó nếu cô cần, có thể để bọn họ đưa cô trở về."

"Tốt, đa tạ cảnh quan."

"Ân." Sở Giản Hề vừa muốn đi, chợt nghe cô bé kia lần nữa mở miệng, "Cảnh quan!"

Xoay người, có chút nghi hoặc, "Như thế nào?"

"Tôi... Không... Không có việc gì." Cô gái muốn nói lại thôi, lắc đầu, "Cảnh quan đi hào."

Nhân mi, miễn cảm nhận ra cô gái này có chỗ không đúng, Sở Giản Hề cũng không ép hỏi mà rời đi bệnh viện trở về cục cảnh sát, đem tư liệu viết ra rõ ràng, lại cùng mấy đồng sự thảo luận, lúc này mới tính toán về nhà.

"Sở đội, cô buổi tối cũng còn chưa ăn đi, cùng đi ăn khuya nhé." Mới định rời khỏi cục cảnh sát liền bị người gọi lại, Sở Giản Hề chần chờ một chút, vẫn là lắc đầu, "Không được, trong nhà đã làm tốt đồ ăn khuya rồi."

"Có tỷ tỷ thật tốt a..." Người trong cảnh cục cũng không biết Sở Nguyệt Xuất đã đi Mỹ Quốc, cười trêu chọc Sở Giản Hề. Sở Giản Hề cũng không giải thích, phất phất tay tạm biệt, vội vàng chạy về nhà.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lúc trời tối nàng đều mong đợi được ở nhà cùng Sở Lục Y, hai người sẽ cùng xem TV, cùng nói chuyện phiếm và ăn đồ ăn vặt, ngẫu nhiên còn đi tản bộ dạo phố xá với nhau, thế mà đêm nay lại trì hoãn trở về, liền sẽ luôn cảm thấy trong lòng nôn nóng không thôi.

Thẳng đến lúc mở ra cửa chính, chứng kiến trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng thì cái loại nôn nóng này mới chậm rãi tản đi. Sở Giản Hề thay giày bước vào cửa, không thấy Sở Lục Y, cảm thấy không khỏi có chút thất vọng, chưa từng nghĩ rằng, mới đi vài bước liền thấy Sở Lục Y mặc váy ngủ, chân trần trụi cuộn tròn trên ghế salon ngủ say sưa.

Phóng nhẹ cước bộ đi qua, Sở Giản Hề cúi đầu nhìn Sở Lục Y đang ngủ say, ngay cả chính mình cũng không ý thức được, hầu như cả đêm nay bản thân vẫn luôn không thêm nở nụ cười, giờ phút này đây, trên mặt lại đang tràn ra một nụ cười yếu ớt, có vẻ dị thường âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 108

Ngồi xổm bên sofa nhìn Sở Lục Y, cũng không biết đã ngồi xổm trong bao lâu, nàng gần như coi thường bụng đói đang không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thì kháng nghị, coi thường luôn cảm giác chân đau nhối bởi vì cứ ngồi yên một tư thế mang đến, tầm mắt của Sở Giản Hề vẫn chỉ luôn đặt trên khuôn mặt Sở Lục Y, lại cười cười, nâng tay, đẩy mấy sợi tóc trên trán Sở Lục Y ra hai bên, trong lòng bỗng dưng có một tia xúc động, nhìn không được mà tới gần Sở Lục Y một ít, đang nhớ lại đêm hôm đó – cái đêm mà không biết bao nhiêu lần bản thân cứ nhớ lại.

Môi của Tiểu Y...

Cổ họng gật gật, tươi cười trên mặt Sở Giản Hề dần thu lại, chậm rãi cúi đầu, chợt thấy lông mi Sở Lục Y rung động vài cái, đôi mắt đang nhắm tịt hồ gật gật, trong lòng mãnh kinh, vội vàng ngồi thẳng lên, không nghĩ rằng biên độ động tác quá lớn khiến ngay lập tức ngã trên mặt đất, lưng đụng vào bàn trà phát ra một tiếng vang lớn, đem Sở Lục Y còn chưa tỉnh lập tức mở mắt ra, tức thì ngồi dậy, thần tình cảnh giác.

"Ti ~..." Vài chỗ bên dưới bị va chạm thật sự có chút ngoan, Sở Giản Hề ngồi dưới đất, cau mày xoa eo, trái tim lại đang không ngừng kinh hoàng nhảy lên, dường như muốn nhảy ra yết hầu tới nơi.

Nghe thanh âm qua đi, chứng kiến bộ dáng Sở Giản Hề đang ngồi dưới đất, vội vàng từ trên ghế salon đi xuống, "Chị làm sao vậy?"

"Chị... Không..." Sở Giản Hề hai má ửng đỏ, xoa thắt lưng đứng lên, "Không cần thận dụng phải."

Nàng vừa rồi là muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ là muốn... hôn muội muội của nàng sao?

Loại chuyện này... Nàng như thế nào có thể...

Giờ phút này trong lòng Sở Giản Hề đã tràn ngập sợ hãi, nàng không biết vì sao mình bỗng nhiên lại đối với Sở Lục Y sinh ra dục vọng như thế.

"Đụng phải?" Sở Lục Y nhủ mi, cúi đầu nhìn nhìn xem bàn trà mới cao đến đầu gối mình, lại nhìn nhìn Sở Giản Hề, "Làm sao đụng thành như vậy?"

"A... Tiểu Y, toàn thân chị đều là mồ hôi, đi tắm trước nha." Sở Giản Hề hiện tại vừa sợ hãi lại vừa chán nản, bối rối bỏ lại một câu liền chạy trở về gian phòng của mình, chỉ chừa lại một mình Sở Lục Y đứng trong phòng khách, về mặt hồ nghi.

Về mặt vừa rồi của đầu gối... Thật kỳ quái... là trạng huống gì đây?

Nhìn thấy Sở Giản Hề lại chạy về phòng nguyên bản của nàng mà không phải là phòng mình, Sở Lục Y lại càng thêm nghi ngờ, ngồi trở lại trên ghế salon, lại chợt cảm thấy bụng một trận đói khát, liền đứng dậy đi đến trước cửa phòng Sở Giản Hề gõ, "Sở Giản Hề."

Căn bản không có tắm rửa mà là đang ngồi trên chiếc giường vốn hồi lâu không có ngủ trên đấy gần người, Sở Giản Hề bị tiếng đập cửa làm giật mình



tỉnh lại, vội vàng đứng lên đi đến tủ quần áo, xuất ra áo ngủ ném lên giường, "Tiểu Y, làm sao vậy?"

"Chị đã đói bụng chưa, tôi muốn nấu mì, nấu giúp chị một phần nha."

"A... Nha... Hào." Sở Giản Hề kích động đáp, "Chị tắm rửa xong sẽ ra ngoài ăn..."

"Ân, tôi đây đi nấu." Từ ngữ khí đáp lại của nàng nhận thấy không đúng, Sở Lục Y đáp một tiếng, lại gõ gõ cửa, "Còn có, khăn tắm cùng quần áo của chị đều ở phòng tôi, đi phòng tôi tắm rửa."

Không biết vì cái gì, trong ngày thường nói như vậy nhất định sẽ không có gì hết, nhưng mà hôm nay, Sở Giản Hề không hiểu sao liền cảm thấy mặt đỏ tai hồng, bàn tay còn đang nắm cửa tủ quần áo bởi vì quá mức dùng sức mà nổi trắng bệch.

"Đồ đàn Sở Giản Hề, chị có nghe hay không!" Sở Lục Y lại gõ cửa.

"Nghe... Nghe được..." Sở Giản Hề có chút rối rắm đáp lại, đi tới cửa mở ra, "Vậy... chị đi qua phòng em tắm rửa?"

"Vô nghĩa!" Sở Lục Y nhú mày, đánh giá nàng vài lần, xoay người hướng phòng bếp đi qua.

Lại có thể bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà đỏ mặt, chẳng lẽ thông suốt rồi sao? Là chuyện gì phát sinh ư?

Sở Giản Hề sờ sờ hai má nóng hổi của mình, mang theo cảm xúc quái dị đi trở về phòng Sở Lục Y, cầm quần áo tiến vào phòng tắm tắm rửa, lúc trở ra mới cảm thấy trong lòng bình tĩnh.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì gần đây luôn bị Tiểu Y gây sức ép đi...

Theo trong phòng đi ra, Sở Lục Y đã muốn nấu xong mì đặt sẵn lên bàn, chứng kiến tóc Sở Giản Hề rối tung lên còn chưa thổi khô mà đi ra đây, nhìn không được liếc mắt, "Chờ tý trở về tôi muốn méc tý chị không thêm thổi tóc."

"Hơ... Ha ha..." Còn tại rối rắm lên căn bản không có biện pháp giống như lúc trước trao đổi với Sở Lục Y như vậy, Sở Giản Hề ngơ ngác cười, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mắt nhìn hai tô bốc hơi trước mặt, lúc này mới hơi giật mình nói, "Tiểu Y, bình thường em cũng không ăn khuya, có phải cũng không ăn cơm chiều không?"

Đứng dậy trở về phòng cầm khăn mặt đi ra giúp Sở Giản Hề lau tóc, Sở Lục Y nhú mày, "Ăn không vô."

"Nha..." Sở Giản Hề theo bản năng đáp một câu, tiếp theo mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn Sở Lục Y, "Sao lại ăn không vô, có phải thân thể không thoải mái hay không?"

"Đồ đàn..." Chứng kiến ánh mắt lo lắng của Sở Giản Hề, Sở Lục Y nhìn không được cười khế, đưa tay áp chế đầu Sở Giản Hề sau đó lại tiếp tục động tác lau tóc, "Có phải chị cũng còn chưa ăn không hả?"

"Ậy... Ân." Sở Giản Hề có chút ngượng ngừng đáp, "Quên..."

"Quả nhiên là đồ đàn!" Sở Lục Y vỗ vỗ đầu của nàng, "Cẩn thận chờ tý tý về tôi nói cho nàng biết."

"Ai~..." Sở Giản Hề cúi đầu, trong đầu linh quang chợt lóe, cũng chẳng biết tại sao, một câu buột miệng nói ra, "Tiểu Y, chị bây giờ coi như là Nhị tỷ hay vẫn là bạn gái của em?"

Không nghĩ tới Sở Giản Hề sẽ bỗng nhiên hỏi mình như vậy, Sở Lục Y rõ ràng ngẩn ngơ, động tác trong tay bị kiềm hãm, đợi cho kịp phản ứng lại rồi liền đem khăn mặt để qua một bên, lộ ra một nét cười thoáng hiện mị hoặc, từ sau ôm lấy cổ Sở Giản Hề, "Vậy chị muốn làm Nhị tỷ hay vẫn làm bạn gái của tôi đây?"

Vành tai bị nhiệt khí Sở Lục Y thổi ra làm cho nóng hâm hấp, Sở Giản Hề chỉ cảm thấy trái tim của mình lại bắt đầu liều mạng nhảy lên, tay nhìn không được cầm ghế dựa, "Tiểu... Tiểu Y..."

"Đồ ngốc Sở Giản Hề..." Dem cằm đặt trên vai Sở Giản Hề, Sở Lục Y thì thầm nói, một lúc lâu, hôn lên má người nọ một hơi, "Mau ăn đi, nếu không ăn liền không thể ăn."

"Ân..." Đáy lòng nhất động. Sở Giản Hề cúi đầu, thanh âm thật thấp đáp lại, "Em cũng nhanh ăn đi."

"Hào." Buông ra Sở Giản Hề ngồi vào bên cạnh nàng, Sở Lục Y ngồi vào ghế, cầm lấy đĩa cúi đầu ăn mì, Sở Giản Hề nhìn nhìn tô của mình, rõ ràng so với tô của Sở Lục Y nhiều thịt hơn, cái loại rung động này lại càng phát ra rõ ràng hơn nữa, chỉ biết ngây ngốc nhìn Sở Lục Y không nói lời nào.

"Làm sao vậy?" Bởi vì ánh mắt kia mà ngẩng đầu, chống lại đôi mắt Sở Giản Hề, tình hình thực tế so với ý tưởng trong đầu không khỏi khiến nàng sững sốt, Sở Lục Y chợt có cảm giác không thể tin, lời vốn muốn tiếp tục hỏi liền lập tức ngăn ở cổ họng, chỉ biết cùng Sở Giản Hề đối diện, một loại không khí thân mật thậm chí kiều diễm ở giữa hai người không ngừng lan tràn.

"A... Ân... Mì... Mì muốn nở hết rồi..." Sở Giản Hề chợt ý thức được không ổn, quơ quơ đầu nói một câu, liền cúi đầu bắt đầu hướng miệng nhét mì, cũng may mì so với vừa rồi lạnh đi rất nhiều mới không để bị phỏng.

Sở Lục Y cũng phục hồi tinh thần lại, xem nàng bộ dáng này, không hề nhiều lời, cũng cầm lấy đĩa ăn mì, khước môi lại nổi lên ý cười như có như không.

Buổi tối lúc ngủ, Sở Giản Hề nằm bên người Sở Lục Y, nghĩ phản ứng sau khi về nhà của mình, có chút rối rắm chuyển thân mình.

"Sở Giản Hề..." Sở Lục Y cũng đi theo lật người, đưa tay vòng ngực phần eo Sở Giản Hề, tựa đầu chôn ở trên lưng của nàng, "Chị ngày mai còn muốn vội sao?"

"Ân..." Sở Giản Hề thân mình dùng một cái cứng đờ, trong nháy mắt lại có loại cảm giác hít thở không thông.

"Vậy tối mai vẫn không thể về sớm sao?" Rõ ràng có thể cảm giác được thân mình Sở Giản Hề cứng ngắc, thế nhưng Sở Lục Y vẫn làm ra vẻ không biết, ngược lại đem nàng ôm càng chặt hơn, "Ngày mai có một bộ điện ảnh, tôi xem giới thiệu vẫn tất giống như không sai lắm..."

"VẬY... chị ngày mai nhìn xem, nếu như có thể, chị sẽ trở lại cùng em xem phim." Sở Giản Hề có chút gian nan nói, "Bất quá cũng không nhất định... tối mai tầm mấy giờ?"

"Ha ha..." Sở Lục Y ôn nhu nhẹ nhàng cười, chợt đứng dậy úp sấp phía trên Sở Giản Hề, nhìn thấy người nọ bởi vì động tác của mình mà lại đỏ mặt, "Tối mai tám giờ, bất quá, nếu chị không trở lại cùng tôi xem được..."

Nói tới đây, Sở Lục Y dùng một chút, cố ý quyết quyết miệng, đưa tay nắm cái mũi Sở Giản Hề, "Vậy chị phải cùng tôi xem bộ phim chiếu lúc mười hai giờ đêm."

"Ân... Hào." Từ nhỏ đến lớn, Sở Lục Y có yêu cầu gì, Sở Giản Hề đều nhất định sẽ hết sức đáp ứng, hôm nay cũng đồng dạng như thế, "Mau ngủ đi."

Vừa lòng cười cười, nằm xuống, Sở Lục Y một lần nữa ôm lấy Sở Giản Hề, giữa mũi tràn ngập hương vị sữa tắm trên người Sở Giản Hề, ni non nói, "Sở Giản Hề, chị thật tốt."

"Tiểu Y..."

Sáng ngày thứ hai, Sở Giản Hề mới vừa đổi hảo quần áo, di động liền chợt vang lên. Vội vàng đón thông, Sở Giản Hề mắt nhìn Sở Lục Y vẫn còn đang ngủ say, cước bộ vội vàng đi ra khỏi phòng, "Uy?"

"Sở đội trưởng, chúng tôi vừa mới ở phòng Trần Văn Hân bắt được Vương Tiểu Bạc, hắn muốn hạ độc thủ Trần Văn Hân." Đầu bên kia điện thoại là giọng nữ đang rất giận dữ, Sở Giản Hề nhăn lại mi, "Tôi lập tức qua!"

Vốn định cấp Sở Lục Y làm bữa sáng đặt lên bàn, nhưng sự tình khẩn cấp, Sở Giản Hề không thể chần chừ, đành phải để lại tờ giấy trên bàn cấp Sở Lục Y, lúc này mới chạy tới bệnh viện.

"Trần Văn Hân không sao chứ?" Chạy đến cửa phòng bệnh của Trần Văn Hân, gặp được đồng nghiệp của mình, Sở Giản Hề thở dốc một hơi hỏi.

"Không có việc gì, Vương Tiểu Bạc muốn bóp chết Trần Văn Hân, bác sĩ cần đi qua kiểm tra..."

"Tôi hôm qua không ai nhìn thấy Vương Tiểu Bạc sao?" Sở Giản Hề nhăn mi, giữa lòng mảy tràn đầy uy nghiêm, "Sao lại thế này?"

"Thực xin lỗi..." Một nam cảnh sát tuổi còn trẻ đối với Sở Giản Hề có chút áy náy nói, "Tôi đi vệ sinh, trở về liền không thấy Vương Tiểu Bạc, tôi cho là mẹ hắn ở đó sẽ..."

"Tốt lắm, sau này không được để phát sinh tình huống đồng dạng nữa." Sở Giản Hề cắt đứt lời của hắn, "Vương Tiểu Bạc hiện tại ở đâu?"

"Bị khảo ở trong đó, Sở đội, muốn đem hắn mang về cục cảnh sát hay không?"

Sở Giản Hề không gật đầu cũng không lắc đầu, bước vào phòng bệnh Trần Văn Hân, một nam nhân ước chừng ba mươi đối diện nữ nhân đang nằm trên giường bệnh từ từ nhắm hai mắt, trợn mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 109

Bác sĩ, Vương Tiểu Bạc hiện tại thương thế như thế nào?" Sở Giản Hề quét Vương Tiểu Bạc một cái, hỏi thẳng bác sĩ đang đứng ở một bên, "Có thể ra viện sao?"

"Có thể, trong thương thế của ba người thì của hắn là nhẹ nhất." Nữ bác sĩ nữ đeo kính mắt, mặt không chút thay đổi nói, "Mang về đi."

Hôm nay nếu không phải nàng đứng lúc lại đây kiểm tra thân thể bệnh nhân, bệnh nhân này nói không chừng đã chết trong tay tên nam nhân này rồi.

"Tốt." Sở Giản Hề gật gật đầu, "Như vậy, Trần Văn Hân như thế nào?"

"Vốn nửa đêm hôm qua đã tỉnh, mới vừa rồi bị người nọ bóp cổ khiến cho kinh hách, tôi đã cho nàng liều thuốc an thần, chậm chút nữa mới có thể tỉnh." Bác sĩ đẩy gọng kính, "Cảnh sát các người là chuyện gì xảy ra vậy hả, cũng không trông coi phạm nhân cẩn thận."

"Thật có lỗi..." Sở Giản Hề có chút xấu hổ nói khiếm, quay đầu, mắt nhìn nam cảnh vệ mặt đầy áy náy, "Hai người đem Vương Tiểu Bạc mang về cục, sau đó làm hồ sơ tạm giữ, sau khi xong việc thì trở về nhà nghỉ ngơi đi."

"Dạ!" Hai cảnh sát trông coi một đêm bày ra tư thế chào, đi đến bên cạnh Vương Tiểu Bạc lôi kéo hần muốn đi, Vương Tiểu Bạc lại bắt đầu kịch liệt giãy giụa, "Buông, tôi muốn giết hai ả!"

Đôi mắt lạnh lùng, Sở Giản Hề mấp máy môi, khắc chế xúc động muốn hành hung hấn, "Mang về!"

"Dạ!"

Vương Tiểu Bạc bị dẫn trở về, Sở Giản Hề thở dài, thấy vị bác sĩ nọ muốn đi, vội vàng đi tới hai bước, "Bác sĩ, vậy Trần Như Nam ra sao?"

"Đã muốn thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm." Bác sĩ nhìn nàng một cái, "Bất quá nhất định cần ở trong bệnh viện một thời gian, thân thể bệnh nhân vẫn còn rất yếu, nếu cô muốn hỏi, hân cần thêm một ít thời gian nữa mới hỏi được."

"Tốt, tôi hiểu được." Gật gật đầu, Sở Giản Hề lại nhìn Trần Văn Hân đang trên giường bệnh mê man, nhướn mi.

Ánh mắt Vương Tiểu Bạc nàng xem "nhất thanh nhị sở", rốt cuộc là dạng chuyện gì sẽ làm cho Vương Tiểu Bạc có sát tâm nặng như vậy với Trần Văn Hân?

Vừa đi ra bệnh viện vừa tự hỏi, mới đi đến cửa lớn liền đụng phải cháu gái bà lão hôm qua, nàng gấp Sở Giản Hề liền kêu một tiếng, "Cảnh quan!"

"A... Nhỉ hảo." Đang sờ lên cằm tự hỏi, Sở Giản Hề bất gặp nàng, miễn cưỡng lộ ra tươi cười, "Trần Như Nam đã muốn thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, cô biết rồi?"

"Ân, biết." Cô gái cười cười, nhắc tới hộp đựng thức ăn giữ ấm trong tay, "Nãi nãi nấu canh để cho tôi đưa cho Như Nam tý tý các nàng."

"À, ân." Sở Giản Hề gật đầu, "Hai nhà các vị quan hệ thật tốt a."

"Đúng vậy a, tôi cùng Như Nam tý tý, Văn Hân tý tý từ nhỏ cùng nhau lớn lên mà." Cô gái lộ ra nụ cười nhẹ, "Văn luôn thực thân nhau."

Nói tới đây, về mặt cô gái chợt có chút âm đạm, "Như Nam tý tý cùng Văn Hân tý tý cũng rất hảo... Đáng tiếc..."

"Ân?" Sở Giản Hề nhìn chăm chăm nàng, "Về mặt của cô tựa hồ... Ngày hôm qua là có lời muốn nói với tôi đúng không?"

"A... Không..." Ngắc đầu chống lại ánh mắt sắc bén của Sở Giản Hề, cô gái nhất thời có chút luống cuống, "Tôi... Cảnh quan, tôi trước vào xem Như Nam tý tý các nàng."

Biết rõ cô bé này có việc gạt mình, Sở Giản Hề cũng không miễn cưỡng, cùng nàng nhìn nhau vài giây, thân nhiên gật đầu, "Đi thôi, bất quá tôi hy vọng, nếu có cái gì cùng vụ án có liên quan thì cô có thể nói cho tôi biết."

"A... Ân, cảnh quan tái kiến." Cô gái càng thêm luống cuống, đối với Sở Giản Hề phát phát tay liền vội vàng vàng chạy vào bệnh viện.

Nhìn thân ảnh cô gái chạy vào trong, Sở Giản Hề đứng ở cửa bệnh viện hồi lâu, lúc này mới xoay người rời đi, hướng cục cảnh sát.

Trở lại cục cảnh sát, hai đồng sự nọ đã muốn về nhà nghỉ ngơi, Sở Giản Hề tính cả người đồng sự bên cạnh lập tức để người dẫn Vương Tiểu Bạc đến phòng thẩm tra.

"Tên, tuổi, quốc tịch, địa chỉ gia đình..." Ngồi ở một bên nghe người đồng sự kia dựa theo trình tự hỏi đến, Sở Giản Hề nhìn chăm chăm Vương Tiểu Bạc, ánh mắt có vẻ dị thường lạnh lùng.

"Vì sao muốn giết tỷ muội Trần gia?" Đợi cho trình tự hỏi xong, Sở Giản Hề ngồi thẳng người, lạnh lùng nhìn chăm chăm Vương Tiểu Bạc.

Vương Tiểu Bạc liếc nàng một cái, cúi đầu không nói lời nào.

"Tôi nghe nói nhà là của tỷ muội Trần gia." Thấy hần không nói lời nào, Sở Giản Hề cũng không tức giận, có chút trào phúng tung ra những lời này, quả nhiên Vương Tiểu Bạc lập tức liền kích động, "Tôi không phải vì nhà!"

"Ngà?" Khóe môi lộ ra trào phúng càng trở nên rõ ràng, Sở Giản Hề nhìn hần, "Đây là vì cái gì?"

"Tôi..." Vương Tiểu Bạc cắn răng, hai tay bị khóa nắm thành quyền, đầu nghiêng sang một bên không thèm nhìn Sở Giản Hề.

Sở Giản Hề nhủu mày, mở ra tư liệu trước mặt, "Anh cùng Trần Như Nam là bạn đại học, thời đại học vẫn luôn theo đuổi nàng, tốt nghiệp đại học sau hai năm liền hướng Trần Như Nam cầu hôn, Trần Như Nam đáp ứng, không đến một tháng sau liền kết hôn... Lập gia đình sau liền chuyển vào trong nhà Trần gia, muội muội Trần Như Nam - Trần Vân Hân cũng không có dọn ra ngoài... Căn cứ từ việc thăm hỏi láng giềng, quan hệ vợ chồng giữa anh cùng Trần Như Nam cũng rất bình thân, nhưng với cô em vợ Trần Vân Hân thì lại thập phần tồi tệ..."

Vẫn luôn nghe Sở Giản Hề dùng ngữ khí lãnh đạm kể lại, lời về sau bỗng về mặt Vương Tiểu Bạc càng phát ra dữ tợn hơn hẳn, thẳng đến cuối cùng đã là nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Quan hệ tồi tệ? Hừ..."

"Hoặc là nói, anh cùng Trần Vân Hân có mâu thuẫn gì đó, cho nên muốn giết nàng?" Sở Giản Hề khép lại tư liệu, "Anh phải biết rằng, đây chính là tội cố ý giết người... Nếu anh thẳng thắn khai ra..."

"Tôi chính là muốn giết á!" Vương Tiểu Bạc lập tức cắt đứt lời Sở Giản Hề, thần tình lệ khí.

"Vì cái gì?" Sở Giản Hề vẫn duy trì bình tĩnh, tuy nhiên tay đặt ở dưới đáy bàn dĩ nhiên đã nắm lại thành nắm.

Ghét nhất phải phạm nhân như vậy.

"Hừ!" Vương Tiểu Bạc lại là hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm xem Sở Giản Hề. Cả buổi sáng đều ở phòng thẩm tra cố gắng hỏi ra chút gì đó, làm cái gì cũng đều hỏi không ra, ngược lại bị thái độ của Vương Tiểu Bạc tức giận đến nổi trợn mắt đấm đấm, Sở Giản Hề nhiều lần muốn qua đánh cho hắn một trận, lại gắt gao nhìn xuống.

Mãi cho đến buổi trưa còn không có hỏi ra được tình huống vụ án, tuy rằng các chứng cứ cũng đều có thể nhận định Vương Tiểu Bạc giết người, mà thái độ của hắn cũng có thể xác định không phải sai lầm mà là cố ý, chính là Sở Giản Hề lại cảm thấy rất bất mãn.

Ít nhất động cơ giết người là cái gì vẫn không xác định được, nàng cảm thấy rất không yên tĩnh.

Sửa sang lại toàn bộ tư liệu, Sở Giản Hề mang một thân mệt mỏi về nhà, Sở Lục Y đã làm tốt cơm ở nhà đợi nàng.

Bước vào cửa chính trong nháy mắt liền nghe thấy mùi đồ ăn, điểm tâm vốn mua về cho Sở Lục Y đang cầm trên tay bèn buông xuống, Sở Giản Hề đi đến cửa phòng bếp, liền chứng kiến Sở Lục Y mặc tạp dề đang ở bưng canh đi ra, vội vàng đi qua, từ trong tay nàng tiếp nhận canh phóng lên bàn.

Sở Lục Y cười cười, cời tạp dề ra rồi bới cơm, Sở Giản Hề lại rất nhanh lại đây tiếp nhận bát cơm, "Tiểu Y hảo hiền lành."

Trợn mắt liếc nàng một cái, trong mắt Sở Lục Y lại hàm chứa ý cười, "Lần sau đổi lại chị làm."

"Hảo." Sở Giản Hề không chút do dự đáp, "Cuối tuần để chị tới."

"Nha, Sở Giản Hề hảo hiền lành." Sở Lục Y cười nhẹ nói xong, ngồi xuống gấp đồ ăn phóng tới trong bát Sở Giản Hề, "Nhanh ăn cơm đi lão bà hiền lành."

Sở Giản Hề sừng sốt, tiếp theo đó mặt lập tức đỏ lên, ngơ ngác tại chỗ, một bộ không biết phải làm sao.

"Đồ đàn!" Thói quen nói một câu, Sở Lục Y ngẩng đầu xem nàng, "Chị đang chờ tôi uy chị sao hả cục cưng?"

Sắc mặt ứng đỏ chuyển sang màu đỏ sẫm, Sở Giản Hề ngồi xuống cầm lấy thìa mái miết bới cơm chọc Sở Lục Y cười híp cả mắt, "Đồ đàn, cái mũi dính cơm kia."

"A!" Sở Giản Hề bật người ngẩng đầu sờ cái mũi, sau khi phát hiện bị Sở Lục Y lừa cũng lơ đãng, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Sở Lục Y ách nhiên thất tiểu, bám lấy hưng trí bừng bừng nhìn nàng đang là một bộ tiểu tức phụ thẹn thùng, con mắt xoay xoay, gắp một miếng khoai tây, thanh âm ôn nhu kêu một tiếng, "Giản Hề."

Một tiếng này không chỉ nhường chính nàng nổi lên một thân da gà, cũng làm cho Sở Giản Hề - hãy còn đang tập trung ăn cơm, lòng tràn đầy ngượng ngùng, một lòng chỉ nghĩ ăn cho mau rồi trốn trở về phòng, không khỏi ngây dại.

Tiểu Y... Là đang kêu nàng?

Ngẩng đầu chống lại đôi con ngươi đen láy "hàm tình mạch mạch" của Sở Lục Y, Sở Giản Hề mất đi khả năng kiểm soát, lắp bắp hỏi, "Tiểu... Tiểu Y, em... em vừa mới gọi chị phải không?"

Sở Lục Y gật gật đầu, đem khoai tây đưa đến bên miệng Sở Giản Hề, "A —— "

"A?" Sở Giản Hề không kịp phản ứng, nhìn Sở Lục Y, lại nhìn miếng khoai tây, mặt cười đỏ bừng nhường trong lòng Sở Lục Y cười thầm, trên mặt lại có vẻ thực ai oán, "Tôi không thể uy chị sao? Uy bạn gái hoặc là Nhị tỷ ăn khoai tây không có gì đi?"

"O..." Nghe được hai chữ "Bạn gái", trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, Sở Giản Hề tay nắm thìa run lên, lại thấy Sở Lục Y bộ dáng kia, há mồm đem khoai tây cắn xuống, tâm bất quyết đến trước mặt Sở Lục Y một chút, thấy nàng cũng không nhúc nhích cơm, giật mình nhủu mi, "Em mau ăn cơm."

"Được rồi." Sở Lục Y cười híp mắt đáp, lúc này mới cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Cứ như vậy, không khí vừa mang theo điểm quý dị, lại dần theo điểm ngọt ngào thậm chí coi như niềm hạnh phúc nho nhỏ, thẳng đến xế chiều trước lúc Sở Giản Hề cần phải đi làm vẫn còn chưa biến mất.

"Đi làm không được quá liều mạng, phải chú ý an toàn." Sở Lục Y giúp Sở Giản Hề sửa lại một chút cổ áo cảnh sát, lại ở bên tai nàng nói, "Nhớ rõ buổi tối nhé cục cưng."

"Ân... Ân." Cái loại tim đập rộn này lại tới nữa rồi, Sở Giản Hề gật gật đầu, "Chị đi trước..."

Lời còn chưa dứt, hai má bị một vật thể mềm mại lại ẩm ướt đụng một cái.

Sở Giản Hề đương nhiên biết cái đó là cái gì, lập tức cương ngay tại chỗ.

"Tốt lắm, nhanh đi làm đi." Hôn xong rất hài lòng nhìn Sở Giản Hề phản ứng như thế, Sở Lục Y cười nói.

Sở Giản Hề gật đầu liền sẽ cực kỳ nhanh chóng từ trong phòng đi ra ngoài, cước bộ dĩ thường chật vật, chỉ chứa Sở Lục Y một người ở trong phòng nhìn cửa phòng khép hờ, cười đến ý vị thâm trường.

Buổi chiều ở đồn cảnh sát vẫn như trước thập phần bận rộn, vụ án có rất nhiều, mà vụ án Vương Tiểu Bạc đang được bắt tay vào xử lý các loại thủ tục cũng như sửa sang lại các loại văn kiện liên quan, Sở Giản Hề vẫn luôn bận đến năm giờ mới nghỉ được một chút, nhìn thấy công tác giậm bớt, tâm tình cũng mang theo nhảy nhót.

Nói như vậy, buổi tối nhất định sẽ kịp trở về ăn cơm cùng xem phim với Tiểu Y rồi.

Chính là, tối gần thời điểm tan việc, bệnh viện bên kia bỗng gọi điện tới thông tri nàng là Trần Như Nam tỉnh.

Do dự vẫn là lựa chọn đi bệnh viện một chuyến, đối với việc tra hỏi người bị hại, nàng vẫn quyết định ngày kế tiếp sẽ mang đồng sự đi làm cho xong.

Một đường vội vàng đuổi tới bệnh viện, ở cửa chốt gặp cô bé nhà bên cạnh Trần gia cũng tới thăm, Sở Giản Hề lễ phép đối với nàng cười cười, cùng nàng đi đến cửa phòng bệnh, đang định gõ lên cánh khép hờ kia, chốt nghe bên trong có một giọng nữ mang theo âm khóc nức nở nói, "Tỷ, em yêu chị, em biết chị không cho em nói như vậy... Chính là... Em không có biện pháp khống chế chính mình... Lúc tỉnh lại bọn họ nói cho em biết chị vẫn còn chưa tỉnh, em sợ... sợ chị không quan tâm em, chị sinh khí, bỏ lại em một mình, em..."

Sở Giản Hề giật mình, động tác gõ cửa ngừng lại, trong con ngươi xẹt qua một tia không thể tưởng tượng nổi.

"Tiểu Hân..." Giọng nữ suy yếu cắt đứt tiếng khóc, ngay cả suy yếu lại có thể nghe ra bên trong mảnh "nhu tình như nước", "Chuyện lần này... Chị đã suy nghĩ cẩn thận... Nhiều năm như vậy... Trốn tránh... Lừa mình dối người... Tất cả đều vô dụng... Sự thật chính là, sự thật chính là... chị... chị cũng yêu em..."

Trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh trở lại, sau một lúc lâu, một tiếng nói mang theo run rẩy cùng kinh hi vang lên, "Tỷ..."

"Tiểu Hân..."

Phòng bệnh lại một lần nữa không có thanh âm gì phát ra, từ trong khiếp sợ dần hồi phục tinh thần lại, Sở Giản Hề xuyên qua khe cửa nhìn tới, lại phát hiện hai nữ nhân bên trong đang ôm hôn lên, một dạng như tình lữ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 110

Cổ Chánh lại đi bồi bạn trai hân, cũng chính là Professor Trần - đạo sư của Ngôn Du, kết quả nghe nói Ngôn Du xin nghỉ mấy ngày còn không có xuất hiện, không khỏi bật người oán hận bạn trai quá cuồng công tác, không quan tâm tới đệ tử kiêm cấp dưới của mình, vì thế sáng sớm liền thẳng tiến đến phòng Ngôn Du.

Cho nên, thời điểm Ngôn Du một tay nắm lấy tay Sở Nguyệt Xuất, tay kia cầm theo bữa sáng sôi nổi đi đến trước cửa nhà liền trông thấy hai nam nhân đang định gõ cửa.

Một người mặc áo somi trắng cùng quần bò, đeo một bộ mắt kiếng gọng vàng thập phần nhã nhặn, người còn lại thì mặc sơ mi hồng ngắn tay cùng quần tây màu trắng, ở phía dưới là đôi giày da cũng trắng tinh không tí vết, sáng bóng đến nỗi có thể phản quang được luôn.

Ngôn Du vừa nhìn thấy bọn họ liền lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ quynh quáng, Sở Nguyệt Xuất dư quang quét đến, mặc dù không biết hai người này là ai, tay đang nắm tay Ngôn Du nhưng lại hơi dùng sức nhéo xuống.

Chép miệng, biết ý Sở Nguyệt Xuất là bản thân không được quá mức không lễ phép, Ngôn Du có chút "tâm không cam lòng không nguyện" nói, "Hai người sao tự nhiên tới đây?"

Sở Nguyệt Xuất âm thầm liếc mắt, đồ gỗ nhà nàng là có bao nhiêu phần không biết đối nhân xử thế a.

"Aiyu~~, tôi là nghe tên hỗn đản công việc cuồng này nói cô xin nghỉ phép mới đặc biệt qua thăm cô một chút, Tiểu muội muội à, đã lâu không gặp ha." Thanh âm ẻo lả của Cố Chánh vẫn trước sau như một, vừa nói xong còn phao cái mị nhãn cho Ngôn Du, "Cô cũng là công việc cuồng a, tôi đoán cô là bị bệnh mới xin nghỉ, không nghỉ tới..."

Liếc mắt Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất "mười ngón tương khẩu", Cố Chánh bày ra vẻ mặt mang ý xấu.

Sở Nguyệt Xuất chứng kiến hai người này nói chuyện có chút quái dị, nghe ra Cố Chánh nói lời thân thiết, mắt lại nhìn sang nam tử đứng một bên, tuy rằng vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng khi nhìn Cố Chánh lại thập phần dịu dàng, lập tức liền minh bạch.

Bầu môi, thanh âm Ngôn Du non nớt nói, "Mới không có sinh bệnh đâu... Anh làm gì cứ luôn nhìn Sở lão sư vậy hả!"

Lúc này xem đến, Sở Nguyệt Xuất vẫn luôn duy trì trạng thái bình thản cùng nam nhân đeo mắt kiếng đều cười xòa, liếc nhau, cho nhau gật đầu.

Sở hai má Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất buông tay nàng ra, lấy ra chìa khóa mở cửa, "Vào nhà ngồi đi."

Mấy người mới vừa vào cửa, Cố Chánh chợt cười, "Tiểu muội muội nơi này hơi "long trời lở đất" nha, ha ha..."

Chứng thật là long trời lở đất, có Sở Nguyệt Xuất ở đây làm sao có thể cho phép Ngôn Du giữ vững cuộc sống "loạn thất bát tao" này được, liên đới một phòng đơn cũng bị thu thập không nhiễm một hạt bụi, hơn nữa mỗi ngày còn trông coi Ngôn Du, bắt nàng ngủ sớm dậy sớm cộng thêm rèn luyện thân thể.

Sở Nguyệt Xuất mỉm cười, mấy người họ sau khi ngồi xuống, Ngôn Du gãi đầu nhìn đạo sư của mình, "A... Máy ngày nay không có vấn đề gì đi?"

Professor Trần đối với Ngôn Du nháy mắt mấy cái, "Có!"

"A..." Ngôn Du hoảng sợ, "Không... Không thể nào..."

Nàng xác định gần đây không có chuyện gì mới phóng tâm mà xin nghỉ a, như thế nào sẽ xảy ra chuyện đây?

"Emma mau phát điên." Bộ dáng Professor Trần vốn là nho nhã lễ độ, giờ phút này biểu tình trên mặt thấy thế nào cũng đều thập phần tà ác, "Mỗi ngày đuổi theo tôi hỏi em làm sao lại nghỉ phép."

Quynh...

Ngôn Du biểu tình lập tức thay đổi, bầu môi quay đầu xem Sở Nguyệt Xuất, "Hắn luôn khi dễ em, mới không cần đối với hắn có lễ phép!"

Sở Nguyệt Xuất buồn cười vuốt chóp mũi của nàng, quay đầu đối với nam nhân đang toét miệng cười, thật có lỗi nói, "Tiểu Du luôn giống như đứa nhỏ, ngượng ngùng."

"Ôi chào, cô cứ yên tâm đi." Cố Chánh liếc mắt nhìn bạn trai nhả nhặn đang cười bên cạnh, có chút bất đắc dĩ, "Hai người bọn họ đều là con nít cả."

"Ha ha..." Sở Nguyệt Xuất mắt nhìn Ngôn Du cùng Professor Trần đối mắt trừng nhau, không khỏi lắc đầu, "Tiểu Du trước kia thật sự là phiền toái các vị."

"Không phiền toái!" Professor Trần khoát tay, "Để nuôi a!"

Chu môi, chui vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, bộ dáng tức giận của Ngôn Du rồi cuộc chộc mọi người có một trận cười to, một lúc lâu, Professor Trần mới nghiêm túc nói với Sở Nguyệt Xuất, "Người này lúc trước sống chết cũng không chịu tới nơi này, là bởi vì cô đi?"

Sở Nguyệt Xuất hơi sững sờ, cúi đầu xem Ngôn Du vẫn còn đang lăm lăm ổ trong ngực mình, Ngôn Du thân thể cũng cứng đờ, cảm thấy có chút hốt hoảng, không dám nhìn nàng.

"Mỗi lần gọi điện thoại thúc giục người này qua đây, nàng lại nói cần suy nghĩ thêm..." professor Trần chuyển qua nhìn Ngôn Du, "Còn nói có lý do không thể đi."

"Đúng vậy sao?" Tay Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng xoa mặt Ngôn Du, trong lòng có chút cảm động, lại bởi vì professor Trần hạ một câu mà cả người gần như ngáy ngẩn.

"Đúng vậy a, tôi là từ lúc nàng tốt nghiệp đại học mời nàng lại đây hỗ trợ." professor Trần không biết những lời này sẽ mang đến cho hai người kia chuyện gì, lại tiếp tục nói, "Hai người cùng một chỗ đã lâu rồi đi, người này cứ sống chết không chịu qua a."

"A..." Sở Nguyệt Xuất mắt nhìn Ngôn Du đã muốn ngồi dậy không dám nhìn mình, cười cười, ý cười trong con ngươi một chút cũng đều không hề có, "Àn."

Cổ Chánh rõ ràng liền đã nhận ra cái gì không đúng, vội vàng lấy khủ tay đung đung tay bạn trai, "Nếu Tiểu muội muội không có việc gì, chúng ta liền đi thôi, đừng quấy rầy thế giới hai người của người ta."

"Cũng tốt." Gật đầu đứng lên, professor Trần nói với Ngôn Du, "Ngôn, em cứ việc nghỉ thêm mấy ngày, có việc gì tôi sẽ thông báo cho em biết."

"Hào."

Hai nam nhân cất bước xong, Sở Nguyệt Xuất sờ hai má Ngôn Du, "Có mệt hay không? Muốn ngủ tiếp một lát không?"

Ngôn Du ngửa đầu xem nàng, "Chị không hỏi em gì sao?"

"Hỏi ư?" Sở Nguyệt Xuất ôn nhu cười, "Không phải hỏi em muốn ngủ một lát hay không sao?"

"Không phải..." Ngôn Du cầm tay nàng đang khẽ vuốt hai má của mình, "Em là nói, vừa rồi đạo sư nói..."

"A..." Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, cười cười, "Đồ ngốc, ăn điểm tâm đi." "Không phải nàng không muốn hỏi, mà là không dám hỏi, lý do không thể đi kia rất cuộc là cái gì."

Trong lòng giống như có trăm ngàn con kiến đang lung tung đi loạn, Ngôn Du nghe lời mặc cho Sở Nguyệt Xuất lôi kéo mình ngồi vào bàn, ngo ngác nhìn nữ nhân dường như không có việc gì bận rộn lên, từng đợt rồi rầm.

Muốn nói cho Sở lão sư biết... Nàng từng thích qua tỷ tỷ sao? Là cái loại tình yêu đó.

Sở lão sư có tức giận hay không, có thể cảm thấy nàng biến thái hay không...

.....

Sở Giản Hề cước bộ hỗn độn chạy khỏi bệnh viện, trong đầu đều là lời cô gái trẻ tuổi vang vọng bên tai.

"Kỳ thật Như Nam tỷ tỷ cùng Vân Hân tỷ tỷ vẫn luôn thích đối phương, Như Nam tỷ tỷ vì tránh đi cảm tình như vậy mới gả cho Vương Tiểu Bạc... Cho nên Vân Hân tỷ tỷ cứ luôn chán ghét Vương Tiểu Bạc... Không nghĩ tới, lại có thể xảy ra chuyện như vậy... May mắn các nàng cũng không có chuyện gì..."

Tỷ muội mến nhau...

Tỷ muội Trần gia... Lại có thể có quan hệ như vậy...

Dọc theo đường đi về mặt đều thập phần kích động, chạy tới cửa tiểu khu, Sở Giản Hề bỗng nhiên ngừng lại cước bộ.

Tiểu Y... Tiểu Y em ấy... Còn có mình đối với Tiểu Y...

Chuyện của tỷ muội Trần gia nhường Sở Giản Hề vô cùng khiếp sợ, tiếp theo chẳng biết tại sao liền nghĩ tới Sở Lục Y.

"Tôi thích Sở Giản Hề tên ngu ngốc kia!" Vẻ mặt có vẻ như cầm giận lại dẫn theo điểm ngạo kiêu... Nhưng thật ra là nhận chân đi.

Mình làm sao lại không phát hiện, nguyên lai Tiểu Y em ấy... vẫn luôn không phải cố ý trêu đùa mình.

Đứng ở cửa tiểu khu, mắt vô thức nhìn một nơi hồi lâu, tựa hồ còn có thể thấy Sở Lục Y đang ngồi trên ghế sa lon ôm gối đợi mình về nhà, Sở Giản Hề cắn cắn môi, phương hướng chuyển thành rồi đi.

Mình cùng Tiểu Y... Là thân tỷ muội a, làm sao có thể, như thế nào có thể...

Chính là mình... mình đối với Tiểu Y...

Những cảm giác kia, là dục niệm, thật sự là thứ mà tỷ tỷ đối với muội muội nên có sao?

Giờ phút này trong lòng là một mảnh lung tung, Sở Giản Hề cước bộ nghiêng ngả lao đảo rồi đi, ở ngã tư đường mờ mịt đi tới, không biết phải làm như thế nào.

Sở Lục Y một mình ở nhà, nhìn thấy thời gian từng phút từng giây trôi qua, xem TV, mở máy tính, lại không biết có thể làm gì khác.

Chạng vạng thời gian đem đồ ăn nóng qua loa ăn vào, mắt thấy đã hơn bảy giờ Sở Giản Hề vẫn chưa trở về, cũng không có một cú điện thoại, trong lòng Sở Lục Y bắt đầu bất an.

Đợi mau tới mười giờ, Sở Lục Y nhịn không được, lấy ra điện thoại di động gọi cho Sở Giản Hề.

Điện thoại qua thật lâu mới chuyển được, Sở Lục Y nghe đầu kia có tiếng hít thở, trong lòng giật mình, "Sở Giản Hề, chị làm sao vậy?"

Sở Giản Hề lúc này đang ngồi ở ven đường, trên một cái bậc, nàng nhìn ngã tư đường cứ thế dần dần ngẩn người, nhận được điện thoại Sở Lục Y thì do dự hồi lâu mới chuyển nhận, vừa nghe đến tiếng Sở Lục Y tràn đầy lo lắng, trong lòng trở nên ấm áp, lại không phản bác được.

"Sở Giản Hề, chị làm sao vậy?" Không có nghe thấy tiếng trả lời nào, Sở Lục Y càng sốt ruột, "Có phải lại bị thương hay không? Chị ở đâu?"

"Chị không sao..." Sở Giản Hề nâng giọng, "Tiểu Y, chị hôm nay có thể... Cần tối lắm mới trở về, em mau ngủ đi."

"Chị làm sao vậy?" Sở Lục Y nhắm lại mi, rõ ràng nhận thấy trong giọng nói Sở Giản Hề đều là run rẩy, "Chị còn ở đồn cảnh sát sao? Hay là đang thế nào?"

"Chị..." Sở Giản Hề nhướn mi, "Không có... em mau ngủ đi."

Lúc này, Sở Lục Y đã bắt đầu đi giày vào.

Nàng mặc trên người vốn là quần áo đi ra ngoài, bởi vì hẹn Sở Giản Hề buổi tối đi xem phim.

Đem giày mang xong, xác định trên người đã mang tiền cùng chìa khóa, Sở Lục Y vội vàng xuất môn, "Chị rốt cuộc ở đâu?"

"Tiểu Y, đừng ép chị..." Sở Giản Hề cung lên thân mình, nước mắt chảy xuống, "Đừng ép chị..."

Cước bộ bị kiềm hãm, Sở Lục Y tìm đập càng phát ra rối loạn, "Chị... chị đừng làm em sợ, chị rốt cuộc làm sao vậy?"

Chà xát nước mắt, Sở Giản Hề không tiếng động lắc đầu, đã muốn không cách nào nói ra thêm một chữ nào.

Nàng không biết làm sao đối mặt với Sở Lục Y, làm sao đối đãi phần cảm tình bất luân trong lòng mình, vốn đã muốn lặng lẽ chôn vùi rất sâu.

Kia rõ ràng là thân muội muội của mình a, vì cái gì... Vì cái gì bất tri bất giác, mình liền yêu nàng?

Làm sao có thể a, lại như thế nào có thể!

Tỷ tỷ nếu trở lại, cần như thế nào công đạo với tỷ đây?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 111

"Chị ở đâu?" Sở Lục Y không biết chuyện gì xảy ra, chính là nếu có thể làm cho Sở Giản Hề không không chế được như thế, nhất định là cực kỳ nghiêm trọng.

"..." Điện thoại bên kia vẫn kín như bưng, chỉ có tiếng nước nở.

"Sở Giản Hề, em sợ." Sở Lục Y run rẩy thanh âm, "Chị không nên làm em sợ."

"Tiểu... Tiểu Y..." Sở Giản Hề sau một hồi cố gắng rốt cuộc mở miệng, "Chị... Chị nghĩ yên tĩnh một chút..."

Sở Lục Y giật mình, sau một lúc lâu, "Hào."

Cúp điện thoại, Sở Lục Y tại từ cửa nhà đứng trong chốc lát, thờ dài, trực tiếp ngồi dưới đất ngẩn người.

Không biết Sở Giản Hề rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nghe ngữ khí như vậy, hẳn không phải là bị thương mới đúng, như vậy... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Buổi chiều đi ra ngoài rõ ràng còn hảo hảo mà...

Trong lòng càng nghĩ càng lo lắng, Sở Lục Y đứng lên, từ trong nhà đi ra ngoài khóa chặt cửa, một đường hướng cục cảnh sát chạy tới.

"A? Em không phải là muội muội của Sở đội trưởng sao?" Mới chạy đến bên ngoài cục cảnh sát liền gặp đồng sự Sở Giản Hề trực ban, thấy Sở Lục Y có chút kinh ngạc hỏi.



Sở Lục Y bình phục hơi thở, nhìn thấy người nọ, "Àn, tỷ tỷ, ta Nhị tỷ có ở cục cảnh sát không?"

Nữ cảnh sát lắc đầu, "Không có a, Sở đội trưởng tan tã một chút liền đi."

"Như vậy a..." Sở Lục Y như có điều suy nghĩ đáp, tiếp theo gật đầu, đối với nữ cảnh nói, "Đa tạ tỷ tỷ."

"Ha ha, không cần đa tạ..." Nữ cảnh cười cười, rồi hướng Sở Lục Y nói, "Sao Tiểu muội muội lại chạy tới nơi này, là muốn tìm Sở đội trưởng sao?"

"Đúng vậy a, Nhị tỷ còn không có về nhà, di động giống như tắt máy." Sở Lục Y không muốn để cho người ta biết Sở Giản Hề thất thủ, thuận miệng nói, "Có thể là điện thoại hết pin đi, em còn tưởng rằng chị ấy ở lại cục cảnh sát bận rộn đâu."

"Như vậy a..." Nữ cảnh tỏ vẻ hiểu biết gật đầu, nghĩ nghĩ nói, "Sở đội trưởng có khả năng đi Đệ Nhất Bệnh Viện, em có thể qua đó hỏi một chút."

"Đa tạ tỷ tỷ." Sở Lục Y lại nói một tiếng cảm ơn, cùng nữ cảnh phát phát tay, thay đổi tuyến đường thành Đệ Nhất Bệnh Viện.

Thời gian đã là hơn mười một giờ, Sở Giản Hề hai mắt đỏ bừng nhìn xuống đồng hồ trên tay, trong lòng có chút do dự.

Có nên về nhà hay không?

Tiếp tục không quay về Tiểu Y nhất định sẽ thực lo lắng đi.

Chính là, khi trở về, lại làm sao đối mặt với Tiểu Y?

Khuôn mặt có chút tiền tụy, Sở Giản Hề từ trên bậc thềm hướng phía nhà chậm rãi đi đến, ánh mắt có vẻ dị thường mờ mịt.

Lúc này Sở Lục Y đã đến bệnh viện, đuổi theo y tá một phen hỏi thăm liền có chút ỉu rùi đi.

Nàng muốn biết rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng đã biết Sở Giản Hề là vì một vụ án mà tới đây, nhưng khi nàng muốn đi xem người có quan hệ với vụ án thì y tá lại nói cho nàng biết, thời gian thăm bệnh đã qua.

Lần đầu tiên, vốn luôn tự xưng là thông minh Sở Lục Y không khỏi nản lòng.

Nguyên lai nàng cái gì cũng đều không làm được.

Vô luận cước bộ thả chậm cỡ nào, Sở Giản Hề vẫn là đi tới cửa nhà, từ trong túi lấy ra chìa khóa, tìm đập càng lúc càng nhanh, đẩy cửa vào lại phát hiện trong phòng khách không có thân ảnh Sở Lục Y, âm âm nhẹ nhàng thở ra, nhưng có chút thất vọng.

Chính là chưa từng nghĩ tới, đi đến phòng khách mới phát hiện cửa phòng Sở Lục Y là mở ra, bên trong một mảnh tối đen.

Trong lòng cả kinh, Sở Giản Hề ba bước vội vã đi qua, mở đèn lên, quả nhiên, trong phòng cũng không có thân ảnh Sở Lục Y.

Này xem ra, Sở Giản Hề triệt để hoảng loạn rồi, đem từ trong ra ngoài căn nhà tìm một lần, lại không có cái gì. Lập tức vội vàng từ trong nhà đi ra, lấy điện thoại di động gọi cho Sở Lục Y.

Đã muốn đi nhanh đến tiểu khu, Sở Lục Y chứng kiến hiển thị trên điện thoại, lập tức chuyển nhận, "Sở Giản Hề, chị ở đâu?"

"Tiểu Y, em ở đâu?" Cơ hồ là đồng thời nói, Sở Giản Hề cũng mở miệng.

Hai người đều là sững sốt, tiếp theo thanh âm Sở Lục Y có chút hạ xuống, "Em đi cục cảnh sát tìm chị, chị không có ở đó..."

"Tiểu... Tiểu Y..." Không nghĩ tới Sở Lục Y lại có thể sẽ ra ngoài tìm mình, cái mũi Sở Giản Hề đột nhiên đau xót kinh khủng, "Em..."

"Chị ở đâu, Sở Giản Hề..." Sở Lục Y giờ phút này lòng tràn đầy ủy khuất cùng khó chịu, "Tìm không thấy chị... em rất sợ hãi..."

Đã muốn từ trên lầu đi xuống, Sở Giản Hề nghe thấy giọng nói run rẩy của Sở Lục Y, tâm tê rần, "Thực xin lỗi..."

"Sở Giản Hề... Không cần bỏ lại em một mình..." Không hiểu sao lại khóc, Sở Lục Y nâng tay chà xát nước mắt, "Em sẽ khó chịu chết..."

"Tiểu Y..." Thì thảo kêu Sở Lục Y, Sở Giản Hề thanh âm không thể nghe thấy, "Chị là Tỷ tỷ... của em a..."

"Chị nói cái gì?" Hút hức cái mũi, Sở Lục Y cũng không có nghe thấy lời của nàng, nhu dụi mắt hỏi, "Chị hiện tại ở nơi nào, nói cho em biết được không?"

"Chị... em ở đâu, chị đi đón..." Sở Giản Hề không có cách nào để cho mình không đi đâu lòng muội muội vẫn luôn thương yêu nhất này, bước nhanh hơn từ trong tiểu khu đi ra ngoài, ngừng đầu, liền chứng kiến Sở Lục Y một người đứng ở phía trước, đang nâng tay nhu mắt.

"Đón cái gì?" Sở Lục Y không có nghe rõ, lại hít hít cái mũi.

Từng bước một hướng Sở Lục Y đi đến, Sở Giản Hề đã muốn không biết nên nói cái gì cho phải. Không có nghe đến thanh âm, Sở Lục Y càng phát ra

sốt ruột, "Sở Giản Hề, chị làm sao vậy?"

Nàng thật sự, thực sự rất lo cho Sở Giản Hề, rõ ràng buổi chiều trước khi đi ra ngoài vẫn còn hào hào a, như bây giờ... Như bây giờ... Làm cho người ta khó chịu.

"Tiểu Y..." Sở Giản Hề đã đem di động đập máy, thờ dài, đi vài bước đến bên người Sở Lục Y, thanh âm rất mềm nhẹ, "Chị ở đây."

"Sở Giản Hề..." Hoàng sợ Sở Lục Y ngẩng đầu, chứng kiến Sở Giản Hề, lập tức nhào vào trong lòng nàng, ôm chặt eo của nàng, "Sở Giản Hề... Chị làm sao vậy..."

Sở Giản Hề mặc cho nàng ôm, mày lại liễm chặt chẽ, tay muốn đẩy ra nàng nhưng vẫn là rũ xuống, dừng ở hai bên người.

"Chuyện gì xảy ra sao?" Thật vất vả bình phục lại cảm xúc, Sở Lục Y buông nàng ra, nhìn thấy Sở Giản Hề buồn thong mi mắt không nhìn mình, nâng tay vuốt ve mặt của nàng, "Làm sao lại cau mày?"

"Tiểu Y..." Sở Giản Hề hít một hơi thật sâu, "Chị là tỷ tỷ của em."

Sở Lục Y sững sốt, động tác trên tay ngừng lại.

"Chị là chị ruột của em." Sở Giản Hề hạ giọng lặp lại một câu.

"Chị nói cái này làm gì?" Sở Lục Y miễn cưỡng cười cười, ra vẻ bình tĩnh, "Đề làm chi a, em biết, vô nghĩa!"

Sở Giản Hề không hề cúi đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng Sở Lục Y vài giây, con ngươi đen láy lộ ra đau lòng cùng bất đắc dĩ, "Em biết ý của chị mà."

Lúc này Sở Lục Y rốt cuộc hiểu rõ, không chút nào né tránh cùng Sở Giản Hề đối diện, hồi lâu sau, "Chị không biết ý của em?"

"Tiểu... Tiểu Y?" Sở Giản Hề nào biết đầu lời này của Sở Lục Y, trơ ra hồi lâu cũng chưa hiểu được.

"Nếu chị biết..." Sở Lục Y khước môi hơi ngoéo một cái, "Em thích chị."

"..." Không phải là lần đầu tiên nghe được những lời này, chính là Sở Giản Hề vẫn có cảm giác cơ hồ sắp đình chỉ thờ tới nơi, trừng lớn mắt nhìn Sở Lục Y, đã lâu đều không nói nên lời.

"Em thích chị, coi như chị là chị ruột của em, coi như trong thân thể chúng ta chảy cùng một dòng máu, em vẫn còn thích chị, muốn cùng chị cả đời một chỗ." Sở Lục Y nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, gần từng tiếng nói, "Em yêu chị."

"Tiểu Y!" Sở Giản Hề trong lòng nhảy dựng, "Không cho nói!"

"Em muốn nói." Sở Lục Y tới gần nàng một ít, ôm lấy eo của nàng, "Sở Giản Hề, em yêu chị."

"Tiểu Y..." Sở Giản Hề nheo mi, "Chúng ta... Không thể..."

"Em yêu chị." Sở Lục Y chấp nhất nói tiếp, "Sở Giản Hề, chị dám nói chị không thích em?"

"Chị..."

"Chị còn là bạn gái của em đâu!" Sở Lục Y hai tay sáp eo, "Chị là muốn vứt bỏ em sao?"

"Chị..." Sở Giản Hề nhất thời nghẹn lời.

"Sở Giản Hề, chúng ta cứ như vậy thôi..." Sở Lục Y cong lên miệng, bắt lấy tay Sở Giản Hề lắc lắc, phe phẩy, "Chị làm gì bỗng nhiên rồi rầm như vậy nha."

"Tiểu Y, em biết rõ... em làm gì mà..." Sở Giản Hề vốn là người sẽ không đáp trả, trong ngày thường lại luôn đối với Sở Lục Y trăm câu trăm ứng, giờ phút này nhìn thấy đôi con ngươi Sở Lục Y hàm chứa lệ, trong lòng mềm nhũn, nhưng cũng biết loại chuyện này không thể nói giỡn được, "Tiểu Y, chúng ta là thân tỷ muội, không có khả năng."

"Ai nói!" Thấy làm nũng vô dụng, Sở Lục Y tức giận, tay buông lỏng cánh tay Sở Giản Hề ra, vốn là muốn mắng Sở Giản Hề đồ đàn, nghĩ nghĩ, nhân châu xoay động, "Được rồi, em không miễn cưỡng chị."

"Tiểu Y?" Sở Giản Hề có chút kinh ngạc, nhìn thẳng Sở Lục Y, thấy nàng đôi mắt xanh triệt, biết nàng cũng không nói gì đùa vui, miễn cưỡng cười, "Em có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi."

"Ai nói với chị em suy nghĩ cẩn thận." Sở Lục Y liếc nàng một cái, lời kéo tay nàng hướng trong nhà đi đến, "Em có một yêu cầu."

"Cái gì yêu cầu?" Sở Giản Hề mặc cho nàng lôi kéo, cước bộ theo nàng hướng nhà bên kia đi đến, có chút khó hiểu hỏi lại.

"Em sẽ lấy tỷ muối vắn cho chị xem." Đến nhà cửa, Sở Lục Y rất lãnh đạm định xuất ra chìa khóa mở cửa, ngữ khí nói chuyện dị thường bình tĩnh, "Nhìn lúc sau chị tiếp tục nói với em có thể hay không thể."

"..." Sở Giản Hề nghẹn lời.

"Như thế nào?" Lôi kéo nàng vào nhà, thấy vẻ mặt nàng đại ra, Sở Lục Y liếc mắt, "Hoặc là chị liền xem, hoặc là chị coi như bạn gái của em, chính chị chọn đi."

"Chị..."

Nào có người như vậy...

"Sở Giản Hề, em không muốn bức chị." Thấy Sở Giản Hề thần sắc bối rối, Sở Lục Y cũng không nhịn được thở dài, "Em chỉ là không muốn chị lấy lý do mà không phải lý do này để trốn tránh..."

Dừng một chút, Sở Lục Y trong thanh âm lộ ra một tia mệt mỏi, "Chị rõ ràng cũng có cảm giác."

Mất lại nhìn cái người còn đang ngăn người nơi đó, Sở Lục Y thở dài, "Em trở về phòng, mệt mỏi quá, đêm nay chị ngủ phòng của chị đi, miễn cho... A..."

Ngữ tắc, cũng không nhìn Sở Giản Hề liếc mắt một cái, thẳng trở về gian phòng của mình khép cửa lại.

Miệng há lớn, Sở Giản Hề nhìn bóng lưng Sở Lục Y, thẳng đến khi cửa phòng bị đóng lại, lúc này mới hạ xuống mi mắt, yên lặng nhìn sàn nhà.

Sở Lục Y đem cửa phòng khép lại sau liền dựa vào cửa không động đậy nữa.

Chỉ phán như thế mới có thể để cho Sở Giản Hề cái tên ngu ngốc đầu gối kia nghĩ rõ ràng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 112

"Tiểu Hề, sao giọng nói nghe kỳ quá vậy?" Sở Nguyệt Xuất canh thời gian lại gọi điện về cho Sở Giản Hề, lúc này Sở Giản Hề đang trốn trong phòng làm việc của mình, bởi vì tạm thời không có chuyện gì làm nên chỉ có thể lên lút đọc tiểu thuyết Sở Lục Y bắt nàng xem.

Hào... Thật kỳ quái, tiểu thuyết hiện nay đều là như vậy sao?

Nhìn thấy trong tiểu thuyết đối với tình cảm tỷ muội rất là... hầu như đã muốn tới giai đoạn nên làm chuyện gì kia, Sở Giản Hề đang mặt đỏ tai hồng, chợt nhận được cuộc gọi tỷ tỷ gọi tới, nhất thời có một trận bối rối cùng luống cuống, "Tỷ... Tỷ tỷ?"

"Có phải là bị cảm hay không?" Sở Nguyệt Xuất đương nhiên không biết hai muội muội mình xuất hiện trạng huống mà đối với nàng mà nói, là không thể tưởng tượng nổi càng thêm không thể tưởng tượng nổi, lúc này chỉ một tâm lo lắng thân thể muội muội có vấn đề.

"Không có..." Sở Giản Hề ho khan một tiếng, "Tỷ, làm sao lúc này chị lại gọi điện thoại cho em nha, chị bên kia không phải đã là đêm khuya sao?"

"Chưa ngủ, nhìn thời gian hẳn bên kia đang giữa trưa liền lấy điện thoại gọi cho tụi em." Sở Nguyệt Xuất ôn nhu nói, "Chị nghe em ho khan, có phải bị bệnh không?"

"A... Không có..." Sở Giản Hề vừa nghe ngữ khí tỷ tỷ liền biết nàng lo lắng, vội vàng giải thích, "Vừa rồi chỉ là hạ giọng mà thôi, tỷ tỷ đừng lo lắng."

"Àn, chị đi vắng, hai đứa phải chiều cổ bản thân kỹ lưỡng vào." Sở Nguyệt Xuất nhu lên tiếng nói, "Tiểu Y đâu, em ấy ngủ?"

"Em..." Sở Giản Hề lập tức không biết nên giải thích với tỷ tỷ ra sao.

Từ ngày đó trở đi, nàng cùng Sở Lục Y đã muốn hai ba ngày không nói gì với nhau, giữa trưa nàng cũng không về nhà ăn cơm.

"Làm sao vậy?" Long mày nhíu lại, tiếng nói Sở Nguyệt Xuất có chút đáng sợ, "Tiểu Hề, em có việc giấu giếm chị?"

"Em..." Sở Giản Hề một tay nắm di động, một tay cầm lấy góc bàn, "Tỷ..."

"Chẳng lẽ... cãi nhau với Tiểu Y?" Sở Nguyệt Xuất suy đoán, lại bác bỏ ý nghĩ của mình, "Không có khả năng... em vẫn luôn đều nhường nhịn Tiểu Y mà."

"Em..." Sở Giản Hề cúi đầu, thanh âm cũng hạ thấp, "Tỷ, không có gì."

Nàng làm sao có thể cùng tỷ tỷ nói ra, chẳng lẽ nói cho tỷ tỷ biết nàng cùng Tiểu Y bởi vì đã yêu nhau mà đang thống khổ sao?

Tỷ tỷ nhất định sẽ bị các nàng hù đến a...

Cẩn cẩn môi, Sở Giản Hề quyết định vẫn là giấu giếm tỷ tỷ, vì thế lại nói, "Hôm nay trong cục có chút việc, em không về nhà... Tỷ, chị yên tâm đi, em cùng Tiểu Y không có chuyện gì."

"Àn, vậy thì tốt rồi." Sở Nguyệt Xuất lúc này mới gạt gạt đầu, phục lại liễm mi, "Nếu thực có chuyện gì, không được gạt chị, biết không?"

"Hảo..." Sở Giản Hề có chút gian nan đáp ứng.

"Àn, vậy em vội công tác đi." Sở Nguyệt Xuất lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Chị gọi điện cho Tiểu Y."

"Hảo, tỷ, chiếu cố tốt chính mình." Sở Giản Hề cũng nhẹ nhàng thở ra nói.

"Àn." Cúp điện thoại, Sở Nguyệt Xuất nghĩ nghĩ, gọi cho Sở Lục Y, lúc tiếp thông liền nhân tiện nói, "Tiểu Y, em cùng Tiểu Hề làm sao vậy?"

Sở Lục Y hãy còn đang ngồi ở trên giường của mình, từng quyền từng quyền đánh vào bụng A Ly, nhận điện thoại Sở Nguyệt Xuất rõ ràng sững sốt, tiếp sau đó vừa nghe lời nói mang theo ngữ khí nghiêm khắc của chị mình, nhất thời có chút mộng.

"Tiểu Y? Hai đứa em cãi nhau có phải hay không?" Vừa nghe Sở Lục Y bên kia cũng không động tĩnh, Sở Nguyệt Xuất liền biết chuyện khẳng định không được bình thường, thở dài, "Lớn như vậy rồi, hai đứa em a..."

Nghe Sở Nguyệt Xuất nói như vậy, Sở Lục Y hơi yên lòng.

Nàng còn tưởng rằng tỷ tỷ từ chỗ đầu gối nghe ra điều gì, ra mò hấn là không có.

Thả lỏng thân thể căng thẳng, Sở Lục Y miễn cưỡng cười cười, "Tỷ, không có gì, tui em giỡn thôi."

Rõ ràng cảm giác hai muội muội mình trong đó thực không đúng cho lắm, nhưng nghe hai người đều không muốn nói với mình, may Sở Nguyệt Xuất liễm càng chặt hơn, sau một lúc lâu đành thở dài, "Hai đứa nhỏ này, chị mới lại Mĩ Quốc không bao lâu, cũng không biết giấu giếm chị cái gì."

Sở Lục Y thầm nói tự nhiên là cần gạt chị rồi, trên mặt vẫn duy trì ngữ khí thập phần trấn định, "Tỷ, chị đừng nghĩ lung tung, em cùng Sở Giản Hề đều thật biết điều."

Sở Nguyệt Xuất lắc đầu, "Hai đứa thật sự biết điều sao?"

"Thật sự..." Sở Lục Y mềm lên ngữ khí làm nũng, "Tỷ, chị cứ yên tâm đi, hảo hảo chiếu cố Ngôn lão sư, hi hi..."

Bị muội muội mang theo ngữ khí treu ghẹo khiến mặt ửng hồng lên, Sở Nguyệt Xuất cũng có chút ngượng ngùng, "Tiểu hài tử, nói gì vậy..."

"Hắc hắc, tỷ, em cũng không thể cùng Ngôn lão sư nói vào câu ư?" Thấy lực chú ý của tỷ tỷ chuyển khai không còn rối rắm mình với Sở Giản Hề nữa, Sở Lục Y lại tiếp tục nói, "Tụi em đều nhớ nàng."

"Ha ha, tốt." Sở Nguyệt Xuất bị nàng chọc cười, quay đầu, mắt nhìn người đang nằm ở trên giường mở to hai mắt nhìn mình, chuyển qua đi sò sò bên má nàng, "Tiểu Y muốn nói chuyện với em."

"Nha..." Chớp chớp mắt, ngoan ngoãn tiếp nhận di động, Ngôn Du đưa điện thoại phóng tới bên tai, "Tiểu Y đồng học..."

"Đồng học cái gì đồng học a!" Sở Lục Y vừa nghe đến ngữ khí Ngôn Du mang theo điểm vô tội, lập tức đã nghĩ đến một con thỏ nhỏ manh\* hề hề đáng thương nhìn mình, nhin không được liếc mắt, "Kêu một tiếng 'em vợ' nghe chút đi. \*(cực kỳ) dễ thương"

"Hơ..." Ngôn Du mặt lập tức đỏ, mắt lén lút nhìn Sở Nguyệt Xuất đang mỉm cười nhìn mình, bên tai hơi hơi nóng lên, "Em vợ..."

"..." Sở Nguyệt Xuất mặt cũng đỏ.

Tiểu Y thật sự là... Như thế nào nhường Tiểu Du nói... Nói lời này...

Sở Nguyệt Xuất có chút ngượng ngùng liếc Ngôn Du vốn đang liếc trộm mình, chịu đựng xấu hổ, từ trong tay nàng cầm qua di động, "Tiểu Y, em..."

"Hi hi, thanh âm tỷ tỷ hảo thẹn thùng..." Sở Lục Y cười đùa nói, "Tỷ tỷ ở Mĩ Quốc nhất định thực hạnh phúc đi."

Khi nói lời này, Sở Lục Y nhưng thật ra rất hâm mộ tỷ tỷ của mình.

Kể từ khi biết chân tướng sự việc của Bạch Hiểu An đến nay, Sở Lục Y trừ bỏ cảm khái Ngôn Du bên ngoài thật sự đủ khờ khạo, thì cũng rất hâm mộ

nàng đối với tỷ tỷ mình giữ gìn.

Nếu là Sở Giản Hề... Tuy nói, đích thị cũng sẽ che chở mình, chính là, Sở Giản Hề nhất định sẽ cho là đang che chở muội muội đi.

Trong miệng mặc dù đang trêu đùa tỷ tỷ, nhưng ánh mắt Sở Lục Y lại có chút âm đạm.

Đoạn thời gian này Sở Giản Hề trốn tránh mình nàng đều nhìn trong mắt, cũng không biết nàng để Sở Giản Hề xem tỷ muội văn, Sở Giản Hề có xem hay không... A, đầu gối không chỉ chậm chạp, vẫn còn rất cố chấp...

Có lẽ cả đời này, hai nàng đều không có khả năng a.

Nếu là như vậy, cũng tốt, dù sao mấy ngày nữa muốn viết giấy chọn trường đại học rồi, nếu... Nếu còn như thế này, dứt khoát liền đi tới một trường đại học cách xa nơi này một chút, có lẽ chỉ có rời xa mới có thể để phần cảm tình này chậm rãi phai nhạt đi.

Nếu không... để nàng thấy Sở Giản Hề yêu thích một người khác, cùng người khác cùng một chỗ, nhất định sẽ rất rất đau a.

Dừng cảm nhiều năm như vậy, làm tất cả biện pháp dụ bắt Sở Giản Hề cũng nhiều năm như vậy, chung quy vẫn không thu hoạch được gì.

Duy nhất may mắn chính là, tỷ tỷ cùng Ngôn Du cùng một chỗ, thực hạnh phúc.

Sở Nguyệt Xuất nghe muội muội mang theo điểm hăm mộ nói, quay đầu nhìn Ngôn Du, đôi con ngươi đen láy lóe lên nhìn mình, khóe môi nổi lên một nét thoáng cười yếu ớt, "Tiểu Y, sau này cũng sẽ tìm được một người như vậy."

"Ân..." Sở Lục Y nhẹ giọng đáp, tinh thần hốt hoảng nhìn A Ly bên cạnh, nhin xuống xúc động rơi lệ, "Tỷ... Thích một người, là không nhất định phải chiếm được nàng đi?"

"Tiểu Y?" Vẫn là lần đầu tiên nghe được tiểu muội vốn quật cường độc lập đi hỏi mình chuyện như vậy, Sở Nguyệt Xuất rõ ràng ngu ngơ vài giây, thật lâu sau, "Là có người thích rồi?"

"Ha ha... Không có gì, chính là bỗng nhiên đối với tình yêu có chút nghi hoặc." Sở Lục Y hồi thần, cũng biết bỗng nhiên mình hỏi như vậy không đúng, vội vàng sửa lời, "Tỷ, chị chừng nào thì muốn về nước a?"

"Chị..." Sở Nguyệt Xuất do dự, mắt lại nhìn Ngôn Du, "Có thể không nhanh như vậy, đúng rồi, thành tích thi vào trường đại học ngày mốt sẽ có đi, đến lúc đó nhìn xem thành tích, chúng ta liền thảo luận sẽ đi báo danh đại học nào... Tiểu Y hiện tại có nghĩ tới đại học không?"

Sở Lục Y trầm mặc một lát, trong thanh âm lộ ra tia môi mệ, "Em không biết... Đến lúc đó nhìn xem thành tích đi..."

"Ân, cũng được." Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu, "Chị tin tưởng Tiểu Y."

"Ân ân, đa tạ tỷ tỷ." Sở Lục Y cố chấp xả ra tươi cười, "Tỷ, chị mau ngủ đi, Mĩ Quốc bên kia đã muộn rồi."

"Ân, hai đứa em không được giận dỗi nữa, biết không?" Sở Nguyệt Xuất ra vẻ nghiêm túc nói, "Có chuyện gì liền nói với chị."

"Được rồi, đã biết... Tỷ tỷ hiện tại cần gấp nhất chính là chiếu cổ tốt Ngôn lão sư... Hi hi, em cảm thấy Ngôn lão sư so với em cùng Sở Giản Hề còn cần tỷ tỷ hơn nha..."

"Tiểu Y..." Sở Nguyệt Xuất có chút oán trách kêu muội muội một tiếng, tiếp theo mới cùng muội muội cáo từ cúp điện thoại. Mới để điện thoại xuống, Ngôn Du liền hướng trong lòng nàng đánh tới, ôm lấy nàng, đầu chôn đến trong lòng nàng không nói lời nào.

"Làm sao vậy?" Sở Nguyệt Xuất nhẹ vỗ về cái ót của nàng, có chút kinh ngạc.

"Em nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy nên nói với chị..." Ngôn Du từ trong lòng nàng ngẩng đầu, trong con ngươi lóe ra tia khác thường, "Tuy rằng... em không biết chị sẽ nghĩ như thế nào..."

"Ân..." Đã nhiều ngày các nàng tuy rằng vẫn như trước bình thản ngọt ngào, chính là giữa hai người lại xuất hiện một ít ngăn cách, các nàng đều có thể cảm giác được. Sở Nguyệt Xuất sờ sờ mặt nàng, "Hảo, em nói, chị nghe."

"Em... Quả thật... Đạo sư nói lý do không thể đi kia, ngay từ đầu không phải Sở lão sư..." Ngôn Du cúi đầu, nhẹ tay kéo nhẹ lên mền, "Là tỷ tỷ..."

Ngắn người, tiếp theo ôn nhu cười, Sở Nguyệt Xuất đem nàng ôm chặt, "Đứa nhỏ này, để ý tỷ tỷ như vậy, thực ngoan đâu."

"Không phải..." Ngôn Du theo nàng trong lòng tránh ra, về mặt thành thật, "Trước kia, em yêu tỷ tỷ."

Sở Nguyệt Xuất ngăn ra, nhìn Ngôn Du xem ra tràn ngập nhận chân, tâm xoay mình khiêu mau vài phần.

"Chính là, giống như yêu chị, lén lút, yêu tỷ tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 113

Ánh mắt thẳng tắp đối diện Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất trong thanh âm lộ ra tia không thể tin nổi, "Em.. Lặp lại lần nữa?"

"Em.. em là nói em trước kia... em trước kia thích tỷ tỷ..." Vốn là đánh bạo cố lấy dũng khí thẳng thắn với Sở Nguyệt Xuất, kết quả chứng kiến thần sắc trong đôi mắt đẹp của Sở Nguyệt Xuất thì lại có chút hối hận.

"Em thích... Tỷ tỷ của em? Ngôn Tĩnh?" Sở Nguyệt Xuất mày hơi nhăn, "Tiểu Du, em rất trẻ con, loại chuyện này không thể nói lung tung."

"Em không có nói lung tung..." Ngôn Du cong lên miệng, cúi đầu, "Em cũng biết không đúng, cho nên em vẫn luôn không nói với tỷ tỷ."

Nghĩ đến lúc mình còn không có phát sinh quan hệ như vậy với Ngôn Du, bộ dáng Ngôn Du cùng Ngôn Tĩnh cùng một chỗ tựa hồ có khi rất lãnh đạm, lại có khi thực ý lại, Sở Nguyệt Xuất bỗng dưng cảm thấy trong lòng đau xót, mím môi nhìn Ngôn Du không nói lời nào.

"Em cũng không biết vì cái gì liên thích tỷ tỷ..." Ngôn Du luôn duy trì tư thế cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm giác được hơi thở lãnh liệt trên người Sở Nguyệt Xuất, thế mà vẫn cố chấp nghiêm túc nói tiếp, "Vào năm 2, có một ngày ba ba nói tỷ tỷ nên tìm bạn trai đi... Em đột nhiên cảm giác thực không vui... em cảm thấy tỷ tỷ nên chỉ cần một mình em thôi, ngoại trừ em ra thì những người khác đều không thể được, tỷ tỷ chỉ có thể ôm em, chỉ có thể đối tốt với em, chỉ..."

"Đủ rồi!" Sở Nguyệt Xuất mạnh mẽ cắt đứt lời Ngôn Du, môi mím càng chặt hơn.

Biết đồ gỗ này chậm chạp, biết đồ gỗ này luôn thực khờ... Thế nhưng cái đồ gỗ này làm sao lại có thể ở trước mặt mình kể ra nàng từng yêu say đắm Ngôn Tĩnh kia chứ.

"Sở lão sư..." Ngôn Du ngẩng đầu sủa hồ hồ nhìn gương mặt không chút thay đổi của Sở Nguyệt Xuất, kiết nhanh vận góc áo, "Em chỉ muốn.. em..."

"Đó đã là quá khứ!" Sở Nguyệt Xuất lại cắt đứt lời nàng nói, "Tiểu Du, em chính là đem cảm tình giữa tỷ tỷ và em lẫn lộn mà thôi, sau này không cần nhắc lại nữa."

Ngôn Du lập tức nóng nảy, lại muốn mở miệng giải thích, "Không phải, em biết em..."

"Tốt lắm!" Sở Nguyệt Xuất thâm hút một hơi, "Đã muộn, mau ngủ đi, em ngày mai cũng nên đi làm."

"Em..." Ngôn Du lập tức định tại nơi đó, con ngươi đen lấy tràn đầy vô tội, "Đi làm?"

"Đúng." Sở Nguyệt Xuất nằm xuống, đắp kín mền, "Em đã muốn xin phép mau nửa tháng, không thể cứ như vậy không chịu trách nhiệm."

"... Nha." Ngôn Du ngoan ngoãn đáp lại, cũng đi theo nằm xuống, hướng Sở Nguyệt Xuất bên kia nằm nằm, sau lại ôm lấy Sở Nguyệt Xuất, "Sở lão sư chúc ngủ ngon."

"Ân, chúc ngủ ngon." Sở Nguyệt Xuất thân thể cứng đờ, rất nhanh liền thả lỏng thân mình mặc cho Ngôn Du ôm, miệng nhẹ giọng đáp, hai mắt thì nhắm nghiền, dĩ nhiên tâm đã rối loạn.

Cái gì gọi là người trước kia thích chính là tỷ tỷ, tựa như thích mình vậy?

Tiểu Du em ấy... Điên rồi sao? Đó là chị ruột của em ấy mà...

Chính là ánh mắt như vậy, ngữ khí như vậy...

Hơi cắn môi, Sở Nguyệt Xuất một lần nữa mở mắt ra, nghe phía sau truyền đến tiếng hít thở đều đều, xoay người, trong bóng đêm nhìn người nọ đã muốn ngủ say, thờ dài một tiếng.

Tiểu Du nếu xác định người mà em ấy đã từng yêu chính là Ngôn Tĩnh, như vậy, đối với mình thì sao đây? Có thể hay không... Chính là quá mức không muốn xa rời tỷ tỷ lại vô pháp tỏ rõ, mới bèn đưa cảm tình chuyển đến chỗ của mình, dù sao... mình cùng Ngôn Tĩnh tuổi cũng xê xít nhau, lại cùng làm tỷ tỷ...

Trong lòng ghen tuông càng phát ra mạnh hơn, Sở Nguyệt Xuất thờ dài, đem tay Ngôn Du đang ôm tay của mình từ trên người dời đi, xuống giường, đến trong phòng khách mở ti vi tùy ý xem, thẳng đến cuối cùng thật sự quá mệt mỏi mới cuộn tròn thân mình ở trên salon mà ngủ.

Bỗng nhiên, liền không biết làm sao đối mặt với Ngôn Du.

Buổi sáng còn là chưa đứng lên đi làm, Ngôn Du đã xoa mắt, từ trên giường ngồi dậy nhìn nhìn một bên giường ngủ trống không, gãi đầu, từ trên giường đi xuống mang theo ù rử mờ ra cửa phòng, vốn tưởng rằng sẽ bắt gặp Sở Nguyệt Xuất ở trong phòng bếp nhưng không nghĩ tới, ở trên salon đã phát hiện nữ nhân mình muốn thấy đang cong thân mình, ngủ thực không an ổn.

Cước bộ bị kiềm hãm dừng ngay tại chỗ, Ngôn Du có chút luống cuống đứng đó, hồi lâu sau mới chậm rãi đi đến bên người Sở Nguyệt Xuất, ngồi xuống, giữa mũi đều là chua xót.

Cho dù Sở Nguyệt Xuất đang ngủ nhưng như trước nhủ lại đôi mi vốn tốt lắm xem, đồng dạng Ngôn Du cũng nhủ mảy, đau lòng nhìn nàng, hồi lâu sau, thanh âm thật thấp mang theo tia run rẩy, "Thực xin lỗi..."

Là nàng quá ngu ngốc, tối hôm qua không có chú ý Sở lão sư quái dị.

Sở lão sư nhất định là sinh khí đi...

Lần trước rõ ràng ở trên mạng đã từng thấy qua, ngàn vạn lần không được ở trước mặt người yêu nói thích người khác... Cho dù là chuyện đã qua đi chẳng nữa cũng không thể...

Vì cái gì vẫn phạm vào sai lầm ngu ngốc như vậy, coi như... Coi như Sở lão sư luôn nói nàng ngốc nói nàng chậm chạp, nhưng nàng cũng không nên phạm sai lầm như vậy a.

Lông mi rung động vài cái, Sở Nguyệt Xuất mới mở mắt ra liền chứng kiến Ngôn Du bày ra vẻ mặt áy náy, thờ dài, ngồi dậy, "Ngồi ở trong này làm cái gì?"

"Thực xin lỗi..." Ngôn Du giữ chặt tay Sở Nguyệt Xuất, "Em biết sai rồi..."

Hơi ngẩn người, Sở Nguyệt Xuất nhìn nàng, "Cái gì?"

"Em không nên nói như vậy..." Ngôn Du cúi đầu, "Em chỉ là không muốn đối với chị có bất kỳ giấu giếm gì mà thôi."

Lại sợ run vài giây, Sở Nguyệt Xuất đem nàng kéo đến gần mình, "Đồ ngốc..." "Tối hôm qua là nàng suy nghĩ nhiều đi, người đơn thuần như vậy, đổi vị trí cảm tình chẳng hạn... A, nàng thật sự hiểu không?"

Hoặc là nói, là bản năng vô ý như thế sao?

Tưởng tượng như vậy, Sở Nguyệt Xuất liền lại củ kết.

"Chị không nên tức giận có được không?" Ngôn Du bán quỳ trên mặt đất, hai tròng mắt đen bóng gắt gao nhìn Sở Nguyệt Xuất, có vẻ như thật luống cuống, "Em hiện tại thích chị nhất..."

"Àn..." Sở Nguyệt Xuất do dự, không có trực tiếp hỏi ra nghi hoặc trong lòng, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má Ngôn Du, "Tiểu Du, chị và chị của em giống nhau sao?"

Chớp chớp mắt, đơn thuần Ngôn Du căn bản không hiểu được hàm ý Sở Nguyệt Xuất hỏi nàng như vậy, thành thật lắc đầu, "Không giống."

"Làm sao lại không giống đây?" Sở Nguyệt Xuất giờ phút này tựa như đang hướng dẫn học trò làm đề mục, thanh âm dịu dàng, ánh mắt bình tĩnh lý trí.

"Ngô..." Cắn ngón tay, Ngôn Du oai cái đầu nghĩ nghĩ, "Tỷ tỷ thật ôn nhu, Sở lão sư cũng thật ôn nhu, bất quá tỷ tỷ bình thường đối với người khác đều lạnh như băng, Sở lão sư đối với ai cũng thật ôn nhu..."

Nói xong, Ngôn Du liền cong lên miệng, "Tiểu Du không cần Sở lão sư đối với người khác ôn nhu..."

"Nói bậy..." Đưa tay điểm chóp mũi của nàng, Sở Nguyệt Xuất đột nhiên có cảm giác dở khóc dở cười.

Làm sao rõ ràng là trong lòng nàng không tín nhiệm Ngôn Du, ngược lại trên mặt là bất mãn Ngôn Du sao?

... Không tín nhiệm?

Bị cái ý tưởng này gọi lên biến thành trong lòng cả kính, Sở Nguyệt Xuất yên lặng nhìn Ngôn Du, cố gắng coi thường cảm giác kinh hoàng trong trái tim, nhưng vẫn nhìn không được kích động.

Làm sao lại... Không tín nhiệm rồi? Minh rõ ràng đang cùng Ngôn Du trải qua những ngày an tĩnh ngọt ngào như thế, rõ ràng thực hạnh phúc, vì sao sẽ nghĩ không tín nhiệm người yêu của mình? Phía trước rõ ràng nói sau này không được che giấu, vậy mà mình còn muốn dùng phương thức như vậy đi hướng dẫn Ngôn Du?

Ở trong lòng không khỏi nghi ngờ bản thân, Sở Nguyệt Xuất tiếp tục quanh co, chăm chú nhìn Ngôn Du vài giây, thanh âm bình tĩnh mở miệng, "Tiểu Du, chị có một vấn đề hỏi em, em... Chị hy vọng nghe được lời nói thật của em."

"Hào!" Ngôn Du ngay cả không cần suy nghĩ liền trực tiếp gật đầu.

"Em..." Cấn cấn môi, Sở Nguyệt Xuất có chút khẩn trương nắm lại nắm tay, "Em đã thích tý tý của em như vậy, vì sao lại yêu thích chứ?"

"Ngô..." Ngôn Du lại lần nữa chậm chạp xuống, không nhận thấy Sở Nguyệt Xuất không yên tĩnh, mà là sờ sờ đầu gối có chút yếu ớt đau, chép miệng, đứng lên chui vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, "Không biết đâu, giống như bỗng nhiên có một ngày, chỉ muốn nhìn thấy Sở lão sư, Tiểu Du liền quên tý tý... Nghĩ đến Sở lão sư, cũng sẽ quên tý tý... Gặp được Sở lão sư liền thật vui vẻ... Sở lão sư không để ý tới em, em sẽ thật khó chịu... Muốn hôn nhẹ Sở lão sư, muốn ôm Sở lão sư... Trước kia mặc dù đối với tý tý cũng như vậy, chính là... Chính là..."

Ngôn Du bỗng nhiên nhắm lại mắt, nói lời cũng bắt đầu rối loạn, "Thật kỳ quái, đối với tý tý cũng không có kỳ quái như vậy... Vì cái gì... em..."

Về mặt bối rối ngửa đầu xem Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du bắt lấy tay Sở Nguyệt Xuất, "Em... em không biết..."

"Tốt lắm tốt lắm.. Ngoan, không biết sẽ không cần suy nghĩ..." Sở Nguyệt Xuất vội vàng ôm chặt nàng, dường như để làm yên lòng nàng mà ở trên lưng nhẹ vỗ về, nhưng trong lòng dĩ nhiên đã hiểu rõ.

Sợ là đã vượt quá tỷ muội thân tình, nhưng còn chưa tới mức tình cảm lưu luyến đi.

Cảm tình phức tạp như thế, một người đơn thuần như vậy làm sao có thể phân chia được rõ ràng.

Âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, Sở Nguyệt Xuất cúi đầu nhìn đứa nhỏ nhu thuận đang ôm lấy nàng, có chút bất đắc dĩ.

"Dù sao, em vẫn yêu Sở lão sư." Ngôn Du ghé vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, hai người chen chúc trên ghế sa lon chật chội cũng không ngại nó nhỏ, thanh âm non nớt đáng yêu không chần chờ chút nào, "Em thực sự xác định."

"Hào hào hào, em là thực sự xác định..." Bởi vì nàng thổ lộ như vậy mà trong lòng không khỏi ảm áp, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng cười lên, không hề củ kết nữa.

Tóm lại là thích mình, nếu đã muốn phân chia rõ ràng mình và Ngôn Tĩnh không giống nhau, như vậy hẳn liền không phải là cái dạng đối vị trí cảm tình, đem mình biến thành Ngôn Tĩnh đâu.

Tỷ muội trong đó a, muốn nói thân tình ngẫu nhiên sẽ mang theo điểm mờ ám quả thật cũng không sai, mà nói là tình yêu... Thật sự sẽ đem người mê đi.

Muốn đến tận đây, Sở Nguyệt Xuất sờ hai má Ngôn Du, "Vật nhỏ, cứ miên man suy nghĩ làm người, hại chị cũng theo em, miên man suy nghĩ theo."

"Cái gì chứ..." Ngôn Du chu môi, "Em củ kết thật lâu nha."

"Hào hào hào, em là củ kết thật lâu." Mím cười nhìn nàng, Sở Nguyệt Xuất sờ sờ mặt nàng, "Nếu để cho tý tý em biết, không phải muốn dọa hòng nàng?"

"Ngô..." Ngôn Du bỗng nhiên ngồi thẳng người, lại là về mặt thành thật, "Kỳ thật... Ngô... Em không phải rất rõ ràng... Ân... Sở lão sư không thể tức giận nha..."

"Hào, em nói đi." Ánh mắt chạm phải đôi mắt đen bóng, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng gạt đầu.

"Người ta nói, cùng giới tính là không thêm nữa... Có thể là đồng tính vẫn mến nhau, bởi vì chuyện này rất khó tự kiểm chế... Vậy... Tỷ muội trong đó... Ngô, không phải cũng là không thế sao? Chuyện khó tự kiểm chế làm sao bây giờ nha?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 114

Vốn trong lòng đã muốn bình tĩnh rất nhiều, giờ phút này bỗng dưng nghe Ngôn Du hỏi như vậy, Sở Nguyệt Xuất lại nhướn mi, "Em là muốn hỏi em cũng có thể cùng một chỗ với tý tý mình phải không?"

"Không phải!" Ngôn Du trong lòng cả kinh, vội vàng phủ nhận, "Mới không có!"

Thấy Sở Nguyệt Xuất vẫn duy trì vẻ mặt đó, Ngôn Du sợ hãi, vội vàng bắt lấy tay nàng vừa úy khuất lại vừa sợ hãi, "Em hiện tại chỉ thích chị, tý tý là tỷ tỷ, không phải người thích nữa... Thật sự, chị tin tưởng em."

Nhướn mi, Sở Nguyệt Xuất tựa tiểu phi tiểu nói, "Vậy em hỏi loại vấn đề này để làm cái gì?"

"Em..." Ngôn Du nhất thời không phản bác được, đỏ chu môi, "Người ta chính là muốn biết thôi..."



"Biết cái này làm cái gì?" Trăng mắt liếc nàng một cái, Sở Nguyệt Xuất xoa bóp gương mặt của nàng, "Hết chuyện liền muốn biết mấy thứ "loạn thất bát tao" à."

"Em... em chỉ là muốn biết, người yêu thân tỷ muội sẽ có bao nhiêu thống khổ nha..." Ngôn Du cắn môi, "Trước kia em cũng thật là khó chịu..."

Thở dài, Sở Nguyệt Xuất đem nàng kéo vào trong lòng, "Chị cũng không rõ ràng lắm mấy vấn đề về chuyện yêu thân tỷ muội này..."

Liếc nhìn nàng một cái, thanh âm dừng một chút, Sở Nguyệt Xuất tiếp tục nói, "Tiểu Du, vấn đề như vậy, thật là khó khăn để giải thích, tựa như việc làm nghiên cứu của bọn em vậy, tổng sẽ có điều mà tới cuối vẫn không thể giải thích được, không phải sao?"

"Àn..." Ngôn Du cúi đầu, nghĩ nghĩ, lại ngửa đầu xem nàng, "Em là cảm thấy được, nếu thật tâm thích người... Vì sao phải bởi vì chuyện "loạn thất bát tao" này để ước thúc chính mình đây? Hôn sự giữa Đắc-uyên cùng biểu muội hẳn không phải bị gọi là niềm tiếc nuối lớn nhất của nhà khoa học này sao? Chính là bởi vì vấn đề di truyền ghen tị... Nữ nữ trong đó vốn sẽ không có vấn đề về sanh con nha..."

"Tiểu Du, không phải cái gì cũng có thể dùng ngành nghiên cứu để giải thích." Sở Nguyệt Xuất nhẹ vỗ về đầu của nàng, "Đây là luân thường đạo lý nha..."

"Luân thường đạo lý?" Ngôn Du nhú nhú mày, "Đó cũng là người quy định mà."

"Này..." Sở Nguyệt Xuất bị lời Ngôn Du vừa nói ra, trong nhất thời lại không thể phản bác được, hồi lâu sau, "Tóm lại là không được người chấp nhận."

"Vậy, cùng giới tính miễn nhau cũng không được người chấp nhận nha, nếu như nói tỷ muội miễn nhau không được người nhận... Vậy... Kia... Dù sao cũng đã cùng giới tính... Ngò... Thích lẫn nhau là chuyện cá nhân của cả hai, liên quan gì tới người khác chứ." Mấy vấn đề này nàng thật lâu trước kia liền lén lút nghĩ tới nhưng mà không có ai có thể thảo luận cùng nàng, cho nên mới bị nàng luôn áp ở trong lòng, lúc này nếu cùng Sở Nguyệt Xuất thẳng thắn thành khẩn như thế, Ngôn Du dứt khoát để một cổ nghẹn ngào của mình toàn bộ nói ra.

Sở Nguyệt Xuất bị nàng nói vậy không khỏi sững sốt, hồi lâu sau, bắt đầu cười, "Em nói cũng có đạo lý."

Nếu là đổi lại nàng trước kia, chỉ sợ là không thể nhận loại lý luận này của Ngôn Du.

"Đúng không, em đây đã cảm thấy, nếu có thể chấp nhận cùng giới tính miễn nhau, vì cái gì không thể nhận tỷ muội miễn nhau đây? Cũng không phải làm chuyện xấu gì..." Nghe Sở Nguyệt Xuất nói vậy, Ngôn Du phảng phất như được tán thưởng mà cười híp hai mắt.

"Vậy vì sao trước kia em không cùng tỷ tỷ em nói đi?" Bị bộ dáng nàng như vậy biến thành có chút ghen, rồi lại cảm thấy buồn cười, Sở Nguyệt Xuất dứt khoát xoa bóp gương mặt của nàng, chọc nàng nói, "Có phải hồi hận ở cùng chị hay không..."

"Mới không có đâu!" Ngôn Du tức giận rụt lại khuôn mặt, "Chị không tin em!"

Không cho nhéo!!!

"Phốc..." Trong lòng lúc này ghen tuông lập tức tan thành mây khói, Sở Nguyệt Xuất bị nàng chọc cho cười khẽ một tiếng, "Lại không cho chị nhéo?"

"Ngò..." Méo mó đầu, Ngôn Du nhìn đôi mắt Sở Nguyệt Xuất hàm chứa ý cười ôn nhu, chớp hạ mắt, kéo qua tay người nọ đặt ở trên mặt của mình, "Em sẽ không thật sự giận Sở lão sư."

"Đồ ngốc..." Không biết vì cái gì, động tác đơn giản lại sờ sờ hồ hồ như thế ngược lại làm cho mình cảm thấy thực cảm động, đôi mắt Sở Nguyệt Xuất nhu hòa như có thể nhỏ ra nước tới nơi, tiến đến mặt nàng khẽ hôn nhẹ một cái, "Chị yêu em."

"Hắc hắc..." Ngôn Du cười ngây ngô, xoay tay lại cũng ôm Sở Nguyệt Xuất, "Sở lão sư tốt nhất luôn."

"Đồ ngốc..." Sở Nguyệt Xuất sờ sờ đầu của nàng, "Em nói cũng có đạo lý, thế gian này tóm lại vẫn luôn có đủ những điều lạ, nếu thật sự xuất hiện tỷ muội miễn nhau... Cũng thật sự là bắt đầu đi đâu."

Trên đời này có bao nhiêu người có thể có ý nghĩ như Ngôn Du đây, chỉ sợ nếu thực sự xuất hiện tình huống như vậy, trốn tránh còn không kịp đi.

Cũng may mắn đồ ngốc này đến hiện tại mới có phen lĩnh ngộ này, nếu không, sợ là các nàng không có khả năng ở cùng một chỗ.

Sở Nguyệt Xuất suy nghĩ cũng không sai, gặp gỡ tình huống như vậy, sẽ có người chọn trốn tránh, nhưng là dũng cảm đối mặt cũng vẫn có.

.....

Sở Giản Hề gần đây nếu rảnh rỗi liền sẽ thường xem những tiểu thuyết mà Tiểu Y tiến cử, mỗi khi chứng kiến đoạn đặc tả làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, trong đầu liền không nhịn được hiện ra hình ảnh Sở Lục Y bị áo ngủ tơ lụa bao hết đáng người yếu đuối.

Buông điện thoại đi động, Sở Giản Hề thở dài gục xuống bàn, mày vì liềm.

"Kỳ thật, không nói cho chị biết cũng không sao cả, em là muội muội của chị, nếu em không lấy chồng, chị cũng không gả, cả đời cùng một chỗ, cũng coi như gần nhau."

"..."

"Chính là, nếu là một ngày nào đó chị gả đi, em hẳn sẽ chịu không nổi đâu."

"..."

"Để cho em tận mắt thấy chị gả cho người khác, sau đó gọi người khác là tỷ phu, còn không bằng chọn chết quên đi."

"..."

"Chị cũng yêu thích em không phải sao? Không bằng, chị không cần miễn cưỡng chính mình lập gia đình, em cũng không lấy chồng, cả đời như thế, như thế nào?"

"..."

Mới nhìn một đoạn đối thoại nổi lên trong óc, Sở Giản Hề một tay nắm di động chuyển lên, nghiêng đầu nhìn vách tường trắng tinh.

Dạng này coi như là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đi.

Chính là, tại sao vậy chứ?

Vì sao cứ phải như thế đây? Cần gì chứ? Nếu như không cần yêu thích lẫn nhau nữa thì có bao nhiêu hảo.

Chính là, không có "nếu như" đi.

Tựa như nàng, bất tri bất giác liền thích Tiểu Y... Nếu có một ngày, Tiểu Y thích người khác, đừng nói là lập gia đình mời nàng kêu người nọ là muội phu, coi như Tiểu Y thích chính là nữ nhân, nàng cũng nhất định sẽ rất khó chịu, rất khó chịu.

Cho nên, Trần Văn Hân kia... Như vậy như vậy chán ghét Vương Tiểu Bạc... Đây là thực bình thường nha, nếu là đổi lại nàng, nhất định sẽ hận không thể đem súng bắn chết Vương Tiểu Bạc.

Nghỉ đến tỷ muội Trần gia, đôi mắt Sở Giản Hề bỗng nhiên phát sáng lên, nhìn đồng hồ, đúng lúc là giờ nghỉ trưa, lập tức đứng lên vội vàng ly khai cục cảnh sát thẳng tiến bệnh viện.

Thương thế Trần Văn Hân đã tốt lên rất nhiều, đã không còn cần tiếp tục ở trong bệnh viện nữa, bất quá nàng vẫn xin một kỳ nghỉ rất dài để chiếu cố tỷ tử của nàng.

Lúc Sở Giản Hề gõ cửa phòng bệnh Trần Như Nam thì mây nhỏ của Trần Văn Hân không thể không thấy cau chặt, dưới ý thức thân thể liền hơi chặn trước tỷ tử của mình.

Đây là hành động của một người cảm thấy được nguy hiểm liền theo bản năng muốn bảo vệ người mình để ý nhất.

"Nghe bác sĩ nói thân thể của hai người khôi phục lại khá tốt." Sở Giản Hề đối với hành động của Trần Văn Hân không chút phật lòng, kéo cái ghế ngồi vào bên giường bệnh.

"Cô tới làm cái gì?" Trần Văn Hân cảnh giác nói, "Chúng tôi đã muốn trả lời qua các vấn đề của các người, không còn gì hay ho nói cho cô đâu."

"Tiểu Hân..." Thanh âm của Trần Như Nam dịu dàng mang theo điểm sùng nịch, làm Sở Giản Hề nhớ lại thời điểm Ngôn Du trước mặt Ngôn Tĩnh, "Nói như vậy rất không lễ phép... Ân, nếu tôi nhớ không lầm thì, ngài là Sở cảnh quan đi."

"Ân." Sở Giản Hề mắt nhìn Trần Văn Hân bởi vì lời Trần Như Nam nói mà quyết quyết miệng, nhẹ gật gật đầu, "Trần tiểu thư nói không sai, vụ án kia đã muốn kết thúc."

Tuy nói phần tóm tắt nội dung vụ án kia vẫn còn có chút không rõ ràng lắm, chính là kể từ khi biết quan hệ tỷ muội trong đó thế nào thì Sở Giản Hề liền nhìn không được nổi lên ý nghĩ bảo hộ các nàng, cho nên, lại làm việc thiện vị.

"Như vậy, Sở cảnh quan hôm nay tới là muốn..." Trần Như Nam giật giật thân mình tựa hồ tính toán ngồi dậy, Trần Văn Hân lập tức đỡ nàng, cầm lấy gối đầu đệm ở sau lưng nàng, "Tỷ, chị động tác chậm một chút."

Mỉm cười, ánh mắt nhìn Trần Văn Hân nhu tình như nước, để cho Trần Văn Hân nhìn không được cũng lộ ra một nụ cười thật tươi, Trần Như Nam chuyển khai tầm mắt nhìn Sở Giản Hề, ánh mắt lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, "Đúng là có lời gì cần hỏi chúng tôi?"

"Ân!" Sở Giản Hề cũng không tránh né, thâm hút một hơi, mắt nhìn cửa phòng bệnh vốn bị chính mình đóng lại, "Tôi cũng không nhiều lời, tôi kỳ thật, là có chút nghi hoặc... Tôi... Tôi muốn hỏi hai người một chút sự tình, nếu... Nếu hai người không muốn trả lời cũng không sao... Đương nhiên nếu hai người trả lời, tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không có người thứ tư, ngoại trừ ba chúng ta biết."

Trần Văn Hân vừa nghe nàng nói như thế, vẻ mặt càng phát ra cảnh giác, "Chúng tôi không trả lời, cô đi đi."

"Tiểu Hân..." Nàng tay nhẹ nhàng cầm tay Trần Văn Hân, ý bảo nàng an tâm một chút chờ vội nóng này, Trần Như Nam nhìn thẳng Sở Giản Hề, "Sở cảnh quan hồi đi, tôi sẽ hết sức trả lời."

"Hào..." Sở Giản Hề thâm hút một hơi, mắt nhìn trên mặt Trần Như Nam gọn sóng vô kinh, lại nhìn Trần Văn Hân đã muốn khăn trương nắm chặt nắm tay, hạ xuống mi mắt, "Hai người... Là quan hệ như thế nào?"

"Cô..." Trần Văn Hân lập tức đứng lên, mang theo kinh sợ trên mặt, "Cô có bệnh a, cô..."

"Tiểu Hân!" Trần Như Nam một phen giữ chặt tay Trần Văn Hân cắt đứt lời nàng, "Ngồi xuống."

"Tỷ..." Trần Văn Hân quay đầu xem Trần Như Nam, thấy nàng vẫn như cũ là bộ dáng bình thản, có chút nóng này, "Chị để ý cô ta làm gì nha?"

"Em ngồi xuống trước." Trần Như Nam đối với nàng lắc đầu, lời nói mang một tia mệnh lệnh.

"..." Có chút không tình nguyện nhìn Sở Giản Hề liếc mắt một cái, Trần Văn Hân mấp máy môi, nghe lời ngồi xuống.

"Sở cảnh quan cảm thấy thế nào?" Thấy muội muội nghe lời, lúc này Trần Như Nam mới quay đầu, thản nhiên dùng âm lượng bình thường mở miệng hỏi.

Sở Giản Hề trầm mặc một lát, phun ra hai chữ, "Tình lữ."

Cho dù làm như vậy có chút mạo hiểm, chính là nàng quả không được nữa, tiểu thuyết cuối cùng vẫn chỉ là tiểu thuyết, nàng cần sự thật đến nói cho nàng biết nên làm như thế nào mới đúng.

Nàng sẽ không cần tiếp tục trù trừ như vậy nữa, đó không phải là phong cách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 115

"Cô!" Trần Văn Hân lại một lần đứng lên, "Cô có bệnh a!"

Sở Giản Hề không có bất kỳ phản ứng nào, mà là yên lặng nhìn Trần Như Nam, chờ câu trả lời của nàng.

Trần Như Nam không tránh né chút nào, cùng nàng đối diện, thân ra tay nắm chặt tay Trần Văn Hân, thanh âm bình tĩnh, "Tiểu Hân, ngồi xuống."

"Tỷ!" Trần Văn Hân hô Trần Như Nam một tiếng, rất quật cường đứng đó, "Chị làm gì để ý cô ta a!"

"Ngồi xuống." Trần Như Nam nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

"Tỷ..." Trần Văn Hân rất không minh bạch, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt tỷ tỷ, vẫn là lựa chọn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Sở cảnh quan... A..." Thấy muội muội nghe lời lại ngồi xuống, Trần Như Nam hơi hơi vuốt cằm, ngón tay ngoéo một ngón tay muội muội, giống như lo lắng nói, "Sở cảnh quan hồi vấn đề như vậy, cùng vụ án có quan hệ sao?"

"Không quan hệ." Sở Giản Hề trực tiếp đáp, "Vụ án đã muốn kết thúc, cho nên hai người có đáp lại tôi hay không đều giống nhau, nếu không có phương tiện thì..."

"Cảnh quan là đang làm tóm tắt nội dung vụ án mê hoặc đi." Ôm lấy ngón tay Trần Văn Hân, tay chụp lên tay có chút lạnh lẽo, Trần Như Nam dường như muốn làm yên lòng muội muội đang xem ra rất nôn nóng bất an, một lần nữa nhìn về phía Sở Giản Hề, "Tôi nhưng sẽ nói cho cô biết tình hình thực tế ngày đó."

"Tỷ..." Trần Văn Hân rất khiếp sợ nhìn nàng.

"Em không phải nói yêu nhau không có gì phải sợ hãi sao?" Trần Như Nam con người hàm chứa ý cười chống lại đôi mắt Trần Văn Hân, tiếng nói mềm nhẹ, "Vẫn là, sợ?"

"Không có!" Trần Văn Hân lập tức phủ nhận, "Em là lo lắng cô ta đối với tỷ tỷ chị..."

"Chị tin tưởng Sở cảnh quan." Trần Như Nam bây giờ là tổng giám đốc của một công ty lớn, đối với phương diện nhìn người này vẫn thực tự tin, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Sở Giản Hề, "Sở cảnh quan nhất định sẽ nói thì làm được... Hơn nữa, chị tin tưởng Sở cảnh quan nhất định là vì việc tư mà làm."

Về mặt bị kiểm hãm, Sở Giản Hề chống lại đôi mắt xinh đẹp giống như có thể nhìn thấu hết thảy kia, có chút khăn trương nắm quyền, chính là nghĩ đến

lời Trần Như Nam vừa mới nói, dùng sức gật gật đầu, "Đúng vậy, tôi là vì việc tư."

Việc tư?

Trần Văn Hân lúc này rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, trừng to mắt đánh giá Sở Giản Hề, âm thầm ở trong lòng tự hỏi sẽ có sự tình gì liên quan tới hai tỷ muội mình.

"Kỳ thật, đều là lỗi của tôi." Trần Như Nam hạ xuống mi mắt, nhìn chăm chăm cái mền trắng tinh trước mặt, "Tôi cùng Tiểu Hân sống dựa vào nhau nhiều năm như vậy, đến hai năm trước Tiểu Hân tốt nghiệp đại học, bởi vì một ít nguyên nhân, tôi phát hiện em ấy là thích tôi... Đương nhiên, không phải cái loại tỷ muội thích nhau... Tôi nghĩ, Sở cảnh quan hẳn là hiểu được ý của tôi."

Sở Giản Hề trầm mặc một lát, dùng sức gật đầu.

"A, nói đến cũng buồn cười, tôi lúc ấy lập tức hoảng tay hoảng chân né Tiểu Hân một thời gian, cũng biết không rõ ý nghĩ của chính mình... Chính là cảm thấy như vậy là không đúng, lại vừa khéo Vương Tiểu Bạc thỉnh cầu tôi làm bạn gái hẳn, tôi đáp ứng." Nhớ tới chính mình ngay lúc đó luống cuống, Trần Như Nam lắc đầu, trong thanh âm mang theo tia bất đắc dĩ, "Trốn tránh tóm lại là vô dụng, coi như tôi sau lại cùng Vương Tiểu Bạc kết hôn, cái loại cảm tình này giữa tôi cùng Tiểu Hân... Không phải cứ như vậy có thể biến mất..."

Nhìn thấy vẻ mặt Trần Văn Hân cùng Trần Như Nam hoàn toàn bất đồng, đó là vẻ mặt mang theo điểm căm giận lại dẫn theo hối hận, Sở Giản Hề gật đầu, không nói gì.

"Khi kết hôn, đối với Vương Tiểu Bạc không có cảm tình, tôi cũng không muốn cứ như vậy đem thân mình giao cho hẳn... Kỳ thật dạng tổn thương ba người thế này... Tôi cùng Tiểu Hân đều rất thống khổ, Vương Tiểu Bạc với ta thì rất bất mãn..." Trần Như Nam chuyển khai tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tay bị Trần Văn Hân gắt gao nắm, vốn là trắng nõn da thịt càng thêm vài phần tái nhợt.

"Ngày đó, tôi uống rượu... Tiểu Hân cũng uống say... Kết quả..." Vì cần cần môi dưới, Trần Như Nam xem như nói không được nữa, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một tia ửng đỏ.

Trên mặt Trần Văn Hân cũng đồng dạng lộ ra ửng đỏ, tiếp lời tỷ tỷ, ngữ khí lại mang theo vẻ đắc ý, "Dù sao tỷ tỷ vẫn là người của tôi."

Trần Như Nam quay đầu, oán trách liếc nhìn nàng một cái, lại lần nữa nhìn về phía Sở Giản Hề, "Ngày hôm sau, Vương Tiểu Bạc đi công tác trở về, vừa hay nhìn thấy hai chúng tôi... Ân... Có lẽ là một ít hình ảnh thân mật bị hẳn thấy được... Hẳn vốn đối với tôi bất mãn, lập tức liền..."

Dùng một chút, Trần Như Nam nắm chặt tay Trần Văn Hân, "Là lỗi của tôi, tôi vẫn cảm thấy chính mình thực có lỗi với Vương Tiểu Bạc."

"Cho nên khi đó Vương Tiểu Bạc liền đi phòng bếp cầm dao muốn giết hai người?" Sở Giản Hề nhìn hai người, suy đoán hỏi.

"Không phải." Trần Văn Hân thấy tỷ tỷ gật đầu, mở miệng nói, "Đúng là hẳn muốn giết tôi, nhưng là tỷ tỷ thay tôi cầm một dao kia, một phen dây dưa sau tôi cũng bị thương, may mắn Tiểu Lâm vừa lúc tới nhà tôi bảo chúng tôi qua ăn cơm."

Tiểu Lâm là cô gái trẻ tuổi ở cách vách Trần gia.

Nói đến đây, thanh âm Trần Văn Hân vẫn là run rẩy lên, hiển nhiên cho đến bây giờ vẫn còn sợ hãi.

"Tôi hiểu được." Sở Giản Hề gật gật đầu, hạ xuống mi mắt, trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, Sở Giản Hề một lần nữa ngẩng đầu nhìn hai tỷ muội, "Hai người hiện tại... Cùng một chỗ?"

Trần Văn Hân không trả lời, mà là quay đầu nhìn sang Trần Như Nam, Trần Như Nam buồn cười liếc nàng một cái, gật gật đầu, "Sở cảnh quan hẳn nên minh bạch."

"Hai người... hai người là thân tỷ muội..." Nghi hoặc lớn nhất trong lòng Sở Giản Hề chợt buột miệng mà ra, Trần Văn Hân biến sắc, trừng mắt liếc nàng một cái sau có chút khần trương nhìn chăm chăm Trần Như Nam, sợ nàng còn nói ra cái gì làm cho mình thương tâm.

Trần Như Nam mỉm cười, tay kéo qua tay Trần Văn Hân, nắm ở trong tay, đầu ngón tay của một tay kia thì ở trên đầu nhẹ nhàng vẽ phác thảo lên, "Thích liền là thích, yêu nhau cũng là yêu nhau, không có biện pháp."

"Tỷ..." Trần Văn Hân có chút cảm động nhìn Trần Như Nam, trong đôi mắt xinh đẹp lóe ra một chút chất lỏng trong suốt, đúng là cảm động đến khóc. "Nha đầu ngốc, đều đã hảo vài ngày, em còn chưa tin chị sao?" Trần Như Nam đau lòng nói, nâng tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt của Trần Văn Hân, "Chị sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa."

"Ân!" Trần Văn Hân dùng sức gật đầu, ôm lấy Trần Như Nam, "Tỷ, em yêu chị."

"Sở cảnh quan còn ở đây, cũng không sợ nàng chê cười sao." Trần Như Nam miệng nói xong, tay cũng rất sùng ái ở trên lưng Trần Văn Hân nhẹ vỗ về.

Sở Giản Hề nhìn thấy bộ dáng hai người ngọt như mật, miễn cưỡng xà ra tươi cười, "Nếu sự tình đã muốn hiểu rõ, tôi đây không quấy rầy nữa."

Đứng lên, Sở Giản Hề đối với hai người nghe tách ra nhìn về phía mình nói, "Hai người yên tâm, cuộc nói chuyện ngày hôm nay, nhất định không có

người thứ tư biết."

"Đa tạ Sở cảnh quan." Trần Như Nam đối với Sở Giản Hề cười cười, "Tôi nghĩ, đây là tôi thiếu Sở cảnh quan một lời giải thích."

Coi nàng nhiều năm qua lịch duyệt, làm sao có thể không biết Sở Giản Hề kỳ thật thậm là giúp đỡ các nàng rất nhiều.

"Ân, vậy tôi đi trước."

"Sở cảnh quan..." Chứng kiến Sở Giản Hề chạy tới cửa, Trần Như Nam bỗng nhiên kêu nàng một tiếng.

"Ân?" Xoay người, trên mặt nghi hoặc, Sở Giản Hề không hiểu, Trần Văn Hân cũng là như thế.

"Nhân sinh trên đời bất quá mấy chục năm, Sở cảnh quan thoát nhìn cũng không giống là người cổ hủ... Đừng làm khổ chính mình, cũng làm khổ người mình đề ý nhất." Trần Như Nam "ý có điều chi" nói, "Sở cảnh quan đi hảo, có chuyện gì cứ việc tới tìm tôi cùng Tiểu Hân."

Sở Giản Hề giật mình, tiếp đó lại gật đầu, "Tốt, tái kiến."

"Tái kiến."

Nhìn thấy Sở Giản Hề mở cửa đi ra ngoài, Trần Văn Hân quay đầu xem tỷ tỷ mình, "Tỷ, làm sao chị cứ như vậy tín nhiệm người cảnh sát kia a, vạn nhất cô ta nói ra, chị..."

"Tiểu Hân, em còn không nhìn ra được sao?" Trần Như Nam mỉm cười rồi lắc đầu, "Không biết là, biểu tình trên mặt nàng, rất quen thuộc sao?"

"A?" Trần Văn Hân khó hiểu.

"A, chị trước kia chính là thường xuyên thấy đâu." Trần Như Nam trên mặt vẫn như trước là nụ cười thản nhiên, ý vị thâm trường nói, "Thời gian soi gương, thường xuyên chứng kiến."

"A?"

.....

Từ trong bệnh viện đi ra đã là buổi chiều, Sở Giản Hề một đường chậm rãi đi tới, ở trên đường không ngừng tự hỏi lời Trần Như Nam nói, làm như nắm bắt được cái gì, rồi lại cảm thấy không đúng.

"Lục Y, bạn muốn báo danh đại học nào a?" Gần đến phụ cận cục cảnh sát, Sở Giản Hề chợt nghe cái tên quen thuộc nhất, dừng cước bộ, theo bản năng hướng tới thanh âm phương hướng nhìn qua.

Đó là một gian trà sữa, tới gần vị trí cửa ra vào là một đại nam hài thoát nhìn thập phần sáng sủa, vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời mang theo điểm lấy lòng đang nói chuyện với nữ hài từ ngòai đối diện.

Cô bé kia quay lưng về phía Sở Giản Hề, Sở Giản Hề nhìn không thấy mặt của nàng, nhưng đối với nàng mà nói, tấm lưng kia hết sức quen thuộc.

Kia không phải là của muội muội nàng thì là của ai?

"Ân? Còn chưa có ý định..." Nam hài là bạn học cùng lớp với Sở Lục Y, từ kỳ nghỉ bắt đầu liền thường xuyên gọi điện thoại hẹn nàng ra ngoài, nàng mỗi lần đều cự tuyệt, duy hôm nay bởi vì ở nhà thực sự quá khó chịu, quá khó chấp nhận, lại mấy ngày không có gặp đến Sở Giản Hề... cho nên, mới đáp ứng nam hài, cùng nhau đến phụ cận cục cảnh sát, vốn có gian trà sữa thực nổi danh, thuận tiện... xem Sở Giản Hề – người hiếm hoi không thể thấy được.

Hoặc là... Từ từ có thể làm bộ như mua trà sữa thỉnh người trong cục cảnh sát uống, sau đó liền có thể gặp Sở Giản Hề cái tên đầu gối kia đây?

Sở Lục Y đang ở trong lòng nghĩ như thế, liền nghe nam hài kia hỏi, cần ông hút liếc hần một cái thuận miệng đáp.

"Bạn đánh giá thành tích không phải tốt lắm sao?" Nam hài không nghĩ tới nhận được đáp án như vậy, nhấp một hớp trà sữa, thử hỏi han, "Bạn định ra khỏi tỉnh sao?"

Nghe được vấn đề này, Sở Giản Hề dừng bước lại đứng bên ngoài lắng tai nghe, trong lòng nặng nề mà nhay một chút.

Gần đây cứ rối rắm mãi, lại có thể đem chuyện diên nguyện vọng đại học sắp tới đây của Tiểu Y quên đi.

"Không nhất định." Sở Lục Y cứ thế hút lấy trà sữa, không chút để ý đáp lại, ở trong lòng yên lặng đếm Sở Giản Hề có bao nhiêu đồng sự.

"Vây... Vây lúc bạn viết nguyện vọng, có thể nói cho mình biết bạn diên trường nào không?" Nam hài khuôn mặt xem ra tuần lã anh tuấn giờ phút này đã thẳng cái đỏ bừng, có chút ấp úng nói, "Mình... mình nghĩ... mình nghĩ cùng bạn diên giống nhau."

Ngoài cửa, Sở Giản Hề nhắm lại mi, trong con ngươi hiện lên một tia tức giận.

---

Ed: Tội nghiệp bé trai!!!! =))))))))) Em chịu khó làm bìa đỡ đạn của hai má Y Hề đi, đóng góp vào công cuộc đưa người về dinh của bé Y ^o^ Hổ hổ hổ~

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 116

Đang hãy còn hút lấy trà sữa, Sở Lục Y nghe vậy dừng động tác, ngẩng đầu nhìn nam hài, lắc đầu, "Tôi sẽ không nói cho cậu biết."

"Lục Y..." Không nghĩ tới chính mình cứ như vậy trực tiếp bị người cự tuyệt, nam sinh có chút nóng nảy, xem ra khuôn mặt tuần tú bị ghen thành màu đỏ sậm, "Minh... Cho mình một cơ hội đi..."

Lại lắc đầu, Sở Lục Y đứng lên, "Tôi phải đi."

"Lục Y!" Nam sinh lập tức kéo lại tay Sở Lục Y, cử động như vậy nhường Sở Lục Y nhủ mi, cũng làm cho Sở Giản Hề bước một bước dài tới, theo bên ngoài vọt đi vào, thần tình phần nộ, "Buông tay!"

Nam sinh cùng Sở Lục Y đều sửng sốt, Sở Giản Hề vào lúc đó mới nhìn rõ ràng, nam sinh kia rõ ràng chính là người lần trước ở khu trò chơi vẫn luôn quần quýt lấy Sở Lục Y, trong lòng càng giận, trực tiếp đem tay Sở Lục Y từ trong tay nam sinh lôi ra, đến nắm ở trong tay, "Cậu muốn làm gì!"

Trà sữa trong điểm mọi người câu đều quay đầu lại đây, nhường Sở Lục Y nhìn không được liếc mắt, trái lại tay nắm chặt Sở Giản Hề đích tay, lôi kéo nàng theo trà sữa điểm đi ra ngoài, "Đồ dân!"

Nam sinh trợ nguyên tại chỗ, sợ run vài giây sau đuổi theo ra, "Lục Y!"

Sở Lục Y quay đầu nhìn hắn một cái, thanh âm lãnh đạm, "Cậu trở về đi, sau này không cần hẹn tôi nữa... Tôi hy vọng cậu có thể hiểu được ý của tôi."

"Minh..." Nam sinh nghe ra lời của nàng, biến sắc, mắt lại nhìn Sở Giản Hề một bên mím môi xem mình, có chút thật cẩn thận nói, "Sở tỷ tỷ, em là bạn học của Lục Y, em..."

"Tiểu Y bảo cậu đi đi!" Sở Giản Hề trực tiếp cắt đứt lời của hắn, "Còn có, không cần gọi vậy."

Nam sinh này... Nam sinh này... Khó trách ngày đó nàng liền không muốn thấy hắn như vậy, thì ra là thế.

Sở Giản Hề trong nháy mắt cũng nhớ tới Trần Văn Hân cùng Vương Tiểu Bạc, ánh mắt lập tức sầm lạnh xuống.

"Minh... Lục Y, mình sẽ không buông bỏ." Nam sinh thấy tình huống tựa hồ không đúng, cũng không tiếp tục rồi rầm nữa, mà chính là để lại Sở Lục Y một câu sau đó mới xoay người rời đi.

Sở Lục Y lãnh mất thấy thân ảnh hắn rời đi, lúc này mới quay đầu nhìn Sở Giản Hề, "Chị không phải không để ý tôi sao?"

Ngữ khí thập phần ngạo kiều hơn nữa còn mang theo căm giận, chính là trong lòng kỳ thật cũng đang trộm vui sướng.

Vừa rồi đáng đáp Sở Giản Hề như vậy, không phải đang ghen chứ là cái gì?

"Chị..." Sở Giản Hề âm thầm tự trách mình quá mức xúc động, quay mắt về phía Sở Lục Y đáng vẻ lạnh như băng, trong lúc nhất thời lại có điều luống cuống, "Tiểu Y..."

"Hừ! Chị không cần để ý tôi à! Chị quản tôi quá nhiều nha!" Sở Lục Y tiếp tục ra vẻ tức giận nói, "Sở Giản Hề, chị đáng ghét nhất!"

"Tiểu Y..." Thấy Sở Lục Y vừa nói còn định đi, Sở Giản Hề vội vàng đuổi theo, "Tiểu Y, em đừng nóng giận."

"Tốt, tôi không tức giận cũng được." Sở Lục Y mạnh mẽ dừng bước lại, nhìn Sở Giản Hề liếc mắt một cái, "Tôi cho chị xem tiểu thuyết, chị có xem không?"

Từ ở cổ bắt đầu có cảm giác mạnh mẽ bị đốt nhiệt, Sở Giản Hề cắn cắn môi, hơi có chút xấu hổ gật gật đầu.

"Thực nhìn?" Chưa từng nghĩ Sở Giản Hề sẽ thực sự xem, Sở Lục Y có chút kinh ngạc, nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, thanh âm chậm chậm, "Có cảm giác gì?"

"Tiểu Y..." Kỳ thật bên trong tiểu thuyết có rất nhiều tình tiết, chính là Sở Lục Y vừa hỏi như vậy, Sở Giản Hề không biết vì sao lại nghĩ tới một ít tình tiết nhỏ không nên nhớ tới, sắc mặt đỏ hơn, "Chỉ là tiểu thuyết..."

"Đây là cảm giác của chị?" Nghe Sở Giản Hề nói, sắc mặt Sở Lục Y lập tức thay đổi, dưới ánh mặt trời lại một chút huyết sắc cũng đều không có, "Chị xem tiểu thuyết, cũng chỉ cảm thấy những thứ tiểu thuyết kia không đem lại một chút cảm giác nào sao?"

"Chị..." Sở Giản Hề có chút khó hiểu, nàng không biết Tiểu Y nói cảm giác khác là cái gì, chẳng lẽ là cái loại cảm giác quý dị này ư? Chính là... Nếu nói cho Tiểu Y biết mình đang đọc cái loại tình tiết không nên đọc rồi còn liên tưởng tới Tiểu Y, Tiểu Y nhất định sẽ mắng mình biến thái a.

Sở Giản Hề có chút luống cuống nghĩ, mà bộ dáng như vậy dừng ở trong mắt Sở Lục Y lại làm cho trái tim nàng lạnh giá hơn, "Sở Giản Hề, tôi còn tưởng rằng chị nghĩ thông suốt... Được rồi, xem ra là tôi tham vọng quá đáng."

Lắc đầu nói đến đây, Sở Lục Y hít một hơi thật sâu, "Tôi về nhà."

"Tiểu Y..." Sở Giản Hề đang định kéo nàng, điện thoại trong túi đột nhiên chấn động, tiếp thông liền nghe giọng nói lo lắng của đồng sự báo cho nàng biết đã xảy ra án kiện.

Ở nguyên tại chỗ do dự vài giây, Sở Giản Hề cắn cắn môi, "Tiểu Y, em về nhà trước, chị còn có việc, buổi tối trở về nói cho em, ngoan ngoãn ở nhà chờ chị."

Có chút mệt mỏi thất bại nhìn nàng một cái, Sở Lục Y gật đầu, "Tôi đi về."

"Ân." Sở Giản Hề lên tiếng liền vội vàng hướng cục cảnh sát chạy đi.

Vụ án vừa mới nhận được là án phóng hỏa, Sở Giản Hề tuy ở trong cục cùng người thảo luận nhưng trong lòng lại luôn nghĩ tới về mặt thất vọng của Sở Lục Y trước khi đi.

Nàng không định trốn tránh, đã có tỷ muội Trần gia làm ví dụ ở trước đó, nàng cùng Tiểu Y, cũng nhất định có thể.

Nàng không cần giống Trần Như Nam lựa chọn trốn tránh như vậy, cuối cùng chính là làm tổn thương bản thân cùng người mình thương yêu nhất, mặt khác cũng tổn thương đến người vô tội khác.

Sở Giản Hề chưa bao giờ chờ mong muốn đuổi nhanh về nhà giống chiều nay tới vậy, vừa đến tan việc, nàng lập tức thu thập xong đồ đạc, cự tuyệt đồng nghiệp mời mà thẳng tiến về nhà. Kết quả, mới ra cục cảnh sát không bao lâu, liền đụng phải một người đã lâu không gặp.

"Giản Hề." Một nam nhân anh tuấn mặc đồ cảnh sát, vẻ mặt như ánh mặt trời bất gặp Sở Giản Hề, lập tức nghênh đón.

"Sur huynh?" Sở Giản Hề có chút kinh ngạc nhìn hắn, "Làm sao anh lại ở đây?"

Không phải nói đã bị điều đi rồi sao, như thế nào hiện tại sẽ xuất hiện ở trong này? *(Ed thấy có một sự phiền nhẹ ở đây =)))))*

"Tới thăm em một chút." Nam nhân cười cười, "Đã lâu không gặp em."

"Ha ha, đúng vậy." Trong lòng vội vã muốn chạy về nhà, trên mặt Sở Giản Hề không thể che hết thần sắc ở điểm này, "Sur huynh, em còn có việc phải đi trước, lần sau tiếp tục tán gẫu."

"Ồi chào, là chuyện gì nha?" Nam nhân không nghĩ tới Sở Giản Hề sẽ không cho mình mặt mũi như vậy, vội mở miệng hỏi, "Anh giúp đỡ được không?"

"Không được!" Sở Giản Hề không chút do dự, "Sur huynh em đi trước!"

Lời vừa mới dứt liền ngăn cản taxi ngồi lên, Sở Giản Hề đối với nam nhân phất tay xong báo địa chỉ, lúc này mới dựa vào cửa kính xe, nghĩ thật lâu trước kia, Sở Lục Y phát hòa với mình, lộ ra ngây ngô cười thoáng hiện.

Nguyên lai khi đó, Tiểu Y liền ghen tị.

.....

Ngôn Du vừa sớm liền bị Sở Nguyệt Xuất đánh thức, có chút bất mãn bĩu môi lao vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, ô ô kêu hai tiếng tính toán tiếp tục ngủ, Sở Nguyệt Xuất cũng không cho nàng cơ hội này, "Ngao, hôm nay nên đi làm."

"Không muốn đi làm..." Ngôn Du ngao kiêu, "Muốn ở nhà với chị."

"Nghe lời, em đã đáp ứng chị nhiều lần cần phải đi làm." Sở Nguyệt Xuất đối với bộ dáng Ngôn Du như vậy tự nhiên không hề có lực kháng cự, chỉ có thể nhu lên thanh âm hồng người nọ, "Ngao, em đứng lên đi làm chị liền thưởng cho em có được không?"

Nghe được thưởng, Ngôn Du lập tức mở mắt ra, hai tròng mắt sáng trong suốt nhìn Sở Nguyệt Xuất, "Thưởng cho?"

"Ân." Sở Nguyệt Xuất mềm nhẹ cười, "Mau đứng lên."

"Hào!" Ngôn Du lập tức xoay người, nghe lời vào phòng tắm rửa mặt, đợi khi ăn xong bữa sáng nhìn thời gian không sai biệt lắm định xuất môn, rồi lại lôi kéo tay Sở Nguyệt Xuất không chịu đi, "Thường đâu?"

"Ha ha..." Sở Nguyệt Xuất nhẹ giọng cười cười, tiến đến bên sườn mặt nàng hôn một hơi, "Thường cho."

"A?" Ngôn Du lập tức ngây dại, "Đây là thưởng cho mì?" (Ed: đích xác là thưởng cho mì=)))))))))

"Đúng vậy a, không hài lòng?" Sở Nguyệt Xuất chịu đựng cười hỏi.

"Không..." Ngôn Du nào dám nói không hài lòng, lắc đầu, bĩu môi, "Em đi làm..."

"Ân, nhất định trở về ăn cơm trưa ăn, cơm chiều rồi ngủ, biết không?" Sở Nguyệt Xuất tựa vào bên cạnh dặn dò.

"Hào." Kỳ thật không cần dặn dò, trong nhà có Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du cũng không thể tiếp tục giống như lúc trước cả ngày đứng ở phòng nghiên cứu không chịu đi ra.

Chờ Ngôn Du sau khi rời đi, Sở Nguyệt Xuất lúc này mới ngồi vào trên ghế salon, lông mày kẻ đen vi liễu, trên mặt có vẻ ưu sầu.

Nàng vẫn luôn không quá yên tâm hai mươi mốt của nàng... Chính là Ngôn Du ở trong này còn có công tác, nàng lại không có khả năng buộc Ngôn Du bỏ công tác về nước. Chính là nếu Ngôn Du không bỏ công tác, chẳng lẽ các nàng muốn cả đời ở Mĩ Quốc sao?

Đang nghĩ, di động chợt vang lên, Sở Nguyệt Xuất vừa nhìn hiển thị, là Ngôn Tĩnh, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Sở lão sư, gần đây được không?" Ngôn Tĩnh ôm cánh tay tựa phía trước cửa sổ tại gian phòng của mình, thanh âm thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì.

"Rất tốt." Sở Nguyệt Xuất đồng dạng thản nhiên đáp lại, "Ngôn tiểu thư gọi điện thoại, thật sự là khiến tôi kinh ngạc."

"Ha ha, tôi chỉ là muốn nói... Cô cùng Tiểu Du chẳng lẽ không tính toán về nước sao?" Đang ở rối rắm chuyện tình này lại cứ như vậy bị Ngôn Tĩnh thốt ra, Sở Nguyệt Xuất không khỏi cười thầm nàng cùng Ngôn Tĩnh "tâm hữu linh tề", lại chợt nhớ tới thực tế trước kia Ngôn Du là thích Ngôn Tĩnh, trong lòng không khỏi nổi lên ghen tuông, miệng nói lời cũng có chút chua, "Ngôn tiểu thư là tưởng niệm Tiểu Du sao..."

Không nghĩ tới Sở Nguyệt Xuất sẽ nói như vậy, Ngôn Tĩnh sững sốt vài giây, cười cười, "Đúng vậy a, tôi rất nhớ em ấy."

Nàng thật sự tưởng niệm cô mười mốt kia của nàng... Bất quá, còn có sự tình...

Nhưn mi, Ngôn Tĩnh thở dài, "Kỳ thật tôi là có chuyện nhờ Sở lão sư."

"Ngôn tiểu thư mời nói." Sở Nguyệt Xuất cũng không dự đoán được Ngôn Tĩnh sẽ nói như thế, hơi hơi giật mình liền mở miệng nói.

"Nếu có người đi tìm Tiểu Du, nhờ cô giúp tôi ngăn nàng lại." Ngôn Tĩnh nhưn mi, "Nhất định phải ngăn nàng lại, ngàn vạn lần không thể để cho nàng gặp Tiểu Du, càng không thể để nàng nói chuyện với Tiểu Du."

Yêu cầu hảo kỳ quái...

Sở Nguyệt Xuất giờ lên mi, trầm mặc một lát, "Hào."

"Như vậy, liền nhờ Sở lão sư." Nghe nàng đáp ứng mình xong, Ngôn Tĩnh mới có một loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nghe trong phòng khách âm thanh nói chuyện trời ơi đất hỡi, có chút bất đắc dĩ xoa nhẹ cái trán.

Từ lúc nghỉ hè tới, ba ba cùng mẹ mẹ của nàng liền thường xuyên hẹn một đồng người được coi như là môn sinh đặc ý đến nhà của nàng dùng cơm, mỗi khi như thế không khỏi để nàng đau đầu không thôi.

Chính là hiện tại chuyện để cho nàng đau đầu hơn đã xảy ra, Hạ Kiều Mộc đứa nhỏ không nghe lời kia, lại có thể thu thập hành lý, một thân một mình chạy tới New York, mà mục đích nàng đi New York, rõ ràng chính là tìm Ngôn Du.

Nếu để cho Ngôn Du biết sự tình giữa mình cùng Hạ Kiều Mộc, vậy nhất định là muốn long trời lở đất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.



# Chương 117

"Ngôn, cô đã đến rồi..." Emma vừa nhìn thấy Ngôn Du lập tức hưng phấn đi qua, Ngôn Du mặc vào áo ba-đờ-xuy trắng tiến vào phòng nghiên cứu, chứng kiến Emma đi tới, chớp chớp mắt, do dự vài giây, "Ngô, đúng..."

"Tôi vốn muốn đi thăm cô, chính là sự tình gần đây thật sự nhiều lắm." Trước kia, cứ tan tầm nàng liền có thể trông mong gặp Ngôn Du, chính là gần đây trong nhà đã xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi nàng không có biện pháp rút ra thời gian đi thăm Ngôn Du, còn có nữ nhân ngày đó làm cho người ta không thể không để ý.

Ngôn Du gãi đầu, "Cũng không có gì, tôi chỉ là muốn bồi Sở lão sư nhiều hơn thôi."

Nếu Sở lão sư đã muốn đồng ý để mình nói chuyện với Emma, hiện tại nàng nói như vậy cũng không có gì đi.

Giật mình, Emma tựa như hiểu ra cái gì, một lúc lâu, thử tính hỏi, "Sở lão sư là người phụ nữ mà ngày đó tôi gặp ở nhà cô?"

"Àn!" Ngôn Du gật gật đầu, tiếp theo liền thấy professor Trần đang hướng mình ngoắc, nhìn Emma một cái liền hướng tới đạo sư chạy tới, "Giáo sư..."

"Ngôn, em hôm nay lại có thể đến đây nhì." professor Trần chuyển du nói, "Tôi nghĩ em sẽ từ nay về sau sẽ "quân vương không tảo triều" chứ."

"Ngô?" Ngôn Du là thiên tài khoa học tự nhiên, đối với môn khoa học xã hội lại rất ít đọc qua, vừa nghe đến câu này ngu ngơ thật lâu, một lúc lâu sau mới lộ ra giây ngo cười, "Sở lão sư để em kiếm tiền nuôi gia đình."

"Ha ha..." professor Trần cười to, vỗ vỗ bả vai Ngôn Du, "Em này..."

"Hắc hắc..." Ngôn Du cộc lốc cười, nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất, ngay cả khóe môi độ cong đều có vẻ ngọt ngào.

Emma ở một bên nhìn, tuy rằng không biết professor Trần đang nói gì với Ngôn Du, nhưng khi nhìn nụ cười trên mặt hai người, vẫn là biết bây giờ tâm tình hai người phi thường, không khỏi có chút ghen ghét.

Lại nói tiếp, Ngôn Du cùng professor năm xưa tuổi kém nhau cũng không phải rất nhiều, hơn nữa ở quốc nội liền nhận biết nhau, có thể hay không...

Bởi vì chính mình ý nghĩ như vậy hoảng sợ, Emma âm thầm cười mình, tại sao yêu thích một người liền bắt đầu đối với xung quanh nàng đều hết thấy đa nghi, lắc đầu, cũng thay áo ba-đờ-xuy trắng vào phòng nghiên cứu.

Thấy Emma vào phòng nghiên cứu, professor Trần bỗng nhiên thu hồi cười, nhìn thấy Ngôn Du cũng muốn đi vào, giữ chặt cánh tay của nàng, "Ngôn, em tính toán cứ như vậy đi xuống sao?"

"Ngô... Cái gì?" Ngôn Du không hiểu được lời của hắn, mê hoặc nhìn.

"Em.. Còn có người yêu của em, hai người tính toán ở luôn lại Mĩ Quốc sao?" Sau cặp mắt kiếng gọng vàng là một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngôn Du, professor Trần ôm cánh tay, "Em không nghĩ tới em cùng người yêu của em sau này muốn thế nào sao?"

Ngôn Du lẳng lẳng nhìn hắn, hồi lâu sau, lẩm bẫm, "Đúng nga..."

"Em hào hào ngẩng lại đi." professor Trần thở dài, "Nghĩ rõ ràng đó."

Nhìn thấy hắn đi vào phòng nghiên cứu, Ngôn Du yên lặng đứng bên ngoài, cúi đầu còn nghĩ, thẳng đến Emma cảm thấy kỳ quái bèn đi ra kêu nàng, lúc này mới chịu đi vào.

Thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, Ngôn Du ở trong cặp mắt kinh ngạc của mọi người nói với professor Trần rằng chính mình giữa trưa sẽ không tại đây cùng bọn họ ăn đồ bên ngoài gọi tới, mà cời trắng áo ba-đờ-xuy ra, đeo lên bao tính toán xuống lầu, lại bị Emma ngăn lại.

"Ngôn, cô trước kia không có như vậy." Emma mày nhíu lại chặt chẽ, bởi vì mang giày cao gót mà thoát nhìn so với Ngôn Du cao hơn rất nhiều.

Ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, Ngôn Du trầm mặc một lát, "Bởi vì tôi thích người ở nhà làm tốt cơm chờ tôi."

Emma không nghĩ tới nàng sẽ trả lời như vậy, lập tức liền ngây dại.

Thấy nàng như thế, Ngôn Du theo bên người nàng vòng qua, "Tôi về nhà ăn cơm đây, cúi chào."

Emma còn không có bất kỳ phản ứng nào, Ngôn Du liền trực tiếp ly khai.

Chính là, vừa ra ký túc xá, Ngôn Du vốn vẫn luôn giả vờ làm phó mặt không chút thay đổi lập tức tiêu đi mất, bĩu môi, một đường đá hòn đá nhỏ đi tới, trong lòng Ngôn Du nghĩ lời sáng nay professor Trần nói, diễn cảm có vẻ dị thường rồi rầm.

Kỳ thật đáp án là khẳng định, mình nhất định rời đi nơi này, Trung Quốc có phụ mẫu mình cùng tỷ tỷ của mình, cũng có hai vị muội muội của Sở lão sư chung sống dựa vào nhau, mình không có khả năng bởi vì công tác mà ở lại chỗ này. Sở lão sư công tác ở quốc nội, tháng Chín là muốn khai giảng rồi,

dựa theo lệ thường, tuần cuối của tháng Tám Sở lão sư phải quay về trường học hợp chuẩn bị khai giảng, hiện tại đã là tháng Bảy...

Các nàng chỉ còn lại có một tháng mà thôi.

Chính là, mình mới đến nơi này không bao lâu, việc nghiên cứu này cũng tiến hành thật thuận lợi, công tác quả thật cũng không tệ lắm... Hơn nữa, mình cứ như vậy vô mộng chạy lấy người thật sự có ổn không? Như vậy không thấy có lỗi với đạo sư của mình sao?

Vừa rồi rầm lại vừa khó xử nghĩ, Ngôn Du cúi đầu, lại đá lên hòn đá nhỏ dưới chân, nhưng không phát hiện mình càng đi càng lệch hướng, sắp sửa đụng vào cái cây ven đường, nhưng vào lúc này, cánh tay của nàng bỗng nhiên bị người kéo lại.

Ngẩng đầu nhìn lại, vừa ánh vào mắt là một nữ hài tử mặc màu đen sơ mi cột tóc đuôi ngựa, Ngôn Du nháy mắt mấy cái, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

"Chị muốn đụng vào cây..." Hạ Kiều Mộc xem gia hỏa trước mặt vẻ mặt non nớt, ở trong lòng âm thầm thở dài.

Nàng lần này đến Mi Quốc là đặc biệt hướng Ngôn Du tìm tới, kết quả mới xuống phi cơ hỏi đến địa điểm cần đến là chỗ ở Ngôn Du, lại có thể ở trên đường liền đã gặp nàng, vội vàng nhường lái xe ngừng lại, chưa từng nghĩ mới xuống xe liền chứng kiến Ngôn Du sắp hướng trên cây đụng tới, nhanh chóng chạy tới giữ chặt nàng.

*Người như vậy... Tuy rằng tri diện, nhưng mà chứng thật không thể làm người ta phát cáu được.*

Hạ Kiều Mộc nhìn cặp con ngươi đen láy trong suốt của Ngôn Du, nhìn không được ở trong lòng nói. "Ngô, cảm ơn..." Mắt nhìn đại thụ trước mặt chỉ tầm hai bước nữa là chạm tới, Ngôn Du ngưng ngừng nói.

"Không tạ." Hạ Kiều Mộc nhìn nàng, "Em là tỷ phụ của chị."

"Nha..." Ngôn Du gật gật đầu đáp một câu, một giây sau mạnh mẽ há to mồm, "A?"

Tỷ... Tỷ phụ?

Rất không thể tưởng tượng nổi nhìn Hạ Kiều Mộc, Ngôn Du nhìn không được lại lặp lại một lần, "Tỷ phụ?"

"Đúng rồi." Hạ Kiều Mộc kéo kéo cánh tay của nàng, "Về trước chỗ ở chị đi, đừng đứng ngốc ở chỗ này."

"Nha..." Ngôn Du ngờ ngạc gật đầu, tính cả Hạ Kiều Mộc hướng tới chỗ ở của mình đi đến, dọc theo đường đều vẫn duy trì cái loại ánh mắt khiếp sợ này.

Sở Nguyệt Xuất lúc mở cửa liền chứng kiến trên mặt Ngôn Du biểu tình quý dị, chọn mi, tầm mắt lại rơi trên người đang ở sau lưng nàng Hạ Kiều Mộc, trong lòng giật mình.

Đây sẽ không là người Ngôn Tĩnh nói nhất định phải ngăn cản đi?

"Tan tâm, vào đi." Trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, Sở Nguyệt Xuất lời kéo tay Ngôn Du mời nàng vào nhà, nhìn Hạ Kiều Mộc liếc mắt một cái, "Tiểu Du, đây là đồng sự của em sao?"

"Không phải..." Ngôn Du khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ, ôm lấy cánh tay Sở Nguyệt Xuất, "Sở lão sư... Nàng nói nàng là tỷ phụ của em..."

"..." Sở Nguyệt Xuất thần sắc bị kiểm hãm, đồng dạng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Hai người ở đây là diễn cảm gì thế hả?" Hạ Kiều Mộc có chút bất mãn bĩu môi, vào cửa đóng cửa lại, "Em không phải gạt người cũng không phải kẻ điên."

Lúc này đã hoàn toàn hiểu được cú điện thoại của Ngôn Tĩnh buổi sáng là ý vị như thế nào, Sở Nguyệt Xuất đánh giá Hạ Kiều Mộc, sau một lúc lâu, "Cùng nhau ăn cơm đi."

"Hào." Hạ Kiều Mộc theo Ngôn Tĩnh làm sao nghe qua tên Sở Nguyệt Xuất, giờ phút này lại thấy nàng hồ hững như thế, gật gật đầu theo các nàng hướng cái bàn đi đến, ngồi xuống, ăn cơm.

Ngôn Du trong đầu nguyên bản rồi rầm bởi vì Hạ Kiều Mộc đến mà tạm thời bị ném ra sau óc, lúc ăn cơm vẫn luôn lén lút nhìn Hạ Kiều Mộc, diễn cảm trong chốc lát là mê hoặc, chốc lát lại là kính ngạc, trong chốc lát chính là vui vẻ, mà trong chốc lát lại chu môi.

Đem thần sắc của nàng nhìn ở trong mắt, trong lòng Sở Nguyệt Xuất âm thầm buồn cười, tiếp tục vừa nhìn Hạ Kiều Mộc kia vẻ mặt trấn định tự nhiên dùng cơm, lại nhìn không được ở trong lòng thở dài.

Sợ là... Không đơn giản như vậy đi.

Xem thái độ Ngôn Tĩnh trong điện thoại, chỉ sợ chuyện là thật, mà tình huống cũng là giả đi.

Ngôn Tĩnh làm sao có thể nhanh như vậy liền tiếp nhận nữ hài tử, cho dù có ví dụ Ngôn Du cùng nàng ở phía trước đi nữa, chính là lấy Ngôn Tĩnh phen

tính khí cẩn thận, sợ là không thể nào dễ dàng tiếp nhận.

Chính là... Nếu Ngôn Tĩnh không tiếp thụ Hạ Kiều Mộc, trực tiếp cự tuyệt cũng được, Hạ Kiều Mộc tìm đến Ngôn Du làm cái gì?

Ba người đều mang tâm tư bất đồng mà ăn cơm, Sở Nguyệt Xuất nhanh nhẹn thu thập xong, nhìn thời gian, đối với Ngôn Du rục rịch cũng muốn hỏi Hạ Kiều Mộc, nói, "Ngoan ngoan trưa đi, buổi chiều còn phải đi làm."

"Ồ..." Ngôn Du không thuận theo mân mê miệng.

Nàng muốn xem xem "Tỷ phu" này là chuyện gì xảy ra nha, mới không cần ngủ đâu.

"Người ta mới vừa xuống phi cơ cũng cần nghỉ ngơi chứ, buổi tối nói sau." Sở Nguyệt Xuất tiếng nói dịu dàng, "Nghe lời."

Vẫn duy trì tư thế chu môi nhìn Sở Nguyệt Xuất, trông thấy tia ôn nhu trong con ngươi nàng, Ngôn Du nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn gật đầu, "Hào..."

"Ngoan." Sở Nguyệt Xuất nhẹ nói, sờ sờ mặt nàng, lúc này mới xoay người nói với Hạ Kiều Mộc, "Ngượng ngùng, Tiểu Du vị trí nơi này của nàng không lớn, em..."

"Không sao, em ngủ sơ pha là đến nơi." Hạ Kiều Mộc trực tiếp cắt đứt lời của nàng, héch bộ ngực cũng không mấy cao của mình lên, "Làm tỷ phu sẽ nhưong muối muối..."

"..." Sở Nguyệt Xuất hết chỗ nói vài giây, thờ dãi, "Tên của em là..."

"Hạ Kiều Mộc."

"Nam có cây cao to, không thể hưu tư, hán có boi nữ, không thể cầu tư..." Sở Nguyệt Xuất thì thảo đọc một lần, liếc liếc mắt một cái Hạ Kiều Mộc trả lời chính mình tên lúc sau liền bắt đầu ngẩn người, như có suy nghĩ gật đầu, "Như vậy đi, em nghỉ ngơi trước, chị đi vào lấy mền cho em."

"Cám ơn..." Hạ Kiều Mộc nhìn thấy thân ảnh Sở Nguyệt Xuất nắm Ngôn Du vào phòng, về mặt hâm mộ.

Theo từng bước lên phi cơ đến Mi Quốc bắt đầu, bọn họ là mang theo tâm tình tráng sĩ hy sinh anh dũng.

Chỉ mong một chuyến này có thể có hiệu quả, bằngkhông... Chỉ sợ mình cùng Ngôn Tĩnh là thật không có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 118

Đêm đã khuya, Sở Giản Hề nằm ở trên giường của mình lăn qua lộn lại, như thế nào đều không ngủ được.

Vốn nghĩ đến về đến nhà là có thể nói rõ ràng với Tiểu Y, ai biết được Tiểu Y căn bản không để ý tới nàng.

Cũng đúng... Nàng né Tiểu Y nhiều ngày như vậy, Tiểu Y nhất định thực tức giận.

Chính là...

Nghĩ đến ngày mốt kết quả thi vào cao đẳng liền đã có, đến lúc đó Sở Lục Y cũng muốn chọn nguyện vọng rồi, nhưng hôm nay ban ngày gặp ánh mắt nam sinh kia xem Sở Lục Y lại rõ ràng như vậy, Sở Giản Hề nhất thời có chút lo lắng.

Sở Giản Hề vẫn luôn là người trong Sở gia có tính nôn nóng nhất, lúc này, một khi đã nghĩ như vậy liền nằm không nổi nữa, động tác nhanh nhẹn trở mình ngồi dậy, xuống giường xô vào dép lê hướng phòng Sở Lục Y đi đến.

Kỳ thật Sở Lục Y cũng còn chưa ngủ, đang ôm A ly, khóe mắt còn treo móc vài giọt nước mắt.

Sở Giản Hề cái đại đầu gối, tiểu thuyết... Tiểu thuyết thì thế nào, tiểu thuyết cũng muốn dựa từ thực tế a.

Nàng đương nhiên biết tiểu thuyết không phải sự thật, chính là, nàng vẫn hy vọng Sở Giản Hề có thể hiểu được, yêu chính là yêu, không cần phải đi lo nhiều như vậy, vì sao phải để ý ánh mắt ngoại nhân như vậy đây?

Cửa nhẹ nhàng bị gõ, Sở Lục Y nhanh chóng xoa xoa nước mắt, tức giận nằm xuống, tay vẫn gấu gao ôm a ly.

Không nghe có bất kỳ thanh âm gì, Sở Giản Hề thật cẩn thận xoay nắm cửa rồi đẩy cửa mà vào, nhìn thấy mặt Sở Lục Y hướng vách tường, rón ra rón

rén đi qua, ngồi vào bên giường, thanh âm nho nhỏ, "Tiểu Y?"

Sở Lục Y từ từ nhắm hai mắt, nhanh ôm chặt a ly, làm như thể đang ngủ say.

"Ngô, đang ngủ sao?" Tự nhủ nói, Sở Giản Hề nhìn thấy Sở Lục Y không có bất kỳ phản ứng nào, do dự vài giây, lén lút xốc lên mền Sở Lục Y đang đắp trên người, nằm chết dí bên người nàng, tay đang muốn vòng qua eo Sở Lục Y, lại đụng phải A ly, không khỏi nhăn mi.

Đứng dậy, quyết đoán lấy ra A ly, Sở Giản Hề lúc này mới thoả mãn một lần nữa ôm lấy Sở Lục Y, "Tiểu Y, chúc ngủ ngon."

Sở Lục Y giờ phút này đã sớm sợ ngây người, động tác Sở Giản Hề lần này, rõ ràng là bao hàm tình ý...

Chẳng lẽ...

Xoay người, Sở Lục Y ngẩng đầu nhìn lên Sở Giản Hề đã từ từ nhắm lại hai mắt, "Sở Giản Hề..."

Làm gì đây, thứ nghe được chỉ có một trận hít thở đều đều, Sở Lục Y nhất thời bất đắc dĩ.

Lại có thể nhanh như vậy liền ngủ mất, Sở Giản Hề này đúng là thói đầu gối, đồ heo!

Chính là, Sở Lục Y nhìn Sở Giản Hề, ánh mắt lại càng phát ra nhu hòa, tay chụp lên hai má Sở Giản Hề nhẹ vỗ vỗ, một chút tới gần, chậm rãi đem môi in ở trên trán Sở Giản Hề.

.....

"Ô, em không muốn đi làm!" Sở Nguyệt Xuất nhìn thời gian đem Ngôn Du từ giấc ngủ trưa tỉnh lại, Ngôn Du bữu môi hướng trong lòng nàng chui vào, trong thanh âm tràn đầy ủy khuất, "Không muốn rời giường."

"Xấu quý..." Sở Nguyệt Xuất buồn cười điểm trán của nàng, "Mau rời giường... Không phải còn nói cần kiếm tiền nuôi chị sao? Mau..."

"Ngô..." "Tâm không cam lòng nguyện" không muốn ngồi dậy, Ngôn Du xoa mắt, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất ý cười dạt dào, khom qua đi hôn một hơi, "Bổ sung năng lượng, hắc hắc..."

"Phốc... Đồ ngốc." Xoa bóp gương mặt của nàng, ánh mắt Sở Nguyệt Xuất có chút mỉa mai, "Mau rửa mặt thay quần áo."

"Hào." Một lời đáp ứng, đứng lên tính toán thay quần áo, lại nghĩ nghĩ mà dừng lại, để tay ở trên vai Sở Nguyệt Xuất, "Sở lão sư ngủ."

"Ân." Theo ý của nàng nằm xuống, Sở Nguyệt Xuất có chút hăng hái nhìn Ngôn Du chờ đợi nàng nằm xuống liền bắt đầu thay quần áo, đôi mắt càng phát ra dịu dàng.

Ngôn Du tuy rằng thực chậm chạp thực ngốc, chính là... thật ra vẫn rất biết săn sóc đâu.

Có đôi khi cứ ngỡ ngạc như vậy mà trực tiếp săn sóc, càng khiến người tâm động.

"Lại đây ~" chờ đợi Ngôn Du đổi qua quần áo, rửa sạch mặt từ trong phòng tắm đi ra, Sở Nguyệt Xuất vươn ra ngón tay đối với nàng ngoéo một cái, Ngôn Du lập tức lộ ra sứa hồ hồ tươi cười tung tăng chạy qua, cầm tay nàng, "Hắc hắc..."

Trắng nàng liếc một cái, đưa tay rút ra bắm lấy giường chống đứng người dậy, Sở Nguyệt Xuất mềm mại đáng yêu cười, "Muốn bổ sung năng lượng hay không?"

Hơi thở bị kiềm hãm, Ngôn Du nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất bởi vì động tác ngồi lên như vậy mà vai áo hơi hơi bị trễ xuống, nuốt khẩu nước miếng, dùng sức gạt đầu.

"A..." Nhẹ giọng cười, Sở Nguyệt Xuất ngồi thẳng người, tay vòng qua cổ Ngôn Du, ngửa đầu hôn môi Ngôn Du.

Này vừa hôn liền kịch liệt dị thường, lúc áo ngủ Sở Nguyệt Xuất bị xả xuống liền từ trong mê loạn tỉnh táo lại, vội vàng theo trong lòng Ngôn Du tránh ra, bình phục hơi thở, chế trụ người nọ đang muốn đem mình đồ lên trên giường làm chuyện xấu, "Không được làm, mau đi làm."

"Ô..." Ngôn Du ô ô kêu, nhưng làm sao Sở Nguyệt Xuất cũng không chịu, cuối cùng đành phải ôm lấy nàng, ở trên cổ nàng mút vài cái để lại mấy dấu đỏ, đưa tới Sở Nguyệt Xuất một tiếng hôn dỗi, lúc này mới không tình nguyện buông ra, "Em đi làm đây..."

"Đi đi..." Sở Nguyệt Xuất trắng mắt liếc nàng một cái, lập hảo áo ngủ tơi tưa trên người, "Buổi tối sớm một chút quay về dùng cơm."

"Hào." Ngôn Du ngoan ngoãn đáp ứng ra phòng, chứng kiến Hạ Kiều Mộc đang nằm trên ghế sa lon, lúc này mới hồi tưởng lại trước khi mình ngủ phát sinh hết thảy, trừng mắt nhìn, muốn gọi điện thoại cho Ngôn Tĩnh, nhưng mà lúc này đã là nửa đêm ở Trung Quốc, chỉ có thể từ bỏ mà thôi.

Hạ Kiều Mộc là thật sự mệt mỏi, thanh âm Ngôn Du đóng cửa lại cũng không có đem nàng đánh thức, mà khuôn mặt gầy gò giờ phút này đang nhăn lại với nhau, trong mộng tất cả đều là hình ảnh Ngôn Tĩnh cùng các loại nam nhân xem mắt. "Không cần!" Sở Nguyệt Xuất đang đẩy cửa phòng ra tính toán đi đến bếp nấu cơm, Hạ Kiều Mộc nằm ở trên ghế sa lon bật mạnh ngồi dậy, vẻ mặt hoảng sợ, "Tĩnh, không cần!"

Bị hoảng sợ, Sở Nguyệt Xuất ngăn người, đi qua rót chén nước đưa cho Hạ Kiều Mộc, không nói một lời.

Hạ Kiều Mộc nuốt nước, thở hổn hển mấy hơi, tiếp nhận nước Sở Nguyệt Xuất đưa tới một hơi uống cạn, lúc này mới mềm oặt tựa vào trên sa lon, "Cám ơn..."

Mỉm cười, Sở Nguyệt Xuất gật gật đầu.

"Hai người nhất định phải giúp em..." Trong mộng, hình ảnh thực sự quá mức dọa người, Hạ Kiều Mộc chậm lại thần, cầu xin nhìn Sở Nguyệt Xuất, "Chỉ có hai người mới có thể giúp em."

Sở Nguyệt Xuất lại là sững sốt, ngồi vào bên cạnh ghế sa lon, "Em tới nơi này, là muốn chúng ta giúp em?"

"Dạ!" Hạ Kiều Mộc không chút do dự, "Không có hai người em sẽ chết..."

Nghe nàng nói nghiêm trọng như vậy, Sở Nguyệt Xuất nhướn lên mi, "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Là dạng chuyện gì mới có thể nhường nữ hài tử này bất chấp xa ngàn dặm, tha hương đi tới nơi này tìm kiếm Ngôn Du, là cái dạng chuyện gì mới có thể nhường Ngôn Tĩnh lo lắng như vậy mà gọi điện thoại lại đây?

"Tĩnh chị ấy..." Hạ Kiều Mộc gục đầu xuống, nhìn sàn nhà, trong thanh âm lộ ra vô lực, "Chị ấy một mực muốn xem mắt."

"A?" Sở Nguyệt Xuất rõ ràng sững sốt.

"Chỉ có Ngôn Du mới có thể ngăn cản chị ấy." Hạ Kiều Mộc thở phì phò, mày mình chặt chẽ, "Tĩnh chị ấy chỉ... Để ý nhất lời Ngôn Du nói thôi..."

Lời này nói ra lòng Hạ Kiều Mộc rất là chua xót, cũng làm cho Sở Nguyệt Xuất đáy lòng nổi lên một tia dấm chua.

"Cho nên, lời nói của Ngôn Du, chị ấy nhất định sẽ nghe theo!" Chấn chỉnh lại tinh thần, vẻ mặt Hạ Kiều Mộc vô cùng kiên định, "Em nhất định phải ngăn cản chị ấy."

Sở Nguyệt Xuất nhíu mi, "Nàng hẳn là có ý nghĩ của nàng đi, em..."

"Chị ấy vốn là ngu hiểu!" Hạ Kiều Mộc cắn giận cắt đứt lời Sở Nguyệt Xuất, "Nói cái gì mà Ngôn Du đã muốn thích nữ nhân, nàng không thể để cho cha mẹ thất vọng... Nói cái gì mà nàng phải bảo vệ hảo Ngôn Du... Nói cái gì mà nàng cần chiếu cố tâm tình của cha mẹ..."

Nói đến phần sau Hạ Kiều Mộc dường như là thì thào tự nói, Sở Nguyệt Xuất lắng lắng nghe, trong lòng có một tia hiểu ra.

*Nếu là đổi lại mình... Có phải hay không... Cũng sẽ làm ra lựa chọn giống như Ngôn Tĩnh?*

.....

Emma ở lúc Ngôn Du cởi áo ba-đờ-xuy trắng, đeo bao tính toán rồi đi liền cản lại nàng, "Ngôn, tôi có lời muốn nói với cô."

Trải qua chuyện tình của Bạch Hiểu An, kỳ thật Ngôn Du đối với mấy dạng bị cản lại như vậy là có chút bóng ma, tiếp tục nhìn Emma bộ dáng tin tưởng mười phần, nhìn không được lui về sau mấy bước.

"Cô nói cô có người thích... Là người phụ nữ ngày đó?" Emma không có chú ý tới sắc mặt Ngôn Du không được rồi, hướng nàng tới gần từng bước hỏi.

Ngôn Du lại hướng về sau lui thêm mấy bước, mày dĩ nhiên che giấu, "Đúng."

"Cô thích nữ nhân?" Emma gọi lên khóe môi, tươi cười càng phát ra tự tin, "Vậy tại sao không thể là tôi đây?"

Ngôn Du biến sắc, ngẩng đầu nhìn Emma, ánh mắt có vẻ rất là luống cuống.

Emma thấy nàng như thế, trong con ngươi xẹt qua một tia nhu tình, lại hướng nàng tới gần từng bước, đưa tay gọi lên cầm Ngôn Du, "Ngôn, tôi cũng có thể làm cô khoái hoạt."

Bởi vì động tác của nàng mà mạnh lui ra sau, Ngôn Du có chút bị hù đến, dường như trốn tránh mà đi, mặt lập tức đỏ lên, "Cô... cô cùng Sở lão sư không giống nhau..."

"Đúng là không giống nhau nha." Emma lơ đãng cười nhẹ, thanh âm dễ thương, "Nàng là nàng tôi là tôi... Nhưng mà cô đã thích phụ nữ, thì người phụ nữ kia cũng có thể là tôi nha..."

*Kỳ thật, coi như Ngôn Du thích là nam nhân đi nữa, mình cũng sẽ tính toán đem nàng làm cho thành con.*

"Không giống." Ánh mắt quét đến đồng hồ trên tường, nghĩ đến Sở Nguyệt Xuất đang chờ mình về nhà ăn cơm, Ngôn Du khắc chế trong lòng không hiểu sợ hãi, vẻ mặt thành thật, "Thích chính là Sở lão sư, không phải bất kỳ nữ nhân nào cũng có thể."

Không nghĩ tới nàng sẽ trả lời như vậy, trong con ngói Emma ý cười dần dần thu vào, chăm chú nhìn Ngôn Du hồi lâu, lại nở nụ cười, "Không sao, tôi sẽ làm cho cô, thích chính là tôi, không phải bất kỳ nữ nhân nào cũng được."

Chu môi, Ngôn Du đối với sự tự tin của nàng thực không hiểu nổi, lại quét mắt tới đồng hồ, "Mới mặc kệ cô thế nào, tôi phải về nhà ăn cơm đây, Sở lão sư đang đợi tôi."

Nhìn chăm chăm nàng vài giây, Emma như trước cười, tránh ra một bên, "Ngày mai gặp."

Liếc nhìn nàng một cái, do dự vài giây, đối với nàng phát phát tay, Ngôn Du thoát nhìn có chút không tình nguyện, "Sở lão sư nói không thể không lễ phép... Cúi chào."

Trên mặt tươi cười bị kiềm hãm, Emma nhìn thấy thân ảnh Ngôn Du đeo bao rời đi, ánh mắt lóe ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Sở Giản Hề vừa cảm giác tỉnh ngủ đã là hùng đông, mở mắt ra liền chứng kiến mặt Sở Lục Y gần trong gang tấc, yên lặng nhìn hồi lâu, lông mi run rẩy, tới gần, nhẹ nhàng hôn xuống trán Sở Lục Y, lúc này mới đứng dậy tính toán mặc quần áo.

Ngờ đâu, mới đứng lên, liền nghe được một thanh âm đặc biệt dày, "Trộm hôn tôi, không sợ tôi nói cho tỷ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 119

Sở Giản Hề rõ ràng liền ngây dại tại chỗ, thật lâu mới xoay người xem Sở Lục Y vừa chuyển người lại chống cằm có chút hăng hái xem mình, chần chờ nói, "Tóm lại, muốn để cho tỷ tỷ biết chuyện."

Lúc này đối lại Sở Lục Y ngây dại.

Chưa từng nghĩ tới Sở Giản Hề sẽ nói như vậy, giờ phút này biểu tình trên mặt Sở Lục Y có vẻ như thật khó có thể tin,

"Tiểu Y, chị phải đi làm..." Sở Giản Hề ngồi xuống, có chút đáng tiếc nói, "Chị còn muốn nói với em..."

Cần môi, hoãn quá thần lai, Sở Lục Y yên lặng nhìn nàng vài giây, "Chị... Vừa mới nói... để tỷ biết cái gì?"

Thanh âm có chút khàn khàn, còn mang theo một tia run rẩy.

Mỉm cười, Sở Giản Hề sờ sờ đầu Sở Lục Y, "Nói chị đã 'rẽ vào' tiêu muội của chị ấy rồi."

*(\*ý ở đây có lẽ là bị bẻ cong, bị dính chương Sở Lục Y rồi)*

"Sở Giản Hề..." Cho dù, hành động Sở Giản Hề đêm qua đã muốn mời nàng có một tia hiểu ra, chính là giờ phút này, đối mặt với người vẫn luôn trốn tránh nàng hảo vài ngày, cư nhiên cứ như vậy thoải mái mà nói ra những lời nói này, Sở Lục Y vẫn nhìn không được khóc lên.

"Tiểu Y quả nhiên vẫn còn là con nít mà." Sở Giản Hề cười híp hai mắt, đầu ngón tay đi xuống xoa đi nước mắt trên mặt nàng, "Khóc như vậy, Nhị tỷ cùng bạn gái của em đều sẽ đau lòng."

Sở Lục Y nhất thời nín khóc mỉm cười, muốn trừng nàng, trong con ngói lại không thể che hết ý cười.

"Chị đi đánh răng rửa mặt đi làm, em ngủ tiếp một lát... Ân, chị cùng đội trưởng thỉnh một ngày nghỉ, buổi chiều liền không đi làm, Tiểu Y, chúng ta hảo hảo trò chuyện, được không?" Sở Giản Hề thấy nàng nở nụ cười, nâng tay đem sợi tóc liễu đến sau tai, thanh âm dịu dàng.

"Ân." Sở Lục Y khó được một lần cũng không nói nàng đầu gối hoặc là đồ đàn, mà là nghe lời nhắm mắt lại. Sở Giản Hề ngoéo khóe miệng một cái, cảm lấy trên bàn điều khiển từ xa điều hảo độ ẩm, giúp Sở Lục Y đắp kín mền, lúc này mới xoay người hướng phòng tắm đi đến.

Từ từ nhắm hai mắt lại, Sở Lục Y rõ ràng có thể cảm giác được động tác ôn nhu của Sở Giản Hề, nhìn không được trộm mở mắt ra, vừa lúc bắt giữ đến thân ảnh Sở Giản Hề bước vào phòng tắm, mặt đỏ lên, kéo A ly ở một bên ôm lấy, một lần nữa nhắm mắt lại.

Chung quy chỉ là đứa trẻ vừa tròn mười tám tuổi, phía trước gan lớn theo đuôi vậy đó, cùng hiện tại đối mặt người yêu thẹn thùng, là hoàn toàn không mâu thuẫn.

Chờ Sở Giản Hề từ trong phòng tắm đi ra tới, liền bắt gặp bộ dáng Sở Lục Y ôm thật chặt A ly, đem đầu chôn ở ngực A ly, nhẹ giọng cười, đi qua đem mền có chút trượt lاپ hảo, mở ra từ quần áo thay bộ đồ cảnh sát, vừa ra đến trước cửa lại nhìn Sở Lục Y liếc mắt một cái, lặng lẽ đi qua, nhẹ nhàng hôn

xuống khuôn mặt của nàng vừa quay qua, mới xoay người đi ra ngoài.

Nghe thanh âm Sở Giản Hề khép lại cửa phòng, Sở Lục Y đem A ly đẩy ra, mặt dĩ nhiên thẳng cái đồ bùng.

Đầu gối như thế nào... như thế nào nhiệt tình như vậy, mới sáng sớm liền hôn nàng hai cái, trước đó đầu gối còn phản đối như vậy a.

Ngồi dậy, tay vỗ về hai má đã nóng lên, Sở Lục Y hết thấy nghĩ về lúc tỉnh lại tới giờ, mặt càng phát ra đồ bùng, tự nhiên, bất kể như thế nào cũng đều ngủ không được.

.....

Ngôn Du sau khi về đến trong nhà, cặp con người đen láy quay tròn liền luôn nhìn chăm chăm Hạ Kiều Mộc, Hạ Kiều Mộc bị nàng xem mà toàn thân không được tự nhiên, nhìn không được đành mở miệng, "Chị luôn xem em làm gì?"

"Nghiên cứu a." Ngôn Du ngồi ở cạnh bàn cơm chờ Sở Nguyệt Xuất bưng canh đi ra, hai chân lay động lay động, "Trên sách nói, thời điểm một người nói dối thông thường sẽ có một chút khác với phản ứng thường ngày, hoặc là một ít mờ ám"

Nói xong, Ngôn Du còn đẩy kính đen trên sống mũi lên, vẻ mặt như định liệu trước, "Tôi đang chờ em lộ ra phản ứng này."

Chính đoạn mạng canh ra tới, Sở Nguyệt Xuất mấp máy môi mới không làm cho mình cười ra tiếng, liếc mắt một cái, thấy sắc mặt Hạ Kiều Mộc hơi phát xanh, đem canh buông, sờ sờ đầu Ngôn Du, "Giúp chị xới cơm được không?"

"Hảo." Lục chú ý lập tức tập trung đến trên người Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du cười hi hi đứng dậy vào phòng bếp bới cơm.

Sở Nguyệt Xuất thấy nàng đi vào, lúc này mới hạ giọng, "Nhớ kỹ lời chị đã nói với em, tạm thời đừng cho Tiểu Du biết em nói chuyện này."

Tuy rằng không hiểu vì sao Sở Nguyệt Xuất phải nói như vậy, chính là Hạ Kiều Mộc rất rõ ràng lực ảnh hưởng của Sở Nguyệt Xuất lên Ngôn Du, muốn Ngôn Du hỗ trợ, nàng nhất định phải lấy lòng Sở Nguyệt Xuất, lúc này chỉ có thể gật đầu, "Tốt."

"Ân." Sở Nguyệt Xuất thân nhiên gật đầu, ngồi vào trên ghế, chờ Ngôn Du đi ra.

Ăn cơm xong, Ngôn Du liền cũng nhìn không được nữa, "Vì cái gì em nói em là tỷ phụ của tôi... em là nữ nhân."

Thần sắc Hạ Kiều Mộc bị kiểm hãm, nhìn Sở Nguyệt Xuất ngồi ở bên cạnh một cái, nhất thời nghẹn lời, cũng không biết nói gì cho phải.

Kéo qua tay Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất nhu lên thanh âm, "Tiểu Du, em ấy nói với em là nói giỡn, kỳ thật là bằng hữu của tỷ tỷ em tới đây chơi, tỷ tỷ em nhờ em ấy giúp nhìn xem em thế nào."

"Đúng vậy sao..." Hồ nghi nhìn Hạ Kiều Mộc, Ngôn Du nghe nói như thế có chút không tin.

"Em không tin chị sao?" Sở Nguyệt Xuất có chút thương tâm nói, đang nói tới đó liền nghe được Ngôn Du bối rối phủ nhận, lúc này mới vừa lòng cười cười, nâng tay xoa bóp khuôn mặt Ngôn Du, "Tiểu Du, chúng ta trở về phòng được không? Hôm nay mệt mỏi quá..."

"Hảo!" Dùng sức gật đầu, Ngôn Du lại đưa mắt nhìn Hạ Kiều Mộc, chu môi, "Tôi không có ngủ trễ cũng không có lười tại công tác ăn mì tôm, em thấy được nha..."

"A?" Hạ Kiều Mộc khó hiểu, lòng dạ Sở Nguyệt Xuất lại biết rõ, trong lòng vui lên, "Nàng là nói, chờ em về nước muốn cho tỷ tỷ của nàng biết chuyện này đó."

"Nha..." Hiểu được, Hạ Kiều Mộc gật gật đầu, Ngôn Du lúc này mới vui vẻ lôi kéo Sở Nguyệt Xuất trở về phòng.

Nàng còn muốn nói cho Sở lão sư biết chuyện cô Emma kia, cả người hảo không hiểu ra sao nha.

Nhìn thấy Sở Nguyệt Xuất nói mấy câu liền đem người ngơ ngác lại cố chấp làm yên lòng, hảo hảo mang về trong phòng, Hạ Kiều Mộc thở dài.

Sở Nguyệt Xuất sẽ cũng không đứng ở bên kia với Ngôn Tĩnh đi, nếu như là vậy...

Ngồi ở trên ghế sa lon ngăn người hồi lâu, ánh mắt Hạ Kiều Mộc càng phát ra âm đạm.

*Có thể, mình cùng Ngôn Tĩnh vẫn là hữu duyên vô phận đi, chính là hai đường thẳng tắp, ngẫu nhiên giao nhau, từ đó không còn cùng xuất hiện.*

"Hôm nay Emma đem em cản lại." Trở về trong phòng lập tức chui vào lòng Sở Nguyệt Xuất, có chút thở phì phì nói, "Còn nói với em mấy lời chán ghét!"

"Ân... Vậy là em nói như thế nào với nàng đây?" Ngôn Du thái độ quá mức nhường người yên tâm, tựa hồ tình địch vĩnh viễn cũng không có biện pháp tìm được cửa đột phá, Sở Nguyệt Xuất một chút cảm giác ghen cũng đều không có, buồn cười hỏi han.

"Em nói thích Sở lão sư nha." Ngôn Du tay chơi lấy một cái nút trên áo Sở Nguyệt Xuất, "Thích nhất Sở lão sư."

"A... Thực ngoan." Sở Nguyệt Xuất cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng, chờ một lát, vẫn là duy trì ôn nhu cười yếu ớt, "Tiểu Du có phải vẫn thực thích tỷ tỷ hay không?"

Dạ...

Đang chơi nút áo khiến cho bất diệp nhạc hồ, Ngôn Du lập tức bị hù sợ, lập tức muốn ngồi dậy, động tác thoát nhìn bối rối cực kỳ, "Em... em chỉ là đem tỷ tỷ làm tỷ tỷ..."

Sở lão sư có phải nghĩ đến nàng còn đối với tỷ tỷ có cái loại cảm tình này hay không?

Càng là nghĩ như vậy thì càng sốt ruột, càng sốt ruột thì động tác càng chặt vật, càng loạn cào cào, Ngôn Du hành động vậy như trong con người Sở Nguyệt Xuất ý cười càng ngày càng đậm, đem nàng trở về, "Chị không phải có ý này."

"Ngô?" Khó hiểu nháy mắt mấy cái, một lần nữa nằm lại trên đùi Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du phớt lờ vật như trong Sở Nguyệt Xuất cười ra tiếng, nhiều điểm lên cái mũi của nàng, "Đáng yêu muốn chết..."

"Hắc hắc..." Ngốc cười, Ngôn Du nhìn thấy bộ dáng rất vui vẻ của Sở Nguyệt Xuất, thì tâm tình cũng liền đi theo bay bổng lên, chỉ biết là nhìn nàng rồi theo nàng cười.

"Chị là muốn hỏi em..." Thu hồi cười, đầu ngón tay vòng quanh một sợi tóc của Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất phóng nhẹ giọng âm, "Nếu tỷ tỷ em thích nữ nhân, em sẽ như thế nào?"

"Hả?" Ngôn Du khó hiểu nhìn nàng, vẻ mặt rất là mê hoặc.

Vì cái gì bỗng nhiên hỏi như vậy đây?

Ngô, bất quá tỷ tỷ không giống sẽ thích nữ nhân đi, nhớ rõ lúc trước tỷ tỷ đối với nàng cùng Sở lão sư cùng một chỗ vẫn duy trì thái độ không tán thành cũng không phản đối mà.

Bất quá, nghĩ nghĩ, Ngôn Du vẫn thành thật nói, "Tuy rằng cảm thấy tỷ tỷ có nên yêu thích hơn nữ nhân hay không, chính là... Nếu quả thật thích, Tiểu Du đương nhiên là ủng hộ tỷ tỷ nha."

"Như vậy à..." Sở Nguyệt Xuất cúi đầu, một lần tóc rũ xuống che ở mắt, đầu ngón tay ở trên mặt Ngôn Du nhẹ nhàng vuốt ve hồi lâu, "Tiểu Du, lúc trước chuyện Bạch Hiểu An phát sinh rồi, em là làm sao cùng ba ba của em nói chuyện."

Chợt nghe đến tên Bạch Hiểu An, Ngôn Du vẫn nhìn không được việc hơi thở bị kiềm hãm, diễn cảm cũng đi theo bất an lên, "Em..."

"Chớ khẩn trương..." Sở Nguyệt Xuất chẳng phải không biết Ngôn Du đối với chuyện kia đã có bóng ma, động tác vuốt ve càng phát ra ôn nhu, tiếng nói phóng nhẹ, "Chị chỉ là muốn hỏi em, ba ba của em có đối với em làm gì hay không?"

Vấn đề này nàng vẫn luôn muốn hỏi, rồi lại không muốn chợt nhắc tới Bạch Hiểu An, Bạch Hiểu An không chỉ là một cái bóng ma trong lòng Ngôn Du, cũng là một điểm trong nội tâm nàng không dám để đụng vào.

Trong lòng luôn có một ý niệm, Bạch Hiểu An mặc dù là chết vào tay người khác, chính là nàng cùng Ngôn Du đều không thể trốn tránh trách nhiệm.. Đặc biệt nàng, nếu lúc trước có thể xử lý được dứt điểm, nhất định sẽ không phát sinh chuyện như vậy, Ngôn Du cũng sẽ không...

Cúi đầu nhìn thấy người nọ đem đầu vùi vào trong lòng ngực của mình có vẻ như vô sự, nhưng trên thực tế thân mình lại đang run nhẹ, Sở Nguyệt Xuất có chút đau lòng che giấu lòng mày khẽ nhủ, "Tiểu Du, chị nhớ em đã bị Ngôn ba ba đánh em..."

"Không có, lần đó ba ba không có đánh em." Hai tay Ngôn Du quấn chặt eo Sở Nguyệt Xuất, thanh âm rầu rĩ.

"Đúng là em nhường ba ba em cùng hiệu trưởng nói chuyện, trách nhiệm kia là của em không phải của chị đi." Nghĩ đến mình lúc từ chức lời hiệu trưởng đã nói, Sở Nguyệt Xuất tâm âm áp, nhìn Ngôn Du, con người nhu đến có thể chảy ra nước.

"Ngô?" Lúc này Ngôn Du không hề sống chết đem đầu hướng trong lòng Sở Nguyệt Xuất chen, mà là ngồi dậy, trong thanh âm lộ ra nghi hoặc, "Không có nha... Vì sao phải cùng hiệu trưởng nói như vậy?"

Ngắn người, nghĩ lại, nghĩ Ngôn Du đối với chuyện thế tục này không biết, cũng tiêu tan một phần, Sở Nguyệt Xuất âm thầm cười chính mình đánh giá quá cao Ngôn Du, sờ sờ mặt nàng nói, "À, không có gì, chỉ nói một chút mà thôi."

Xem ra, hẳn là Ngôn Tĩnh làm đi.

"Ngô, bất quá trước khi em đi, ba ba có gọi em đến thư phòng, hỏi em có phải thích chị hay không." Ngôn Du gãi đầu, nghĩ đến cái vẻ mặt nghiêm túc của lão già cũ kỹ lúc ấy, cong lên miệng, "Còn nói em là tiểu quý đầu, chơi xiếc cái gì mà ông chả biết."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 120

Nụ cười nhạt vốn trên mặt Sở Nguyệt Xuất lập tức tiêu thất, cả người ngẩn ra, hơn nữa còn mới mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi nói, "Ba ba của em hỏi em... Có phải... Yêu thích chị hay không?"

"Ân." Ngôn Du gật gật đầu, nghiêm túc nói, "Em lúc ấy cũng ngây người mà."

Bất cứ người nào nghe được chuyện như vậy chỉ sợ đều sẽ không cách nào bình tĩnh được, Sở Nguyệt Xuất một tay vẫn còn đặt ở trên mặt Ngôn Du, một tay kia lại hơi nắm thành nắm tay, "Vậy... vậy em trả lời như thế nào?"

"Ngô, em cũng không biết nên làm sao bây giờ..." Ngôn Du thanh âm có chút rầu rĩ, "Muốn hỏi chị cùng tỷ tỷ xem có nên thừa nhận hay không, chính là... Không dám điện thoại cho chị, cũng không có biện pháp đi ra ngoài hỏi tỷ tỷ..."

Sợ run vài giây, Sở Nguyệt Xuất tay nhẹ vỗ về cái gáy Ngôn Du, thanh âm lộ ra nồng đậm đau lòng, "Thật có lỗi, khi đó chị không có bên cạnh em..."

"Không đúng không đúng..." Ngôn Du chui vào trong lòng nàng, "Không cần phải nói xin lỗi, chuyện này em hẳn xử lý tốt..."

Tuy rằng Sở lão sư cùng tỷ tỷ đều nói nàng giống tiểu hài tử, chính là... Dù giống thế nào đi nữa thì ở loại chuyện này, cũng không thể luôn để mỗi Sở lão sư tự một người gánh vác nha.

"Kia... Cuối cùng em là nói như thế nào với ba em?" Đáy lòng tựa như có một dòng nước ấm lướt qua, cái loại cảm giác bởi vì nghe được phụ thân Ngôn Du biết chuyện mình cùng Ngôn Du mà tâm tình khẩn trương lập tức bình phục rất nhiều, Sở Nguyệt Xuất chăm chú nhìn Ngôn Du, "Thừa nhận sao?"

"Ân... em nói với ông là em thích chị..." Ngôn Du đầu cúi xuống, thanh âm cũng thấp theo, "Bất quá chị khẳng định không thích em."

Khi đó, trong lòng của nàng vẫn cho rằng Sở Nguyệt Xuất bởi vì chuyện tình của Bạch Hiểu An mà tự trách chính mình, nhất định sẽ không tiếp tục thích nàng nữa, lòng tràn đầy tuyệt vọng, cho nên, khi đối mặt với phụ thân vốn luôn đối với mình luôn thực nghiêm khắc, liền ôm tâm tình "vô đã mề lại sứt" mà thừa nhận.

Lông mi run rẩy, Sở Nguyệt Xuất cắn môi dưới, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Khi đó nàng chứng thật là mang tâm tư trách cứ Ngôn Du, đồng thời cũng trách cứ chính mình, cho nên một lần đó liền sa vào trong hỗn loạn, cho nên, thời gian cần với đối mặt Ngôn Du mới sẽ xuất hiện tình huống như vậy —— bởi vì không biết nên lấy thái độ như thế nào để đối mặt, chỉ có thể duy trì khuôn mặt lạnh như băng...

Nhất định khiến cho người đơn thuần trong lòng này thực thương tâm đi, thế cho nên, mới sẽ cho rằng mình cũng không muốn tiếp tục thích nàng.

"Đồ ngốc..."

Chuyện kia kỳ thật sai càng nhiều là tại bản thân mình, chính là sau khi mình tới Mĩ Quốc, Ngôn Du chưa từng trách cứ qua mình, cũng không có đối với chính mình từng có câu oán hận nào, thái độ đối với mình cũng là trước sau như một – đều thật tốt... Sở Nguyệt Xuất muốn nghĩ lại càng phát ra đau lòng Ngôn Du, "Chị sẽ không hề không thích em..."

"Ân, em biết." Một đôi con ngươi đen láy trông suốt nhìn Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Du lộ ra cười hồ hồ, "Sở lão sư tốt nhất còn gì."

"Đưa ngốc..." Cúi đầu hôn khoe môi của nàng, lời kéo nàng song song ngã xuống giường, Sở Nguyệt Xuất khó được một lần "chim nhỏ nép vào người" mà dựa vào Ngôn Du, "Ba ba của em nói như thế nào?"

"Ân, ông ấy nói dù sao em cũng muốn xuất ngoại..." Vừa nhắc tới chuyện này Ngôn Du liền nhin không được buồn bực, muốn như bình thường lao vào trong lòng Sở Nguyệt Xuất, giờ phút này lại không bỏ được mà buông tha cho cảm giác Sở Nguyệt Xuất đang nằm úp sấp trong lòng ngực của mình, tay liền nắm thật chặt thân thể mềm mại trong lòng, "Sau đó cùng em nói để cho em ở nước ngoài không được gây chuyện..."

"Em mới không có gây chuyện đâu." Ngôn Du bĩu môi, "Em nghĩ chị cùng tỷ tỷ."

"Ân, chị biết." Tiếng nói nhu hòa, tay Sở Nguyệt Xuất đặt lên eo Ngôn Du, "Tiểu Du, sau này vô luận có chuyện gì phát sinh, chúng ta đều sẽ cùng nhau gánh vác được chứ?"

"Hào." Ngôn Du ngốc hề hề cười, "Cùng Sở lão sư cùng nhau gánh vác..."

Nói đến đây, Ngôn Du chợt sụp mặt, "Em nghĩ cùng chị cùng nhau về nước..."

"Ân?" Lập tức chuyển đề tài, Sở Nguyệt Xuất có chút theo không kịp mà ngẩn người, hiểu được sau đó nhẹ giọng cười cười, "Em khẳng định muốn cùng chị chung một chỗ."

"Ngô, nhưng mà tháng sau bỏ đi như vậy, có xem thực không chịu trách nhiệm hay không?" Ngôn Du có chút rối rắm nói, "Có phải rất không nói nghĩa khí hay không?"

"Tháng sau?" Sở Nguyệt Xuất có chút không rõ, "Tại sao lại là tháng sau a?"

"Tháng sau chính là tháng tám nha, chị không phải cần về trường học sao?" Cầm ở trên sợi tóc Sở Nguyệt Xuất vuốt ve, Ngôn Du vẻ mặt đau khổ, "Em nghĩ cùng chị trở về, không cần tách ra nữa."

"A, đồ ngốc..." Nguyên lai là đang rối rắm chuyện này, Sở Nguyệt Xuất ngẩng đầu, hôn xuống gương mặt của nàng, "Chị không nhanh như vậy trở về..."

"A?" Trùng lớn mắt, Ngôn Du lại muốn ngồi dậy, Sở Nguyệt Xuất vẫn là gắt gao vòng quanh eo của nàng, mời nàng một lần nữa nằm xuống, "Ngoan, em nên ngủ."

"Vì cái gì không nhanh như vậy nha?" Chuyện này chính là chuyện hiện tại nàng quan tâm nhất, Ngôn Du nằm xuống, cùng Sở Nguyệt Xuất mặt đối mặt, mắt nhỏ nháy mắt vài cái hỏi.

"Chị chờ em nuôi chị nha." Sở Nguyệt Xuất thân nhiên cười, ở sườn mặt nàng hôn, "Chăm ngoan làm việc kiếm tiền nuôi gia đình nhé."

"Chính là..." Ngôn Du khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm cùng một chỗ, "Chị không phải..."

Sở lão sư không phải thích làm cô giáo nhất sao, thích đệ tử nhất sao?

"Không phải cái gì?" Đôi mắt mỉm cười nhìn nàng, Sở Nguyệt Xuất xoa bóp cái mũi của nàng, "Hiện tại quan trọng nhất của chị là em." "Cho nên... Sở lão sư..." Ngôn Du giờ khắc này rốt cục ý thức được Sở Nguyệt Xuất nói để cho mình nuôi nàng là có ý gì, tâm lập tức bị cảm động đến, yên lặng nhìn Sở Nguyệt Xuất, hơn nửa ngày nói không ra lời.

Mắt đối mắt cùng nàng đối diện, thẳng đến chứng kiến khóe mắt đã Ngôn Du ngập nước, Sở Nguyệt Xuất mới đưa tay nhẹ nhàng lau đi, "Này có cái gì hảo khóc đâu, sau này em muốn khổ cực hơn nè, chị cũng không phải dễ nuôi như vậy..."

"Ân..." Ngôn Du đem Sở Nguyệt Xuất ôm chặt, "Em sẽ thực cố gắng, thực cố gắng công tác."

"Ha ha, hảo."

Ban đêm, sau khi khiến Ngôn Du mang theo lòng tràn đầy cảm động cùng phần chân ôm Sở Nguyệt Xuất ngủ rồi, Sở Nguyệt Xuất mở mắt ra nhìn nàng vài giây, thật cẩn thận từ trong lòng nàng chui ra, cầm di động vào phòng tắm gọi điện cho Ngôn Tĩnh.

Ngôn Tĩnh lúc này đang cùng một nam nhân do phụ thân giới thiệu ăn cơm trưa, chứng kiến điện báo biểu hiện, xin lỗi nam nhân đang ngồi đối diện mình lễ độ cười, rút ra khăn tay lau khóe miệng, động tác tao nhã đón thông điện thoại, "Uy..."

"Cô hiện tại có tiện nói chuyện không?" Nghĩ đến chuyện tình chính mình sắp cùng với Ngôn Tĩnh nói, Sở Nguyệt Xuất cẩn thận hỏi một câu.

Ngôn Tĩnh trầm mặc vài giây lại đối với nam nhân ngồi đối diện xin lỗi cười cười, cầm di động ra khỏi nhà ăn, "Hiện tại có thể."

"Ân..." Sở Nguyệt Xuất gật đầu, chăm chú ngôn ngữ của mình, "Cô nói người kia, có phải kêu Hạ Kiêu Mộc hay không?"

Tâm căng thẳng, Ngôn Tĩnh bỗng dưng cảm thấy thở có chút khó khăn, "Nàng đi gặp hai người sao?"

"Đúng vậy." Sở Nguyệt Xuất hạ giọng, "Tiểu Du ở trên đường gặp được nàng, nàng cùng Tiểu Du nói..."

Nghĩ đến Ngôn Tĩnh nghe đến lời của mình không biết sẽ có phản ứng gì, Sở Nguyệt Xuất không hiểu sao cảm thấy có chút buồn cười, "Nàng nói... Nàng là tỷ phụ Tiểu Du."

Điện thoại đầu bên này, Ngôn Tĩnh biểu tình ngưng trọng, ngay sau đó, lông mi dài đẹp run rẩy vài cái, "Nàng cùng Tiểu Du nói... Nàng là tỷ phụ Tiểu Du?"

"Ân."

Mấp máy môi, Ngôn Tĩnh vốn vẻ mặt một dạng tao nhã bình tĩnh giờ phút này đã không còn sót lại chút gì, trong lòng âm thầm mắng Hạ Kiêu Mộc khẩu không biết che đậy, trên mặt lại nổi lên một mảnh ửng đỏ.

Nửa ngày không có nghe ra bất kỳ thanh âm gì, Sở Nguyệt Xuất có chút bận tâm mở miệng nói, "Cô... Không có sao chứ?"

Ngôn Tĩnh hãy còn nhú lại mi nghĩ gì đó, nghe thanh âm của Sở Nguyệt Xuất, lấy lại tinh thần, "Không có việc gì... Tiểu Du em ấy... Nói như thế nào?"

"Em ấy hả..." Có chút buồn cười lắc đầu, Sở Nguyệt Xuất vừa nghĩ tới Ngôn Du, đáy lòng liền một mảnh mềm mại, "Em ấy không tin, tôi lừa em ấy, nói

là bằng hữu của cô, chọc em ấy."

"Ân..." Ngôn Tĩnh thờ dài, "Đã làm phiền cô."

"Không có gì." Sở Nguyệt Xuất lại lắc đầu, "Cô cũng từng giúp tôi."

Nếu Ngôn Tĩnh không nói cho nàng biết địa chỉ của Ngôn Du ở Mỹ Quốc, có lẽ nàng cùng Ngôn Du thật sự đã không thể ở cùng một chỗ.

Hai người ở hai đầu điện thoại trong lúc nhất thời đều lâm vào trầm mặc, một lúc lâu, Sở Nguyệt Xuất mới nói, "Cô cùng người kia... Hạ Kiều Mộc... Hai người..."

Dù sao cũng là riêng tư của người ta, Sở Nguyệt Xuất cùng Ngôn Tĩnh trước sau bắt quá cũng gặp nhau vài lần, lúc này để nàng hỏi ra lời này, vẫn có chút khó xử.

"Cũng không tính..." Ngôn Tĩnh âm thầm ở trong lòng thờ dài, "Tôi cùng nàng là không thể nào..."

Nhú mi, Sở Nguyệt Xuất nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng tắm nhìn Ngôn Du đang ở trên giường ngủ say, "Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của cô, nhưng mà... Tóm lại cũng cần vì chính mình lo lắng, bởi cùng người mà mình không thích ở cùng một chỗ cả đời, rất thống khổ."

Ngôn Tĩnh lại một lần nữa trầm mặc, sau một lúc lâu, "Tôi sẽ xử lý tốt, ân... Hạ Kiều Mộc đã ngủ chưa?"

Thật cẩn thận từ trong phòng tắm đi ra, sợ phát sinh một chút tiếng vang liền đánh thức Ngôn Du, Sở Nguyệt Xuất đẩy cửa phòng đi ra ngoài, Hạ Kiều Mộc đang ở trên ghế sa lon gần người nghe được thanh âm bên bán ngồi dậy, chứng kiến Sở Nguyệt Xuất, lại lần nữa nằm trở về.

"Nàng không ngủ." Sở Nguyệt Xuất vẫn duy trì tư thế thấp giọng nói chuyện, cho dù tới trong phòng khách, vẫn lo lắng đem Ngôn Du đánh thức.

"Tôi nói với nàng vài câu." Trong phòng ăn người nam nhân kia đã bắt đầu thường thường nhìn ra bên ngoài, Ngôn Tĩnh tâm biết phụ thân giới thiệu những nam nhân này cho mình đều đối với chính mình mang tâm tư, nàng cũng cố gắng làm cho mình có thể cùng bọn họ cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm, chính là... Cái loại cảm giác mà chỉ đối mặt với Hạ Kiều Mộc mới có, thủy chung không có biện pháp bởi vì những nam nhân này xuất hiện.

Đưa di động cho Hạ Kiều Mộc về mặt đang đầy mê mang, Sở Nguyệt Xuất tiếng nói nhẹ nhàng, "Nàng muốn nói chuyện với em."

Tâm căng thẳng, Hạ Kiều Mộc vội vàng tiếp nhận di động, nghe đầu bên kia quen thuộc tiếng hít thở, thanh âm có chút run rẩy, "Tĩnh..."

"Em chạy nhanh về nước." Cố gắng áp chế bởi vì nghe được thanh âm của Hạ Kiều Mộc mà tâm tình kích động, Ngôn Tĩnh vẫn duy trì tiếng nói lạnh như băng kia, "Không cần tiếp tục hồ nháo."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 121

Trong phòng khách chỉ mở một cái đèn nhỏ có vẻ thập phần mờ nhạt, Hạ Kiều Mộc đã sớm ngồi dậy, tay nắm lấy di động, cúi đầu, có vẻ rất là suy sụp.

Sở Nguyệt Xuất ở một bên lặng lẽ nhìn, trong lòng lại thập phần do dự.

Nàng có thể phân biệt ra được trong giọng nói Ngôn Tĩnh đối với Hạ Kiều Mộc là có ẩn ý, cũng có thể phân biệt ra được Ngôn Tĩnh đối Hạ Kiều Mộc rõ ràng cố ý không thân, đại khái cũng có thể hiểu được tình thế hiện giờ.

Không nói tới trước đó Ngôn Tĩnh khoan dung Ngôn Du cùng mình, mời mình cùng Ngôn Du có thể một lần nữa chung một chỗ, coi như chính là bằng hữu bình thường, để mình xem nàng gả cho người không thích, cũng sẽ cảm thấy không đành lòng.

"Tĩnh, em không phải ở đây hồ nháo." Hạ Kiều Mộc từ khi nghe được âm thanh lạnh như băng cùng tiếng thờ rõ ràng bên tai của Ngôn Tĩnh, lúc này cố gắng đè nén chính mình, không để cho mình khóc lên, "Em chỉ muốn.. Dừng hết phương pháp, muốn nhường hai người chúng ta có thể cùng một chỗ mà thôi."

Thở sâu, Ngôn Tĩnh mắt lại nhìn nam nhân trong phòng ăn đang cố gắng bảo trì bộ dáng tư văn hữu lễ, thanh âm vẫn như trước lạnh lùng, "Em vẫn là mau trở lại đi, hai người chúng ta là không thể nào."

"A... em còn là muốn thử xem." Hạ Kiều Mộc quật cường nói, "Chị nhất định lại đang cùng đối tượng xem mắt ăn cơm đi, như vậy... Khoái hoạt sao?"

Ngôn Tĩnh trầm mặc vài giây, lại ngoan tâm, "Chuyện của tôi không cần em quan tâm."

Vẫn duy trì tư thế nằm điện thoại, Hạ Kiều Mộc cũng trầm mặc, cúi đầu, không rên một tiếng. Thật lâu sau, đưa điện thoại di động cho Sở Nguyệt Xuất, không nói một lời nằm xuống, đem tấm thảm mỏng đắp tới trên mặt, "Cảm ơn chị, chúc ngủ ngon."

Sở Nguyệt Xuất có chút nghi hoặc tiếp nhận di động, mắt nhìn thân mình người nọ tựa hồ đang run nhẹ liếc mắt một cái, thở dài, đưa điện thoại phóng tới bên tai, "Uy..."

Chợt nghe đến thanh âm của Sở Nguyệt Xuất, Ngôn Tĩnh ngẩn người, vài giây sau hoàn hồn nói, "Sở lão... Ân, không thể như vậy gọi cô, Nguyệt Xuất, Tiểu Du gần đây khỏe không?"

"Ân, tốt lắm." Sở Nguyệt Xuất tầm mắt dừng ở trên người đang dùng tấm thảm mỏng bao vây lấy đầu chính mình vừa kéo lên, ôm cánh tay trở về phòng, đem cửa phòng đóng lại, "Em ấy hiện tại ngủ, chờ sáng sớm ngày mai em ấy tỉnh tôi kêu em ấy điện thoại cho cô."

"Ha ha, không cần." Nhắc tới muội muội, Ngôn Tĩnh liếm mi vô cùng chặt chẽ mới có chút nói nói lỏng, "Có cô đang ở đó, tôi thực yên tâm."

"A..." Sở Nguyệt Xuất cũng là cười, chần chờ nói, "Tôi cảm thấy được... cô có thể thì hãy suy nghĩ một chút... Người dù sao cũng là vì chính mình mà sống..."

Hạ xuống mi mắt, nhìn sàn nhà, Ngôn Tĩnh thanh âm nhẹ nhàng, "Ân, cô... Chiều cổ tốt chính mình, chiều cổ tốt Tiểu Du..."

"Yên tâm" Sở Nguyệt Xuất âm thầm ở trong lòng hít hai tiếng, "Tôi sẽ không tiếp tục nhường Tiểu Du thương tâm"

"Ân."

Hai người tùy tiện nói mấy câu, Ngôn Tĩnh liền cúp điện thoại, một lần nữa trở về trong phòng ăn, đối với nam nhân gât gât đầu, ngồi xuống.

"Ngôn tiểu thư là có cái gì việc gấp sao?" Nam nhân ngồi đối diện, nhìn nữ tử ở trước mặt mình cứ chỉ tào nhả thái độ lại ung dung thì rất có hảo cảm, có chút ân cần nói, "Nếu tôi giúp được, Ngôn tiểu thư cứ việc nói."

Lộ ra nụ cười nhạt, Ngôn Tĩnh lắc đầu, "Là điện thoại của muội muội tôi, em ấy ở Mĩ Quốc, có đôi khi sẽ gọi điện thoại cho tôi."

"Nha..." Nam nhân tỉnh ngộ, thầm nói khó trách lâu như vậy, gât gât đầu, "Thật sự là tỷ muội tình thâm a..."

Đem nam nhân không có ý khen tặng nhìn ở trong mắt, Ngôn Tĩnh không hiểu sao cảm thấy một trận chán ghét, trên mặt nhưng vẫn là gọn sóng không sợ hãi, chính là, vừa nghĩ đến mới thanh âm Hạ Kiều Mộc trong điện thoại cùng lời nói của nàng, tâm lại không hiểu đau một cái, đau đến nỗi nàng có xúc động muốn rơi lệ.

---

"Tiểu Y, muốn ngủ trưa sao?" Ném qua cơm trưa, Sở Giản Hề thu thập xong liền nhanh nhẹn rửa sạch bát, từ trong phòng bếp đi ra liền thấy Sở Lục Y gục xuống bàn, sắc mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng cười, đi qua, tay xoa nhẹ mái tóc của nàng, "Buổi sáng ngủ tới mấy giờ nha?"

"Chán ghét, Sở Giản Hề..." Sở Lục Y mặt càng đỏ hơn, bắt lấy tay Sở Giản Hề, "Chị không được làm động tác này, thoát nhìn giống như em là con nít vậy."

"Phốc, em vốn liền nhỏ mà..." Sở Giản Hề ngồi xuống nhìn người đang ngồi ở trên ghế, "Mới mười tám tuổi chứ mấy, Tiểu Y..."

"Mới không nhỏ đâu!" Sở Lục Y hếch ngực, trắng mắt liếc Sở Giản Hề một cái, tầm mắt dừng ở trên ngực Sở Giản Hề, nơi lòng thân mình, "Chán ghét, quả thật của chị lớn hơn..."

Sở Giản Hề chậm chạp như thế liền không chú ý tới ánh mắt Sở Lục Y, như trước nhẹ nhàng cười, "Em vốn sẽ không lớn qua chị nha, đồ con nít..."

Liếc mắt, Sở Lục Y nhìn tên ngốc kia mang theo sùng nịch tươi cười xem mình, trong con ngươi xẹt qua một tia giảo hoạt, "Đúng vậy a, em vốn sẽ không lớn bằng chị, chị CUP C mà..."

Xoạt xoạt, Sở Giản Hề từ cổ đến mặt đỏ tươi một mảnh.

Chứng kiến Sở Giản Hề như thế, Sở Lục Y lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

*Nói làm bầm tự nhủ, làm sao có thể để cho tên ngu ngốc này cứ luôn chiếm tiện nghi chứ, như bây giờ mới đúng này.*

Xoa bóp hai má Sở Giản Hề, Sở Lục Y rất là đắc ý nói, "Như vậy mới ngoan."

Bởi vì lời nói của Sở Lục Y mà người nọ hầy còn thẹn thùng có chút luống cuống, một lúc lâu mới nói, "Tiểu Y, muốn ngủ một lát hay không?"

"Em không mệt, chị mệt à?" Theo buổi sáng sau khi tỉnh lại liền một mực chờ mong đến giữa trưa, làm việc nhà mua đồ ăn làm cơm, lòng tràn đầy vui mừng mà đợi Sở Giản Hề trở về, đợi tới lúc Sở Giản Hề trở về liền vừa nói vừa cười ném qua cơm trưa, giờ phút này nàng chỉ nghĩ có thể cùng Sở Giản Hề nói chuyện đúng đắn liên quan đến tình hình thực tế mà thôi.

"Không một chút nào." Sở Giản Hề lắc đầu, đứng lên, "Chúng ta trở về phòng nói đi."

"Ân."

Hai người trở về trong phòng, Sở Giản Hề thay đổi áo ngủ cùng Sở Lục Y nằm chết dí trên giường, ôm Sở Lục Y, "Tiểu Y, thực xin lỗi."

"Ân?" Vừa mới nằm xuống liền nghe giải thích, Sở Lục Y theo bản năng lên tiếng, đã thấy Sở Giản Hề mang theo tia áy náy đối với mình nói, "Mấy ngày nay, để cho em thương tâm."

Cần mồi, Sở Lục Y leo đến trên người Sở Giản Hề, cúi đầu nhìn Sở Giản Hề, thẳng đến Sở Giản Hề mặt đỏ rực, đầu nghiêng sang một bên, lúc này mới mở miệng, "Dù sao đều là quá khứ, Sở Giản Hề, chúng ta bây giờ là tình lữ sao?"

Hai má càng ngày càng hồng, nhiệt khí tựa hồ là từ trong tới ngoài liều mạng bạo phát, Sở Giản Hề thanh âm nho nhỏ nói, "Ân."

"Sở Giản Hề..." Sở Lục Y chìa một ngón tay nhẹ nhàng vạch lông lấy nàng, "Em yêu chị."

Vẫn luôn không dám nhìn tới Sở Lục Y đầu chột chuyển về, Sở Giản Hề chăm chú nhìn Sở Lục Y hồi lâu, trên mặt vẫn như trước nóng bỏng, thanh âm lại lộ ra kiên định, "Ân, chị cũng vậy."

Vẫn là bộ dáng duy trì cúi đầu xem Sở Giản Hề, Sở Lục Y chăm chú nhìn nàng vài giây, tựa đầu lại gần rồi gần thêm một ít, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Sở Giản Hề chỉ cảm thấy ngực bên có trái tim đang liều mạng khiêu lên, tựa hồ muốn từ cổ họng nhảy ra, chậm rãi cũng để hai mắt dần nhắm lại, thẳng đến mồi hai người đụng vào cùng một chỗ thì cái loại cảm xúc khẩn trương này lại bỗng nhiên không thấy, thật giống như, các nàng vốn nên như thế thân mật, hôn môi là tự nhiên cũng hiểu rõ đến lạ.

Nụ hôn này thập phần nóng bỏng, Sở Lục Y tuy rằng chính là lần thứ hai cùng Sở Giản Hề hôn môi, nhưng nhiều năm qua dựa vào tần số xem các loại tiểu thuyết nương lý luận cùng tri thức của nàng thập phần phong phú, ngược lại công phu nín thở đem Sở Giản Hề thân là cảnh sát hôn đến cơ hồ muốn hết hơi.

Sở Giản Hề từ trong lòng nàng tránh đi ra, nghĩ đến chính mình cư nhiên bị muội muội mình hôn đến không thể thở, mặt lập tức trở thành màu đỏ sẫm, nhìn thấy bộ dáng Sở Lục Y làm một bộ như thỏa được ước nguyện, có chút nói lắp, "A, Tiểu Y, mau ngủ đi, ngủ trưa đã đến giờ..."

"Lại hôn một lần nữa." Sở Lục Y nói trắng ra, sau đó lại một lần phong trụ môi Sở Giản Hề.

Một cái buổi chiều này, tỷ muội vừa mới xác định quan hệ tình lữ, tình cảm mãnh liệt như lửa, nhưng không có làm ra... chuyện mà thành nhân mới có.

Dù sao mới xác định quan hệ, nữ hài tử mất tự nhiên để cả hai đều không dám quá mức can rờ.

---

Ngôn Tĩnh cùng vậy nam nhân ăn cơm xong, xin miễn ý tốt nam nhân muốn đưa mình về nhà, một mình lái xe, đợi cho đến tiểu khu rồi ngừng xe. Về đến nhà, liền chứng kiến phụ mẫu của mình đang ngồi ở trong phòng khách chờ mình trở về, không khỏi một trận bất đắc dĩ.

"Tiểu Tĩnh, hôm nay nhìn người kia thế nào?" Ngôn mẹ vừa nhìn thấy Ngôn Tĩnh tiến vào lập tức liền lộ ra tươi cười hòa ái, "Cảm giác như thế nào?"

"Mẹ..." Ngôn Tĩnh thờ dãi, kêu một tiếng, ngồi vào trên ghế sofa lon muốn nói cho cha mẹ mình biết bản thân tạm thời không muốn kết hôn, nhưng khi nhìn đến ánh mắt chờ mong của mẫu thân thì lại vô pháp mở miệng, chung quy chỉ có thể có chút ảm đạm, "Hoàn hảo... Nhưng là không có cảm giác."

Lão nhân vẫn luôn ngồi ở một bên đeo kính xem báo Ngôn ba ba bèn tháo kính mắt xuống, xoa xoa huyệt Thái Dương, "Từ từ sẽ đến, nữ nhi của ta không lo không gả ra được."

"Vậy cũng được..." Ngôn mẹ cũng rất tự tin nói, tiếp theo chột thờ dãi, "Chính là Tiểu Du nha đầu kia, ai~..."

"Bà lo lắng nha đầu kia?" Ngôn ba ba biểu hiện trên mặt có chút phức tạp, "Bà đừng lo làm gì, đồ khốn đó, chúng ta cũng không cần biết."

"Ồi chào, sao ông nói con gái của ông như thế a, tôi cho ông biết nha, Tiểu Du tuy rằng không nghe lời ông nhưng vẫn là tâm can bảo bối của tôi..." Ngôn mẹ trừng mắt nhìn Ngôn ba ba liếc mắt một cái, "Ông tạm thời dám khi dễ Tiểu Du của tôi đi."

Nói xong, Ngôn mẹ đứng lên, đối với Ngôn Tĩnh nói, "Tiểu Tĩnh a, mệt mỏi liền trở về phòng nghỉ ngơi đi con, mẹ ngày hôm qua nửa đêm thức dậy còn thấy trong phòng con đèn sáng a, đừng ngủ trễ như vậy."

"Ân, tốt, mẹ." Ngôn Tĩnh nhu thuận đáp lại, nhìn thấy mẫu thân trở về trong phòng, lúc này mới lại xoay người nói với cha của mình, "Cha, con về phòng trước."

Đang tự hỏi, Ngôn ba ba gật đầu, rồi lại rất nhanh nói, "Đợi một chút, ta có lời muốn hỏi con."

Ngôn Tĩnh động tác bị kiềm hãm, dừng lại rồi ngồi trở lại, "Ân."

Mất nhìn gian phòng của mình, xác định cửa đã muốn đóng chặt rồi, Ngôn ba ba mới nói, "Ba hỏi con, người kia... Muội muội của con trước kia đi dạy

cùng cái người cái... Cái người chủ nhiệm, Sở Nguyệt Xuất phải không, nàng có phải đi Mĩ Quốc tìm muối muối của con rồi hay không?"

Sắc mặt lập tức thay đổi có chút tái nhợt, Ngôn Tĩnh miễn cưỡng xả ra một nụ cười, "Cha, làm sao có thể... Các nàng lại không có quan..."

"Con tạm thời thay muối muối của con giấu giếm." Ngôn ba ba cắt đứt lời của nàng, "Các nàng không có vấn đề gì? Các nàng có thể không có vấn đề gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 122

"Cha..." Ngôn Tĩnh không rõ vì cái gì cha mình có thể tự tin như thế, nhúu lại mị, vẫn là cố gắng biện giải, nhưng Ngôn ba ba căn bản không để cho nàng có cơ hội, "Hai đứa các con là con gái của ta, ta có thể không biết sao?"

Ngôn Tĩnh gạt mình, Ngôn ba ba lại tiếp tục nói, "Sau khi muối muối con đi Mĩ Quốc, con xem con đi, giống cái bộ dáng gì!"

"Con..." Ngôn Tĩnh há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, Ngôn ba ba liếc nàng một cái tiếp tục nói, "Liên như con tính tình này, ta có thể không biết? Con giống hệt y như mẹ của con, cái đồ hồn Trương kia nếu không ai chiếu cố làm như nó sẽ chết liền ngay bên ngoài vậy."

Hừ lạnh một tiếng, Ngôn ba ba bùng ly trà trên bàn lên, "Đoạn thời gian trước con liên bình tĩnh hơn, là bởi vì nha đầu kia đi được lâu nên không lo lắng à? Ta xem không phải thế đâu..."

Cẩn mòi, Ngôn Tĩnh không nghĩ tới cha mình chỉ dựa vào phản ứng của mình liền có thể đoán ra hết thảy, ngón tay vịn lên đệm sofa, nửa ngày không biết nói cái gì cho phải.

"Không phải là bởi vì nha đầu kia đi được lâu, mà là bởi vì có người chiếu cố nó... Hai người các con từ nhỏ đến lớn đều là dính chặt một khối, có thể làm cho con yên tâm như vậy, trừ bỏ Sở Nguyệt Xuất lần trước đến gặp chúng ta, còn có thể là ai?" Uống ngụm trà, Ngôn ba ba lại tiếp tục nói, "Đừng tưởng rằng các con lần trước làm trò ở trước mặt ta mà làm ta đoán không ra, có thể làm cho cái đồ khôn kia nghe lời như vậy, ta cũng không tin chỉ là đồng sự đơn giản vậy đâu... Hơn nữa, sau chuyện kia, hừ..."

Đối mặt lời nói của phụ thân sắc bén như thế, Ngôn Tĩnh cúi đầu, chờ hồi lâu mới nói, "Cha, vậy ngài..."

"Ta nói, ta quản không nổi đồ khôn kia..." Đem chén trà buông, Ngôn ba ba lại nặng nề hừ một tiếng, "Xú nha đầu từ nhỏ đến lớn đều không nghe lời ta nói, ta quản nó thích ai chứ!"

"Cha..." Ngôn Tĩnh mãnh liệt ngắt đầu, nhìn về mặt ngạo kiều của phụ thân, có chút khó tin.

Những lời này, rõ ràng chính là đang nói sẽ không ngăn cản Ngôn Du cùng Sở Nguyệt Xuất chung một chỗ nữa.

"Còn con nữa..." Ngón tay Ngôn ba ba vuốt ve chén trà, "Ta hỏi con, có phải con có người thích hay không?"

"Con..." Chuyện trong lòng vẫn luôn lo lắng nhất hôm nay đã bị phụ thân trạc phá, Ngôn Tĩnh nhất thời có chút hốt hoảng, lại nghe đến phụ thân chợt hỏi mình như vậy, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

"Con chính là đại nữ nhi ta đặc ý nhất." Ngôn ba ba đứng lên, đem tờ báo buông, "Đừng làm cho ta thất vọng, đều đã thế kỷ hai mươi mốt, cũng đừng đem ta trở thành lão cù kỷ."

Nhìn thấy thân ảnh phụ thân thẳng thắt lưng trở về phòng, Ngôn Tĩnh nhất thời có chút xuất thần.

Ba ba nói những lời này là có ý gì?

Đừng làm cho ông thất vọng? Đừng coi ông thành lão cù kỷ?

Một mình ngồi ở trong phòng khách, Ngôn Tĩnh xuất thần nghĩ, nửa ngày cũng chưa nghĩ ra cái gì, cuối cùng chính là thờ dài, đứng dậy cũng trở về gian phòng của mình.

Hôm nay... hẳn làm bị thương hài tử kia rồi, chính là...

Các nàng cùng chung một chỗ, thật sự sẽ có kết quả sao?

.....

"Sở Giản Hề, buổi tối theo em đi xem phim!" Vừa tỉnh ngủ đã là hơn bốn giờ, Sở Lục Y hai tay bắt hai má Sở Giản Hề, "Chị lần trước cho em leo cây!"

"A..." Mặt bị nắm, nhưng không có một chút đau đớn, Sở Giản Hề ôm lấy muội muội, "Hào..."

"Chúng ta đi ăn bữa tối có nên đi." Thấy nàng đáp ứng, Sở Lục Y lộ ra tươi cười, buông lỏng tay, cúi đầu hôn xuống chóp mũi nàng, mềm giọng, "Được không..."

"Hào..." Sở Giản Hề thành thật đáp ứng, "Tiểu Y muốn làm cái gì cũng có thể hết."

"Hắc hắc, thực ngoan." Thu một tiếng, hôn lên gương mặt của nàng, Sở Lục Y vừa lòng nói, "Sở Giản Hề, nguyên lai chị làm bạn gái tốt như vậy a."

Sở Giản Hề nhìn thấy Sở Lục Y nghịch ngợm như vậy, lộ ra âm áp tươi cười.

Tuy nói chính thức xác định quan hệ mới chỉ từ lúc giữa trưa, nhưng giữa hai người vẫn là thực tự nhiên, thật giống như các nàng vốn đã là tình lữ từ kiếp nào.

Sở Lục Y cũng ngồi dậy theo, đứng dậy chạy đến tủ quần áo trước tìm bộ váy thay, vẫn không quên ở trước mặt Sở Giản Hề vòng vo mấy lượt, "Đẹp không?"

Hai má hơi hơi nóng lên, Sở Giản Hề có chút mất tự nhiên, "Àn, đẹp."

Nàng hiện tại cảm thấy vẫn có chút không giống với lúc trước, rõ ràng trước kia Sở Lục Y ở trước mặt nàng thay quần áo, nàng đều không có ý niệm khác trong đầu, có thể là vừa mới... Haizz... Làm sao lại bỗng nhiên xuất hiện cái loại dục vọng này chứ?

Có chút ngượng ngùng nghĩ, Sở Giản Hề ho khan vài tiếng, cũng đứng dậy từ tủ quần áo cầm lấy một bộ đồ, do dự, mở ra cửa phòng tắm đi vào đổi.

Sở Lục Y ngồi vào trên giường, khoe môi vì vạch, ánh mắt có chút giao hoạt.

Tên ngu ngốc đầu gối kia thể mà lại thẹn thùng nha...

Nói tới, hiện tại, tình huống như vậy mới là chính xác nhất, nàng Sở Lục Y chính là công à, như thế nào có thể giống buổi sáng chỉ bởi vì cái ngu ngốc đầu gối kia mà xấu hổ đến mặt đỏ bừng bừng đây?

Muốn đến tận đây, Sở Lục Y liền không khỏi nhớ lại có lần chính mình từng cùng Sở Giản Hề nhìn lên... tỷ tỷ nhà nàng cùng Ngôn Du làm cái « chuyện kia ».

Sách, ngờ ngạc như Ngôn lão sư cũng đã đối tỷ tỷ như vậy, nàng có phải cũng muốn đối Sở Giản Hề hay không...

Chính là, chuyện như vậy hẳn là cần thời gian đốt lửa cẩn thận mới làm đi, nếu bỗng nhiên liền đẩy ngã Sở Giản Hề, nàng cùng Ngôn Du đồ ngốc kia có cái gì khác nhau?

Ở trong lòng âm thầm tính toán, mà trên mặt Sở Lục Y vẫn duy trì bình tĩnh, thẳng đến nghe được tiếng vang, gấp Sở Giản Hề từ trong phòng tắm đi ra, bất động thanh sắc đi qua, cao thấp đánh giá Sở Giản Hề một phen, cười híp mắt.

Đầu gối mặc áo liền quần, rõ ràng là trải qua cân nhắc cách ăn mặc nha, còn có bộ mặt đỏ rực, tím tặc, đừng nói đầu gối còn thẹn thùng đi nha?

Bị Sở Lục Y dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, vốn là đã có mấy phần ngượng ngùng Sở Giản Hề lại càng ngượng ngùng hơn, đặc biệt nghĩ đến chính mình ở trong phòng tắm lại có thể nghĩ tới chuyện Ngôn Du cùng tỷ tỷ từng làm, cùng nghĩ sẽ đối với Sở Lục Y làm đồng dạng như vậy, tâm liền nhẹn không được gia tốc nhảy lên.

Tiểu Y vẫn là nhi đồng a, nàng... Nàng có ý nghĩ như vậy có thể rất không bằng cảm thú hay không. *(Editor: theo như quan sát thì tui nhỏ thích « thú » lắm, chẳng hạn như bạn nhỏ Tiểu YY=))))*

Chính là... Chính là Tiểu Y nàng mười tám tuổi, hẳn là cũng còn...

Không đúng không đúng, nàng cũng đã hai mươi ba, Tiểu Y mới là nhỏ đi, dạng này có bị coi là trâu già gặm cỏ non không đây?

Ý vị ở trong lòng miên man suy nghĩ, thẳng đến Sở Lục Y kéo qua tay nàng, Sở Giản Hề mới lấy lại tinh thần, đối với Sở Lục Y xả ra nụ cười, "Mau năm giờ, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, cơm nước xong liền đi xem phim... Em lần trước nói muốn xem bộ điện ảnh kia, không biết có còn..."

"Đi xem sẽ biết." Sở Lục Y mới không sao cả, nàng cần chính là cảm giác ở trong rạp chiếu bóng với Sở Giản Hề cùng nhau xem phim, đến nỗi xem cái gì (miễn chỉ cần không phải cái gì mà phim 3D giết người ăn thịt) thì cũng đều có thể.

Cuộc sống như thế không biết có thể liên tục đến bao giờ, đợi tỷ tỷ đã trở lại, phỏng chừng lại không được nữa.

Nắm tay Sở Giản Hề dọc theo đường, Sở Lục Y trong lòng phỏng đoán phản ứng Sở Nguyệt Xuất sau khi trở về biết được chuyện này, nhin không được thờ dài.

Tuy nói lúc trước vì để cho tỷ tỷ có thể nhận « nữ nữ tướng mến » mới cố ý làm mới cho tỷ tỷ cùng Ngôn Du... Đương nhiên kỳ thật nàng cũng không phải làm mới cao siêu thế nào, tựa hồ hai người kia chính là không hiểu sao tự nhiên lại xem vừa ý nhau, sau đó liền tình cảm mãnh liệt như lửa mua vé mà đi... Chính là, hiện tại tỷ tỷ đã có thể nhận « nữ nữ tướng mến », có thể nhận tỷ muội mến nhau hay không?

Nếu đến lúc đó tỷ tỷ một tiếng phản đối, đầu gối nhà nàng có phải liền đổi ý hay không?

Quay đầu nhìn về mặt thành thật của Sở Giản Hề đang nhìn thẳng phía trước, Sở Lục Y nắm thật chặt bàn tay bị chính mình nắm, cường chế bất an, một lần nữa tìm về cái loại tâm tình khoái trá này, muốn cùng Sở Giản Hề qua một cái hoàn mỹ khoái trá ban đêm.

Chính là, khi hai người ném qua com chiều xong đến cửa rạp chiếu phim thì lại có thể đụng phải sư huynh Sở Giản Hề.

"Giản Hề..." Sư huynh vừa nhìn thấy Sở Giản Hề, lập tức đi qua, tiếp tục nhìn kỹ, cư nhiên còn có thể nhìn ra cách ăn mặc cũng không giống trong ngày thường mà Sở Giản Hề hay mặc, lại càng có cảm giác hai mắt tỏa sáng, lập tức nói, "Em cũng tới xem phim à?"

Rõ ràng có thể cảm giác được trong tay Sở Lục Y dùng sức, Sở Giản Hề trộm nhìn Sở Lục Y liếc mắt một cái, nhìn qua là không có gì diễn cảm, quay mặt, ho khan một tiếng, "Àn, không, chính là đi qua, muốn nhìn xem có bộ điện ảnh nào mà thôi."

"Nga, phải không?" Sư huynh hiển nhiên có thể cảm giác được Sở Giản Hề vô ý xa cách, chính là vẫn duy trì nhiệt tình, "Gần đây mấy bộ phim cũng không tệ lắm, thế nào, cùng nhau xem đi?"

"A, không được rồi, em cùng Tiểu Y còn có việc." Sở Giản Hề vội vàng cự tuyệt nói, "Chúng em đi trước."

"Giản Hề..." Sư huynh vẫn là mưu cầu muốn tiến lên cùng giai nhân xem phim, nhưng tiếc là giai nhân không hề cảm kích, mang theo muội muội rất nhanh rời đi, cuối cùng chỉ có thể suy sụp thờ dài.

"Tiểu Y?" Rồi đi rạp chiếu phim đi một đoạn đường, Sở Giản Hề thật cẩn thận hô Sở Lục Y một tiếng, Sở Lục Y liếc nàng liếc mắt một cái, "Để làm chi?"

"Hơ... Chị không thích sư huynh." Sở Giản Hề tổ chức lại ngôn ngữ, "Chị... thích em."

Chợt ngay tại trên đường cái nghe Sở Giản Hề thổ lộ, Sở Lục Y mặt lập tức đỏ lên, "Để làm chi bỗng nhiên nói mấy lời này..."

"Chị sợ em ghen nha." Sở Giản Hề mặc dù không có ngốc như Ngôn Du, chính là quá thẳng tính "toàn cơ bắp thần mã", cũng là có phần nhường người đau đầu, "Em cũng biết mà, chị sẽ không thích sư huynh."

"Được rồi!" Rõ ràng ý nói bản thân mình là công không thể thẹn thùng, chính là khuôn mặt vẫn không không chế được bị đốt nhiệt, Sở Lục Y giậm dưới chân, "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi chơi trò chơi công viên, lần trước cũng chưa chơi đâu!"

"Àn àn, hảo." Sở Giản Hề dần dần theo sát, tay kéo tay Sở Lục Y, đi trong chốc lát, bỗng nhiên nói, "Tiểu Y, tỷ tỷ nhất định sẽ đồng ý chúng ta."

Không biết có phải là bởi vì thành người yêu nên liền có loại cảm giác tâm hữu linh tê hay không, phía trước lúc Sở Lục Y trầm mặc, nàng cũng đã cảm thấy... Chính là thoáng tưởng tượng, liền đoán được Sở Lục Y đang lo lắng những thứ gì.

"Chị tin tưởng tỷ tỷ." Sở Giản Hề nhìn thẳng phía trước, nghĩ đến tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn đối với mình cùng Sở Lục Y yêu thương, nghĩ đến lúc trước tỷ tỷ bởi vì mình cùng Sở Lục Y cố chấp không muốn nhận Ngôn Du, rất là kiên định nói, "Tỷ tỷ chị ấy, nhất định là người duy nhất trên đời hy vọng chúng ta hạnh phúc."

---

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ, Ngôn ba ba thần mã, kỳ thật không như vậy chán ghét nha, == kỳ thật hẳn thuộc tính không phải cũ kỹ, là ngạo kiều... Phốc...

=. = chuyện kể rằng, viết đến mặt sau cùng, bỗng nhiên thật sự nhớ...quá cần cái tỷ tỷ a... Làm tỷ tỷ người tốt bị thúc giục a... Làm mao em là làm tỷ tỷ người không phải làm muội muội đâu!!! Đáng giận!!!! Em cũng muốn cái các loại yêu thương em các loại sủng ái tỷ tỷ của em!!!!... Em không nghĩ nói muốn đem tỷ tỷ đây ngã a... Uy, các người không cần nghĩ lung tung nga!!! ←← đây là trong truyền thuyết không đánh mà khai sao? Phốc...

Nha, canh thứ ba thu phục, hắc hắc, ngoan đi...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 123



Sáng ngày thứ hai Sờ Nguyệt Xuất đem Ngôn Du gọi dậy, đến lúc đi làm vẫn không quên dặn dò một câu, "Tiểu Du, nhớ gọi điện thoại cho tỷ tỷ em"

Đã muốn mặc quần áo từ té sắp ra khỏi cửa. lúc này Ngôn Du xoay đầu, có chút áy náy, "Hào."

Đúng rồi, giống như hảo vài ngày chưa cho tỷ tỷ gọi điện thoại, ngô, mình thật là rất không lương tâm.

Ngôn Du trong lòng nghĩ, cảm đi động xuất môn, chứng kiến bộ dáng Hạ Kiều Mộc đang đắp tấm thảm mỏng trên mặt, chớp mắt, đi qua đem thảm kéo xuống, Hạ Kiều Mộc mở đôi mắt sưng đỏ liếc nàng một cái, lại lần nữa nhắm mắt lại, đưa tay đem thảm mỏng hướng lên trên, một lần nữa che trên đầu.

"Ngô..." Không nghĩ tới sẽ thấy bộ dáng Hạ Kiều Mộc như vậy, Ngôn Du nhất thời có chút sững sờ, hơn nửa ngày mới có chút xấu hổ, "Ồ... Tôi không biết em.. Cái kia, trên sách có nói không nên dùng mền đắp quá đầu, đối với hệ hô hấp không tốt."

Thở dài, Hạ Kiều Mộc đem thảm kéo xuống phía dưới, "Cám ơn."

"Àn..." Ngôn Du gãi gãi cằm, "Tôi đi làm đây, cúi chào."

"Cúi chào..." Hữu khí vô lực đáp lại, Hạ Kiều Mộc đã một đêm không ngủ do đa phần khóc quá sức, đầu óc hỗn loạn, rốt cục trong mộng lung nghe được tiếng cửa đóng lại sau dần dần ngủ mất.

Có lẽ chỉ có trong mộng mới không có nhiều thương tổn tới vậy, chính là... Nếu lại mơ thấy Ngôn Tĩnh gả cho nam nhân thì làm sao đây?

...

Emma xiêm áo thập phần phong tao, tạo dáng ý vào chiếc Porsche thể thao đồ thẩm của mình, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa nhà Ngôn Du, chờ Ngôn Du xuất hiện.

Nàng đoán chắc thời gian riêng ở nơi này chờ cùng Ngôn Du nuôi cấy cảm tình, cần từ hôm nay bắt đầu.

Quả nhiên Ngôn Du rất nhanh liền hiện ra trong tầm mắt của nàng, Emma lộ ra một nụ cười tự tin, phong tình vạn chủng liễu mái tóc cuộn sóng, đang muốn dựa theo bản thân dự kiến phản ứng của Ngôn Du khi thấy mình tươi cười sẽ thế nào, lại phát hiện Ngôn Du cũng không có nhìn sang đây, mà là xoa mắt ngáp một cái, lưng đeo bao cúi đầu từng bước nhoáng một cái trực tiếp từ bên cạnh mình lướt qua.

Nụ cười trên mặt trực tiếp cứng đờ, Emma tro vài giây, gót bước theo Ngôn Du vỗ vỗ bả vai của nàng. Ngôn Du quay đầu, gặp nàng, lại dụi dụi mắt, xác định không nhìn lầm xong, "Hi..."

Sờ lão sư nói cần lễ phép, không thể luôn coi thường người ta... Nàng thật biết điều, luôn nghe lời Sờ lão sư nha.

"Hi..." Emma lại lộ ra cái tươi cười, "Buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành." Ngôn Du nâng tay hướng nàng quơ quơ, "Tôi đi làm, cúi chào."

"..." Emma nhất thời không nói gì, ngay sau đó lại ngăn Ngôn Du đang tính rời đi, "Ngôn, để tôi đưa cô đi làm."

"Không cần." Ngôn Du lắc đầu, tiếp tục hướng phía trước mà đi.

"Ngôn, để tôi đưa cô qua đi, rất nhanh." Emma chưa từ bỏ ý định, lại muốn ngăn đón nàng. Ngôn Du không nhìn thẳng nàng, từ trong túi lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Ngôn Tĩnh.

Sờ lão sư bảo bọn họ nên ngồi xuống a, có chào hỏi, có nói thanh hảo, cũng có nói sẽ tiếp tục gặp... Ngô, nhưng mà nàng vẫn chán ghét Emma, ngoài nàng ra mới không cần nói gì đi.

Vừa nghĩ vừa đi tới, điện thoại đầu bên kia đường dây rất nhanh được kết nối. Ngôn Tĩnh đang trong phòng của mình rút ra quyển sách lật xem thì thấy dãy số ở Mĩ Quốc của Ngôn Du gọi tới, không khỏi có chút buồn cười, "Nghe lời dữ vậy luôn."

"Ngô?" Ngôn Du đã muốn đi có chút xa, Emma không có biện pháp, chỉ có thể trở về mở xe chạy ở sau lưng nàng. Vì thế liền hình thành tình thế cực kỳ quý dị: một chiếc ô tô so với tốc độ người đi đường còn muốn chậm hơn. Ngôn Du tự nhiên đối với vụ này không chút nào để ý, nghe được lời trêu chọc của tỷ tỷ còn có chút khó hiểu, "Cái gì nghe lời cơ?"

"Em chứ ai." Ngôn Tĩnh nhẹ giọng cười, một ngày qua tâm tình vẫn luôn rất thấp bởi vì lời của muội muội mà hơi hơi giơ lên, "Là Sờ lão sư bảo em gọi điện thoại mà nhì."

"Ngô..." Đỏ mặt lên, tiếp tục chậm chạp cũng có thể nghe ra ý tứ trong lời nói tỷ tỷ, Ngôn Du có chút ngượng ngùng, "Thực xin lỗi, tỷ tỷ..."

"Đưa ngọc, cùng tỷ tỷ không cần nói xin lỗi." Ngôn Tĩnh thanh âm nhu lên, "Kỳ thật cũng không có gì nha, trước kia luôn lo lắng em ở Mĩ Quốc không chiều cố tốt chính mình, lúc không ngủ lúc lại điên cuồng ngủ, điên cuồng ăn gì đó, liền chưa thấy qua có người nào so với em mà bỏ qua chính mình... Hiện tại Sờ lão sư trông coi em, chị không có gì lo lắng."

"Hắc hắc..." Ngôn Du ngậy ngậy cười, một đường nghe thanh âm ôn nhu của tỷ tỷ mà đi đến ký túc xá, "Tỷ tỷ thật tốt."

Mất thấy Ngôn Du bước vào ký túc xá, Emma không thể làm gì khác, chỉ có thể trước tiên đậu xe vào bãi đỗ xong xuôi, lúc này mới vội vàng đi vào, chính là Ngôn Du đã muốn vào thang máy ấn tầng lầu nghiên cứu, cửa thang máy đang chậm rãi đóng lại, Emma cũng chỉ có thể trở mắt nhìn khuôn mặt Ngôn Du bởi vì cánh cửa kia khép lại mà biến mất.

"Bất quá... Tiểu Du, có nghĩ tới sẽ về nước hay không?" Tuy nói, đối với cuộc sống muội muội ở nơi này rất là yên tâm nhưng Ngôn Tĩnh vẫn cảm giác mình có chút nhớ nhưng Ngôn Du, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trang sách bóng loáng, "Tỷ tỷ nhớ em."

"Ngô..." Ngôn Du ngửa đầu nhìn con số trên thang máy biến đổi liên tục, bĩu môi, "Em cũng muốn trở về, chính là cảm thấy mới đến không bao lâu liền trở về thì thực không chịu trách nhiệm."

"Đúng vậy, Tiểu Du nhà ta là người rất có trách nhiệm mà." Ngôn Tĩnh nhẹ giọng cười nói.

"Ân, chờ qua một thời gian ngắn, em nhất định sẽ cùng lão sư nói đi về." Ngôn Du ngừng khí kiên định nói, "Như vậy là có thể nhìn thấy tỷ tỷ rồi... Ngô, tỷ tỷ, chị chừng nào thì đi làm vậy?"

Khép sách lại, Ngôn Tĩnh cầm sách thả lại trên giá, tắt đèn rồi mở đèn đầu giường, nàng ngồi vào trên giường nghe Ngôn Du hỏi như vậy, hơi có chút nghi hoặc, "Làm sao vậy?"

"Tỷ tỷ có thể tới Mi Quốc nha." Ngôn Du thanh âm non nớt nói, "Như vậy mới có thể sớm nhìn thấy tỷ tỷ."

Vừa có thể thấy Sở lão sư, cũng có thể thấy tỷ tỷ, thật tốt.

Cứ vậy mà nghĩ tới, Ngôn Du đang từ trong thang máy đi ra, mắt nhỏ lập tức cười đến híp lại thành một đường nhỏ, nhưng Emma theo từ trong thang máy bên kia ra tới thấy được không khỏi có chút ghen tị.

Theo nàng nhận thức Ngôn Du từ đó đến nay, liền rất ít khi chứng kiến trên mặt Ngôn Du có tươi cười, trừ phi là lúc gọi điện thoại, mà người ở đầu bên kia nhất định là tỷ tỷ Ngôn Du.

"Như vậy sao..." Nghe được lời này của Ngôn Du, Ngôn Tĩnh giật mình, tiếp tục lại nghĩ tới Hạ Kiều Mộc đã ở Mi Quốc, lại nhướn lên mi, một lúc lâu mới dùng ngữ khí thật bất đắc dĩ nói, "Tiểu Du, gần đây tỷ tỷ có việc, khó có thể đi được."

"A..." Ngôn Du có chút thất vọng đáp lại, bĩu môi, "Được rồi..."

"Ân." Nếu là nàng cũng đi, chỉ sợ tình huống thật sự sẽ ngày càng loạn đi.

"Bằng hữu tỷ tỷ cũng ở chỗ này nè." Nói đến đây liền nghĩ tới Hạ Kiều Mộc, Ngôn Du đi vào phòng nghiên cứu, đem bao phóng tới trong tủ quần áo, "Nàng ngày đó tới đây có nói với em là tỷ phụ gì đó, hại em giặt cả mình."

Mấy chuyện làm loạn hay nói giỡn, ghét gì đâu.

Trên mặt nóng lên, mặc dù biết muội muội thực đơn thuần, cũng biết muội muội căn bản không tin tưởng lời nói của Hạ Kiều Mộc, thế nhưng ở một khắc này Ngôn Tĩnh vẫn là chột dạ, "Em đừng nghe nàng nói lung tung."

"Em không có nha." Ngôn Du nhu thuận nói, trong đầu bỗng dưng hiện lên bộ dáng tiền tụy của Hạ Kiều Mộc sáng sớm hôm nay, không khỏi có chút không đành lòng, "Tỷ tỷ, bằng hữu của chị có phải bị làm sao hay không, buổi sáng em nhìn thấy ánh mắt của nàng sưng tấy luôn."

Hơi thờ bị kiềm hãm, ngồi ở trên giường Ngôn Tĩnh một tay nắm chặt sàng đan, "Nàng... Ánh mắt sưng tấy?"

"Ân, giống như khóc lâu lắm..." Ngôn Du oai cái đầu, nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu, "Trước kia Sở lão sư không quan tâm em, em cũng hay khóc giống như vậy... Nàng có phải đã khóc hay không, có phải nàng thích phải người không cần nàng hay không..."

Ngôn Du mỗi nói một câu, Ngôn Tĩnh liền cảm giác tim mình run rẩy chia ra, hàm răng vẫn luôn dùng sức cắn môi dưới, thật giống như chỉ có làm vậy mới có thể khiến cho mình không thống khổ, Ngôn Tĩnh gặt gao cau mày, hồi lâu cũng không nói một câu.

"Tỷ tỷ?" Ngôn Du nói xong lời kia liền chờ tỷ tỷ trả lời, lại không nghe được bất kỳ thanh âm nào, không khỏi có chút nghi hoặc, "Vì cái gì không nói lời nào nha?"

"Ân... Không, vừa mới đi tắt đèn." Ngôn Tĩnh thuận miệng tìm lý do, lại không phát hiện lý do này của mình cũng không nói lời nào căn bản không có nửa điểm quan hệ, mà Ngôn Du cũng chậm chạp không phát hiện ra cái cớ này có bao nhiêu nát vụn, rất thành thật gật đầu, "Tỷ tỷ, chị cũng đi ngủ sớm một chút nha, Tiểu Du cần thay quần áo tiến phòng thí nghiệm."

"Ân..." Ngôn Tĩnh giờ phút này tâm loạn như ma, cũng không biết nên cùng Ngôn Du nói cái gì, "Em mau đi đi, đừng quá mệt biết không?"

"Ân, tỷ tỷ cũng vậy, tỷ tỷ chúc ngủ ngon, tỷ tỷ tái kiến." Ngôn Du cùng tỷ tỷ nói dứt, để đi động xuống, sau đó lấy ra áo ba-dờ-xuy trắng của bản thân mặc vào, chợt tức thời chuyển thân hoảng sợ lui về sau mấy bước.

Emma đang đứng ở sau lưng nàng, xa không đến vài bước nhìn nàng.

"Ồ... Cô làm gì..." Ngôn Du thở sâu một chút, tay vỗ về ngực, "Làm tôi sợ nhảy dựng."

Emma đưa tay muốn phủ lên hai má Ngôn Du, Ngôn Du lập tức cảnh giác trốn tránh, "Cô muốn làm gì vậy?"

"Ngôn, tôi trước không truy cô." Emma lơ đãng, nhẹ nhàng cười, "Chúng ta làm bằng hữu đi."

Ngôn Du nhìn nàng vài giây, sai lệch oai đầu, "Hào."

"Vậy, giữa bằng hữu nắm tay, có thể đi?" Emma chìa tay phải nói.

"Có thể." Ngôn Du chìa tay phải, cùng nàng cầm, lại buông ra, "Tôi đi vào."

"Àn." Emma gật gật đầu, đi đến trước ngăn tủ của mình, đang vì thời điểm sách lược của mình muốn đạt được mà đắc ý. Đã muốn bước vào phòng thí nghiệm Ngôn Du chợt lui trở về, "Đúng rồi, bằng hữu trong đó, không thể sờ mặt của tôi cũng không cần mới buổi sáng xuất hiện dưới lầu nhà tôi còn có không cần dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn xem tôi đâu nhé..."

Emma nhất thời cứng người tại chỗ, đợi cho hoàn hồn lại rồi thì Ngôn Du đã muốn bước vào phòng thí nghiệm, nghiêm túc công tác.

Mặc vào áo ba-dờ-xuy trắng cũng vào phòng thí nghiệm, ánh mắt Emma nhìn Ngôn Du rất là quý dị.

Còn tưởng rằng một người chậm chạp đơn thuần như vậy, mình có thể dựa vào lý do làm bằng hữu mà tới gần sẽ không nhận thức được, vậy mà tựa hồ... cũng không có dễ lừa như vậy nha.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Ương Lương Song* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.